

改编自晋江文学城小说《表妹万福》原著：蓬莱客

表妹万福

万福

Wish You All the Best

1. Bölüm
2. Bölüm
3. Bölüm
4. Bölüm
5. Bölüm
6. Bölüm
7. Bölüm
8. Bölüm
9. Bölüm
10. Bölüm
11. Bölüm
12. Bölüm
13. Bölüm
14. Bölüm
15. Bölüm
16. Bölüm
17. Bölüm
18. Bölüm
19. Bölüm
20. Bölüm
21. Bölüm
22. Bölüm: Gece Yarısı Firarı
23. Bölüm
24. Bölüm
25. Bölüm
26. Bölüm
27. Bölüm
28. Bölüm

29. Bölüm
30. Bölüm
31. Bölüm
32. Bölüm
33. Bölüm
34. Bölüm
35. Bölüm: Gönül İkrarı
36. Bölüm
37. Bölüm
38. Bölüm
39. Bölüm
40. Bölüm
41. Bölüm
42. Bölüm
43. Bölüm
44. Bölüm
45. Bölüm
46. Bölüm
47. Bölüm
48. Bölüm
49. Bölüm: Lunheng Üzerine
50. Bölüm
51. Bölüm
52. Bölüm
53. Bölüm
54. Bölüm
55. Bölüm
56. Bölüm
57. Bölüm
58. Bölüm
59. Bölüm
60. Bölüm

61. Bölüm
62. Bölüm
63. Bölüm
64. Bölüm
65. Bölüm
66. Bölüm
67. Bölüm
68. Bölüm
69. Bölüm
70. Bölüm
71. Bölüm
72. Bölüm
73. Bölüm
74. Bölüm
75. Bölüm
76. Bölüm: Hüzünlü Vedalar
77. Bölüm
78. Bölüm
79. Bölüm
80. Bölüm
81. Bölüm
82. Bölüm
83. Bölüm
84. Bölüm
85. Bölüm: Sırların Ağırlığı
86. Bölüm
87. Bölüm
88. Bölüm
89. Bölüm
90. Bölüm
91. Bölüm
92. Bölüm

93. Bölüm: Kar ve Ateş

94. Bölüm

95. Bölüm

96. Bölüm

97. Bölüm

98. Bölüm

99. Bölüm

100. Bölüm

101. Bölüm

102. Bölüm

103. Bölüm

104. Bölüm

105. Bölüm

106. Bölüm

107. Bölüm

108. Bölüm

109. Bölüm

110. Bölüm

111. Bölüm

112. Bölüm

113. Bölüm

114. Bölüm

115. Bölüm

116. Bölüm

117. Bölüm

Ek Bölüm: Karı Kocanın Gündeliği

Ek Bölüm: Yiyuan ve Xiguang

Ek Bölüm: Eğer Geçmiş Tekrar Yaşansaydı

Jiafu, efendisiyle birlikte ölüme gönderildiğinde mevsim sonbaharın sonlarıydı. Altın Zümrüt Sarayı'nın bahçesinde ağaçhatmilerinin nasıl da kusursuzca açtığını net bir şekilde hatırlıyordu; uzaktan bakıldığında, göğün ortasında asılı kalmış pembe bir bulut kümesini andırıyorlardı.

O öğleden sonra yaşananları da çok net hatırlıyordu.

İmparator'un yüzünü görmeyeli epey olmuştu. Saray ahalisi, İmparatoriçe'nin üzerinden elbisesini bile çıkarmadan, gece gündüz demeden hasta yatağında İmparator'a refakat ettiğini fısıldıyordu.

İçeri girdiğinde, İmparatoriçe Zhang'ın göz kapaklarının şiştiğini, yüzünün süzülüğünü görmüştü. İmparatoriçe çıkmadan önce ona dönmüş, İmparator'un onu emrettiğini ve efendisine iyi bakmasını söylemişti.

İmparatoriçe'nin yüzünde her zamanki o yumuşak, sevecen ifade vardı.

Kat kat inen parlak sarı sayvanların arasında, tütsü ve ilaç kokularının birbirine karıştığı, insanın genzini yakan acı, ağır bir koku süzülüyordu. Pencereler sıkı sıkıya kapalıydı; derin salonun ışığı loş ve kasvetliydi, adeta onu bütünüyle içine çeken devasa bir gölge gibiydi.

Jiafu, ejderha yatağında yatan Xiao Yintang adlı adama bakarak diz çökmüştü ve yarım tütsü yanımı kadar süredir de öylece bekliyordu.

Sadece on yıl gibi kısa bir süre içinde, Büyük Wei'nin imparatorluk tahtı dört kez el değiştirmiş, saltanat adları Tianxi, Chengning, Yongxi ve nihayetinde merhum İmparator Shizong döneminin Zhaoping'i olarak peş peşe yenilenmişti. Arada savaşlar bile patlak vermişti. Buna rağmen, merhum İmparator döneminden itibaren Büyük Wei iç çalkantılara tamamen son vermiş, devletin gücü günbegün artmış ve halk huzura

kavuşmuştu. Xiao Yintang, babası Shizong'dan imparatorluk mührünü devraldıktan sonra, kuzey sınırlarında yeniden kara bulutlar toplanmaya başlamıştı. Yeni imparatorun ihtirasi büyüktü; tahta çıkışının henüz ikinci yılında, tecrübeli vezirlerin acı feryatlarına ve itirazlarına kulak asmayarak tüm ordusunu toplamış ve Göktürklerin üzerine bizzat sefere çıkmıştı. Bu sefer zorlu geçse de zaferle sonuçlanmış, lakin kendisi yaralanmıştı. Başkente döndükten sonra yarası kötüleşmiş, saray hekimleri çaresiz kalmıştı ve şimdilerde karanlık köşelerde uğursuz fısıltılar dolaşmaya başlamıştı bile.

Xiao Yintang başından beri derin bir uykudaydı. Aniden ellerini havaya kaldırdı ve sanki bir şeye karşı umutsuzca direniyormuş gibi boşlukta savurmaya başladı.

Gözleri hâlâ kapalıydı ama kaşları sımsıkı çatılmıştı; yüzünde acı ve dehşet dolu bir ifade vardı. Alnından durmaksızın soğuk terler boşanıyordu, sanki korkunç bir kâbusun pençesinde kıvranıyor gibiydi.

Jiafu telaşla yerden kalkıp ona yaklaştı ve soğuk, terden sırlıklam olmuş ellerini tuttu.

“Majesteleri, uyanın——”

Bir saniye sonra, İmparator onu şiddetle itti. Jiafu acıya aldırmadan yere düştüğü yerden kalkıp tekrar yaklaştığında, onun dudaklarından dökülen boğuk, anlaşılmaz sayıklamaları duydu.

“You’an! You’an! Bana reva gördüğün ceza bu mu? Bırak beni! Beni suçlama! Suçlayacaksan babamı suçla! Hepsi onun günahıydı——”

Xiao Yintang'ın boğazından hırıltılar yükseliyordu; görünmez iki el boğazına sarılmış da nefesini kesiyor gibiydi.

Jiafu'nun kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Kâbusun içindeki Xiao Yintang sayıklamaya devam etti, ancak bu kez sesinin tonu değişmişti.

“Ben İmparator’um! Büyük Wei’nin İmparatoru’yum! Pei You’an, senden korkmuyorum! Zaten bu dünyada yaşamaman gerekiyordu! Hayalet de olsan, bana ne yapabilirsin ki!”

Dişlerini gıcırdattı, yüzü çarpıldı; havada savrulan elleri tesadüfen Jiafu'nun bileklerinden birini yakaladı ve parmaklarını anında mengene gibi sıktı. Çenesi titriyordu; o an, uykusundaki bedeninin kalan son gücü bu beş parmağın ucuna toplanmış gibiydi.

Jiafu, bilek kemiklerinin un ufak olacağını hissetti. Şiddetli acıya zar zor dayanarak ona bir kez daha seslendi.

Xiao Yintang nihayet uyandı; gözlerini fal taşı gibi açtı. Alnından soğuk terler damlarken, gözlerini yanı başındaki Jiafu'ya dikti.

Jiafu'nun yüzü hafifçe solmuştu. Bir an onunla bakıştıktan sonra dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm yerleştirdi: "Majesteleri, benim..."

Xiao Yintang onun bileğini bıraktı; kolu cansızca aşağı düştü.

Jiafu onun alnındaki soğuk terleri sildi.

Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. Bir an gözlerini kapattı ve zayıf bir sesle sordu: "Afı, az önce rüyamda ne söylediğimi duydun mu?"

Jiafu'nun mendil tutan eli hafifçe duraksadı.

Pei You'an... Wei Dükü Malikanesi'nin büyük oğlu. Doğuştan hastalıklı ve zayıf olmasına rağmen zekâsı olağanüstüydü; okuduğunu bir daha unutmazdı. On dört yaşında Saray Sınavı'nı geçip Jinshi derecesi almıştı. Dönemin İmparatoru Tianxi onu o kadar sevmişti ki, kuralları yıkarak onu Hongwen Köşkü'ne tayin etmişti. "Cübbesiz Soylu, Genç Vezir" gibi muazzam bir üne sahipti; merhum İmparator Shizong da ona büyük değer verirdi. Üç yıl önce, Anxi Askeri Valisi olarak görev yaparken vefat etmişti. Hiç evlenmemişti ve öldüğünde henüz otuzuna bile basmamıştı.

Söylenene göre, ölmeden önceki o gece, Suye Şehri'nde hastalığı nüksetmiş, leğenler dolusu kan kusmuştu. Onu görmeye gelen asılları mum ışığında gözyaşlarına boğulurken, o zerre kadar istifini bozmamış, her zamanki gibi gülümseyerek konuşmaya devam etmişti. Küçüklüğünden beri ilaçlarla büyüdüğünü, bir zamanlar on yaşını bile göremeyeceğinin

söylendiğini, bugüne kadar yaşamasının göklerden yirmi yıl daha borç almak anlamına geldiğini ve ölmekten hiçbir pişmanlık duymadığını söylemişti.

Pei You'an'ın sınır ötesindeki ıssız bir şehirde hastalığa yenik düştüğü haberi başkente ulaştığında, söylenenlere göre merhum İmparator Shizong kederinden bayılmıştı.

Ölümünden sonra Pei ailesinin ata mezarlığına getirilmemiş; kendi vasiyeti üzerine Suye Şehri'nin dışına defnedilmişti. Askerlerin ve halkın feryatları göğü inletmiş, kalabalık yarım ay boyunca dağılmak bilmemişti. İmparator Shizong, kuralları bir kez daha çiğneyerek ona ölümünden sonra Anxi Prensi unvanını bahşetmişti. Arkasından yapılan cenaze töreni, onur ve kederin zirvesiydi.

Akrabalık bağına gelince, Pei You'an, Jiafu'nun da kuzeniydi ama yıllar önceki o talihsiz karşılaşma dışında aralarında hiçbir iletişim olmamıştı.

“Duymadım.”

Jiafu böyle yanıt verdi ve terini silmeye devam etti.

Xiao Yintang yavaşça nefes verdi, gözlerini tekrar kapattı. Yüzündeki ifade yavaş yavaş duruldu. Jiafu'nun elini usulca tutarak konuştu: "Afu, seni canımdan çok seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri kalbimin en derin köşesine koydum. Bunca yıldır, sana resmi bir unvan verememek dışında, sevgimin ve lütfumun sınırlarını zorladığımı biliyorum. Benim vaktim doldu. Arkamdan yapılacak tüm düzenlemeler tamam, senin ailen için de gerekeni yaptım. Bırakmaya kıyamadığım tek şey... sensin..."

"Ben göçüp gittiğimde, benimle gelmeye razı mısınız?"

Yavaşça gözlerini açıp başını çevirdi ve ona baktı.

Yüzü kül rengiydi; kaşlarının arasında beliren o soluk mavi damar, eskiden yakışıklı olan bu yüze, ölüme yaklaşan bir insanın o silik, soğuk nefesini giydirmişti.

Jiafu dizlerinin üzerinde yarı doğrulmuş halde, İmparator'un kendisine dikilmiş gözlerine baktı.

"Ne o, artık bana eşlik etmek istemiyor musun?"

Diye sordu; yüzünde alaycı bir gülümseme belirmişti.

"Majestelerinin emri başım üstüne. Razıyım."

Elini ondan çekti, yüzünü ejderha yatağına doğru çevirip alnını yere değdirerek secdeye vardı ve öylece kaldı.

"Bana yaklaş." Tekrar elini ona uzattı. Son gücüyle onu sımsıkı kucakladı ve derin bir iç çekti. Bu iç çekişin içinde sonsuz bir pişmanlık ve kabullenemeyiş vardı.

"Yeraltı sarayının yalnızlığından korkuyorum. Ben gittikten sonra kimse senin gibi derdimden anlamayacak, bana kederlerimi unutturamayacak. Daha da çok korktuğum şey, ben gidince senin bu dünyada tek başına kalman, kimsesiz ve çaresiz olman. Benimle gelmen en iyisi. Ancak o zaman gözüüm arkada kalmaz."

"Afu, beni suçlama. Eğer bir sonraki hayat varsa, sana mutlaka İmparatoriçe tahtını vereceğim..."

Dudakları onun kulağına değiyordu; fısıltıları şefkatle doluydu.

...

Shenguang döneminin ikinci yılının sonbaharında, tahta çıkalı henüz iki yıl bile olmamışken, Büyük Wei İmparatoru Xiao Yintang genç yaşta hayata gözlerini yumdu. Ölümünden sonra ona Dunzong unvanı verildi.

Akrabaları birleştiren, onlara şefkat gösterene Dun denirdi. Erdemi sağlamlaştıran saflığı koruyana da Dun denirdi.

Tıpkı bu unvanın yansıttığı imparatorluk erdemleri gibi, Xiao Yintang ölmeden önce herkesin dilinde övgüyle dolaşan bir vasiyet bırakmıştı.

İnsanların benim için kurban edilmesine gönlüm razı değil, demişti. Bu yüzden benden sonra hiçbir cariyeye ölüme gönderilmeyecek, hepsinin huzur içinde yaşlanmasına izin verilecek.

Önceki hanedanlardan beri, İmparator öldüğünde çocuğu olmayan cariyelerin kurban edilmesi saray kuralıydı. Bu sayı bazen birkaç kişi, bazen yüzlerce kişi olurdu ve Büyük Wei de bu

eski âdeti sürdürmüştü. Xiao Yintang otuzlu yaşlarının başında aniden öldüğünde, arka saraydaki o kadınlar için bu durum başlarına yıldırım düşmesi gibiydi. Başlangıçta hepsi gözyaşlarına boğulmuş, ipe asılarak can verecekleri ve yeraltı sarayında efendilerine eşlik edecekleri günü beklemeye başlamışlardı. Ancak İmparator'un onları ölümden bağışlayacağı akıllarının ucundan bile geçmemişti. Gerçi onları bekleyen kader, soğuk saraylarda saçlarını ağartmaktı ama sırf efendileri öldü diye zorla ölüme gönderilmektense, nefes alabiliyor olmak bile büyük bir şanstı. Herkes ona minnettardı ve ruhu önünde döktükleri gözyaşları bu yüzden son derece içtendi.

Fakat tüm bunların Jiafu ile hiçbir ilgisi yoktu.

O zaten kederden ve sevinçten arınmış, bu kaderi çoktan kabullenmişti.

Bu hayatta köksüz bir su mercimeğinden farksızdı. Xiao Yintang'a boyun eğdikten sonra, isimsiz ve unvansız kalmış, gün yüzü görmemişti. Bugün böyle bir sona ulaşması beklenmedik bir şey değildi.

Ancak önüne gelen şey, beklediği o üç arşınlık beyaz ipek olmadı.

Henüz Ana İmparatoriçe makamına yükselen Zhang, Jiafu'nun sırf onun için özel olarak hazırlanmış, paha biçilmez o altın ipekli nan ağacından tabuta çivilenmesini emretmişti. Böylece, merhum İmparator'un yeraltı sarayına kurban olarak gönderilecekti.

"Merhum İmparator, Zhen ailene iyi bakmamı emretti. Sen de huzur içinde efendine git, onun bana verdiği bu emanete ihanet etmeyeceğim."

Ana İmparatoriçe Zhang, eski bağışlayıcı tavrından tamamen sıyrılmıştı. Gözlerini ona dikmiş, gizlemeye bile gerek duymadığı nefret dolu bir ses tonuyla bu sözleri kelime kelime yüzüne vurmuştu.

Tabutun o devasa, ağır kapağı üzerine kapandığında, gözlerinin önündeki son ışık huzmesi de ezilip yok oldu.

Jiafu'nun dünyası zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Yeraltı

sarayının bu daracık, havasız boşluğuna sonsuza dek hapsedilmişti; artık oradan asla çıkamayacaktı.

Çırpınmadı, çığlık atmadı. Biliyordu ki, ister çırpınsın ister çığlık atсын, her şey nafileydi.

Onun varacağı son durak buydu; kaderi buydu.

Doğumu kendi elinde değildi, evliliği kendi elinde değildi, ölümü de kendi elinde değildi.

Hava giderek azalıyordu. Nefes alamadığı için göğsü parçalanıyor gibi acıyordu. O uzun, ölecekmiş ama bir türlü ölemeyecekmiş gibi hissettiren korkunç azabın içinde, parmakları kontrolsüzce tabutun dokunabildiği yüzeylerini kazımaya başladı. Çelik gibi sert tahtanın üzerinde tırnaklarıyla derin çizikler bırakıyordu.

Ancak o zaman anladı. Meğer o da ölümden korkuyordu; ölümle birlikte gelen ve hayattayken asla hayal edemeyeceği, yerin altındaki o karanlığın yarattığı sonsuz ezici baskıdan dehşete düşmüştü.

Anladı ki aslında yaşamak istiyordu; yaşamaya devam etmek istiyordu. Ne kadar zor olursa olsun, hayatta kalmak istiyordu.

Ama artık çok geçti. Bu hayatın sonuna gelmişti. Hayatı işte böyle sona eriyordu.

Geçmişte İkinci Kuzeni ile evlenmemiş olsaydı, sonrasında Xiao Yintang ile hiç karşılaşmasaydı... acaba bu hayatı nasıl olurdu?

Ağlamaya başladı. Gözyaşları sel gibi akıyordu ama ağlamak sadece o değerli havayı daha da çabuk tüketiyor, acısını daha da katlanılmaz kılıyordu.

Gözünün önünde tuhaf, rengârenk halüsinasyonlar belirmeye başladı. Işık ve gölgelerin bittiği yerde, o bulanıklığın içinde, yeraltı sarayının sonsuz karanlığını delip geçen, ona gülümseyerek yürüyen bir adam gördüğünü sandı.

Onu tanıdı. O, babasıydı.

Yıllar önce, henüz on üç yaşındayken babası denize açılmıştı. Onu limana kadar uğurlamıştı. Güverteye adım atmadan hemen

önce babası ona söz vermişti: Bu seferki seferden döndüğünde, ona mutlaka mor jiao incilerinden yapılmış bir kolye getirecekti.

Mor jiao incisi, denizlerin ardındaki uzak diyarlarda çıkardı. Sadece geceleri parlamakla kalmaz, efsaneye göre sahibine şans getirirdi. Denizlerde dolaşanlar için ona rastlamak bile başlı başına büyük bir talihti.

“Bunu taktığında, canım kızım Afu’nun bütün ömrü su gibi akıp gidecek, dert ve hastalıklardan uzak olacak.”

Babasının o günkü gülüşü, sesi, hâlâ dün gibi aklıdaydı.

Fakat o seferden sonra, babası bir daha asla geri dönmemişti.

“Afu, baban döndü. Sana kolyeni getirdim, beğendin mi?”

Babasının ona bakan gözleri sonsuz bir şefkatle doluydu.

“Baba——”

Jiafu gülümseyerek ağladı. Ona doğru elini uzatıp, bu dünyada onu en çok seven adama seslendi.

Ciğerlerindeki son değerli hava da dışarı süzüldü. Tırnakları kırılıp kanlar içinde kalmış elleri, cansızca havadan süzülerek yumuşak ve sıcak göğsünün üzerine düştü. Dudaklarında bir gülümseme asılı kalmıştı.

Banyo odasındaki yoğun beyaz buhar yavaş yavaş dağılıyor, hava soğumaya başlıyordu.

Tanxiang birkaç kez dönüp Jiafu'ya bakmıştı. Jiafu küçücük kalmış, kendini kâfur ağacından yapılmış banyo fiçisinin sularına bırakmıştı. Yeni yıkanmış, hâlâ hafif nemli olan siyah saçları, bir saç tokasıyla boynunun yan tarafında gevşekçe toplanmıştı. Alnını fiçinin kenarına yaslamış, kirpikleri aşağı düşmüş, sanki uykuya dalmış gibi gözlerini kapatmıştı.

Üşüteceğinden korkan Tanxiang, sonunda dayanamayıp usulca seslendi: "Küçük Hanım, uyanın."

Jiafu yavaşça gözlerini açtı, sırlıslıkla olmuş fiçinin kenarına tutunarak ayağa kalktı.

Kar misali pürüzsüz teni, yeşim parlaklığındaki cildi üzerinde ışıldayan minik su damlalarıyla, tıpkı henüz tomurcuklanmış narin bir orkideyi andırıyordu.

Tanxiang, Jiafu'nun bedenini omuzlarına kadar yumuşak, büyük bir havluyla sardı. Dingxiang ise önceden hazırlanmış kıyafetleri uzattı. Jiafu kurulanıp üzerini giyinerek dışarı çıktığında, birkaç hizmetçi kadın banyoyu temizlemek için içeri girdi. İçlerinden yeni işe girmiş, soyadı Wang olan bir kadın, banyo suyundan yayılan kokuyu içine çekince dayanamayıp sordu: "Küçük Hanım'ın her gün kullandığı bu tütsü de ne böyle? Ne kadar da güzel kokuyor. Torunum önümüzdeki ay evlenecek; ben de gidip çeyizine koymak için biraz alayım bari."

İyi huylu bir kız olan Tanxiang gülümseyerek yanıtladı: "Wang Teyze, buna Jiepuluo tütsüsü derler, Donuk Ejderbeyni olarak da bilinir. Güney Hindistan'dan gelir. Küçük Hanım'ın dediğine göre orada pek para etmezmiş ama denizleri aşip da buralara gelince, bir dirhemi bir tael gümüş eder olmuş."

Wang Teyze korkuyla sıçradı, dilini şaklattı: "Aman Allah'ım! Bu çok pahalıymış, kimin buna gücü yeter! Küçük Hanım'ın

banyo suyuna her gün bundan katılıyor... Bir ayda ne kadar gümüş eder bu? Bu su güzel kokulu su değil, basbayağı para suyuymuş!"

Diğer hizmetçi kadın "Hıh!" diyerek güldü: "Eski Wang, bu sözleri anca kendi aramızda söylersin, sakın dışarıda uluorta konuşma da millet sana gülmesin. Patronlarımızın nasıl bir aile olduğunu bilmiyor musun? En pahalı baharat bile patronların elinde topraktan farksızdır. Bir dirhemi bir tael gümüş ne ki, on tael bile olsa, Küçük Hanım kullanmak istedikten sonra bir sözüne bakar."

Quanzhou'da deniz ticareti çok canlıydı. Nanxun ve Tumen kapılarının dışındaki büyük ve küçük limanlara her gün sayısız gemi girip çıkardı. Yakınlarda Çampa, Siyam, Sulu'dan; uzaklarda ise Abbasi topraklarından, Malindi'den, Zangibar'dan gelen, deniz aşırı ülkelerin türlü malları göz alıcı bir çeşitlilikle sergilenirdi. Tütsü ve baharatlar da bu malların en büyük kalemlerindendi. Zhen ailesi Quanzhou'nun en zenginlerindendi; yönettikleri ticaret filosu bölgenin en büyük birkaç filosundan biriydi. Bu yüzden en değerli tütsüler bile Zhen ailesi için sıradan şeylerdi. Kadının söylediklerinde biraz böbürlenme olsa da yalan değildi.

Wang Teyze, tavuğun yemlenmesi gibi başını hızlıca salladı ve mahcup bir gülümsemeyle: "Haklısın, haklısın, bilgisizliğime verin, yanlış laf ettim..." diyerek boynunu uzatıp o güzel kokuyu bir kez daha içine çektikten sonra, diğerleriyle birlikte banyo suyunu taşımaya yardım etti.

Tanxiang dışarı çıktığında, Jiafu'nun tütsü kutusunu açtığını ve yeşim bir kaşıkla biraz tütsü aldığını gördü. Anka kuşu şeklindeki tütsülüğe koyacağını anlayınca hemen atılıp kapağını açtı.

"Ben yaparım Küçük Hanım. Dikkat edin, elinizi yakmayın."

Jiafu tütsüyü ocağa bıraktı. Tütsü ateşe değer değmez hafif, çıtırtılı bir ses çıkardı ve usulca yükselen bir duman eşliğinde hoş bir koku yayıldı. Jiafu hafifçe eğildi ve eliyle dumanı kendine doğru havalandırarak gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Bunu izleyen Tanxiang'ın içi biraz tuhaftı.

Küçük Hanım odasında tütsü yakmayı pek sevmezdi; sadece taze çiçek koyardı. Ancak her nedense, Xishan Tapınağı'ndan döndükleri o günden sonra aniden zevkleri değişmişti. Odasında bu Donuk Ejderbeyni'ni yakmakla kalmamış, yıkandığı suya bile dövülmüş tozunu katmaya başlamıştı.

Hadi o neyseydi. Tanxiang, Zhen ailesinde yıllarını geçirmişti ve Küçük Hanım'ın yanında kalarak az çok tütsü türlerini ve kalitelerini öğrenmişti. Donuk Ejderbeyni elbette ki birinci sınıftı; kokusu hafif, ruhani ve zarıftı, son notası tatlıydı ve fiyatı da oldukça yüksekti. Ancak aynı gruptaki reçineli tütsüler arasında en iyisi sayılmazdı. En iyisi Ejder Salyası'ydı. İki tütsünün görünümü ve rengi çok benzediğinden ve yaydıkları koku dumanı da birbirini andırdığından, uzman olmayan biri aralarındaki farkı kolay kolay anlayamazdı. Bu yüzden kurnaz tüccarlar sık sık Donuk Ejderbeyni'ni Ejder Salyası diye satarlardı.

Ejder Salyası nadir olsa da Zhen ailesinin depolarında yok değildi. Küçük Hanım madem tütsü kullanmaya karar vermişti, neden Ejder Salyası almak yerine ondan bir alt kalite olan Donuk Ejderbeyni'ni tercih ediyordu?

Tanxiang dayanamayıp sordu.

Jiafu, anka kuşunun gagasından yükselen duman kümesine bakarak sakın bir sesle: "Ejder Salyası imparatorluk sarayına sunulan bir haraştır, benim kullanmam uygun düşmez." dedi.

Tanxiang aydınlanmış gibi başını salladı: "Küçük Hanım yine her şeyi düşünmüşsünüz."

"Yarın yola çıkarken yanına almayı unutma. Kıyafetlerimin de hepsi bu Donuk Ejderbeyni ile tütsülenecek. Biraz uzun tütsüle, başka hiçbir şey kullanma, sakın karıştırma."

Tanxiang gülümseyerek: "Merak etmeyin Küçük Hanım, hepsini hazırladım, hiçbir yanlışlık olmayacak." dedi.

"Hanımefendi geldi!"

Jiafu başını çevirdi; annesi Meng Hanım'ın ve yanındaki Dadı Liu'nun geldiğini görünce yüzüne bir gülümseme yayıldı ve

onları karşılamaya gitti.

Meng Hanım kızıyla birlikte yatağın kenarına oturdu: "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ uykunda sayıklıyor musun?"

Ayın dokuzu, Jiafu'nun babasının ölümünün üçüncü yıldönümüydü. O gün babaannesi Yaşlı Hanım Hu, annesi Meng Hanım ve ağabeyi Zhen Yaoting ile birlikte Xishan Tapınağı'na gidip büyük anma ayinini gerçekleştirmişlerdi. Geceyi tapınakta geçirmiş, o ve Meng Hanım aynı odada uyumuşlardı. Ertesi sabah uyandığında Meng Hanım kızının yüzünü gözyaşları içinde bulmuş ve korkuyla ne olduğunu sormuştu. Jiafu başını sallayıp tek kelime etmemiş, sadece ona sarılıp hem ağlamış hem gülmüştü. Bu durum Meng Hanım'ı fena halde korkutmuştu. Kızına tapınağın dışında kötü ruhların musallat olduğundan şüphelenip ondan kutsal su içmesini istemişti. O gün onu eve getirmişlerdi ama ruh hali hâlâ dağınıktı. Ancak son birkaç gündür toparlanabilmişti.

Jiafu: "Çoktan iyileştim anne. Lütfen endişelenme." dedi.

Meng Hanım kızını şöyle bir süzdü; yüzündeki gülümsemeyi ve yerinde olan rengini görünce, onu şefkatle kucağına çekti: "Baban gideli göz açıp kapayıncaya kadar üç yıl oldu. Ağabeyin yaramazın teki, laf dinlemiyor. Yanımda bir tek sen vardın içimi rahatlatan, ama yarın sen de..."

Cümlesini yarıda kesti.

Yarın, Jiafu, annesi ve ağabeyi Zhen Yaoting ile birlikte başkente, kuzeye doğru yola çıkacaktı.

Zhen ailesinin bu yolculuğunun görünürdeki amacı, Wei Dükü Malikanesi'nin Büyükhanımı Pei'nin doğum gününü kutlamaktı. Ancak asıl amaç, Jiafu ile Dük Varisi Pei Xiuzhi arasındaki evlilik meselesiydi.

Evlilikleri bir yıl önceden konuşulup ayarlanmıştı; yalnızca Jiafu'nun yas süresinin bitmesini bekliyorlardı. Gerçi bu evlilikte ikinci eş olacaktı ve onu orada bekleyen beş yaşında bir üvey oğul vardı ama Zhen ailesi ne kadar zengin olursa olsun, merhum babasının sadece bir bilgin unvanı vardı. Dük'ün malikanesine Dük Varisi'nin eşi olarak gelin gitmesi, onun için bulunmaz bir

nimetti. Bu evliliğin gerçekleşmesi için epey çaba harcanmıştı.

Kızının sonunda iyi bir yuvaya kavuşması Zhen ailesi için bulunmaz bir lütuftu. Meng Hanım elbette memnundu ama kızının evlendikten sonra başkent ile Quanzhou arasındaki o uçsuz bucaksız yollarda kaybolup gideceğini, anne kızın bir daha kolay kolay görüşemeyeceğini düşündükçe içi daralıyordu. Ayrıca Dük'ün malikanesinin kuralları ağırdı, kapıları yüksekti; kendi ailelerinin konumu oraya kıyasla sönük kaldığından, kızının orada tutunamayacağından endişe ediyordu. Bir yandan ona, bir yandan buna üzülürken yüreğindeki dertler taşıyor, gözünün ucunda yaşlar birikiyordu.

Dadı Liu hemen teselli etmek için güzel sözler buldu: "Küçük Hanım sıradan bir aileye gelin gitmiyor ki. Dük'ün malikanesi kökünü yurduyu bildiğimiz bir yer. Varis Bey karakteriyle ve görünüşüyle eşsiz biri, adeta insanlar arasındaki bir ejderha. Eskiden Quanzhou'ya geldiğinde Küçük Hanım'a nasıl davrandığını biliyorsunuz Hanımım. Üstelik oradaki İkinci Hanım sizin öz kız kardeşiniz, hepsi ailenizden biri. Küçük Hanım oraya adımını atar atmaz, Dük Varisi'nin resmi eşi olacak. Gelecekte onu kim bilir daha ne nimetler bekliyor, neden bu kadar endişeleniyorsunuz ki?"

Meng Hanım bu sözlerle teselli bulup gülümsedi. Gözünün ucunu sildi ve kızının elini tutarak: "Anneliğin verdiği yersiz endişeler işte. Gidelim, babaannenizi fazla bekletmeyelim." dedi.

...

Jiafu'nun babaannesi Hu, Zhen ailesinin direğiydi. Keskin zekâlı ve iradeli bir kadındı, erkeklerden geri kalır yanı yoktu. Eskiden tek arzusu oğlunun bir unvan kazanmasıydı; kocası öldükten sonra oğlunun aklı dağılmasın diye tüm aile işlerini kendi ellerine almıştı. Ancak Jiafu'nun babası özgür ruhlu ve kaygısız biriydi; unvan peşinde koşmaya pek hevesi yoktu. Sınavı geçip bilgin unvanını aldıktan sonraki sınavlarda art arda başarısız olunca, otuzlu yaşlarına geldiğinde öfkelenerek her şeyi bir kenara bırakmış ve aile işlerinin başına geçmişti. Kim derdi ki üç yıl önce, Jiafu henüz on üç yaşındayken ticaret filosuyla denize açılacak ve korkunç bir fırtınada can verecekti. Saçı başı

ağarmış Yaşlı Hanım Hu'nun, gencecik oğlunu toprağa verirken yaşadığı kederi tahmin etmek zor değildi. Ama bu yaşlı kadın yıkılmamış, bunun yerine tüm umutlarını Jiafu'nun ağabeyi Zhen Yaoting'e bağlamıştı. Ağabeyi Jiafu'dan iki yaş büyüktü, bu yıl on sekizine girmişti. Kız kardeşine çok iyi davranırdı ama pek işe yarar biri değildi. Okulla hiç arası yoktu, aile işleriyle zerre ilgilenmiyordu ve bütün gün dışarıda serserilik ediyordu. Akşam olmuş, lambalar çoktan yakılmıştı ama o hâlâ ortalarda yoktu.

Jiafu annesiyle birlikte babaannesinin odasına girdi. Kalın kaşlı, geniş alınlı ve sert bakışlı bir kadındı. Jiafu ona pek yakınlık hissetmezdi, hatta eskiden ondan biraz korkardı; Meng Hanım bile onun yanındayken pek konuşmaya cesaret edemezdi. Kızıyla birlikte eğilerek ona saygılarını sundular.

Yaşlı Hanım yarınki kuzey yolculuğunun hazırlıklarını sorunca, Meng Hanım hemen yanıtladı: "Hiç merak etmeyin anne, Büyükhanım Pei'nin doğum günü hediyesini bizzat hazırladım. Song ailesi için de hediyeleri ayarladım. Hepsini tek tek kontrol ettim, gemiye yüklendi. Başkentteki ev de hazır, gider gitmez yerleşebileceğiz."

Jiafu bu kez başkente gittiğinde bir daha Quanzhou'ya dönmeyecek, düğün gününü orada bekleyecekti. Düğün hazırlıklarının daha rahat yürütülebilmesi için Zhen ailesi başkentte özel bir ev satın almıştı.

Yaşlı Hanım birkaç soru daha sordu, Meng Hanım hepsine eksiksiz ve kusursuz yanıtlar verdi. Yaşlı Hanım tatmin olmuş bir şekilde başını salladı: "Başkente gittiğinizde paradan puldan sakınmayın. Nereye ne harcanması gerekiyorsa harcadın. Pei ailesinin kökü köklüdür, ama o koca kapıların arkasında bizim göremediğimiz ne dertleri vardır kim bilir, bizimkilerden az değildir. Üstelik sarayda da rüzgârın yönü değişti; Pei ailesi eski şatafatından çok uzak. Onların bu evliliği kabul etmesinin sebebi Afu'nun kaşı gözü değil, bizim servetimiz ve o serveti kazanma yollarımızdır."

Meng Hanım: "Biliyorum anne, aklımda." dedi.

Yaşlı Hanım'ın o sert yüzünde nihayet ince bir tebessüm

belirdi: "Senin de kaderin etinmiş. Zhen aileme gelin geldin, benim gibi gencecik yaşında dul kaldın. Allahtan tutunacağın iki evladın var. Afu şimdi iyi bir kapıya gidiyor, bundan sonra sen de onun sayesinde rahata erersin."

Meng Hanım köklü bir bürokrat ailesinden geliyordu. Babası yıllar önce Fujian'a atandığında büyük bir belaya bulaşmış, ancak Zhen ailesinin büyükbabasının verdiği maddi destek sayesinde o zor günleri atlatabilmişti. Bunun bir minnet göstergesi olarak kızlarından birini Zhen ailesine gelin vermişti. Aslında iki ailenin ilişkileri başlarda iyiydi ama Memur Meng ve Zhen büyükbabasının peş peşe ölümlerinden sonra, Meng ailesinin oğulları işleri yoluna koyamayıp bir de kibirlenince Zhen ailesiyle aralarına mesafe koymuşlardı. Fakat Meng Hanım bu eve gelin geldikten sonra kocasıyla çok derin bir bağ kurmuştu. Yaşlı Hanım'ın sözleri yüreğindeki o eski yarayı kanatmıştı. Gözleri doldu ama ağlamaya cesaret edemedi, sadece zoraki bir gülümsemeyle: "Haklısınız anne, ben de öyle düşünüyorum." dedi.

Yaşlı Hanım başını salladı ve sessizce kenarda duran Jiafu'ya dönüp adını seslendi.

Jiafu onun söyleyecek bir şeyi olduğunu anlayıp hemen önündeki minderin üzerine diz çöktü: "Emredin babaanne."

"Aileyi ve büyükleri saymak her işin başıdır. Ailemizin durumunu biliyorsun. İnsanın kendi ayakları üzerinde durması en kıymetlisi olsa da senin Pei ailesine gelin gitmen bizim için büyük bir fırsat. Ben er ya da geç bu dünyadan göçüp gideceğim; bu miras ağabeyine kalacak. Yarın öbür gün Pei ailesinde söz sahibi olduğunda, ağabeyini gözetip kollamayı sakın unutma. Babaannenin sözlerini aklına yazdın mı?"

Jiafu büyük bir saygıyla: "Yazdım babaanne." diye yanıtladı.

Yaşlı Hanım'ın ona bakan gözlerinde nadir görülen bir şefkat parıltısı belirdi. Başını sallayarak: "Kalk bakalım. Odana dönüp erkenden yat. İyice dinlen, yarın sabah erkenden yola çıkacağız." dedi.

Yaşlı Hanım'ın yanından çıkan Meng Hanım, hemen oğlunun nerede olduğunu sordu.

Kahyaları Zhang Da tam bir şey söyleyemedi; yalnızca öğle vakti yarın yola çıkacak olan ve gemiye yüklenen eşyaları rıhtımda birlikte saydıklarını, sonra işlerin yoğunluğundan arkasını döndüğü anda oğlanın uşağıyla birlikte gözden kaybolduğunu ve nereye gittiğini bilmediğini söyledi.

Bu kuzey yolculuğuna Jiafu'nun ağabeyi Zhen Yaoting de elbette katılacaktı. Yarın sabah erkenden yola çıkacaklardı ama bu saatte çocuğun nereye kaybolduğu belli değildi. Meng Hanım söylenmeden edemedi. Zhang Da kendini suçlayarak, “Benim ihmelim efendim, hemen adam salıp aratıyorum,” dedi.

Meng Hanım içini çekti: “Neyse, seni suçlamıyorum. Bacaklar onun bacakları, gözünü üzerinden bir an bile ayırmamanı bekleyemem ya. Adamlarına söyle de her zamanki gittiği yerlere bir baksınlar.”

Zhang Da emri alıp aceleyle oradan uzaklaştı.

Meng Hanım kızını odasına kadar götürdü, ona erken yatmasını tembihledikten sonra kendi odasına geçti.

Gece yavaş yavaş derinleşti, koca Zhen malikanesi derin bir sessizliğe büründü.

Yarın sabah erkenden kuzeye doğru yola çıkacaklardı.

Günlerdir, ne zaman gözlerini kapatsa, geçmiş hayatına dair her şey Jiafu'nun zihninde deniz dalgaları gibi kabarıp duruyordu.

Bu gece ise büsbütün uykusuzdu.

Pastoral hayatındaki bu geceyi de uykusuz geçirdiğini hatırlıyordu ama o zamanki hisleri şimdikinden tamamen farklıydı.

O zamanlar, içindeki o tatlı telaşın ötesinde, daha çok sevinç

ve geleceğe dair pembe hayaller vardı.

Eğer bir kez ölüp dirilmemiş olsaydı, şimdiki aklıyla, evleneceği o “hayırlı kısmetin”, Weiguo Dükü malikanesindeki ikinci kuzeni Pei Xiuzhi'nin bu kadar korkak ve bencil bir adam olacağını, dahası kendisini güpegündüz başka bir adama altın tepside sunacağını nasıl tahmin edebilirdi?

Gelin gideceği Weiguo Dükü Pei ailesi hakkında hiç kimse ondan daha fazlasını bilemezdi.

Weiguo Dükü malikanesinde iki kol vardı. İkinci koldaki Meng Hanım, Jiafu'nun teyzesiydi ve üçüncü kuzen Pei Xiuluo ile dördüncü kuzen Pei Xiuhong'un annesiydi. Pei Xiuzhi ise ailenin ikinci oğluydu ve büyük kolun hanımı olan Xin Hanım'ın ikinci oğluydu; fakat Jiafu, tıpkı Pei Xiuluo ve Pei Xiuhong gibi ona da kuzen diyordu.

Pei ailesinin en parlak dönemi yirmi yılı aşkın bir süre önceydi. O zamanlar, Dük malikanesinin Yaşlı Hanımı Pei'nin en büyük kızı Wenjing, zarafeti ve güzelliğiyle göz doldurmuş ve Veliaht Prenses olarak seçilmişti. Birkaç yıl sonra Veliaht Prens tahta geçip Tianxi İmparatoru olunca, o da İmparatoriçe makamına yükselmişti. Ne yazık ki kader bu güzele gülmemiş, ertesi yıl salgın bir hastalığa yakalanmıştı. Bir yılı aşkın bir süre imparatorluk tapınağında tedavi gördükten sonra hayata gözlerini yummuştu.

İlk imparatoriçe gitmişti ama Pei ailesine olan imparatorluk lütfu daha da artarak yaklaşık yirmi yıl boyunca devam etmişti. İşte tam da o dönemde, Pei ailesinin büyüyen torunu ve veliahdı Pei You'an, “genç vezir” namıyla başkentin dilinden düşmez olmuş, Pei ailesinin ihtişamı doruğa ulaşmıştı.

Derler ya, dolunay elbet küçölür, zirveye çıkan elbet iner; Pei ailesi için de çöküşün başlangıcı, Weiguo Dükü'nün vefatıyla olmuştu.

Olay, Tianxi döneminin on altıncı yılında gerçekleşmişti. O sıralar kuzey sınırları huzursuzdu ve Weiguo Dükü orduyu komuta etmekle görevlendirilmişti; o yıl hastalanarak can vermişti. O sırada babasıyla birlikte orduda bulunan Pei You'an,

babasının tabutuna refakat ederek geri dönmüştü. Ancak çok geçmeden başkentte dedikodular ayyuka çıkmıştı. Söylenene göre, Weiguo Dükü malikanesinin veliahdı Pei You'an, şifalı şarap içtikten sonra babasının güzel bir cariyesine zorla el uzatmış, bir uşak tarafından suçüstü yakalanınca da kadın utancından canına kıymıştı. Xin Hanım oğlu için skandalı ne kadar örtbas etmeye çalışsa da nafile olmuş, sonunda mesele saray müfettişlerince bizzat Tianxi İmparatoru'nun önüne taşınmıştı.

Bu hanedan evlatlık saygısı üzerine kuruluydu. Babasının yası henüz çok tazeyken, Pei You'an'ın sağlık sorunları nedeniyle şifalı şarap içmesi hoş görülebilirdi belki ama babasının kemikleri bile sızlarken, bir evladın içkinin arkasına sığınıp böyle bir ahlaksızlık yapması affedilemezdi. Tianxi İmparatoru buna inanmak istememiş, onu bizzat huzuruna çağırıp sorgulamıştı. Niyeti onu aklamaktı ama söylentilere göre o sırada genç adam tek bir kelime dahi etmemiş, suçu zımnen kabul etmişti. Çaresiz kalan imparator, onun tüm rütbelerini elinden almış, veliahtlık makamından azletmişti. O da başkenti terk edip Pei ailesinden ayrılmıştı.

Gökyüzünde kayan bir meteor gibi, bir zamanlar kalemiyle fırtınalar estiren, ışık saçan Weiguo Dükü veliahdı Pei You'an, üzerine yapışan bu lekeyle herkesin gözü önünden silinip gitmişti. O yıl henüz on altı yaşındaydı.

Pei ailesinin geçmişteki o muazzam gücü ve yıllarca süren ihtişamı kaçınılmaz olarak kıskançlık çekmişti. Böyle bir olayın yaşanması bir süre herkesin diline pelesenk olmuştu. Ancak Pei ailesinin talihsizliği bununla da bitmemişti; sonraki birkaç yıl içinde meydana gelen saray darbeleri, başkentteki soylu ailelerin kaderini asıl belirleyen etken olmuştu.

İki yıl sonra, Tianxi döneminin on sekizinci yılında, Tianxi İmparatoru ağır hastalanmış ve tahtı sekiz yaşındaki Veliaht Prens Xiao Yu'ya bırakmıştı. Xiao Yu çok küçük olduğu için, imparator ona rehberlik edecek vezirler atamakla kalmamış, aynı zamanda yeğenini çok güvendiği kardeşi Shun'an Prensi'ne emanet ederek, çocuk büyüyene kadar devleti onun yönetmesini

vasiyet etmişti.

Daha sonra anlatılanlara göre Tianxi İmparatoru ölüm döşeğindeyken, Shun'an Prensi'ne özellikle Yunzhong Prensi Xiao Lie'nin haince emellerine karşı tetikte olmasını fısıldamıştı. Böylesine yetenekli ve askeri başarıları olan kardeşine hiçbir zaman güvenmemişti ama Xiao Lie yıllardır o kadar uslu durmuştu ki, imparatorun da yumuşak karakteri yüzünden bir türlü karar verilememiş, kardeşler böylece zahiri bir barış içinde yaşamışlardı.

Shun'an Prensi'nin gözyaşları içinde yere kapanıp verdiği sözlerle içi rahatlayan Tianxi İmparatoru hayata gözlerini yummuş, sekiz yaşındaki Xiao Yu, Büyük Wei'nin yeni imparatoru olmuş ve Chengning dönemi başlamıştı. Shun'an Prensi ise saltanat naibi olmuştu.

Bir iki yıl sonra, Chengning döneminin üçüncü yılında, küçük imparator bir güz avı sırasında attan düşerek aniden can vermişti. Her zaman erdemiyle tanınan Shun'an Prensi, saray erkanı tarafından doğal olarak yeni imparator ilan edilmiş ve Büyük Wei için Yongxi dönemi başlamıştı.

Fakat Shun'an Prensi'nin tahta çıkışı pek de pürüzsüz olmamıştı. Eski imparator tarafından vasi tayin edilen Başmuallim Zhang, dik başlı ve dürüst bir adamdı; küçük imparatorun ölümünün şüpheli olduğunu açıkça söyleyerek Shun'an Prensi'ni cinayetle suçlamıştı. Hatta bazıları, küçük imparatorun aslında ölmediğini, sadık adamları tarafından kaçırıldığını hayal edecek kadar ileri gitmişti. Ancak bu muhalif sesler çok geçmeden susturulmuştu. Shun'an Prensi, diğer nüfuzlu vezirlerin desteğiyle imparatorluğunu ilan etmiş, Başmuallim Zhang önderliğindeki eski bürokratları ya kılıçtan geçirmiş ya da sürgüne yollayarak tahtını sağlama almıştı.

Yıllar önce Weiguo Dükü öldüğünden beri Pei ailesinin sarayda sözü geçen bir direği kalmamıştı. Genç nesilden de Pei You'an gittiğinden beri öne çıkan kimse olmamıştı. Dahası, her yeni hükümdar kendi kadrosunu kurardı. Pei ailesinin kızı Tianxi İmparatoru'nun ilk eşi olduğu için eski dönemle bağları çok güçlüydü. Shun'an Prensi tahta çıktığında Weiguo Dükü

malikanesi gıkını bile çıkarmamış, zerre muhalefet etmemiş olsa da, eski saltanat günlerini geri getirmeleri artık imkansızdı. Yongxi İmparatoru Pei ailesine karşı ne sıcak ne soğuktu. Başkentin zengin muhitlerinde Weiguo Dükü malikanesinin artık gücünü yitirdiğini, eski bir bahar çiçeği gibi solduğunu bilmeyen yoktu. Şimdi ise dünürleri olan Song ailesinin ağzının içine bakar hale gelmişlerdi.

Jiafu'nun yeniden doğduğu bu yıl, Yongxi döneminin üçüncü yılıydı ve Shun'an Prensi iki yılı aşkın bir süredir tahttaydı.

Geçmişe nasıl döndüğünü kendisi de bilmiyordu. Hayatının sonuna gelmişti ve o son anda hayalinde babasını gördükten sonra uyandığında kendisini yeniden hayatta, babasının vefatının üçüncü yıl dönümünde, on altı yaşındaki halinde bulmuştu.

Kimileri yüksek saraylar diker, kimilerinin diktiği kuleler yerle bir olurdu.

Jiafu biliyordu ki çok geçmeden Büyük Wei hanedanındaki pek çok insanın kaderi bir kez daha altüst olacaktı.

Geçmiş hayatında, Pei Xiuzhi ile evlendikten henüz bir yıl bile geçmeden kardeş kavgası patlak vermişti. Yongxi İmparatoru, Yunzhong Prensi Xiao Lie'ye hamle yapınca, Xiao Lie de eski küçük imparator Xiao Yu'nun intikamını almak bahanesiyle isyan bayrağını açmıştı. Taraflar savaşa tutuşmuş ve Büyük Wei'nin topraklarının yarısı savaş alanına dönmüştü.

Ve Jiafu'nun kaderi de Xiao ailesinin bu taht kavgası yüzünden tamamen değişmişti.

Savaşın ilk başlarında herkes Yongxi İmparatoru'nun kazanacağına kesin gözüyle bakıyordu. Weiguo Dükü unvanını çoktan devralmış olan Pei Xiuzhi, imparatora olan sadakatini kanıtlamak ve askeri başarı elde etmek için isyanı bastırmak üzere ordunun başına geçmişti. Ne var ki savaşın seyri değişmiş, Yunzhong Prensi durumu lehine çevirmişti. Büyük ordu başkente doğru ilerlerken saraydaki birçok kişi saf değiştirmeye başlamıştı. Pei Xiuzhi, asilerin başkente giden yolu üzerindeki kilit nokta olan Qingzhou'yu canla başla savunmuş ama yenilip şehir düşünce Jiafu'yu da yanına alarak kaçmıştı. Yolda, o zamanlar

henüz Yunzhong Prensi'nin veliahdı olan Xiao Yintang'a esir düşmüşlerdi.

Sonrasında olanlar ise malumdu.

Jiafu'nun güzelliği, bir ülkeyi fethedecek cinstendi.

Pei Xiuzhi, Xiao Yintang'ın karısına el koymasına sessizce boyun eğmişti.

Ama eğer mesele sadece bundan ibaret olsaydı, Jiafu belki bir dereceye kadar anlayabilirdi.

Ancak bundan sonra yaşananlar, onu bu adamdan tamamen soğutmuş ve umutsuzluğa sürüklemişti.

Xiao Yintang'ın eline düştükten sonra canına kıymakla tehdit etmiş, o da kendisini zorlamayıp sadece yanında taşımıştı. Kısa bir süre sonra Jiafu, yıllar önce başkentten sürülen Pei You'an'ın şimdi Yunzhong Prensi'nin ordusunda olduğunu şans eseri fark etmişti.

O ve Pei You'an, daha önce yalnızca Jiafu küçükken Pei ailesini ziyaret ettiğinde birkaç kez karşı karşıya gelmişlerdi; aralarında hiçbir muhabbet yoktu. Ona kuzen demesi sadece teyzesinin hatırlıydı. O zamanlar çok küçüklü; aklında kalan tek şey, üzerinde her zaman acı bir ilaç kokusu taşıyan bu solgun yüzlü gencin çok güzel simsiyah gözleri olduğuydu. Fakat o gözlerde yaşına hiç uymayan bir olgunluk ve soğukluk gizliydi. Mağrur ve mesafeliydi. Küçük bir kızın gözünde ulaşamayacak kadar yüksekteydi. Hatta ondan korkardı bile; yolda karşılaştıklarında hemen yolunu değiştirirdi. Hiç umudu yoktu ama o çaresizlik içinde tek sığınağı o adam olmuştu. Bir yolunu bulup onunla görüşmüş ve yardım istemişti. Pei You'an ona el uzatmış, araya girip onu Xiao Yintang'ın elinden almış ve Pei Xiuzhi'nin yanına geri göndermişti.

Jiafu'yu asıl yıkan ve derin bir umutsuzluğa sürükleyen şey, kocası Pei Xiuzhi'nin bir sonraki hamlesi olmuştu.

Xiao Yintang onu kafaya koymuştu. O an için Pei You'an'ın hatırına gitmesine izin vermiş olsa da, gizlice adam gönderip Pei Xiuzhi'ye niyetini çatlatmıştı.

Jiafu o adamın kocasına ne vaat ettiğini ya da neyle tehdit

ettiğini hiçbir zaman öğrenemedi. Bildiği tek bir şey vardı ki o da en sonunda kendi kocası tarafından bizzat Xiao Yintang'a teslim edildiği idi.

O anı bugün bile hatırladığında tüyleri diken diken oluyor, kanı donuyordu.

O gün Pei Xiuzhi küçük bir sofraya kurup Jiafu ile karşılıklı içmişti. Sanki sarhoş olmuş gibi gözlerini dikip ona bakmış ve aniden ağlamaya başlamıştı.

Jiafu onun Pei ailesinin eski şanını geri getirmek için ne kadar çabaladığını biliyordu. Sırf bu yüzden, Yongxi İmparatoru'nun tahta çıkışını destekleyerek güç kazanan eski karısının ailesine, yani Song ailesine ne kadar boyun eğdiğini, ne aşağılanmalara katlandığını çok iyi görmüştü. Şimdi isyanı bastırma görevi onun için büyük bir fırsattı ama böyle hazin bir hezimete uğramıştı. Her şey bitmiş, tüm hırsları ve hayalleri küle dönmüştü.

Onun bu derin kederini bildiği için Jiafu onu elinden geldiğince teselli etmeye çalışmıştı. Adam ona sarılıp küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamış, ona layık olmadığını ve bir erkek sayılmayacağını söyleyip durmuştu.

Jiafu o zamanlar bu sözlerin ardındaki asıl manayı kavrayamamıştı. Onun bu kadar üzgün olduğunu görünce sadece kendi yetersizliğine lanet okumuş, kocasına derman olamadığı için onunla birlikte gözyaşı dökmüştü.

O gecenin sonunda sızıp kalmıştı. Kucağında yatak odasına taşındığını hatırlıyordu. Uyandığında ise yanındaki adamın değiştiğini görmüş; Xiao Yintang ona sarılmış derin bir uykudaydı. Kendisi ise çırılçıplaktı ve başı feci şekilde ağrıyordu.

Jiafu özgürlüğünü işte böyle kaybetmişti.

Weiguo Dükü'nün eşyken, Xiao Yintang'ın gizli kapılar ardında sakladığı, gün ışığı yüzü görmeyen bir tutsağı haline gelmişti.

Yunzhong Prensi savaşı kazanmış, küçük imparator Xiao Yu'nun ölüp ölmediğini fellek fellek aramış ve öldüğü kesinleşince devlet başsız kalmasın diye tüm vezirlerin desteğiyle tahta geçmişti. Böylece I. Sejong dönemi başlamış, genel af ilan ederek

eski dönemin bürokratlarına hoşgörü göstermişti; buna Pei Xiuzhi de dahildi. Ve Jiafu o günden sonra eski kocasını bir daha asla görmemişti.

Bunca yıl boyunca Xiao Yintang onu adeta el üstünde tutmuştu. İmparator olduktan sonra, sırf adında “Fü” yani şakayık çiçeği geçiyor diye, kaldığı Jinbi Sarayı'nın bahçesini şakayıklarla donatmıştı. Sonbaharda o çiçekler açtığında, tıpkı onun adı gibi, burası adeta dünyadaki bir cennete dönerdi.

İşte bu yüzden ona borcunu ödemesi gerekiyordu. Bir tutsağın bir imparatora verebileceği son şey, belki de onunla birlikte yer altı mezarına gömülmek, ölümünde de ona eşlik etmektir.

Jiafu'nun gözleri doldu, boğazı düğümlendi, bir an nefes almakta zorlandı.

Ay ışığı yavaş yavaş yükseldi, batı penceresinden süzülerek odayı loş bir aydınlığa bürüdü. Dışarıdan gelen gece bekçisinin vurduğu tahta sesleri, gecenin o derin sessizliğini daha da belirginleştiriyordu.

Gece yarısına az kalmıştı.

Doğrulup yastığına yaslandı; omuzlarından dökülen simsiyah saçları bedenini şefkatle sarıyordu. Uzun bir süre öylece oturduktan sonra yataktan kalktı, giyindi ve dış odaya geçti.

Tanxiang burada uyuyordu. Bu gece onunla birlikte nöbetçi olan diğer hizmetçi Muxiang horul horul uyurken, uykusu hafif olan Tanxiang uyanıktı. Jiafu ona fısıldayınca hemen gözlerini açtı.

“Benimle bir yere gel.” diye emretti Jiafu.

Gece çöktüğünde Quanzhou şehrinin gürültüsü ve ihtişamı geride kalmıştı. Gündüzleri iğne atsan yere düşmeyen o kalabalık liman şimdi zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Kıyıya demirlemiş irili ufaklı tekneler ve sandallar, deniz melteminin taşıdığı hafif dalgalarla suyun üzerinde sessizce sallanıyordu. Uzaklarda, yalnızca birkaç teknenin burnunda asılı duran turuncu balıkçı fenerleri göz kırıyor, bu cılız ışıklar, asırlardır gece dönenlere yol göstermek için orada dikilen kadim deniz feneriyle uzaktan uzağa sessiz bir selamlaşıyordu.

Ancak buradan denize açılan bazı yolcular bir daha hiç geri dönmemiş, fenerin ışığı geceler boyu suları beyhude yere taramıştı.

Jiafu yüzünü denize dönüp diz çöktü. Yaktığı tütsüyle sessizce duasını bitirdikten sonra bile uzun süre oradan ayrılamadı. Dalgakıranın kenarında dikilmiş, yıllar evvel babasının yelken açıp gözden kaybolduğu ufuk çizgisine bakarken yüreği dalga dalga kabarıyordu.

Önceki hayatında, Pei Xiuzhi ile evlendikten sonra günleri pek de kolay geçmemişti. Konağa adımını attığı andan itibaren büyüklerine kusursuz bir hürmetle hizmet etmiş, kocasının ilk eşinden olan oğlunun gönlünü hoş tutmak için elinden geleni yapmış, haksızlığa uğradığında bile gereken o erdemli ve hoşgörülü duruşunu bozmamak adına kocasına tek kelime şikâyet etmemişti.

O zamanlar tek gayesi, kocasının ve ailesinin takdirini kazanmış, unvanına layık, kusursuz bir Veliaht Hanımı olmaktı.

Sonrasında ise Xiao Yintang'ın eline düşmüştü. Onun pençelerinden kurtulmasının imkânsız olduğunu anladığında, kabullenmeyi öğrenmekten başka çaresi kalmamıştı. Kendi kendine bu hayatın da fena olmadığını, adamın onun için elinden gelenin en iyisini yaptığını telkin etmişti; eğer hâlâ şikâyet

edecek olursa bu, nankörlükten başka bir şey olmazdı.

Ancak ölüp de yeniden dirildikten sonra eski hâlinin ne kadar acınası, ne kadar zavallı olduğunu anlayabilmişti.

Gözlerini açıp da kendini yeraltı türbesinden çıkmış, yeniden yaşayanların dünyasına dönmüş hâlde bulduğu o günden beri, onu evlilik arifesindeki bu on altı yaşına, babasının üçüncü ölüm yıldönümü gününe geri getiren şeyin babasının koruyucu ruhu olduğuna inatla inanıyordu.

Bu hayatta bir daha asla Pei Xiuzhi ile evlenmek istemiyor, Xiao Yintang ile de zerre kadar bağı kalsın istemiyordu.

Bu iki adam da onu sevdiklerini dillerinden düşürmemişti.

Pei Xiuzhi zorluklar ve çaresizlikler öne sürerek onu kendi elleriyle bir başkasına altın tepside sunmuştu.

Xiao Yintang ise aşk adı altında onu gün yüzü göremeyen yaşayan bir ölüye çevirmişti; onun da kendine göre çaresizlikleri ve zorunlulukları vardı elbet.

Onlardan nefret etmiyordu. Çünkü insanın bu dünyada yaşarken kendi elinde olmayan pek çok şeyle yüzleşmek zorunda kaldığı bir gerçektir. Kendisi de bunu bizzat tecrübe etmişti.

Ancak onlara duyduğu his, iliklerine kadar işleyen dondurucu bir soğukluktan ibaretti.

Bu dünyada erkeklerin kadınlara duyduğu sözde aşkın sınırları işte ancak bu kadardı; artık her şeyi apaçık görüyordu.

Jiafu denizden esen ve hafifçe tuz kokan gece rüzgârına karşı derin bir nefes aldı.

Burada doğmuş, burada büyümüştü. Şefkate ve geçmişin o güzel günlerine dair zihnindeki tüm anılar, Sazan Şehri olarak da bilinen bu memleketiyle iç içe geçmişti. Şu an üzerinde durduğu bu iskele ise onun için çok daha özel bir anlam taşıyordu.

Az önce zihninde dolanıp duran düşüncelerin ağırlığına dayanamamış ve gecenin bu kör vaktinde babasının hatırasını yâd etmek için buraya gelmişti.

İki ailenin evlilik anlaşması çoktan mühürlenmişti. Üstelik işin içinde bir de şu sıralar İmparator'un gözdesi olan Song ailesi

vardı. Sırf yeterince asil bir soydan gelmeyen bu yeni üvey anneyi "terbiye etmek" için Song ailesi aylar öncesinden Quanzhou'ya iki kıdemli dadı göndermişti ve yarın onlarla birlikte yola çıkacaklardı. İşler bu raddeye gelmişken, sırf kendi kaprisleri yüzünden aniden evliliği bozmaya kalkışması söz konusu bile olamazdı.

Kaldı ki bunu dillendirse bile büyükannesinin buna razı olması imkânsızdı.

Başka bir yol bulmak zorundaydı.

Yarın sabah kuzeye doğru yola çıkacak ve bilinmezliklerle dolu o yeni hayatına ilk adımını atacaktı.

Babacığım, eğer ruhun buralarda bir yerdeyse, kızın Jiafu'yu koru.

Kâhya Zhang Da ve yanındaki uşak uzakta sessizce bekliyorlardı. İskelenin ucunda duran küçük hanımının sırtına bakarken az çok ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Baba kızın bağı çok kuvvetliydi; küçük hanım yarın gelin olmak üzere kuzeye gidecekti ve belli ki içi içine sığmadığından bu gece vefat eden efendiyi anmak için buraya gelmişti. Onu rahatsız etmeye cesaret edemeden bir süre bekledi, ardından bakışlarını Tanxiang'a çevirip hafifçe göz etti.

Durumu anlayan Tanxiang, Jiafu'nun arkasına yanaşıp usulca seslendi: "Küçük Hanımım, gece ilerledi, rüzgâr da soğuk esiyor. Artık dönsek mi?"

Jiafu sessizce arkasını döndü. Âdete uyarak kurban sunularını ve yanan tütsüleri denize fırlattı, ardından geri adım attı.

Zhang Da aceleyle tahtirevanın perdesini kaldırdı. Jiafu bindiğinde Zhang Da fenerini havaya kaldırıp dönüş yolunu aydınlatmak üzereydi ki, başını kaldırmasıyla karşıdan bir şey taşıyarak kendilerine doğru yaklaşan gölgeli iki silüeti fark etmesi bir oldu. Gelenler iskelede birilerinin olduğunu görünce paniğe kapılmış, aceleyle geldikleri yöne doğru kaçmaya yeltenmişlerdi.

Zhang Da, ay ışığının yardımıyla bu ikisinin kendi gemi filolarıyla rekabet hâlinde olan Jin ailesinin elemanları olduğunu

çoktan tanımıştı.

Quanzhou'da her gün binlerce irili ufaklı tekne limana yanaşırdı; iskele sayısı sınırlı olduğundan, tekneler arasında iyi bir yer kapmak için sık sık kavga çıkardı. Bu yüzden varlıklı tüccarlar kendi gemilerinin rahatça yanaşabilmesi için Deniz Ticaret İdaresi'ne yüklü miktarda kira ödeyerek özel iskeleler tutar, buraları sadece kendi gemilerine ya da izin verdikleri kişilere kullandırırldı. Zhen ailesinin zenginliği Quanzhou'da ilk ikiye girerdi, resmî makamlarla araları da çok iyiydi, hâliyle limanın en güzel konumundaki özel iskele onlara aitti.

Gecenin bu kör vaktinde, Jin ailesinin adamları sinsi sinsi ne idüğü belirsiz bir şeyi yüklenmiş, kendi iskelelerine getiriyorlardı. Zhang Da'nın içine anında bir kurt düştü; tahtirevandaki Jiafu'ya kısaca durumu bildirip hemen adamların peşinden koştu. Taşındıkları şeyin hasır bir palamara sarılı olduğunu görünce gürlledi: "Durun orada! Ne taşıyorsunuz siz?"

İki adam bu saatte Zhen ailesinin iskelesinde birilerinin olacağını hiç beklememişti; arkalarını dönüp tabanları yağladılar. Fakat ellerindeki yükü sıkı tutamadıkları için hasırın bir ucundan siyah bir gölge kayıp yere düştü. İnsan silüetini andıran bir şeydi bu.

Zhang Da feneri yaklaştırıp baktığında bunun on üç on dört yaşlarında, üstü başı dökülen, bir deri bir kemik kalmış bir çocuk olduğunu gördü; gözleri kapalıydı, ölmüş gibi görünüyordu.

Yıllardır iskelede malların yüklenip boşaltılmasını yöneten Zhang Da böyle şeyleri çok görmüştü, durumu anında kavradı. Öfkeden deliye dönerek kaçmaya çalışan adamlardan birini yakasından tutup kükred: "Vay canına! Gecenin bir yarısı ceset atmanız yetmiyormuş gibi bir de gelip benim efendimin iskelesine atmaya cüret ediyorsunuz ha! Yürü, doğruca yetkililere gidiyoruz!"

Quanzhou'nun deniz ticareti çok canlıydı, şehrin yarısı ekmeğini denizden çıkarırdı. Denizde hayatta kalmak karadakine hiç benzemezdi, riskleri çok daha büyüktü. Nesiller boyu bu durum, kimsenin kökenini açıklayamadığı pek çok batıl inanç ve

tabuların doğmasına sebep olmuştu. İskeleden ceset atmak da bunlardan biriydi. Yerel halka göre bu son derece uğursuz bir eylemdi; ölenin ruhunun huzur bulamayıp yakındaki gemilere musallat olacağına ve gemi sahibine felaket getireceğine inanılırdı.

Jin ailesinin adamı işin içinden çıkamayacağını anlayınca, bir de Zhang Da'nın yetkililere gitmekten bahsettiğini duyunca dehşete kapılıp dizlerinin üzerine çökerek yalvarmaya başladı. Söylediğine göre bu çocuk kendi tersanelerinde çalışıyordu, kimsesi yoktu, birkaç ay önce hastalanmıştı. Ölmek üzere olduğunu gören kâhya durumu Jin Efendi'ye bildirmişti. Jin Efendi ise hem yetkililere haber verip başını derde sokmak istememiş hem de Zhen ailesinin bu en güzel iskeleyi elinde tutmasını hep kıskandığı için aklına böyle bir fikir gelmişti: Gecenin karanlığından faydalanıp çocuğu Zhen ailesinin iskelesinden denize atacaklar, ceset dalgalarla sürüklenip gidecek, böylece hem her şeyden ellerini yıkamış olacaklar hem de ruhani bir lanet kalırsa bu kendi başlarına değil, Zhen ailesinin başına patlayacaktı.

Quanzhou limanı, ekmek parası kazanmak için buraya akın eden sayısız insanla doluydu. Resmî makamlar kayıt dışı işçi çalıştırmayı kesin bir dille yasaklasa da bu, kâğıt üzerinde kalan bir emirden ibaretti. Ücretleri çok düşük olduğu için tersaneler ve iskeleler tam da böyle dışarıdan gelen göçmenleri çalıştırmaya bayılırdı. Bu çocuk da muhtemelen onlardan biriydi, sadece şanssızdı ki hastalanıp ölmüştü.

Zhang Da onları bırakmaya hiç niyetli değildi, alaycı bir şekilde güldü: "Öbür dünyada yatacak yer bulamamaktan da mı korkmuyorsunuz? Yürüyün! Yetkililere gidiyoruz, bakalım sizin o efendiniz ne cevap verecek!"

İki adam korkudan titreyerek yerde diz çöküp defalarca merhamet dilediler, bunun kendi suçları olmadığını, zorla yaptırıldıklarını söylediler.

Gürültüyü duyan Jiafu tahtırevandan inip ne olduğuna bakmak için yaklaştı. Zhang Da onu görünce telaşla koştu: "Küçük Hanım, gelmeyin! Burası pis!"

Adamlar Zhen ailesinin kızını görünce, yetkililere teslim edilirlse Jin Efendi'ye ne olacağı umurlarında değildi ama kendilerinin kesinlikle yanacağını bildiklerinden, bu kez gözyaşları ve sümükleri birbirine karışmış hâlde ona dönüp yalvarmaya başladılar.

Jiafu kaşlarını çattı, göz ucuyla yerdeki bedene baktı.

"Ölmemiş, az önce kıpırdadığını gördüm sanki!" diye bağırdı birden Tanxiang.

Zhang Da feneri hemen çocuğun yüzüne tuttu; gerçekten de yerdeki çocuğun göz kapakları hafifçe titreşmiş, ardından yavaşça aralanmıştı.

Fenerin cılız ışığı, siyahı ve beyazı net bir şekilde ayrıışan ama muhtemelen hastalığın ağırlığından üzerine puslu bir perde inmiş gibi donuk ve cansız bakan o gözleri aydınlattı.

Bir an sonra çocuğun bilinci biraz olsun yerine gelmiş gibi göründü; bakışları yavaşça odaklandı ve pelerinine sarınmış Jiafu'ya kilitlenip öylece kaldı.

Çocuğun uyandığını gören Jin ailesinin adamı derin bir nefes alarak hemen ayağa fırladı, çocuğu gelişigüzel hasıra geri sarmaya çalışırken, "Hemen geri götürüyoruz. Hemen gidiyoruz, hemen!" diye mırıldandı.

Çocuğun yüzü eski hasırla örtülmüştü. İki adam hasır ruloyu sırtlanıp telaşla uzaklaştılar.

Zhang Da, adamların çocuğu sadece ölsün diye bekletmek üzere geri götürdüklerini ve sonra ondan kurtulacak başka bir yer bulacaklarını biliyordu. Ne var ki bu tür olaylar buralarda o kadar sıradandı ki, sadece çocuğun kötü kaderine lanet okunabilirdi. Yarın sabah erkenden efendilerinin yola çıkacağını da hesaba katıp bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Zaten yakalandıklarına göre bu ikisinin bir daha cesedi kendi iskelelerine atmaya cesaret edemeyeceklerinden emindi. Dönüp Jiafu'dan tahtırevana geçmesini rica etti.

Jiafu arkasını dönüp birkaç adım attıktan sonra çocuğun az önce kendisine bakarken gözlerinde beliren o ifade gözünün önüne geldi ve adımları istemsizce duraksadı.

Bunun, ölümün eşiğindeki bir insanın yaşamak için duyduğu o çaresiz arzu dolu bakış olduğunu biliyordu; içindeki o umutsuzluğu ve yakarışı en derinden hissedebiliyordu, zira aynı hissi kendisi de tatmıştı.

Geriye dönüp uzaklaşan adamların arkasından son bir kez baktı, kısa bir tereddüitten sonra konuştu: "Zhang Amca, o çocuğu bizim tersaneye alın, hastalığına bakması için bir hekim çağırın. İyileşirse ne âlâ, ölürse de düzgünce gömün."

Zhang Da bir an şaşkınlık geçirse de küçük hanımının merhamete geldiğini, o çocuğun diri diri ölümü beklemesine yüreğinin elvermediğini hemen anladı.

Zhen ailesinin tersanesinde zaten yüzlerce işçi çalışıyordu, bir eksik bir fazla fark etmezdi. Küçük hanım emir verdikten sonra ona itaat etmekten başka ne yapabiliirdi? Başını salladı: "Küçük Hanım'ın kalbi ne kadar temiz, ne kadar sevap işliyor. Hemen emredersiniz." Bunu dedikten sonra birkaç adım öne çıkıp giden adamlara gür bir sesle seslendi ve çocuğu derhal Zhen ailesinin tersanesine taşımalarını emretti.

Kâhyanın emriyle ceset atmaya çıkan iki adam işlerin bu noktaya geleceğini hiç beklemiyor, tam içlerinden şanslarına lanet okuyorlardı ki Zhang Da'nın çocuğu almayı kabul ettiğini duyunca rahat bir nefes aldılar. Defalarca teşekkür edip yağ çekerek çocuğu hızla geri taşıdılar ve Zhen ailesinin tersanesine doğru tabanları yağladılar. Zhang Da peşlerinden gidip durumu halletmesi için birini görevlendirdikten sonra küçük hanımını Zhen malikânesine kadar şahsen koruyarak götürdü.

Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Jiafu kapıdaki uşağa sorduğunda ağabeyi Zhen Yaoting'in henüz dönmediğini öğrendi.

Ağabeyinin gece eve gelmediği daha önce olmamış değildi ama yarın sabah erkenden yola çıkacaklardı. Üstelik önceki hayatındaki bu gecede böyle bir şey olduğunu da hiç hatırlamıyordu. Nereye gittiğini bilememenin verdiği endişe ve zihnini kemiren onca düşünce yüzünden gecenin geri kalanında gözüne uyku girmedi. Ertesi sabah erkenden kalkıp saçını başını yaptırmış, yolculuk kıyafetlerini giymişti ki avludan tak tuk ayak

sesleri duyuldu. Kapı gürültüyle açıldığında ağabeyinin içeri adım attığını gördü. Üzerinde hâlâ dünkü kıyafetleri vardı, bütün gece dönmediği belliydi. Jiafu ona nereye gittiğini sormak için yeltenmişti ki ağabeyi arkasından sihirbaz gibi bir kutu çıkardı ve hazine sunar gibi iki eliyle ona uzattı. Heyecandan parlayan gözlerle: "Kardeşim, bil bakalım kutunun içinde ne var?" diye bağırdı.

Kutu, deniz kabukları ve değerli taşlarla bezenmiş, yekpare öd ağacından oyulmuş son derece zarif ve gösterişli bir şeydi. Sadece kutunun kendisi bile hatırı sayılır bir servet ederdi.

Jiafu kutuya şöyle bir bakıp kaşlarını çatı: "Ağabey, dün gece neredeydin? Neden haber vermedin, annem meraktan deliye döndü!"

Zhen Yaoting ellerini iki yana salladı: "Döndüm işte, değil mi? Birazdan anlatırım! Hadi sen tahmin et!"

Jiafu tahmin etmek falan istemiyordu, arkasını dönüp onu duymazdan geldi. Zhen Yaoting dayanamayıp kutuyu kendisi açtı ve bağırdı: "Mor Jiao İncisi, bu bir Mor Jiao İncisi kolyesi! Bütün gece peşinden koşup da aldığım hazine bu, senin için!"

Jiafu başını çevirdi, kutudaki kolyeye şaşkınlıkla baktı: "Bunu nereden aldın?"

Zhen Yaoting göğsünü gere gere her şeyi bir bir anlattı.

Meğer dün Zhang Da ile iskelede koştururken insanların bir şeyler konuştuğunu duymuş. Acem diyarından gelen bir tüccarın elinde efsanevi Mor Jiao incilerinden dizilmiş bir kolye varmış. Quanzhou'nun her köşesinin zenginlerle dolu olduğunu duyup bu kolyeyi fahiş fiyata satmaya gelmiş ama uygun bir alıcı bulamamış, bugün de şehirden ayrılacaktı.

Kız kardeşi yarın gelin gitmek üzere kuzeye yola çıkacaktı ve Xishan Tapınağı'ndan döndüğünden beri sanki musallata uğramış gibi bir hâli vardı, hiç hayra alamet değildi. Zhen Yaoting her ne kadar havai bir tip olsa da kız kardeşine çok düşküdü. Üstelik daha dün annesi tarafından fırçalanmış, kardeşinin Pei ailesine gelin gideceği, bunun ne kadar görkemli olursa olsun ileride onu zor günlerin beklediği, bu yüzden de akıllanıp kardeşine destek

olması gerektiği tembihlenmişti. O an uslu uslu başını sallayıp tamam demiş ama arkasını döner dönmez hepsini unutmuştu. Fakat şimdi Mor Jiao İncisi lafını duyunca ve insanların bu hazinenin ne kadar nadide bir şey olduğunu konuştuğunu işitince hemen aklına onu satın alıp kardeşine hediye etme fikri gelmişti. Acem tüccarın yerini soruşturup yabancıların yaşadığı mahalleye gitmiş ama adamı bulamamış. Sorduğunda adamın alıcı bulamadığı için büyük bir hayal kırıklığıyla sabah erkenden şehirden ayrıldığını öğrenmiş.

Kolyeyi almayı aklına koyan Zhen Yaoting, Acem'in gittiği yönü öğrenip peşine düşmüş. Dün gece nihayet bir handa adamı yakalamış. Adam başta satmak istememiş, o satmak istemedikçe Zhen Yaoting daha da almak istemiş. Yüksek bir fiyat teklif etmiş, epey dil dökmüş ve sonunda Acem tüccarı kolyeyi satmaya zorlamış. Hazineyi alır almaz gece yarısı yola düşmüş ve yorgunluktan bitap düşmesine rağmen eve varır varmaz ilk iş olarak soluğu kız kardeşinin yanında almıştı.

Jiafu duydukları karşısında donakaldı. Ağabeyinin dün gece sırf bu yüzden eve gelmediğine inanamıyordu. Kolyeye tekrar baktığında, bunun mor incilerden oluşan bir dizi olduğunu gördü; bunun sahte olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Önceki hayatında, imparatorluk sarayındayken yabancı elçilerin İmparatoriçe Zhang'a sunduğu gerçek bir Mor Jiao İncisi görmüştü.

İsminde 'mor' geçmesine rağmen incinin kendisi aslında mor değil, uçuk pembeydi. Sadece güneş ışığına tutulduğunda derin bir mor renge bürünürdü; adını da buradan alıyordu. Çok nadir bulunduğu ve binlerce altına bile zor alındığı için İmparatoriçe inciye elde ettiğinde Jiafu'yu özellikle onu seyretmesi için yanına çağırmış, eğer çok beğendiyse ona hediye edebileceğini bile söylemişti.

Jiafu nasıl cüret edip de alabilirdi ki? O gün saygıyla eğilip teklifi kibarca reddetmiş, odasına döndüğünde ise babasını hatırlayıp uzun süre gözyaşı dökmüştü. Bu yüzden inciye hiç unutmamıştı.

"Dur, boynuna takayım! Kardeşim, bu Mor Jiao İncisi ile bundan sonraki hayatın hep yolunda gidecek, zenginlik ve huzur içinde yaşayacaksın!"

Zhen Yaoting kolyeyi çıkarıp neşeyle konuştu.

Bu incilerin her biri serçe parmağı büyüklüğündeydi, son derece yuvarlak, pürüzsüz ve lekesizdi, renkleri de nadir bulunurdu. Elbette çok değerli bir parçaydı ama kesinlikle bir Mor Jiao İncisi değildi.

Jiafu, ağabeyinin Acem tüccarın tezgâhına geldiğini anlamıştı. Onun yorgunluktan çökmüş ama heyecandan parlayan gözlerini görünce yüreği sıcacık oldu. Aslında onun bu coşkusunu kırmak istemiyordu ama ağabeyi Zhen ailesinin servetinin varisiydi. Eğer böyle her söylenene kolayca inanmaya devam ederse gelecekte çok canı yanardı. Biraz tereddüt ettikten sonra konuştu: "Ağabey, seni kandırmışlar, bu Mor Jiao İncisi değil. Görenlerden duymuştum, Mor Jiao İncisi kendiliğinden mor değildir, sadece güneş ışığı vurduğunda mora çaldığı için bu adı almıştır."

Zhen Yaoting afalladı, gözlerini fal taşı gibi açıp kolyeye dik dik baktı. Yüzünün rengi aniden değişti. Elini kaldırıp kolyeyi yere çaldı ve kükredi: "Vay canına, o aşağılık herif beni dolandırmaya cüret eder ha! Hemen adamlarımı peşine takacağım, eğer yakalarsam kemiklerini kırmazsam bana da adam demesinler!" Aceleyle dışarı çıkıp adamlarına emirler yağdırdı, geri döndüğünde hâlâ öfkeden burnundan soluyordu. Yerdeki kolyeyi tekrar alıp fırlattı, ayağını kaldırıp üzerine basmak üzereydi.

Jiafu aceleyle onu durdurdu, kolyeyi yerden alıp şöyle dedi: "Ağabey, belli ki o adam senin şöhretini duymuş. Bu incilerin fiyatı yüksek olduğu için elinden çıkaramamış, sırf seni tuzağa düşürmek için böyle bir oyun kurmuş. Şu saatten sonra onu bulman imkânsız. Ama bana sorarsan, bu kolyede senin kalbinin temizliği var; Jiao İncisi olmasa da ondan daha kıymetli. Hem madem aldın, demek ki aramızda bir bağ varmış. Fakat ağabey, bundan sonra bir işe kalkışmadan önce lütfen biraz daha düşün ya da önce kâhyalarla istişare et. Bir daha böyle kolayca insanlara inanma ki yine dolandırılmayasın."

Zhen Yaoting'in içi öfkeyle kaynıyordu, kolyeyi parçalamadan rahatlayamayacaktı ama Jiafu'nun bu sözlerini duyunca siniri bir anda sönüverdi. Başını kaşıyıp kıkırdadı: "Biliyorum, biliyorum. Büyükanneimin nasihatlerini hep aklımda tutuyorum. Bu sefer senin düğününe yetişememekten korktuğum için acele ettim, bir anlık boşluğuma geldi de dolandırıldım. Bundan sonra gözümü dört açarım."

Jiafu, önceki hayatında İmparatoriçe Dul Kadın'ın onu tabuta çiviletmeden önce söylediği o son sözleri hatırladı. Kendi ölümünden sonra ağabeyinin sonunun da çok feci olacağı kesindi. Bu hayatında kaderini değiştirme konusundaki kararlılığı bir kat daha arttı. Kolyeyi kendi elleriyle boynuna taktı, aynanın karşısına geçip şöyle bir baktıktan sonra dönüp gülümsedi: "Teşekkür ederim ağabey, çok beğendim."

Madam Meng oğlunun dün gece eve dönmeyişinin sebebinin kız kardeşine kolye almak olduğunu öğrenince birkaç laf edip söylense de uzatmadı. Bütün eşyalar zaten dünden gemiye yüklenmişti. Sabah erkenden oğlu ve kızıyla birlikte yaşlı hanımın yanına gidip vedalaştılar, ardından evden çıkıp iskeleye geldiler ve gemiye bindiler.

Tanxiang yola çıkmadan önce, daha dün konuşan yaşlı hizmetçi Wang'a bir kutu Donmuş Ejder Beyni vermişti. Kutuda on numara bir saadet ve kusursuzluk dileğiyle çiftler çiftler dizilmiş on adet tütsü vardı; bunun küçük hanımın emri olduğunu, kızının çeyizine koyması için verdiğini söylemişti. Yaşlı hizmetçi Wang rüyasında görse inanmazdı; söylediği lafın küçük hanımın kulağına bu kadar yer edeceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Sevinçten deliye döndü, defalarca teşekkür edip dualar etti: "Küçük hanımın başkent yolculuğu su gibi aksın, gönlünden geçenler gerçek olsun, rüyalarındaki gibi bir beyefendiyle evlenip ömrü boyunca bolluk ve bereket içinde yaşasın!"

Bu kuzey yolculuğu için yola çıkmadan evvel yeterince pay bırakılmış olsa da, gelecek ayki Yaşlı Hanımefendi Pei'nin altmışıncı yaş gününe mutlaka yetişebilmek adına güzergâh oldukça sıkı planlanmıştı. Quanzhou limanından ayrılacak, sahil şeridini takip ederek Fuzhou'yu geçecek, Jiangnan'a ulaştıklarında iç sulara, kanallara girecek ve oradan doğruca Başkent'e varacaklardı.

Aylar evvel Song ailesinin hanımı, iki güvendiği dadısını Quanzhou'ya, Zhen ailesine yollamıştı. Bu yolculukta onlar da kafiledeydi.

Song ailesi, Pei ailesinin dünürüydü; peki Zhen ailesinin kızının gelin gitmesinde onlara ne düşüyordu da yanına refakatçi takıyorlardı? Bunun altında epey eskiye dayanan bir hikâye yatıyordu.

Song ailesinin kızı, yıllar önce Pei ailesinin büyük kolundan ortanca oğul Pei Xiuzhi ile evlenmiş, birkaç yıl önce hastalıktan vefat etmiş, geriye Quan Ge'er adında bir erkek çocuk bırakmıştı. Song Hanım'ın tek öz kızıydı o; kızının zamansız ölümü yüreğini dağlamış, bu yüzden bütün şefkatini torunu Quan Ge'er'e yöneltmişti.

Devran dönmüştü. Genç İmparator öldükten sonra Shunan Prensi tahta geçince, Song ailesi onu desteklemenin mükâfatı olarak İmparator'un gözdesi olmuştu. Son iki yılda statüleri fırlamış, güçleri herkesi sindirir hâle gelmişti. Bunun tam zıddı olarak Wei Guogongu Malikânesi ise gitgide gözden düşüyordu.

Wei Guogongu Yaşlı Hanımefendi Pei, son yıllarda kabuğuna çekilmiş, işlere pek karışmaz olmuştu. Büyük oğul Wei Guogongu yıllar önce ölmüş, ikinci bey ise boş bir unvanla gün dolduruyordu. Song ailesinin burnunun büyümesi, nezaket kurallarını hiçe saymaya başlaması kaçınılmazdı. Song Hanım, torunu Quan Ge'er'i görmeye her gelişinde öyle bir edayla

yürürdü ki az kalsın konaktaki hizmetçileri kendi uşağı gibi azarlamaya başlayacaktı. Xin Hanım'ın bu durum canını sıkırsa da, oğlunun istikbali için bu eski dünürlerin desteğine ihtiyacı vardı. Bu yüzden sesini çıkaramıyor, onlara hep güler yüzle katlanıyordu.

Oğlu dul kalınca Xin Hanım ona yeni bir eş aramaya koyulmuştu ancak bugünün Pei ailesi eskisinden çok uzaktı. Yeni İmparator'un Pei ailesinden pek hazzetmediğini, akli başında olan herkes görebiliyordu. Başkentin nüfuzlu ailelerinden hangisi kızını onlara, hele ki bir de ikinci eş olarak verirdi ki?

Xin Hanım inceeledi sık dokudu ve sonunda gözünü Zhen ailesine dikti.

Zhen ailesiyle, ikinci koldan Meng Hanım'ın akrabalığı vesilesiyle eskiden beri gidiş gelişleri vardı. Soyağaçları yeterince asil olmasa da diğer tüm şartlar şu anki duruma çok oturuyordu; oğlu da bu kıza çoktan rıza göstermişti. Kapıdan içeri girerse siyasi kariyerine büyük bir fayda sağlamayacaktı belki ama Zhen ailesinin parası vardı. Wei Guogongu Malikânesi'nin şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu. Artık sadece boş bir tabeladan ibarettiler; dışarıya karşı o görkemli duruşu korumak için her yıl cepten yiyorlardı. Üstelik kendi durumları ortadayken, asil bir ailenin kibrini çekeceği bir gelin getirmektense Zhen ailesinin kızını almak daha mantıklıydı; sonuçta Pei ailesi ne kadar düşmüş olursa olsun Guogong unvanı hâlâ oradaydı. Zhen ailesi ne kadar zengin olursa olsun, onlara minnet duymak zorundaydı.

Xin Hanım'ın evlilik planları doğal olarak Song ailesinden gizli kalamazdı. Song Hanım, eski damadının yeniden evlenmesinden pek hoşnut olmasa da eli o kadar da uzun değildi ki bu işe de karışsın. Zhen ailesini biraz soruşturup bu kızın ileride kendi torununa tehdit oluşturmamayaacağına kanaat getirince ses etmemişti. Sonrasında birilerinin aklına uyarak Jiafu'yu manevi kızı olarak kabul etmeyi teklif etti; böylece güya ona statü kazandıracaktı. Bu hem Zhen ailesini avucuna almak hem de Pei ailesine bir lütuf satmak demekti.

Song Hanım tenezzül edip onu manevi kızı yapıyorsa, Zhen

ailesi elbette minnettar kalmalıydı. Quanzhou'ya inen o iki dadının sebebi de buydu. İkisi de Song Hanım'ın sırdaşıydı, aralarından Dadı Ye aynı zamanda Song Hanım'ın sütannesiydi. İki ay önce Quanzhou'ya vardıklarında, hanımlarının gölgesine sığınıp kendilerini bir şey sanarak caka satmış, Jiafu'ya kadınlık kurallarını "öğretmeye" kalkmışlardı.

Meng Hanım köklü bir bürokrat ailesinden geliyordu; babası zamanında eyalet valiliği bile yapmıştı. Böyle kuralları bilmez olur muydu hiç? Kendi gözünde kızının ahlakı da güzelliği de başkentin o soylu hanımefendilerinden aşağı kalır değildi. Song Hanım'ın bu gövde gösterisinin tek bir amacı olduğunu biliyordu: Kıza, evlendikten sonra bile ilk eşin hatırasını ezmeye cüret etmemesi gerektiğini belletmek. İçten içe öfkelense de bunu belli etmeye cesaret edemedi, tam aksine bu iki dadıyı baş tacı edip her gün en güzel yemeklerle ağırladı.

Bu kuzey yolculuğunda, gemide Yaşlı Hanımefendi Pei için hazırlanan doğum günü hediyelerinin yanı sıra Song Hanım için de yüklü bir hediye vardı; gergedan boynuzları, fildişleri, zümrütler, inciler, çeşit çeşit ipekler, mis kokulu baharatlar... Hepsi en üst kalite mallardı. Bu iki dadıya gelince, gemiye biner binmez en iyi kamaralara yerleştirilmiş, hizmetlerine cariyeler tahsis edilmişti; saygıda zerre kusur edilmiyordu.

Yola çıkalkı birkaç gün olmuştu, gemi Fujian sularına girince dalgalar biraz sertleşti. O Dadı Ye zaten deniz yolculuğuna pek alışkın değildi; gelirken de epey eziyet çekmişti, şimdi dönüşte yine deniz tutmasına yakalandı. Bunu duyan Jiafu bizzat ziyarete gitti. İçeri girdiğinde dadının alnına bir yakı yapıştırılmıştı; yatağa uzanmış, dudakları bembeyaz, gözleri boş bakıyordu. Jiafu'nun yüzüne hemen derin bir endişe çöktü; usulca yanına yaklaşıp Dadı Ye'nin elini tuttu ve gözyaşı dökerek, "Hepsi benim yüzümden, sırf benim için böyle acı çekiyorsunuz. İnanın vicdan azabından kahroluyorum; keşke bu acıyı sizin yerinize ben çekseydim." dedi.

Dadı Ye az önce midesindeki tüm balığı ve eti çıkarmış, safrasına kadar kusmuştu. Hâlsiz bir sesle: "Benim ne eziyetler çektiğimi biliyorsan ne âlâ. Sırf senin iyiliğin için o kadar yolu

tepip güneye geldim, Şu çektiğim  ileyi ömrüm boyunca çekmedim ben." diye söylendi.

Jiafu kendini durmadan suçlayıp bir sürü tatlı söz söyledi. Kalkarken de: "Siz güzelce dinlenin Dadı, sizi daha fazla yormayayım. Ne yemek ne içmek isterseniz kızlara söyleyin, gemide her Şey var. Ben toyum, dünyanın kaç bucak olduğunu bilmem, siz iyileŐtiĐinizde bana daha çok yol yordam  ğretirsiniz umarım." dedi.

Ye Dadı onun bu mütevazı tavrını, kendisini sürekli el üstünde tutmasını görünce için için tatmin oldu, burnundan "hıh" diye bir ses çıkararak karşılık verdi.

Jiafu bu tavrı hiç umursamadan, ailenin kendi gönderdiği hizmetçi kızı Dadı'ya iyi bakmasını tembihledi. Tam ayaklanıp çıkıyordu ki dalgınlıkla belindeki keseyi yere düŐürdü. Zaten ağzı sıkı bağlanmamış olan kesenin içinden sarı bir tılsım kâğıdı fırladı.

Tapınaktan alınmış bir bereket tılsımı taŐımak aslında son derece sıradan bir Şeydi ama Jiafu sanki paniğe kapılmış gibiydi. Düşen Şeyi görünce aceleyle eğilip aldı, arkasını dönüp hızla kesenin içine geri tıktı, avucunda sımsıkı tuttu. Ardından başını çevirip hiçbir Şey olmamış gibi özür dileyerek kamaradan  ıktı.

Dadı Ye'nin gözleri ne kadar keskindi; deniz tutmasından yataktan kalkamayacak hâlde olsa bile, Jiafu'nun düŐürdüĐü o sarı tılsım ve Şüpheli hareketleri gözünden kaçmamıştı.

Güney yolculuğuna katlanıp buralara kadar gelmesinin bir sebebi otorite kurmaksa, diğeri de Song Hanım'ın ona verdiği gizli bir görevdi: Zhen ailesinin kızını gizliden gizliye izlemek ve başka hesaplar peşinde olup olmadığını anlamak. Jiafu Şimdiye kadar hep pısırsık, sünepe bir kız izlenimi vermişti; üstelik kendi ailesinin düşük statüsü de onun en büyük zayıflığıydı. Böyle bir kız Pei ailesine gelin gidip Quan Ge'er'e üvey anne olsa bile ileride başlarına bir dert a amazdı. Dadı Ye aslında içi rahatlamış bir h ldeydi ama Şimdi yine aklına kurt düşmüştü. Kızın arkasından gözlerini kısarak baktı; Zhen ailesinin hizmetçisi dışarı çıkınca kendi getirdiği hizmetçi Suxin'i yanına çağırıp

kulağına fısıldadı. Suxin başını sallayıp hemen dışarı fırladı.

Meng Hanım da tam o sırada Dadı Ye'yi yoklamaya gelmişti ve koridorda çıkan kızıyla karşılaştı. Jiafu: "Dadı yeni uykuya daldı anne, şimdi gidip onu rahatsız etme bence." dedi.

Kızının az önce oradan çıktığını bilen Meng Hanım başını salladı: "Peki, o zaman ben sonra uğrarım."

Jiafu başını hafifçe çevirdi, göz ucuyla Suxin'in arkalarında sinsi sinsi onları gözetlediğini fark etti ama görmezden geldi. Annesinin koluna girip onu bir lombozun kenarına çekti; anne kız pencereden denize bakarak fısıldaşmaya başladılar.

Kızının bu tuhaf hâllerini fark eden Meng Hanım gülümseyerek: "Ne oldu? Bir şey mi diyeceksin?" diye sordu.

Jiafu yüzündeki gülümsemeyi silip sesini hafifçe yükselterek: "Anne, ileride Fuming Adası var, yarına oraya varırız. Duydum ki adada bir Guanyin Tapınağı varmış, gidip bir dua etmek istiyorum." dedi.

Guanyin Tapınağı'nın Merhametli Guanyin'inin şanı her yere yayılmıştı. Denizden yarım günlük bir mesafede olmasına rağmen, her gün sayısız inanan adaya çıkar, adak adar ya da adaklarını yerine getirirdi. Hele ki dini bayramlarda, sayısız kadın bir araya gelir, Guanyin heykeli önünde secde edip özellikle erkek evlat dilerdi; efsaneye göre bu dualar hep kabul olurdu. Meng Hanım da bu hikâyeleri duymuştu; kızının birdenbire bunu dile getirmesine önce şaşırsa da ardından hemen anladı.

Damadı Pei Xiuzhi'den son derece memnundu ama kızının kapıdan içeri girer girmez bir üvey oğulla baş başa kalacağı düşüncesi yüreğini daraltıyordu. Çocuğun biraz yaramaz olduğunu da duymuştu; üstüne bir de Song ailesinin hanımının sert mizacı eklenince içi içini yiyordu. Bütün arzusu, kızının evlendikten sonra bir an evvel kendi oğlunu doğurması ve evdeki yerini sağlamlaştırmasıydı. Madem yolları düşüyordu, kızı da bunu dile getirmişti, itiraz etmek için bir sebebi olabilir miydi? "Olur." dedi. "Anne gider kâhyaya söyler, yarın gemi Fuming Adası'na yanaşsın, anne seninle adaya çıkar. Ancak..."

Arkasını dönüp ardına bir bakış attı, peşlerindeki hizmetçileri uzaklaştırdıktan sonra sesini alçalttı: "O Song ailesinin dadısına haber vermesek iyi olur, yok yere laf söz çıkmasın."

Jiafu başını salladı: "Sözünü dinleyeceğim anne."

Meng Hanım kızını kamarasına bıraktıktan sonra yarın adaya yanaşacaklarını söylemek için kâhyayı bulmaya gitti. Az önce yakınlarda saklanan Suxin, anne kızın bu konuşmasını harfi harfine duymuş, usulca geri dönüp Dadı Ye'ye her şeyi yumurtlamıştı. Kısa bir süre düşünen Dadı Ye durumu hemen çözdü, soğuk bir gülüşle: "Şu sinsi küçük şıllığa bak hele! Benim yanımda zerre kadar açık vermiyor, arkasını döner dönmez erkek çocuk doğurma hesapları yapıyor! Gerçekten yüzsüzlüğün böylesi; daha kapıdan içeri adım atmadan bunun planını kurmaya başlamış! Madem annesini adaya çıkmaya ikna etti, yarın elbette bize haber vermeyecektir. Bekleyip görelim."

Ertesi gün, Zhen ailesinin devasa gemisi bekledikleri gibi Fuming Adası'na yanaştı. Söylediklerine göre kıyıya çıkıp biraz yiyecek ve su ikmali yapacaklardı. Dadı Ye, yanındaki açığızlı bir hizmetkâra gizlice Zhen ailesinin anne kızını takip etmesini, nereye gittiklerini, ne yaptıklarını gözlemlemesini ve döner dönmez her kelimeyi, her adımı kendisine rapor etmesini tembihledi. Emri alan hizmetkâr, Meng Hanım ve yanındakilerin peşine takılıp sessizce gemiden indi.

Meng Hanım'ın ibadet niyeti son derece samimiydi; kızını Guanyin Tapınağı'nın ana salonuna götürdü, büyük bir huşu içinde dualarını etti. Tapınağa hatırı sayılır bir bağış yaptıktan sonra kutsanmış bir tılsım aldı, onu özenle kızının belindeki keseye yerleştirdi ve üzerinden hiç çıkarmamasını tembihledi. Ancak ondan sonra salondan çıkıp gemiye döndüler ve yola devam ettiler.

Hizmetkâr da gemiye dönmüş, gördüğü her şeyi Dadı Ye'ye anlatmıştı: "Guanyin Tapınağı'na girdiklerini, çocuk doğurma tılsımı alıp hemen geri döndüklerini kendi gözlerimle gördüm."

Dadı Ye'nin zihninde artık her şey gün gibi açıldı; hizmetkâra birkaç bakır sikke bahşiş verip yolladıktan sonra yanındaki diğer

dadıya döndü: "Gördün mü, Zhen ailesinin tilki kuyruğu sonunda ortaya çıktı. İyi ki önceden tedbirimi almışım, yoksa az kalsın bu küçük kaltak beni de kandıracaktı!"

Diğer dadı ona övgüler yağdırdı. Dadı Ye öylesine keyiflenmişti ki deniz tutması falan kalmamıştı, içi içine sığmıyordu: "Bunu hemen hanımefendiye bildirmeliyiz. Bu Zhen ailesinin kızı dışarıdan sadık ve uysal görünüyor ama içi tam bir şuh tilki, hesap kitap peşinde. Quan Ge'er bunun eline düşerse gün yüzü görebilir mi hiç?"

Ertesi gün, Meng Hanım kızıyla birlikte Dadı Ye'yi tekrar ziyarete geldi. Dadı Ye dışarıdan hiçbir şey belli etmedi ama gizliden gizliye Zhen ailesinin kızını daha da sıkı takibe aldı. Baktıkça kızın her sözünde, her adımında bir hesap, bir sinsi plan görüyordu. Yine de renk vermedi, aksine eskisinden çok daha cana yakın ve nazik davranmaya başladı; içinden tek bir şey diliyordu: Bir an evvel başkente varmak!

Meng Hanım işin içindeki bu oyunlardan tamamen habersizdi; Dadı Ye'nin kızına karşı tutumunun bu kadar iyileştiğini görünce kızının dünkü samimi ziyaretinin kadının kalbini yumuşattığını sanmış, içi epey rahatlamıştı.

Jiafu ise hiçbir şey belli etmiyor, Dadı Ye'ye karşı diller dökmeye devam ediyordu. Yolculuğun geri kalanı böyle sorunsuz geçti; nihayet o gün gelip çatmıştı, yarın karaya ayak basacaklardı.

O gece, Meng Hanım yanına kızını da alıp özel olarak Dadı Ye'nin yanına gitti. Hizmetçileri dışarı çıkardı, havadan sudan birkaç laf ettikten sonra bir kese çıkarıp gülümsedi: "Bunca zamandır bize katlandınız Dadı, sizi çok yorduk. Çam sakızı çoban armağanı, ufak bir hediyedir, lütfen kabul buyurun. İçindeki büyük meblağ sizindir, kalan bozuklukları da hizmetçilere paylaştırırsanız çok makbule geçer, herkes çok yoruldu."

Jiafu da annesinin arkasında dikiliyor, yüzü kızarmış, başı öne eğik mahcup bir edayla konuşuyordu: "Baskente vardığımızda... Manevi annemin yanında benim için birkaç güzel

söz söylerseniz çok sevinirim Dadı."

Dadı Ye keseyi aldı, şöyle bir yokladı. İçinde kâğıt paralar olduğunu anlayınca hemen kabul etti, anne kızı büyük bir içtenlikle geçirdi. Kapıyı kapattıktan sonra keseyi açtı, içindeki iki kâğıt parayı çıkardı; birisi yirmi, diğeri ise on gümüş liang değerindeydi. Büyük bir hayal kırıklığıyla alaycı bir şekilde güldü, dudak büktü: "Ben de kesenin ağzını büyük açtı sanmıştım. Yirmi gümüş liangla benim ağzımı bağlayacağını mı sanıyor? Bunu vermeye utanmamış da! Küçük esnafın ufkı da anca bu kadar olur işte."

Meng Hanım'ın rüyasında görse aklına gelmezdi; keseye önceden koyduğu iki büyük banknotun kızı tarafından gizlice değiştirildiğinden haberi yoktu. Dadının kendisinden beş yüz gümüş liang kopardığını, Song Hanım'ın karşısına çıktığında iyi bir şey söylemese bile en azından arkasından kuyusunu kazmayacağını sanarak Jiafu'yu kamarasına bıraktıktan sonra içi rahat bir şekilde odasına çekilmişti.

Ertesi gün, Zhen ailesinin gemisi yavaş yavaş limana yanaştı.

Yongxi döneminin üçüncü yılının sonbaharında, Zhen ailesi nihayet başkente varmıştı.

Bu aynı zamanda, üç yıl aradan sonra Jiafu'nun başkente yeniden adım atışıydı.

İskele iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı; at arabaları, koşuşturan insanlar... Zhen ailesinin düğün hazırlıkları için önceden başkente gönderdiği kâhya ve hizmetkârların yanı sıra Wei Guogongu Malikânesi'nden de gelenler vardı.

Meng Hanım, Pei Xiuzhi'nin sabahın köründe iskeleye gelip bizzat kendilerini beklediğini öğrenince içi sevinçle doldu. Kızının elinden tutup gemiden inmeye hazırlanırken kızının elinin hafifçe soğuduğunu hissetti. Usulca o küçük eli sıktı ve fısıldadı: "Korkma, anne her şeyi halletti. Her şey tıkr tıkr işleyecek, sen sadece gelin olacağın günü bekle."

İskele insan kaynıyordu; devasa bir geminin yanaştığını ve güvertede hizmetçi kızların telaşla koşuşturduğunu gören halk, bunun su yoluyla başkente gelen soylu bir ailenin hanımları olduğunu anlayıp oldukları yerde durmuş, merakla izlemeye koyulmuştu.

Meng Hanım, Liu Mama'nın uzattığı mor ipek peçeyi alıp kızının başına örttü. Mor ipek kumaş kızın omuzlarına kadar inerek yüzünü tamamen gizlemişti. Jiafu, annesinin ve ağabeyi Zhen Yaoting'in refakatinde kamaradan çıktı. Rüzgârda dalgalanan peçenin ardından, kıyıda duran bir atı ve sırtındaki genç, yakışıklı efendiyi ilk bakışta fark etti. Saçları altın bir tokayla toplanmış, üzerine sırma işlemeli bir cüppe giymişti. Etraftaki toz toprak içindeki sıradan yolcuların ve hamalların arasında ihtişamıyla göz kamaştırıyordu.

Genç adam durmadan gemiye doğru bakınıyordu; Jiafu ve yanındakilerin kamara kapısında belirdiğini görünce gözleri parladı, hızla atından atlayıp onlara doğru ilerledi.

...

Pei Xiuzhi hızlı adımlarla güverteye çıktı, Meng Hanım'ı selamlayıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle: "Bugünlerde gelmenizi bekliyordum, günlerdir gözüm yollardaydı, sonunda kavuştuk. Yolculuğunuz rahat geçmiştir umarım?" dedi.

Meng Hanım'ın başkente son gelişi üç yıl önceydi; kocasının talihsiz ölümünden sonra bir daha kuzeye çıkmamıştı. Ancak bu süre zarfında Pei Xiuzhi'yi görmüştü. İki yıl önce, ikinci koldan kendi öz teyzesinin oğlu Pei Xiuluo ile birlikte Quanzhou'ya gelmiş, o zaman da bizzat onların evinde kalmışlardı.

"Sizin sayenizde İkinci Efendi, her şey yolunda gitti." diye yanıtladı Meng Hanım, içi sevinçle doluydu.

Zhen Yaoting de ona 'İkinci Kuzen' diye seslendi, kâhya Zhang Da önderliğindeki Zhen ailesi hizmetkârları da hep bir ağızdan

saygıyla selam verdiler. Pei Xiuzhi hafifçe başını salladı, ardından bakışlarını Jiafu'ya çevirdi.

Quanzhou'ya son gittiğinde Jiafu henüz on dört yaşındaydı, o zaman bile güzelliğiyle göz dolduruyordu; döndükten sonra onu bir an olsun aklından çıkaramamıştı. Az önce kamaradan çıkarken peçesinin rüzgârla hafifçe havalandığını hatırladı; sadece anlık bir görüntüydü ama o efsunlu güzellik şimdiden insanın nefesini kesecek cinstendi.

"Kuzen."

Bakışlarını Jiafu'ya dikip, son derece yumuşak bir ses tonuyla ona seslendi.

Jiafu ise sadece zarif bir reveransla karşılık verdi ve yanından geçip gitti. Etrafını saran hizmetçi ve dadıların eşliğinde karaya çıkıp orada kendilerini bekleyen aileye ait at arabasına bindi.

Pei Xiuzhi arkasını dönmüş, gözleri at arabasında kaybolana dek onun silüetine takılı kalmıştı. Ancak o zaman kendine gelip Meng Hanım'ın karaya çıkmasına yardım etti; ardından atına atlayıp en öne geçti, önlerindeki kalabalığı yararak Zhen ailesinin anne ve kızını kendi konaklarına kadar bizzat koruyarak götürdü.

...

Zhen ailesinin konağı şehrin batısındaydı ve Guogong malikânesine pek uzak değildi; aralarında sadece iki sokak vardı. Eskiden başkentte görev yapan bir memurun şahsi mülküyken, adamın başka bir yere atanması ve nakit sıkıntısı çekmesi yüzünden satılmış, Zhen ailesi de burayı düğün hazırlıkları için satın almıştı. Aylar evvel kâhyalar gelip evi baştan aşağı temizlemiş, her şeyi kusursuzca hazırlamıştı.

Meng Hanım ve beraberindekiler içeri girdiler, kısa bir dinlenmenin ardından üstlerini değiştirdiler. Oğlu ve kızını, hizmetçilerini ve tanışma hediyelerini yanlarına alıp tekrar at arabalarına binerek akraba ziyareti için Guogong malikânesinin yolunu tuttular.

Eski Wei Guogongu, Büyük Wei İmparatorluğu'nun kurucu kahramanlarındandı; Kurucu İmparator'un peşinde doğuda ve

batıda sayısız savaşı girmiş, torunları için babadan oğula geçecek bu mirası bizzat kendi elleriyle inşa etmişti. Sadece Guogong malikânesinin çevre duvarları bile sokağın yarısını kaplıyordu. Güneydoğu köşesinde devasa bir ana kapı yükseliyor, merdivenlerin iki yanında karşılıklı iki taştan aslan heykeli duruyordu. Saçak altındaki kırmızı cilalı kirişlerin üzerinde, bu hanenin üst düzey asaletini simgeleyen motifler vardı. Tüm bu haşmetli ve görkemli duruş, sıradan memur konaklarından tamamen farklıydı; Guogong hanedanının o eşsiz statüsünü haykırıyordu.

Ana kapı normal günlerde pek açılmazdı, şu an da kapalıydı; sadece günlük giriş çıkışlar için kullanılan yandaki küçük kapı açıktı. Kapıda ellerini kavuşturmuş bekleyen birkaç kapıcı, İkinci Efendi'nin misafirleri getirdiğini uzaktan görünce telaşa karşılamaya koştular. At arabasından inen Meng Hanım'ı selamlayıp bağıştılar: "Hanımefendi nihayet teşrif etti! Bizim hanımımız da demincek haber yollayıp sizi sormuştu. Lütfen buyurun."

Jiafu çoktan peçesini çıkarmıştı. Hizmetçi ve dadıların yardımıyla arabadan inip annesi ve ağabeyinin peşinden o küçük kapıdan içeri girdi. Koridorlardan, avlulardan geçip sonunda güneydoğu cephesinde yer alan büyük bir avlunun önüne geldiler. Kapısı yarı açık, siyah yağlı boyayla boyanmış bu yer, Guogong malikânesinin büyük kolunun yaşadığı yerdi.

Büyük Hanımefendi Xin üzerinde günlük kıyafetleri, sırtında ise mora çalan yağ rengi bir ceketle odasında oturuyordu. Avludan gelen hizmetçi ve dadıların telaşlı seslerini duyunca misafirlerin geldiğini anladı. Saçındaki firketeyi hafifçe düzeltti ama hemen yerinden kalkmadı. Ta ki ayak sesleri yaklaşıp Meng Hanım'ın kahkahası içeri sızana kadar: "Bizim evdeki o meşhur hanımefendi içeride mi bakalım?" Bu sözlerin ardından hemen ayağa fırlayıp dışarı yöneldi. Peşinde altı yedi hizmetçi ve dadıyla birlikte karşısında Meng Hanım'ı görünce yüzüne kocaman bir gülücük yerleştirip: "Sormaya ne hacet, işte geldim!" dedi. Yanındakileri bir kenara itip hızlı adımlarla yaklaştı, Meng Hanım'ın ellerini sımsıcak bir şekilde tutarak iç çekti: "Sen de bir

âlemsin, o kadar uzun yoldan geliyorsun, insan çocukları alıp bir nefeslenmez mi? Birkaç gün geç gelsen ne olurdu, seni yiyecek hâlîm yok ya!" Ardından oğlunu azarlamaya başladı: "Ben sana ne tembihlemiştim? Böyle aceleyle insanları nefes bile aldırmadan buraya sürüklemek de neyin nesi?"

Kenardaki hizmetçiler kıkır kıkır güldüler: "Bizim hanımefendimizin kalbi melek gibidir. Demin de yolda ne kadar yorulduğunuzu sayıklayıp duruyordu; içi elvermediği için İkinci Efendi'yi bile azarladı işte."

Meng Hanım aceleyle gülümseyerek karşılık verdi: "Hiç yorulmadım. Bunca zamandır görüşemedik, o kadar özlemiştim ki bugün varır varmaz kanatlanıp uçamış geldi." dedikten sonra çocuklarını öne çıkarıp selam vermelerini söyledi.

Zhen Yaoting ellerini birleştirip saygıyla eğildi, Jiafu da Xin Hanım'a zarif bir reverans yaptı. Xin Hanım, Jiafu'yu şöyle bir süzdü; öne çıkıp kızın elini şefkatle tutarak Meng Hanım'a dert yandı: "Böyle su gibi duru bir kızı nasıl yetiştirdin, inan aklım almıyor. Hep söylerim, benim böyle bir kızım olacak kadar şansım yok; yanımda böyle bir kız olsaydı en azından içimi dökeceğim biri olurdu."

Kızının övülmesi Meng Hanım'ı elbette sevindirmişti ama yine de alçakgönüllülük etti: "Jiafu pek beceriksizdir, dünya hâlinden de pek anlamaz. İleride sizi bezdirmezse ne mutlu bana, bunun için dua ediyorum."

Xin Hanım'ın yanındaki dadı lafa karıştı: "Bizim hanımefendimiz onu sevmelere doyamaz, hiç öyle şey olur mu?"

Karşılıklı iltifatlar ve sıcak sözlerin ardından Meng Hanım koltuğuna buyur edildi. Xin Hanım kaşlarını hafifçe çatarak yanındaki dadıya sordu: "Öbür taraftakiler daha gelmedi mi?"

Sözü ağzından çıkar çıkmaz dışarıdan bir hizmetçi kızın sesi duyuldu: "İkinci Hanımefendi geldi!"

Meng Hanım aceleyle onu karşılamak için ayağa kalktı.

Jiafu başını kaldırdığında, kendi öz teyzesi olan İkinci Hanımefendi Meng'in, arkasında Dördüncü Kuzen Pei Xiuhong ile birlikte içeri girdiğini gördü. Teyzesi gülümseyerek içeri daldı:

"Aslında çok daha erken gelecektim ama Üçüncü'yü bekleyeyim dedim. Meğer bugün yazdığı makale akademideki hocası tarafından çok beğenilmiş, oradan ayrılamamış. Bana haber gönderdi, teyzesinden onun adına özür dilememi, eve gelip gelmez gelip saygılarını sunacağını söyledi."

Yüzündeki gülümseme ve o cana yakın tavırları eskisi gibiydi.

Aslında en başta İkinci Hanımefendi, Jiafu'yu kendi oğlu Pei Xiuluo'ya almayı düşünmüş ancak Zhen ailesinin düşük statüsü yüzünden tereddüt etmişti. Onun aklındaki plan, Jiafu'yu oğlunun ikinci eşi yapmaktı; hatta Meng Hanım'a bunu üstü kapalı bir şekilde çıtlatmış, kapıdan içeri girdikten sonra onu kendi kızı gibi göreceğini, zerre kadar haksızlığa uğratmayacağını söylemişti. Meng Hanım o zamanlar sağır dilsiz numarası yapıp konuyu geçiştirince İkinci Hanımefendi de durumu anlamıştı; Zhen ailesi kızlarının ikinci kadın olmasına razı değildi, böylece bu konunun üstü kapanmıştı. Kim derdi ki kısa süre sonra büyük kol bu işi bitirecekti.

Meng Hanım'ın tek bir kızı vardı, karşı taraf Guogong'un torunu bile olsa onu ikinci kadın yapmaya asla razı olamazdı. Fakat Xin Hanım'ın tarafından birileri gelip meseleyi açtığında, evde sözü her zaman geçen yaşlı hanım bir çırpıda kabul etmiş, Meng Hanım'ın kendisi de enine boyuna düşünmüştü. Kızı birinin yerine geçiyor olsa da sonuçta Guogong Veliatı'nın resmî eşi olacak, doğuracağı oğul da meşru sayılacaktı. Üstelik büyük kolun bu ikinci oğlu hem karakteri hem de görünüşüyle yüz kişiden birine nasip olacak türdendi. İtiraz etmek için hiçbir sebep yoktu, böylece evlilik kararı alınmıştı.

Geçmişteki o pürüz yüzünden Meng Hanım, bu sefer iki kız kardeşin karşılaşmasında ister istemez biraz soğukluk olacağından endişeleniyordu. Fakat kardeşinin tavrının hiç değişmediğini görünce içindeki o kırgınlığın olmadığını anladı, nihayet derin bir oh çekerek yeğeninin başarılarını övmeye başladı. Jiafu ve ağabeyi yeniden selam verdiler; Pei Xiuhong da sırtarak "Kuzen" diye seslendi. Akraba faslı bittikten sonra Meng Hanım sordu: "Yaşlı Hanımefendi nasıllar? Eğer müsaitse çocukları götürüp huzurunda bir diz çöktürmek isterim."

Xin Hanım hemen durumu öğrenmesi için birini yolladı; çok geçmeden dadı dönüp haber verdi: "Yaşlı Hanımefendi son günlerde pek rahatsızmış, şu an tapınakta ibadette, okuduğu sutraları henüz bitirmemiş. 'Uzun yoldan yorgun argın geldiler, sırf selam verecekler diye buraya kadar yorulmasınlar. Büyük Hanımefendi ve İkinci Hanımefendi akrabalarımızı iyi ağırlasın, sakın bir kusur etmesinler.' diye buyurdular."

Jiafu ve Pei Xiuzhi'nin evliliği kesinleşmiş, bütün konak bunu öğrenmiş olsa da, Jiafu'nun yas süresi yeni bittiği için her şey sadece sözde kalmış, henüz resmî nişan töreni yapılmamıştı. Yaşlı hanımın şimdi onlardan "akraba" diye bahsetmesi pek de yadırganacak bir durum değildi.

Yaşlı Hanımefendi Pei'nin sağlığı son yıllarda pek iyi değildi, nadiren odasından çıkıp misafir kabul ederdi; herkes buna alışmıştı. Kaldı ki Zhen ailesi, Guogong malikânesi için öyle ahım şahım bir misafir de sayılmazdı; yaşlı hanımın böyle bir yanıt vermesi herkesin beklediği bir şeydi, az önce adam yollayıp sordurmak sadece âdet yerini bulsun diyeydi.

Meng Hanım aceleyle ayaklandı: "Öyleyse Yaşlı Hanımefendi'yi rahatsız etmeyeyim, doğum gününde çocukları alıp tekrar gelirim o zaman."

Doğum günü zaten üç gün sonraydı, pek bir şey kalmamıştı; Xin Hanım başını sallayıp hak verdi. Meng Hanım etrafına bakındı, Quan Ge'er'i bir türlü göremeyince hâlini hatırlı sordu.

Xin Hanım dudaklarına hafif bir tebessüm kondurarak: "Öbür taraftakiler çocuğu özlediklerini söylediler. Benim de iki gündür belim ağrıyor, çocuk bir de huysuzlanırsa dayanamam dedim, oraya yolladım." dedi.

Bu sözleri elbette sadece durumu kurtarmak içindi. Aslında Quan Ge'er'i dün Song Hanım aldırmaştı; eline çok nadide bir oyuncak geçtiğini, torununa göstermek istediğini söyleyerek gelip almıştı. Xin Hanım bırakmak istememişti ama Quan Ge'er ortalığı ayağa kaldırmış, yerlerde yuvarlanıp kıyameti koparmış, ille de gitmek istemişti. Xin Hanım'ın elinden bir şey gelmemiş, mecburen yollamıştı; bugün de hâlâ dönmemişti.

İkinci Hanımefendi dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi; bunu fark eden Xin Hanım içten içe öfkelense de yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. Birkaç söz daha ettikten sonra İkinci Hanımefendi'ye dönüp son derece samimi bir tonla: "Siz iki kız kardeş birbirinizi görmeyeli yıllar oldu, hazır gelmişsiniz, konuşacaklarınız vardır, rahatça hasret giderin, bana aldırış etmeyin." dedi.

İkinci Hanımefendi gülümsedi: "Az önce zaten bol bol konuştuk, bana yetti. Baksana yeğenlerim yorgunluktan bitap düşmüş; gerisini bir dahaki sefere saklarız."

Bunun üzerine Meng Hanım müsaade istedi, Xin Hanım yemeğe kalmaları için ısrar etti ama Meng Hanım kibarca reddetti. Xin Hanım: "Peki madem, uzun yoldan geldiniz, erken dönüp dinlenin; ben sizi tutmayayım." diyerek onları geçirmek için ayağa kalktı.

Jiafu içeri girdiğinden beri annesinin yanında duruyor, başını hep hafifçe öne eğik tutuyordu ama Pei Xiuzhi'nin gözlerinin sık sık üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu. Onu her gördüğünde, önceki hayatında karı koca oldukları o son an aklına gelmeden edemiyordu; zavallı, acınası, gülünç ve bir o kadar da iğrençti. Şimdi onun bu bakışlarına maruz kalmak bile içini fena hâlde bulandırıyor. Xin Hanım ile teyzesi arasındaki bu konak entrikalarının içyüzünü de avucunun içi gibi bildiğinden bir saniye bile fazla durmak istemiyor, şu kapıdan bir an evvel çıkıp gitmek için can atıyordu. Zhen Yaoting ise başkente geledi yıllar olmuştu, her şey ona yeni ve taze görünüyordu. Burada hapıs kalıp kadınların havadan sudan sohbetlerini dinlemek onu çoktan daraltmıştı. Gideceklerini duyunca derin bir nefes alıp hemen peşlerine takıldı.

Pei Xiuzhi, Meng Hanım'ın onca itirazına rağmen bırakın onları kapıya kadar geçirmeyi, Zhen malikânesine kadar bizzat eşlik etti. Meng Hanım bundan son derece etkilendi; arabadan inince onu bir çay içmeye davet etti. Pei Xiuzhi yüzünde bir gülümsemeyle Jiafu'ya bakarken, Jiafu aniden söze girdi: "Anne, daha bugün geldik, ev darmadağınık, eşyalarımız bile yerleşmedi, ocağı yakacak ateşimiz bile yok. İkinci Kuzenimi bu

hâlde içeri davet etmek pek yakışık almaz; en iyisi bir dahaki sefere kalsın."

Meng Hanım hafifçe duraksadı, kızına baktı; onun bu ciddi ifadesine ve kararlı ses tonuna bir an anlam veremedi.

Jiafu annesinin bir şey söylemesine fırsat tanımadan bu kez doğrudan Pei Xiuzhi'ye döndü, dudaklarında hafif bir tebessümle: "Bugün bizim için çok yoruldunuz İkinci Kuzen, annem adına size teşekkür ederim. İkinci Kuzen elbet bizim soğuk çayımızı hor görmez ama annem bütün yolu tepti, henüz bugün vardık; siz de gördünüz, bir nefes bile almadan hemen akraba ziyaretine gitti, gerçekten çok yoruldu. Bugün evimizin hâli müsait değil, lütfen bizi mazur görün İkinci Kuzen."

Pei Xiuzhi tam içeri adımını atmak üzereydi ama Jiafu böyle söyleyince olduğu yere çivilendi, mecburen: "Kuzenim haklı. O hâlde ben müsaadenizi isteyeyim, siz de güzelce dinlenin." dedi.

Meng Hanım onu yolcu etti; adam gözden kaybolduğunda, kızının koluna girip içeri doğru yürürken tüm bedeni gevşemişti, gülümseyerek: "Az önce dediklerinde haksız da sayılmazsın, anne gerçekten çok yoruldu. Ama o da o kadar hevesle bizi kapıya kadar geçirmişken bir çay bile ikram etmeden yollamak biraz içime dert oldu. Nasılsa artık yabancı da sayılmazsınız, Yaşlı Hanımefendi'nin doğum gününü bir atlatalım da..."

"Anne! Ben İkinci Kuzenimle henüz nişanlanmadım; nişanlansak bile onu bizim evde böyle ağırlamamız doğru olmaz. Zaten bugün sabahтан beri hep yanımızdaydı, onu bir de içeri davet edersen öbür tarafta laf söz çıkar."

Meng Hanım'ın kafasına birden dank etti, iç çekerek: "Aklınla bin yaşa, bunu nasıl unuturum."

Meng Hanım'ın gözünde kızı her zaman nazlı, narin ve söz dinleyen biri olmuştı. Şimdi yakında evlenecekti, üstelik Guogong malikânesine gelin gidecekti; hep onun için endişelenip dururdu. Ama kızının bu kadar ince düşünceli olması, kendi gözden kaçırdığı şeyleri bile hesaba katması onu hem biraz şaşırtmış hem de kızının büyüüp aklının başına geldiğini görerek içini fena hâlde rahatlatmıştı.

Jiafu annesine yaslanıp yavaş yavaş içeri doğru yürürken konuştu: "Anne, sen önce git biraz dinlen, toparlan. Ben birini gönderip Song ailesine bir ziyaret pusulası ileticeğim. Song Hanım'ın vakti varsa öğleden sonra oraya bir uğrayalım. Kendisi benim manevi annem olacak, gidip ona saygılarımı ne kadar erken sunarsak o kadar samimi görünürüz."

Meng Hanım'ın içi hem cız etti hem de ferahladı: "Aslında seni yormamak için yarın gitmeyi düşünmüştüm. Madem sen de öyle istiyorsun, en iyisi bu; eğer oradan haber gelirse erkenden gideriz, er ya da geç o kapıyı çalacağız nasılsa."

Jiafu annesini dinlenmesi için odasına bıraktıktan sonra kendisinde zerre kadar yorgunluk hissetmiyordu. Tanxiang'ın küçük hizmetçi kızlarla eşyaları yerleştirmesini izlerken bir yandan da Song ailesinden gelecek haberi bekliyordu.

Öğle vakti gelmeden, ziyaret pusulasını ileten adam döndü ve haberi getirdi; Song Hanım, Zhen ailesini ikinci vakti bekliyordu.

Jiafu tam da böyle bir yanıt geleceğini tahmin etmişti.

Önceki hayatında Song Hanım ile muhatap olmuştu. Bu "manevi anne", burnu havada, aşırı sabırsız bir kadındı. Bütün bu kuzey yolculuğu boyunca Dadı Ye'nin canını yeterince sıkıştı zaten; dadı gemiden inip Song ailesine döner dönmez mutlaka onun her sözünü, her adımını anında hanımına rapor etmiştir. Song Hanım'ın o huyunu biliyordu; bunu duyar duymaz içi içine sığmazdı! O gün aslında görüşmeye hiç niyeti olmasa bile, sırf bu yüzden anne kızı mutlaka ayağına çağırırdı.

O çocuk duası tılsımı meselesi, sadece bir yemdi.

Gözlerini açtığı andan beri kaderiyle ilgili kurduğu o planın gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, bundan sonra yaşanacaklara bağlıydı.

Bugün gerçekten ele geçmez bir fırsattı, bunu kaçıramazdı.

Jiafu'nun içinde bir anda bir heyecan dalgası kabardı, ardından yüreğini bir gerginlik sardı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp sakinleşmeyi bekledi ve Tanxiang'ı yanına çağırdı: "Banyomu hazırla, üstümü değiştireceğim."

İkinciye çeyrek kala, Zhen ailesinin arabası Song Malikanesi'nin önünde durdu. Meng Hanım ile kızı Jiafu, uşaklar tarafından önce yan kapıdan içeri buyur edildi, ardından da küçük bir salona yönlendirildi. Ne bir çay ikram edilmiş ne de bir Allah'ın kulu görünmüştü; yalnızca bir kenarda dimdik dikilen iki yaşlı hizmetçi, boş boş birbirlerine bakıyordu. Böylece bir hayli bekledikten sonra nihayet yakından gelen bir dizi ayak sesi işitildi. Song Hanım, üzerinde gıcır gıcır parıldayan gösterişli giysileri, üstü başı altın ve yeşimlerle bezeli bir hâlde, etrafını saran bir grup hizmetçi ve dadının ortasında, adeta gökteki ay misali kuruldu ve yerine oturdu. Meng Hanım, Jiafu ile birlikte selamını tamamladığında bile Song Hanım hiç konuşmadı; bakışları sık dişli iki tarak gibi Jiafu'yu tepeden tırnağa, tek bir noktayı dahi gözden kaçırmaksızın defalarca süzdü. Ancak ondan sonra yan taraftaki bir sandalyeyi işaret ederek Meng Hanım'ı oturmaya davet etti: “Az evvel Anyuan Markisi'nin hanımları buradaydı, laf lafı açtı da sizi burada biraz ihmal ettik.” Şöyle bir etrafına göz gezdirip sesini yükselterek hizmetçi kadınları azarlamaya başladı; gelen misafire çay ikram etmeyi dahi bilmediklerini, sokaktaki alt tabaka insanlardan ne farkları kaldığını sordu. Kadınlar aslında onlara soğuk davranmaları için önceden bizzat tembihlenmişlerdi; fakat şimdi öyle bir fırça yemişlerdi ki felekleri şaşmıştı. Gıklarını bile çıkarmaya cesaret edemeden aceleyle iki fincan çay getirip Meng Hanım'dan af dilediler.

Meng Hanım nezaketle karşılık verdi. Song Hanım yarım bir gülümsemeyle konuştu: “Siz Zhen ailesi Quanzhou'da hatırı sayılır bir hanesiniz. Ana kız bunca yolu tepip başkente gelmişsiniz, buraya da ilk gelişiniz. Hizmetçilerin bu edepsizliği yüzünden bize gülmüşsünüzdür artık.”

Song Hanım ortaya çıkar çıkmaz Meng Hanım ondaki bu huzursuzluğu ve hoşnutsuzluğu hissetmişti. Hele az evvelki o

sözler... Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla kabilinden, iğneli ve üstü kapalı hakaretlerle doluydu; Meng Hanım bunu nasıl anlamazdı? Üstelik yanındaki Ye Dadı'nın da çatık kaşlarla dik dik baktığını görmüştü; bu kadın, sabah iskelede ayrıldıkları o kimseden tamamen farklı biri gibiydi.

Song ailesi bugünlerde pek bir nüfuzlu ve kudretliydi; Song Hanım'ın burnu Kaf Dağı'ndaydı. Sadece Xin Hanım onun ağzının içine bakmakla kalmıyor, kendi kızının Weiguo Dükü Malikanesi'nin veliahdı ile olan evliliğine bile bu kadın burnunu sokuyordu. Meng Hanım bu işlerin arkasındaki gizli kapaklı dolapları iyi bildiğinden, sırf başı ağrımazın diye daha önce hep onunla iyi geçinmeye çalışmıştı. Şimdi ise şaşkınlık içindeydi; arada ne gibi bir pürüz çıktığını bir türlü kestiremiyordu. Yine de kızının evliliğinin pürüzsüzce gerçekleşmesi için dişini sıkıp alttan alarak ona ayak uydurdu.

Song Hanım'ın dikkati sürekli Jiafu'nun üzerindeydi. Birkaç kelimeden sonra Jiafu'ya el edip yanına çağırdı. Jiafu, uysal ve saygılı bir edayla yaklaşıp ona manevi annesi olarak hitap etti. Song Hanım ona kaç yaşında olduğunu, evde günlerini nasıl geçirdiğini sordu; Jiafu her birini büyük bir uysallıkla tek tek yanıtladı.

Yaşlı Ye sabahleyin alelacele Song Malikanesi'ne dönmüş, yolda içinde biriktirdiği ne varsa hepsini bire bin katarak Song Hanım'ın kulağına fısıldamıştı. Song Hanım o an zaten fena halde keyifsizlenmişti.

Aslına bakılırsa bir kimse kızını evlendirecekse, yolu bir tapınağa düşüğünde uğrayıp çocuk dileyen bir tılsım alması — ikinci hanım olacak dahi olsa— gayet doğal ve hakkı olan bir şeydi; ona laf düşmezdi.

Ama işte, kadının içine dert olmuştu bir kere. Onun düşüncesine göre, Zhen ailesinin kızının bizzat kendi manevi kızı olarak kabul edilip Pei Xiuzhi ile evlenmesi ve o talihsiz, vefat eden kızının yerini doldurması bulunmaz bir lütuftu. Serçe resmen altın dala konmuştu; Jiafu'nun minnetten gözyaşı dökmesi, her adımını önce gelip ona danışması gerekirdi. Zhen kızının ileride çocuk doğurmasına karşı değildi elbet; ancak bunu

kendisinden gizleyerek erkenden böyle hesaplar peşine düşmesi açıkça kendi öz torununa karşı bir hamleydi ve buna asla tahammül edemezdi.

Onun gibi bir karakterin buna dayanması ne mümkündü? Üstelik o koca karıdan, Zhen kızının nasıl bir fettan gibi görüldüğünü, erkeklerin onun yastık sohbeti fısıltılarına dayanamayacağını duyunca, merakı ve hırsı içini kemirmiş, kızı bir an evvel gözleriyle görüp hakikati anlamak istemişti. Aslında demin hiçbir markiz hanımı falan gelmemişti; yalnızca Zhen ana kızın geldiğini öğrenince onları bilerek burnu sürtülsün diye bekletmiş, bu yüzden geç kalmıştı. Zhen kızının cemalini ilk gördüğünde kadının yüreği hop etmişti; Yaşlı Ye'nin hiç de abartmadığını anlamıştı. Kızcağız, kendi rahmetli kızından fersah fersah daha güzeldi ve bu durum anında kadının içinde bir nefret uyandırmıştı. Şimdi bir yandan havadan sudan konuşurken, bir yandan da gizlice kızın her hareketini süzüyor, tek bir bakışını bile kaçırmıyordu. Jiafu ne kadar uysal ve hanım hanımcık davranırsa, kadının şüphesi o kadar artıyor, onun rol yaptığını düşünüp daha çok tiksiniyordu. Nihayetinde gözleri, kızın kuşağında asılı duran ve üstlüğünün altında hayal meyal seçilen küçük koku kesesine kilitlendi. Ansızın gülümseyerek şöyle dedi: “Bu kesenin işlemesi pek bir zarif duruyor, kendin mi yaptın? Ver de bir bakayım hele.”

Meng Hanım'ın aklına o gün yolda Guanyin Tapınağı'ndan aldıkları tılsım geldi; o zaman kızına bunu saklamasını tembihlemiş, sonrasında kendisi de unutmuştu.

Çocuk dileyen bu tılsımın üzerinde nar desenleri işliydi ve bir bakışta ne olduğu anlaşıldı. Eğer kızı bunu hâlâ kesesinde taşıyorsa ve Song Hanım'ın eline geçerse işlerin çirkinleşeceğini düşünüp ansızın büyük bir huzursuzluğa kapıldı. Tam lafı çevirmeye niyetlenmişti ki Jiafu çoktan keseyi kuşağından çözmüş, iki eliyle uzatarak mahcup bir sesle konuşmuştu bile: “Gerçekten bizzat kendim işledim, ancak elimin işi pek kabadır, teveccüh buyurdunuz.”

Song Hanım keseyi alıp avucunda evirdi çevirdi, yapmacık birkaç övgüde bulundu. İç katmandaki dikiş tarzını görme

bahanesiyle parmağıyla asılıp ağzını açıverdi. Şöyle bir göz attığında kesenin dibinde iki küçük koku tableti ve gerçekten de bir tılsım olduğunu gördü. Daha yakından inceleme bahanesiyle keseyi tamamen ters yüz edip içindekileri döktüğünde ise bunun sadece alelade bir koruma tılsımı olduğunu fark etti. Bunun üzerine dönüp Yaşlı Ye'ye dik dik bir bakış fırlattı.

Yaşlı Ye ise o esnada heyecandan yerinde duramıyor, gözlerini dört açmış Zhen kızının rezil olacağı anı bekliyordu. Ne de olsa henüz telli duvaklı gelin olmamış gencecik bir kızın üzerinde çocuk getiren tılsım taşıması hiç de hoş bir durum değildi. Lakin oradan yalnızca bir koruma tılsımı çıkınca şoke oldu. Song Hanım'ın kendisine baktığını görünce hafifçe yana eğildi ve telaşla kaş göz işaretleri yaparak Zhen kızının o tılsımı bir yerlere saklamış olabileceğini anlatmaya çalıştı.

Song Hanım eline koz geçmeyince mecburen birkaç kelam daha övüp keseyi toplarladı ve Jiafu'ya geri uzattı.

Jiafu keseyi alıp hiçbir şey olmamış gibi tekrar yerine taktı. Yanlarında duran Meng Hanım derin bir nefes alarak içten içe büyük bir badire atlattıklarını düşündü ve hemen bir zarf çıkararak gülümsedi: “Kızım pek bir safdildir, sayenizde lütfedip onu manevi evlat kabul ettiniz. Bizim ihtiyar hanım pek müteşekkirdir kaldı. Ben yola çıkmadan evvel memleketten bazı yöresel hediyeler getirmemi tembihlemişti. Pek kıymetli şeyler değildir ama çam sakızı çoban armağanı kabilinden kabul buyurunuz. Az önce uşaklar hepsini içeri taşıdı, bu da listenizdir efendim, bir göz atınız.”

Meng Hanım, Song Hanım'ın paraya ve pula pek bir düşkün olduğunu önceden sorup soruşturmuş, onun bu zayıf damarına göre böylesi ağır bir hediye hazırlamıştı. Her ne kadar ağzından 'yöresel hediye' çıksa da listede yazılı olanların her biri paha biçilemez kıymette eşyalardı ve aralarından birkaçı nadide parçalardı.

Song Hanım zarfı alıp şöyle bir göz atınca içten içe nihayet tatmin olmuştu; Zhen ailesinin en azından biraz olsun gözünün açık olduğunu düşünmesiyle birlikte yüzü biraz gülmeye başladı.

Meng Hanım kadının yüz ifadesinden nabızı ölçüp gizlice bir oh çekti. Aklına Quan'er geldi; madem buraya kadar gelmişti, sormasa ayıp olurdu. Gülümseyerek devam etti: “Az evvel Pei ailesine akraba ziyaretine gitmiştik, orada Quan'er'i görebileceğimizi ummuştuk fakat sizin yanınıza geldiğini söylediler. Quan'er de artık dört yaşını doldurmuş olmalı, değil mi? Bizim ihtiyar hanım, Quan'er için bizzat üstünde yüz bereket motifi olan altın bir kilit yaptırdı. Yüksek mertebeden bir keşiş de okutup üfletti ki çocuğa zenginlik, uzun ve sağlıklı bir ömür getirsin.” Bunları söylerken o kilidi de çıkardı.

Song Hanım da gayet iyi biliyordu ki Pei ve Zhen ailelerinin evlilik mevzusu artık bu raddeye gelmiş, kendisi de önceden rıza gösterip kızı manevi evlat kabul etmişti. Şimdi Zhen kızından hoşlanmasa bile bunu engellemek için öne sürebileceği elle tutulur hiçbir bahanesi yoktu. En iyisi Quan'er'i çağırmak, bu vesileyle kızı biraz tartıp gözdağı vermek ve ona haddini bildirmektir. Kız gelin olup gittikten sonra da bir yolunu bulup yanına güvendiği birkaç dadı yollar ve göz hapsine alırdı; o zaman kızın öyle kolay kolay büyük dalgalar yaratamayacağını tahmin ediyordu.

Song Hanım kafasında planı kurunca söze girdi: “İhtiyar hanım pek bir düşünceliymiş. Öyleyse uşaklara söyleyeyim de çocuğu getirsinler, siz de bir görün.”

Meng Hanım elbette memnuniyetle kabul etti. Song Hanım hemen emretti. Çok geçmeden dışarıdaki koridordan bir çocuğun neşeli kıkırdamaları duyuldu. Derken on altı on yedi yaşlarında, hoş bir hizmetçi kızın elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek içeri girdiğini, sırtında ise dört beş yaşlarında bir erkek çocuğunun oturduğunu gördüler.

Bu çocuk Quan'er idi. Aslında oldukça sevimli bir yüzü vardı fakat boğazına düşkünlüğünden ötürü tombul, yuvarlak bir şey olmuş çıkmıştı. Hayli de ağırdı. Hizmetçi kızın sırtında kurulmuş oturuyor, etrafındaki diğer hizmetçiler de düşmesin diye onu üstünkörü destekliyorlardı. Yerdeki kız nefes nefese kalmış, boncuk boncuk ter döküyordu. Çocuğun elinde ise bir söğüt dalı vardı; onu havada rastgele savurup kırbaç gibi şaklatıyor,

ağzından da at koşturur gibi “Deh! Deh!” sesleri çıkarıyordu. İşte o kızı resmen bir binek hayvanı gibi sürerek içeri daldı.

Jiafu ona bakarken dudaklarında hafif bir tebessüm vardı, lakin gözleri buz gibi soğuktu.

Geçmiş hayatında Pei ailesine gelin gittiğinde Pei Xiuzhi ona pek düşkündü. Kısa süre sonra gebe kalmıştı. Beş aylık hamileyken bir gün yere saçılmış maş fasulyelerine basıp feci şekilde sırtüstü düşmüş ve o anda bebeğini düşürmüştü. Kan dondurucu bir kanama geçirmiş, çok uzun zaman sonra ancak yataktan kalkabilmişti. Ancak o düşüş vücudunda kalıcı bir hasar bırakmıştı; o günden sonra ne Pei Xiuzhi'den ne de sonradan bağlandığı Xiao Yantang'dan bir daha hamile kalabilmişti.

İşte o maş fasulyelerini onun ayağının altına saçan bu çocuktan başkası değildi. Jiafu, o zamanlar Pei Xiuzhi'nin nasıl küplere bindiğini, çocuğu yakalayıp asarak kırbaçlamak istediğini çok iyi hatırlıyordu; lakin Xin Hanım buna engel olmuştu. Ertesi gün haberi alan Song Hanım ise kapılarına dayanıp kıyameti koparmış, çocuğun henüz çok küçük olduğunu, ne yaptığını bilmediğini, hatta belki de birileri tarafından iftiraya uğradığını söyleyerek yaygara çıkarmıştı. Nihayetinde mesele sümen altı edilmiş ve öylece kapanıp gitmişti.

Şimdi düşününce, o hayatta çocuk bağının olmaması onun için bir nevi şer görünüşlü bir hayır, yani bir lütuftu. Ne var ki karşısında duran bu çocuğa karşı, ne yaparsa yapsın en ufak bir yakınlık hissetmesi mümkün değildi.

Meng Hanım gördükleri karşısında donakalmıştı fakat Song ailesindekiler bu duruma alışkın gibiydi. Song Hanım yüzünde sonsuz bir şefkatle gülümsedi, çocuğa “Seni yaramaz seni” diyerek uşaklara onu kucağına getirmelerini söyledi.

Quan'er insanları binek yapıp üstüne binmeyi çok seviyor, özellikle de güzel hizmetçi kızları seçiyordu. Fakat Pei Malikanesi'ndeyken buna pek cesaret edemezdi çünkü daha önce biri onu İhtiyar Hanım'a şikayet etmiş, o da Xin Hanım'ı yanına çağırıp azarlamıştı. O günden sonra Xin Hanım, Quan'er'in insanlara binmesini yasaklamıştı. Ancak Song ailesinde kimse

buna karışmadığından, çocuk buraya gelmeyi daha çok seviyordu.

Yaşlı Ye hemen atılıp Quan'er'i kucakladı ve getirdi. Song Hanım çocuğu alıp dizlerinin üzerine oturttu. Çocuk inmek için debelenip dursa da kadının kolları sıkıydı. Başını kaldırıp gözlerini Jiafu'ya dikti ve şöyle dedi: “Benim tek bir kızım vardı, ciğerimin köşesi idi. Şimdi o göçüp gittiğine göre, Quan'er'in benim öz torunumdan hiçbir farkı yoktur. Ben her şeyde hakkı gözetem, iyiliğe iyilik, kötülüğe kötülükle karşılık veren biriyimdir. Kim benim Quan'er'ime iyi davranırsa, bana iyi davranmış sayılır...”

Bir an duraksadı, gözlerini kısıp ses tonunu sertleştirdi: “Ama her kim onun üzerine bir hesap yapar da çocuğun kılına dahi zarar gelirse ve ben bunu duyarsam, vay onun haline. Asla peşini bırakmam.”

Meng Hanım duydukları karşısında derin bir nefes aldı. Jiafu ise kocaman açtığı gözleriyle başını hararetle sallayarak onayladı: “Manevi anne, pek haklısınız! Quan'er böylesine kıymetliyen kim ona dokunmaya cesaret edebilir ki?”

Song Hanım onun bu lafları gerçekten anlayıp anlamadığından tam emin olamadı. O Jiafu'yu süzerken, kucağındaki çocuk da merakla Jiafu'ya bakıyordu. Derken aniden pürüzsüz bir hareketle kadının kollarının arasından sıyrılıp yere indi. Koşarak Jiafu'nun önüne geldi, boynunu büküp ellerini beline koyarak parmağıyla onu işaret etti: “Sen de yere yat! Ata bineceğim!”

Jiafu çocuğa doğru birkaç adım attı, tam önünde durdu. Gülüyle eğilerek konuştu: “Atçılık oynamak olmaz ama dilerse senı kucağıma alıp gezdirebilirim.”

Quan'er anında kendini yere atıp iki bacağını da çılgınca savurarak bağırmağa başladı: “Kucak istemem! Ata bineceğim! Ata bineceğim!”

Meng Hanım'ın yüzü asılmıştı. Song Hanım hemen Yaşlı Ye'ye bir kaş göz işareti yaptı. Yaşlı Ye öne çıkıp çocuğu yerden kucakladı ve “Hadi dışarı çıkalım, dışarıda ata bineriz” diyerek

onu sakinleştirmeye çalıştı.

Quan'er ona doğru tükürdü ve yumruklarıyla kadını gümbür gümbür döverek haykırdı: “O çok güzel! Ben onun üstüne bineceğim!”

Jiafu olduğu yerde dikilmiş, yerde tepinen ve rezalet çıkaran bu çocuğu soğuk gözlerle izliyordu; dudaklarındaki o hafif gülümseme ise hiç bozulmamıştı.

Bu durum artık Song Hanım'ın da fena halde canını sıkıyordu. Hafifçe öksürmesiyle birlikte birkaç hizmetçi kız hemen atıldı. Yaşlı Ye ile el birliği edip ağlayan Quan'er'i karga tulumba dışarı taşıdılar. Ağlama sesleri yavaş yavaş uzaklaşıp kaybolurken yan salona nihayet bir sükunet çöktü.

Song Hanım zoraki bir gülüşle konuştu: “Bu çocuk normalde böyle yapmazdı ama bugün biraz huysuzluğu tuttu herhalde.”

Meng Hanım zoraki gülümsedi ve biraz daha oturduktan sonra müsaade isteyip kalktı. O esnada Quan'er'i sakinleştirip dönen Yaşlı Ye söze girdi: “Hanımım, işte kendi gözlerinizle gördünüz değil mi? Baksanıza şu kızın fattanlığına! Hangi erkek böyle birinin ağına düşmez ki? Daha o iskeleye adım atmadan veliaht bizzat gidip karşıladı onu. Ah bir görseydiniz hanımım, kıza öyle bir kilitlenmişti ki gözünü kırpıyordu bile. Quan'er'in rahmetli validesinin adını bile unutmuştur o an! Ne derler bilirsiniz, üvey ana olan yerde üvey baba da olurmuş! Yarın bir gün bu kız kendi doğurursa, Quan'er öz babasından bile olacak! Sakın ola bu kızın oyununa gelmeyiniz hanımım, o tam bir iki yüzlüdür. Aylarca onlarla aynı çatı altında kaldım, yolculuk ettim; ciğerini bilirim ben onun!”

Song Hanım ölen kızını hatırlayınca hem hüüzünlendi hem de çaresiz hissetti. Kaşlarını çatarak konuştu: “Ben de bu Zhen kızından hiç ama hiç memnun değilim. Lakin önceden söz vermiş bulunduk bir kere, üstelik senin de sözünü dinleyip kızı manevi evlat belledim. Her şey resmiyete döküldü, bu saatten sonra lafımı nasıl geri alayım?”

Yaşlı Ye pişmanlıkla kendi ağzına sertçe vurdu. Tam o esnada, demin dışarı çıkan küçük hizmetçi kızlardan biri nefes nefese,

panik içinde içeri daldı. Yaşlı Ye anında yüzünü asarak gürlledi: “Böyle bodoslama dalarak hanımıımı korkutmaya ne hakkın var senin! Gör bak şimdi o koca ağzını iğneyle nasıl delik deşik ediyorum!”

Kız ellerini çılginca sallayarak bağırdı: “Quan'er! Çocuk... Çocuk fena oldu!”

Song Hanım dehşet içinde irkildi: “Ne oldu, neyi var?”

Hizmetçi kız eliyle yüzüyle tarif etmeye çalıştı: “Daha demin çocukla bahçede oynuyorduk. Ansızın üstünde böcekler yürüyor diye bağırıp her tarafını kaşımaya başladı. Ben ona bakarken, aman yarabbi, o yüzü bir anda mayalı hamur gibi şişiverdi...”

Song Hanım'ın beti benzi attı, telaşla dışarı doğru fırladı. Quan'er çoktan odaya taşınmış, yatağa yatırılmıştı ve durmaksızın ağlıyordu. Song Hanım gidip baktığında çocuğun yüzünün kırmızı döküntülerle kaplandığını, adeta bir tulum gibi şiştiğini görünce dehşete düştü. Hemen üzerine atılıp “Ciğerim, kuzum!” diye çırpındı ve uşaklara aceleyle imparatorluk hekimini çağırımlarını emretti. Hekim vardığında çocuğun suratı adeta eşek arısı kovanına çomak sokulmuş gibi şişmiş ve tamamen tanınmaz hale gelmişti. Vücudunun her yerinde irili ufaklı kızarıklıklar belirmişti. Kaşıntıdan dolayı bazı yerlerini çoktan yırtmıştı; yatakta inleyip duruyor, hiç susmuyordu.

Hekim de meselenin ne olduğunu bir türlü çözemedi. Yalnızca şişliği indirmesi için kaynatılıp sürülecek bir ilaç yazdı; fakat o şişlik ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü inmek bilmedi. Bütün bir gece boyunca kıvranıp durdular ve ancak ertesi gün çocuk birazcık olsun toparlayabildi.

Song Hanım aslında Xin Hanım'ın bundan haberdar olmasını istemiyordu. Lakin aksilik bu ya, ertesi gün Pei ailesinden Quan'er'i almaya geldiler. Song Hanım durumu daha fazla gizleyemeyip her şeyi anlatmak zorunda kaldı; kendi de çok muzdaripti, çocuk durup dururken bu hale gelmişti işte! Haberi alan Xin Hanım öfke ve endişeyle bizzat koşup geldi, asık bir suratla Quan'er'i alıp götürdü.

Song Hanım hem fena halde bozulmuştu hem de Quan'er için

endişeleniyordu. Durumu öğrenmek için defalarca Pei ailesine uşak yolladı. Xin Hanım'ın, kendi hizmetçisinin önünde yine lafı dolandırıp dolandırıp kendisine soktuğunu duyunca küplere bindi; lakin bu kez çocuk kendi evinde hastalandığı için o eski dik başlılığını gösteremiyor, öfkesini sineye çekmek zorunda kalıyordu. Nihayet ikinci günün akşamında çocuğun şişliklerinin neredeyse tamamen indiğini haber alınca rahat bir nefes aldı.

Yaşlı Ye ise Quanzhou'da geçirdiği o birkaç ay boyunca feci şekilde yorulduğunu ve çok çile çektiğini düşünüyor, Zhen ailesinin kendisini sadece yirmi gümüş liang ile savuşturmasını bir türlü hazmedemiyordu. Bu yüzden bu evliliği bozmayı kendine adeta bir borç bilmişti. Song Hanım'ın kulağına eğilip fısıldamaya başladı: Zhen kızı henüz evlerine yeni adım atmışken, o güne dek hiçbir şeyi olmayan çocuğun böyle görülmemiş bir illete yakalanıp dünyalar kadar acı çekmesi, açıkça yıldızlarının uyuşmadığına ve birbirlerine uğursuz geldiklerine işaretti.

Song Hanım'ın en büyük maharetlerinden biri de faturayı başkasına kesmek, yani hırsını birilerinden çıkarmaktı. Yaşlı Ye'nin bu dolduruşuna gelince ister istemez onun da içine bir kurt düştü. Aradan bir gece daha geçip üçüncü güne vardıklarında kiler ve ambar sorumlusu gelip bir rapor sundu: Zhen ailesinin o gün getirdiği hediyeler arasında aslında en pahalı olması gereken o yeşim ve incilerin kalitesinin o kadar da yüksek olmadığı, kıymetli olsalar dahi asla nadide parça sayılamayacakları anlaşılmıştı; dolayısıyla değerleri hayli düşüyordu. Sorumlu bunları nereye yerleştireceğini sordu.

Song Hanım, geçen gün Meng Hanım'ın kendisine karşı olan o ezik ve saygılı tutumunu hatırlayınca Zhen ailesinin kendisini kandırmaya cesaret edemeyeceğini düşündü. Muhtemelen ellerinden gelenin en iyisi buydu. Kadın küçümseyen bir tavırla yere tükürdü: “Ben de bu Zhen ailesini zengin bir şey sanmıştım, meğer hepsi bu kadarmış! Pei ailesi bile böylesi bir izdivaca razı geliyorsa, artık ne kadar sefil bir duruma düştüklerini siz düşünün!”

Üç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti; o gün, Weiguo Dükü Malikanesi'nin İhtiyar Hanım Pei'sinin altmışıncı yaş günüydü.

Weiguo Dükü Malikanesi her ne kadar eski gücünü kaybetmiş olsa da asil soyu hâlâ yerindeydi. Eski Dük'ün muazzam askeri başarıları vardı; İhtiyar Hanım Pei ise birinci derecenin de üzerinde bir asalet unvanına sahipti. Kızı vaktiyle Tianxi Hanedanı'nın ilk imparatoriçesi olmuş, ancak bir salgın yüzünden erken yaşta vefat etmişti. O dönemin Tianxi İmparatoru ona olan hasretini hiç unutmamıştı; bu yüzden İhtiyar Hanım'ın saraydaki mevkisi bambaşkaydı. Şimdi böylesi önemli bir altmışıncı yaş günü vesilesiyle, sabahın erken saatlerinde saraydan haremağaları gelmiş ve imparatorluk lütfunun bir göstergesi olarak resmi hediyeler sunmuşlardı. Başkentte Weiguo Dükü Malikanesi ile münasebeti olan tüm köklü aileler ve nüfuzlu zevat da tebriğe koşmuştu. O gün malikanenin devasa kapıları ardına kadar açılmış, içerisi ve dışarısı ıslıl ıslıl donatılmıştı. Nihayet o eski, görkemli günlerin izleri yeniden canlanmış gibiydi.

O gün Song Malikanesi'nden döndüklerinden beri Jiafu tek bir adım bile dışarı çıkmamıştı. Meng Hanım, Quan'er'in hastalandığını ve Song ailesinden geri getirildiğini duyunca her ne kadar çocuktan nefret etse de yine de gidip bir ziyaret etmişti. Döndüğünde Jiafu'ya şöyle dedi: “Neredeyse tamamen iyileşmiş. Sadece kendi kaşındığı yerlerde birkaç yara bere kalmış, hâlâ da mızızlanıp duruyor.”

Jiafu o esnada yalnızca dudaklarını bükmüş ve tek bir kelime etmemişti; Meng Hanım'ın da kafası meşgul olduğundan konuyu daha fazla deşmemişti. Doğum günü şenliği gelip çattığında Xin Hanım işlerin yoğunluğundan başını kaldıramadığından Meng Hanım'dan erken gelip kendisine yardım etmesini rica etti. Meng Hanım elbette bu teklifi kabul etti. Oğlunu sıkı sıkı tembihleyip dışarıda fink atmasını yasakladıktan sonra bugün için hazırlanan kıyafetleri giydiler ve öğle vaktini geçer geçmez iki çocuğunu da yanına alıp Dük Malikanesi'ne doğru yola çıktı.

Ana kız birlikte at arabasında oturuyorlardı. Meng Hanım yol

boyunca hiç konuşmadı. Jiafu annesine doğru sokulup koluna hafifçe dokundu: “Anne, ne düşünüyorsun? Son iki gündür ağzını bıçak açmıyor.”

Meng Hanım bir an dalıp gittikten sonra fısıldadı: “Annen daha önce o çocuğun sadece biraz yaramaz olduğunu duymuştu, işlerin bu raddeye geleceğini hiç ama hiç tahmin edemezdim. İleride sen o eve gelin gittiğinde işinin ne kadar zor olacağından korkuyorum kızım...”

Jiafu annesine sarıldı ve muzipçe konuştu: “Anne, diyelim ki iki gün sonra beni beğenmediler ve ben kuzenimle evlenemedim... O zaman bana beceriksiz diye kızar mısın?”

Meng Hanım bir an duraksadı; kızının aniden böyle bir şey söylemesine hayli şaşırmıştı. Jiafu’ya bakarak devam etti: “Sen kendi canını sıkmadığın sürece ben sana niye kızayım ki? Ah, eğer o ihtiyar babaannen olmasaydı, inan ben de canı gönülden dilerdim ki...”

Sözünü yarıda kesti, iç çekerek kızını sevgiyle şefkatle göğsüne bastırdı.

Jiafu’nun yüzündeki gülümseme soldu; o narin yüzünü annesinin göğsüne yaslayıp gözlerini yumdu.

Her şey tam tıkırında gidiyor, olaylar tıpkı onun öngördüğü gibi adım adım ilerliyordu.

Quan'er’in o gün aniden yakalandığı o tuhaf hastalık zaten bizzat onun hesabının bir parçasıydı.

Bu çocuk, onun nişanı bozma planındaki en mühim kilit taşıydı.

Önceki hayatında bir keresinde Quan'er bir an çok iyiiken, Xin Hanım’ın odasına girip çıkmıştı; çıktıktan kısa süre sonra başı ve yüzü şişmiş, vücudunda kızarıklıklar çıkmıştı. Kaşıntısı ve ağrısı öyle dayanılmazdı ki sürülen merhemler dahi fayda etmemişti. Birkaç gün sonra kendi kendine geçmişti ama çok geçmeden hastalık yine nüksetmiş ve çocuk defalarca bu çileyi çekmişti. İmparatorluk hekimleri dahi hastalığın kaynağını bulamamış, Xin Hanım’ın yüreği ağzına gelmişti. En sonunda dikkatli bir hizmetçi kadın fark etmişti ki çocuk ne zaman Xin

Hanım'ın odasına girse, oradan bu halde çıkıyordu.

Xin Hanım ilk başta kendi odasının tekinsiz veya kirli olduğunu düşünmüş, alelacele kötü ruhları kovmak için ritüeller yaptırmış lakin bir türlü sonuç alamamıştı.

Sonrasında asıl hastalığın kaynağını bulan ise Jiafu olmuştu.

Bütün mesele, Xin Hanım'ın odasında tütsülenen amberde bitiyordu.

Hakiki amberin kokusu yumuşak ve yoğundur; canlı ama aynı zamanda son derece zariftir. Özü tertemizdir, içinde hiçbir yabancı koku barındırmaz. Lakin Donuk Kafur denilen o sahte kokunun gerisinde ise ancak sonradan fark edilebilen hafif bir odunsu yosun kokusu kalırdı. Sıradan insanların bu iki koku arasındaki farkı ayırt etmesi neredeyse imkansızdı.

Jiafu koku ve tütsü işlerinden çok iyi anladığından, Xin Hanım'ın odasında yakılanın her zamanki amber değil, Donuk Kafur olduğunu hemen sezmişti. Hesaplarına göre Quan'er'in bu tuhaf hastalığa yakalanması da tam olarak bu yeni kutudaki tütsünün kullanılmaya başlandığı zamana denk düşüyordu. Bunun üzerine o tütsü derhal kaldırılmış ve gerçekten de çocuk bir daha asla o hastalığa tutulmamıştı. Hekimler sonradan Quan'er'in o kokuya karşı özel bir hassasiyeti olduğunu söylemiş, bu nadir hastalığın tekrarlamaması için çocuğun yakınında bir daha asla o koku maddesinin kullanılmaması gerektiğini tembihlemişti.

Amberin adı çıkmıştı bir kere; ona Cennetin Kokusu derlerdi. En kaliteli amberin kokusu aylarca çıkmazdı. Başkentteki zengin ve asil haneler güçleri yettiği sürece mutlaka amber kullanırlardı; ne de olsa bu aynı zamanda bir statü göstergesiydi.

Xin Hanım eskiden beri hep amber yakardı; şimdi durumları sıkışmış olsa dahi yine de başka bir şeye geçmeye yanaşmıyordu. Bu Donuk Kafur kutusu ise vaktiyle alt kademedeki bir kahya tarafından, büyük paralar dökülerek alınmış hakiki amber diye sunulmuş bir hediye idi. Xin Hanım gerçeği ile sahtesini ayırt edemediğinden, elindeki bitince bu kutuyu açmıştı. Lakin bunun koca bir sahtekarlık olduğunu ve Quan'er'e dünyalar kadar acı

çektireceğini nereden bilebilirdi? Hakikati öğrendiğinde fena halde küplere binmişti.

O zamanlar bu mevzu koca Weiguo Dükü Malikanesi'ni birbirine katmıştı. Jiafu'nun zihnine bu olay öyle bir kazınmıştı ki bu hayatında kendisini bu zor durumdan kurtarmak için derhal o Donuk Kafur'u kullanmayı akıl etmişti. Zaten Batı Dağı Tapınağı'ndan döndüğünden beri sürekli bu kokuyu sürmesinin yegane sebebi de buydu.

Onun yanına yaklaşan sıradan insanlar sadece üstündeki o yoğun amber kokusunu alırlardı; bu kokunun o koku olmadığını nereden bileceklerdi?

Song Hanım'ı yavaş yavaş kendisine karşı doldurmak için sadece fitilini ateşlemektir.

Kadının sadece öfkesini kusacağı bir bahaneye ihtiyacı vardı; Jiafu da o bahaneyi kadının bizzat ellerine vermişti. Song Hanım'ın kendisi ile Quan'er'in yıldızlarının uyuşmadığı bahanesine sığınarak ortaya atılmasını ve bu evliliği tamamen suya düşürmesini sağlamak... İşte Jiafu'nun asıl vermeyi planladığı o tesirli ve ağır ilaç tam buydu.

Bu yöntem o küçük çocuk için pek insaflica sayılmazdı elbet; lakin o anlarda Jiafu sadece bir saniyelğine tereddüt etmiş ve anında kararını vermişti.

Önceki hayatında herkese hep iyi niyetle yaklaşmış, her adımında alttan almış, her şeye tahammül etmişti; lakin karşılığında hiçbir zaman o söylenen iyi mükafatı görememişti.

Hayat zaten yeterince zordu. Bu yaşamında ise ona kim iyi davranırsa o da ona iyi davranacak, hatta elinden gelirse misliyle karşılık verecekti.

Bu kadarı kafiydi; gerisini düşünmeye hacet yoktu.

“Anne, kardeşim, geldik!”

Araba yavaş yavaş yavaşladı. Pencerenin dışından ağabeyi Zhen Yaoting'in sesi işitildi.

“Afu, geldik. Bugün burası epey kalabalık olacak. Annem çok meşgul olacağından seninle ilgilenemeyebilir. Sakın ön taraflara

gidip kalabalığa karışma ki kimseyle bir tatsızlık yaşamayasın. Sen en iyisi arkadaki sakın odalardan birinde bekle; ilerleyen vakitlerde ben seni almaları için birini yollarım.”

Meng Hanım kızının omzuna hafifçe vurdu.

Jiafu gözlerini açtı, annesine tatlı bir gülümseme yollayıp “Hı-hı,” diye mırıldandı.

Hanımefendi Xin'in bugünlerde başı kaşınacak vakti yoktu, telâş içinde bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu.

Geçtiğimiz yıllarda Yaşlı Hanımefendi doğum günlerini kutlamazdı; o gün geldiğinde adet yerini bulsun diye bir kâse uzun ömür eriştesi yemekle yetinirdi. Ancak bu yıl tam altmış yaşına basıyordu ve torunlarının ısrarlı ricalarına dayanamayarak nihayet boyun eğmişti. Böylesine büyük bir jübile kutlamasının hazırlıkları kuşkusuz Hanımefendi Xin'in en öncelikli meselesiydi. Bunun yanı sıra, bir süredir Personel Bakanlığı'ndan gelecek haberi bekliyordu; nihayet beklenen yazı gelmiş, Pei Xiuzhi'ye altıncı dereceden Fenwei Komutanlığı makamı verilmişti.

Her ne kadar bu makam sadece atalardan kalma bir imtiyazın sonucu olsa ve eski Wei Dükü'nün sağlığındaki görkemli günlerle kıyaslanamayacak kadar sönük kalsa da, bugünün şartları eskisinden çok farklıydı. Hanedanın kuruluşunda emeği geçen sekiz dük ve tüm markizlerin üzerinden üç-dört nesil geçmişti. Torunlar arasında kendi bileğinin hakkıyla makam mevki sahibi olabilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi; geri kalan herkes atalarının mirasına bel bağlamıştı. Devletin resmi kadroları sınırlıydı ve kural kaideler belliydi; talip çok, makam azdı. Wei Dükü Köşkü'nün şimdiki durumunda, Pei Xiuzhi'nin böyle bir boşluğa yerleşebilmesi bile az buz başarı değildi.

Normal şartlarda bu müjdeli bir haberdi; doğum günü kutlamasına ayrı bir itibar katacağı için kutlanması gerekirdi. Fakat ikinci evin halkı bu durumdan pek hoşnut kalmamıştı. Mesele dönüp dolaşıp yine paraya dayanıyordu. Pei ailesi henüz mal mülk taksimi yapıp ayrılmamıştı. Pei Xiuzhi bu makamı alırken Song ailesi de nüfuzunu kullanmıştı elbet ama "hizmet bedeli" olarak sağa sola dağıtılan paradan tek kuruş dahi eksiltilmemişti; bu iş için toplamda iki bin liang gümüş harcanmıştı. Pei ailesinin eski nizamına göre, aile fertlerinin terfi

veya eğitim masrafları ortak kasadan karşılanırdı. Kasadan iki bin liang gümüşün bir çırpıda çıkması, ikinci evin canını yakmıştı. Yaşlı Hanımefendi hayatta olduğu için bunu açıktan dile getirmeye cesaret edemiyorlardı ama el altından sızlanmaktan da geri durmuyorlardı. Bu şikâyetler Hanımefendi Xin'in kulağına gidince, kadıncağızın canı bir hayli sıkılmıştı. Üstüne üstlük Zhen ailesi de başkente gelmişti; evlilik görüşmeleri kapıdaydı ve her şeyin ince ince hesaplanması gerekiyordu. Hanımefendi Xin adeta kan kusup kızılcık şerbeti içiyordu. Tam nefes alacak vakit bulacakken, torunu Quange iki gün önce yine o tuhaf hastalığa yakalanmıştı.

Bu sabah uyandığında, Hanımefendi Xin'in diş eti iltihaptan şişmişti. Ancak bugünün köşk için en önemli gün olduğunu, büyük evin hanımı olarak hem ikinci evin hem de tüm akrabaların gözünün kendi üzerinde olduğunu biliyordu. Tek bir aksiliğe dahi tahammülü yoktu; bu yüzden dişini tırnağına takıp bir topaç gibi oradan oraya koşturmaya devam etti. Öğleden sonra uşaklar Hanımefendi Meng'in geldiğini haber verince, ilk günkü o mesafeli tavrından eser kalmadı; hemen dışarı fırlayıp misafirini büyük bir samimiyetle karşıladı.

Hanımefendi Meng başkente geleli henüz üç-dört gün olmuştu ama birkaç ziyaretten sonra iki evin arasındaki soğukluğun geçmiş yıllara nazaran çok daha derinleştiğini fark etmişti. Eskiden ikinci hanımla kız kardeş gibi yakındılar, her türlü ailevi meseleyi birbirlerine danışırlardı. Ancak çocukların evlilik meselesi yüzünden araya o nahoş soğukluk girdiğinden beri, bu başkent ziyaretinin tadı tuzu kalmamıştı. Yine de bir yabancı gibi davranıp hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yaptı ve elinden geldiğince hazırlıklara yardım etmeye başladı. Jiafu ise ikinci eve gönderildi. Eniştesi Pei Quan'ın cariyesi Rong Fang'ın hazırlıklara katılmadığını öğrenince onu görmeye gitti.

Rong Fang aslen Meng ailesinin hizmetçilerinden biriydi. Önce Jiafu'nun annesine birkaç yıl hizmet etmiş, sonra teyzesinin yanına geçmiş ve teyzesi evlenince çeyiz hizmetçisi olarak Pei malikânesine gelmişti. Sadık ve becerikli bir kadındı; daha sonra teyzesi onun Pei Quan'a cariyeye olmasına izin vermişti. Şimdilerde

yaşı ilerlediğinden uşaklar ona "Hala Fang" diye hitap ediyordu. Jiafu, küçükken Wei Dükü Köşkü'ne geldiğinde onunla tanışmış; Rong Fang da Hanımefendi Meng'e olan vefası nedeniyle Jiafu'ya her zaman çok iyi davranmıştı. Normalde bugün gibi bir günde işlerin başında olması gerekirdi ama ne yazık ki birkaç gün önce ayağı kayıp düşmüş, bileğini burkmuştu. Yürüyemediği için odasında dinleniyor, bir yandan da el işi yapıyordu. Jiafu'nun geldiğini görünce çok sevindi; hemen hizmetçiye bulut keki ve kenevir helvası getirmesini söyledi. Helvanın üzerindeki fazla şekeri eliyle silkelerken gülümseyerek Jiafu'nun ağzına bir parça uzattı: "Küçükken bunu ne çok sevdiğini hatırlıyorum."

Jiafu gülerek karşılık verdi: "Hala, ayağın sakat, hareket etme. Artık çocuk değilim, beni ellerinle beslemene gerek yok."

Rong Fang da güldü: "Haklısın. Küçük hanım yakında evlenecek, artık çocuk sayılmaz elbet."

Jiafu sadece gülümsedi, bir şey demedi. Rong Fang onun utandığını sanıp daha fazla üzerine gitmedi. İkisi bir yandan el işi yapıp bir yandan havadan sudan konuşurken zaman su gibi akıp geçti. Hanımefendi Meng'in yanındaki hizmetçi gelip Jiafu'yu çağırdı; eski tanıdıkların geldiğini ve gidip bir selâm vermesi gerektiğini söyledi. Rong Fang'ın ısrarıyla Jiafu el işini bıraktı, yanına Tanxiang'ı da alarak annesinin yanına gitti. Misafirleri karşılayıp selâmlaştıktan sonra geri dönerken, kapıdan geçerken uzaktan Pei Xiuzhi'yi gördü. Az önce kendi geçtiği yolun kenarında durmuş, yanında kimse yokken sürekli bu tarafa bakınıp duruyordu. Dün Zhen malikânesine geldiğinde kendisinden kaçtığını hatırlayan Jiafu, onun orada mahsus beklediğinden şüphelenip onunla yalnız kalmamak için hemen arkasını döndü.

Geri dönüş yolunda Pei Xiuzhi'nin beklediğini bildiği ve orada ne kadar duracağını kestiremediği için Jiafu yönünü arka bahçeye çevirdi.

Bugün ön tarafta büyük bir telâş olduğu için bahçede pek kimse yoktu. Bir süre rastgele yürüdükten sonra ilerideki taş köprüyü gördü; köprüünün aşağısı geniş bir bambu ormanıydı.

Buranın yollarına yabancı değildi. Bambu ormanından geçen bir yolun, biraz dolambaçlı olsa da Pei Xiuzhi'ye yakalanmadan eve dönebilmesini sağlayacağını hatırlayarak oraya saptı ve köprüden aşağı indi.

Burası pek kullanılan bir yol değildi. Bambu gövdeleri sararmış ve lekeliydi, taş yolun iki yanını yosunlar kaplamıştı, yerler ise dökülmüş yapraklarla doluydu; etraf hüznü ve ıssız görünüyordu. Bambu ormanının yanındaki avlunun önünden geçerken, iki yaşlı kadının ellerindeki süpürgelerle yolu temizlediğini gördü. Süpürürken bir yandan da fısıldaşıyorlardı. Hayal meyal kendisinden bahsettiklerini duyunca adımlarını yavaşlattı.

"...Zhen ailesiyle iş pişti sayılır, kızı mirasçıya verecekler," dedi kadınlardan biri iç çekerek. "Resmen göğe erecekler."

"Sen buraya geleli kaç yıl oldu ki ne bileceksin?" diye lafa girdi diğeri. "O kız daha küçücükken dizinin dibinde getirip götürürlerdi, o zamandan anlamıştım. Eninde sonunda bu kapıdan içeri sokacaklardı kızı. Ama o zamanlar niyetleri Üçüncü Efendi'ydi, şimdi mirasçıya kancayı takmaları hiç beklemediğim bir şeydi..."

Bir rüzgâr esti, bambu dallarının hışırtısı yaşlı kadının sesini bastırdı.

Tanxiang öfkelenmişti, tam ortaya çıkıp ağızlarının payını verecekti ki Jiafu başını sallayarak onu durdurdu ve bambu ormanındaki ara yoldan gitmelerini işaret etti. Ancak kadınların sesi yine duyulmaya başladı.

"Şu avluya baksana, güpegündüz bile insanın tüylerini diken diken ediyor, gece herhalde hortlaklar cirit atıyordur. Bugün ön tarafta iş çok olmasa, uşakları koşturmaktan helâk etmeseler, hayatta üstlenmezdim bu işi..."

"Hanımefendi de az çekmedi, hâlâ akli oradadır herhalde. Ben geleli yıllar oldu, her yıl bu gün geldi mi Hanımefendi mutlaka buraları süpürtür. Sanırsın Büyük Efendi dönecek de Yaşlı Hanımefendi'nin doğum gününü kutlayacak... Ama bir kere bile geldiğini gören oldu mu? Bak Zao Ana, duydum ki Büyük Efendi

o zamanlar mirasçılık makamından menedilip kapı dışarı edilmiş, doğru mu?"

Zao Ana bir "şşşt" sesi çıkardı ve sesini iyice alçaltarak rüzgârın uğultusu arasında kesik kesik konuşmaya devam etti.

"...Dük hazretlerinin yası bile bitmemişti daha... Gerçekten çok çirkindi mesele... Normalde dışarıdan hiç belli etmezdi ama... O cariyeye yaşamak istemedi, gece yarısı şu yaslandığın ağacın dalına asıverdi kendini. Ben koşup geldiğimde yüzü mosmordu, dili ta boğazına kadar sarkmıştı. Gözüme günlerce uyku girmedi korkudan..."

"Aman Tanrım, niye daha önce söylemedin! Demek ondan buralar böyle buz gibi!"

Diğer kadın korkuyla yerinden sıçradı, hemen ağaçtan uzaklaşıp arkasını döndü ve bir şeyler mırıldanarak dua etmeye başladı.

Jiafu, bu avlunun eskiden ailenin büyük oğlu Pei Youan'ın ikametgâhı olduğunu biliyordu. Yıllardır boş tutuluyordu ve kapıları hep kilitliydi. Buradan geçerken bu iki kadının dedikodusuna kulak misafiri olmuştu. Sadece kendi arkasından konuşuyor olsalardı pek umursamazdı; babaannesinin gerçekten de böyle planları vardı, insanların konuşmasına şaşmamak gerekirdi.

Ancak kadınların Pei Youan hakkında konuşmaya başlaması, Jiafu'nun zihninde o eski anıları canlandırdı. O zamanlar savaş ve kargaşa içinde yapayalnız bir zindana düşmüş, umutsuzluk ve korku içindeyken, hiç beklemediği birinden yardım görmüştü. Uçurumun kenarındayken kendine uzanan o eli bugün bile net bir şekilde hatırlıyordu. Her ne kadar sonunda Xiao Yintang'ın ellerine teslim edilmiş olsa da, bu sonranın meselesiydi ve ikisi farklı şeylerdi.

O adam Jiafu üzerinde çok iyi bir intiba bırakmıştı. Sadece en çaresiz anında ona yardım ettiği için değil, tavrı ve asaletiyle de onu etkilemişti.

Daha sonra Jiafu saraydayken onun hakkında bazı şeyler duymuştu.

İmparatorluk ailesinin üç kardeşi arasındaki taht mücadelesinde Yunzhong Prensi son kazanan olmuş, tahta çıkıp yeni bir devir başlattığında, Pei Youan'ın Zhaotian Olayı'ndaki üstün hizmetleri ve yeni imparatorun ona olan teveccühü sayesinde önu tamamen açılmıştı. Devletin en tepesine tırmanabilirdi ancak çok geçmeden babaannesi Yaşlı Hanımefendi vefat etmişti. Yas biter bitmez Türkler yine sınıra saldırınca, Pei Youan kendi isteğiyle başkentten ayrılmış, sınır muhafızı olarak görevlendirilmişti.

Aslında o dönemde Türk akınları çok şiddetli olsa da, Pei Youan'ın sağlık durumu sınır boylarının sert iklimine uygun değildi ve imparatorun elindeki tek seçenek o değildi. Başkent in tüm görkemini geride bırakıp uzak sınır kentlerine gitmiş, ömrünün sonuna kadar orada görev yapmış, halkın sevgisini kazanmış ve nihayet görev başında hastalanarak vefat etmişti.

Doğrusu Jiafu, böylesine bir adamın gençliğinde böylesine aşağılık bir işe kalkışabileceğine bir türlü inanamıyordu. Şimdi bu konuşmaları duymak kulağına çok tırmalayıcı gelmişti.

Tam arkasını dönüp gidecekken yine duraksadı.

"...Duyduğuma göre o zamanlar Yaşlı Hanımefendi'yi de çok öfkelen dirmiş, dayak yiyerek kovulmuş. Öyle ya da böyle, bugün Yaşlı Hanımefendi'nin altmışıncı yaş günü; yedi göbek öteden akrabalar bile geldi ama o hâlâ yok. Bunca yıldır tek bir haber bile göndermediğine göre belli ki hâlâ kin tutuyor. Bizim üstümüze vazife değil elbet ama... Gençliğinde o haltı yedikten sonra şimdi gelmeye utanması da normal. Evlatlık vazifesi neymiş, oradan belli zaten..."

Zao Ana eskiliğine güvenip orada ileri geri konuşurken, aniden arkasından gelen ayak seslerini duydu. Sözü nü kesip arkasına baktığında, Jiafu'nun yanında hizmetçisiyle birlikte yaklaştığını gördü. Bir an duraksadıktan sonra hemen süpürgeyi bırakıp yaltaklanan bir gülümsemeyle öne çıktı: "Aman efendim, bugün ön taraf çok şenlikli, küçük hanım niye buralara kadar teşrif ettiler?"

Jiafu hafifçe gülümsedi: "Zao Ana, aslında benim üstüme

vazife değil ama madem geçiyordum, darılsan da bir çift lafım olacak. Bugün Yaşlı Hanımefendi'nin doğum günü. Size Büyük Efendi döner de kalır diye avluyu toparlamanızı söylemişler, siz işinizi yapacağınız yerde burada neler anlatıyorsunuz? Hanımefendi meşgul, bize vakit ayıramaz diye düşünüp tembellik ettiğiniz yetmiyormuş gibi bir de evin efendisinin dedikodusunu mu yapıyorsunuz? Bu anlattıklarınız nedir böyle? Hepsi kulaktan dolma, aslı astarı olmayan şeyler. Wei Dükü Köşkü gibi bir yerde kuralların olmadığını, sizin bu şekilde evin efendisine saygısızlık etmenize izin verileceğini hiç sanmıyorum!"

Zao Ana ve yanındaki kadının yüzü kireç gibi oldu.

Eskiden olsa Zhen ailesinin bu kızından çekinmezlerdi, alt tarafı ikinci evin uzaktan bir akrabasıydı. Ama şimdi durum farklıydı; bütün köşk halkı biliyordu ki doğum günü biter bitmez evlilik işi resmiyete dökülecekti. Arkasından ne söylerlerse söylesinler, bu genç hanım çok yakında bu evin gelini olacaktı; en kötü ihtimalle koskoca köşkün mirasçısının hanımı olacaktı. Jiafu'nun sözleri çok ağırdı ve az önce konuştuklarının ne kadarını duyduğunu bilmiyorlardı. İçlerini bir korku kapladı, hemen başlarını eğip özür dilemeye başladılar: "Haklısınız, haklısınız küçük hanım. Bizim dilimizin kemiği yok, hata ettik! Bir daha asla olmaz!"

Jiafu bir kere ortaya çıkıp lafını söylemişti, artık kimseyi kırmaktan korkmuyordu. Zaten nişan bozulduğunda bu aileyle bir bağı kalmayacaktı. Geçmiş hayatında bastırıldığı ne kadar huyu varsa, bu hayatında sanki yavaş yavaş dışarı çıkıyordu.

Jiafu, yarı açık kapıdan içeri süzüldü; avlu bir kere süpürülmüş olsa da adet yerini bulsun diye üstünkörü yapıldığı belliydi. Yerlerdeki yapraklar bile tam temizlenmemişti, tozun toprağın alınmasından bahsetmeye gerek bile yoktu. "Bugün Yaşlı Hanımefendi'nin altmışıncı yaş günü, Büyük Efendi mutlaka dönecektir. Dedikodu yapıp tembellik edeceğinize gidip içeriyi dışarıyı pırıl pırıl etseniz daha iyi olmaz mı?" dedi.

Zao Ana kıdemli biriydi; gencecik bir kızıdan böylesine sert bir azar işitince, içinden "Daha gelmeden hanımlık taslamaya başladı," diye söylense de dışarı vurmaya cesaret edemedi.

"Hemen gidiyoruz, hemen..." diyerek süpürgesini kapdı ve surat asarak içeri daldı. Diğer kadın da durumu görünce hemen peşinden gitti.

Jiafu, kadınların yeniden şevkle süpürmeye başladığını görünce, kendisi gittikten sonra dedikoduya devam etseler bile bu sefer sadece kendi arkasından konuşacaklarını biliyordu. Arkasını dönüp yoluna devam etti.

"Az önce çıkarken o kadınların suratını gördünüz mü, ne kadar da iyi oldu. Ama yine de çekiniyorum, küçük hanım her şeye burnunu sokuyor diye laf çıkaracaklar."

Tanxiang hem rahatlamış hem de biraz huzursuz olmuştu.

Jiafu, "Varsın desinler, umurumda değil," dedi. "Gerçekten dinleyemedim daha fazla. Büyük ağabeyim ne yapmış olursa olsun, bu insanların diline düşecek biri değil."

"Küçük hanım, Büyük Efendi'nin bugün döneceğini söylediniz ama... Gerçekten döner mi?"

Tanxiang, Jiafu'nun o kendinden emin tavrını hatırlayıp merakla sordu.

"Dönecektir sanırım."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ben mi? Dün gece rüyamda Büyük Efendi'nin babaannesinin doğum günü için döndüğünü gördüm, inanmaz mısın?"

Şaka yollu bir cevap verdi ancak köşeyi döner dönmez adımları bıçak gibi kesildi.

Bambu ormanının bitimindeki dönemeçte, sadece birkaç adım ötesinde, saçları bembeyaz olmuş, elinde asasıyla bir yaşlı hanım duruyordu. Yanındaki başhizmetçisine yaslanmış, orada bir süredir beklediği her halinden belliydi.

Bu yaşlı hanımefendi, bugünün doğum günü sahibi olan Pei ailesinin büyükannesi idi. Jiafu onu elbette tanıyordu ancak buraya geleceğini hiç tahmin etmemişti. Ön tarafa onca misafir gelmişken, üzerinde yarı yeni yarı eski günlük bir kıyafet vardı; sanki kutlama yapılacak olan o değilmiş gibi duruyordu. Jiafu hazırlıksız yakalandığı için bir anlık bir korku yaşadı.

Jiafu küçükken köşke gelip gittiğinde, Yaşlı Hanımefendi ona herhangi bir akrabası gibi davranırdı; ne bir sevgi gösterirdi ne de nefretini belli ederdi. Geldiğinde annesiyle birlikte huzuruna çıkıp selâm verirler, giderken de yine bir selâm verip ayrılırlardı; o kadar. Pei Xiuzhi ile evlendikten sonra da Yaşlı Hanımefendi bu gelinini yanında pek istememiş, günlerini yalnız başına dua odasında geçirmeyi tercih etmişti. Üstelik çok geçmeden savaş patlak verince Jiafu aileden ayrılmış ve bir daha onu görmemişti. Onun hakkındaki intibası mesafeli ve soğuktu. Şimdi böylesine beklenmedik bir şekilde karşılaşınca ve yaşlı hanımın orada durup hiçbir şey demeden, yüzündeki ifadeyi ele vermeden kendisine baktığını görünce, Jiafu telâşla bir adım geri çekilip Tanxiang ile birlikte selâm verdi.

Yaşlı Hanımefendi bir şey demedi.

Jiafu az önceki o kendinden emin tavrını hatırlayınca biraz pişmanlık duydu, bakışlarını yere indirdi. Kulaklarında sadece bambu ormanından geçen rüzgârın hışırtısı vardı. Bir süre sonra nihayet yaşlı hanımın konuştuğunu duydu: "Sen Zhen ailesinin o kızı mısın?"

Jiafu alçak sesle, "Evet," dedi. "Birkaç gün önce annemle birlikte gelmiştim ancak Yaşlı Hanımefendi o sırada dua odasında idi, rahatsız etmek istemedik."

Yaşlı hanım yine bir an sessiz kaldı, sonra yavaşça konuştu: "Burası yıllardır boş, biraz ıssızdır. Sen erkenden dön en iyisi." Sözüünü bitirince arkasını döndü ve başhizmetçisinin yardımıyla bambu ormanının derinliklerinde kaybolana dek yavaş adımlarla uzaklaştı.

Jiafu, yaşlı kadının hafifçe kamburlaşmış sırtı gözden kaybolana dek arkasından baktı ve nihayet derin bir nefes verdi.

Jiafu, Rong Fang'ın yanına apar topar geri döndü. Oturur oturmaz Rong Fang ona ön tarafta neler gördüğünü sordu; Jiafu sadece misafirlerle karşılaştığı kısımları anlattı, Yaşlı Hanımefendi ile karşılaşmasını ise gizli tuttu. Öğleden sonra boyunca dışarı bir adım bile atmadı.

Hava yavaş yavaş karardı. Misafirler ve akrabalar toplanınca Wei Dükü Köşkü fenerlerle ıslıl ıslıl parlamaya başladı. Pei Xiuzhi, ikinci bey Pei Quan, üçüncü oğul Pei Xiuke, dördüncü oğul Pei Xiuhong ve aileden sözü geçen birkaç yaşlı, kutlama salonunun önünde misafirleri karşılıyordu. Hanımefendi Xin ve ikinci hanım ise diğer hanımlarla ilgileniyordu. Jiafu annesiyle birlikte salona girdiğinde tebrikler sona ermek üzereydi, sadece küçük yaştaki hanımlar kalmıştı. Jiafu bir grup şık hanımın arasına karışıp salonun bir köşesinde durdu. Başını kaldırdığında salonun ortasında asılı duran büyük bir levha gördü; üzerinde Pei Quan'ın annesi için kendi elleriyle yazdığı, altın yaldızlarla parlayan "Göklerin En Parlak Yıldızı" yazısı duruyordu. Doğum günü masasının tam ortasında, sarı ipek örtülerin üzerine yerleştirilmiş, imparatorluk tarafından hediye edilen bir çift asalı ruyi duruyordu. İki yanına ise uzun ömür şeftalileri ve kekleri birer kule gibi yığılmıştı. Onların etrafında da envaiçeşit doğum günü hediyeleri sıralanmıştı. Salon mücevherler, ipekli giysiler ve zenginlikle dolup taşıyordu; her köşe şatafat ve huzur kokuyordu. Yaşlı Hanımefendi, gündüz Jiafu'nun gördüğü o hâlden tamamen sıyrılmıştı; başında inci işlemeli bir başlık, üzerinde saray nişanlarıyla süslü resmi bir elbise, elinde ise tek parça öd ağacından oyulmuş ejder başlı asasıyla tam bir asalet timsali gibi ortada oturuyordu. Yüzünden sağlık ve neşe okunuyordu; selâmına gelenlere gülümseyerek karşılık veriyordu.

Jiafu, bir akraba ve küçük bir çocuk sıfatıyla diğerleriyle birlikte Yaşlı Hanımefendi'nin önünde eğilerek selâm verdi. Yaşlı Hanımefendi neşeyle hepsinin ayağa kalkmasını ve arka salona

geçip kutlama yemeğine oturmasını söyledi. Salon bir anda neşeli seslerle doldu ve herkes dışarı çıktı.

Pei ve Zhen aileleri arasındaki evlilik meselesi bugün artık tüm sülalenin dilindeydi. Hanımefendi Meng ve Jiafu herkesin ilgi odağı olmuştu. Pei ailesinin kadınları Hanımefendi Meng ile sohbete dalmış, Jiafu'nun uysallığını ve güzelliğini öve öve bitiremiyorlardı. Jiafu annesinin yanında, başını utangaçça önüne eğmiş tam bir hanımefendi gibi duruyordu ama akıllı fikri Quange'deydi.

Birkaç gün önceki o tek olay, Quange ile yıldızlarının barışmadığını kanıtlamaya yetmezdi. Planlarına göre bu gece harika bir fırsattı.

Quange her ne kadar yaramaz olsa da çocuklara özgü bir kurnazlığa sahipti. Wei Dükü Köşkü'nün, anneannesi Song'un evi gibi dilediği gibi at koşturabileceği bir yer olmadığını biliyordu; üstelik büyük ninesinden de çekiniyordu. Anneannesi Hanımefendi Song'u görünce hemen onun yanına gitmek için tutturdu.

Hanımefendi Song o gece etrafındaki dalkavuklar yüzünden neredeyse Hanımefendi Xin'i gölgede bırakacak kadar ilgi görüyordu. Hanımefendi Xin ise torununun oraya gitmesine izin vermedi; hizmetçilere sıkı sıkı tenbihleyip yanından bir adım bile ayırmamalarını söyledi. Yemek sonuna doğru misafirler yavaş yavaş ayrılmaya başladı ancak Jiafu çocuğa yaklaşmak için bir türlü uygun fırsat bulamadı; içini bir telâş kapladı.

Evlilik kapıdaydı, elini çabuk tutması gerekiyordu ve bu gece bulunmaz bir nimetti. Tam annesiyle Hanımefendi Xin'in bir araya geldiği sırada Quange'nin uykusu geldi; Hanımefendi Xin çocuğu uyuması için odaya gönderince Jiafu fırsatı kaçırdığını anladı. Hayal kırıklığını gizleyerek annesiyle birlikte diğerleriyle ilgilenmeye devam etti.

Gece yarısına doğru şölen bitti, kalan misafirler de tek tek uğurlandı. Bütün gece süren o şatafatlı gürültü yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

Hanımefendi Meng geldiğinden beri bir an olsun durmamıştı;

yorgunluktan bitap düşmüştü. Oğlu daha önce ayrılmıştı, o da Jiafu'yu yanına alıp veda etmek istedi. Hanımefendi Xin ona teşekkür etti, onun sayesinde yükünün hafiflediğini söyledi ve kapıya kadar geçirmek istedi. Hanımefendi Meng işi olduğunu bildiği için buna engel oldu. O sırada yanlarına oval yüzlü, şık giyimli ve yirmili yaşlarında çok güzel bir hizmetçi geldi; gülümseyerek, "Hanımefendi, Yaşlı Hanımefendi sizinle birkaç kelime konuşmak için huzuruna çağırıyor," dedi.

Bu hizmetçi Yuzhu'ydu; gündüz Jiafu'nun Yaşlı Hanımefendi'nin yanında gördüğü o kızdı.

Hanımefendi Xin onayladı, sonra güvenilir bir kahyayı çağırıp depoya kaldırılacak değerli eşyaları saymasını söylemek istedi ama kahya ortalıkta yoktu. Hizmetçiler bir iş için ön tarafa gittiğini söyleyince Hanımefendi Xin kaşlarını çatıp söylenmeye başladı. Hanımefendi Meng, "Madem Yaşlı Hanımefendi çağırıyor, önemli bir mesele olsa gerek. Bana güveniyorsan, eşyaları senin yerine ben sayarım," dedi.

Hanımefendi Xin bu teklife çok sevindi, teşekkür edip gerekli tenbihleri yaptıktan sonra hızla oradan ayrıldı.

Hanımefendi Meng, Jiafu'ya dönüp, "Afu, yorulduysan annem seni eve önden göndersin. Benim işim biraz sürer," dedi.

Jiafu annesinin kendisi için ne kadar çabaladığını bildiği için içi sızlayarak, "Anne, ben de yanında kalayım," dedi.

Hanımefendi Meng kabul etmedi. Orada ağır eşya taşıyan uşakların kızına çarpmasından korkuyordu. Jiafu da üstelemedi.

Yuzhu, "Hanımefendi zahmet etmesin, isterseniz küçük hanımı Yaşlı Hanımefendi'nin odasına götürüyüm, sizi orada beklesin? Orası sıcaktır, kimse de rahatsız etmez. Siz işinizi bitirince gelip alırsınız," dedi.

Yuzhu aslında soylu bir ailenin kızıydı ancak sekiz-dokuz yaşındayken ailesi iflas edince Wei Dükü Köşkü'ne girmişti. Güzelliği ve becerikliliği sayesinde Yaşlı Hanımefendi'nin sağ kolu olmuştu. Yirmi yaşına gelmiş olmasına rağmen evlenmek istememiş, Yaşlı Hanımefendi de onu yanında tutmuştu. O böyle söyleyince Hanımefendi Meng güvenle Jiafu'yu onunla gönderdi.

Jiafu, Yuzhu ile birlikte Yaşlı Hanımefendi'nin ana avlusuna geçti. Salonun penceresinden birkaç gölge süzülüyor, içeriden konuşma sesleri geliyordu. Yuzhu fısıldayarak, "Yaşlı Hanımefendi az önce enişteniz ve teyzenizi de içeri çağırды, muhtemelen hep beraber içerideler. Sizi yan odaya alayım," dedi.

Jiafu, "Zahmet veriyorum," diyerek karşılık verdi.

Yuzhu gülerek, "Küçük hanım, bana böyle hitap etmeyin, isimle seslenin yeter. Buyurun," dedi.

Jiafu'yu aydınlık ve sıcacık bir odaya aldılar. Yuzhu onu bir sedire yerleştirip sırtına yastık koydu, bacaklarına da bir kürk örtü serdi: "Küçük hanım, uykunuz geldiyse burada kestirebilirsiniz, kimse girmez. Size taze akçaağaç çayı getireyim."

Tanxiang, Jiafu adına teşekkür etti: "Ben gidip getireyim."

Yuzhu gülümseyerek Tanxiang ile dışarı çıktı. Tam kapıdan çıkmışlardı ki sütanne ve uşaklar, kürklerine sarılmış ağlayan Quange'yi getirdi. Quange uyanmış, tutturmuş Song malikânesine gideceğim diye ağlıyordu; sütanne başa çıkamayınca Hanımefendi Xin'i bulmaya getirmişti.

Yuzhu kaşlarını çatıp, "Şşşt! Hanımefendi'nin Yaşlı Hanımefendi ile önemli bir işi var! Al götür çocuğu, biraz daha oyal," diyerek sütanneyi dışarı itmeye çalıştı.

Sütanne çaresizce, "Başa çıkamıyorum, biliyorsun bir kere tutturdu mu onu sadece Yaşlı Hanımefendi susturabilir..." dedi.

Sözü biter bitmez Quange kadının kucağından atlayıp yabancı bulunduğu Tanxiang'a doğru koşmaya başladı.

Yuzhu arkasından koşup, "O odada kimse yok, içeri girme!" diye bağırdı.

Kapı içeriden açıldı, Jiafu göründü ve "Bırakın girsin, benim için sorun değil," dedi.

Salonda Yaşlı Hanımefendi asasına dayanmış oturuyordu; tacını çıkarmış olsa da resmi elbisesi hâlâ üzerindeydi. Karşısında dizilmiş çocuklarına ve gelinlerine baktı: "Şu son günlerde, bu

yaşlı kadına bir doğum günü yaşatıp gönlümü hoş etmek için çok uğraştınız."

Pei Quan hemen, "Anne, bu nasıl söz? Ne zahmeti, bu bizim evlatlık vazifemizdir," dedi.

Hanımefendi Xin ve Meng de onaylayarak başlarını salladılar.

Yaşlı Hanımefendi hafifçe gülümsedi: "Son günlerde evimizde pek çok güzel haber aldık. Benim doğum günüm bir yana, Xiuzhi makamını aldı, Xiuke derslerinde çok başarılı; bunlar beni çok mutlu etti."

Son yıllarda Yaşlı Hanımefendi'nin sağlığı pek yerinde değildi, odasından pek çıkmazdı. Çocuklarını karşısına böyle dizmeyeli çok olmuştu. Başta yüzü çok asık olduğu için bir şeye kızdığını sanıp korkmuşlardı ama şimdi övgüyle başlayınca rahatlayıp güldüler: "Hepsi sizin bereketiniz ve saygınlığınız sayesinde anne."

Yaşlı Hanımefendi, "Ben yaşlı bir kadını, bende ne saygınlık kalmış? İçinizden 'bu bunak kadın hâlâ ölmedi mi' demeyin, o bana yeter," dedi.

Bu sözler gerçekten çok ağırdı; üstelik doğum günü gecesini söylenmesi herkesi şoke etti. Pei Quan ne yapacağını şaşırarak, "Anne, bu sözleriniz bir evlat olarak bizi çok yaralıyor. Bir hatamız olduysa bizi dövmün, öldürün ama kendiniz hakkında böyle konuşmayın," dedi.

Yaşlı Hanımefendi sustu. Pei Quan'ın içine bir korku düştü.

Aslında bu makam imtiyazının kendisine verilmesini umuyordu; yıllardır terfi alamamıştı. Sonunda Song ailesi araya girince iş yeğeni Xiuzhi'ye kalmıştı; buna içerlemişti. Üstüne bir de yengesinin iki bin liang gümüş harcadığını duyunca araya iyice soğukluk girmişti. Yine de dışarıdan belli etmiyordu ama şimdi Yaşlı Hanımefendi'nin bu çıkışıyla ne diyeceğini bilemez hâlde kaldı.

Hanımefendi Xin ve Meng birbirlerine bakıp sustular.

Yaşlı Hanımefendi derin bir nefes alıp devam etti: "Bugün herkes mutlu, aslında tadınızı kaçırmak istemezdim ama bazı şeyler var ki bugün söylemesem bir daha ne zaman fırsat

bulurum bilemem."

Pei Quan, "Anne, ne isterseniz buyurun," dedi. Diğerleri de onayladı.

"Madem öyle, söyleyeyim. Bugün tesadüfen bahçeye çıktım ve birkaç uşağın arkamızdan konuştuğunu duydum. Konuştukları o iğrenç şeyler bir yana, Wei Dükü Köşkü'nün ne zaman bu kadar başıboş kaldığını anlayamadım. Uşaklar bu kadar gevşemişse bunun tek bir sebebi vardır; o da balığın baştan kokmasıdır. Evin efendileri doğru dürüst örnek olmazsa, uşaklar da iyice azıtır."

Meng Hanım sessiz kaldı, Xin Hanım'ın yüzü değişti, teredditle konuştu: "Hepsi benim hatam, uşakları iyi disipline edemedim..."

Yaşlı Hanımefendi elini salladı: "Hepinizin meşgul olduğunu biliyorum. Sizi buraya bana özür dileyin diye çağırmadım, sadece çok dertliyim. Ömür dediğin bir göz kırpmı kadar kısa. Gençliğimde merhum beyinizin canı pahasına bu mal mülkü nasıl kazandığını gördüm, şimdi bir bakmışım torunumun torunu olmuş. Eskiden beri zenginlik içinde olup da nerede duracağını bilen azdır; kendi nefsinle mücadele edip, yoksulluğa düşsen de şikâyet etmemek ise paha biçilemez bir erdemdir. Pei ailesi son yıllarda eski gücünde değil, ama şunu unutmayın: Kerpiç kerpice dayanırsa duvar, insan insana dayanırsa yuva olur. Kendi aranızda çekişip durursanız, başkasına gerek kalmadan kendi kendinizi yıkarsınız."

Pei Quan'ın alınından terler süzülüyordu, kadınlar ise başlarını öne eğmişlerdi.

Yaşlı Hanımefendi başını salladı: "Sizi de suçlayamam aslında. Asıl suçlu benim. Son yıllarda çok boşladım, büyüklük vazifemi tam yapamadım..."

Biraz durup Hanımefendi Xin'e baktı: "Evin gelirinin azaldığını, hepinizin zorlandığını biliyorum. Xiuzhi'nin yeni makamı için harcanan o parayı, ben kendi birikimimden karşılayacağım..."

Hanımefendi Xin şoke oldu, tam itiraz edecekken yaşlı hanım Pei Quan ve karısına döndü: "İkinci evin de hakkı yenmesin.

Xiuke evlendiğinde çok masraf olacak; büyük eve ne kadar verdiğim o zaman size de aynısını vereceğim. Elimden gelen budur; eğer hâlâ bir haksızlık görüyorsanız beni affedin ve bu kırıncılıkları burada bitirin. Dışarıdakiler duysa yüzümüze nasıl bakarlar?"

Pei Quan hemen dizlerinin üzerine çöktü, yere kapandı: "Anne, bu parayı asla kabul edemem. Hepsi benim cahilliğimden, yeğenimle rekabet ettim. Lütfen kendinizi üzmezin. Sizin sağlığını bizim en büyük bereketimizdir."

Hanımefendi Xin ve Meng de kendilerini suçlayıp özür dilediler.

Yaşlı Hanımefendi'nin gözleri nemlendi: "Size yalan söylemeyeceğim, bu doğum günü benim için pek bir şey ifade etmiyordu; sadece siz mutlu olun diye kabul ettim. Umarım siz de benim bu çabamı görürsünüz. İnsan kendi felaketini de saadetini de kendi hazırlar. Bunca yıl ne zenginlikler gördüm, ne çöküşler... Eğer bir ailenin kalbi beraber atarsa, bugün işler ters gitse bile yarın mutlaka düzelir. Söyleyeceklerim bu kadar. Eğer bana hak veriyorsanız, bu sözlerimi unutmayın; bu bana yüz tane doğum günü şenliğinden daha fazla huzur verir."

Pei Quan yere kapandı, kadınlar da onaylayarak söz verdiler.

Yaşlı Hanımefendi, Hanımefendi Xin'e döndü: "Quange de artık büyüdü, yeni yılda beş yaşına basacak. Artık ona edep öğretilmeli, bundan sonra öyle zırt pırt Song ailesine gönderilmeyecek."

Hanımefendi Xin şaşırdı, tereddütle: "Onlar kendileri gelip alıyorlar..." dedi.

Yaşlı Hanımefendi sertçe ona baktı: "Bu çocuk Pei mi yoksa Song mu? Sadece oğlunu düşünüyorsun, niye torununun geleceğini düşünmüyorsun?"

Hanımefendi Xin'in yüzü kıpkırmızı oldu, utançla başını eğdi.

Gece yarısını geçmişti; Pei Quan ve eşleri kuzey odasından ayrıldılar.

Onlar gidince Yuzhu içeri girdi, uyuması için hazırlık yapmak istedi. Yaşlı kadın sanki duymuyormuş gibi öylece oturdu, gözlerini köşedeki kum saatine dikmişti.

Günün bitmesine çeyrek saatten az kalmıştı.

Bu kadar geç olmasına rağmen Yaşlı Hanımefendi hâlâ uyumuyordu. Yuzhu şaşırmıştı ama sormaya cesaret edemedi. Bir süre yanında bekledi, sonra gündüz dışarıda karşılaştıkları o olay aklına geldi. Birden her şeyi anladı ve "Yaşlı Hanımefendi, Zhen ailesinin küçük hanımı şu an yan odada. Eğer hâlâ uyumayacaksanız, çağırayım da size eşlik etsin?" dedi. Yaşlı hanım ne evet dedi ne hayır; sanki uzak anılara dalmıştı. Yuzhu sessizce dışarı çıktı.

Jiafu odaya girip selâm verdi.

Yaşlı hanım başını çevirdi, onu görünce hafifçe gülümsedi: "Yuzhu da çok işgüzar. Bu saatte seni buraya çağırmış, bugün çok yorulmuştundur. Ben iyiyim, sen gidip dinlen."

Yuzhu az önce Jiafu'ya, Yaşlı Hanımefendi'nin gönlünü hoş edecek birkaç kelime söylemesini rica etmişti.

Görünen o ki, ne Yuzhu ne de bu yaşlı kadın, yıllar önce başkentten ayrılan büyük torunun bu gece döneceğine dair en ufak bir umut beslemiyordu.

Fakat Jiafu'nun bir anısı vardı. Hatırlıyordu; önceki hayatında o adam tam da bu gece dönmüştü. Sadece çok ama çok geç bir saatti; tam olarak kaç olduğunu kestiremiyordu.

Işıkların gölgesinde tacını ve resmi kıyafetini çıkarmış, geriye sadece yapayalnız bir gölge kalmış olan bu yaşlı kadına baktı. Kısa bir an için az önceki planlarından dolayı pişmanlık duydu.

Eğer Quange yine hastalanırsa, bu yaşlı kadın bu gece de gözüne uyku girmeyecekti.

Aslında kendi meselesini bir gece ertelese bir şey olmazdı. Yaşlı kadının bu altmışıncı yaş gününü huzurla bitirmesine izin vermeliydi.

Derin bir nefes aldı ve "Yaşlı Hanımefendi, büyük ağabeyim dönecektir," dedi.

Yaşlı hanım hafifçe gülümseyip başını salladı: "Güzel kızım, git dinlen."

Jiafu dudaklarını ısırdı, sonunda söyleyeceklerini yutup selâm verdi ve yavaşça kapıya doğru yürüdü.

"Yaşlı Hanımefendi! Yaşlı Hanımefendi!"

Tam kapıya vardığında dışarıdan bir ses yükseldi. Gece yarısının o derin sessizliğinde bu ses kulak tırmalıyordu.

Jiafu adımlarını durdurdu.

Yuzhu hemen dışarı fırlayıp koşan kadına çıkıştı: "Deli misin sen? Gecenin bu yarısında ne diye bağıırıyorsun? Ne oldu?"

"Büyük Efendi döndü!" Kadın nefes nefese kalmıştı, heyecanla ellerini kollarını sallıyordu.

"Neredeyse tanıyamayacaktım!"

Kadının feryadı o kadar yüksekti ki avluda olmasına rağmen sesi evin her köşesinde yankılandı.

Jiafu'nun arkasındaki oda bir anda buz kesti, çıt çıkmıyordu.

Yaşlı Hanımefendi olduğu yerde kalakalmıştı, adeta bir heykele dönüşmüştü. Birden yanındaki asasına asılıp dimdik ayağa fırladı; tam Jiafu onun dışarı koşacağını sanırken birden durdu. Bir süre öylece bekledi, sonra yavaşça tekrar yerine oturdu. Az önceki hâlden farksızdı; tek bir farkla, asasının ejder başını tutan elinin parmak boğumları bembeyaz olmuş, elindeki damarlar iyice belirginleşmişti.

Avluda ayak sesleri duyulmaya başladı. Jiafu gayriihtiyari başını çevirip önündeki oymalı ahşap pencereden dışarı baktı.

Gece yarısıydı. Gece mavisi gökyüzünde solgun bir ay asılıydı; kış gecesinin çiği etrafı sarmıştı. Pencerenin dışındaki eski zeytin ağacının dalları incecik beyaz bir don tabakasıyla kaplanmıştı. Bir gölge, yıldızların ve ayın ışığı altında karanlığın bağrından sıyrılıp geliyordu. Avlu kapısından geçip büyük adımlarla bu tarafa doğru yürüdü; arkasındaki taş yolda uzun, ince bir gölge bırakarak yaklaştı.

Gölge yaklaştıkça adımları hızlandı. Birkaç adımda merdivenleri tırmanıp eşikten geçti; ışıklar hafifçe titredi ve o adam oymalı kapıdan içeri süzüldü.

Bu genç bir adamdı; ay gibi berrak, çam gibi vakurdu. Yaklaştıkça fenerlerin ışığı yüzüne vurdu; teni hafifçe solgun, sanki kanı çekilmiş gibiydi ama bu durum kaşlarındaki o asalet dolu havadan hiçbir şey eksiltmemişti. Tam aksine, siyah bir mürekkeple çizilmiş gibi duran kaşlarını ve berrak bakışlarını daha da belirginleştiriyordu. Jiafu'dan bir baş boyu daha uzundu, zayıfçaydı ama omuzları ve sırtı ok gibi dikti. İçeri girip bakışlarını Jiafu'nun yanındaki kapıya dikti. Jiafu'nun önünden geçerken aralarında yarım kol boyu bile mesafe yoktu.

Jiafu her şeyi çok net görüyordu; şakaklarındaki saçlar gecenin nemiyle ıslanmıştı, sırtındaki gece karası pelerininin üzerinde de çiğın soğuk buğusu vardı.

Daha ilk bakışta onu tanımıştı; bu Pei Youan'dı.

Jiafu nedenini bilmediği bir heyecanla doldu; kalbi sanki bir karaca ürkmüş gibi hızla çarpıyordu. Gözlerini ondan ayıramıyordu. Adam önünden geçip giderken gayriihtiyari dudaklarından dökülüverdi: "Büyük ağabey!"

Pei Youan aslında onun farkında değil gibiydi; yanından geçip gitmişti ama sesi duyunca durup başını çevirdi, bakışları Jiafu'nun yüzünde gezindi.

Cevap vermedi, sadece bakışları kızın yüzünde bir anlık takılı kaldı.

Gözbebeklerinde gecenin karanlığı vardı ama fenerlerin ışığında bir su gibi berraktı. Dokunulması imkânsız o serin ve mesafeli tavır, bir rüzgâr gibi Jiafu'nun yüzüne çarptı.

Jiafu'nun yüzü yandı, bir an utandı.

Adam onun kim olduğunu bile tanımamıştı.

Jiafu küçük ağzını açıp kim olduğunu hatırlatsam mı diye tereddüt ederken, genç adam sanki nihayet onu tanımış gibi o güzel kaşlarını hafifçe kaldırdı, bir selâma karşılık verircesine başını hafifçe eğdi ve hemen arkasından gelen Yuzhu'ya döndü: "Büyükannem içerde mi?"

Sesi ılık ve derindi.

Yuzhu başıyla onaylayıp sesini alçalttı: "İçeride, bu saate kadar bir türlü uyumadı... Büyük Efendi'nin gerçekten döneceği kimsenin aklına gelmezdi. Yaşlı Hanımefendi kim bilir ne kadar sevinecek..."

Hizmetçinin gözleri dolmuştu.

Pei Youan arkasını döndü, kapı perdesinin önünde durdu, bir an duraksadıktan sonra içeri seslendi: "Büyükannem, hayırsız torununuz Youan döndü."

İçeride derin bir sessizlik vardı.

Pei Youan cübbesinin eteklerini topladı; Yuzhu hemen altına

bir minder koymak istedi ama o çoktan diz çökmüştü bile. Perdenin önünde üç kez yere kapandı: "Youan geç kaldı, doğum gününüzde yanınızda olamadı. Ömrünüz denizler kadar derin, dağlar kadar yüce olsun; her yılınız bugün gibi, her gününüz bu şenlikteki gibi geçsin."

İçeriden hâlâ ses gelmiyordu. Pei Youan alnını yere koydu, öylece diz çökmüş bekledi.

Uzun bir süre sonra Yuzhu, "Yaşlı Hanımefendi... Yer soğuk, Büyük Efendi uzak yoldan geldi, üstü başı hâlâ nemli..." dedi.

Biraz sonra Yaşlı Hanımefendi'nin sesi duyuldu: "Kalk oradan! Yine hastalanıp beni kendine dert mi ettireceksin?"

Pei Youan hemen yerden kalktı, perdeyi aralayıp içeri girdi.

Jiafu nefesini tutmuş, yavaşça kapıdan geri çekildi. Dış odanın eşliğinde durup Tanxiang ile birlikte annesini aramaya gitsek mi diye tereddüt ederken avluya bir kalabalığın doluştuğunu gördü; Hanımefendi Xin, Pei Quan, Hanımefendi Meng, Pei Xiuzhi ve Pei Xiuluo telaşla içeri dalıp Yaşlı Hanımefendi'nin kapısında durdular.

"Anne, uşaklar Youan'ın döndüğünü söyledi, doğru mu?"

Hanımefendi Xin sırtı Jiafu'ya dönük duruyordu, yüz ifadesi görünmüyordu ama sesi iki ucundan gerilmiş bir yay gibi tınlıyordu.

Pei Quan ve Meng Hanım bir şey demeden kenarda bekliyorlardı.

Pei Xiuzhi, Jiafu'yu görünce gözleri parladı; yanına gelip bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Jiafu ona hafifçe başıyla selâm verip kendisine selâm veren Pei Xiuluo'ya döndü. Xiuzhi'nin yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi; sonra o da gözlerini kapıya dikti, bakışları kararsızdı ve yüzündeki o her zamanki hâlden eser yoktu; dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

"Fu kardeşim."

Pei Xiuluo yıl sonunda yirmi yaşına basacaktı; derslerinde başarılı, kibar bir gençti. Gülümseyerek Jiafu'yu selâmladı.

Evlilik işi olmayınca teyzesi Hanımefendi Meng biraz bozulmuş gibiydi; Jiafu bu gelişinde ona eskisi gibi yakın davranmamıştı. Ama bu kuzeni her zamanki gibi görünüyordu, belli ki meseleyi pek kafaya takmamıştı.

"Anne!"

Hanımefendi Xin sesini yükseltip bir kez daha seslendi. İçeriden ayak sesleri geldi ve Pei Youan, Yaşlı Hanımefendi'nin koluna girerek dışarı çıktı.

Yaşlı Hanımefendi'nin gözleri hafifçe kızarmıştı ama yüzündeki o derin çizgiler sanki bir anda yumuşamıştı. Başını salladı: "Evet, Youan döndü."

Hanımefendi Xin donup kalmış gibiydi; karşısında artık tam bir yetişkin olan Pei Youan'a bakarken gözleri bir anlığına sabitlendi.

Pei Youan ona döndü: "Anne, saygılarımı sunarım. Yıllardır evden uzağım, sağlığınız sıhhatiniz daim mi?"

Hanımefendi Xin kendine gelip gülümsedi ama Jiafu bile bu gülümsemenin ne kadar zorlama olduğunu görebiliyordu.

"İyi, iyi..." dedi başını sallayarak, dudakları titriyordu. "Dönmen ne iyi oldu, ne iyi oldu..." Gözlerini Yaşlı Hanımefendi'ye çevirdi: "Her yıl bu vakitler odanı süpürtür, senin dönmeni beklerdim. Bugün nihayet döndün, çok iyi oldu..."

"Zahmet ettiniz anne, eksik olmayın." Pei Youan ona doğru eğilip selâm verdi, sonra Pei Quan ve Hanımefendi Meng'e yöneldi: "Amca, yenge, ellerinizden öperim."

Pei Quan hemen gerek olmadığını söyledi; Hanımefendi Meng ise neşe içinde: "Youan nihayet döndü! Sen gideli yıllar oldu, amcanla ben seni anmadığımız gün yoktu! Az önce seni görünce neredeyse tanıyamayacaktım! Eskisinden çok daha iyi görünüyorsun, gerçekten çok sevindim! Dönmen çok iyi oldu, bir daha sakın gitme; bir aileden senin gibi biri eksik olur mu hiç?" dedi.

Pei Youan, "Beni merak ettiğiniz için size minnettarım amca, yenge," dedi.

Meng Hanım elini salladı: "Aman, biz bir aileyiz, ne minneti! Xiuluo, gel ağabeyini selâmla! Ağabeyin senden sadece birkaç yaş büyük ama ilmi seninle kıyaslanamaz bile; o koca Tianxi devrinin en ünlü âlimlerinden biridir! Genç yaşında yazdığı o makaleleri bugün senin akademideki hocaların bile yazamaz! Madem döndü, ondan çok şey öğrenmelisin, yazılarını ona kontrol ettir; böyle bir fırsat dışarıdan birine asla nasip olmaz!"

Pei Xiuluo saygıyla eğildi: "Ağabeyimi selâmlarım. Umarım kıymetli vaktinden ayırıp bana yol gösterir."

"Yıllardır elime kalem kâğıt almadım, kalemim çoktan köreldi; muhtemelen şimdi senden çok gerideyimdir. Bu gelişimde evde çok kalmayacağım zaten. Ama eğer yazılarını ilgili bir sorun olursa üzerinde beraber konuşabiliriz elbet."

O ana kadar sessiz kalan Pei Xiuzhi öne çıktı ve gülümseyerek: "Ağabey! Dönüşünü haber vermedin, aslında seni şehrin dışında karşılamam gerekirdi! Kusurumuza bakma sakın," dedi.

Pei Youan ona dönüp gülümsedi: "Kardeşim, çok nazıksın. Ben yokken babaanneme ve anneme sen evlatlık ettin; asıl benim sana teşekkür etmem gerekir."

"Aman, biz kardeşiz, aramızda lafı mı olur!" Meng Hanım gülerek Pei Youan'ı süzdü: "Gelin hanım baksana, Youan bu gece yetişmek için yollarda ne çileler çekmiş. Madem babaannesini selâmladı, hadi götür de üstünü başını değıştirsin, sıcak bir şeyler yesin; kalan her şeyi yarın konuşuruz."

Hanımeferdi Xin, Yaşlı Hanımeferdi'ye döndü: "Anne, o zaman ben onu dinlenmeye götüreyim..."

Tam o sırada yan odadan keskin bir çocuk ağlaması yükseldi.

Hanımeferdi Xin'in yüzü bir anda değışti: "Quange!"

"Hanımeferdi! Yaşlı Hanımeferdi! Quange yine fenalaştı!"

Sütanne telâşla içeri daldı, bu kadar kalabalığı görünce bir an duraksadı.

"Ne oldu Quange'ye?" diye gürledi Hanımeferdi Xin.

Sütanne kendine gelip alalecele anlattı: "Az önce uyandı, sizi

sordu; ben de alıp getirdim, biraz oynadıktan sonra yine uykusu geldi. Rüzgâr almasın diye Yuzhu kızımızla birlikte Yaşlı Hanımefendi'nin burada yatırdık ama az önce hiçbir şey yokken aniden o eski hastalığı nüksetti! Her yerinin kaşındığını, ağrıdığını söyleyip feryat figan ağlıyor!"

Hanımefendi Xin'in yüzü kireç gibi oldu, hemen yan odaya koştu.

Pei Xiuzhi bir an duraksayıp hemen doktor çağrılmasını emretti. Yaşlı Hanımefendi de endişeyle: "Nasıl olur, daha demin iyiydi, neden yine hastalandı?" diye hayıflandı.

Jiafu içindeki o suçluluk duygusunu bastırıp derin bir nefes aldı. O sırada bir ses duyuldu: "Büyükannem, müsterih olun. Bilirsiniz, gençliğimde tıp eğitimi almıştım, hekimlikten az çok anlarım. Yeğenimin hastalığı acil görünüyor, gidip bir bakayım; belki saray hekimi gelene kadar acısını hafifletebilirim."

Yaşlı Hanımefendi rahatlayarak başını salladı: "Evet, nasıl da unuttum! Hadi çabuk git."

Pei Youan, Jiafu'nun az önce beklediği o yan odaya doğru hızla yürüdü; Yaşlı Hanımefendi ve Pei Quan çifti de peşinden gittiler.

Jiafu şaşırmıştı; Pei Youan'ın tıp eğitimi aldığını bilmiyordu.

Her ne kadar "az çok anlarım" dese de Quange'nin yanına bu kadar emin gittiğine göre bilgisi hiç de az olmamalıydı.

Nedense Jiafu'nun kalbine bir huzursuzluk düştü. Herkes gidince o da tereddütle arkalarından ilerledi; içeri girmede ama kapı eşiğinde durup içeriye baktı.

Quange sedirin üzerinde sırtüstü yatıyordu, etrafı hizmetçilerle sarılıydı. Yüzü ve kafası kıpkırmızı şişmişti, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Babaannesesi ve büyük ninesinin geldiğini görünce ağlaması daha da tizleşti. Elleriyle ayaklarıyla çılgın gibi etrafa vuruyordu; gücü inanılmaz bir seviyeye ulaşmıştı. Birkaç uşak onu tutup kıyafetlerini soymaya çalıştıysa da hepsini savurdu; bir hizmetçi yediği tekmeyle "ah" deyip geri sendeleyerek neredeyse yere kapaklanıyordu.

Hanımefendi Xin'in içi parçalanıyordu, gözleri yaşlıydı.

Pei Youan herkesin geri çekilmesini emretti. Kendisi öne geçip çocuğun kontrolsüzce savrulan bacaklarını tuttu. Ne yaptığını kimse anlamadı; başparmağını büküp çocuğun ayak tabanına birkaç kez bastırdı. Çocuk o anda adeta bir pamuk gibi yumuşayıp kaldı; sadece hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kıyafetleri çıkarıldığında vücudunun her yerinde kıpkırmızı döküntüler olduğu görüldü; yüzü şişmiş, göz kapakları ve dudakları balon gibi olmuştu.

"Birkaç gün önce de böyle olmuştu, saray hekimi geldi ama bir teşhis koyamadı. Tam iyileşti derken durup dururken neden yine böyle oldu..." diye mırıldandı Hanımefendi Xin yan tarafta.

Pei Youan, Quange'nin göz kapaklarını aralayıp bir süre inceledi. Sonra eğilip çocuğun kıyafetlerini kokladı; kaşlarını hafifçe çattı, düşüncelere daldı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırdı ve bakışlarını kapı eşiğinde duran Jiafu'ya çevirdi.

Jiafu kaçmaya fırsat bulamadı; bakışları adaminkilerle çarpıştı.

Adamın bakışları bir su kadar duru ama bir şimşek kadar keskindi.

Neden aniden kendisine bakmıştı?

Yoksa bir şey mi fark etmişti?

Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı; o kısacık anda avuç içleri buz gibi bir terle kaplandı.

"Nasıl, bir şey anladın mı?" diye sordu Hanımefendi Xin sabırsızlıkla.

Pei Youan bakışlarını çekti, Quange'nin üstünü örttü ve: "Endişelenmeyin. Kapı ve pencereleri açık tutup odayı havalandırın, ona bir banyo yaptırın ve bütün kıyafetlerini değiştirin. Ben de ağrı ve kaşınmayı kesecek bir ilaç yazarım, yavaş yavaş kendine gelecektir," dedi.

Hanımefendi Meng envanter listelerini teslim edip kahyanın depo kapısını kilitlemesini ve anahtarları teslim etmesini bekledi. İş bittiğinde gece yarısı olmuştu; her kemiği sızlıyordu. Kızının onu beklediğini düşünerek hiç vakit kaybetmeden kuzey avlusuna koştu. Oraya vardığında öğrendi ki kendisi depodayken burada kıyamet kopmuştu: Pei ailesinin yıllardır kayıp büyük torunu Pei Youan dönmüş, Quange yine hastalanmıştı. Hanımefendi Xin'i bulup birkaç kelime konuştu, sonra Jiafu'yu alıp eve döndü.

Hanımefendi Xin ile vedalaşırken kadının zoraki bir gülümseme taktığını, üstünkörü bir teşekkür edip onu uğurlamaya bile yeltenmediğini fark etmişti. Kadının aklının Quange'de olduğunu bildiği için bu ilgisizliğe bozulmadı. Dönüş yolunda, arabada kızıyla olup bitenleri konuştu; söz dönüp dolaşınca bu gece dönen Pei Youan'a geldi. Hanımefendi Meng iç çekerek: "Görüyorsun işte, insan bir kere yanlış adım atmaya görsün, arkası kesilmiyor. Bu çocuğun o zamanlar estirdiği fırtınayı hâlâ hatırlarım. Bir anlık cahillikle o hatayı yapmasa bugün evine barkına hasret kalmazdı. Kendi çektiği neyse de, büyüklere yazık; Yaşlı Hanımefendi'nin ona ne kadar düşkün olduğunu hatırlarım. Hanımefendi Xin de az çekmedi; ikiz doğurmuştu, biri doğar doğmaz ölmüş, geriye sadece bu kalmıştı. Üstelik ana rahminden zayıf doğmuştu, hep hastaydı. Hanımefendi Xin başta onu canından çok severdi ama duydum ki bu çocuk küçüklüğünden beri diğer çocuklara benzemezmiş, annesine yanaşmazmış. Hanımefendi Xin sonra ikinci oğlunu doğurunca, o kendine yakın davranınca doğal olarak küçüğü daha çok sever olmuş..." dedi.

Sağdan soldan duyduğu bu eski Pei ailesi hikâyelerini anlatırken kızının dalgın olduğunu, sanki bir şeye kafasının takıldığını fark edince durup ne düşündüğünü sordu.

Pei Youan'ın o geceki o keskin bakışı Jiafu'nun içine bir kurt

düşürmüştü.

Onun bir şeyler bildiğinden şüpheleniyordu ama sonra bunun pek mümkün olmadığını düşündü. Bu plan kusursuzdu; bir şey fark etmiş olamazdı.

O bakış belki de sadece rastlantıydı; kendi suçluluk duygusu yüzünden kuruntu yapıyordu.

Dönüş yolunda Jiafu kendini böyle teselli etmeye çalışsa da içindeki o huzursuzluğu bir türlü atamıyordu. Annesinin sorusuyla kendine geldi, başını kaldırıp ona bakarken zoraki bir gülümseme takındı: "Bir şey düşünmüyorum anne. Sadece biraz yorgunum."

Hanımefendi Meng kızına şefkatle sarıldı: "Biraz kestir o zaman. Doğum günü kutlaması bitti, artık rahatlayabilirsin. Tahminimce Quange iyileşir iyileşmez düğün hazırlıkları başlar. Madem düğün konuşulacak, genç bir kız olarak senin oraya girip çıkman pek uygun olmaz. İki gün sonra ben tek başıma geçmiş olsun ziyaretine giderim, sen evde kalıp dinlenirsin."

Jiafu bir şey demedi, annesinin göğsüne yaslanıp gözlerini yumdu.

İki gün sonra, nezaket gereği Hanımefendi Meng, Quange'yi ziyaret etmek için tek başına köşke gitti.

Pei Youan'ın tıp bilgisi gerçekten de muazzamdı; onun tavsiyelerine uyulunca Quange iki günde toparlanmıştı. Bu normalde iyi bir haberdi ama Hanımefendi Meng eve döndüğünde burnundan soluyordu. Gider gitmez çok yakın olduğu bir kahya kadından bazı dedikodular duymuştu: İki gün önce Quange hastalanınca Hanımefendi Song sabahın köründe gelmiş, Hanımefendi Xin ile baş başa bir süre konuşmuşlardı. O gittikten sonra köşkte el altından bir fısıltı yayılmaya başlamıştı; güya Hanımefendi Song, Zhen ailesinin kızı ile Quange'nin yıldızlarının barışmadığından şüpheleniyordu. "Kız gelene kadar çocuk sapa sağlandı, ne zaman o gelse, ne zaman karşılaşsalar çocuk bu tuhaf hastalığa yakalanıyor," diyorlardı.

Hanımefendi Xin başta bunu düşünmemişti ama Hanımefendi Song aklına karpuz kabuğu düşürünce şüphelenmeye başlamıştı.

Bugün Hanımefendi Meng gidince de ona karşı çok soğuk davranmıştı. Hanımefendi Meng orada fazla kalamadan dönmüştü; yolda düşündükçe öfkesi daha da artıyordu ama kızını üzmemek için evde tek kelime etmedi. Ancak Jiafu, annesinin yanındaki hizmetçilerden haberi çoktan almıştı.

Her şey tam da planladığı gibi gidiyordu. Bu iki gün boyunca en çok çekindiği kişi olan Pei Youan'dan da bir ses çıkmamıştı.

O geceki bakışı herhalde gerçekten öylesineydi. Suçluluk duyduğu için çok fazla anlam yüklemiş, kendi kendini korkutmuştu.

Jiafu'nun iki gündür gerilen sinirleri nihayet gevşedi. Annesinin belli ki bir şeye canı sıkılmıştı ama kendisine belli etmemeye çalışıyordu; içi burkuldu. Tam onu nasıl teselli edeceğini düşünürken bir hizmetçi içeri girdi: Wei Dükü Köşkü'nden Yaşlı Hanımefendi'nin yanındaki Yuzhu gelmişti.

Hanımefendi Meng, Yuzhu'nun mutlaka bir emirle geldiğini bildiği için hemen içeri alınmasını söyledi. Biraz sonra Yuzhu, su yeşili elbiseleri içinde, elinde bir yemek kabıyla gülümseyerek içeri girdi. Hanımefendi Meng onu bizzat karşıladı.

Yuzhu telâşla, "Teyze, lütfen oturun; ben alt tarafı bir hizmetçiyim, beni böyle karşılamanız hiç olur mu?" dedi.

Hanımefendi Meng onun elini tutup, "Seni karşılasam ne olur, bacaklarım mı kırılır? Şöyle bir bakınca hangi soylu kızıdan eksişin var; sadece talihin yaver gitmemiş o kadar," dedi.

Yuzhu gülerek, "Sizden böyle bir övgü almak bile yaşamaya değer," dedi.

İkili bir süre şakalaşarak odaya geçip oturdu. Yuzhu getirdiği yemek kabını masaya koydu: "Teyze, Yaşlı Hanımefendi küçük hanımın çok edepli olduğunu söyledi. Bu kapta kendisinin her gün yediği yemeklerden birkaç çeşit var; bugün mutfağa özellikle fazla yaptırıp küçük hanıma gönderdi. Tadını beğenir mi bilmem ama beğenirse haber versin, bir dahaki sefere onun damak tadına göre hazırlatırız."

Yemek kabı açılınca içeriden mis gibi kokular yükseldi: kuş yuvası çorbalı mantarlı tavuk didmesi, çıtır yağlı fasulye ve un

helvası, tarçınlı turp keki ve hâlâ dumanı tüten bir kâse sütlü kaymaklı tatlı...

Hanımefendi Meng hem şaşırmış hem de çok sevinmişti.

Yemeklerin kendisi bir yana, Yaşlı Hanımefendi'nin tam da bu dedikoduların ortasında böyle bir jest yapması, Jiafu'yu övmesi açık bir mesajdı: O, Jiafu'nun arkasındaydı.

Daha birkaç gün önce köşke gittiklerinde yüzlerine bile bakmayan Yaşlı Hanımefendi'nin bu ani değişimi Hanımefendi Meng'i hayrete düşürmüştü. Kızının ne yapıp da yaşlı kadının gözüne girdiğini anlayamıyordu ama sonuçta bu harika bir gelişmeydi.

Hanımefendi Meng'in içini bir huzur kapladı; sabah Hanımefendi Xin'den gördüğü soğuk muamelenin acısı bir anda uçup gitti. Hemen Jiafu'yu çağırıp yemekleri gösterdi ve Yaşlı Hanımefendi'nin sözlerini gururla aktardı.

Jiafu dışarıdan gülümsese de içten içe "Eyvah" diyordu.

Yaşlı Hanımefendi'nin böyle bir hamle yapacağı hiç aklına gelmemişti.

Kadının niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama bu, şu an tam da ihtiyacı olmayan bir şeydi.

"Uygun bir vakitte Afu'yu da alır gelirim, elini öperiz," dedi Hanımefendi Meng neşeyle.

"Zahmet etmeyin teyze, ben iletirim kendisine."

Bir süre daha havadan sudan konuştuktan sonra Yuzhu gülümsedi: "Duydum ki küçük hanım sadece nakışta değil, resim çizmede de ustaymış. Benim elimde bir desen var, bir türlü istediğim gibi çizemedim; küçük hanıma bir sorsam diyorum." Bunu söylerken Jiafu'ya çaktırmadan bir göz kırptı.

Jiafu ne kadar zeki olduğunu göstererek Yuzhu'nun kendisiyle yalnız konuşmak istediğini hemen anladı. İçindeki o huzursuzluğu bastırıp, "Odama geçelim de orada göstereyim," dedi. Hanımefendi Meng de onaylayınca Jiafu, Yuzhu'yu odasına götürdü. İçeri girince hizmetçileri dışarı çıkardı. Tam desenleri çıkaracakken Yuzhu onu durdurdu; odanın zarafetini övdükten

sonra yanına yaklaşıp sesini iyice alçalttı: "Küçük hanım, lafı uzatmayacağım. Aslında bu gelişimde bir işim daha vardı. Ben çıkarken Büyük Efendi beni yanına çağırdı ve size gizlice iletmemi istedi: Şu an kullandığınız o tütsüyü artık kullanmasanız iyi olurmuş, insan sağlığına zararlı olabilirmiş."

Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, bir ürperti tüm vücudunu sardı. Ama bozuntuya vermeden Yuzhu'ya baktı: "Bu da ne demek? Büyük ağabey başka bir şey söyledi mi?"

Yuzhu'nun kendisi de şaşkındı.

Gelirken Zhen küçük hanımın üzerindeki kokuyu çaktırmadan koklamıştı; Hanımefendi Xin'in odasında hep duyduğu o Amber kokusuna benziyordu, çok hoş bir kokuydu.

Bir kadının kullandığı koku gizli ve mahrem bir şeydi; özellikle çamaşırlarına sinmiş bir kokudan bahsetmek yatak odası sırlarına girmek gibiydi. Üstelik Pei Youan eve daha yeni dönmüştü, Jiafu ile bir samimiyeti yoktu; yakında evleneceği kişinin ağabeyi olarak böyle bir şeye karışması gerçekten çok tuhaftı.

Ama Büyük Efendi böyle emretmişti, Yuzhu da görevi yapmıştı. Jiafu'nun sorusu üzerine başını salladı: "Ben de anlamadım. Sadece böyle tembihledi; mutlaka iletmemi ve sizin de buna uymanızı istedi."

Az önce yok olan o huzursuzluk dalgası, çok daha güçlü bir şekilde Jiafu'nun içine geri döndü.

Demek ki kuruntu yapmamıştı.

Artık emindi; o gece Pei Youan, Quange'nin hastalığı ile kendisinin üzerindeki koku arasındaki o sinsi bağı şak diye anlamıştı.

Peki ama başka neler biliyordu? Yuzhu aracılığıyla gönderdiği bu haber dostane bir uyarı mıydı yoksa sert bir ihtar mı?

Asıl korkutucu olan şeydu: Quange'nin hastalığının gerçek sebebini başkalarına söyleyecek miydi?

Yuzhu'nun tavrından henüz kimseye bir şey demediği anlaşılıyordu. Ama yarın demeyeceğinin garantisi yoktu.

Eğer, sadece eğer, Quange'nin hastalığının sebebinin o "Donmuş Kâfur" olduğunu söylerse, Jiafu'nun günlerdirilmekmek işlediği tüm planları bir anda yerle bir olurdu.

Planı aslında kusursuzdu, her şeyi adım adım hesaplamıştı.

Ama tam sona yaklaşmışken hiç beklemediği, ölümcül bir değişken ortaya çıkmıştı.

Hava buz gibiydi ama Jiafu'nun sırtındaki içliğı soğuk terden sırsıklam olmuştu.

Kendini toparlamaya çalışarak gülümsedi: "Haber getirdiğin için teşekkürler abla, anladım. Madem iyi değilmiş, bir daha kullanmam."

Yuzhu gülümseyip başını salladı: "Büyük Efendi de bir garip, durup dururken neden böyle dedi anlamadım. Ama hekimlikten anlıyor ya, herhalde bir bildiği vardır; kusurumuza bakmayın artık. Benim başka işim yok, gideyim artık. Eşyaları toplamamız lazım, yarın sabah Büyük Efendi, Yaşlı Hanımefendi'yi dileğini yerine getirmesi için Cien Tapınağı'na götürecekt."

Jiafu'nun akıllı allak bullaktı, üstünkörü bir cevap verip Yuzhu'yu uğurladı. Hanımefendi Meng ve Yuzhu salonda vedalaşırken Zhen Yaoting dışarıdan sallana sallana içeri girdi. Annesinin su yeşili elbiseli çok güzel bir kızla konuştuğunu görünce gözlerini kıza dikip annesine "Anne!" diye seslendi.

Yuzhu daha önce Zhen Yaoting ile karşılaşmamıştı; bu seslenişten onun Zhen ailesinin oğlu olduğunu anladı. Yakışıklı bir çocuktı ama tavırları biraz fazlaca lakayttı. Çocuğun gözlerini ayırmadan kendisine baktığını görünce hafifçe eğilip "Beyim," diyerek selâm verdi ve Hanımefendi Meng'e dönüp: "Teyzeciğim, kendinize iyi bakın, ben kaçtım," dedi.

Hanımefendi Meng onu gülerek yolcu etti, hizmetçilere dışarı kadar eşlik etmelerini söyledi. Kızın gölgesi kaybolur kaybolmaz oğlunun hâlâ arkasından baktığını görünce çıkıştı: "Sabahın köründe yine nereye gittin? Daha yeni mi geliyorsun! Burası Quanzhou değil, kafana göre at koşturamazsın; başımıza bir iş açarsan ne olacağını biliyorsun!"

Zhen Yaoting hemen alttan alıp sabah sadece tapınak pazarını

gezdiğini, kız kardeşine birkaç oyuncak aldığını söyledi. Sonra sırtarak sordu: "Anne, az önceki o fıstık hangi ailenin kızıydı?"

Hanımefendi Meng, Yuzhu'nun ziyaretiyle keyiflendiği için oğlunun bu uçarı hâline sadece kulak memesini çekerek karşılık verdi: "O Yaşlı Hanımefendi'nin başhizmetçisidir; sakın ona kanca takmaya kalkma, yoksa seni bir dakikada Quanzhou'ya geri gönderirim!"

Zhen Yaoting "ah" diyerek annesinin elinden kurtuldu, kulağını ovuşturarak içeri geçerken: "Tamam bakmıyorum, kardeşimi bulmaya gidiyorum!" dedi.

O gece Jiafu için uykusuz bir gece oldu.

Ertesi sabah kalkıp elini yüzünü yıkadı, annesinin odasına gitti. Ana-kız daha iki kelime konuşmadan dışarıdan bir telâşlı ayak sesi duyuldu; uşağın sesi içeriden duyuluyordu: "Hanımefendi! Köşkten biri geldi, sizi acele çağırıyorlar, bir mesele varmış!"

Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kendini zorla toparlayıp annesiyle birlikte dışarı çıktı.

Gelen, Hanımefendi Xin'in yanındaki o tanıdık hizmetçi kadındı. Kadın konuştuğu Jiafu yavaş yavaş durumu anladı.

Meğer Hanımefendi Xin, evlilik işlerini görüşmek üzere annesini çağırmıştı.

Kadının tavrından anlaşıldığı kadarıyla Quange meselesi henüz kimseye anlatılmamıştı.

Jiafu'nun o çılginca çarpan kalbi nihayet yavaşladı.

Hanımefendi Meng hemen üzerini değiştirdi, Zhen Yaoting'e evde uslu oturmasını ve dışarı çıkmamasını tenbihleyip Jiafu'ya da ona göz kulak olmasını söyledi. Sonra yanına uşakları alıp arabaya bindiği gibi Wei Dükü Köşkü'nün yolunu tuttu.

Jiafu annesinin gidişini izledi, sonra bir süre öylece durup düşündü. Birden ayağa fırladı ve Zhen Yaoting'e: "Ağabey, madem yapacak işimiz yok, beni bir yere götür," dedi.

Zhen Yaoting evde bir dakika duramayanlardandı; kız

kardeşinin bu teklifi tam da istediği şeydi. Nereye gideceklerini sordu; Cien Tapınağı olduğunu öğrenince kahkahayı bastı: "Anladım, gidip tanrılara yalvaracaksın ki şu evlilik işi tereyağından kıl çeker gibi olsun, değil mi? Tamamdır, ağabeyin seni götürür; hem ferahlarsın hem de gönlüne göre bir koca bulursun!"

Ci'en Tapınağı, şehrin kuzeyindeki Anding Kapısı'nın hemen dışındaydı. Bin yıllık bu kadim mabet, hanedanlığın kuruluş yıllarında imparatorluk fermanıyla yeniden inşa edilmiş ve adı "Baoguo Ci'en Tapınağı" olarak değiştirilmişti. Tapınakta, alışıl gelmiş Mahavira Salonu ve Büyük Kanun Salonu gibi yapıların yanı sıra, güneybatı köşesinde "Dönen Mahzen" adıyla bilinen özel bir Kutsal Yazıtlar Pavyonu bulunurdu. Bu pavyon, devasa bir ahşap dolaptan ibaretti; içine yerleştirilen ustalıklı mekanizmalar sayesinde insan gücüyle döndürülebiliyordu. İçinde uçsuz buçaksız bir kutsal metin koleksiyonu barındıran bu mahzenin tam bir tur dönmesi, içindeki tüm Budist öğretilerin bir kez okunmuş sayılması anlamına gelir, aynı zamanda ruhun tekamülündeki o kusursuz döngüyü simgelerdi.

Bu döngüsel mahzenin varlığı nedeniyle, asırlar boyunca pek çok şair ve yazar Ci'en Tapınağı'nın duvarlarında paha biçilmez hat eserleri ve dizeler bırakmıştı. Nice keşiş, sadece burada ibadet edebilmek için on bin li öteden gelirdi. Ancak anlatılanlara göre, yüzlerce yıldır sayısız rahip ömrünü bu metinleri hatmetmeye adanmış olsa da, bu devasa mahzeni tek bir ömürde tam tur döndürebilen tek bir kişi bile çıkmamıştı.

Jiafu, Ci'en Tapınağı'na vardığında vakit öğleydi. Tapındaki ziyaretçi kalabalığı seyrelikti ancak dağın eteklerine ulaştığında, Dükalık Köşkü'nün arabasının orada beklediğini görmüştü. Görmek istediği kişinin şu an tapınakta olduğundan emindi. Dağ kapısından içeri girdi, doğruca Mahavira Salonu'na gidip tütsülerini yaktı, başışını yaptı. İşini bitirince, Dükalık'tan gelen misafirlerin nerede olduğunu öğrenmek için bir görevli keşişe yanaştı.

Yirmi küsur yıl önce, Tianxi döneminin ilk imparatoriçesi salgın bir hastalığa yakalanmıştı. Hastalık saray içinde hızla yayıldığı için, imparatoriçe tecrit edilmek ve dinlenmek üzere Ci'en Tapınağı'na gönderilmişti. Bir yılı aşkın bir süre boyunca

hastalığıyla pençeleşmiş, durumu her geçen gün kötüye gitmiş ve nihayet tapınağın arka kısmındaki avluda vefat etmişti. O dönemde Yaşlı Hanımefendi Pei sık sık tapınağa gelip gittiği için, buradaki rahipler onu ve ailesini çok iyi tanıyordu.

Görevli keşiş önce pek oralı olmadıysa da, Jiafu'nun cömert başışını görünce yumuşadı: “Yaşlı Hanımefendi dinlenmek üzere arka taraftaki zen odasına çekildi. Oraya yaklaşmanız yasaktır, hanımefendi.”

Yaşlı Hanımefendi Pei, dualarını bitirip hafif bir öğle yemeği yedikten sonra yaşının da verdiği yorgunlukla bitkin düşmüştü. Pei You'an, onu dinlenmesi için odasına kadar götürdü.

İmparatoriçe vefat ettikten sonra, İmparator Tianxi onun kaldığı bu avluyu mühürletmiş ve içeriye sadece imparatoriçenin annesi olan Yaşlı Hanımefendi Pei'nin girmesine izin vermişti. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçmişti; tahta yeni çıkan ve eski imparatorun kardeşi olan şimdiki hükümdar, Pei ailesinden pek haz etmese de, ağabeyinin bu fermanına açıkça karşı gelmeye cüret edememişti. Bu yüzden, sessiz ve huzurlu bir köşede yer alan bu dört kanatlı avlu hâlâ sadece Dükalık Köşkü'nün kullanımındaydı. Kapıları normalde kilitli tutulur, Yaşlı Hanımefendi geleceği zaman önceden haber verilir, kilitler açılır ve temizlik yapılırdı.

Pei You'an, büyükannesinin yirmi yıl önce erkenden göçüp giden halasını hâlâ özlemle andığını biliyordu. Yaşlı kadının eşikte durup etrafı hüznle süzdüğünü görünce yanına gitti.

Dün haber gönderilip her yer temizletilmiş olsa da, mevsim kışın eşiğindeydi. Avluda sarı yapraklar savruluyor, sarmaşıklar boynunu büküyordu. Büyükannesinin kederlenmesinden çekinerek koluna girdi: “İçeri geçelim büyükanne, rüzgâr sertleşiyor.”

İçeri girdiklerinde Yuzhu ve diğer iki hizmetçi yardıma atıldı ancak Büyük Bey'in bizzat öne çıktığını gördüler. You'an, yaşlı kadının üstündeki ağır dış giysiyi çıkardı, sonra yere diz çöküp ayakkabılarını nazikçe çözdü ve kenara muntazam bir şekilde

dizdi.

Genç hizmetçiler bu manzara karşısında şaşkınlığa düşerken, Yuzhu onlara bir işaret çıkıp hepsini dışarı çıkardı.

Yaşlı Hanımefendi yatağın kenarına oturmuş, başını eğmiş torununa bakıyordu.

Pei You'an, büyükannesinin çoraplı ayaklarını avuçlarının içine alıp yavaşça masaj yapmaya başladı. Bir süre sonra ayakların ısındığını hissedince onu yavaşça yatırdı, yorganını örttü: "Dinlenin büyükanne."

Yaşlı kadın gözlerini kapattı. Pei You'an bir süre yanında sessizce ona eşlik etti. Uyuduğundan emin olunca yorganın kenarlarını hafifçe düzeltti, pencerenin önüne gidip bir an duraksadı ve sessizce dışarı çıktı.

"Yaşlı Hanımefendi de mi tapınakta?"

Zhen Yaoting'in zihninde hemen dün gördüğü o hizmetçi kızın hayali canlandı. Gördüğü en büyük güzellik sayılmazdı ama nedense bir bakışta aklına kazınmıştı. İçini bir sevinç kapladı, Jiafu'yu kışkırtmaya başladı: "Hadi git, bir haber gönder. Hazır buradayken bir selam vermemek büyük nezaketsizlik olur."

Jiafu, Yaşlı Hanımefendi'nin öğle uykusu alışkanlığını biliyordu, ağabeyinin sözüne bakacak değildi. Kaldı ki buraya asıl gelme sebebi Yaşlı Hanımefendi de değildi.

Bir an durup düşündü, sonra ağabeyine döndü: "Ben bir bakıp geleyim o zaman. Sen burada, ön salonda bekle, sakın bir yere kaybolma."

Zhen Yaoting hemen onayladı, sonra sırtarak ekledi: "Eğer görüşebilirsen benden bahsetmeyi sakın unutma, ben de bir hayır duasını alayım!"

Jiafu geçiştirircesine başını salladı, yanına Tanxiang'ı alıp ana salonu geçti ve güneybatıya doğru ilerledi.

Günün bu saatinde sabah çanları ya da akşam davulları duyulmazdı. Sadece alçak bahçe duvarlarının yanından geçerken, duvarın ötesinden gelen ahşap balık sesleri ve derinden duyulan

ilahi mırıltıları etraftaki sessizliği daha da derinleştiriyordu.

Ayaklarının altındaki patika beyaz çakıl taşlarıyla döşeliydi ancak yılların ve adımların aşındırmasıyla taşlar grileşmiş, aralarından yosunlar fışkırmıştı. Yolun iki yanında ginkgo ağaçları sıralıydı; yolun sonunda ise göğe doğru dimdik uzanan bin yıllık dev bir ağaç duruyordu. Dalları tapınak binalarının üzerinde devasa bir el gibi açılmış, çatının yarısını gölgesine almıştı. Bir rüzgâr estiğinde ginkgo yaprakları gökyüzünden süzülüyor, altın bir yağmur gibi çatılara ve yere seriliyordu.

Bir adam, Dönen Mahzen'in o sessiz, işlemeli tavan süslemesinin altında dikiliyordu.

Tavanın dört bir yanındaki girişlerde, sekiz doğaüstü varlığın ve Buda'nın kutsal meclisinin tasvirleri vardı; Buda merhametle yere bakıyor, koruyucu ruhlar ise öfkeyle parlıyordu. Öğle güneşi ginkgo ağacının dalları arasından süzülüp yere kare şeklinde parlak bir ışık huzmesi düşürmüştü. Adam tam bu ışıkla gölgenin kesiştiği sınırdaki duruyordu; silüeti yarı aydınlık, yarı karanlıktı. Tepesindeki süslemeli tavanın arasından bir yaprak süzülüp, havada daireler çizerek yavaşça adamın ayaklarının dibine düştü.

Başını hiç kaldırmadan, elindeki kutsal metni büyük bir dikkatle inceliyordu. Duruşu sarsılmaz, dikkati dağılmaz bir haldeydi.

Jiafu eşiğin dışında durmuş, adamın sırtını izliyordu.

Az önce onun burada olabileceğini tahmin etmişti. Bu sadece bir histi. Şansını denemek için gelmişti.

Görünüşe göre şans yaver gitmişti; adam gerçekten de Dönen Mahzen'deydi.

Ancak onu gerçekten bulduğunda, Jiafu'yu aniden bir huzursuzluk kapladı. Birkaç kez seslenmek için ağzını açtı ama vazgeçti. Tam tereddüt ettiği sırada adam arkasındaki varlığı sezmiş gibi aniden başını çevirdi; iki keskin bakış Jiafu'ya kilitlendi.

Jiafu'nun kalbi bir an tekledi, hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirip yumuşak, melodik bir sesle seslendi: "Büyük Kuzen."

Onu orada gören Pei You'an pek şaşırmış görünmüyordu.

Durduğu yerden kıpırdamadı.

“Buraya neden geldin?” diye sordu sadece.

Jiafu bakışlarını onunkilerle birleştirdi.

“Sizden saklayacak değilim, bu sabah buraya sizi bulmak için geldim. Size danışmak istediğim bir mesele var.”

Sesi kısıktı, sanki cesareti kırılmış gibiydi.

Pei You’an’ın bakışları bir an kızın yüzünde oyalandı. Elindeki rulo metni kapatıp rafa geri koydu, sonra arkasını dönüp ona doğru yürüdü.

Eşiğin önünde durdu. Aralarında yedi sekiz adımlık bir mesafe vardı; biri içeride, diğeri dışarıdaydı.

“Mesele nedir?” diye sordu.

“Dün Yuzhu bize geldiğinde, gitmeden önce gizlice kulağıma bir şey fısıldadı. Sizin ona, benim şu an kullandığım tütsüyü bir daha asla kullanmamamı tembihlediğinizi söyledi. Onun anlattıklarından anladığım kadarıyla, kullandığım koku birine zarar veriyormuş. Daha fazla soru sordum ama o da pek bir şey bilmiyordu, sadece sizin sözlerinizi ilettiğini söyledi...”

Jiafu dudaklarını ısırды.

“Sizin bir bildiğiniz vardır elbet, sözünüzü dinleyeceğim. Ancak birine zarar verme düşüncesi beni o kadar huzursuz etti ki, dün gece gözüme uyku girmedі. Bu sabah da hiçbir işe odaklanamadım. Yuzhu’nun sizin bugün Yaşlı Hanımefendi’yi buraya getireceğinizi söylediğini hatırlayınca dayanamayıp geldim. Sizi böyle ansızın rahatsız ettiğim için...”

Pei You’an elini kaldırarak sözünü kesti.

“Büyükanne min doğum gününde hangi tütsüyü kullandığını biliyor musun?” diye sordu, gözleri kızın yüzündeydi.

“Amber.”

Jiafu gözünü bile kırpmadan cevap verdi.

Adam sessiz kaldı, onu sorgulayan gözlerle süzmeye devam etti.

Jiafu şaşkın bir ifadeyle sordu: “Büyük Kuzen, neden bana

öyle bakıyorsunuz?”

“Kullandığın o amber nereden geldi?”

“Evimizdeki depodan.”

“Peki, Donmuş Ejder Kafuru’nu duydu mu hiç?”

Bir an duraksadıktan sonra aniden sordu.

Jiafu başıyla onayladı.

“Babam hayattayken bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Güney Hindistan’dan gelen bir kokuymuş, ambere benzermiş ama onun kadar kaliteli değilmiş.”

Jiafu gözlerini kırpıştırarak ona baktı: “Ne olmuş ona?”

“Sana kesin olarak söyleyebilirim ki, amber sandığın o koku aslında Donmuş Ejder Kafuru’ydu. Quange’nin hastalığı, senin sürdüğün o koku yüzünden tetiklendi. Donmuş Ejder Kafuru sadece bir koku değildir, Batı Bölgeleri’nde ilaç olarak da kullanılır. Ancak çok az insan bu kokuya karşı aşırı hassastır; az bir miktar temas etseler bile fenalaşırlar, yanlışlıkla yutulursa hayati tehlike bile yaratabilir. Quange de böyle biri. Seninle karşılaştığı her iki seferde de hastalanmasının sebebi buydu.”

Jiafu’nun yüreği ağzına geldi.

Quange’nin bu koku yüzünden hastalandığını biliyordu, birkaç gün içinde iyileşeceğini de tahmin ediyordu ama bu kokunun aslında bir ilaç olduğunu ve birini öldürebileceğini hiç düşünmemişti. Bu gerçekten beklenmedikti.

Ancak artık geri dönüşü yoktu. Onu kendine inandırmalı, hatta yardımını almalıydı; en azından planlarını bozmasına engel olmalıydı.

Yüzüne büyük bir dehşet ve pişmanlık ifadesi yerleştirdi, başını hızla salladı: “Gerçekten bilmiyordum! Evimizdeki depoda kokular hep sınıflandırılmıştır, ben hep amber kullanırdım. Başkent yolculuğu için hazırlanırken eski kutumun bitmek üzere olduğunu fark edince yenisini getirmelerini söyledim. O hengamede depodaki hizmetçiler yanlış kutuyu vermiş olmalı, gerçekten haberim yoktu!”

Birden gözlerini kocaman açtı, korkuyla sordu: “Yoksa...

Büyük Kuzen, sizin Quange'ye kasten zarar vermek istediğimi mi sanıyorsunuz?”

Pei You'an'ın belirsiz ifadesine bakarken gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu, sesi haksızlığa uğramış bir çocuğun titreyen tınısına büründü.

“Küçükken Dükalık Köşkü'ne birkaç kez gelmiştim ama o zaman Quange daha doğmamıştı bile. Son birkaç yıldır da babamın yası için Quanzhou'daydım. Donmuş Ejder Kafuru'nun kötü bir şey olduğunu bilsem bile, Quange'nin ona karşı hassas olduğunu nereden bilebilirdim?”

Başını öne eğdi, sustu. Dişleriyle dudaklarını o kadar sert ısıırıyordu ki, o narin dudaklar bembeyaz kesilmişti. Gözyaşlarını tutmak için kendini zorluyor gibiydi ama sonunda parlak bir damla süzülüp ayaklarının dibindeki toprağa düştü.

Hızla yüzünü yana çevirdi, elinin tersiyle gözlerini sildi.

O konuşurken Pei You'an onu dikkatle izlemişti. Yüzündeki ifade mesafeliydi, sanki sözlerinin doğruluğunu tartıyordu. Sonunda bakışlarını kızın ağlamaklı yüzünden kaçırdı: “Bunun kasıtsız bir hata olduğunu tahmin etmiştim zaten. Ağlama artık.”

Sesi düzdü ama bu sözler bir güven ve teselli işaretiydi.

Jiafu için ağlamak hiç de zor değildi. Kaybettiği babasını, önceki hayatının o son anlarını düşündüğünde gözleri hemen dolardı.

Aslında sadece ona göstermek için ağlamaya başlamıştı ama adamın tesellisini duyunca nedense duyguları bir an kontrolden çıktı. İçinde biriken tüm o haksızlık ve çaresizlik hissiyle başını önüne eğip hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti.

Pei You'an'ın o ifadesiz yüzünde ilk kez bir huzursuzluk belirdi. Kıza birkaç kez baktı, ellerini sıkı, sonra bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra nihayet yanına yürüdü, eşiğin önünde durup hafifçe ona doğru eğildi ve alçak sesle konuştu: “Ağlama artık. Sana inanıyorum. İnanmasaydım, Yuzhu'yu seni uyarması için göndermezdim.”

“Bir düşün istersen,” diye ekledi, sanki bir çocuğu sakinleştirir gibi.

Hafifçe eğildiğinde Jiafu'ya o kadar yaklaştı ki, kız onun vücut ısını hissedebiliyordu. Tıpkı o tavan süslemesinden süzülen kış güneşi gibi hafif ve ılıktı.

Jiafu hemen arkasını döndü, yüzündeki yaşları sildi. Duygularını dizginledikten sonra ona dönüp fısıldadı: “Bana inandığınız için teşekkür ederim, Büyük Kuzen.”

Pei You'an çoktan birkaç adım geri çekilmiş, eski sükunetine kavuşmuştu. Kızın hâlâ yaşlı olan yüzüne bir an baktı, sonra düşünceli bir tavırla konuştu: “Son birkaç gündür bu mesele hakkında dedikodular duyuyorum. Seninle Quange'nin yıldızlarının barışmadığı söyleniyor; bu durum evlilik görüşmelerini zora sokabilir. Bu meselenin seninle bir ilgisi olmadığına göre, Quange'nin hastalığının gerçek sebebinin açıklayabilirim. Eğer bunun senin yanlış tütsü kullanman yüzünden olduğunu bilmelerini istemiyorsan, senden hiç bahsetmem. Annemin şüphelerini giderirsem, ikinci kardeşimle evlilik işlemlerin sorunsuz ilerler.”

Jiafu yavaşça başını salladı.

Pei You'an şaşırmıştı: “Neden? Bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek istemiyor musun?”

Jiafu ellerini gizlice sıktı: “Büyük Kuzen, sizin ailenizin benim gibi birini gelin olarak kabul etmesi benim için büyük bir onurdur. Ancak sizden saklamayacağım, bu evlilik görüşmeleri için başkente gelmek benim kendi isteğim değildi. Evde büyükannemin sözü geçer, ona karşı gelmem imkânsızdı, bu yüzden çaresizce boyun eğdim. Hayatımın böylece kararlaştırılacağını ve ömrümün böyle geçip gideceğini düşünüyordum. Ama tesadüf bu ya, Quange'nin hastalığı yüzünden hem Hanımefendi Song hem de anneniz bana karşı soğudu. Belki de bu evlilik görüşmeleri rafa kalkacak...”

Duraksadı, bakışlarını adamın gözlerine dikti.

“Sizden büyük bir cesaretle rica ediyorum; lütfen bu meseleyi görmezden gelin, hiçbir şey bilmiyormuşsunuz gibi davranın.”

Pei You'an hafifçe kaşlarını çatı: “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Dükalık Köşkü'ne gelin gelmektense, adının

'uğursuz'a çıkmasına razı mısın?"

"Evet," dedi Jiafu kararlılıkla. "Dükalık Köşkü çok asil bir hanedan, benim gibi birinin oraya layık olması zaten zordu. Quange'nin benim hatam yüzünden hastalanması ve büyüklerin bana tepki göstermesi, belki de kaderin bana sunduğu bir fırsattır. Lütfen bana yardım edin. Sonunda bu evlilik olsa da olmasa da, bu benim kaderimdir ve ben buna razıyım."

Pei You'an ona bakarken içinde bir şeylerin ters gittiğini hissetti ama ne olduğunu tam olarak kavrayamadı. İçindeki o tuhaf hissi bastırıp sonunda başıyla onayladı: "Eğer böyle istiyorsan, benim için sorun yok. Ama..."

Sesi aniden sertleşti.

"Daha önce bilmediğin için bu kasıtsız bir hataydı, seni suçlamıyorum. Ancak artık Donmuş Ejder Kafuru'nun Quange'ye zarar verdiğini biliyorsun. Dükalık Köşkü'nü ne kadar istemiyor olursan ol, Quange'nin olduğu hiçbir yerde bu kokuyu bir daha kullanmana izin vermem."

Jiafu gizlice gözlerini kaldırdı; adamın kendisine dik dik baktığını, kaşlarının çatık ve ifadesinin sert olduğunu görünce hemen başını eğdi: "Siz söylemeden de ben bunun farkındayım zaten."

Pei You'an cüppesinin eteklerini toplayıp eşikten dışarı adım attı ve kızın yanından geçip gitti.

Jiafu bir süre orada durdu. Başını çevirdiğinde, o silüetin ginkgo ağaçlarıyla kaplı yolun sonunda yavaş yavaş gözden kaybolduğunu gördü.

Jiafu derin bir nefes verdi. Büyük Kuzen'in, Yaşlı Hanımefendi'nin yanında onun Ci'en Tapınağı'na geldiğinden bahsetmeyeceğini tahmin ediyordu. Annesinin sabah oraya gittiğini ve bu saatlerde dönmüş olması gerektiğini hatırladı; sonucun ne olduğunu öğrenmek için aceleyle ön tarafa doğru yürüdü.

Zhen Yaoting orada aylak aylak dolaşıyor, etrafı süzüyordu. Jiafu ve Tanxiang'ın döndüğünü görünce gözleri parladı, hemen karşılamaya gitti: “Eee, Yaşlı Hanımefendi'yi görebildin mi? Beni huzuruna çağıracak mı?”

Jiafu başını salladı: “Hanımefendi uyuyordu, rahatsız etmek istemedim, ben de görüşemedim. Annem dönmüştür muhtemelen, hadi biz de çabuk dönelim.”

Zhen Yaoting büyük bir hayal kırıklığına uğradı, hemen gitmek istemiyordu: “Kız kardeşim, acıkmışsındır. Keşişlere söyleyeyim de bize bir sebze yemeği hazırlasınlar, yiyip öyle gideriz...”

Jiafu çoktan çıkışa yönelmişti: “Sen kendin ye ağabey, ben gidiyorum.”

Zhen Yaoting, kız kardeşinin arkasından bakakaldı. Bir an duraksadıktan sonra çaresizce peşine takıldı. İki kardeş şehre girip eve vardıklarında, Hanımefendi Meng'in çoktan döndüğünü ve odasında olduğunu öğrendiler. Jiafu üstünü bile değiştirmeden hemen annesinin yanına koştu. Tam varmak üzereyken, koridorda yüzü asık bir halde yürüyen Dadı Liu ile karşılaştı ve duraksadı.

Dadı Liu başını kaldırıp iki kardeşi görünce hemen yanlarına geldi.

“Dadı, evlilik işi ne oldu? Ne zaman söz kesilecek, ne zaman gelin gidecek?”

Zhen Yaoting, Dadı Liu'nun sabah annesiyle birlikte gittiğini bildiği için hemen atıldı.

Dadı Liu bir an duraksadı, içini çekerek sustu.

Jiafu durumu hemen anladı. İçinde yükselen heyecanı bastırarak dadıyı hemen kendi odasına çekti ve olan biteni bir bir sordurdu.

Öğrendiğine göre, sabah Hanımefendi Meng Dükalık Köşkü'ne vardığında Hanımefendi Song'un da orada olduğunu görmüştü. Konuşma evlilikten açılacakken, Hanımefendi Song lafı Jiafu'nun gelişinden sonra Quange'nin hastalanmasına getirmiş, Jiafu'nun "kademinin ağır" olduğunu, ileride çocuklara uğursuzluk getirebileceğini ima etmişti. Kendi kızının çoktan öldüğünü, geriye sadece bu tek canın kaldığını, nasıl risk alabileceğini söylemişti. Hanımefendi Meng ne kadar uysal ve sabırlı bir kadın olsa da, kızına yüzüne karşı böyle hakaret edilmesine dayanamamıştı. Kızının yıldız haritasının daha önce Pei ailesi tarafından istendiğini ve çok uyumlu bulunduğunu, bu uğursuzluk lafının nereden çıktığını sormuştu. Hanımefendi Song ise pişkin bir tavırla, bazı ailelerin asil bir kapıya kapağı atmak için sahte yıldız haritaları verdiğini duyduklarını söylemişti.

Bu konuşmalar sırasında Hanımefendi Xin tek kelime bile etmemişti.

Hanımefendi Meng öfkesini yutup Hanımefendi Xin'e asıl niyetinin ne olduğunu, net bir cevap vermesini sormuştu. Hanımefendi Xin ise zor durumda olduğunu, Quange'nin hastalığının gerçekten sebepsiz yere nüksettiğini, Hanımefendi Meng'in acele etmemesini, Jiafu'nun yıldız haritasını bir de başka bir ustaya baktıracaklarını, gerisini sonra konuşacaklarını söylemişti. Hanımefendi Meng o an ayağa kalkıp Dükalık Köşkü'nü terk etmişti.

Dadı Liu anlatmayı bitirdiğinde öfke içindeydi: "Resmen haksızlık bu! Hangi çocuğun başı ağrımaz, ateşi çıkmaz? Sanki bir tek onlarınki altın çocuk! Suçu küçük hanımın üstüne attılar resmen! Hanımefendinin öfkeden yüzü bembeyazdı, eve gelir gelmez odasına kapandı, öğlen bir lokma bir şey yemedi."

Jiafu annesinin odasına girdi. Annesi makyaj masasının önünde oturuyordu; üzerinde sabah evden çıkarken özenle giydiği kıyafetler vardı. Bir elinde mendilini sıkıyor, diğeri eliyle alnını destekliyordu. Sırtı kaskatıydı. Jiafu, annesinin normalde ne kadar yumuşak huylu olduğunu ve büyük umutlarla gittiğı yerden böyle dönmesinin ona ne kadar ağır geldiğini biliyordu. İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Gidip arkasından annesinin omuzlarına sarıldı: “Anne, hepsi benim suçum, senin de başını ağrıttım.”

Hanımeferdi Meng, Dükalık Köşkü’nden döndüğünde elleri hâlâ titriyordu. Ancak kızını karşısında görünce, o güzel gözlerdeki suçluluk duygusunu fark edince kalbi sızladı. Gözyaşlarını silip kızına döndü, onu kollarının arasına aldı: “Benim başımın ağrması mühim değil. Ama onların seni böyle karalamalarına engel olamadım ya, bir anne olarak içim yanıyor...”

Gözleri yeniden doldu.

Jiafu eliyle annesinin gözyaşlarını sildi.

“Anne, ben hiç üzgün değilim, sen de üzülme. Eskiden bilmiyordum ama onlarla ne kadar çok temas edersem, o aileye gelin gitmeyi o kadar az istiyorum. Ne derlerse desinler, umurumda değil. Yeter ki sen kendini paralamasın.”

Hanımeferdi Meng, kızının bu kadar anlayışlı olmasına daha da üzüldü: “Neyse, şansımız yaver gitmedi işte, tam geldiğimizde Quange’nin hastalığı tuttu. Evlilik olmasın varsın ama durduk yere senin üstüne çamur attılar ya... Büyükannene bir haber göndereyim de, birkaç güne eşyalarımızı toplayıp Quanzhou’ya dönelim...”

“Hanımeferdi! Dükalık Köşkü’nün varisi geldi! Sizinle görüşmek istiyor.”

Dışarıdan Dadı Liu’nun sesi duyuldu.

Hanımeferdi Meng şaşkınlıkla kızına baktı: “Bu saatte ne işi var burada?” Hemen gözlerini sildi, Dadı Liu’ya misafiri içeri almasını söyledi. Aynada yüzüne biraz pudra sürüp ağladığını gizledi ve kızına döndü: “Afu, sen odana geç. Ben bir bakayım ne

istiyormuş.” Diyerek dışarı çıktı.

Daha bir fırtına dinmeden diğeri kopuyordu. Pei You’an meselesini halledip eve dönmüş, annesini teskin etmişti ki şimdi de Pei Xiuzhi gelmişti.

Jiafu’nun yatışan yüreği yeniden ağzına geldi. Odasında öylece bekleyemezdi. Bir süre sonra sessizce misafir salonunun dışına gitti, pencerenin altından içeriye baktı. Pei Xiuzhi annesinin tam karşısında oturmuş, hararetle konuşuyordu: “Teyze, haberi alır almaz hemen koştum. Bugün çok kırıldığınızı biliyorum, lütfen olanları kişisel algılamayın. Quange’nin hastalığının Afu ile ne ilgisi olabilir? Annem de aslında böyle düşünmüyor, biliyorsunuz Afu’yu ne kadar çok seviyor, bir an önce gelin gelmesini istiyordu. Hepsi o Song ailesindeki kadının işi. Benim bir daha evlenmemi istemediği için araya nifak sokuyor. Eğer siz şimdi pes ederseniz, tam da onun istediği şeyi yapmış olursunuz.”

Hanımefendi Meng, bugünkü olaylardan dolayı Pei Xiuzhi’ye de biraz kırgındı. Mesafeli bir sesle konuştu: “Evlat, pes eden taraf ben değilim, sizin tarafınızda sorun çıktı. Evlilik dediğin dengi dengine olur, her iki tarafın rızasıyla olur. Bizim ailelerimizin statüsü zaten denk değil, biz zaten sizin kapınıza layık görülmiyoruz. Şimdi bir de böyle laflar edildiğine göre, bu evlilik nasıl yürür? Bizim ailemiz mütevazı olabilir ama benim bir tek kızım var, onu el bebek gül bebek büyüttüm. Annenin tavrı böyleyken, senin burada ne söylediğinin bir hükmü yok.”

Pei Xiuzhi, Jiafu’yu gördüğü o günden beri gece gündüz onu düşünüyordu; ona karşı büyük bir hayranlık besliyordu. Song ailesinin oyunlarını, annesinin bu laflara kanmasını ve Hanımefendi Meng’in geri adım atmasını görünce panikledi. Birden sandalyesinden kalkıp Hanımefendi Meng’in önünde diz çöktü: “Teyze, yalvarım benim hatırıma biraz daha sabredin! Afu’ya olan aşkım gerçektir, gökler şahidimdir! Eğer onunla evlenirsem, ömrüm boyunca ona gözüm gibi bakacağım! Lütfen halime acıyın, bana birkaç gün verin, gidip annemle iyice konuşacağım, beni dinleyecektir. Eğer şimdi böyle küsüp giderseniz ben ne yaparım?”

Hanımefendi Meng, Pei Xiuzhi'nin önünde diz çökmesine çok şaşırdı, hemen onu kaldırmaya çalıştı ama genç adam kalkmadı: "Eğer bana acımazsanız kalkmayacağım."

Jiafu dışarıda ellerini sıkıyordu. Annesinin kararsız kaldığını, hatta neredeyse ikna olmak üzere olduğunu görünce içeri dalıp reddetmek istedi. Tam o sırada bir kükreme duyuldu: "Bu kadarı da fazla! Zhen ailesinin erkekleri öldü mü sandınız?" Daha sözü bitmeden "çat" diye bir sesle kapı tekmeyle açıldı. Jiafu baktığında ağabeyi Zhen Yaoting'in içeri daldığını gördü. Yaoting, Pei Xiuzhi'nin tepesine dikildi: "Kız kardeşim evlenmiyor! Hiç kimse almazsa ben ona ömür boyu bakarım, yine de sizin ailenizde böyle hakaret görmesine izin vermem! Çabuk git buradan!"

Hanımefendi Meng, oğlunun öfkeden fırlayan gözlerini ve alnındaki damarları görünce hemen bağırdı: "Sen ne hakla buraya geliyorsun? Çık dışarı! Seni ilgilendiren bir şey yok!"

Pei Xiuzhi yerden kalktı; Yaoting'in bu saygısızlığına içten içe öfkelense de Jiafu için kendini tuttu. Eski nezaketini korumaya çalışarak gülümsedi: "İkinci kardeşim, sakın ol. Bizim tarafın hatası büyük, biliyorum. Ben buraya teyzemden özür dilemeye geldim zaten."

Zhen ailesi Quanzhou'nun en zengin ailelerinden biriydi ve yerel yönetimle araları çok iyiydi. Zhen Yaoting dışarıda her zaman el üstünde tutulan, kimsenin karşı çıkamadığı bir gençti. Annesinin Dükalık Köşkü'nde yaşadıklarını duyunca öfkesi tepesine çıkmıştı. Pei Xiuzhi'nin o nazik gülümsemesine hiç pabuç bırakmadı: "Benim kız kardeşim gibi tertemiz bir kıza böyle iftiralar atıldı, üstüne çamur sıçratıldı. Sen şimdi neyin hesabını veriyorsun?"

Pei Xiuzhi'nin yüzü asıldı, sustu. Hanımefendi Meng, uşak Zhang Da'yı çağırıp öfkeli oğlunu zorla dışarı çıkarttırdı. Ortalık biraz sakinleşince Pei Xiuzhi'ye döndü: "Bugün kafam çok karışık, niyetini anladım. Sen şimdi git, ben bir düşüneyim."

Pei Xiuzhi daha fazla kalmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Gitmeden önce annesini ikna edeceğine dair tekrar

tekrar söz verdi ve Dükalık Köşkü'ne döndü. Büyükannesinin Ci'en Tapınağı'ndan döndüğünü öğrenince odasında birkaç tur attı ve doğruca kuzey kanadına gitti.

Pei You'an büyükannesini getirip yerleştirmiş, bu yolculukta geçici olarak kaldığı eski odasına çekilmişti. Çok geçmeden bir hizmetçi gelip Yaşlı Hanımefendi'nin onu çağırdığını söyledi. Gittiğinde Pei Xiuzhi'nin de orada olduğunu gördü. Xiuzhi ona "Büyük Ağabey" diye selam verince, o da "İkinci Kardeş" diyerek karşılık verdi ve büyükannesine döndü: "Beni çağırmışsınız büyükanne, bir şey mi oldu?"

Yaşlı Hanımefendi Pei konuştu: "Torununun şu son iki hastalığı gerçekten sebepsiz yere nüksetti. Neyse ki ciddi bir şey yok, bugün yine neşesi yerinde. Ama Song ailesi suçu Zhenlerin kızına attı; yıldızlarının barışmadığını, o gelince Quange'nin fenalaştığını söylediler. Annen de saf, hemen inandı. Mesele tatsız bir hal aldı. Ben yüz okumadan pek anlamam ama o kızı gördüm; yüzü aydınlık, tavırları asil, birine uğursuzluk getirecek birine benzemiyor. Song ailesi belli ki bu bahaneyle bu evliliği bozmak istiyor. Sen Quange'yi muayene ettin, bu hastalığın asıl sebebi nedir? Bir çaresi yok mu?"

Pei You'an, Pei Xiuzhi'ye bir baktı; kardeşinin kendisine umut dolu gözlerle baktığını görünce bir an tereddüt etti.

You'an, çocukluğundan beri zekasıyla İmparator Tianxi'nin takdirini kazanmıştı. Ancak bünyesi zayıf olduğu için küçük yaştan itibaren dövüş sanatlarının yanı sıra tıp eğitimi de almıştı. Bir keresinde Batı Bölgeleri'nden gelen kadim bir tıp kitabı bulmuştu; kitapta pek çok eski reçete, bitkilerin etkileri ve yasaklı karışımlar anlatılıyordu. Orada bahsedilen maddelerden biri de tütsü olarak kullanılan "Donmuş Ejder Kafuru"ydı. O dönemde bu madde ilgisini çekmiş, bizzat bulup incelemişti. Bu yüzden sadece rengini ve kokusunu değil, bu maddenin bazı insanlarda göz ve ağız şişmesi, vücutta döküntü gibi tepkiler verdiğini, yanlışlıkla yutulursa kalp çarpıntısı, bayılma ve hatta boğulma gibi ağır sonuçlar doğurabileceğini biliyordu.

Gökler bir şeyi esirgerse başka bir şeyi bahşederdi. You'an hastalıklı doğmuştu; hatta babası bu yüzden ona "korunmuş, esenlikte olan" anlamına gelen "You'an" ismini vermişti. Ancak o, sadece üstün bir zekaya ve hafızaya değil, aynı zamanda normal insanlardan çok daha keskin gözlere ve koku duyusuna sahipti. Yaşlı Hanımefendi'nin doğum günü gecesi, başkente döndüğünde odaya girerken Zhen ailesinden olan o kuzeninin yanından geçmiş ve onun üzerindeki Donmuş Ejder Kafuru kokusunu hemen almıştı. O an pek önemsememişti ama Quange hastalanınca ve çocuğun kıyafetlerindeki o kalıntı kokuyu duyunca sebebi hemen anlamıştı.

O an hastalığın sebebini hemen söylememesinin sebebi, o kızın yanından geçerken aniden "Büyük Kuzen" diye seslenmesiyle duraksaması ve onunla göz göze geldiği o kısa andı. Kızın bakışları onda derin bir iz bırakmıştı.

Başta onun kim olduğunu çıkaramamıştı ancak kızın kendisinin mesafeli tavrı karşısında utandığını ve yüzünün kızardığını görünce hatırlamıştı. Bu genç kız, yıllar önce birkaç kez Dükalık Köşkü'ne gelen ikinci evden yengesi Hanımefendi Meng'in yeğeniydi.

O zamanlar kendisi bir delikanlıydı, zarafeti ve yeteneğiyle başkentte nam salmıştı. Kız ise o zamanlar daha bebeklik yağlarını atmamış, bembeyaz tenli, kocaman yuvarlak gözlü bir çocuktü. Gözleri suda bekletilen kristal üzümler gibi pırlıl pırlıldı; kâkülleri ve omuzlarına dökülen simsiyah saçlarıyla onu gördüğünde hep kaçıp saklanırdı. Yıllar sonra onu tekrar gördüğünde artık serpilmiş, genç bir kız olmuştu. Güzelliği yerindeydi ama You'an'ı asıl etkileyen yüzü değil, gözleriydi.

O gece ona bakarken gözlerinde büyük bir minnet, güven ve sevinç vardı. Bu bakış...

Sanki aralarında eskiden kalma derin bir bağ varmış da şimdi uzun bir ayrılıktan sonra kavuşmuşlar gibi hissettirmişti.

Kızın bu aşırı sıcak tavrı onu biraz huzursuz etse de rahatsız etmemişti, sadece aklında yer etmişti. Quange'nin durumunun kızın tütsüsüyle ilgili olduğunu anladığında, her zamanki

temkinli tavrıyla bunu hemen açıklamamış, kendine saklamıştı.

Belli ki şimdi büyükannesi onu çağırıp Quange'nin hastalığını sorduğuna göre, Pei Xiuzhi ondan aracı olmasını istemişti.

Normalde her şeyi olduğu gibi anlatırdı. Ama Ci'en Tapınağı'ndaki o anı düşününce bir an duraksadı ve sonunda konuştu: "Quange'nin hastalığının sebebini henüz ben de tam olarak çözemedim."

Pei Xiuzhi'nin yüzüne büyük bir hayal kırıklığı çöktü. Yaşlı Hanımefendi kaşlarını çatı. Tam o sırada avludan gürültülü ayak sesleri ve bir tartışma sesi geldi. Birileri içeri girmeye çalışıyor, hizmetçiler ise engel olmaya çalışıyor.

Yuzhu, odanın kapısında beklerken gürültüyü duyunca dışarı çıktı: "Neler oluyor? Bu ne gürültü? Hanımefendi içeride konuşuyor!"

Bir hizmetçi koşarak geldi: "Hanımım, Zhen ailesinin oğlu gelmiş, Hanımefendi'yi görmek istiyor. Çok öfkeli, bir baksanız iyi olur."

Yuzhu şaşır, hemen avlu kapısına gitti. Zhen Yaoting'in birkaç hizmetçi tarafından durdurulduğunu gördü. Yaoting öfkeden kudurmuş gibiydi. Yuzhu yanına gidip fısıldadı: "Zhen Beyefendi, ne yapıyorsunuz? Cennet Sarayı'nı mı basıyorsunuz? Burası Yaşlı Hanımefendi'nin huzuru, öyle bağırıp çağırarak girilmez!"

Zhen Yaoting başını kaldırıp karşısındakinin o günkü hizmetçi kız olduğunu görünce bağırdı: "Kız kardeşime iftira atıldı, Yaşlı Hanımefendi ile görüşmem lazım!"

Yuzhu, sabah Hanımefendi Meng'in yaşadıklarını duymuştu. Hanımefendi Meng'i eskiden beri sevdiği için o da içten içe üzölmüşü. Başta Yaoting'in bu kaba davranışına kızsda da, kız kardeşini koruma isteğini görünce yumuşadı. Kendi çocukluğunda yaşadığı felaketleri düşündü; eğer onun da böyle bir ağabeyi olsaydı belki her şey farklı olurdu. "Biraz bekle, bağırma. Ben bir haber vereyim." Dedi ve içeri girdi. Kısa süre sonra dönüp "Gel benimle." Dedi.

Zhen Yaoting hemen Yuzhu'yu takip etti. Kapıya geldiklerinde

Yuzhu ona bakıp alçak sesle tembihledi: “İçeri girince düzgün konuş. Hanımefendi anlayışlı biridir, sakın ona saygısızlık etme.” Sonra içeri seslendi: “Hanımefendi, Zhen ailesinin oğlu geldi.”

Yaoting içeri girdiğinde Yaşlı Hanımefendi’nin oturduğunu, yanında Pei Xiuzhi ve o Büyük Bey’in olduğunu gördü.

Evde annesi tarafından dışarı atılmış olsa da içindeki öfke dinmemişti. Bir anlık sinirle buraya gelmişti. Dükalık Köşkü’nün kapısındakiler onu tanıdıkları için içeri almışlardı. Şimdi Yaşlı Hanımefendi’nin karşısında durunca o kadar da cesur olamadı. Önce diz çöküp usulünce selam verdi. Hanımefendi kalkmasını söyleyip ne istediğini sorunca ayağa kalktı: “Hanımefendi, annem bugün buraya geldiğinde nasıl karşılandığını herhalde biliyorsunuzdur. Kız kardeşimin evliliği olup olmaması bir yana, o daha buraya geleli birkaç gün olmuşken böyle haksız bir suçlamaya maruz kalması benim kanıma dokunuyor! Laf buraya kadar gelmişken kimseden korkum yok. Madem kız kardeşimin uğursuz olduğunu, Quange’yi hasta ettiğini söylüyorsunuz; o zaman cesaretiniz varsa çocuğu bir kez daha kız kardeşimin yanına getirin! Bu sefer gözümü ayırmadan izleyeceğim. Eğer çocuk yine hastalanırsa, siz bir şey demeden biz bu gece pılımızı pırtımızı toplayıp Quanzhou’ya döneriz, bir daha da bu kapıdan içeri adımımızı atmayız! Ama eğer çocuğa bir şey olmazsa, başka bir şey istemiyoruz; o lafları geri alacaksınız ve bir daha kimse kız kardeşim hakkında tek bir kötü söz söylemeyecek!”

Odada çıt çıkmıyordu. Sadece Zhen Yaoting’in öfkeli solukları duyuluyordu.

“Yaoting! Sen delirdin mi, gelmiş burada Yaşlı Hanımefendi’ye saygısızlık ediyorsun! Bu ne biçim konuşma?”

Hızlı ayak sesleriyle birlikte perde açıldı; Hanımefendi Meng ve Hanımefendi Xin içeri girdi.

Hanımefendi Xin’in yüzü kapkaraydı, Hanımefendi Meng ise perişan görünüyordu. Hemen oğlunun kafasına bir tane vurdu ve onu kolundan çekip Yaşlı Hanımefendi’nin önünde diz çöktürdü. Gözyaşları içinde konuştu: “Oğlumu iyi eğitememişim, benden habersiz buraya gelmiş, saçma sapan konuşuyor.” Bir yandan da

oğlunu özür dilemesi için zorluyordu.

Zhen Yaoting'in yüzü kıpkırmızı oldu: "Neyim yanlış? Kız kardeşimin iftiraya uğramasına dayanamıyorum!"

"Kes sesini!"

Hanımefendi Meng oğlunun başını aşağı bastırıyordu ama Yaoting dik başlı bir şekilde duruyordu.

"Tamam, yeter!" Dedi Yaşlı Hanımefendi aniden. "Önemli değil, bu çocuk sadece kız kardeşini korumak istiyor, biraz aceleci davranmış o kadar. Kalkın bakalım."

Hanımefendi Meng oğlunu bıraktı ama Yaoting kalkmadı. Hanımefendi'ye doğru eğilip selam verdi: "Lütfen Hanımefendi, adalet yerini bulsun! Kız kardeşimle Quange bir kez daha bir araya gelsin! Sonuç ne olursa olsun kabulümdür!"

Hanımefendi Xin dayanamadı: "Sen ne biçim konuşuyorsun çocuk? Durduk yere neden benim Quange'mi ateşe atıyorsun?"

"Herkes sussun!"

Yaşlı Hanımefendi Pei son noktayı koydu. Bir süre düşündükten sonra ağır ağır konuştu: "Zhenlerin oğlunun dediği kulağa saçma gelse de aslında mantıklı bir yanı var. Dediği gibi olsun; ikisini de buraya getirin, benim gözümün önünde bir arada dursunlar. O zaman neyin ne olduğu anlaşılır!"

Bu sözler herkesi şaşkına çevirdi. Hanımefendi Xin hemen atıldı: "Anne, olmaz! Ya Quange yine hastalanırsa, yazık değil mi çocuğa?"

Yaşlı Hanımefendi: "Quange benim torunumun torunu, onu ben de seviyorum. O mühim elbet ama eğer bu yüzden Zhenlerin kızına haksızlık ediliyorsa buna da gönlüm razı gelmez. Dediğim gibi olacak, gidin Quange'yi getirin!"

Oda yeniden sessizliğe büründü. Hanımefendi Meng'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi; bir yandan kızının suçsuzluğunun kanıtlanacağı için seviniyor, diğer yandan korkudan elleri terliyordu. Sonunda kendine gelip titreyen bir sesle Yaoting'e döndü: "Hanımefendi'nin sözlerini duydun mu? Çabuk git kız kardeşini al gel!"

Yaoting sevinçle fırlayıp dışarı koştu. On beş dakika geçmeden Yuzhu içeri girip fısıldadı: “Hanımefendi, Zhenlerin kızı geldi.”

Yaşlı Hanımefendi başıyla onayladı, odadaki diğer herkesin çıkmasını söyledi. Pei Xiuzhi kalmak istedi ama o da dışarı çıkarıldı.

“You’an, sen kal.”

Yaşlı Hanımefendi böyle buyurdu.

Jiafu kapının dışında dururken hâlâ olan bitene inanamıyordu. Olayların böyle bir dönemece gireceği rüyasında görse inanmazdı. İçeridekilerin birer birer çıktığını görünce başını eğdi. Yuzhu seslenince yavaşça içeri girdi. Hanımefendi Xin’in Quange’yi dizlerine oturtmuş, kendisine nefret ve şüphe dolu gözlerle baktığını gördü. Pei You’an pencerenin kenarında duruyordu; kıza kısa bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp dışarıyı izlemeye başladı.

“Otur bakalım. Korkmana gerek yok.”

Yaşlı Hanımefendi ona şefkatle gülümsedi.

Jiafu alçak sesle teşekkür edip bir tabureye oturdu.

O öğleden sonra nihayet sona erdi.

Hanımefendi Meng için hayatı boyunca hiçbir öğleden sonra bugünkü kadar uzun ve işkence dolu geçmemişti.

Hava kararmaya başlamış, Dükalık Köşkü’nde fenerler yakılmıştı. Yuzhu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanına geldi, kulağına fısıldadı: “Teyze, Quange gayet iyi! Hiçbir şeyi yok, mışıl mışıl uyudu bile! Hanımefendi dedi ki, küçük hanım bu gece burada kalsın, onun odasında uysun. Yarın gelip alırsınız.”

Hanımefendi Meng’in gözyaşları boşaldı. Yuzhu’nun elini sıkıca tuttu. Yuzhu onu kapıya kadar geçirdi. Hanımefendi Meng eve döndüğünde sabaha kadar gözüne uyku girmede. Ertesi sabah erkenden geldiğinde kızının çoktan kalktığını ve kapıda onu beklediğini gördü. Sabah güneşi Jiafu’nun üzerine vuruyor, genç

kız taze bir bahar dalı gibi ışıldıyordu.

Hanımefendi Meng kızını alıp giderken, Dükalık Köşkü'nün ikinci kapısında Hanımefendi Xin'in güvendiği bir dadı nefes nefese yetiştii. Yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle: "Hanımefendi, bizim hanım sizi çağırıyor. Gelin şu evlilik meselesini tekrar konuşalım diyor. Hanımefendi dedi ki, Song ailesini boş verin, bu bizim kendi aramızdaki mesele."

Hanımefendi Meng bir an duraksadı. Kendisine kocaman gözlerle bakan kızına baktı, elini uzatıp kızının yumuşak saçlarını okşadı. Sonra ağır ağır arkasına döndü ve konuştu: "Lütfen hanımınıza iletin; bizim Afu daha çok küçük. Bu son iki günde anladım ki onu bu kadar erken evlendirmeye gönlüm razı değil. Zaten velihat ile resmi bir sözümüz de yoktu, kendisini daha fazla oyalamayalım. Hanımefendi oğluna başka bir kismet baksın, ben kızımı alıp Quanzhou'ya dönüyorum."

O gece Jiafu ve Hanımefendi Meng birlikte uyudular. Jiafu, annesinin o sıcak kucağına kıvrılmış, tıpkı küçüklüğündeki gibi huzur bulmuştu.

Son birkaç günde yaşananlar tam bir dönüm noktası olmuştu. Daha bu sabah, Pei ailesinin hizmetçisi gelip evlilik görüşmelerine devam etmek istediklerini söylediğinde, Jiafu her şeyin başa döndüğünü sanmış, kalbi sıkışmıştı. Ancak annesinin Hanımefendi Xin'in bu sözde lütfunu reddedeceğini hiç tahmin etmemişti.

Jiafu annesini iyi tanırđı. Okumuş, terbiyeli, uysal ve geleneklerine bağılı bir kadındı. Babası hayattayken babası onun gökyüzüydü; babası öldükten sonra ise baskın karakterli büyükannesinin her dediğine boyun eğmiş, asla karşı gelmemişti. Üstelik Jiafu'yu da hep bu şekilde yetiştirmeye çalışmıştı.

Annesine sıkıca sarıldı: “Anne, bugün onları reddettin ya... Eve döndüğümüzde büyükannem kızarsa seninle birlikte göğüs gereceğim!”

“Aptal kızım, senin ne suçun var? Büyükannen kızacaksa bana kızsın, korkmuyorum. Artık anladım ki, o aile ne kadar asil olursa olsun sana göre değıl. Seni oraya gelin göndermeye gönlüm razı gelmez.”

Jiafu'nun burnunun ucu sızladı. Yüzünü annesinin göğsüne gömüp mırıldandı: “Anne, sen çok iyisin.”

Hanımefendi Meng gülümsedi, kızının yastığa dağılan yumuşak saçlarını okşadı. Burnuna yine o eski, bebeklik kokusu gelmiş gibiydi.

“Benim bu hayatta sizden başka kimsem yok. Tek isteğim senin ve ağabeyinin iyi olması. Siz mutlu olun, bana yeter.”

Annesinin bu sessiz ama güçlü sözleri Jiafu'ya huzurlu bir uyku verdi.

Xishan Tapınağı'ndan döndüğünden beri ilk kez bu kadar derin ve rahat bir uyku çekmişti. Ertesi gün uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Annesi yanında değildi. Tanxiang, hanımefendinin sabah erkenden kalkıp eşyaları toplattığını, birkaç güne Quanzhou'ya döneceklerini söyledi.

Jiafu hemen kalkıp annesine yardım etmeye gitti.

Aslında başkentte birkaç ay kalmayı, yeni yılı burada geçirmeyi planlamışlardı. Bu yüzden gelirken yanlarında pek çok eşya getirmişlerdi; sadece kıyafet sandıkları bile on taneden fazlaydı. Daha birkaç gün önce yerleştirdikleri her şeyi şimdi tek tek geri topluyorlardı. Uşak Zhang Da ve Dadı Liu hizmetçilere talimatlar yağıdırıyor, evde büyük bir telaş yaşanıyordu. Üç gün geçmişti ve Hanımefendi Xin cephesinden başka bir haber çıkmamıştı.

Hanımefendi Xin'e göre, evlilik teklifini bizzat yenilemek büyük bir lütuftu ve reddedilmiş olmak onun gururunu incitmişti. Bu yüzden birkaç gündür ortalarda görünmüyordu. Sadece Pei Xiuzhi bir kez gelmiş, durumu kurtarmaya çalışmıştı.

Hanımefendi Meng ise hem yorgunluktan hem de bu hengameden dolayı hafif bir soğuk algınlığına yakalanmıştı. Yine de Pei Xiuzhi'yi bizzat ağırlamış, ailelerinin denk olmadığını nazikçe yineleyerek onu uğurlamıştı.

Dadı Liu daha sonra Jiafu'nun yanında söylenmişti: "Pei Beyefendi giderken perişan görünüyordu, zavallı çocuk. Aslında kendisi fena biri değil ama şu eski kaynanası olacak kadın her şeyi mahvetti."

Jiafu sadece hafifçe gülümsedi.

Evet, bizzat yaşamamış olsa, kendisini deli gibi seven bir kocanın, onu iki kez başka erkeklere peşkeş çekebileceğine asla inanmazdı.

Güç ve iktidar karşısında Pei Xiuzhi, diz çöken bir korkaktan başka bir şey değildi.

Pei Xiuzhi o ziyaretten sonra bir daha gelmedi. Pei ailesinin ikinci hanımı olan Teyze Meng'in anlattığına göre, Pei Xiuzhi'nin gizlice Zhen ailesine gittiğini öğrenen Hanımefendi Xin çok

kızmış ve bir daha gitmesini yasaklamıştı.

Teyze Meng son birkaç gündür eve sık sık uğruyordu. Hem hasta olan kardeşine havadisler getiriyor hem de ev işlerine yardım ediyordu. Başkentten dönerken alınacak hediyelikler konusunda tavsiyeler veriyor, Jiafu'ya karşı da son derece cana yakın davranıyordu. Aradaki tüm o soğukluk uçup gitmiş gibiydi.

Hanımeferdi Meng her zaman iyi niyetli bir kadındı. Bu olaylardan dolayı kalbi kırılmış olsa da, öz kız kardeşinin bu sıcak tavrına karşı koymamış, aralarındaki ilişki eski samimiyetine dönmüştü.

Ertesi gün Zhen ailesi başkentten ayrılacaktı. Akşamüzeri Teyze Meng yine neşeyle geldi. Bu kez Yaşlı Hanımeferdi'nin gönderdiği hediyeleri getirmişti. Jiafu'nun başkente onun doğum günü için geldiğini ama durduk yere huzursuzluk yaşadığını, bu yüzden ona yolculukta şans getirmesi ve gönlünü alması için bu hediyeleri gönderdiğini söyledi.

Hanımeferdi Meng, Yaşlı Hanımeferdi'ye minnettardı. Bugün kendini daha iyi hissediyordu ve çocuklarını da alıp gidip ona veda etmek istiyordu. Ancak yaşananlardan sonra oraya gitmenin tuhaf kaçacağından çekiniyordu. Tam bir haber gönderip ağız arayacakken ablasının gelmesi onu hem duygulandırmış hem de mahcup etmişti: “Abla, dönerken lütfen ilet; çocukları alıp gidip Hanımeferdi'nin önünde diz çöküp veda etmeme izin verir mi?”

Teyze Meng güldü: “Hanımeferdi senin böyle düşüneceğini biliyordu zaten. Özellikle tembihledi; sakın zahmet edip gelmesinler dedi. Yarın yola çıkacaksınız, bu gece işiniz çoktur, iyice dinlenin dedi. Zaten Hanımeferdi'nin de yarın işi var.”

Hanımeferdi Meng ne işi olduğunu sordu. Teyze Meng cevapladı: “Yarın Müteveffa İmparatoriçe'nin ölüm yıl dönümü. Her yıl o gün Yaşlı Hanımeferdi, Ci'en Tapınağı'nda büyük bir ayin yaptırır. Geçen gün oraya gitmesinin sebebi de buydu; rahiplere her şeyin kusursuz olması için talimat verdi. Hatta büyük evden yeni dönen o Büyük Bey var ya, hani şu yıllardır güneybatıda olan... Aslında o da iki gün önce gidecekti ama halasının ayinine katılıp öyle gitmeye karar vermiş...”

Ablasının kulağına eğilip sesini alçalttı: “Yaşlı Hanımefendi’nin kime torpil geçtiği belli. O ölen kızını asla unutamadı. Dile kolay, her yıl aksatmadan ayin yaptırıyor. Gerçi haklı, evden bir imparatoriçe çıkmış sonuçta. Eğer o kadar erken ölmeseydi, bir de arkasında bir şehzade bıraksaydı, şimdi sarayda kimin borusu öterdi kim bilir!”

Sesindeki o hüznün ve pişmanlık hissediliyordu. Teyze Meng’in iması şuydu: Eğer İmparatoriçe bir erkek çocuk doğursaydı, İmparator Tianxi’nin ona olan aşkıyla o çocuk veliaht olurdu ve Pei ailesi bu kadar gözden düşmezdi.

Siyaset meseleleri açılınca Hanımefendi Meng geçiştirici cevaplar verdi. Teyze Meng biraz daha oturduktan sonra kalktı, yarın vakit bulursa uğurlamaya geleceğini söyledi. Hanımefendi Meng onu nazıkçe reddetti, çocuklarıyla birlikte ablasını yolcu etti.

Gece sakin geçti. Ertesi sabah iki güvenilir uşak evi beklemek üzere geride bırakıldı, Zhen ailesinin geri kalanı büyük bir telaşla yola hazırlandı. Sabahın köründe kalkmış olmalarına rağmen, eşyaların gemiye yüklenmesi epey vakit aldı. Tam hareket edeceklerken Zhen Yaoting’in ortalıkta olmadığı fark edildi. Hizmetçisi oradaydı ama Yaoting yoktu. Annesi sorunca çocuk cevap verdi: “Beyefendi sabah erkenden çıktı. Eğer gemi kalkarsa ve ben dönmemiş olursam size haber vermemi, o gelene kadar beklemenizi söyledi. Nereye gittiğini bana söylemedi.”

Hanımefendi Meng bir an önce gitmek istiyordu, yılbaşından önce Quanzhou’ya varmak için hastalığına rağmen yola çıkmıştı ama oğlu yine kaybolmuştu. Çaresiz beklemeye başladılar, etrafa adamlar saldıılar ama kimse onu bulamadı. Jiafu, ağabeyiyle arasının iyi olduğunu bildiği için annesi ona sordu: “Afu, ağabeyinin nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?”

Jiafu bir süredir bunu düşünüyordu. Nihayet bir şey hatırladı.

Geçen gün ağabeyi onu gizli bir köşeye çekmiş, bin bir nazla bir ricada bulunmuştu. Gitmeden önce Yaşlı Hanımefendi’nin yanındaki Yuzhu ile görüşmek istiyordu, ona söyleyecekleri vardı.

Jiafu, ağabeyinin Yuzhu'ya karşı bir şeyler hissettiğini fark etmişti. Ama ağabeyi on sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ çocuk gibiydi; Quanzhou'daki zengin züppelerle gezer, eğlence yerlerinden çıkmazdı. Okumakla işi yoktu, ticarete de pek meraklı değildi; tek hayali gemilerle denize açılmaktı. Ailenin tek erkek evladı olduğu için büyükannesi ve annesi buna asla izin vermezdi. Onu dizginlemek için bir nişan yapmışlardı ama kız ölünce o da yine boşa kalmıştı. Şimdi Yuzhu'ya merak salmıştı ama bu muhtemelen geçici bir hevesti. Jiafu o zaman ağabeyini reddetmiş ve onu uyarmıştı. Hatırladığı kadarıyla ağabeyi o gün çok bozulmuştu. Bir de dün teyzesinin, Yaşlı Hanımefendi'nin bugün Ci'en Tapınağı'nda olacağını söylediğini hatırladı.

Acaba ağabeyi Yuzhu'yu görmek için gizlice oraya mı gitmişti?

Bu ihtimal Jiafu'ya çok mantıklı geldi ve annesine söyledi. Hanımefendi Meng çok şaşırdı ve öfkeleni: "Bu çocuk ne yapmaya çalışıyor? Beni öldürecek mi? Olmaz, ben de oraya gideceğim!" Tam kalkacakken başı döndü, gözlerini kapattı.

Jiafu hemen annesini oturttu: "Anne, telaşlanma, bu sadece bir tahmin. Belki de yanılıyordumdur. Sen daha tam iyileşmedin, burada bekle. Belki kendisi döner. Ben bir gidip bakayım. Yolu biliyorum, Zhang Amca beni götürür. Eğer oradaysa onu kolundan tutup getiririm. Yuzhu'ya bir saygısızlık yaptıysa da ben özür dilerim."

Hanımefendi Meng biraz sakinleşti: "Dadı Liu da seninle gelsin. Çabuk gidin, yollarda dikkatli olun."

Jiafu kabul etti, Zhang Da arabayı hazırladı. Jiafu, Dadı Liu ve Tanxiang ile birlikte Ci'en Tapınağı'na vardıklarında ayinin Büyük Kanun Salonu'nda yapıldığını öğrendiler. Aceleyle oraya gittiler ama kapıda durduruldular. Müteveffa İmparatoriçe için imparatorluk ayini yapıldığı, saraydan görevli hademelerin de orada olduğu ve dışarıdan kimsenin içeri alınmayacağı söylendi.

Jiafu'nun içindeki his güçlendi; ağabeyi kesinlikle buradaydı. Ama nerede olduğunu bilmiyordu. Bir hata yapmasından korkarak etrafına bakındı. O sırada tanıdık bir silüetin

yaklaştığını gördü. Kalbi hızla çarptı, bir an tereddüt etti ama sonra hızla ona doğru yürüdü. Adamın önünde durup zarifçe selam verdi: “Büyük Kuzen, Yuzhu’yu arıyorum, önemli bir mesele var. Eğer içeri girmem uygun değilse, zahmet olmazsa Yuzhu’yu dışarı çağırabilir misiniz?”

Pei You’an duraksadı, kızı bir baktı: “Gel benimle.”

Jiafu alçak sesle teşekkür etti ama adamın duyup duymadığından emin olamadı. Yanından geçerken hafif bir esinti bırakan o silüet çoktan ilerlemeye başlamıştı.

Jiafu hemen arkasına döndü, Tanxiang ile birlikte onu takip etti.

Zhen Yaoting çoktan Ci'en Tapınağı'na varmıştı. Duvarın ötesindeki Büyük Kanun Salonu'ndan gelen ayin seslerini, zillerin ve ahşap balıkların tıkırtısını duyabiliyordu. O güzel hizmetçi kızın içeride olduğunu biliyordu ama kendisi içeri giremiyordu. İçini bir huzursuzluk kaplamış, duvarın etrafında dönüp duruyordu. Sonunda تنها bir köşe buldu; duvarın dibinde dalları öte yana uzanan yaşlı bir karaağaç vardı. El çabukluğuyla ağaca tırmandı, duvara tutunup öteki tarafa atladı. Ağaçların gölgesine sığınarak ana salona doğru süzüldü. Yaklaştığında Pei ailesinin hizmetçilerinin ve hatta saraydan gelen küçük hademelerin kapıda nöbet tuttuğunu gördü. Göze çarpmaya cesaret edemeyip yol kenarındaki devasa bir anıt taşının arkasına saklandı. Başını uzatıp beklemeye başladı. Uzun bir süre kimse çıkmadı. Tam sabrı taşmak üzereyken Yuzhu ve başka bir hizmetçinin elinde tütsü sepetleriyle dışarı çıktığını gördü. Ana kapıya doğru yürüyorlardı. Sevinçle gözlerini onlara dikti; Yuzhu tam yanından geçerken yerden küçük bir taş alıp kızın sırtına hafifçe fırlattı.

Yuzhu sırtına bir şeyin çarptığını hissedince duraksadı, gayriihtiyari arkasına baktı. O koca taşın arkasından bir kafanın uzandığını, Zhenlerin oğlunun ona hararetle el salladığını görünce şaşkına döndü. Bir an tereddüt etti, yanındaki kıza bir şeyler söyleyip onu önden gönderdi. Kız gidince taşın yanına gidip fısıldadı: “Zhen Beyefendi, ne yapıyorsunuz burada?”

Zhen Yaoting, Yuzhu'nun karşısında durup ona baktığını görünce kalbi hızlandı. Taşın arkasından çıkıp alçak sesle konuştu: “Bugün gidiyoruz. Sabah tam gemiye binecekken bir şey hatırladım. Geçen gün senin yardımın sayesinde Yaşlı Hanımefendi ile görüşebildim ve kız kardeşimin üzerindeki o kara lekeyi sildim. Sana bir teşekkür etmeden gidersem içim rahat etmezdi. Sırf sana teşekkür etmek için sabahın köründe buraya geldim.”

Yuzhu'nun Zhen Yaoting hakkındaki ilk izlenimi hiç iyi değildi; onu laubali ve hovarda biri olarak görmüştü. Ancak geçen gün kız kardeşini korumak için Yaşlı Hanımefendi'nin önünde diz çökmesini görünce, kendi çocukluğundaki çaresizliğini hatırlamış ve keşke benim de böyle bir ağabeyim olsaydı diye düşünmüştü. Bu yüzden ona karşı biraz yumuşamıştı. Şimdi sırf teşekkür etmek için bu kadar yolu gelmiş olması onu hem şaşırtmış hem de içten içe duygulandırmıştı.

Bugün Büyük Kanun Salonu'na dışarıdan kimse alınmıyordu. Yaoting'in o taşın arkasındaki halini görünce gizlice girdiğini anlamıştı. Etrafı kontrol edip fısıldadı: "Küçük bir iyilik için bu kadar zahmete ne gerek vardı? Hadi hemen git buradan. Benim de işim var, gitmem lazım."

Arkasını dönüp gidecekken Yaoting panikledi. O kadar yolu gelmiş, kızı yeni bulmuştu; hemen gitmesine izin veremezdi. Kızın kolundan tutup onu az önceki taşın arkasına çekti. Yuzhu'nun yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve öfkeli olduğunu görünce hemen elini bıraktı: "Kızma, hemen kızma! Sadece kuru bir teşekkür yetmez diye düşündüm, sana bir şey getirdim." Cebinden mendile sarılı bir şey çıkardı; içinden pırlıl pırlıl, su gibi berrak iki yeşim bilezik çıktı. Yuzhu'nun önüne uzattı: "Bak bakalım, beğenecek misin?"

Yuzhu şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi: "Bizim aramızda ne bir bağ var ne bir yakınlık, ben böyle değerli bir şeyi nasıl kabul ederim? Hemen kaldır şunu!"

Zhen Yaoting de rahattı; kız istemeyince hemen bilezikleri geri koydu. Ama sonra sanki sihir yapıyormuş gibi işlemeli küçük bir kutu çıkardı: "Duyduğuma göre geçen gün tütsücüden Süheyl tütsüsü istemişsin. O pek iyi değildir. Bunun içinde birkaç tane amber var, pek bir değeri yok ama çamaşırlarını, mendillerini koklatırsın."

Yuzhu bu adamın her şeyi nasıl bu kadar çabuk öğrendiğine şaşırıp kaldı. Hem gülmek hem kızmak istiyordu: "Zhen Beyefendi, nezaketiniz için teşekkürler ama ben bunu kabul edemem. Bizim hanımefendi bile bu kokuyu kullanıyor, ben alt tarafı bir hizmetçiyim, bana yakışmaz. Hadi git artık, biri görürse

kötü olur. Benim işim var!”

Arkasını dönüp hızla ana kapıya doğru yürümeye başladı.

Zhen Yaoting getirdiği hiçbir şeyi veremediği için panikledi. Arkasından koşturup bağırdı: “Gerçekten değerli bir şey değil! Kimse bilmez zaten, neden bu kadar korkuyorsun? Eğer amberden çekiniyorsan elimde Donmuş Ejder Kafuru da var! Benim kız kardeşim normalde koku sevmez ama başkente gelmeden önce özellikle depodan bir kutu bundan aldırdı. Amberi bile istemedi, bunu istedi. Benim kardeşim zevkli kızdır, o beğendiyse sen de beğenirsin. Bekle, eve gidip sana biraz Donmuş Ejder Kafuru getireyim...”

Yuzhu ömründe böyle bir adam görmemişti. Bağırılmaya kalksa Hanımefendi Meng ve Jiafu’nun yüzünü yere düşürecek; bağırmasa adam peşini bırakmıyordu. Tam durup ona haddini bildirecekken, kafasını kaldırdığında Büyük Bey’in karşidan geldiğini gördü. Arkasında Jiafu ve hizmetçisi de vardı. Yuzhu’nun yüreği ağzına geldi. Hemen öne çıkıp selam verdi, Yaoting’e bir bakış atıp durumu kurtarmaya çalıştı: “Büyük Bey... Tütsü almaya gidiyordum, yolda Zhen Beyefendi ile karşılaştım. Tütsüler hakkında konuşuyorduk. O da tam gidiyordu zaten...”

Jiafu ağabeyini çoktan görmüştü. Yuzhu’nun yüzünden de ağabeyinin yine pot kırdığını anlamıştı.

Ama şu an bunun hiçbir önemi yoktu.

Ağabeyinin az önce söylediklerini kulaklarıyla duymuştu. Kalbi küt küt atıyordu.

Kendini topladı, gözlerini kaçırarak önünde duran Pei You’an’a baktı.

Umarım ağabeyinin ne dediğini duymamıştır diye dua ediyordu.

Ama çok geçmeden anladı ki bu sadece bir temenniden ibaretti.

Pei You’an hiçbir şey demedi ama duraksadı. Başını çevirdi, Jiafu’ya baktı. Bakışları kızın yüzünde donup kalmıştı; ifadesi son derece tuhaftı.

Jiafu'nun yüzü anında kıpkırmızı oldu, utançtan neredeyse kan damlayacaktı.

Adam ona bir süre böyle baktı, sonra kaşlarını hafifçe çattı.

Jiafu'nun kalbi daha da hızlandı. Gayriihtiyari ona doğru bir adım attı, ağzını açtı ama adamın ifadesi çoktan buz gibi bir soğukluğa bürünmüştü.

Artık ona bakmıyordu. Sadece Yuzhu'ya hafifçe başıyla selam verdi ve yoluna devam etti.

Jiafu, o uzaklaşan sırtın arkasından bakakaldı. Olduğu yere çakılmıştı.

Yalanı ortaya çıkmıştı. O gün onun karşısında söylediği yalanı artık biliyordu.

Öylece dikildi, yüzündeki o kırmızılık yerini bembeyaz bir solgunluğa bıraktı. Göğsü daralıyor, nefes alamıyordu.

“Kız kardeşim? Ne işin var burada?”

Zhen Yaoting'in sesi kulaklarında yankılandı.

Jiafu nihayet kendine geldi. İçindeki o derin hayal kırıklığını bastırıp Yuzhu'ya döndü: “Ağabeyim anneme haber vermeden buraya kaçmış. Eğer bir saygısızlık ettiyse lütfen kusuruna bakma Yuzhu abla.”

Yuzhu, Jiafu'nun yüzünün ne kadar kötü olduğunu görünce her şeyi unuttu: “Neyin var? İyi misin? Gel seni içeri götürüyem, bir su iç.”

Jiafu zoraki bir gülümsemeyle başını salladı: “İyiyim. Bugün yola çıkıyoruz, tam hareket edecekken ağabeyimi bulamadım. Annem bekliyor, hemen gitmemiz lazım. Yaşlı Hanımefendi'nin yanında biri bir şey sorarsa lütfen durumu idare et abla. Ağabeyim biraz düşüncesizdir, sana zahmet verdi.”

Yuzhu artık ısrar etmedi: “Önemli değil. Ben seni geçireyim.”

Jiafu, Zhen Yaoting'e döndü. Ağabeyinin hâlâ gitmeye pek niyeti olmadığını görünce öfkeyle fısıldadı: “Ağabey, hâlâ ne bekliyorsun? Annem meraktan öldü. Onu gerçekten hasta mı etmek istiyorsun?”

Yaoting ancak o zaman gönülsüzce peşlerine takıldı.

Tapınaktan çıktıklarında Jiafu hiç konuşmadan hızlı adımlarla arabaya yürüdü. Yaoting arkasından yetişip söylendi: “Haber bıraktım ya işte! Kendi başımın çaresine bakardım. İşimi bitirince dönecektim, ne gerek vardı buralara kadar gelmene...”

Jiafu aniden durdu, arkasına döndü: “Ağabey! Ben senden küçüğüm, sana akıl vermek bana düşmez. Ama sen ne zaman büyüyeceksin? Büyükannemin beni neden Pei ailesine gelin vermek istediğini biliyor musun? Çünkü bu ailenin başında duracak, bize sahip çıkacak bir erkek yok! Babam öldü, annem senin bir gün işlerin başına geçmeni bekliyor. Kocaman adam oldun ama hâlâ bir düzenin yok! Ben büyükanneme işleri öğreneyim diye yalvarıyorum, izin vermiyor! Sen ise elindeki fırsatı tepip boş işler peşinde koşuyorsun! Keşke erkek olarak doğan ben olsaydım...”

Jiafu’nun gözleri doldu.

Zhen Yaoting, kız kardeşinin ağlamak üzere olduğunu görünce panikledi, etrafında dönüp özürler dilemeye, kendine küfretmeye başladı. Jiafu gözyaşlarını sildi, arabaya bindi. Yaoting rahat bir nefes alıp atına atladı ve limana kadar peşlerinden gitti. Hanımefendi Meng oğlunu görünce ve yine Yuzhu’yu rahatsız ettiğini öğrenince çok kızdı. Neyse ki Yuzhu durumu idare etmişti de Pei ailesine rezil olmamışlardı. Hanımefendi Meng eline bir sopa alıp oğlunu bir güzel kovaladı. Dadı Liu ve diğerleri araya girene kadar gemide bir hengame koptu. Nihayet Zhen ailesinin gemisi limandan ayrıldı ve güneye, eve doğru süzölmeye başladı.

Başkentin suları yavaş yavaş geride kalıyordu.

Jiafu hatırlıyordu; çok değil, kısa bir süre önce yine bu gemiyle başkente girerken kalbi hem kararlılık hem de belirsizliğin korkusuyla doluydu.

O zamanlar, eğer şansı yaver giderse ve bu evlilikten kurtulabilirse dünyanın en mutlu insanı olacağını düşünmüştü.

Ama şimdi hiç de mutlu hissetmiyordu. İlk birkaç gün keyfi hiç yoktu; sadece annesi fark etmesin diye zoraki gülümsüyordu.

Günler geçip yolun yarısını devirdiklerinde Jiafu nihayet

kendini toparladı.

Neyse neydi işte; evlilik işi bitmişti, Pei ailesiyle bir daha yolları kesişmeyecekti. Pei You'an'ı ise bir daha görmesi imkânsızdı. Amacına ulaşmıştı, en büyük şans buydu. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünün, imajının ne kadar bozulduğunun ne önemi vardı ki?

Önceki hayatında onunla sadece bir anlığına karşılaşmış, sonra yolları tamamen ayrılmıştı.

Bu hayatta da öyle olacaktı.

Quanzhou'ya az kalmıştı. Yapacak çok işi vardı, artık kendi hayatına bakmalıydı.

Jiafu'nun ruh hali nihayet o karanlıktan çıkıp eski neşesine kavuşmaya başladı.

O gün gemi, gelirken de uğradıkları Fuming Adası'nın yanından geçiyordu. Yılın son büyük ayini vardı. Hanımefendi Meng, kızını da alıp adaya çıkmaya, tapınağa bağış yapmaya karar verdi. Gemi kıyıya yanaştı; anne ve çocukları korumalar eşliğinde Guanyin Tapınağı'na doğru yöneldi.

Ada normalde ayin için gelenlerle tıklım tıklım olurdu. Ama tapınağa yaklaştıklarında insanların korku içinde dışarı kaçıştığını gördüler. Hanımefendi Meng hemen Zhang Da'yı ne olduğunu öğrenmesi için gönderdi. Zhang Da nefes nefese döndü: "Hanımım, bugün dua edemeyiz! Hemen gitmemiz lazım! Askerler tapınağı basmış, rahipleri tutukluyorlar! Aralarında kaçak bir suçlu olduğunu söylüyorlar!"

Hanımefendi Meng korkuyla bir dua mırıldandı ve geri dönmeye yeltendi. Tam o sırada arkadan bir gürültü koptu. Kalabalık yolu açtı. Jiafu arkasına baktığında tapınaktan bir grup askerin ve aralarında o soğuk bakışlı Nakışlı Elbiseli Muhafızlar birliğinin çıktığını gördü. Zincirlere vurulmuş yedi sekiz rahibi sürüklüyorlardı. Hepsi de daha çocuk yaştaydı, on üç on dört yaşlarında küçük keşişlerdi. Askerler çok sert davranıyordu; küçük keşişlerden bazıları ağlıyor, bazıları korkudan yere yığılıyordu. Etraftaki insanlar korkudan başlarını eğmiş, nefes bile almaya cesaret edemiyorlardı. Askerlerin gemisi uzaklaşınca

fısıldaşmalar başladı.

Nasıl bir suçluydular ki bu kadar küçük çocukları tutuklamak için Jin-yi-wei bile gelmişti? Hanımefendi Meng'in yüzü bembeyaz oldu. Hemen gemiye döndüler. Tam halatları çözeceklerken kıyıya birkaç kişi koştu. İçlerinden biri Zhang Da'ya bağırdı: "Hey! Bu gemi Quanzhou'ya mı gidiyor? Bizim beyefendi de oraya ticaret için gidecek. Bugün buraya uğrayalım dedik ama askerler gemimize el koydu. Bizi de yanınıza alır mısınız? Parası neyse veririz!"

Jiafu henüz kamaraya girmemişti. Sesi duyunca gayriihtiyari arkasına baktı.

Xiao Yintang!

Karşısında Xiao Yintang duruyordu!

Bağıran adamın hemen yanındaydı; gözlerini hafifçe kısmış, uzaklaşan resmi gemilere bakıyordu. Sıradan bir tüccar gibi giyinmişti ama Jiafu onu bir bakışta tanıdı.

Onu yakıp küle çevirseler, rüzgârda savursalar bile yine tanırdı!

Sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi olduğu yere çakıldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Deniz yolculuğunda kadim bir kural vardır: Yolda belirsiz, kimliği meçhul kişileri gemiye kolay kolay almazlar; hele ki bu kişiler sıradan tüccar kılığında olsalar bile her biri dağ gibi cüsseli, o "beyefendi" dedikleri kişi ise şahin bakışlı, azametli biriye... Zhang Da, Zhen ailesinin bir akrabasıydı ve yıllardır bu işleri yürüten temkinli bir adamdı. Gemide ailenin hanımı varken tanımadığı insanları asla içeri sokmazdı. Tam reddetmeye hazırlanıyordu ki seslenen adam tekrar konuştu: "Müsterih olun! Biz Zhennan Kapısı tarafında ticaret yapıyoruz, bu yolları ilk kez geçmiyoruz. Acele yetişmemiz gerek ama hiçbir gemide yer bulamadık. Sizin geminin hızlı olduğunu görünce belki bir nebze yol arkadaşlığı ederiz dedik. Yoldur bu, insanın başına her türlü zorluk gelir; bugün bize yardım ederseniz yarın da yolunuz açık olur!" dedi ve geminin güvertesine beş lianglık bir gümüş külçesi fırlattı.

Zhennan Kapısı, Quanzhou'nun en işlek bölgelerinden biriydi. Zhang Da adamın sesindeki samimiyeti görünce ve sorularına aldığı doğru cevaplarla ikna olur gibi oldu. Yine de tereddüt edip Hanımefendi Meng'e sormak için izin istedi.

Kıyıda, Xiao Yintang'ın dikkati nihayet o resmi gemiden çekilip güverteye yönelmişti. İki keskin bakış gemiye doğru süzülürken, tam Jiafu ile göz göze geleceklerdi ki Jiafu aniden başını çevirdi ve birkaç adımda kamaraya daldı. O kadar büyük bir telâşla kaçmıştı ki eteğine takılıp tökezledi, neredeyse yere kapaklanıyordu; son anda kapı eşiğini tutup dengesini sağladı. Yerinde durur durmaz annesine umutsuzca başını sallamaya başladı.

Hanımefendi Meng kızının yüzünün bir anda kireç gibi olduğunu görünce Zhang Da'yı bırakıp hemen yanına koştu.

"Anne, o adamları sakın gemiye alma! Yabancıların gemide olmasını istemiyorum!"

Hanımefendi Meng kızının bu garip hâlini görünce her şeyi unuttu ve Zhang Da'ya: "Gerek yok, başımıza iş almayalım," dedi.

Zhang Da emri alınca güvertenin başına gitti, fırlatılan gümüğü geri atarak gülümsedi: "Kusurumuza bakmayın beyler. Biz Quanzhou'ya gidiyoruz ama yolda birkaç yerde durmamız gerekecek, yolculuğumuz en az birkaç gün sürer; sizi geciktirmeyelim, başka bir gemi bulun."

Bağırان adamın yüzü asıldı: "Parası neyse daha fazlasını veriniz!"

Zhang Da eğilip selâm vererek: "Gerçekten olmaz. Gemide hanımlar var, yabancı erkekleri kabul edemeyiz," dedi. Sonra uşaklara yelkenleri açmalarını ve kürek çekmelerini emretti.

Adamın gözlerinde bir öfke parladı. Birden yerinden sıçrayıp güverteye atladı, Zhang Da'nın yakasına yapıştı: "Bizi bunca saat sorguya çektin, dil döktürdün, şimdi de almayız mı diyorsun? Bizimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Zhen Yaoting daha kamaraya girmemişti; birinin zorla gemiye atlayıp Zhang Da'nın yakasına yapıştığını görünce hemen öne fırladı: "Çabuk bırak Zhang Amca'yı! Sen kimsin de Zhen ailesinin gemisinde terör estiriyorsun?" Daha hamlesini yapamadan adamın hafif bir itişiyile dengesini kaybetti; sendeleyerek altı yedi adım geri gitti ve "küt" diye kışının üzerine oturdu. Uşaklar küçük efendilerinin yere serildiğini görünce ellerine sopa alıp adamın etrafını sardılar.

Zhen Yaoting öfkeden kudurmuştu, yerden kalkıp adamın üzerine yürümek istedi.

Zhang Da işin çığırından çıktığını anlamıştı ama burası artık Fujian sınırlarıydı, Quanzhou'ya sadece birkaç günlük yol vardı, pek korkmadı. "Beyim, lütfen sakın olun! Yol hali bu, her zaman birbirimize yardım ederiz ama dediğim gibi, gemide müsait değiliz. Bizim efendimiz belayı sevmez ama bela gelirse de kaçmaz; valilik makamına girip çıkmışlığımız çoktur..."

"Yeter artık! İn aşağı!"

O beyefendi kılıklı genç adam aniden seslendi. Gemiye zorla çıkan adam arkasına baktı; beyefendinin kaşlarının çatıldığını

görünce ona duyduğu korku yüzünden hemen Zhang Da'nın yakasını bıraktı, adamı sertçe kenara itip gemiden kıyıya atladı. Genç adamın arkasına geçip fısıldayarak bir şeyler söyledi. Grup tam arkasını dönüp gidecekti ki...

Zhen Yaoting az önceki düşüşün acısını hâlâ hissediyordu; üstelik rezil olmuştu. Bu işi burada bırakmaya hiç niyeti yoktu. Güvertenin kenarına koşup gidenlerin arkasından bağırmaya başladı: "Yüreğiniz yetiyorsa dursanıza! Az önce asıp kesiyordunuz, ne oldu şimdi? Kaplumbağa yavruları! Korkak herifler!"

Zhang Da onu durdurmak istedi ama geç kalmıştı. Genç beyefendinin aniden durup başını çevirdiğini gördü. Bakışları Zhen Yaoting'e kenetlendi; o bakışlar zifiri karanlık gibiydi.

Zhang Da gençliğinden beri denizlerdeydi, çok insan tanımıştı ama bu gencin o andaki ifadesini görünce gayriihtiyari bir ürperti hissetti; bu adamın gerçekten damarına basılmıştı. Yolculukta ne kadar az bela, o kadar iyiydi. Hemen uşaklara Zhen Yaoting'i içeri çekmelerini emretti ve kendisi de kıyıdakilere defalarca eğilerek selâm verip geminin bir an önce kalkmasını sağladı.

Jiafu kapı aralığından izliyordu; Xiao Yintang'ın gözlerini kısıp baktığını, sonunda bakışlarını çekip öfkeli adamlarına gitmelerini işaret ettiğini gördü. Grup ancak o zaman arkasını dönüp uzaklaştı.

Jiafu korkudan nefes alamayacak hâle gelmişti; Xiao Yintang ve adamlarının gölgesi iyice uzaklaşınca ancak ellerindeki ve ayaklarındaki ferin çekildiğini hissetti. Avuç içleri buz gibi terlemişti. Bir sandalyeye çöktü ve öylece dalıp gitti.

Hanımefendi Meng olanları görmüştü; oğlunun bu fevri hareketine söylenip durdu. Zhen Yaoting ise dikbaşlılık edip üste çıkmaya çalışıyordu. Jiafu'nun aklı allak bullaktı; annesini ve ağabeyini öylece bırakıp odasına çekildi, elbiseleriyle yatağa uzanıp gözlerini yumdu.

Geçmiş hayatından sahneler bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Pei Xiuzhi ile olan evlilikten kurtulduğunu, Quanzhou'ya dönünce başkentte ne fırtınalar koparsa kopsun kendisini etkilemeyeceğini sanmıştı; Xiao Yintang ile bir daha karşılaşması imkânsızdı. Ama kader ona bir iyilik yaparken hemen ardından bir oyun oynamıştı; bu hayatta onunla önceki hayatından çok daha erken karşı karşıya gelmişti.

Jiafu, adamın giderken attığı o karanlık bakışı hatırlayınca vücudunun titrediğini hissetti.

Yunzhong Prensi Xiao Lie büyük bir stratejistti; insanları kullanmayı çok iyi bilirdi ama aynı zamanda acımasız ve sinsiydi. Ancak bu şekilde ağabeyi İmparator Tianxi'nin yirmi yıllık şüphelerinden sağ kurtulmuş ve üç kardeş arasındaki o kanlı savaşın galibi olmayı başarmıştı.

Xiao Yintang onun oğluydu; damarlarında babasının o sinsi ve hesapçı kanı akıyordu. Jiafu yıllarca onun yanında kalmıştı; onu tamamen tanıdığını söyleyemezdi ama hedefine giden yolda ne kadar acımasız olabileceğini çok iyi biliyordu.

Tahta çıkan o insanların elinde kaç bin masumun kanı vardı...

Çok iyi hatırlıyordu; önceki hayatında Pei Xiuzhi ile evleneli henüz bir yıl bile olmamıştı ki, şimdiki Naiplik makamındaki İmparator Yongxi, güneybatıda sakin duran Xiao Lie'ye saldırmıştı. Xiao Lie de eli kolu bağlı beklememişti; kardeş kavgası o zaman patlak vermişti.

Jiafu, Yunzhong Prensi'nin mirasçısı Xiao Yintang'ın böylesine kritik bir zamanda gizlice neden buralara geldiğini, neden Quanzhou'ya gittiğini bir türlü anlayamıyordu. Quanzhou'da onu çeken ne vardı? Orada ne yapacaktı?

Bugünkü olayda ağabeyi tamamen haksız sayılmazdı ama bu karakteri gerçekten çok tehlikeliydi; bir gün başına çok büyük bela açacaktı. Belli ki Xiao Yintang gizli bir görevdeydi ve dikkat çekmek istemediği için bu seferlik peşlerini bırakmıştı. Yoksa ağabeyinin o ağır hakaretlerini işiten böyle bir adamın öylece arkasını dönüp gitmesi imkânsızdı.

Neyse ki büyük bir felâketin eşiğinden dönülmüş, adam gitmişti.

Jiafu'nun zihni paramparçaydı; sonraki birkaç gün boyunca zorunlu olmadıkça odasından bir adım bile atmadı. Hanımefendi Meng kızının bu solgun ve bitkin hâlini görünce hastalandığını sandı; yanına gelip baktı, ateşini ölçtü ama hastalık gibi durmuyordu; ne olduğunu sorunca da cevap alamıyordu. Kadın sonunda sinirlenip faturayı yine oğluna kesti; "O gün kızı korkuttun," diye söylendi. Zhen Yaoting de kardeşinin o günden sonra böyle olduğunu görünce pişman oldu; her yola başvurup onu güldürmeye çalıştı. Yine o her zamanki sözlerini veriyordu; artık adamakıllı iş güç sahibi olacaktı. Annesi onu Zhang Da'nın yanına hesap kitap öğrenmeye gönderdi ama çocuk iki sayfa çevirmeden esnemeye başlayıp masanın üzerine yığılıp uyuyordu.

Jiafu da annesi gibi ağabeyinin bu "bir baltaya sap olamama" hâline içten içe üzülmüyordu; tek tesellisi bir gün gerçekten akıllanacağı umuduydu. Annesinin kendisi için çok endişelendiğini görünce ve eve yaklaştıklarını anlayınca, babaannesinin tepkilerine göğüs germek için kendini toparlamaya çalıştı.

Nihayet Quanzhou'daki evlerine ulaştılar.

Yaşlı Hanımefendi Hu, haberi yarım ay önceden almıştı; üstelik yanlarındaki hizmetçiler arasında onun adamları da vardı, bu yüzden evlilik işinin gelin hanım tarafından bozulduğunu çoktan biliyordu. İçten içe çok öfkeliydi ama Hanımefendi Meng bu sefer alışılmışın dışında, kayınvalidesine karşı hiç korku göstermeden önüne diz çöktü. Evliliğin huzur ve uğur getirmesi gerektiğini, bu nişanın zaten binbir pürüzle başladığını, uğursuzluk getirdiğini, Pei ailesinde de Yaşlı Hanımefendi dışında kimsenin iyi niyetli olmadığını, kızını oraya zorla verirse sonunun hüsrana olacağını bir bir anlattı ve tek başına bu kararı verdiğini söyledi. Yanında Zhen Yaoting de diz çöktü ve bir daha babaannesini üzmeyeceğine, işlerin başına geçeceğine dair göklere yeminler etti.

Artık olan olmuştu, herkes evine dönmüştü. Yaşlı Hanımefendi Hu ne kadar sinirlense de yapacak bir şey yoktu. Üstelik yıl sonu gelmişti; gemi filoları, tersaneler, dükkânlar,

devlet dairelerindeki işler... Her şey üst üste binmişti. Büyük umutlar bağlanan bu evlilik meselesi böylece sessiz sedasız kapanıp gitti.

Hanımefendi Meng derin bir nefes aldı; gün boyu kayınvalidesine yardım edip işleri koşturuyordu. Jiafu da ona destek oluyordu. Ağabeyi ise Zhang Da'nın peşinde sürükleniyor, her gün "öldüm bittim" diye sızlanıyordu; hayat normal akışına dönmüş gibiydi.

Ancak Jiafu, Fuming Adası'nda yaşadığı o tesadüfü asla unutamıyordu.

Kulağıyla duymuştu; adam da Quanzhou'ya geliyordu. Onunla tekrar karşılaşma korkusuyla eve döndüğünden beri tek bir adım dışarı atmadı. On gün kadar böyle geçti; Quanzhou şehri süt limandı ve yavaş yavaş yeni yıl havasına bürünmeye başlamıştı.

Yılbaşı yaklaşıyordu, Jiafu adamın artık şehirden ayrılmış olması gerektiğini tahmin ediyordu. Günlerdir diken üstünde duran o kalbi nihayet yavaş yavaş huzur bulmaya başladı.

Yılın sonuna yalnızca birkaç gün kalmıştı. O gün Jiafu, annesiyle birlikte Zhen ailesinin tersanesine gitti.

Burası sadece gemilerin inşa edildiği veya onarıldığı bir yer değil, aynı zamanda uçsuz bucaksız bir barakalar bölgesiydi. Zhen ailesi cömert ve merhametliydi; atalarından beri, aile için denizaşırı seferlere çıkan yoksul denizciler ve tersane işçileri karaya çıktıklarında başlarını sokacak bir yer bulabilsinler diye burada kulübeler inşa etmişlerdi. Zamanla bu insanlar evlenip barklanmış, soyları çoğalmış ve barakaların sayısı da artmıştı. Jiafu'nun babasının dönemine gelindiğinde, burada yüzü aşkın hane yaşıyordu. Üç yıl önce babasıyla birlikte denize açılıp geri dönmeyen denizcilerin ve işçilerin aileleri de hâlâ burada barındırılıyordu. Dul kalan kadınlar tersanede gündelik işler yaparak geçimlerini sağlıyorlardı; hayatları zor olsa da en azından başlarının üzerinde fırtınadan koruyan bir çatı vardı ve kendilerini de çocuklarını da doyurabiliyorlardı. Son birkaç yıldır, her yıl sonu geldiğinde Meng Hanım bizzat buraya gelir, yetimlere ve dullara pirinç ile et dağıtır, her aileye yeni yılı geçirebilmeleri için ikişer kese akçe verirdi.

Jiafu her yıl annesine eşlik ederdi, bu yıl da gelmişti. Yetimleri ve dulları ziyaret ettikten sonra tersaneden çıkarken, aniden aylar önce o gece karşılaştığı ve iyileşmesi için geri getirdiği genci hatırladı. Acaba kurtulabilmiş miydi? Adımlarını durdurup yakındaki bir tersane kalfasına sordu.

Kalfa ilk başta hatırlayamadı; zira burada getir götür işi yapan çok fazla insan vardı. Bir an sonra alnına vurarak, “Hatırladım!” dedi. “Kâhya Zhang’ın o vakit gönderdiği çocuk! Kurtuldu, hastalığı da geçti. Şimdi tersanede çalışıyor. Onu çağırayım da küçük hanımın önünde bir diz çöksün mü?”

Jiafu, “Kurtulduysa ne âlâ,” dedi. “Az önce aniden aklıma geldi de bir sorayım dedim. Mahsus çağırmanıza hacet yok.”

Kalfa gülümseyerek, “Küçük hanım ne kadar merhametli, onu hâlâ hatırlıyor,” dedi. “O velet de şanslıymış, o vakit size rastlamasaydı canını zor kurtarırdı. Jin ailesi gibilerine denk gelseydi, şimdiye çoktan bir balığın karnında yem olmuştu.”

Söyleyenin aklında bir art niyet yoktu ama dinleyenin yüreğine dokunmuştu. Jiafu, bu “balığa yem olma” sözüyle sarsıldı; babasını hatırlayınca neşesi bir anda sönüverdi. Kalfa ağzından çıkanı duyar duymaz pot kırdığını fark etti, hemen kendi ağzına sert bir tokat atıp telaşla eğilerek özür diledi: “Dilim kopsun, boş boğazlık ettim. Küçük hanım, kusuruma bakmayın.”

Jiafu onun kötü bir niyeti olmadığını biliyordu, hafifçe gülümsedi. Başını çevirdiğinde annesi ve beraberindekilerin tersane kapısına vardıklarını, kendisine bakındıklarını gördü; eteklerini toplayıp hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü.

Tersane limana yakındı ve deniz rüzgârı buralarda her daim sert eserd; hele ki bu açık alanda rüzgâr iyice dizginlerinden boşalırdı. Jiafu, tomruk yığınlarını sabitlemek için kullanılan bir iskelenin yanından geçerken, uğultulu bir rüzgâr dalgası koptu.

İskele uzun yıllardır oradaydı; bağlantı yerlerindeki halatlar rüzgâr ve yağmurun etkisiyle çürümüş ancak zamanında değiştirilmemişti. Sert rüzgârın vurmasıyla iskele gıcırdayarak sarsıldı, halatlar aniden patladı ve Jiafu’nun boyundan yüksek olan bir dizi tomruk, gürültüyle yuvarlanarak Jiafu’ya doğru akmaya başladı.

Tomruklar birkaç gün önce kullanılmak üzere getirilmişti ve henüz çekilmemişlerdi; çok kalın değillerdi, çapları ancak bir kâse kadardı. Fakat yine de bu kadar çok tomruk hep birlikte üzerine gelse, altında kalmanın sonuçları hayal bile edilemezdi.

Jiafu başı önde yola bakıyordu, ilk başta yandaki hareketliliği fark etmedi. Durumun ters gittiğini anladığında ise artık tepki verecek vakti kalmamıştı; olduğu yerde donakaldı.

Meng Hanım tersane kapısında durmuş, bir yandan Zhang Da ve diğerleriyle konuşuyor, bir yandan da kızının gelmesini bekliyordu. Birden arkasından gelen tuhaf bir gürültüyle irkildi.

Başını çevirdiğinde dehşetten ruhu bedeninden ayrılacak gibi oldu. Zhang Da ve yanındakiler de durumu fark edip hemen ileri atıldılar ama artık çok geçti. Jiafu, çöken odun yığınının altında kalmak üzereydi. Tam o kritik anda, yan taraftan üstü başı perişan bir genç fırladı. Adeta uçuyor gibiydi, gölgesi bir şimşek kadar hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar Jiafu'nun yanına ulaştı ve ilk tomruk Jiafu'nun ayaklarına çarpmadan hemen önce, kızı belinden kavradığı gibi yana savurdu. İkisi birlikte yere kapaklandılar.

Zhang Da ve diğerleri yanlarına ulaştı; kimisi tomrukları sabitlemeye çalışıyor, kimisi insanları kurtarıyordu. Tersane girişi ana baba gününe dönmüştü.

Meng Hanım'ın yüzü kireç gibi olmuştu. Koşarak kalabalığı yardı; o gencin yerde yattığını ve kızını kendi gövdesiyle sıkıca koruduğunu gördü. Telaşla üzerlerine kapaklanarak, "Afu! Afu! İyi misin? Ses ver! Anneni korkutma ne olur!" diye feryat etti.

Gencin hamlesi o kadar hızlıydı ki Jiafu'nun başı dönmüştü. Onun altında kalmışken ancak şimdi kendine gelebiliyordu. Annesinin sesini duyunca gözlerini açtı ve titreyen bir sesle, "Anne, iyiyim... Bir şeyim yok..." dedi.

Genç, hızla üzerinden kalktı ve kalabalığın arasından sıyrılıp çıktı. Meng Hanım ve Zhang Da, Jiafu için o kadar endişelenmişlerdi ki ilk başta gence pek dikkat etmediler. Jiafu'yu yerden kaldırırken, elbiselerindeki çamur ve korkudan bembeyaz kesilen yüzü dışında bir yarası olmadığını görünce derin bir nefes aldılar.

Meng Hanım hâlâ şoku atlatamamıştı. Jiafu'ya sarılıp defalarca şükretti. Zhang Da'nın tersane kalfasını dikkatsizliği yüzünden azarladığını duyarken, az önce kızını kurtaran o genci hatırladı. Bakışlarını o yöne çevirdiğinde gencin uzaklaşmakta olduğunu gördü. Hemen birilerine Jiafu'yu arabaya götürüp dinlendirmelerini söyledi, kendisi de gence doğru yürüyüp onu durdurdu. Şöyle bir baktı; üstü başı yırtık pırtıktı, bu kış kıyamette ayaklarında delik deşik hasır sandaletler vardı, yüzü gözü toz toprak içindeydi. Ama yakından bakınca yüz hatlarının oldukça düzgün ve yakışıklı olduğu görülüyordu. Kirine pasına

aldırmadan ellerini tuttu: “Güzel yavrum, bugün her şeyi sana borçluyuz! Adın ne senin? Kimin oğlusun?”

Zhang Da da yanlarına geldi. Gence bakınca yüzü bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Fakat burada olduğuna göre tersanede çalışıyor olmalıydı. Gencin ses çıkarmadığını görünce tersane kalfasına döndü.

Kalfa, kendi ihmali yüzünden az kalsın büyük bir felaket yaşanacağı için korkudan sapsarı kesilmişti. Telaşla öne atılıp, “Bu çocuk, aylar önce küçük hanımın gönderdiği velettir. O zaman ölmek üzereydi, küçük hanımın ve sizin tembihlerinizi unutmadığım için ona özenle baktım, iyileştirdim. İyileşince de burada ufak tefek işlere koşmaya başladım,” dedi.

Zhang Da o zaman hatırladı. Gence bir bakış atıp onu tesadüfen bulup getirme hikâyesini Meng Hanım’a kısaca anlattı. Meng Hanım minnetle dolup taşı, genci övüp durdu. Birkaç kelime daha etti ama gencin az önceki atikliğinden eser kalmadığını, başını öne eğip öylece hareketsiz durduğunu fark etti. Tek bir kelime bile etmiyor, aptal gibi bakıyordu. Şaşkınlıkla kalfaya döndü.

Kalfa, “Hanımım,” dedi, “bu çocuk dilsizdir, konuşamaz. Belki de o vakit havale geçirdiğinden akıllı da pek yerinde değildir, kafası pek basmaz.” Bir yandan da gence Meng Hanım’ı selamlaması için bağıırıyordu.

Meng Hanım bir “Ah” çekti, çocuğa daha da acıdı. Hemen kalfayı durdurup iç geçirdi: “Görüyor musun şu çocuğun gönlünün zenginliğini? Aklı ermiyor belki ama Afu’nun onu kurtardığını hiç unutmamış, az önce canını dişine takıp borcunu ödedi. Yüzü de ne kadar nurlu... Kim bilir anne babasının yanında olsa nasıl el üstünde tutulurdu. Muhtemelen çocuk hırsızları kaçırdı da bu hâle getirdi, zavallı!” Sözlerini bitirince kalfaya hemen bu gence kalın, yeni giysiler ve ayakkabılar vermesini emretti; bundan sonra ona iyi davranılmasını, kimsenin onu ezmesine izin verilmemesini defalarca tembihledi. Kalfa üst üste söz verdi.

Meng Hanım birkaç söz daha ettikten sonra gencin ellerini bıraktı, arkasını dönüp arabaya bindi. Jiafu'ya, "Zavallı çocuk, hem dilsizmiş hem de aklı pek ermiyormuş," dedi.

Jiafu arabanın içinde bir süre dinlenmiş, az önceki büyük korkunun ardından yavaş yavaş kendine gelmişti. Annesinin onu serbest bıraktığını, gencin de arkasını dönüp başı önünde yürümeye devam ettiğini gördü. Jiafu onun arkasından bakarken, adımlarının biraz sert ve hafifçe aksak olduğunu hissetti; az önce onu kurtarmak için fırlayan o çevik kişiyle alakası yoktu sanki. Tereddüt etti, annesine beklemesini söyleyip arabadan indi ve hızlı adımlarla koşup gencin önünü kesti.

Genç başını kaldırdı, onu görünce hafifçe irkilir gibi oldu ama yüzünde yine hiçbir ifade yoktu.

Jiafu ona gülümsedi ve yumuşak bir sesle, "Ayağın az önce yaralandı mı? Yürürken biraz çekiniyor gibisin," dedi.

Genç cevap vermedi.

"Söylediklerimi anlıyor musun?" Jiafu'nun sesi daha da yumuşadı, ona biraz daha yaklaştı. "Eğer bir yerin acıyorsa söylemekten çekinme, korkma."

Jiafu iyice yaklaşmıştı. Genç, onun üzerinden yayılan o hafif ve narin kokuyu duyar gibi oldu. Bu koku, buranın alıştığı o tuzlu ve yosun kokulu havasından ne kadar da farklıydı; hatta bir zamanlar aşına olduğu o görkemli odalardaki pahalı tütsülerden ve kozmetik kokularından bile daha başkaydı.

Kulak dipleri istemsizce hafifçe kızardı. Şansına yüzü çamur içindeydi de kız göremiyordu.

Başını salladı, bakışlarını kaçırıp yanından hızlıca geçip gitti.

Jiafu arkasını döndü, gencin ayaklarına baktı. Aşınmaktan sadece bir kat hasır kalmış sandalet tabanından sızan taze, kırmızı bir kan izi gördü.

"Dur!"

Onu bir kez daha durdurdu.

Zhang Da yetişip gencin sandaleti çıkardı.

Serçe parmağı uzunluğunda bir bambu kıymığı, keskin bir

bıçak gibi ayak tabanına derinlemesine saplanmıştı.

Jiafu'nun acıyan bakışlarıyla karşılaşınca, gencin o her daim puslu görünen gözleri, yavaş yavaş parlak bir ışıkla aydınlandı.

Hafifçe başını salladı ve belli belirsiz gülümsedi.

Sadece Jiafu'nun yakalayabildiği, bir anlık, ince bir ifadeydi bu.

—

Yongxi döneminin üçüncü yılının yılbaşı böylece geçti. Eski yıl geride kalırken Quanzhou şehri halkı hâlâ davul zurna eşliğinde aslan ve ejderha dansları yapıyordu. Ayın üçüncü günüydü ki Jiafu bir haber aldı.

Quanzhou Valiliği'nden adamlar gelmiş, yukarıdan gelen bir emri iletmışlerdi: Zhen ailesi, yıllardır yanlarında çalışan tüm kayıtsız kişilerin listesini hazırlayıp bildirmeliydi; özellikle de yaşları on üç on dört civarında görünen gençlerin bir tanesi bile eksik olmamalıydı. Eğer bir gizleme durumu tespit edilirse, devletin cezası çok ağır olacaktı.

Gelen kişi Zhang Da ile eskiden beri dosttu. Emri iletip diğerlerini uzaklaştırdıktan sonra Zhang Da'nın kulağına fısıldadı: “Bu 'yukarı' dediğim öyle sıradan bir yer değil, Jinyiwei... Wang soyadlı biri gelmiş, duyduğuma göre çok yaman bir herifmiş. Bizim valiye ne dedi bilmiyorum ama vali beyin yüzü kireç gibi çıkmış odadan. Jin ailesinin tersanesinde ve gemilerinde kim bilir kaç tane kayıtsız ırgat var... İşin ciddiyetini anlamayıp birkaçını gizlemişler, başlarına iş aldılar. Dün gece birkaç kişiyi alıp götürmüşler; o kayıtsızlar yaşıyormuş, sorgudan sonra orduya sürülmüşler ama tersanede çalışan iki oğlanın dövülerek öldürüldüğünü duydum. Sürükleyip çıkardıklarında bağırsakları yerlere dökülüyormuş. Bu lafı normalde kimseye söylemem ama sizin işiniz büyük, bunca yıl aranızda elbet kayıtsız çalışanlar olmuştur. Başınız yanmasın diye diyorum, sakın dışarı sızdırma!”

Zhang Da adamı uğurladıktan sonra hemen gidip Büyükhanım Hu'ya durumu bildirdi. Büyükhanım'ın yüzü ciddileşti; hemen bir liste hazırlatmasını, gemilerde, limanda, taşımacılıkta ve

tersanede çalışan tüm ustaları ve çırakları, kayıtsız kim varsa hepsini bildirmesini ve adamları sıkı tutmasını, bir tanesinin bile eksik olmamasını emretti.

Meng Hanım o sırada yanlarındaydı. Odaya dönünce Jiafu'ya olanları anlattı ve iç geçirdi: "Yine ne işler dönüyor bilmiyorum, içime bir huzursuzluk çöktü. Bu birkaç gün ağabeyini sıkı tutmalı, dışarıda başıboş gezip bir belaya bulaşmasın."

Meng Hanım konuştuktan sonra aceleyle çıktı. Jiafu'nun da huzuru kaçmıştı.

Tersane kalfasının dediğine göre o genç hem dilsizdi hem de akıllı pek ermiyordu.

Ancak Jiafu'nun içinde bir his vardı; o gencin akıllı belki de hiç öyle sanıldığı gibi kıt değildi.

O gün tehlike anında genç onu kucaklayıp yere savurduğunda, çevikliğini bir kenara bıraksak bile, o an gözleri kısa bir süre birleşmişti.

O sırada Jiafu korkudan donakalmış, eli ayağı tutmaz olmuştu ama gencin ona bakan gözlerini hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu; o bakışlar son derece berrak ve zekiydi.

Bir de ayağının yaralandığı anlaşıldığında o hafif gülümsemesi... O an gözlerinde güneş gibi bir ışık parlamıştı; yüzündeki toz toprak bile o gözlerdeki feri ve zekayı gizleyememişti.

Ona "aklı ermiyor" demek, Jiafu'ya hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Eğer mahsus öyle davranıyorsa, sebebi neydi? Bu gencin arkasında nasıl bir sır gizliydi? Yeni yıl daha yeni geçmişken devletin böyle bir harekete kalkışması, yoksa gerçekten bu gençle mi ilgiliydi?

Jiafu, Xiao Yintang'ın o gizemli belirişini ve Fuming Adası'nda şahit olduğu, zincirlere vurulup götürülen küçük keşişlerin o perişan hâlini hatırladı.

Acaba o Jinyiwei muhafızları ile Quanzhou'ya gelen bu Wang Efendi aynı grubun adamları mıydı?

Zhang Da, büyükannesinin emriyle o genci mutlaka listeye yazacaktı.

Kendine bile açıklayamadığı bir histen ötürü Jiafu bunun olmasını istemiyordu. Aniden o genç için endişelenmeye başladı.

Ancak büyükannesinin yaptığıının da yanlış olmadığını biliyordu. Jinyiwei kurt gibi aç, yılan gibi sinsiydi; Zhen ailesi en ufak bir hileye kalkışsa ve yakalansalar, sonuçları felaket olurdu.

Jiafu ona bu haberi vermek ve bir an önce gizlice uzaklaşmasını söylemek istiyordu. Ama çekinceleri vardı.

Tereddütler içinde bir gece geçirdi. Ertesi gün dayanamayıp Zhang Da'nın yanına gitti, sözde gencin ayak yarasını soracaktı.

Zhang Da, Jiafu'ya bir bakış attı ve temkinli bir sesle, "Küçük hanım, geçen gün işim çoktu, size söylemeyi unuttum. O çocuk yılbaşı gecesi kayboldu. Birinin gördüğüne göre tek başına sahile gitmiş, kendini denize bırakmış, bir daha da çıkmamış. Kaç gündür tersanede de yok; yattığı yerdeki yorganı ve o yeni elbiseleri öylece duruyor, sanki gece yarısı uykusunda sersemleyip kalkıp gitmiş gibi... Yanında yatanlar, havai fişek gürültüsünden korkup şaşkınlıkla dışarı fırladığını, denize düştüğünü söylüyorlar..." dedi.

Jiafu hem şaşırды hem de çok üzüldü.

Onun tehlikede olabileceğinden korkuyordu ama yılbaşı gecesi ölmüş olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Nedenini bilmesede aslında yabancı olan, tesadüfen kurtardığı bu gencin ölüm haberi göğsüne bir ağırlık gibi çökmüştü.

Belki de o vakit ölmek üzereyken kendisine yönelttiği o yaşama arzusuyla dolu bakışlar Jiafu'yu derinden etkilemişti. Ya da birkaç gün önce o çelimsiz bedeniyle kendisini tehlikeden koruduktan sonra, aksak adımlarla sessizce uzaklaşan o yalnız sırtı hafızasından silinmiyordu.

Bir an öylece kaldı, içindeki kederi bastırarak, "Zhang Amca, zahmet olmazsa birilerine söyle de onun ruhu için iki tütsü yaksınlar," dedi.

Zhang Da, “Amcan unutmaz. Küçük hanım, siz üzülmeyin,” dedi.

Jiafu hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Ocak ayının on üçüydü, Fener Festivali’ne iki gün vardı. Ancak Quanzhou şehrinde her evin kapısına fenerler çoktan asılmıştı. Gece çöktüğünde fenerlerin ışığı ay ışığıyla yarışıyor, tüm şehir bayram havasıyla dolup taşıyordu.

Şehirdeki bu şenlikli manzaranın tam zıttı ise şehir dışındaki o sessiz, ıssız limandı.

Berrak bir geceydi, ay gökyüzünde asılı duruyordu. Bir genç deniz setinin üzerinde tek başına oturmuştu; gölgesi gecenin karanlığında kayboluyordu. Denizden sert bir rüzgâr esiyordu; genç, gecenin yavaş yavaş kabaran sularına karşı kıpırdamadan bakıyordu, sırtında derin bir yalnızlık vardı.

Aniden hızla elbiselerini ve ayakkabılarını çıkardı, bir taş gibi kendini gece sularına bıraktı.

Kısa bir süre sonra sudan gelen hafif bir şapırtıyla gencin başı görüldü. Birkaç kulaç atıp sete yanaştı; elinde bir şey tutuyordu.

Bu, yumuşatılmış sığır derisine sarılmış, avuç içi büyüklüğünde, kare şeklinde bir nesneydi. Sırlıslık olmuştü ve gencin elinde dururken üzerinden sular süzülüyordu.

Quanzhou’nun bu kışı çoğu zaman nemli ve iliklere işleyen bir soğukla geçerdi ama genç denizin buz gibi suyunu zerre kadar hissetmiyor gibiydi. Sığır derisini yavaşça açtı, gözlerini avucunda tuttuğu şeye dikti.

Bu bir mühürdü; üzerinde beş ejderhanın birbirine dolandığı bir kulp vardı ve üzerine mühür yazısıyla sekiz karakter kazınmıştı: “*Gökten Alınan Emirle, Ebedi ve Muzaffer.*” Üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu; ay ışığının altında bembeyaz parlıyor, gencin avucunu şeffaf, pembemsi bir et rengine boyuyordu.

Bu, Qin Hanedanı’ndan beri gelen Hükümranlık Mührü’yü, devletin en kutsal emanetiydi. Bin yıldır kah kaybolmuş kah

ortaya çıkmıştı; gelmiş geçmiş tüm imparatorlar ona sahip olmayı ilahi bir takdir olarak görmüştü.

Büyük Wei Hanedanı kurulduğunda, kurucu imparator bir tesadüf eseri bu mührü ele geçirmiş ve büyük bir sevinçle onu saraydaki Yuanshi Salonu'nda saklamıştı. Her kurban töreninde bu mühür göğse sunulan fermanlara basılır, böylece imparatorun göğün vekili olduğu ilan edilirdi.

Şimdiki Yongxi İmparatoru'nun tahta çıktığından beri meşruiyetinin sorgulanmasının sebebi, elinde imparatorluk otoritesini temsil eden bu mührün eksik olmasıydı.

Söylentiye göre Genç İmparator Xiao Yu av sahasında attan düşüp öldükten sonra, bu mühür de gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Bu setin kenarından gündüzleri yüzlerce insan gelip geçerci; kimsenin aklına bu üç yıl boyunca mührün bir sıgır derisine sarılıp denizin aşındırdığı o karanlık oyukta saklandığı gelmezdi.

Her gün sular yükselip alçalırken, mühür de sahibi olan bu genç gibi karanlıkta sessiz ve yalnız beklemişti.

Genç elindeki mühre uzun uzun baktı, sonra acı bir gülümsemeyle kendi kendine mırıldandı: “Seni saklamamın ne hükmü kaldı? Seni dalgalara bırakmalı... Bırakayım da denizlerde özgürce dolaş, ömür boyu gün yüzü görmeden saklanmaktan iyidir!”

Setin üzerine geri tırmandı, ayağa kalktı ve kolunu gerip elindeki mührü ay ışığının altındaki gece sularına fırlatmak üzere hamle yaptı.

Denize bir girdi mi, hırçın dalgalar onu alıp götürecekti ve bu kutsal emanet sonsuza dek okyanusun derinliklerinde kaybolacaktı.

Tam genç elindeki mührü tüm gücüyle denize fırlatmak üzereyken, arkasından bir ses yükseldi: “Üç koca yıl oldu... Küçük İmparatorum, afiyettesinizdir umarım? Wang Jin, huzurunuzda diz çöker.”

Gencin eli havada asılı kaldı, yavaşça arkasına döndü.

Gecenin karanlığından bir silüet belirdi; kanca burunlu, uzun yüzlü, üzerinde sıradan bir hizmetkâr kıyafeti olan bir adamdı bu. Ağzından "diz çökmek" lafı çıksa da sadece göstermelik bir eğilme yapmıştı. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, gözleri ay ışığında bir engereğin soğuk bakışları gibi parlıyordu. Gecenin içinde bu manzara insana dehşet veriyordu.

Gencin yüzü hafifçe değişti, tam omuzları hareketlenecekken adam tekrar konuştu: “Küçük İmparatorum, eğer denize atlamaya ya da elindekini parçalamaya kalkarsan, o Zhen ailesinin küçük kızının sonu Jin ailesininkinden bin kat daha beter olur. Benim yöntemlerimi az çok bilirsin.”

Sesi öyle sinsi ve buz gibiydi ki insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Gencin bedeni olduğu yerde kaskatı kesildi.

Wang Jin normalde duygularını dışarı vurmayan, karanlık bir adamdı; ama şu an karşısındaki gencin donup kalmış sırtına bakarken içindeki büyük sevinci bastıramıyor, gözleri daha da parlıyordu.

“Küçük İmparatorum, eğer uslu uslu benimle dönerseniz size zorluk çıkarmayacağıma söz veririm. Hatta gök kubbe şahidim olsun ki Zhen ailesinin tek bir kılına bile dokunmayacağım! Aksini yaparsam gök beni çarpsın! Aslına bakarsanız Zhen ailesi bu sefer büyük bir hizmette bulundu, imparatorumuza bildirilip ödüllendirilmeleri gerekir. O Zhen kızı olmasaydı, Küçük İmparatorum, siz şimdiye çoktan yok olmuştunuz.”

Eğer bu genç —yani eski Genç İmparator Xiao Yu— o zaman Jin ailesi tarafından denize atılıp balıklara yem olsaydı, şimdiki imparator bir düşmanından kurtulmuş olurdu ama Yongxi İmparatoru’nun rüyalarını süsleyen bu Kadim Mühür asla gün yüzüne çıkmazdı.

Kim akıl edebilirdi ki mührün böyle bir yerde saklandığını?

Xiao Yu yavaşça döndü ve Wang Jin ile yüz yüze geldi.

“Küçük İmparatorum, tüm bunların benim, Wang Jin’in kurduğu bir oyun olduğunu hiç düşünmediniz, değil mi?”

Bu planı o kadar kusursuzdu ki kendisi bile gurur duymadan edemiyor, gözlerinde bir zafer parıltısı belirliyordu.

“Küçük İmparatorum, çok zekisiniz. O zaman şans eseri kaçıktan sonra Quanzhou gibi bir yere saklanmanız dâhiceydi. Burası imparatorluk merkezinden çok uzak, üstelik her millettten insanın karıştığı bir yer. Kendini saklamaya niyetli birini burada bulmak, denizde iğne aramaktan farksızdı. Ama beni hafife aldınız. Sizi bulmak için yıllardır her yere adamlarımı saldı; denizci kılığında, ırgat kılığında güneydeki her köşeyi taradılar. Sonunda gök yüzüme güldü; geçen ay Quanzhou’daki Jin ailesinin tersanesinde size tıpatıp benzeyen dilsiz bir gencin görüldüğünü öğrendim. Hemen buraya geldim ve çok geçmeden sizin ölmek üzereyken Zhen ailesi tarafından kurtarıldığınızı buldum. Sizi çoktan alıp götürebilirdim ama o zaman sizin gerçekten Küçük İmparator olduğunuzdan emin değildim; ne de olsa geçen yıllar simanızı biraz değiştirmişti. Üstelik aptal rolünü o kadar iyi oynadınız ki az kalsın beni bile kandıracaktınız. Şunu da biliyordum ki eğer Küçük İmparator sizseniz ve sizi öylece alıp götürürsem, elimizde bir tek siz olurdunuz ama bu kutsal emanet...”

Gencin elindeki nesneye bir an baktı, iştahla yutkundu — sanki karşısında ona el sallayan sonsuz bir servet ve rütbe varmış gibiydi.

“...bu mührün yerini ağzınızdan almak pek mümkün olmazdı. Bu yüzden bir oyun kurdum; kayıtsız gençlerin arandığı haberini mahsus yaydım ve Jin ailesini ibret olsun diye cezalandırdım.

Beklediğim gibi huzurunuz kaçtı ve gizlice ayrılmaya karar verdiniz. Ayrılırken de elbette bu mührü geride bırakamazdınız.”

“Küçük İmparatorum, zekisiniz ama henüz çok toysunuz, bunda sizin suçunuz yok...”

Ay ışığında bembeyaz parlayan o nesneye gözlerini dikmiş, gence doğru adım adım yaklaşıyordu. Elini uzatarak adeta bir çocuğu kandırır gibi konuştu: “Küçük İmparatorum, verin onu bana! İmparatorumuz sonuçta sizin öz amcamız. Benimle dönerseniz, sadece imparatorluktan vazgeçmiş olacaksınız. Bunca yıl pislik içinde saklanırken çok çile çektiniz, artık biliyorsunuz ki bu dünyada sizden çok daha bedbaht insanlar var. Dönün, huzurlu bir prens olarak ömrünüzün kalanını refah içinde geçirin, fena mı?”

Xiao Yu bir süre sessiz kaldı, sonra aniden alaycı bir kahkaha attı: “İkinci Amcamın da işi zormuş. İmparator oldu ama bunca yıldır kurban törenlerinde mührün eksikliğini hep içinde hissetmiş olmalı. Neyse, bu can zaten aylar önce göğe teslim edilmişti. Tahtımı bile almışken, şu taş parçasına tutunmanın ne âlemi var? İstiyorsa alsın!”

Mührü Wang Jin’e doğru fırlattı. Kutsal emanet havada bir kavis çizdi; Wang Jin büyük bir hırsıyla atılıp onu yakaladı ve hemen heybesine koydu. Sonra ekledi: “Küçük İmparatorum, siz de benimle gelin. Söz veriyorum, kaçmaya yeltenmediğiniz sürece size asla zorluk çıkarmayacağım.”

Xiao Yu soğuk bir gülümsemeyle bileğini çevirdi; elinde aniden bir hançer belirdi. Ay ışığında hançerin namlusu kar gibi soğuk bir parıltıyla parlıyordu.

Wang Jin duraksadı. Xiao Yu’nun yüzü bir anda asalet ve kararlılıkla doldu: “Başkasına boyun eğmektense, kendi canımı kendim alırım! Ben öldükten sonra kafamı kesip götürürsün, İkinci Amcamın da içi rahat eder. Quanzhou’daki Zhen ailesinin benimle zerre alakası yoktur. Gök ve yer şahidim olsun ki eğer az önceki yeminini bozarsan, sonun hayırlı olmasın!”

Bir zamanlar göğün vekiliydi, dünyaya hükmediyordu; şimdi ise balçığa düşmüş, en aşağılık işlerde çalışmıştı. Ama o an

gözlerindeki o keskin fer, Wang Jin'i bile ürküttü; adam bakışlarını kaçırıp başını öne eğdi.

Xiao Yu arkasını döndü, kuzeydeki o uçsuz bucaksız, zifiri karanlık gökyüzüne baktı. Yüzünde vakur bir ifadeyle imparatorluk selamını verdi ve dimdik ayağa kalktı.

Ay ışığı altındaki o genç çehre, zarif ve yalnız, bakışları ise geri dönülmez bir kararlılıktaydı.

Gözlerini yumdu, başını yıldızlı göğe kaldırdı ve elindeki hançeri boğazına savurdu. Tam o anda, kan fişkirmasına ramak kala, rüzgârla birlikte bir ses duyuldu: “Gökten utanmazsın, peki ya kuldan? Wang Jin, şimdi dördüncü rütbeden muhafızsın, Jinyiwei'nin gözdesisin... Ama yanılmıyorsam, Tianxi döneminin onuncu yılındaki askeri sınavda otuz altıncı olmuştun. O yıl sadece otuz beş kişi alınacaktı. Sen aslında elenmiştin. Merhum İmparator senin annene olan bağlılığını duymuş, yaşlı anneni köyde yalnız bırakmamak için yanına alıp başkente geldiğini, paranız bitince köprü altlarında yattığınızı öğrenmişti. Pazardaki bir artığı dilenip kendin aç kalarak annene koşturduğunu duyunca merhamet etmiş, seni bizzat listeye ekletmişti. Memuriyet hayatın böyle başladı.”

“Merhum İmparator senin için önce velinimet, sonra öğretmendi. Devir değişti, şimdi Suanan Prensi imparator oldu diye eski efendine vefa borcunu unutman belki anlaşılabilir... Ama kendi şanın ve şöhretin için merhumun öz evladını bu kadar sıkıştırmak!”

“Wang Jin, Gök'ten korkmaz mısın? Vicdanın sızlamaz mı?”

Etraf zifiri karanlıktı, deniz uğulduyor, sert rüzgâr esiyordu. Bu ses, her bir kelimesiyle rüzgâra karışıp kulaklarına dolunca hem Xiao Yu hem de Wang Jin sarsıldı.

Xiao Yu gözlerini açtı, sesin geldiği yöne döndü. Birkaç kulaç ötedeki setin kenarında bir adamın durduğunu gördü. Adamın üzerindeki gece kıyafeti, dikkatli bakılmazsa karanlıkla bir bütün gibi görünüyordu.

“Kimsin sen?”

Wang Jin kılıcını çekip gürledi.

Adam onu duymazdan gelerek büyük adımlarla Xiao Yu'ya doğru yürüdü ve sonunda önünde durup onu arkasına aldı.

Yüzünü, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış Xiao Yu'ya çevirdi: “Yıllar oldu... İmparatorum, beni hâlâ hatırlar mısınız? Ben başkentten ayrıldığımda siz henüz veliahttınız, altı yedi yaşlarındaydınız... Size öğrettiğim son metin, Zuo Zhuan'daki Wangsun Man ve Chuzi'nin hikâyesiydi. Hatırlıyorum da o zamanlar ödevinizi henüz teslim etmemiştiniz.”

Sesi yumuşaktı, acelesiz bir tonla konuşuyordu. Ay ışığı, genç bir adamın asil ve yakışıklı çehresini aydınlattı.

Xiao Yu'nun gözleri parladı, sesi titreyerek, “Hocam! Siz Pei Hocamsınız!” dedi.

Adam hafifçe gülümsedi ve başını salladı: “Evet. Pei Youan geç kaldı, İmparatorum çok çile çekti.”

O an gencin gözlerinde tarif edilemez bir heyecan ve ışık belirdi.

Üç yaşında veliaht ilan edilmiş, dört yaşında derslere başlamıştı. Babası Tianxi İmparatoru onun için birkaç hoca seçmişti ama aralarında en çok sevdiği, o zamanlar henüz on dört yaşında olan Pei Youan'dı.

“Hocam, bunca yıl nerelerdeydiniz... O ödevi o zaman yazmıştım, gelip bakmanızı bekledim ama siz hiç gelmediniz... Tahta çıktıktan sonra her yerde sizi arattım ama hiçbir haber alamadım. Öldüğünüzü sanmıştım...”

Pei Youan'a doğru koştu, sesi hıçkırıqlarla boğulmuştu.

Pei Youan onu teselli etmek için hafifçe omzuna vurdu.

“Pei Youan mı? Pei Youan! Gerçekten sen misin? Senin burada ne işin var?”

Wang Jin sonunda onu tanıdı, gözlerini dikip dehşet içinde bağırdı: “Ne büyük bir cüret! Şimdiki imparatorumuz üç yıldır tahtta, ülke huzur içinde, tüm saray ona biat etmişken sen açıkça isyan mı ediyorsun? Akıllı adam devrine göre hareket eder. Eğer imparatorumuza hizmet edersen, senin gibi bir yeteneği el üstünde tutacaktır. Ama bu inadında direnirsen, geri

döndüğümde bunu imparatora bildirmemden ve Pei ailesinin başına geleceklerden hiç mi korkmazsın?”

Pei Youan, “Bu gece buradan sağ çıkabileceğini mi sanıyorsun?” dedi.

Sesi hâlâ sakindi ama o sakinliğin altındaki buz gibi öldürme arzusu apaçık ortadaydı.

Wang Jin duraksadı, onu süzdü ve alaycı bir şekilde güldü: “Pei Youan, fazla kibirlisin. Küçükken kılıç ustalarından ders aldığını, Muhafız Dükü ile savaş meydanlarına çıktığını biliyorum ama sadece sen... Beni öldürmek mi? Rüyanda görürsün.”

Pei Youan gülümsedi ve ona baktı: “Birini öldürmek için insanın bizzat elini sürmesi gerektiğini kim söyledi?”

Wang Jin’in yüzü değişti, etrafına bakıp keskin bir ıslık çaldı.

Islık sesi gecede yankılandı ama hiçbir kısırtı olmadı; kulaklarında sadece denizin ve rüzgârın sesi vardı.

“Boşuna bakma. Adamlarının hepsi öldü,” dedi Pei Youan.

Wang Jin dişlerini sıktı, kılıcını çekip Pei Youan’a doğru atıldı. Bir şahin gibi çevikti, bir an içinde yanına ulaştı. Tam hamle yapacakken, başka bir silüet hızla araya girdi. Rüzgârın içinden gür bir kahkaha yükseldi: “Genç Efendi haklı! Wang Jin, getirdiğin o sırtlanların hepsini kardeşlerim halletti!”

Bu adam iri yapılydı, sesi tok ve güçlüydü; orta yaşlı birine benziyordu. Yüzünde ay ışığında bakır rengi parlayan bir maske vardı; sadece gözleri görünüyordu, görünüşü oldukça tuhaftı. Bir anda yanlarına ulaştı.

Wang Jin bir kez daha şaşkınlığa uğradı: “Altın Maskeli Ejder Kral?”

Altın Maskeli Ejder Kral, son yıllarda Güney Denizi’nde hızla yükselen, adaları ele geçirmiş, denizde büyük bir güce sahip ünlü bir korsan lideriydi. Ancak önüne geleni kesip biçen, denizcilerin korkulu rüyası olan diğer korsanlardan farklıydı; o sadece kendi kontrolündeki rotalardan geçen ticaret gemilerinden koruma

akçesi alırdı. Bir gemi onun korumasına girdi mi, menziline sağ salım varması garantiydi. Kaptanlar, başka korsanlara yem olup canlarından olmaktansa, Ejder Kral'a bu akçeyi seve seve verirlerdi. Devlet ona dış geçiremiyordu. Gerçek yüzünü asla göstermediği ve hep o pirinç maskeyi taktığı için denizciler ona Altın Maskeli Ejder Kral derlerdi.

Adam güldü: “Beni tanıyor musun? Senin gibileri öldürmek için Genç Efendi'nin elini kirletmesine ne hacet? Ben yeterim.”

Wang Jin dişlerini gıcırdatarak kılıcıyla saldırdı. Kısa bir boğuşmanın ardından acı bir feryat yükseldi; kılıcı tutan eli bileğinden kopmuş, kılıçla birlikte havada uçmuştu.

Wang Jin acı içinde yere yığıldı, kan fışkıran bileğini tutarken gözleri Pei Youan'a çivilenmişti; bakışları hınç ve nefret doluydu.

Pei Youan onun önünde diz çöktü, heybesinden o kutsal mührü çıkardı. Üzerindeki kanı sildi, avucunda tutup ay ışığında bir süre seyretti. Sonra ayağa kalktı ve Ejder Kral'a döndü: “Dong Amca, işini bitir.”

Kılıç indi ve Wang Jin'in çırpınışları son buldu. Ejder Kral kılıcını kınına soktu, yüzündeki maskeyi çıkardı; orta yaşlı bir adamdı bu. Kendisine bakan Xiao Yu'nun önünde eğilmek üzereyken, genç imparator onu hemen kollarından tutup durdurdu.

Adamın yüzü sakallarla kaplı olsa da Xiao Yu onu bir bakışta tanıdı. Şaşkınlıkla, "General Dong?" dedi.

Ejder Kral'ın gerçek adı Dong Chengmao idi. Eskiden Muhafız Dükü'nün sadık komutanlarından biriydi, savaş meydanlarında büyük kahramanlıklar göstermişti. Muhafız Dükü ölmeden önce bir ferman yazıp onu Tianxi İmparatoru'na tavsiye etmişti. Dong Chengmao, hem Tianxi hem de Genç İmparator döneminde önemli görevlerde bulunmuştu. Genç İmparator'un kaza süsü verilmiş ölümünden ve Suanan Prensi'nin tahta çıkışından sonra, asılsız bir isyan suçlamasıyla görevinden alınmış, yargılanmak üzere başkente götürülürken yolda eski adamları tarafından kaçırılmıştı. O günden sonra ondan haber alınamamıştı.

Kimsenin aklına, Güney Denizi'ne hükmeden o meşhur Ejder Kral'ın eski General Dong olduğu gelmezdi.

Dong Chengmao da derin bir iç çekti, biraz hasret giderdikten sonra konuştu: "İmparatorum, bunca yıl her yerde sizi aradım ama bir iz bulamadım. Neyse ki Genç Efendi asla pes etmedi; bu sefer tam vaktinde yetişti ve her şeyi planladı. Yoksa Dong Chengmao bu vebali ödeyemezdi!"

Az önceki tehlikeyi hatırlayınca General Dong'un hâlâ yüreği ağzına geliyordu. Tekrar özür dilemeye yeltenince Xiao Yu onu yine durdurdu. Dong Chengmao, "İmparatorum, Genç Efendi... Siz burada bekleyin, ben adamları toplayıp geleyim," diyerek aceleyle uzaklaştı.

Xiao Yu, Pei Youan'a döndü: "Hocam, burada olduğumu nasıl bildiniz?"

Pei Youan, “Jinyiwei’nin gözü kulağı her yerdedir,” dedi. “Onları takip etmek, aslında kendi istihbarat ağını kurmak gibidir. Ama çok gizli hareket ederler; alt ve üst kademeler arasında bilgi akışı çok sınırlıdır. Wang Jin buraya geldiğinde, eğer amacı sadece birini yakalamak olsaydı, neden tüccarlardan liste isteyip ortalığı velveleye versin ki? Gider herkesi toplar, işini bitirirdi. Üstelik Jin ailesine dokunup büyük bir gürültü kopardı; bu onun her zamanki tarzına hiç uymuyordu. Anladım ki bir şeylerin izini bulmuş ve mahsus yem atıyor. Bu hareketi iki ucu keskin bir bıçaktı; her ne kadar seni ortaya çıkarmayı başarsa da kendi niyetini de belli etmiş oldu. Ben de onu izleyerek seni buldum.”

Xiao Yu’nun başı ve kıyafetleri hâlâ sıırıksıklamdı, esen gece rüzgârıyla birlikte titremeye başladı.

Pei Youan hemen üzerindeki pelerini çıkarıp ona uzattı.

“Hayır Hocam, sizin sağlığınıza daha önemli, ben üşümüyorum...” diye geri çevirmeye çalıştı Xiao Yu.

Pei Youan gülümsedi: “Zararı yok. Bu rüzgâr bana işlemez. Sırıksıklamsın, hasta olma.” Pelerini Xiao Yu’nun omuzlarına örttü ve bağlarını bizzat bağladı.

Pelerin sıcacıktı, sanki hocasının vücut ısısını hâlâ taşıyordu. Xiao Yu, Pei Youan’a bakarken gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

“...Teşekkür ederim Hocam. Çok aptallık ettim, onun oyununa geldim...”

Pei Youan başını salladı: “Kendinizi suçlamayın İmparatorum. Wang Jin yılların kurdudur; onun hileleri, tuzakları bir gencin hayal edemeyeceği kadar sinsidir. Yaşınız küçük olsa da yüreğinizde büyük bir asalet var; balçığın içinde bile o temiz kalbinizi korumuşsunuz. Merhum İmparator’un ruhu şad olmuştur.”

Genci teselli ettikten sonra devam etti: “Suanan Prensi şimdi de Üçüncü Prens’i ortadan kaldırmanın derdinde. Üçüncü Prens de boş bir adam değil; yakında büyük bir çatışma çıkması kaçınılmaz. Ortalık çok karışık, kimin galip geleceği belli değil.

Henüz ortaya çıkamazsınız, Quanzhou'da kalmanız da artık imkânsız. Şimdilik Dong Amca ile gidin, benden haber bekleyin, olur mu?”

“Her şeyi sizin ayarladığınız gibi yapacağım Hocam.”

Xiao Yu hemen kabul etti, sonra ekledi: “Siz her zaman benim Hocamsınız ama ben artık imparator değilim. Lütfen bana artık İmparatorum demeyin, Yu deyin yeter. İmparatorluk tacı artık umurumda değil; bunca yıl beni bırakmadınız, bugün de canımı kurtardınız, babama olan vefa borcunuzu fazlasıyla ödediniz. Sırf benim için kendinizi tekrar tehlikeye atmanızı istemem. Söz verir misiniz?”

Pei Youan gence baktı; o sadık ve samimi bakışları görünce, bu çocuğun küçükken derslikte uykusu gelip oturduğu yerde kestirdiği günleri hatırladı. İçini bir sıcaklık kapladı, gülümseyerek başını salladı.

Dong Chengmao kısa sürede geri döndü: “İmparatorum, Genç Efendi, burada daha fazla duramayız, hemen ayrılalım.” Yerdeki Wang Jin'in cesedine baktı: “Genç Efendi, cesedi ortadan kaldıralım mı?”

“Dong Amca, İmparatoru bu gece sağ salim gönderebileceğinden emin misin?”

“Merak etmeyin Genç Efendi, her şey hazır, bir aksilik çıkmaz.”

Pei Youan biraz düşündü: “Eğer yanılmıyorsam, Quanzhou şehrinde İmparatorun izini süren başka bir grup daha var. Eğer bir şeylerden şüphelenirlerse onlardan kurtulmak pek kolay olmaz. Ceset kalsın, dokunmayın.”

Sözleri biraz üstü kapalıydı ama Dong Chengmao bir an duraksadıktan sonra durumu anladı ve kahkahayı bastı: “Yine her şeyi düşünmüşsün Genç Efendi! Bu cesetler o adamları birkaç gün oyalar, işimizi görür.”

Pei Youan gülümsedi ve Xiao Yu'yu alıp uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra Xiao Yu duraksadı ve alçak sesle sordu: “Hocam, eğer o Zhen ailesinin kızı beni kurtarmasaydı çoktan ölmüştüm. Bu Wang Jin, onların beni sakladığını öğrenmişti.

Şimdi o öldü, ben de gidiyorum... Acaba kızın başı belaya girer mi?”

Pei Youan bir an durdu, sonra cevap verdi: “Merak etme. Bu kez güneye inen iki ayrı Jinyiwei grubu vardı. Wang Jin buraya geldi, diğer grup ise yanlış bir istihbaratla başka bir yere gitti. Wang Jin ve o grubun lideri birbirlerine düşmandır, ödülü paylaşmamak için asla bilgi alışverişi yapmazlar. Wang Jin öldü, onun gizlice sorguladığı ve seni denize atan o iki Jin ailesi uşağı da orada öldürüldü. Artık bu sırrı kimse bilmeyecek.”

Xiao Yu rahat bir nefes aldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi: “İyi bari, ona bir zarar gelmesinden çok korkuyordum.”

Pei Youan, Ejder Kral’a döndü: “Dong Amca, bundan sonra Zhen ailesinin gemileri denize açıldığında onlara göz kulak ol, olur mu?”

Dong Chengmao, “Genç Efendi, sen demesen de ben biliyordum zaten, merak etme,” dedi.

Pei Youan son bir kez Quanzhou şehrinin olduğu yöne baktı, sonra adımlarını hızlandırdı. Grubun silüetleri gecenin karanlığında kısa sürede kayboldu.

Onlar gittikten kısa bir süre sonra Xiao Yintang ve adamları bölgeye ulaştı. Yerdeki Jinyiwei cesetlerini görünce şaşkınlıkla durdular. Adamları cesetleri hızla aradıktan sonra biri doğrulup rapor verdi: “Efendimiz, üzerlerinde hiçbir şey yok, tertemizler!”

Xiao Yintang düşüncelere dalmışken, rüzgârla birlikte uzaklardan bir hareketlilik sesi geldi. Gözcü olan adamı koşarak geldi: “Efendimiz, askerler geliyor!”

Xiao Yintang, uzaktan görünen meşalelerin gölgelerine baktı ve kaşlarını çattı: “Dağılın, kimliğinizi belli etmeyin!”

İki gün sonra Fener Festivali’ydi. Normalde tüm şehrin ısılt ısılt olması, insanların sokaklara dökülmesi gerekirdi ama bu yılki festival bambaşkaydı. Valilik sadece fener şenliğini yasaklamakla kalmamış, sokağa çıkma yasağı da ilan etmişti. Hanlara ve evlere yol izni olmayan kimseyi almamaları emredilmiş, tüm şehir kapıları ve limanlar kapatılmıştı. Dışarı çıkan her insan, her

araba ve her gemi didik didik aranıyordu. Şehirde büyük bir korku hâkimdi; sokaklarda Ejder Kral'ın adamlarının şehir sızdığı, devletin büyük bir operasyon başlattığı, kimliği ya da yol izni olmayan herkesin tutuklanacağı fısıltıları dolaşıyordu.

Jiafu bu birkaç gündür yine diken üstündeydi, üstelik evde de bir huzursuzluk çıkmıştı. Gerçi çok büyük bir mesele değildi ama insanın canını sıkmaya yetiyordu. Önce büyükannesi torununa yeni bir kısmet bulacağını söylemiş, Zhen Yaoting buna karşı çıkıp günlerce huysuzluk etmişti. Ayrıca plana göre ocak ayı sonunda Zhen ailesinin yılın ilk büyük gemisi denize açılacaktı; Yaoting ne pahasına olursa olsun gemiyle gitmek istiyordu ama büyükannesi ve Meng Hanım buna asla izin vermiyordu. Yılbaşından beri evde huzur kalmamıştı. Dün Yaoting yine büyükannesiyile tartışmış ama bir sonuç alamamıştı. Büyükannesi onun gizlice gemiye kaçmasından korktuğu için gemi gidene kadar onu odasına kilitlemişti. Ancak sabah pencerelerin zorlanarak açıldığı ve Yaoting'in ortadan kaybolduğu fark edilmişti. Hemen adamlar çıkarılmıştı ama dönenler hiçbir iz bulamadıklarını söylüyorlardı. Şehir zaten karışık; kapıdaki muhafızlar az önce sokaktan askerlerin geçtiğini söylemişlerdi. Büyükhanım ve Meng Hanım panik içindeydi, Jiafu da çok endişeleniyordu.

Tüm kapılardaki görevliler Genç Efendi'nin dışarı çıkmadığına dair yeminler ediyordu; evin her köşesi aranmış ama izine rastlanmamıştı. Jiafu onun nereye gitmiş olabileceğini düşünürken aniden bir yer aklına geldi ve aceleyle oraya koştu.

Zhen ailesinin malikânesi çok büyüktü; arka bahçenin kuzeybatı köşesinde, babasının eskiden kullandığı bir atölye vardı.

Jiafu'nun babası küçüklüğünden beri ahşap işlerini sever, çeşitli gemi modelleri yapardı. Zhen Yaoting de bu konuda babasına çekmişti; çocukken hep babasının yanında burada oynardı. Babası işlerin yoğunluğundan vakit bulamaz olunca burası Yaoting'in oyun alanı haline gelmişti. Kendisi de çok güzel ahşap işleri yapabiliyordu ama babasının ölümünden sonra burası yavaş yavaş terk edilmişti; kapıları hep kapalı durur,

uşaklar bile nadiren uğrardı.

Jiafu atölyeye vardığında kapıda durdu; içeriden gelen rendeleme sesini duyunca derin bir nefes aldı. Kapı aralığından içeri baktığında, ağabeyinin o eski tezgahın başında, iki büküm olmuş bir tahta parçasını hırsla rendelediğini gördü. Bu soğuk havada üzerinde sadece ince bir gömlek vardı, ceketini bir kenara fırlatmıştı ve kan ter içindeydi.

Jiafu, Tanxiang’a hemen haber vermesini, büyükanne ve annesinin daha fazla telaşlanmamasını işaret etti; kendisi de kapıyı itip içeri girdi.

Zhen Yaoting kız kardeşinin geldiğini görünce işini bırakmadı, sadece “Kardeşim, ne diyeceğini biliyorum. Söyle, dinliyorum ama işimi bölme!” dedi.

Jiafu aslında çok kızgındı ama onu böyle kan ter içinde görünce yüreği yumuşadı. Şöyle bir etrafına bakıp iç geçirdi, mendilini çıkarıp ağabeyinin terini sildi: “Ağabey, hep düşünüyorum... Neden ille de denize açılmak istiyorsun? Bana anlatır mısın?”

Yaoting cevap vermedi, hırsla rendelemeye devam etti.

“Hâlâ babamızın ölmediğini, sadece dönemeyeceği bir yere düştüğünü ve sen bizzat gidip aramadan huzur bulamayacağını düşünüyorsun, değil mi?”

Yaoting’in eli havada kaldı.

Jiafu kenardaki eski odun yığınının üzerine oturdu, dizlerini karnına çekip dalgın dalgın baktı.

Yaoting bir süre daha rendelemeye devam etti ama hareketleri yavaşladı ve sonunda tamamen durdu, öylece kalakaldı.

Atölyenin ışığı loştu, havada hafif bir rutubet kokusu vardı. Jiafu bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: “Ağabey, sen babamızı özlüyorsun, ben de özlüyorum. Ben de onun sağ olmasını çok isterdim ama bu artık imkânsız. Böyle devam edemezsin. Bazı şeyleri sana çoktan söylemek istiyordum, hazır fırsat bulmuşken hepsini söyleyeyim. Eğer ağır gelirse, bil ki hepsi gerçektir. Yılbaşı öncesi Fuming Adası’ndan geçerken

olanları hatırlıyor musun? O zaman tamamen haksızdın demiyorum; o adam Zhang Amca'ya saygısızlık etmişti, sen de amcamı korudun, bunda bir yanlış yok. Ama adamlar gemiden indikten sonra, arkalarındaki grubun hiç de tekin olmadığı belliydi. Gurbetteyiz, bir bela eksik olsun, biraz alttan alsak ne olurdu? Sen dayanamayıp olay çıkardın; şansımıza adamlar çekip gitti, yoksa başımıza neler gelirdi kim bilir.”

Yaoting homurdandı: “Kardeşim, burada haksızsın. Önce o adam sataştı, beni yere fırlattı; iki çift laf etmem suç mu?”

Jiafu, “Onu yenebilir miydin?” dedi. “O adamların kim olduğunu biliyor muydun? İki laf edip nefsinizi körelttiniz ama ya dış geçiremeyeceğimiz birilerini düşman etseydin, tüm ailenin başını yaksaydın ne yapacaktın?”

Yaoting mırıldandı: “Kim olabilirler ki? Quanzhou’da bize kim saygı duymaz?”

Jiafu acı acı güldü: “Senin dünyanın sadece Quanzhou kadar kalmış. Başkente gittiğimizde hiç mi bir şey fark etmedin? Sıradan bir memur bile olsa, karşısında boynumuz kıldan ince. Hele biraz nüfuzu olanlar... İsteseler bizi bir karınca gibi eziverirler. Ağabey, o gün beni korumak istediğin için bir şey dememiştin. Odaya dalıp Büyükhanım’ı zorla görmeye çalışman, o saygısızca sözlerin... Eğer karşıdaki o kadar anlayışlı biri olmasaydı da başkası olsaydı, halin ne olurdu bir düşün bakalım?”

Yaoting donakaldı.

“Önce kendimiz dimdik durmalıyız, yeterince güçlü olmalıyız ki kimse bize dokunmaya cesaret edemesin. İnsan önce kendi ayakları üzerinde durur, sonra başkalarının karşısına çıkar. Quanzhou’da adını duyanlar sana 'beyim' diyorlarsa, bu dedemizin ve babamızın bıraktığı miras sayesinde, senin şahsın için değil. Acı ama gerçek; bir gün başımız sıkışsa, sadece senin için kim bize el uzatır? Başkasını geçtim, Yuzhu Abla... Ona gönlünü kaptırdın. O sadece bir hizmetçi kız ama ağabey, sen ne yapabiliyorsun? Ancak gizli saklı yanına gidip iki kelam edebiliyorsun. Yuzhu Abla seni istese bile, gidip onu oradan

çekip alacak, ona sahip çıkacak o kudret, o ağırlık sende var mı? Yok!”

Yaoting’in yüzü yavaş yavaş kızarmaya başladı.

“Okumadın, neyse... Büyükanmem ve annem artık seni zorlamıyorlar ama en azından Zhen ailesinin tek oğlu olarak sorumluluk almalısın, değil mi? O gün İkinci Kuzen geldiğinde fırlayıp 'Eğer kardeşim evlenemezse ona ömür boyu ben bakarım!' demiştin. Senin gibi bir ağabeyim olduğu için çok şanslıyım. Ama babam artık yok, büyükanmem yaşlandı... Sen böyle devam edersen ben kime yaslanacağım?”

Jiafu’nun gözleri doldu: “Ağabey, ailemiz neden beni o aileye gelin vermek istedi sanıyorsun? Annem neden onlara o kadar yaltaklandı? Büyükanmem senin bu halini görüp Zhen ailesinin mirasını koruyamayacağını anladığı için, bana karşılık sana bir dayanak bulmaya çalıştı! Ama orası çok karanlık bir yerdi, annem kıyamadı da beni geri getirdi. Ağabey, eğer gerçekten beni ömür boyu korumak istiyorsan, bir ağabey gibi davran. Boş hayaller kurmayı bırak, işinin başına geç, kendini ispat et. Yoksa bu sefer annem büyükanmemin azarına göğüs gerip bu işi bozsa bile, yarın başka bir kapı açılacak. Çünkü bu evde son sözü büyükanmem söyler. Anlıyor musun beni?”

Yaoting öylece kalakaldı.

Kız kardeşi Yuzhu’dan bahsettiğinde kalbine bir iğne batmış gibi hissetmişti; Pei ailesiyle olan evlilik meselesini duyunca ise başından aşağı kaynar sular döküldü.

Eskiden kız kardeşinin Pei ailesine gelin gitmesini büyük bir şans, bir itibar meselesi sanıyordu; işin içinde böyle bir mecburiyet olduğunu hiç düşünmemişti.

Büyük bir utanç içinde başını öne eğdi, yer yarılsa da içine girseydi. Uzun bir sessizlikten sonra başını kaldırdı, dişlerini sıkarak konuştu: “Kardeşim, daha fazla söyleme! Ne kadar hırtlık ettiğimi anladım! Kendi istikbalim için senin hayatını feda etmelerine izin vereceksem, ben ne biçim bir adamım! Üzülme artık, bundan sonra senin boynunu asla bükmeyeceğim!”

Eskiden ne zaman evde azar işitse ya da birileri nasihat etse,

Yaoting hep "tamam" der, arkasını dönünce bildiğini okurdu. Jiafu onun hiç bu kadar mahcup ve kararlı olduğunu görmemişti; bu seferki sözlerinin öncekilerden çok farklı olduğunu hissetti.

Her işin başı zordu; hemen tamamen değişemese bile, kalbinde bir şeyler kıpırdadıysa bu iyi bir başlangıçtı.

Günlerdir Jiafu'nun yüreğine çöken o kasvet de biraz olsun dağılmıştı. Ağabeyinin yanındaki bitmemiş gemi maketine baktı: "Önce şunu bitir de bana hediye et."

Yaoting başını kaşdı: "Babam kadar güzel yapamıyorum ama beğenmezsen de canın sağ olsun, veririm."

Jiafu, "Ağabeyimin verdiği her şeyi severim," dedi.

Yaoting sırtıttı, hemen tekrar rendesine sarıldı: "Parçalar bitmek üzere, bekle kardeşim, birleştirmesi çabuk olur."

Jiafu gülümsedi, elini çenesine dayayıp onu izlemeye başladı. Bir süre sonra Yaoting çırpısını bulamadı. Jiafu kalkıp ona yardım etmek için etrafa bakındı; çırpı ipinin köşedeki odun yığınının yanına düştüğünü gördü. Oraya gidip eğildiğinde, tam başını kaldırırken odunların arkasında siyah çizmeli bir erkek ayağının ucunu fark etti.

Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kendini toparlayıp hiçbir şey fark etmemiş gibi oradan uzaklaşmak istedi ama Yaoting yanına gelip, "Tam önünde işte, neden almıyorsun?" dedi.

Jiafu çırpıyı kaptığı gibi doğruldu, ağabeyinin koluna yapışıp onu kapıya doğru sürüklemeye başladı: "Ağabey, şimdi aklıma geldi, annem çok telaşlıydı, ben de çıkalkı epey oldu. En iyisi şimdi dönelim, bu gemiyi sonra bitirirsin, acelesi yok..."

Konuşurken ağabeyinin kolunu sertçe sıktı ve fısıltıyla, "Sakin arkana bakma, bir şey sorma, hemen çıkıyoruz!" dedi.

Yaoting hiçbir şey anlamamıştı ama kız kardeşinin gözlerindeki o dehşeti ve gerginliği görünce ağzını açtı ama geri kapattı.

Tam atölyenin kapısından çıkmak üzereyken, arkalarından bir ses yükseldi: "Durun!"

Jiafu'nun tüyleri diken diken oldu. Hâlâ şaşkın olan Yaoting'i çekıştırerek dışarı koşmaya yeltendi, tam bağıracaktı ki kapıda bir gölge belirdi ve buz gibi bir kılıç boğazına dayandı.

Jiafu o adamı hemen tanıdı; Fuming Adası'nda tartıştıkları o adamdı bu!

Yaoting önce donakaldı, sonra durumu kavrayıp gözlerini açtı. Tam ağzını açacaktı ki adam hızla öne atılıp Yaoting'in ensesine sert bir darbe indirdi. Yaoting tek bir ses bile çıkaramadan oracığa yığılıverdi.

Jiafu arkasından gelen ayak seslerini duydu. Yavaşça döndüğünde Xiao Yintang'ın odun yığınının arkasından çıktığını ve ağır adımlarla kendisine yaklaştığını gördü.

Adamın bakışları soğuk ve acımasızdı; sanki bir bıçak gibi Jiafu'nun yüzünde geziniyor, derisini yüzmek istiyordu. Ama o ince dudaklarında yine o sahte, nazik gülümseme vardı: “Korkma küçük hanım. Pek hayırlı biri sayılmam ama dediğimi yaparsan kılına bile zarar gelmez.”

Xiao Yintang'ın babası, Yunnan bölgesinin hâkimi olan Yunzhong Prensı Xiao Lie idi.

Hanedan yasalarına göre, bir prensin oğlu olarak imparatorun fermanı ya da izni olmadan Yunnan'dan ayrılması yasaktı. Aksi takdirde bu durum en hafif tabiriyle kanunları hiçe saymak, en ağır tabiriyle ise isyan sayılırdı. Üstelik bu yolculuğu babasından da gizli yapmıştı.

Üç yıl önce Genç İmparator'un o şaibeli kazada ölmesinden beri, aslında hayatta olduğu ve bir şekilde kaçmayı başardığına dair söylentiler bitmek bilmemişti. Mesele çok büyüktü; Xiao Yintang yıllardır her yerde onu aramış ama bir sonuç alamamıştı. Birkaç ay önce casuslarından bir haber gelmişti: Jinyiwei muhafızları Quanzhou civarında sık sık görülmeye başlanmıştı ve bu durumun Genç İmparator ile ilgili olduğu sanılıyordu. O sırada babası Prens Xiao Lie, saraydan gelen Müfettiş Ma ile birlikte batı sınırındaki kabile reislerine imparatorluk otoritesini hatırlatmak üzere sefere çıkmıştı, sarayda değildi. Xiao Yintang fırsatı kaçırmamak için babasına gizli bir haber gönderip en sadık adamlarını yanına alarak gece yarısı kılık değiştirip Yunnan'dan ayrılmıştı. Binbir zahmetle Quanzhou'ya kadar iz sürmüş ancak yine de geç kalmıştı; önceki gece sahile ulaştığında sadece birkaç Jinyiwei cesedi bulabilmişti.

Son iki gündür gelen haberlere göre, o gece yaşananlar son yıllarda denizde yükselen Ejder Kral ile ilgiliydi.

Ejder Kral kimdi, bu işe nasıl bulaşmıştı, Genç İmparator gerçekten yaşıyor muydu, o gece Ejder Kral'ın eline mi düşmüştü yoksa çoktan ölmüş müydü... Bunların hepsi birer muammaydı ve bu kadar kısa sürede gerçeği öğrenmesi imkânsızdı.

Ancak bildiği bir şey vardı; artık burada kalmasının bir faydası yoktu ve bir an önce Yunnan'a dönmesi gerekiyordu.

O Müfettiş Ma denilen adam, sözde babasına eşlik ediyordu

ama asıl görevinin babasını denetlemek, her adımını rapor etmek olduğu apaçıktı. Babası bile o küçük müfettişin önünde saygıyla eğilmek zorundaydı. Böyle bir zamanda Xiao Yintang'ın Yunnan'dan gizlice ayrıldığının duyulması, sarayın ellerine büyük bir koz vermesi demekti.

Dönüş planına göre Müfettiş Ma bu ay sonunda Kunming'e dönecekti; o zamana kadar Xiao Yintang'ın sarayda olması şarttı. Vakti daralıyordu, bir an önce Quanzhou'dan çıkmalıydı.

Fakat o gecedен sonra Quanzhou'da gündüzleri sıkı denetim, geceleri ise sokağa çıkma yasağı başlamıştı. Şehir tamamen mühürlenmiş, tüm çıkış yolları kesilmişti.

Yola çıkarken sahte kimlikler ve yol izinleri hazırlamıştı; normalde bunlar her kapıyı açardı ama bu sefer bir şeyi hesaba katmamıştı.

Dün sabah tam kapıdan çıkacakken, önündeki Yunnanlı bir tüccar durdurulup tutuklanmıştı. Adam suçsuz olduğunu haykırsa da muhafızların cevabı netti: "Yukarıdan emir var, Yunnan nüfusuna kayıtlı her kim görülürse sorgusuz sualsiz tutuklanacak."

Devlet neden Quanzhou'daki Yunnanlıların peşindeydi?

Xiao Yintang, Jinyiwei'nin bu olayı Yunnan sarayıyla ilişkilendirdiğini anladı. Bu çok tehlikeli bir işaretti; imparatorun babasına olan güvensizliğinin ne safhada olduğunu gösteriyordu.

Yol izinleri artık işe yaramazdı, o da geri çekilip başka bir yol düşünmeye başladı.

Hemen aklına Fuming Adası'nda adamı Liu Yi ile tartışan o geminin sahibi geldi.

Hatırladığına göre o şımarık züppe Zhen ailesinden olduğunu söylemişti. Gemiden ve çocuğun tavırlarından bu Zhen ailesinin Quanzhou'nun en zenginlerinden biri olduğu anlaşılıyordu.

Tüccarların statüsü düşük olsa da bu kadar zengin olanların yerel yönetimle arası hep iyi olurdu; başkasının yapamadığı işleri onlar tereyağından kıl çeker gibi hallederlerdi.

Liu Yi'nin getirdiği bilgiler de bunu doğruluyordu: Zhen

ailesinin valilikle arası çok iyiydi ve o züppe çocuk, üç yıl önce babasını kaybetmiş olan evin tek oğlu Zhen Yaoting idi.

Gökten gelen bir fırsat gibiydi. Xiao Yintang hiç tereddüt etmedi; Zhen ailesinin tek oğlunu rehin alacak ve onların nüfuzunu kullanarak bir an önce şehirden çıkıp Yunnan'a dönecekti.

Dün boyunca çocuk evden çıkmamıştı ama Xiao Yintang'ın artık bekleyecek vakti yoktu. Gece yarısı Liu Yi ile birlikte gizlice Zhen malikânesine sızdı.

Aslında Zhen ailesini pek önemsememişti; alt tarafı bir tüccar ailesiydi, korumaları ne kadar iyi olabilirdi ki? Ama Zhen ailesinin başında bir kadın ve bir çocuk olduğu için Büyükhanım Hu güvenliğe çok önem vermişti. Emekli bir başkomiseri işe almış, o da adamlarını çok sıkı eğitmişti. Özellikle bu karışık günlerde adam bizzat nöbet tutuyordu. Xiao Yintang bir hata yapıp askerleri uyandırmaktan çekindiği için sabaha karşı arka bahçeye çekilmişti. Tam çıkmak üzereyken şansı yaver gitti; Yaoting tek başına bahçeye geldi, o da peşine takıldı.

Az önce tam harekete geçecekken, dünya güzeli bir kızın geldiğini görünce köşede bekleyip konuşmalarını dinlemiş ve planını kafasında netleştirmişti.

Bu Zhen kızı akıllıydı, lafını biliyordu ve ağabeyiyle arası çok iyi görünüyordu. Yaoting'i rehin tutup bu kızı elçi olarak kullanmak en mantıklısıydı.

Jiafu, Xiao Yintang'ın karşısında öylece belirmesiyle bir an kalbine bin iğne batmış gibi hissetti. Gözleri karardı; sanki geçen hayatta ölmeden önceki o korkunç çaresizlik ve acı tekrar üzerine çökmüştü.

Kapı pervazına tutundu, bir omzuyla güç almaya çalıştı. Gözlerini yumup o baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra dimdik durdu ve yavaşça gözlerini açtı.

“Burası benim evim. Kimsin sen? Ne istiyorsun?”

Tane tane, son derece net bir sesle sordu.

Xiao Yintang bir an duraksadı. Bakışları kızın yüzünde bir kez daha takılı kaldı; içindeki o tuhaf his iyice güçlenmişti.

Bu Zhen kızı gerçekten çok güzeldi.

Kendi sarayı güzellerle doluydu ama bu kız, hayatında gördüğü en duru, en eşsiz güzelliğe sahipti. İnsanda onu kucağına alıp koruma arzusu uyandıran o narin hali bambaşkaydı. Normal bir erkeğin böyle bir afet karşısında bir şeyler hissetmesi doğaldı.

Xiao Yintang da güzel kadınlardan keyif alırdı. Ama ne zaman ne yapması gerektiğini çok iyi bilirdi. Şu an için bu kız sadece bir kaçış biletiydi.

Yine de bu kız onda tuhaf bir duygu uyandırmıştı.

Ortaya çıktığında kızın yüzündeki kanın çekilmesi, fal taşı gibi açılan gözleri... O ilk tepki yalan söylemezdi. Xiao Yintang'ın keskin gözlerinden kaçmamıştı.

Sanki kız onu önceden tanıyor gibiydi; hatta ona karşı derin bir nefret ve korku besliyor gibi bir hali vardı. Bir an öyle zayıf görünmüştü ki sanki yere yığılacaktı.

Ama çok çabuk toparlanmıştı; gözlerini açtığında bakışları artık berrak ve mesafeliydi.

Bu hiç normal değildi.

On beş on altı yaşlarında bir kız, evinin bahçesinde yabancı bir istilacı görecektir, ağabeyi yere serilecek ve o bu kadar çabuk sakinleşecekti...

Xiao Yintang, bunun gerçek bir tepki mi yoksa bir rol mü olduğunu merak etti. Ancak şu an bunu araştırarak lüksü yoktu.

Yerde Liu Yi'nin kılıcı altında yatan çocuğa bir bakış attı, sonra tekrar kıza döndü: "Hemen git ve evde sözü geçen kişiye söyle, bir an önce şehirden çıkmam gerekiyor. Ben sağ salim ayrıldığımda ağabeyin de güvende olacak. Aksi takdirde, benimle birlikte mezara girer."

Bir araba Zhen malikânesinden yola çıktı; yanında at sırtında Zhang Da ve birkaç uşak vardı. Araba sarsılarak batıdaki Yicheng

Kapısı'na doğru ilerledi.

Kapıda o gün nöbetçi olan Bölük Komutanı Shi Quanyou ve adamları vardı. Çıkan herkesi didik didik arıyorlardı; tahtirevanların perdeleri açılıyor, küfeler kılıçlarla dürtülüyor, bohçalar boşaltılıyordu. Shi Quanyou tam birilerine bağırıp çağırırken uzaktan gelen arabayı ve yanındaki Zhang Da'yı fark etti. Hemen öne atıldı. Zhang Da atından inip arabayı durdurdu, selamlaştılar. Daha iki laf etmeden arabanın içinden sabırsız bir erkek sesi yükseldi: "Zhang Da! Önümüzde bir ölü mü var da yol açılmıyor? Neden durduk?"

Shi Quanyou hemen anladı; içerideki Zhen ailesinin o meşhur hovarda oğlu Zhen Yaoting idi.

Bu çocuğu Quanzhou'da tanımayan yoktu; kendisi de uzaktan birkaç kez görmüştü. Sesindeki o buyurgan ve şımarık ton tam da ondan beklenecek cinstendi. Gülerek, "Zhen Beyefendi mi? Kusura bakmayın, duymuşsunuzdur, şehir bu aralar karışık. Ben de emir kulu sayılıyım, ne yaparsın... Nereye böyle?" dedi.

Zhang Da iç geçirerek, "Hep bu karışıklık yüzünden işte," dedi. "Biliyorsun, bizim Büyükhanım yaşlı haliyle bunca işi çekip çeviriyor. Şehirdeki bu olaylar, gemilerin kalkamaması derken dün gece fenalaştı, bugün yataktan kalkamıyor. Bugün Batı Şehir dışındaki Zimao Dağı'ndaki çiftlikte önemli bir işi vardı, gidemeyince Genç Efendi'yi vekil gönderdi. Zahmet olmazsa bir bakıver de bir an önce gidip dönelim. Yarın müsait olduğunda yanına gelirim de bir kadeh parlatırız."

Zhang Da adama bir bakış attı, sonra kulağına eğilip fısıldadı: "Hazır karşılaşmışken söyleyeyim. Geçen yıl sonu gelen gemiden çok güzel mallar çıktı. Bizim Büyükhanım geçen gün dedi ki, 'Shi Komutan ve adamları bizim liman için çok ter döküyor, yıl sonu yoğunluktan bir teşekkür edemedik.' Yarın akşam vaktin olursa yanıma gel de bir bak bakalım neler var."

Shi Komutan'ın gözleri parladı, güzel bir rüşvet koparacağını anladı. Normalde şöyle bir bakıp geçerdi ama yukarıdan emir çok kesindi, gevşeklik edemezdi: "Emir büyük yerden, hangi evden olursa olsun bakmak zorundayım. Zhen Beyefendi, kusura

bakma artık.” Arabaya yaklaştı, kapıyı açıp içeri baktı. Zhen ailesinin oğlunu koltuğa yayılmış halde gördü; saçları darmadağındı, bir kısmı yüzüne dökülmüştü, üzerinde süslü ama kırışık bir kaftan vardı. Kucağına bir kadın oturtmuş, kadının omzuna gömülmüş oynaşıyordu; yüzü görünmüyor, sadece alnı seçiliyordu. Kadının sırtı kapıya dönüktü; simsiyah saçları ışıltı ışıltı, yakası biraz açılmıştı ve bembeyaz boynu görünüyordu. Yüzü görünmese de o narin duruşu insanı hayallere daldıracak cinstendi.

Shi Komutan’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, daha fazla bakmaya cesaret edemedi. Hemen kapıyı kapattı, kendini toparladı. İçinden, “Zhen ailesinin oğlu gerçekten anlatıldığı kadar hovardaymış, şehir dışına işe giderken bile yanına bir kadın alıp keyfine bakıyor. Adam şanslı doğmuş, Zhen ailesine kapağı atmış, biz burada toz toprak içinde sürünelim... Kader işte,” diye hayıflandı. Adamlarına yolu açmalarını işaret etti.

Zhang Da bir teşekkür edip atına atladı, araba ilerlemeye başladı ve kapıdan çıktı.

Quanzhou'nun yedi kapısı vardı ama Tongjin Kapısı'nın seçilmesi ince bir hesabın ürünüydü.

Jiafu'nun babasının vefatından sonra Zhen ailesinin tüm dış işlerini Zhang Da yürütmeye başlamıştı. Ağzı laf yapan, her kapıyı açan, becerikli bir adamdı. Quanzhou bürokrasisiyle arasını o kadar iyi tutmuştu ki herkes ona "Zhang Ağa" diye saygı gösterirdi. Shi Quanyou ile de arası eskiden beri iyiydi; en önemlisi de Shi Quanyou, Zhen Yaoting'i şahsen pek tanımazdı. Bu hesaplar sayesinde kapıdan tereyağından kıl çeker gibi geçmişlerdi.

Arabanın içi dışarıdan bakıldığında apaçık ortadaydı, gizlenecek yer yoktu. O Shi Komutan denilen adam, arabanın içinde yayılarak oturan adamın Zhen ailesinin oğlu değil, şehirden kaçmaya çalışan bir firari olduğunu nereden bilecekti? Hele kucağındaki kadının bizzat Zhen ailesinin kızı Jiafu olduğu aklının ucundan bile geçmezdi.

Jiafu, Xiao Yintang'ın yanında yıllarını geçirmişti; onun ne kadar hesapçı olduğunu, amacına ulaşmak için hiçbir ahlaki sınır tanımadığını, doğuştan gelen o kumarbaz kibri ve küstahlığını çok iyi biliyordu.

Yola çıkmadan önce adam, Jiafu'nun kendisine kalkan olması için arabada yanında gelmesini şart koşmuştu. Büyükhanım Hu başta şiddetle karşı çıkmış, onun yerine güvendiği, cin gibi bir hizmetçi kızı vermeyi teklif etmişti ama adam Jiafu konusunda diretmişti. Torunu rehin olduğu için Büyükhanım çaresiz kalmış, adama Jiafu'ya zarar vermeyeceğine ve kapıdan çıkar çıkmaz onu bırakacağına dair yemin ettirmişti.

Xiao Yintang kabul etmişti.

Araba kapıya yaklaşırken Jiafu'nun saçlarını bozmuş, yakasını çekıştirmiş ve bir eliyle belini sıkıca kavrayarak yüzünü omzuna gömmüştü; sanki onunla oynaşıyormuş süsü veriyordu.

Kapı açıldığı o an, Jiafu adamın elinin daha da sertleştiğini, belini neredeyse kıracak kadar sıkıldığını ve tüm vücudunun gerilmiş bir yay gibi kaskatı kesildiğini hissetti.

Bu, aşırı gerginliğin ve beraberinde gelen o hastalıklı heyecanın bir belirtisiydi.

Jiafu gözlerini sımsıkı yummuş, kılı bile kıpırdamamıştı. Kapıdan çıkar çıkmaz kendisini tutan Xiao Yintang'ı itti ve dizlerinin üzerinden kalkmak istedi. Tam doğrulurken adamın elleri aniden omuzlarına bindi; Jiafu bir ağırlık hissetti, dizleri büküldü ve tekrar adamın kucağına oturtuldu.

Xiao Yintang başını hafifçe eğdi; bakışları Jiafu'nun o taze, pürüzsüz yüzüne kenetlendi. Gözlerinden başlayıp yavaş yavaş aşağı indi; burnunda durdu, en sonunda dudaklarına çivilendi. Bir süre öylece baktıktan sonra hafifçe yaklaştı, burnunu kızın şakaklarına dayadı; sanki saçlarından yayılan o narin kokuyu denemek ister gibi derin bir nefes aldı. Âdem elması istemsizce oynadı, sonra bir elini kızın çenesini kavrayıp kaldırmak için uzattı.

Jiafu hızla başını çevirip ondan kaçtı. Elini kaldırıp arabanın duvarına iki kez sertçe vurdu. Pencerenin dışından Zhang Da'nın gergin sesi hemen duyuldu: "Efendimiz, bir emriniz mi var?"

Kapıdan çıkalkı henüz çok olmamıştı, hâlâ yakınılardaydılar. Xiao Yintang'ın eli havada boş kaldı; bir an duraksadı ve Jiafu'ya keskin bir bakış attı.

Jiafu onun elinden sıyrıldı, arabanın kapısına yakın bir köşeye çekildi. Arkasını ona dönüp dağılmış giysilerini düzeltti, saçlarını tekrar topladı ve bir daha asla arkasına bakmadı.

Araba kapıdan çıkar çıkmaz hızlanmıştı. Zhang Da hemen yanlarında at sürüyordu. Bir solukta on fersah yol katettiler ve sonunda çiftliğin girişine ulaştılar. Araba durunca Zhang Da arabacıyı ve etraftaki herkesi uzaklaştırdı. Yaklaşp alçak sesle, "Beyim, geldik," diyerek kapıyı açtı. İçeri baktığında Jiafu'nun köşede oturduğunu, adamın ise arka koltuğa yayılmış vaziyette gözlerini kızın sırtına diktiğini gördü. Başka bir terslik yoktu, derin bir nefes aldı. Adamın hâlâ kıınıldamadığını görünce tekrar

konuştu: “Beyim, geldik. Burası artık güvenli. Atı yola çıkmadan önce besledik, çok güçlüdür; bugün yüzlerce fersah yol gider. Buradan batıya giden kestirme bir yol var, Quanzhou’dan çıkarır sizi. Gündüzleri kimseler olmaz, lütfen bir an önce gidin.”

Xiao Yintang’ın dudakları hafifçe kıvrıldı. Bakışlarını ancak o zaman kızıdan çekti; saçlarını topladı, giysilerini düzeltti, ayağa kalkıp Jiafu’nun yanından geçerek arabadan indi.

Zhang Da hemen kendi atını ona sundu. Adamın ata binişini izledi; gitmeden önce başını çevirip kapısı kapalı arabaya son bir kez baktı ve Zhang Da’nın gösterdiği yöne doğru atını mahmuzladı. Silüeti yolun sonunda kaybolana kadar Zhang Da bekledi, sonra derin bir oh çekip terini sildi. Arabaya koşup yumuşak bir sesle, “Küçük hanım, az önce çok mahzun oldunuz... Neyse ki o alçak gitti, kimsenin bir şey bildiği de yok...” dedi.

“Zhang Amca, iyiyim ben. Benim için endişelenme.”

Araba kapısının ardından gelen ses alçak ve sakindi.

Jiafu o gece şehre dönmedi, çiftlikte kaldı. Sıcak suyla dolu küvetin içine girdi, kendini tamamen suyun altına bıraktı. Tüm vücudunu defalarca, hırsıyla keseledi; teni kıpkırmızı kesilene, adamın dokunduğu yerler kan oturana ve sıcak suyun içinde sızlayana kadar durmadı. Ancak o zaman ruhunun derinliklerinden gelen o iğrenç ürpertiği biraz olsun bastırabilirdi.

Xiao Yintang gitmişti ama adamı Liu Yi, Zhen Yaoting’i rehin tutmak için gizlice evde kalmıştı. Büyükhanım Hu olayı herkesten sır gibi saklamıştı; evde Meng Hanım, Jiafu ve Zhang Da dışında kimsenin haberi yoktu. Yarım ay sonra askerlerin aramaları bitip kapılar açılınca Liu Yi gece yarısı sessizce çekip gitti. O yarım ay boyunca Yaoting o eski atölyede bağlı kalmıştı. Ertesi sabah Jiafu atölyeye koşup ağabeyini gördüğünde onu tanıyamadı; Yaoting’in avurtları çökmüş, perişan bir haldeydi ve her yanından ağır bir koku geliyordu. Jiafu’nun ona "ağabey" diye sarıldığını duyunca hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı; diz çöküp kendi suratına tokatlar atıyordu. Ertesi gün yataklara düştü; mart ayına kadar ancak toparlanabilirdi.

Bu büyük hastalıktan sonra Yaoting bambaşka biri olmuştu.

Bir daha ne denize açılmaktan bahsetti ne de Quanzhou'daki o hovarda arkadaşlarıyla takıldı. Her gün Zhang Da ile birlikte sabah çıkıyor, akşam dönüyor, bir yetişkin gibi işlerin peşinde koşturuyordu.

Yılın başında Zhen ailesi böyle garip ve feci bir kaza atlatmış olsa da sonunda işler yoluna girmişti. Yaoting'in bu olaydan ders çıkarıp karakterinin değişmesi Büyükhanım Hu ve Meng Hanım'ı çok sevindirmişti. Mart ayının yirmi üçündeki Mazu Bayramı geldiğinde tüm Quanzhou halkı sokaklara döküldü; şarkılar söylendi, havai fişekler patlatıldı, herkes Mazu Tapınağı'na dua etmeye gitti. Yol boyu iğne atsan yere düşmezdi. Her yıl olduğu gibi bayramın öncülüğünü Zhen ailesi ve şehrin diğer ileri gelenleri yapıyordu. Büyükhanım, Meng Hanım, Yaoting ve Jiafu hep birlikte tapınağa gittiler.

Tapınak ana baba günüydü. Görkemli törenin ardından Büyükhanım, Yaoting'i de yanına alıp oraya gelen devlet görevlilerini selamlamaya gitti. Meng Hanım da Jiafu'yu alıp tapınağın arkasında hanımlar için ayrılmış sakın bir odada dinlenmeye niyetlendi. Yanlarında birkaç uşakla ön bahçeden çıkarken Meng Hanım eski bir dostu olan bir memur hanımıyla karşılaştı. Kadın Meng Hanım'ı tuttu, bir yandan konuşuyor bir yandan da Jiafu'ya bakıp gülümsüyordu. Jiafu kadının niyetinin kendisine bir kısmet bulmak olduğunu anladı; canı sıkıldı, arkasını dönüp biraz kenara çekildi. Annesinin kadını savuşturmasını beklerken uzaklardan bir gürültü koptu. Başını kaldırdığında liman tarafında yoğun bir dumanın yükseldiğini gördü; hangi gemiydi acaba yanan? Derken birileri bağırmaya başladı: "Ejder Kral karaya çıktı! Yakıp yıkıyorlar, buraya geliyorlar! Kaçın!"

Quanzhou'daki ticaret gemileri denizde Ejder Kral'ın koruması altında olsa da bu dile getirilmeyen bir sırdı; sonuçta karşı taraf korsandı ve resmi kayıtlarda Ejder Kral büyük bir suçlu, bir deniz canavarı gibi gösteriliyordu. İdam fermanları hâlâ kapılarda asılıydı. Ejder Kral'ın karaya çıkıp katliam yaptığı haberini duyan halk dehşet içinde kaçışmaya başladı.

Aslında biraz mantıklı düşünen biri bunun imkânsız olduğunu

bilirdi. Mazu, Güney Denizi'nde koruyucu tanrıça sayılırdı; Ejder Kral bir korsan olsa da ekmeğini denizden yiyordu, böyle bir günde karaya saldıracak kadar aklını yitirmiş olamazdı.

Ama kitle psikolojisi böyleydi; bir kişi koşmaya başladı mı korku dalga dalga yayılır, kimse gerçeği sorgulamazdı.

Tapınağın önü bir anda karıştı, herkes ters yöne kaçmaya başladı. Meng Hanım üzerine koşan biri tarafından sarsıldı, az kalsın düşüyordu; yanındaki Dadı Liu onu zor tuttu. Jiafu annesinin telaşa adını seslendiğini duydu, cevap verdi ve ona ulaşmak için hamle yaptı ama o an insan seli aralarına girdi. Birinin ayağına takıldı, sendeledi; daha dengesini bulamadan arkadan bir el ağzını ve burnunu kapattı. Burnuna tatlımsı, bayıltıcı bir koku doldu. Bağışlamak istedi ama sesi çıkmadı; çok geçmeden bilincini kaybetti.

Jiafu uyandığında ellerinin ve ayaklarının bağlı, ağzının tıkalı olduğunu fark etti. Bir arabanın içindeydi; arabanın kapıları ve pencereleri sımsıkı kapalıydı, içerisi loştu. Araba çok hızlı gidiyor, feci şekilde sarsılıyordu.

Başı hâlâ darmadağındı, eli ayağı tutmuyordu; olduğu yerde öylece yatarken parmağını kıpırdatacak hali yoktu.

Yılbaşındaki o olaydan sonra Jiafu uzun süre karabasanlarla boğuşmuştu. Her uyuduğunda geçen hayatındaki o korkunç anları görüyor, kan ter içinde uyanıyordu; artık tek başına dışarı çıkmaya bile korkar olmuştu.

İçinde bir his vardı; Xiao Yintang'ın o gidişi bir son değildi.

Belki de o an, bu hayattaki karabasanın asıl başlangıcıydı.

Bu düşünce onu kemiriyor, içini korku ve çaresizlikle dolduruyordu; kurtulmak istiyor ama başaramıyordu. En çok sevdiği annesine bile anlatamıyordu bu derdini.

Sonunda, iki ay sonra bugün, o korkusu gerçek olmuştu; hem de hiç beklemediği bir anda.

Xiao Yintang. Kendisine böyle bir şeyi yapabilecek tek kişi oydu.

Sadece o!

Araba sarsıntılar içinde ilerlerken Jiafu o midesini bulandıran baş dönmesine direndi, kendine sakin olmasını emretti. Tüm gücünü topladı, on tırnağını avuç içlerine derinlemesine batırdı; acının yardımıyla bilincini toplamaya çalıştı.

Aylardır onu kemiren o korku ve kaygı, bir anda buhar olup uçtu.

En kötü şey kaçınılmaz olarak baş gelmişti; artık korkacak ne kalmıştı ki?

Bir yolunu bulup onunla yüzleşecekti.

Jiafu'nun tahmini o gece kesinleşti.

Araba durduğunda içeriye elinde fener tutan, iri yapılı, orta yaşlı bir kadın bindi. Işık loş olsa da Jiafu onu görür görmez tanıdı; bu kadın Yunzhong Kralı'nın evindendi. Soyadı Zhu'ydu, dövüşmeyi bilirdi ve çok kuvvetliydi; bir iki erkeği tek başına yere sermesi işten bile değildi. Vefat eden kraliçenin hizmetinde olduğu için evdeki kıdemi büyüktü. Eski hayatında, Jiafu iffetini Xiao Yintang'a kaybedip saraya götürüldüğünde, bir süre aklı başından gitmişti. O zamanlar Xiao Yintang evliydi, eşi de sonra imparatoriçe olacak olan Zhang Fengtong'du. Kadın, kocasının gizli bir kadın tuttuğunu öğrenince kıskançlık etmek yerine, Jiafu'nun boyun eğmediğini duyunca bizzat gelmiş, ona diller dökmüştü. Jiafu'nun canına kıymasından korktuğu için de bir süre bu kadını başına dikmişti.

Kadın arabaya bindiğinde önce konuşmadı, Jiafu'yu süzdü. Bu genç kızın gerçekten de ayın şavkını söndürecek kadar güzel olduğunu görünce, yola çıkmadan evvel aldığı emirleri hatırladı. Yolda bir aksilik çıkarsa hesabını veremezdi. Bu yüzden kıza bir gözdağı verip kaçma niyetini baştan kırmak istedi. Kolundan sert bir ceviz çıkardı, avucunda "çat" diye parçaladı. Yüzü asık bir halde, "Bu arabaya bindiysen uslu duracaksın; söz dinlemezsen canın yanar," dedi. Sonra yapmacık bir gülümseme takındı: "Tabii korkmana gerek yok küçük hanım, varınca göreceksin ki bu senin için büyük bir saadet, başkasının rüyasında bile göremeyeceği bir talih. Soyadım Zhu, bana Zhu Dadı diyebilirsin. Yol boyunca sana ben hizmet edeceğim."

Jiafu arabanın köşesine büzülmüş, kımıldamıyordu.

Bu kadın bindikten sonra araba yola devam etti. Gece yarısı bir handa mola verdiler. Arabadan inmeden evvel kadın Jiafu'nun ayaklarındaki ipleri çözdü ama ellerini ve ağzındaki

bağı açmadı. Başına ve yüzüne büyük bir pelerin örtüp onu kalabalığın arasında içeri soktu. Şafak vakti tekrar yola koyuldular.

Bu yedi sekiz kişilik grup, dışarıdan bakıldığında yolculuk eden sıradan bir aile ve hizmetçileri gibi görünüyordu. Jiafu'yu hiç durmadan batıya doğru götürüyorlardı. İlk başlarda gündüzleri ana yollardan kaçıp sapa ve engebeli patikaları seçiyorlar, geceleri ise küçük hanlarda veya yol üstündeki evlerde konaklıyorlardı. Ancak yarım ay geçtikten sonra ana yola çıktılar ve hızla ilerlemeye başladılar. Geceleri artık posta istasyonlarında kalıyorlardı. Her zaman en iyi odayı tutuyorlar, istasyon görevlileri onlara büyük bir hürmet ve nezaketle hizmet ediyordu.

Jiafu artık Yunnan sınırına girdiklerini anlamıştı. Birkaç güne kadar Wuding'deki Yunzhong Kralı'nın sarayına varacaklardı. Buna rağmen Dadı Zhu tedbiri elden bırakmıyordu. Jiafu'nun isteği üzerine geceleri ellerini ve ayaklarını bağlamasa da, kıyafetlerini alıp kendi yastığının altına koyuyor, sabah olunca geri veriyordu; böylece o uyurken kızın kaçmasını engelliyordu.

Quanzhou'dan bu kadar uzaklaştıktan sonra Jiafu aslında yolda kaçmayı pek düşünmüyordu. Kazara kaçmayı başarsa bile, yollarda tek başına bir genç kızın başına gelebilecek tehlikeler çok daha büyüktü.

Aklındaki tek çare, eski hayatındaki gibi Pei Youan'ı bulmaktı. Sadece onun yardımıyla bu durumdan kurtulabilirdi.

Pei Youan'ın bunca yıldır Yunnan'da olduğunu ve Yunzhong Kralı ile yakın bir münasebeti olduğunu çok iyi biliyordu. Lakin şu an bizzat burada olup olmadığını bilmiyordu. Yanından bir an bile ayrılmayan Dadı Zhu'ya da şüphe çekmemek için soramıyordu.

Jiafu artık Wuding'e yaklaştıklarını tahmin ediyordu. Dadı Zhu da bir an evvel varmak istiyor gibiydi; o gün bütün gün yol aldıktan sonra gece de devam ettiler ve sonunda durdular.

Tecrübelerine dayanarak bir posta istasyonuna geldiklerini anladı. Gruptan biri içeri girip odaları ayarlayacak, sonra Dadı

Zhu onu yan kapıdan içeri sokacaktı.

Dadı Zhu çok acıkmıştı ve arabadaki kuru azığı yemek istemiyordu. İçeri giren muhafızın çıkmadığını görünce sabırsızlanıp pencereyi açtı, dışarı baktı. Tam o sırada muhafız dışarı çıktı. “Ne oldu?” diye sordu dadı.

Muhafız, “İçeride sadece bir tane müstakil avlu kalmış, o da birine ayrılmış. Adam henüz gelmemiş, istasyon görevlisinden bize vermesini istedim ama yanaşmıyor!” dedi.

“Kimmiş o?”

Muhafız eğilip kadının kulağına bir isim fısıldadı.

Dadı Zhu durakladı.

İstasyon görevlisi yol kâğıtlarına bakınca bu grubun Yunzhong Kralı’nın sarayından geldiğini anlamıştı. Ne kadar gizli olsalar da kraliyet sarayından birilerine hürmetsizlik etmeye cesaret edemezdi. Hemen dışarı koşup eğilerek özür diledi: “Efendim, kulunuzun size saygısızlık etmeye zerre cesareti yoktur. Lakin o avlu Pei Efendi için ayrıldı. Yan tarafta başka bir üst kat oda var, sağında solunda oda yok, müstakil değil ama çok ferahdır, tam size göredir. Müsaade buyurun sizi oraya götüreyim.”

Yunnan sınırına girdiklerinden beri kaldıkları her yerde en iyi odaları tutmuşlardı; bir memur kalıyor olsa bile saraydan birinin geldiğini duyunca hemen odayı boşaltıyordu.

Dadı Zhu biraz bozulmuştu ama bu yolculukta dikkat çekmek istemiyordu. Üstelik o adamın odasına zorla çökmeye de cesareti yoktu. Karnı da çok açtı. “Pekâlâ, öyle olsun. Hemen hazırla, sıcak yemek getir!” dedi.

Görevli derin bir nefes alıp emirleri yerine getirmeye koştu. Dadı Zhu onu durdurup fısıldadı: “Yarın sabah erkenden gideceğiz. O Pei soyadlı adamın yanında bizden sakın bahsetme!”

Görevli anlam veremedi ama başıyla onaylayıp içeri koştu. Dadı Zhu arkasına dönüp pelerini Jiafu’ya uzattı: “İniyoruz.”

Jiafu pelerini aldı, sessizce başına ve yüzüne örttü. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı; elleri öyle titriyordu ki pelerinin

bağlarını birkaç kez denemesine rağmen bağlayamadı.

Az önce "Pei Efendi" ismini duymuştu. Bildiği kadarıyla Yunzhong Kralı'nın topraklarında, bu küstah Dadı Zhu'yu bile çekindirecek başka bir Pei yoktu.

Eğer yanılmıyorsa, bu "Pei Efendi" kesinlikle Pei Youan'dı!

Yol boyunca ona haber ulaştırmanın yollarını aramıştı; şimdi ise daha saraya varmadan onunla aynı istasyonda konaklayacaktı!

Dadı Zhu bekledi, kızın bağları bağlayamadığını görünce dik dik baktı.

Jiafu şüphe çekmemek için kendini zorladı, nihayet hazırlandı. "Tamam," dedi kısık bir sesle.

Dadı Zhu onu süzdü, şapkasını iyice öne çekip yüzünü gizledi. Kapıyı açıp önce kendi indi, sonra Jiafu'ya yardım etti.

Gecenin bir yarısıydı, istasyonun kapısında "Chengjiang Eyaleti" yazılı iki fener asılıydı. Gece rüzgârıyla sallanan fenerler yere sarımtırak ışıklar düşürüyordu.

Jiafu'nun bacaklarının bağı çözülmüştü. Arabadan inince bir an duraksadı, tam yürümeye başlayacaktı ki posta yolundan dört beş atlı belirdi. Hızla yaklaştılar, nal sesleri gecenin sessizliğini bozdu. Atlılar arabanın yanından geçip kapının önünde durdular. Jiafu'nun sadece on adım ötesindeydiler. Öndeki adam atından atlayıp dizginleri yardımcısına verdi. Kapıya doğru yürürken fenerin ışığı yüzünün bir yanını aydınlattı. Işık loş olsa da Jiafu onu hemen tanıdı.

Pei Youan!

Dadı Zhu da onu tanımıştı. "İyi insan lafın üstüne gelir" diye düşündü ama görölmek istemiyordu. Hemen Jiafu'yu kolundan çekip arabanın arkasına saklandı.

Pei Youan'ı gördüğü an Jiafu'nun damarlarındaki kan kaynamaya başladı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Gayriihtiyari çırpınmaya başladı, başını çevirip ona seslenecekti ki Dadı Zhu ağzını sıkıca kapattı ve onu geriye doğru sertçe çekti. Kadının gözlerinde vahşi bir ışık vardı; Jiafu'nun kollarını arkaya kıvrırdı.

Jiafu acıyla inledi, kımıldayamadı.

Kadın kulağına eğilip fısıldadı: “Ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

Jiafu irkildi.

Eğer çırpınmaya devam ederse ve Pei Youan’ın dikkatini çekerse, bu kadın onun konuşmasına asla izin vermezdi. Pei Youan’ın onu görmesine de imkân yoktu.

Jiafu çırpınmayı bıraktı.

Pei Youan kapıya varmıştı, aniden durup arkasına baktı. Yol kenarında sessizce duran sıradan bir araba ve karanlık bir gölge gördü.

“Pei Efendi, geldiniz mi?” İstasyon görevlisi içeriden koşarak onu karşıladı.

Pei Youan görevliye hafifçe başıyla selam verdi, tekrar arkasına baktı ama sonunda içeri girdi.

Dadı Zhu, bu kızın Quanzhou’lu bir tüccar kızı olduğunu sanıyordu; Pei Youan ile tanıştıklarını, aralarında böyle bir bağ olduğunu rüyasında görse inanmazdı. Yine de Jiafu’nun hareketine çok öfkelenmişti. Onu odaya sokar sokmaz yemek yemeyi bile unutup öfkeyle yüzüne baktı: “Az önce ne yapıyordun? O adama mı seslenecektin? Onu tanıyor musun?”

Aralarında sadece birkaç adım vardı ama o sadece bakmakla yetinmişti.

En büyük fırsatı kaçırmanın verdiği o devasa hüznün Jiafu’nun üzerine çöktü. Ama iş burada bitmiyordu; eğer bu kadının şüphesini dağıtamazsa, sabah olduğunda o gidecek, kendisi ise Xiao Yintang’ın eline düşecekti. Bir daha Pei Youan’a haber ulaşma fırsatı kim bilir ne zaman gelirdi.

Jiafu ağlayarak, “O benim ağabeyim! Benim iki ağabeyim vardı, biri küçükken kaybolmuştu! Onu görür görmez tanıdım! Kesinlikle o, küçükken kaybolan ağabeyim! Dadı, dediğin yer ne kadar güzel olursa olsun gitmek istemiyorum! Yalvarırım bana acı, evime gitmek istiyorum! Beni ağabeyimin yanına götür, o beni Quanzhou’ya götürür!” dedi.

Yüzünü elleriyle kapattı, gözyaşları parmaklarının arasından süzülüyordu.

Dadı Zhu başta şüphelenmişti ama bu sözleri duyunca alayla güldü. Kendi kendine, "Bu kız daha çok küçük, belli ki hep konaklarda büyümüş, başına böyle bir iş gelince aklı şaşmış, kimi görse ağabeyi sanıyor" diye düşündü. Pei Youan nerede, Quanzhou'lu bir tüccarın oğlu nerede? Sertçe konuştu: "Küçük hanım, yol boyunca sana çok iyi davrandım, her şeyi güzellikle anlattım. Sana tavsiyem boş hayaller kurma. İki güne varacağız. Burası Yunnan, senin kafana göre hareket edebileceğin bir yer değil. Bir daha sorun çıkarırsan tadın kaçır, bilesin!"

Jiafu yatağın kenarına büzülmüş, dizlerine sarılıp hıçkırıyordu. Kadın artık şüphelenmiyordu, karnı çok acıktığı için onu bıraktı ve yemeğe oturdu. Karnı biraz doyunca Jiafu'ya baktı; kızın ağlaması kesilmiş, dalgın dalgın oturuyordu. Onu yemeğe çağırdı.

Jiafu yavaşça yaklaştı. Kadın onun lamba ışığında iyice şişmiş gözlerine baktı; bu haliyle bile o kadar güzeldi ki, "Yarın bir gün Efendimizin gözdesi olursa şimdi onu fazla kırmayayım" diye düşündü. Bir kâse pilav doldurup Jiafu'nun önüne koydu, gülümseyerek, "Chengjiang'a geldik, iki güne varırız. O zaman göreceksin ki sana yalan söylememişim. Senin bu talihin, dünyada kaç kadının rüyasıdır bir bilsen," dedi.

Jiafu içinden lanetler okudu ama sordu: "Peki dadı, beni tam olarak nereye götürüyorsunuz?"

Dadı Zhu, "Varınca görürsün, sorma," dedi.

Jiafu sustu, yemeğini sessizce yedi. Kadın odayı toplattı, su getirtti, üstünkörü yıkandıktan sonra dışarıdaki muhafızlara nöbetleri tembihledi. Jiafu içeriden sesini duyuyordu: "...İki güne varıyoruz, gözünüzü dört açın! Son anda bir aksilik çıkarsa hiçbirimiz hesabını veremeyiz!"

Bütün gün yol gitmek kadını yormuştu, hemen yatmak istiyordu. Odaya dönünce Jiafu'ya sadece iç çamaşırlarıyla kalana dek soyunmasını emretti. Kıyafetlerini alıp kendi yastığının altına koydu. Jiafu'ya yatmasını söyledi, lambayı

söndürüp kendisi de yanına uzandı.

Gece ilerledi, istasyon nihayet sessizliğe büründü. Pencereden içeri soluk bir ay ışığı sızıyordu.

Dadı Zhu derin bir uykuya daldı, horultusu odayı dolduruyordu. Jiafu yavaşça gözlerini açtı, başını çevirip kadının karaltısına baktı. İçindeki o fikir gittikçe güçleniyordu.

Chengjiang'daki bu posta istasyonunda eskiden Xiao Yintang ile birkaç kez kalmıştı. Pei Youan'ın kaldığı müstakil avlunun nerede olduğunu biliyordu. İçeri girerken yolu özellikle aklına yazmıştı; kaldığı yer çok yakındı, dışarı çıkıp koridoru geçince onun kapısındaydı.

Böyle bir fırsatı kaçıramazdı; başarılı olamasa bile denemeliydi. En kötü ihtimalle yakalanır ve daha sıkı korunurdu.

Jiafu tereddüt etmedi, yataktan sessizce kalktı. Horlayan kadının ayakucundan dolanıp masaya yaklaştı. Masadaki yağ lambasını buldu, çakmak taşını çaktı. Lambadaki yağı yavaşça yatağın perdelerine boşalttı. Bitince ateşi perdelerle tuttu.

Alevler bir anda parladı, hızla yukarı tırmandı. Yatağın iskeleti tutuştu, duman odayı sarmaya başladı. Dadı Zhu ya çok derin uyuyordu ya da dumandan bayılmıştı; hala uyanmamıştı.

Jiafu ağzını burnunu kapattı, boğucu dumana rağmen bekledi. Ateş iyice büyüyünce az önce kapıldığı pelerine sarıldı, kapıyı açıp dışarı fırladı. Sesleri duyup gelen nöbetçiyle karşılaştı. Jiafu arkasını işaret ederek bağırdı: "Oda yanıyor! Dadı hala yatakta! Çabuk bakın!"

Muhafız kapıya koştu, alevleri görünce içeri daldı. Jiafu hemen arkasını dönüp koridora koştu. Tam koridorun başına gelmişti ki arkasından bir ayak sesi duyuldu; diğer nöbetçi onu fark etmiş, peşine düşmüştü.

Jiafu arkasına bakmadı. Bütün gücüyle koridorun sonundaki o avluya doğru koştu. İçinden dua ediyordu: "Pei Youan orada olsun, lütfen kapıyı açsın."

Lakin avlu kapısına varamadı.

Yolun bitmesine çok az kalmıştı ki muhafız bir hamlede

önüne geçti, yolunu kesti. Arkadan ise şiddetli öksürüklerle karışık küfürler yükseldi.

Dadı Zhu peşine düşmüştü.

“Büyük Kuzen! Kurtar Afu’yu!” diye bağırdı Jiafu, avluya doğru bütün gücüyle.

“Tutun şu küçük yılanı, ağzını kapatın hemen!” Dadı Zhu’nun kaşları ve saçları ateşten kavrulmuştu, üstü başı darmadağın bir halde öksürerek geliyordu.

Muhafız Jiafu’nun yüzünü ilk kez görüyordu. Ay ışığında bu güzelliği görünce bir an duraksadı, elini uzatmaya çekindi. Jiafu çılgık atıp ayağındaki tek ayakkabıyı adamın yüzüne fırlattı, bir anlık boşluktan faydalanıp yanındaki korkuluğa sımsıkı sarıldı. Tekrar bağırdı: “Büyük Kuzen!”

Muhafız elinde ayakkabıyla kalakalmıştı. Dadı Zhu öfkeyle gelip kızın ağzını kapattı, muhafıza bağırdı: “Ne bakıyorsun, tutsana!”

Muhafız tam atılacaktı ki, koridorun sonundaki avlu kapısı "gıcırdayarak" açıldı.

“Bırakın onu.”

Sadece üç kelimeydi ama Jiafu için cennetten gelen bir ses gibiydi.

Henüz adamı tam görememişti ama sesini tanımişti.

Bu Pei Youan’ın sesiydi.

Nihayet çıkmıştı!

Jiafu’nun burnunun direği sızladı. Dadı Zhu’nun elini sertçe ısırdı; kadın acıyla inleyip elini çekti. Jiafu hemen korkuluğu bıraktı, ay ışığı altındaki o karaltıya doğru koştu. Kendini onun kollarına attı, beline sımsıkı sarıldı. Bir daha asla bırakmayacaktı.

“Büyük Kuzen! Kurtar beni...”

Hıçkırarak başını kaldırdı, yaşlı gözlerle kendisine bakan Pei Youan’ın yüzüne baktı.

Pei Youan çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Daha ne olduğunu

anlamadan, kucağında pamuk gibi yumuşak bir vücudun kendisine yapıştığını, belinin sımsıkı sarıldığını hissetti. Vücudu kaskatı kesildi, elleri iki yanında havada kaldı. Bir süre sonra yavaşça nefesini verdi, yumuşak bir sesle konuştu: “Korkma. Önce beni bir bırak. Ne olduysa yavaşça anlat.”

Belki çocukluğundaki hastalıklı bünyesinden, belki de zihnini kurcalayan dertlerden dolayı Pei You'an'ın uykusu yaşı aldıkça daha da hafiflemişti. Bugün gündüz yolculuk yüzünden toza toprağa bulanmış olsa da, gece yarısı olmasına rağmen hâlâ uykusu yoktu. Yatakta dönüp durduktan sonra kalkmaya karar verdi. Cılız bir lamba ışığı, elinde eski bir kitap... Etrafın derin bir sessizliğe gömüldüğü o anlarda, bitişik odadan aniden "Afu'yu kurtarın!" diye bir feryat koptu. Ses boğuktu ama lamba ışığının altındaki o durgun suyu paramparça etmeye yetti. Zihninde anında, hem bulanık hem de son derece net bir silüet belirdi.

Çok net seçebilmişti; bu yardım çağlığı Zhen ailesindeki o kuzenine aitti. Ama onun aniden burada belirmesine ve duvarın arkasından kendisine böyle seslenmesine inanmak gerçekten çok güçtü. Sese doğru gidip kapıyı açtığı anda, böyle bir manzarayla karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Daha da beklemediği şey ise kızın öylece fırlayıp ona sarılmasıydı.

Pei You'an, kollarının arasındaki bedenini hafifçe titrediğini açıkça hissedebiliyordu. O sözleri söyledikten sonra, kızın onu hiç duymamış gibi hâlâ sımsıkı sarılmaya devam etmesi, ne kadar dehşet içinde olduğunu gösteriyordu.

Kucağına aniden dolan bu sıcak, yumuşak ve mis kokulu beden... Bu his onu son derece rahatsız etmişti. Kalp atışları ritmini kaybetmiş, nefesi daralmıştı; ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Ancak kızın bu kadar korktuğunu görünce onu zorla itmeye de kıyamadı. Biraz tereddüt ettikten sonra şimdilik ona müsaade etti. Başını kaldırıp karşıdaki Kraliyet Malikânesi dadısına bakarak konuştu: "O benim kuzenim. Quanzhou'da yaşar. Sana kim cesaret verdi de insan kaçakçılığına soyunup onu buraya kadar sürükledin?"

İnsanlara karşı her zaman nazik davranır, öfkesini ya da sevincini yüzüne yansıtmazdı ama şu an gözlerinden fırlayan o

iki bakış şimşek gibi keskindi. Sesi yüksek değildi ama içinde gizli bir hiddet barındırıyordu; belli ki gerçekten öfkelenmişti.

Dadı Zhu dışarı çıkmadan önce bu yolculuğun gizli tutulması konusunda tembihlenmişti. Bu yüzden az önce kapıda Pei You'an'ı gördüğünde onu fark etmesin diye hemen saklanmıştı. Pei You'an bu Zhen ailesinin kızının öz ağabeyi olmasa da ikisinin gerçekten kuzen olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bin yıllık tecrübesiyle küçük bir şeytanın oyununa gelmişti; bu kız dışarıdan uysal, zayıf ve korkak görünüyordu ama az önce sadece yangın çıkarıp onu içeride diri diri yakmakla kalmamış, bir de bağıra çağıra Pei You'an'ı dışarı çıkarmayı başarmıştı.

Şimdi kızın az önce kapıda Pei You'an'ı gördüğündeki tepkisini hatırlayınca, kadın tamamen oyuna getirildiğini nihayet anladı.

Dadı Zhu hem öfkeli hem de biraz paniklemişti. Kendini zorla toparlayıp biraz daha yaklaştı ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek konuştu: "Pei Efendi yanlış anladınız, ben nasıl öyle bir işe kalkışırım? Onun sizin kuzeniniz olduğunu gerçekten bilmiyordum. Az önce evi ateşe verdi, az kalsın beni de içeride yakıyordu. Siz de gördünüz Pei Efendi, başkalarını da rahatsız etmesinden korktuğum için peşinden koştum, biraz fevri davrandım. Bir kusurum olduysa affedin. Aslında büyütülecek bir şey yok; sadece soylu bir efendimiz Küçük Hanım'ı davet etmişti, ona zarar vermek gibi bir niyetimiz asla yok, içiniz rahat olsun Pei Efendi. Lütfen Küçük Hanım'ı bana teslim edin."

"Hangi soylu efendi?" diye sordu Pei You'an buz gibi bir sesle.

Dadı Zhu ağzını açtı ama geri kapattı. Zhen ailesinin kızının Pei You'an'a sınıksı sarıldığını ve durmadan başını salladığını görünce bu işin tamamen battığını anladı.

Veliaht Prens'in adını kesinlikle ağzına alamazdı ama söylemezse bu Pei You'an kızı ona nasıl verirdi? Kızı geri alamazsa efendisine nasıl hesap verirdi?

"Pei Efendi! Orada bir sorun mu var?"

Koridorun başından istasyon şefinin sesi duyuldu.

Az önceki o kargaşa istasyon şefini de buraya çekmişti. Kraliyet Malikânesi'nden gelenlerin kaldığı üst sınıf odaların olduğu tarafta alevlerin yükseldiğini görünce dehşete düşmüş, hemen adamları çağırıp yangını söndürmeye koşmuştu. Neyse ki bu oda diğerlerine bitişik değildi ve erken fark edildiği için alevler yayılmamıştı. Ateşi söndürür söndürmez aceleyle buraya gelmişti. Loş ışıktaki bir kadının Pei You'an'a sımsıkı sarıldığını, Kraliyet Malikânesi'nden gelen o kadının da orada olduğunu gördü. İki taraf arasında bir anlaşmazlık var gibiydi; durum tuhaftı. İstasyon şefi işin içinde gizli bir şeyler olduğunu ve Kraliyet Malikânesi'nin de işe karıştığını tahmin edince başını belaya sokmamak için yaklaşmaya cesaret edemedi, sadece koridorun başından seslenmekle yetindi.

Dadı Zhu başını çevirdiğinde koridorun o tarafında epey insanın toplandığını gördü. Muhtemelen az önceki gürültüye gelmişlerdi. Kadının yüzü asıldı.

İş batmıştı, bir de dışarı sızarsa o zaman gerçekten hesap veremezdi.

"Burada bir sorun yok! Saat de geç oldu, kardeşlere söyleyin herkes gidip dirlensin!"

Pei You'an sesini yükselterek cevap verdi.

Kısa süre sonra koridorun o tarafı sessizliğe büründü.

Dadı Zhu kendini toparlayıp, "Pei Efendi, büyüklük sizde kalsın. Biliyorsunuz, ben sadece emir kulu olarak görevimi yapıyorum, lütfen zorluk çıkarmayın..." dedi.

"Kuzenim benim öz kardeşim gibidir. Dön ve o soylu efendine söyle: Onu ben aldım, bir derdi varsa Wuding vilayetinde beni bulsun."

Pei You'an onun sözünü kesti. Ardından başını eğip Jiafu'nun hâlâ beline dolanmış olan kollarını yavaşça çözdü ve "Geçti artık, benimle içeri gel," dedi.

Dadı Zhu, Pei You'an'ın o Zhen ailesinin kızıyla birlikte dönüp avlu kapısından içeri girişini izledi. Kapı kapandığında ikisinin silüeti de kayboldu. Ateşin yalazından sızlayan yüzüne dokundu, dişlerini sıkarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla oradan

uzaklaştı.

Jiafu'nun saçları darmadağınktı, yüzüne birkaç is lekesi bulaşmıştı. Elllerinde sadece vücudunu örtmek için kullandığı o pelerin vardı ama bu bile dışarıda kalan bembeyaz baldırlarını ve çıplak ayaklarını gizlemeye yetmiyordu. Yuvarlak, sevimli ayak parmakları şu an sanki insan içine çıkmaktan utanıyormuş gibi sımsıkı birbirine kenetlenmişti. Bu perişan halinin içinde hem bir masumiyet hem de gizliden gizliye baştan çıkarıcı bir hava vardı.

Normalde sessiz ve ıssız olan bu oda, böyle bir genç kızın gelişiyi aniden canlanıp renklenmişti.

Pei You'an bakışlarını kaçırdı, sesi biraz kurumuştur: "O tarafta kıyafetin var mı? Adam yollayıp alırayım."

Tehlike geçmiş olsa da Jiafu hâlâ olayın şokunu atlatamamıştı. Onun kıyafet sorduğunu duyunca, pelerininin altından sızan soğuk rüzgârı tekrar hissetti. Utançtan yerin dibine girerek bacaklarını sımsıkı birleştirdi ve ağlamaklı bir yüzle konuştu: "O kadın kaçmayayım diye gece bütün kıyafetlerimi aldı. Az önceki yangında hepsi yanıp kül olmuştur herhalde..."

Pei You'an bir an duraksadı. Gidip kendi kalın dışlüğünü aldı, kızın yanına bıraktı. Tek kelime etmeden arkasını döndü.

Onun ne demek istediğini anlayan Jiafu, içindeki utancı bastırıp gidip kıyafeti aldı. Üzerindeki o kısa pelerini çıkarıp onun kıyafetini üzerine geçirdi. Yakasını sıkıca kapatıp kuşağını bağladı. Üzerinde bol dursa da en azından ayaklarını örtmeyi başarmıştı.

Kısık bir sesle, "Hazırım," dedi.

Pei You'an ancak o zaman arkasını döndü. Göz ucuyla ona bir bakış atıp oturmasını işaret etti.

Jiafu gizlice ona baktı. Yüz ifadesinin o her zamanki ciddi haline döndüğünü görünce uslu uslu gidip oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve hiç kıpırdamadan bekledi.

"Neler oldu?" diye sordu.

Jiafu, Xiao Yintang'ın kendisini şehirden kaçırmamasından

başlayarak Mazu Tapınağı'nın önünde yaşanan o kazaya kadar her şeyi baştan sona anlattı. O anlatırken Pei You'an sadece dinledi, araya tek kelime bile girmede. Jiafu sözünü bitirdiğinde bile sessizliğini korudu. Sadece arkasını dönüp yavaşça pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakarak derin düşüncelere daldı.

Jiafu onun sırtına bakarken içinde yavaş yavaş bir huzursuzluk büyümeye başladı.

Önceki hayatında ona ettiği yardımlar yüzünden, şimdi de kendisine yardım edeceğine körü körüne inanmıştı.

Gerçekten de az önce tam düşündüğü gibi müdahale etmiş ve onun sağ salim kurtulmasını sağlamıştı. Ancak bu işin burada bitmediği açıktı. Onun konumu düşünüldüğünde, bu durum muhtemelen onu son derece zor durumda bırakacak bir meseleydi.

Jiafu alt dudağını ısırarak yavaşça ayağa kalktı ve usulca, "Büyük Kuzen, seni zor durumda mı bıraktım?" diye sordu.

Pei You'an arkasını dönüp ona bir bakış attı. Kızın gözlerini kocaman açmış, dikkatle kendisine baktığını görünce hafifçe gülümsedi: "Önemli değil. Korkmana gerek yok, ben buradayım."

"Seni evine sağ salim götüreceğime söz veriyorum. Bundan sonra böyle bir şey bir daha asla yaşanmayacak."

Sözlerinin üzerine basarak bir kez daha tekrarladı.

İki gün sonra Pei Youan, Jiafu ile birlikte Wuding Şehri'ne girdi. Genç kızı kendi ikametgâhına yerleştirdikten sonra üstünü değiştirip vakit kaybetmeden Prens Malikânesi'ne geçti.

Yunzhong Prensi Xiao Lie, çalışma odasında duvar boyu asılı duran devasa haritanın önünde tek başına dikiliyordu. Sırtı kapıya dönüktü; bir süredir orada öylece, kıınıldamadan durduğu belliydi.

Bu harita normalde duvarın arkasındaki gizli bir bölmede saklanır, sadece inceleneceği zaman açılırdı. Xiao Lie, dışarıdaki muhafızların Pei Youan'ın huzura kabulünü dilediğini duyunca haritayı gizleme gereği duymadı; yalnızca önüne bir perde çekip içeri alınmasını emretti.

Pei Youan hızlı adımlarla içeri girip Xiao Lie'yi selamladı.

Xiao Lie kırklı yaşlarını çoktan aşmış olsa da hâlâ heybetli ve vakur bir görünüme sahipti; gençliğindeki yakışıklılığı çehresinden okunabiliyordu. Karşısındakini süzdükten sonra gözlerinde beliren sevinçle gülümsedi: "Dönmüş olman güzel. Gideli aylar oldu, seni epey merak ettim. Ee, anlat bakalım; babaannenin sağlığı nasıl? Her şey yolunda mı?"

Pei Youan ile Yunzhong Prensi Xiao Lie arasındaki bağın kökeni yıllar öncesine dayanıyordu. Genç Pei Youan başkentten ayrıldığında, babası Merhum Savunma Dükü'nün bir zamanlar görev yaptığı sınır ötesindeki karakola gitmişti. O eski, narin ve parlak beyzade gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti; günlerini derin bir sessizlik içinde geçiriyor, her savaşta en öndeki hücum kıtasında, ölümü hiçe sayarak çarpışıyordu. Bir keresinde yaralanıp kaybolmuş, dondurucu karda can çekişirken Xiao Lie tarafından bulunup gizlice Yunnan'a getirilmişti. Belki de Pei Youan'ın vadesi henüz dolmamıştı; gösterilen ihtimam sayesinde mucizevi bir şekilde hayata tutunmuştu. Yunzhong Prensi o günden sonra onun can borçlusunu, hamisi olmuştu. Ardından Genç

İmparator kaybolup Shun'an Prensi yönetime el koyduğunda, güneybatı sınırları huzursuzluk ve çatışmalarla  alkalanırken Pei Youan orada kalmış, Xiao Lie'nin bölgeyi düzene sokmasına yardım etmişti. Hakkaniyetli tutumu, tavizsiz disiplini ve yerel halkın dilinden anlayan kıvrak zek sıyla kabileler arasındaki pek çok husumeti ustalıkla   zmişti. Güneybatıdaki tüm boylar ona derin bir saygı besliyor, çözümsüz bir dert olduğunda kapısını çalıyordu. Xiao Lie de ona her geçen gün daha fazla güveniyor, en çetrefilli askeri ve siyasi meselelerde mutlaka onun fikrini alıyordu. Geçen yılın sonunda Pei Youan, babaannesine duyduğu   zlemle Xiao Lie'den izin alıp yıllardır ayak basmadığı başkente dönmüş, aylar sonra ancak geri gelebilmişti. Xiao Lie, Pei yaşlı hanımefendiye de büyük saygı duyduğundan, Youan'ın dönüşüne içtenlikle sevinmişti.

Pei Youan, "Yıllardır görüşmemiş olsak da şükür ki babaannemin sağlığı yerinde," diye yanıtladı.

Xiao Lie i  çekerek, "Ben annemi  ocuk yaşta kaybettim, bunun ukdesi hep i imdedir," dedi. "Küçükken başkentteyken yaşlı hanımefendinin şefkatini görme şerefine nail olmuştum, hâlâ minnetle hatırlarım. Ne yazık ki şu an üzerimdeki yükler ve engeller h rriyetimi kısıtlıyor; yoksa bizzat gidip o mübarek kadının elini öpmek, doğum gününü kutlamak isterdim."

"Nazik sözleriniz için babaannem adına teşekkür ederim, efendim."

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Xiao Lie'nin çehresi ciddileşti. Elleri arkasında, çalışma odasında bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra aniden durup Pei Youan'a döndü: "şu an Shun'an Prensi başkenti gasp etmiş durumda ve gözünü bana dikmiş, kılıçlarını biliyor. Youan, biliyorsun; yıllardır Genç İmparator'un izini sürüyorum. Eğer hayattaysa onu yeniden tahtına oturtmak boynumun borcudur. Lakin bunca zamandır tek bir iz bulamadık, akıbeti meçhul. Senin de bu meseleyi dert edindiğini biliyorum; bir haber aldın mı?"

Sesi son derece samimiydi. Pei Youan istifini bozmadan cevap verdi: "Sizden saklayacak değilim efendim. Yunnan'dan ayrılıp babaannemi gördükten sonra, Genç İmparator'un bulunabileceği

ihtimaliyle Quanzhou taraflarında gizlice araştırma yaptım. Orada Jinwei muhafızları ile Altın Maskeli Ejder Kral arasında bir çatışmaya denk geldim ancak imparatorun izine dair bir şey elde edemedim. Vakit daraldığı için de eli boş dönmek zorunda kaldım."

Xiao Lie kaşlarını çatı: "Bu Altın Maskeli Ejder Kral da kimin nesi? Neden muhafızlarla çatışıyor?"

"Ben de tam olarak bilmiyorum efendim. Lakin yaptıklarına bakılırsa Shun'an Prensi'ne karşı olduğu aşikâr. Shun'an Prensi'nin onu ortadan kaldırmak istemesi şaşırtıcı değil."

Xiao Lie bir an düşündükten sonra başıyla onayladı: "Neyse, kaderde ne varsa o olur; ama bazen göklerin de biraz şans vermesi gerekir. Yeni döndün, yorgun olmalısın. Birkaç gün iyice dinlen, hiçbir yere gitme. Sağlığın her şeyden mühim, kendine iyi bak."

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "İlginiz ve şefkatiniz için teşekkür ederim efendim, dediklerinizi unutmayacağım."

Xiao Lie ona bir süre baktıktan sonra onaylarcasına başını salladı: "Hadi git şimdi. Unutma, bir derdin olursa çekinmeden bana gel. Babanla çocukluk arkadaşı olduğumuzu, seni evladım gibi gördüğümü biliyorsun. Gelecekte sana ihtiyacım olan daha pek çok mesele olacak."

"Efendim, vaktinde hayatımı kurtardınız. Bunca yıldır beni yanınızdan ayırmadınız; size hizmet edebilmek benim için bir şereftir."

Pei Youan saygıyla eğilip selam verdikten sonra, "Müsaadenizle," diyerek geri çekildi.

Tam odadan çıkmak üzereyken Xiao Lie onu durdurdu: "Youan, yirmi üç oldun değil mi? Yin'tang senden küçük, o da henüz evlenmedi ama sözlüsü var; Zhang ailesinin kızı yas süresini bitirince nikâhları kıyılacak. Senin de artık bir yuva kurma vaktin geldi, yanında sana bakacak biri olmalı. Gönlünde biri var mı? Varsa söyle, düğününü ben yapayım. Yoksa da senin için bir bakıyalım."

"Lütfediyorsunuz efendim. Lakin henüz kendimi tam olarak

adamış değilim, evlilik şu an zihnimde yer tutmuyor. Sizi bu işle yormak istemem."

Xiao Lie onun gidişini izlerken yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Pencerenin önüne gidip ellerini arkasında kavuşturdu, gözlerini kuzeye dikti. Uzun bir sessizliğin ardından kendi kendine mırıldandı: "A-Jing, görüyor musun? Zaman ne çabuk geçiyor; şakaklarıma aklar düştü, o ise kocaman bir adam oldu..."

Pei Youan, Yunzhong Prensi'nin odasından çıkıp malikânenin ana kapısına doğru yürümeye başladı.

Xiao Yin'tang, yol kenarındaki bir çardağın basamaklarında dikiliyordu. Üzerindeki veliahtlık kaftanının altın işlemeleri güneşin altında göz alıcı bir parlaklıkla parlıyordu.

Pei Youan yürümeye devam etti, yanına vardığında hafifçe başını eğip "Veliaht Hazretleri," diyerek selam verdi. Xiao Yin'tang gülümseyerek ona doğru yürüdü: "Döndüğünü duydum. Epey zamandır görüşmemiştik, ben de tam seni aramaya gelecekti ki sen çıkageldin. Nasıl, yolculuk kazasız belasız geçti mi?"

Pei Youan gülümsedi: "İlginiz için teşekkürler efendim, oldukça sorunsuzdu."

Xiao Yin'tang da güldü: "Güzel, sevindim. Doğrusunu istersen, bir süre önce ben de bir yolculuğa çıktım. Aradığımı bulamasam da küçük bir kazancım oldu... Gülme ama, başım dertteyken bir genç kız bana yardım etti. O kıza ilk görüşte vuruldum desem yeridir."

Pei Youan hafif bir tebessümle, "Zarif bir hanımefendi, her beyzadenin hayalidir. Bu güzel bir haber, neden güleyim? Tebrik ederim efendim," dedi.

Xiao Yin'tang, Pei Youan'ın gözlerinin içine dik dik bakarak, belli belirsiz bir gülüşle konuştu: "Lakin o kız yolun yarısında elimden alındı. Sevdığimi benden koparan kişi, tesadüf bu ya, bir dostum çıktı. İnan çok müşkül durumdayım Youan. Senin zekân dillere destandır; sen olsan ne yapardın?"

Pei Youan, Xiao Yin'tang'ın bakışlarını karşılayarak cevap

verdi: "Madem sordunuz efendim, açık konuşayım. Sizden saklayacak değilim; iki gün evvel Chengjiang civarından geçerken bir konaklama yerinde geceledim ve gerçekten de birinin 'sevdiğini' yolun yarısında elinden aldım. O kız benim kuzenim olur, Quanzhou'nun saygın bir ailesinin kızıdır. Kaderin cilvesiyle bir asilzadenin dikkatini çekmiş; aslında bu onun için bir lütuf sayılabilirdi. Eşi olsa büyük saadet, cariyesi olsa o kadar dokunmazdı belki... Lakin o asilzade, usulünce dünür göndermek yerine, adamlarını yollayıp kızı Quanzhou'dan Yunnan'a zorla kaçırmış. Kadim töreler der ki; usulüyle alınan eştir, kaçırılan ise ancak sefil bir cariyedir; ne ailesi ne de toplum ona saygı duyar. Kusuruma bakmayın efendim ama o asilzade emeline ulaşsaydı, kuzenim bir cariyeye kadar bile değer görmeyecekti. Buna sessiz kalmak imkânsızdı. O asilzade kuzenimi ne yerine koymayı planlıyordu? Kendi anlık hevesi uğruna, bir ailenin evlatlarından haber alamayıp nasıl bir keder içinde kalacağını hiç mi düşünmedi? Bu yüzden o 'güzel' oyunu bozdum. Şimdi ben de size sorayım efendim; böyle bir durumda o kızı çekip almakla hata mı ettim?"

Xiao Yin'tang'ın yüzü yavaş yavaş karardı.

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "O gece o edepsiz köleye de söyledim; o kız benim öz kız kardeşim gibidir. Bu sözlerim yüreğimden kopup geliyor. Efendim, kendinizi benim yerime koyun; birisi sizin kız kardeşinize böyle davransa sessiz mi kalırdınız? Ben, Pei Youan, sevenleri kavuşturmayı bilirim ama bu kuzenimin böyle aşağılanmasına asla izin vermem. Karşımdaki ne kadar asil, ne kadar yüksek mertebede olursa olsun... Sizce de öyle değil mi?"

Xiao Yin'tang sessiz kaldı.

Pei Youan ellerini birleştirip selam verdi: "Müsaadenizle."

"Bekle Youan!" dedi Xiao Yin'tang aniden, hızlı adımlarla arkasından yetişti.

Pei Youan durdu.

Xiao Yin'tang yol kenarında bir süre bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra konuştu: "Söylediklerin kulağıma küpe oldu

Youan, gerçekten pişmanım. Sanırım zaten biliyorsun; Zhen ailesinin kızını Quanzhou'dan buraya getirten başkası değil, bendim. Kabul ediyorum, düşüncesizce davrandım ve onu zor durumda bıraktım. Ama biliyorsun, konumum gereği Yunnan'dan dışarı adım atamıyorum. O ise Quanzhou'daydı; birimiz doğuda, birimiz batıda... Üstelik onunla karşılaştığımızda Quanzhou karışıklık içindeydi. Öyle bir zamanda nasıl adam yollayıp dünürlük dileyebilirdim? Biraz beklemeyi düşünmedim değil ama babamın saray tarafından ne zamandır şüpheyle izlendiğini biliyorsun. Beklesem, kim bilir ne zamana kadar bekleyecektim? Zhen ailesi kızlarını o vakte kadar evde tutar mıydı? Düşündüm taşındım, ona olan hayranlığım ağır bastı ve bu yola başvurdum. Aceleci davrandım, kabul ediyorum. Azarladığın her kelimede haklısın! Hata bende, affını dilerim."

Pei Youan ona baktı, çehresi nihayet yumuşadı: "Hatanızın farkında olmanız güzel efendim. Öyleyse, uygun bir zamanda onu Quanzhou'ya geri göndereceğim. Umarım bir daha huzurunu bozmazsınız."

"Olmaz!" dedi Xiao Yin'tang hemen. "En azından şu an olmaz," diye ekledi bir an duraksayıp.

Pei Youan ona bakmaya devam etti.

"Yanlışı anlama. Biliyorsun, merkezden gönderilen o Müfettiş Ma, babamın bir açığını yakalamak için fırsat kolluyor. Yunzhong Malikânesi pamuk ipliğine bağlı, her an bir saldırıya uğrayabiliriz. O kız benim Quanzhou'ya gittiğimi biliyor, şimdi kim olduğumu da öğrendi. Geri döndüğünde, benimle bir bağlantısı olduğu duyulursa, bu sadece babam için bir felaket olmakla kalmaz, kızın kendisi için de tehlikeli olur. Ona güvenmediğimden değil, ama insanın bazen elinin kolunun bağlandığı anlar olur. Bu hem malikânenin selameti hem de onun güvenliği için; mesele mühim, tedbirli olmalıyız."

Pei Youan bir süre düşündükten sonra ağır ağır konuştu: "Endişeleriniz yersiz sayılmaz efendim. Onu göndermek için en uygun zamanı kollayacağım."

Xiao Yin'tang samimi bir ifadeyle başını salladı: "Youan, sen

onun ağabeyi sayılırsın, ben de seni her zaman ağabeyim bildim. Madem bu mesele senin önüne geldi, açık konuşacağım. Ona ilk görüşte vuruldum; bu hayatta onunla bir ömür geçirebilirsem gözüm açık gitmem. Kabul ediyorum, onu çok korkuttum, büyük saygısızlık ettim. Müsaade et de onu bir kez göreyim, bizzat özür dileyeyim. İster vursun, ister azarlasın; her şeye razıyım!"

Pei Youan, Xiao Yin'tang'a bakarken gözünün önüne o gece kızın darmadağınık kıyafetlerle koşup kendisine sarıldığı, elini bırakmak istemediği o an geldi. Sonra kendi cübbesine sarılıp uslu uslu oturduğu, o koca gözleriyle kendisine baktığı hali canlandı. İçinde tuhaf, tanımlayamadığı bir his uyandı.

"Pekâlâ," dedi bir an duraksadıktan sonra. "Gittiğimde kendisine ileteceğim."

Pei Youan'ın kaldığı yer eskiden bir tusi'nin yerel beyin malikânesiydi. Çok büyük olmasa da üç avlulu, yerel mimarının tüm zarafetini taşıyan, her köşesi ince işçilikle oyulmuş, içeri girildiğinde insanı başka bir dünyaya götüren bir yapıydı. Ana avluda, sivri çatılı, üç katlı yuvarlak bir kule yükseliyordu. Üçüncü kattaki yatak odasından tüm şehri kuşbakışı görmek mümkündü. Odanın dekorasyonu egzotik bir havaya sahipti; yerlerde karmaşık desenli, kalın halılar seriliydi, oldukça görkemli ve zengindi. Lakin Pei Youan bu tarzdan pek hoşlanmadığından burayı boş tutmuştu. Jiafu gelince temizletip ona tahsis etmişti. Jiafu burayı çok sevmişti. Sabah çıkmadan önce Pei Youan, Quanzhou'daki ailesine güvende olduğuna dair haber gönderdiğini söylemişti; şimdi tek yaptığı onun kendisini eve göndermesini beklemektir. Gün boyu malikânenin içinde neşeyle dolanıp durdu; sanki babasının hayatta olduğu o dertsiz çocukluk günlerine dönmüştü.

Hava yavaş yavaş kararırken Pei Youan nihayet döndü.

Karanlık çöktüğünden beri Jiafu'nun kulağı dışarıdaydı. Onun ayak seslerini duyar duymaz neşeli bir kuş gibi karşılamaya koştu.

"Büyük Kuzen! Yemek yedin mi? Seni bekliyordum!" dedi tatlı

bir gülümsemeyle.

Bir hizmetçi Pei Youan'ın pelerinini almak için uzandı ama Jiafu ondan önce davranıp pelerini kapıldığı gibi askıya astı.

Pei Youan onun bu telaşlı ve neşeli halini izlerken hafifçe gülümsedi: "Bundan sonra beni bekleme, acıkınca yemeğini ye."

Jiafu "Tamam," diye geçiştirdi. Yemekte Pei Youan her zamanki yerinde, Jiafu ise hemen yanındaydı; sürekli önüne yemek koyuyor, çorbasını tazeliyor, adeta etrafında pervane oluyordu. Pei Youan bu aşırı ilgiye alışık olmadığından mı yoksa zihni başka yerde olduğundan mı bilinmez, kısa süre sonra çubuklarını bıraktı, dikleşti ve Jiafu'ya döndü: "Sen yemeğine devam et, bitirince çalışma odama gel."

Pei Youan gidince Jiafu'nun da iştahı kaçtı. Az önceki ciddi yüz ifadesini hatırlayınca içine bir kurt düştü. Hemen yemeğini bitirip bir demlik çay hazırladı, çalışma odasının kapısını hafifçe çalıp içeri girdi.

Pei Youan masasının başında bir şeyler yazıyordu. Jiafu çayı yanına bırakıp kısık sesle, "Büyük Kuzen, çayın," dedi.

Pei Youan eliyle yan tarafı işaret etti. Jiafu tepsiyi bırakıp kenarda beklemeye başladı.

Pei Youan yazmayı bırakmadan, bakışlarını kağıttan ayırmadan konuştu: "Senin meseleni Veliht ile görüştüm. Bundan sonra böyle bir şey bir daha yaşanmayacak."

Jiafu'nun gözleri parladı, yüzünde kocaman bir gülümseme açtı: "Teşekkür ederim Büyük Kuzen!"

Pei Youan bir an duraksadı, ona kısa bir bakış fırlattı: "Lakin Veliht, seni bir kez görmek ve yaptıkları için bizzat özür dilemek istediğini söyledi. Görüşmek ister misin?"

Jiafu şaşkınlıktan donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı: "Hayır! Onu görmek falan istemiyorum! Özrü de kendine kalsın! Hem onunla bir bağım yok ki, görüşmek de neyin nesi? Kabul etmedin değil mi Büyük Kuzen?"

Pei Youan belli belirsiz bir ses çıkardı: "Anlaşıldı, teklifini reddedeceğim."

Jiafu derin bir nefes aldı. Bir an durup sordu: "Peki Büyük Kuzen, ben ne zaman Quanzhou'ya dönebilirim?"

Doğrusunu istersen, içten içe gitmeyi pek istemiyordu. Daha doğrusu Pei Youan'dan ayrılmak istemiyordu. Nedenini bilmese de o yanındayken kendini tarif edilemez bir huzur ve güven içinde hissediyordu.

Pei Youan, "Biraz daha bekle," dedi. "Zamanı gelince seni bizzat evine göndereceğim."

Jiafu'nun anlamadığını görünce Xiao Yin'tang'ın endişelerini bir bir anlattı: "Söyledikleri tamamen haksız sayılmaz. Ailenin onun kim olduğunu bilmemesi daha hayırlı. Sen çok şey biliyorsun, bu da seni tehlikeye atar. Düşündüm de, bir süre daha burada kalman senin için en iyisi."

Jiafu, Pei Youan'ın gerçekten iyiliğini istediğini biliyordu. Bu karara itirazı yoktu ama Xiao Yin'tang ismi işin içine girince huzursuzluğu yeniden nüksetti.

Xiao Yin'tang gerçekten onu öylece bırakacak mıydı?

Jiafu geçmişî hatırladı. İlk seferinde de tıpkı böyle olmuştu; Xiao Yin'tang'ın gözü ona düşmüş, pençesine düşmüştü. Pei Youan onu kurtarıp getirse de sonunda yine de Xiao Yin'tang'dan kurtulamamıştı.

Gözüne kestirdiği bir şeyi Xiao Yin'tang gibi bir adam bu kadar kolay bırakır mıydı hiç?

Jiafu'nun bu endişesi çok geçmeden doğrulandı.

Yarım ay sonra, Jiafu'nun hiç beklemediği bir misafiri geldi.

Zhang Fengtong, Xiao Yin'tang'ın sözlüsü.

Zhang Fengtong, Chuxiong'un köklü ailelerinden Zhangların kızıydı. Küçüklüğünden beri erdemi ve terbiyesiyle nam salmıştı. Yunzhong Prensi bu şanını duyunca, kız henüz on dördündeyken oğlu için bu izdivaca karar vermişti. Şanssızlık bu ya, kız on dokuzuna gelmişti ama annesi, babaannesi ve dedesinin peş peşe vefatı yüzünden yas tutmak zorunda kalmış, yas süresinin bitmesine daha aylar vardı; bu yüzden Xiao Yin'tang ile nikâhları hâlâ kıyılmamıştı. Lakin tüm malikâne onu şimdiden "Veliaht

Prences" olarak görüyor, o da sık sık Wuding'e gelip gidiyordu. Henüz resmen aileye girmemiş olsa da herkesin takdirini kazanmıştı.

Wuding'e birkaç gün önce gelmişti, aslında bugün ayrılacaktı ama Pei Youan'ın kuzeninin uzaklardan geldiğini duyunca bir gün daha kalmaya karar vermişti. Üstelik Zhen ailesinin sıradan kökenini hor görmemiş, bizzat ayağına kadar gelmişti.

Pei Youan evde değildi. Jiafu başını belaya sokmamak için yarım aydır dışarı adımını atmıyordu. Sıkıntıdan patladığı bir an, odasının penceresinden dışarıyı seyredip geçenleri sayarken, gösterişli bir arabanın sokağa girdiğini ve kapıda durduğunu gördü. Hemen ardından kahya gelip Zhang Fengtong'un onu ziyarete geldiğini haber verdi.

Zhang Fengtong'un yüzü pek sıradan sayılabilirdi ama yuvarlak, bebeksi bir çehresi vardı. Daha ağzını açmadan yüzünde beliren o hafif tebessüm ve konuşmasındaki nezaket, insanı bahar esintisi gibi ferahlatıyordu. Böyle bir kadını sevmemek imkansızdı.

Jiafu da geçen ömründe, ancak son ana geldiğinde onun da bir azize olmadığını anlamıştı. O da kocasının başka bir kadına olan ilgisi yüzünden acı çeken, nefret dolan sıradan bir kadındı nihayetinde.

Jiafu, on dokuz yaşındaki Zhang Fengtong ile karşılıklı otururken, kadının kendisine gülümseyip o yumuşak sesiyle "Kuzen" diye seslendiğini duydu. Ölmeden hemen önce hissettiği o iliklerine işleyen çaresizlik ve acı, bu yüzü gördüğü an tüm vücudunu bir kez daha yalayıp geçti.

Tüyleri diken diken oldu. İçinden yükselen o buz gibi hissi bastırıp bakışlarını yere indirdi, tek kelime etmedi.

Zhang Fengtong karşısındakinin konuşkan olup olmasını pek umursamazdı; zira bulunduğu her ortamda dizginleri eline alan hep o olurdu.

Jiafu'nun güzelliğini ve zarafetini en içten övgülerle göklere çıkardıktan sonra hizmetçileri dışarı gönderdi. Jiafu'nun yanına iyice sokulup ellerini nazikçe avuçlarının içine aldı. Ona şefkatle

bakarak iç çekti: "Ne kadar da güzel bir kardeşsin böyle... Ben bile bakınca hayran kalıyorum, Veliht seni nasıl unutsun?"

Jiafu hâlâ başı önünde, sessizliğini koruyordu.

Zhang Fengtong ellerini tutmaya devam ederek sözlerini sürdürdü: "Zhen kardeşim, seninle Veliaht arasındaki meseleden az çok haberim var. Veliaht, eşi benzeri az bulunur, asil biridir; sana olan duyguları ise gerçekten derin. Onun bir kadına bu kadar ihtimam gösterdiğini daha önce hiç görmemiştim..."

Bir an duraksadı: "Veliaht seni evinden alıp buraya getirtirken yolda biraz korkmuş olmalısın, bu yüzden aranızda bir yanlış anlaşılma olmuş. Aslında o da sana böyle davranmak istemezdi ama inan bana, mecbur kaldığı sebepler vardı; vakti gelince sen de anlayacaksın. Bilmelisin ki yaptığı her şey sana olan sevgisindendir. Veliaht ile nişanlı olma şerefine nail oldum ama benim yüzümden hâlâ bir yuva kuramadı, yanında ona can yoldaşı olacak, halini hatırını soracak kimsesi yok. Bunu her düşündüğümde vicdan azabı çekiyorum. Sana olan ilgisini öğrendiğimde inan çok sevindim. Ben aciz biriyim ama bir kadını yanıma kabul edecek kadar gönlüm geniştir. Eğer bugün 'evet' dersen, ileride asla pişman olmazsın. Şartlar uygun olduğunda o yan eşlik, cariyeye makamı senden başka kime yakışır? Bundan sonra öz kardeş gibi oluruz, Veliaht'a birlikte hizmet eder, varlık içinde yaşarız; fena mı olur? Eğer bir çekincen varsa ya da yardıma ihtiyacın olursa çekinmeden söyle, elimden geleni yaparım."

Sözlerini bitirince gülümseyerek Jiafu'nun gözlerinin içine baktı.

Jiafu sessizliğini bozmadı. Odadaki hava giderek ağırlaştı, atmosfer gergin bir hal aldı.

Zhang Fengtong hafifçe boğazını temizleyip tam tekrar söze başlayacaktı ki Jiafu, kadının elleri arasındaki elini yavaşça çekti ve başını kaldırdı.

"Zhang abla, beni ziyarete gelmen büyük incelik, lakin ben

biraz kıt anlayışlıyım; söylediklerinin çoğunu pek kavrayamadım, sadece 'yan eş' kelimesini seçebildim. Abla, yoksa sen benim Veliaht'a cariyeye olmamı mı istiyorsun? Ailem tüccardır, makamımız düşüktür belki ama annem bana küçüklüğümden beri 'Fakir birinin helali ol, zenginin haramı yani cariyesi olma,' diye öğretti. Annem, babamın başka bir kadın almasına izin vermediği için erdemli bir eş olamadığını söyleyip hep hayıflanır; neyse ki babam onu hiç suçlamadı, aksine bu halinden hep memnun kaldı. Annemle evlendiğinden beri gözü ondan başkasını görmedi, bir ömür birbirlerine saygı ve sevgiyle bağlandılar. Küçükken babamın anneme gizlice şöyle dediğini duymuştum: 'Sen istesen bile ben istemem; dünyada kadın çok ama benim gönlümde sadece senin yerin var, seni başka bir kadınla nasıl üzerim?'"

Zhang Fengtong hâlâ gülümsüyordu ama o vakur gülümsemesi hafifçe donup kalmıştı.

Jiafu ise masum ve duru bir gülümsemeyle devam etti: "Zhang abla, buraya geleli birkaç gün oldu ama senin ne kadar erdemli olduğunu her yerden duydum. Az önceki sözlerin beni gerçekten duygulandırdı; sen gerçekten kadınlar arasında bir örneksin, sana hayran kalmamak elde değil. O gece beni zorla buraya getiren asilzadenin Veliaht olduğunu gerçekten bilmiyordum; o yaşlı kadının beni kötü yola düşüreceğinden korktuğum için kaçmaya çalıştım. O kadın bana en baştan Veliaht olduğunu söyleseydi kaçmazdım. Benim gibi birinin Veliaht'ın dikkatini çekmesi ve senin gibi yüce gönüllü birine rastlaması aslında büyük bir lütuf. Lakin annemin öğütlerini düşününce ne yapacağımı bilemiyorum. Üstelik bu benim hayatım; ailemin rızası olmadan böyle bir şeye 'evet' dersem, ileride duyulduğunda 'gizlice kaçtı' diye arkamdan gülerler."

Zhang Fengtong'un kulak memeleri hafifçe kızarmaya başlamıştı, elini kulağındaki küpeye götürüp hafifçe dokundu.

Jiafu kaşlarını çatıp çaresiz bir ifade takındı: "Ama senin bu asil tavrına da hayran kaldım, seni görür görmez kanım kaynadı, seninle yakın olmak isterim..."

Aniden hafifçe "Ah!" dedi ve yüzü aydınlandı: "Ailem

Quanzhou'da, haberleşmek zor ama neyse ki Büyük Kuzenim burada! İstersen Zhang abla, sen şimdi git; ben Büyük Kuzenime danışayım, eğer o 'olur' derse, ben de kabul ederim!"

Zhang Fengtong sıradan bir simaya sahip olduğunun farkındaydı, bu yüzden bu açığını erdemli ve terbiyeli davranarak kapatmaya çalışırdı. Ailesinin de yardımıyla genç yaşta şöhreti yayılmış ve sonunda ailesinin beklentilerini boşa çıkarmayıp Yunzhong Veliahtı Xiao Yin'tang ile nişanlanmıştı. Geçen yıllar içinde Xiao Yin'tang ile birkaç kez görüşmüştü. Ona ilk görüşte vurulmuştu ama Xiao Yin'tang ona karşı hep mesafeli ve soğuktu. Zhang Fengtong, Veliaht'ın yanındaki hizmetçilerin bile kendisinden güzel olduğunu biliyordu; bu soğukluğa rağmen pes etmemiş, malikânede gizlice casuslar tutmuş ve bazı sırları öğrenmişti. Geçen yıl Xiao Yin'tang, Chuxiong'daki büyüklerini ziyarete geldiğinde onunla gizlice görüşmüş, ona sadık bir yardımcı olacağına ve büyük işler başarmasına yardım edeceğine dair söz vermişti. O görüşmeden sonra Xiao Yin'tang'ın tavrı biraz değişmiş, araları yavaş yavaş düzelmişti.

Birkaç gün önce Zhang Fengtong, Xiao Yin'tang'dan bir mektup almıştı. Mektupta Quanzhou'lu Zhen soyadlı bir kızla olan meselesini anlatıyor ve ondan gidip kızı ikna etmesini istiyordu. Zhang Fengtong, Veliaht'ın gözüne girmek için bu isteği geri çevirememiş ve bugünkü ziyareti gerçekleştirmişti. Az önce kızı ilk gördüğünde içini bir kıskançlık ateşi sarmıştı; kız anne ve babasından bahsettiğinde ise sanki kendisine iğne batırılmış gibi hissetmiş, kızın kendisini iğnelediğinden şüphelenmişti. Ama sonra kızın o masum konuşmalarını dinleyince, belki de sadece boş bulunup damarına bastığını düşünmüştü. Hem şüphe hem utanç hem de öfke içindeyken, kızın "Pei Youan karar versin," dediğini duyunca irkildi ve hemen engel olmaya çalıştı: "Zhen kardeşim, az önceki sözlerimi seni sevdiğim için, seni bir kardeş gibi gördüğümünden aramıza kalsın diye söyledim. Kardeşler arasındaki sırlar başkasına anlatılır mı hiç? Hele kuzenin kulağına hiç gitmemeli."

Jiafu gözlerini kırıştıtarak saf bir edayla, "Ama abla, sen benim Veliaht'a eş olmamı istemiyor muydun? Ben tek başıma

karar veremem ki," dedi.

Zhang Fengtong zoraki bir gülümsemeyle, "Sadece bir temenniydi diyelim. Eğer kendin karar veremiyorsan kalsın o zaman; seni zorlayacak değilim ya," diye kestirip attı.

Jiafu rahatlamış gibi göründü: "İyi o zaman! Ben de Büyük Kuzenime bunu nasıl açarım diye kara kara düşünüyordum, insan utancından yerin dibine girer!"

Zhang Fengtong'un yüreği ağzına gelmişti, ancak şimdi yavaş yavaş sakinleşti. Bir daha konuyu açmadı, havadan sudan biraz daha konuştuktan sonra işi olduğunu bahane edip kalktı.

Jiafu büyük bir sevgiyle onu kapıya kadar geçirdi, bir dahaki sefere Chuxiong'a onu ziyarete gideceğine dair söz verdi. Kadının hizmetçilerin yardımıyla zarıfçe arabaya binişini izledi. Araba hareket edip gözden kaybolana kadar bekledi.

Araba uzaklaşır uzaklaşmaz Jiafu'nun yüzündeki gülümseme silindi. Başı önde, yavaş adımlarla yuvarlak kulenin üçüncü katındaki odasına çıktı. Merdivenlerin yarısında ayaklarına sanki kurşun dökülmüş gibi hissetti, gücü tükendi ve oracığa oturdu.

Karanlık çökmeye başlamıştı. Merdiven boşluğundaki kare pencereden sızan son güneş ışığı Jiafu'nun ayaklarının dibine düşüyordu.

Jiafu merdivenlerde oturmuş, sırtını duvara yaslamış, dalıp gitmişti.

Xiao Yin'tang belli ki pes etmemişti; Zhang Fengtong'u bile elçi olarak göndermişti. Az önce onu bir şekilde savuşturmuştu ama Jiafu biliyordu ki, bu reddedişler Xiao Yin'tang'ı daha da hırslandıracaktı. O asla vazgeçmezdi.

Pei Youan şu an onu koruyordu, yardım edeceğine dair söz de vermişti; ama sonsuza dek Pei Youan'ın kanatları altında kalamazdı. Pei Youan'ın da kendi işleri vardı, her an yanında olamazdı. Eninde sonunda Quanzhou'ya gönderilecekti. Pei Youan'ın gözünden uzaklaştığı an, Xiao Yin'tang onu zorla kaçırmasa bile başka yollarla ailesini tehlikeye atabilirdi. Hele ileride veliaht, hatta imparator olduğunda...

O zaman ne yapacaktı? Boy mu eğecekti?

Geçen ömründe, Xiao Yin'tang ile ne kadar yakınlaşırsa yaklaşıp, onun dokunuşunda bir an bile gerçek bir sıcaklık hissetmemişti.

O sadece itaat bekleyen, yağmalamayı seven, onun güzelliğinden ve bedeninden sonuna kadar faydalanan bir adamdı. Başka kadınların yanından dönüp ona geldiğinde hep o yumuşak sesiyle "Sadece seni seviyorum, diğerleri benim için sadece birer araç," derdi.

Karşı koyamadığı, yıllar önce savaşta öldüğünü sandığı ailesinin güvenliğini tehlikeye atmaya cesaret edemediği için ve adamın her defasında "En sevdiğim sensin," demesi yüzünden; Jiafu yavaş yavaş bir ölü gibi yaşasa da, kalbi hiç ısınmasa da inanmaya başlamıştı. Belki de gerçekten seviyordu, sadece makamı gereği böyleydi, diye düşünmüştü.

Ama son an geldiğinde anlamıştı; adamın tek sevdiği kendi hisleriydi.

Geçen ömrünü körü körüne heba etmişti; şimdi yeniden başlama şansı bulmuşken, ne kadar aciz olursa olsun, kendini yine aynı adama kurban etmeyecekti.

Ama bu adamın gölgesinden tamamen nasıl kurtulabilirdi?

Jiafu'nun zihni karmakarışık. Düşünceler içinde boğulurken aniden aklına bir fikir geldi.

Pei Youan'a sığınmak, onunla evlenmek... Eğer onun karısı olursa, ancak o zaman Pei Youan'ın koruması kalıcı ve sarsılmaz olurdu!

Jiafu, Pei Youan ile Xiao Yin'tang arasındaki ilişkinin tam olarak ne boyutta olduğunu bilmiyordu. Eğer çok yakın dostlarsa, Pei Youan ile evlenmesi şüphesiz Xiao Yin'tang'ın öfkesini üzerine çekecek ve aralarını bozacaktı. Üstelik Jiafu'nun hafızasında, Pei Youan geçen ömründe sadece otuz yaşına kadar yaşamıştı; yani şunun şurasında yedi sekiz yılı kalmıştı.

Ama artık Pei Youan için daha fazlasını düşünecek hali kalmamıştı, bu kadar uzun vadeli planlar yapacak vakti de yoktu. Xiao Yin'tang nefesini ensesinde hissettirirken, bir yolunu bulup Pei Youan'ın helali olmalıydı; gerisini sonra düşünecekti.

Bu cesur ve çılgınca fikir Jiafu'nun kalbini güm güm attırdı. Sanki sıtmaya tutulmuş gibi bir üşüyor, bir yanıyordu. Ellerini sıkıca birbirine kenetledi.

"Küçük hanım? Ne oldu? İyi misiniz?"

Aniden gelen sesle Jiafu irkildi. Başını kaldırdığında merdivenlerden çıkan bir hizmetçinin kendisine endişeyle baktığını gördü.

Jiafu başını iki yana sallayıp kendini topladı, ayağa kalkıp hızlıca odasına çıktı. Kapıyı arkasından kapatıp sırtını yasladı, gözlerini yumup derin bir nefes verdi.

Bir yol bulmalıydı, hemen bir yol bulmalıydı... Hazır fırsat varken, Pei Youan'ı kendisiyle evlenmeye nasıl ikna edeceğini düşünmeliydi.

Nisan ayının ortalarına gelinmişti. Önceki yıllarda bu vakitler bahar çoktan yüzünü gösterir, çiçekler her yanda boy verirdi; fakat bu yılın seyri başkaydı. Birkaç gün evvel bastıran o yalancı bahar soğuğu yetmezmiş gibi, dün gece de karla karışık dondurucu bir yağmur yağmış, avludaki elma ağaçlarının dallarından baş kaldıran o narin tomurcukları dondurup boyunlarını bükmüştü. Pei Youan eve döndüğünde kandillerin yakılma vakti çoktan geçmiş, gökyüzü zifiri karanlığa bürünmüştü. Rüzgâr insanın tenine iğne gibi batıyordu. Atından indi, buz kesmiş parmaklarını birbirine sürterek ısıtmaya çalıştı ve ana kapıdan geçerek içeriye doğru adımlarını hızlandırdı.

Bugünlerde, sabah çıkmadan evvel tembihlemediği müddetçe, ne kadar geç olursa olsun, karnı ne kadar açlıktan guruldarksa guruldasin, Jiafu akşam yemeği için mutlaka onun dönmesini bekliyordu. Aslında akşamüzeri erken dönebilirdi fakat önüne aniden düşen bir mesele işini uzatmıştı. Saat sekizi geçmişti; Jiafu'nun iyice acıkmış olmasından korktuğu için adımları telaşlıydı. Doğrudan ikinci avludaki kabul odasına yöneldi. İçeri adımını attığında, her zamanki gibi onu karşılamaya koşan o hafif ayak seslerini duyamayınca bir an duraksadı. İleriye bir göz atıp kendisini karşılamaya gelen hizmetçi Yinhuan'a sordu.

Yinhuan, efendisinin omuzlarından çıkardığı pelerinini alırken, “Küçük Hanım henüz yemek yemedi, sanırım hâlâ odasında. Siz de acıkmışsınızdır efendim? Hemen gidip onu çağırayım,” dedi.

Pei Youan yemek odasına geçti, ellerini yıkadı ve masaya oturdu. Uşaklar yemekleri ve iki kişilik servisleri dizdiler. Pei Youan epey bir süre bekledi, nihayet Yinhuan telaşla geri dönüp, “Küçük Hanım odasında yok! Az evvel her yere bakılmasını söyledim, kimse onu bulamıyor!” dedi.

Pei Youan bir an duraksadı. “Gündüz dışarı mı çıktı?”

Yinhuan başını salladı. “Hayır.” Sonra aniden bir şey hatırlamışçasına ekledi: “Doğru ya! Gündüz vakti Chuxiong’daki Zhang ailesinin kızı gelmişti!”

“Onun burada ne işi varmış?” Pei Youan’ın kaşları çatıldı.

“Efendimizin kuzeninin geldiğini duyduğunu, nezaket ziyaretine geldiğini söyledi. O gittikten sonra yukarı çıktığımda, Jiafu Hanım’ı merdiven başında tek başına, dalgın bir halde otururken gördüm. Beti benzi atmıştı, bir tuhaftı. Bir yeri mi ağrıyor diye sordum, başını salladı. Yukarı çıktıktan sonra da bir daha aşağı indiğini görmedim.”

Pei Youan derhal ayağa kalktı ve Jiafu’nun kaldığı yuvarlak kuleye doğru hızlı adımlarla ilerledi. Yukarı çıkıp kapıyı açtığında içerisi bomboştu. Yatağın kenarında sadece açık pembe bir hırka asılı kalmıştı; hırkanın ucu sessizce yere değiyordu.

Pei Youan aniden arkasına dönüp gürlledi: “Herkes haber verin, arayın! Tüm odalara, bahçenin en ücra köşelerine bakın, bakılmadık tek bir yer kalmasın!”

Yinhuan aceleyle aşağı koştu. Tüm konak halkı teyakkuza geçmiş, her yeri didik didik arıyorlardı; fakat kızıdan eser yoktu. Pei Youan kapıya gidip bekçiye sordu. Bekçi bütün gün yerinden ayrılmadığına ve hanımın dışarı çıkmadığına yemin ediyordu.

Pei Youan kaşlarını çattı, bir an düşündü. Bakışlarını Jiafu’nun odasının penceresine, oradan da yuvarlak kulenin en tepesine çevirdi. Aniden arkasını dönüp kalabalığı geride bırakarak kuleye doğru koştu. Merdivenleri üçer beşer tırmandı, en üst kata ulaştı. Oradaki dar bir merdivenden, yerel mimaride savaş zamanı gözcülük yapmak için tasarlanmış o küçük terasa çıktı. Daha adımını atar atmaz gözleri hızla çevreyi taradı.

Teras çoktan metruk kalmıştı, normalde kimse buraya uğramazdı. Zifiri karanlıkta soğuk rüzgâr dört bir yandan esiyordu. Köşede zayıf bir silüet belirdi; bu Jiafu’ydu. Bu havada üzerinde sadece ince bir baharlık giysi vardı. Dizlerini kendine çekmiş, ahşap korkulukların dibine büzülmüştü. Yan profili gecenin karanlığıyla birleşmiş gibiydi.

Pei Youan büyük adımlarla ona doğru yürüdü.

“Neden tek başına, ses etmeden buraya kaçtın? Az evvel kaç kişinin seni aradığından haberin var mı?”

Ses tonu, farkında olmadan sertleşmişti.

Jiafu duymamış gibiydi, olduğu yerde kıpırdamadan oturmaya devam etti.

Rüzgâr Pei Youan’ın kulaklarında uğulduyor, giysilerinin eteklerini savuruyordu. Durdu, bir an bekledi ve tereddütle ona biraz daha yaklaştı. Nihayet tam arkasına geldiğinde eğilerek sesini alçalttı.

“Hadi, benimle aşağı gel. Burası soğuk.”

Jiafu ancak o zaman onun geldiğini fark etmiş gibiydi. Narin silüeti kıpırdadı, başını yavaşça çevirip arkasındaki Pei Youan’a baktı. Kısık bir sesle, “Özür dilerim ağabey... Fark etmemişim...” dedi.

Sesi o kadar zayıftı ki her an gece rüzgârında dağılıp gidecek gibiydi. Konuşurken bir eliyle korkuluğa tutundu, destek alarak yavaşça ayağa kalktı ve içeriye doğru yürümeye yeltendi. Daha iki adım atmıştı ki vücudu yana doğru yalpaladı. Pei Youan bir anlık korkuyla içgüdüsel olarak kollarını uzatıp onu yakaladı.

Jiafu, Pei Youan’ın göğsüne yaslandı, öylece kaldı.

O tanıdık yumuşaklık bir kez daha kollarını doldurmuştu.

Pei Youan bir an duraksadı, başını yavaşça eğdi. Yıldızların zayıf ışığında, kızın o güzel başının usulca sol göğsüne yaslandığını gördü. Gözleri hafifçe yumuluyordu; uzun kirpiklerinin gölgesi bu mesafeden tek tek sayılacak kadar netti.

Sol göğsünde, kızın alnının değdiği o küçük noktada, kalbi belli belirsiz bir an tekledi.

“Kuzen—”

Kızın tüm ağırlığının üzerine bindiğini hissetti. Tereddütle ismini fısıldadı, sonra çaktırmadan bir parmak geri çekilmeye çalıştı. Omuzları hareket eder etmez, kucağındaki kız desteğini yitirdi, bedeni bir yaprak gibi süzülüp sessizce ayaklarının dibine, yere yığıldı.

Pei Youan dehşet içinde hemen diz çöktü. Kızın yüzünü

kendine çevirdi; gözleri sımsıkı kapalıydı, bayılmıştı. Yinhuan'ın az evvel söylediklerini hatırlayınca içi ürperdi. Onu hemen yerden kucağına aldı; giysilerinin üzerinden bile teninin buz gibi olduğu hissediliyordu. Bir kelebek kadar hafifti. Hızla aşağı inip onu odasına götürdü, pabuçlarını nazikçe çıkarıp yatağa yatırdı.

Terasın karanlığında fark edememişti; şimdi ışıktaki görüyordu ki yüzü bembeyaz kesilmiş, o her daim al kiraz gibi parlayan dudakları soğuktan morarmıştı. Kim bilir ne kadar zamandır o rüzgârda kalmıştı. Üzerini yorganla sıkıca örttü, sadece zayıf bir bileği dışarıda bıraktı. Derin bir nefes alıp sakinleşti, sonra iki parmağıyla nabzını yokladı.

Nabızı zayıftı, nefesi düzensizdi; fakat vuruşlar istikrarlıydı. Muhtemelen bünyesinin zayıf düşmesinden kaynaklanıyordu; dinlenince düzelirdi.

Pei Youan biraz rahatladı, elini de yorganın altına soktu. Kızın o solgun yüzüne son bir kez bakıp Yinhuan'ı çağırmak üzere arkasını döndü.

“...Büyük Ağabey...”

Tam uzaklaşacakken arkasından gelen o buğulu, incecik sesi duydu.

Pei Youan başını çevirdi.

Jiafu'nun kirpikleri hafifçe titredi, gözlerini yavaşça açtı. Ayılmıştı.

Pei Youan yanına döndü, yumuşak bir sesle, “Uyandın mı? Nasıl hissediyorsun? Acıkmış olmalısın, aşağı inmene gerek yok, ben bir şeyler getirtirim,” dedi. Kız başını sallayıp aç olmadığını söyleyince ve yastığa gömülü gözlerinde yaşlar parlamaya başlayınca, Youan'ın içi sızladı. Terasta onu bulduğundaki o sert tavrını hatırlayıp pişman oldu. Daha yumuşak bir ifadeyle, “Ne oldu, neden ağlıyorsun?” diye sordu.

Jiafu cevap vermedi, sadece gözlerini ona dikip bakmaya devam etti. Gözlerindeki yaşlar iyice birikti, sonra birer birer yanaklarından süzülüp şakaklarında kayboldu. Göz pınarlarında sadece ıslak birer iz kaldı.

Pei Youan sesini daha da alçalttı: “Ağlama. Bir derdin varsa

bana anlatabilirsin.”

“Büyük Ağabey... Gönlünde biri var mı?”

Jiafu elini kaldırıp yüzündeki yaşları rastgele sildi, burnunu çekerek sordu.

Pei Youan bir an şaşırdı, kıza baktı. Jiafu’nun koca gözlerini ona dikmiş cevabını beklediğini görünce, içindeki o tuhaf hissi bastırıp, “Bunu neden soruyorsun?” dedi.

“Lütfen önce cevap ver, yalvarırım...”

Pei Youan bu durumu akıl almaz buluyordu. Aslında bu kadar yersiz bir soruyu cevapsız bırakabilirdi; fakat bir an duraksadıktan sonra sakince, “Hayır, yok,” dedi.

Jiafu yatağında doğruldu.

“Bugün Veliaht Prens’in nişanlısı, Zhang ailesinin kızı beni görmeye geldi. Bana bir sürü şey anlattı, Prens’e boyun eğmemi istedi! Kabul etmedim, onu geri çevirdim ama çok korkuyorum! Onu defalarca gücendirdim, Prens öyle biri ki peşimi kolay kolay bırakmaz... Büyük Ağabey, bana yardım edeceğini söylemiştin ama sen bana ancak şimdi yardım edebilirsin, sonrasına gücün yetmez. Er ya da geç Quanzhou’ya döneceğim, senin de kendi işlerin var. O gün geldiğinde Prens bana hâlâ dış biliyorsa yahut ailemi tehdit ediyorsa ben ne yaparım? Çok korkuyorum...”

Sildikçe gözyaşları yeniden boşanıyordu. Aniden yerinden fırlayıp kendini Pei Youan’ın kollarına attı, ona sınıksı sarıldı. Tıpkı o gece konaklama yerinde onu karşısında gördüğü andaki gibi bırakmıyordu.

Pei Youan donup kaldı.

Jiafu’nun yanağı göğsüne yaslanmıştı, gözyaşları çok geçmeden giysisini ıslattı.

“Büyük Ağabey, bana yardım edeceğine söz vermemiş miydin? Madem gönlünde kimse yok, o zaman senin olmama izin ver, olmaz mı?”

Pei Youan dehşete düşmüştü; hatta bu his şoktan da öteydi.

“Olmaz!”

Kesin bir dille reddetti, ellerini kaldırıp kollarını ondan

çözmeye çalıştı; fakat Jiafu daha da sıkı sarıldı.

“Biliyorum, sana layık değilim. Ama düşündüm taşındım, Prens ancak senin olduğumu bilirse geri adım atar, peşimi bırakır. Hanımın olma sevdasında da değilim; sen yeter ki başını salla, istersen cariyen olayım istersen hizmetçin... Eğer benden gerçekten haz etmiyorsan, sadece adın üzerimde olsun, o da yeter!”

“Büyük Ağabey, yalvarırım sana!”

Jiafu başını kaldırıp ona baktı. Nemli gözlerinde koca bir umut vardı; yağmur altındaki bir çiçek kadar narin ve perişandı. Taş kalpli bir adam bile bu halini görse yumuşardı.

Pei Youan kıza bakarken yüzündeki şok ifadesi yerini ağır bir ciddiyete bıraktı.

Nihayet Jiafu’nun kollarını kendinden ayırdı, bir an düşündükten sonra, “Prens’in tabiatını az çok bilirim,” dedi. “Fakat bu bulduğun çare çok saçma. Bir daha bunu düşünme, kabul etmeyeceğim. Çok fazla kuruntu yapıyorsun, bu yüzden zihnin bulanmış. Birini çağıracağım seninle ilgileysin, sen de dinlen. Uyu, geçecektir. Müsterih ol, seni koruyacağıma söz verdim ve sözümü tutacağım.”

Youan gerçekten de kolay kolay boyun eğmiyordu. Demir gibi bir adamdı; ne kadar cazibeyle yaklaşırsa, ne kadar aciz görünse, ne kadar yalvarsa nafileydi.

Aslında bu, Jiafu’nun beklediği bir cevaptı.

Dudaklarını sımsıkı ısırıp, ona kederle baktı. Aniden yorganı üzerinden atıp yataktan fırladı. Pabuçlarını bile giymeden, çıplak ayakla dışarı koştu.

Pei Youan şaşırıp “Kuzen!” diye seslendi ve peşinden atıldı.

Jiafu bir tavşan gibiydi, bu kez hareketleri alışılmadık derecede çevikti. Göz açıp kapayınca dek yeniden terasa tırmandı. Az evvel oturduğu korkuluğa kadar koştu, bedenini boşluğa doğru yasladı. Pei Youan’ın arkasından yettiğini görünce bağırdı: “Gelme sakın! Yaklaşırsan atlarım! Rüyalarımda gördüm, biliyorum, er ya da geç o adamın eline düşeceğim. Öyle olacağına canıma kıyarım daha iyi, en azından seni beni

istemediğın için zorlamamış olurum...”

Bağırırken gövdesini korkuluktan dışarı doğru iyice sarkıttı.

Pei Youan dehşet içinde gürledi: “Tehlikeli! Hemen geri gel!” Onu yakalamak için ileri atıldı.

“Bırak beni Büyük Ağabey, nasılsa bana canıgönülünden yardım etmek istemiyorsun—”

Jiafu feryat ederken, aniden yaslandığı korkuluktan hafif bir çatırtı sesi yükseldi. Jiafu ne olduğunu anlayamadan belinin altındaki desteğın boşaldığını hissetti; korkuluk kırılmıştı. Dengesini yitirdi ve bir anda boşluğa, dışarıya doğru devrildi.

Aslında bu noktayı akşamüzeri özellikle seçmişti; amacı Pei Youan’ı korkutup kararlılığını göstermek, sonra da onun kendisini çekip kurtarmasını beklemektir. Fakat bu ahşap korkuluğun yılların yorgunluğuyla, güneşin ve rüzgârın etkisiyle dışarıdan sağlam görünse de aslında çürümüş olduğunu hesaba katmamıştı.

Bu kule üç katlıydı, yerden yüksekliği en az on zhangdı. Buradan düşerse, Xiao Yintang’ın baskıları için bir daha endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

“Büyük Ağabey, kurtar beni—”

Jiafu’nun başı aşağı doğru dönmüş, gövdesinin yarısı boşluğa çıkmıştı. Can havliyle çığlık attı. Tam o anda bir el bileğini sımsıkı kavradı, düşüşü aniden durdu. Daha ne olduğunu anlayamadan havadan çekilip alındı ve sertçe yere, terasın zeminine fırlatıldı.

Jiafu’nun korkudan aklı başından gitmişti, hâlâ tir tir titriyordu. Yere çarpınca canı yanmış, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Derken ayakları yerden kesildi, bir kez daha havaya kaldırıldı. Pei Youan onu bir tavuk yavrusu gibi ensesinden tutup aşağı indirdi, hızla odasına soktu ve yatağın üzerine sertçe bıraktı.

“Seni çok mu şımarttım da bu kadar ileri gidip haddini aşabiliyorsun, ha?”

Dişlerinin arasından her kelimeyi tek tek dökerek konuştu.

Jiafu başını kaldırıp Pei Youan'ın öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüne baktı.

Onu hiç böyle görmemişti; onun bu denli gazaba gelebileceğini hayal bile edemezdi.

“Pei Efendi?”

Dışarıdan uşakların sesi geldi.

Yukarıda kopan gürültü kısa sürse de herkesi oraya toplamaya yetmişti.

“Herkes gitsin! Çağırmadıkça kimse girmesin!” diye kükredi dışarıya doğru.

Hafif ayak seslerinin uzaklaşmasıyla kapı önü sessizliğe büründü.

Youan yavaşça başını çevirdi, yeniden Jiafu'ya dikti gözlerini. Bakışları karanlıktı.

Jiafu korkuyla büzüldü, başını öne eğip yatağın köşesine sığındı. Nefes almaya bile korkuyordu.

Jiafu başını öne eğmiş, saçının tek teli bile kıpırdamaya cesaret edemiyordu. İçini hem utanç hem korku hem de müthiş bir pişmanlık kaplamıştı.

Pei Youan ona yardım etmek istiyordu ve buna gücü de vardı. Jiafu bundan emindi. Bu eminliği sadece adamın verdiği sözden değil, bir kadının bir erkeğe karşı duyduğu o içgüdüsel sezgiden geliyordu.

Onun önünde ölmeyi göze alarak baskı kurmak... Bu kararı verdiğinde Jiafu kendinden nefret etmişti ama bu nefret, bir kez olsun yüzsüzlük yapma isteğinin önüne geçememişti.

Güvenliğe o kadar çok ihtiyacı vardı ki... Ona bu güveni verebilecek tek kişi Pei Youan'dı. Peki bir kadınla bir erkeği kopmaz bir bağla birbirine ne bağlardı?

Ne kuzenlik bağı ne de verilen sözler; ancak o sınırı aşan bir birliktelik.

Madem yüzsüzlük etmeye karar vermişti, sonuna kadar gitmeli, ölse de geri adım atmamalıydı. Şimdi düşününce, az önce kendini aşağı bıraktığında o pişmanlık dolu "İmdat!" çığlığını atmasa bile Pei Youan'ın onu kurtaracağından adı gibi emindi.

Ne yazık ki o ölüm kalım anında, gayriihtiyari verdiği tepki onu ele vermişti.

Adam onun oyun oynadığını, merhametini ve iyi niyetini kullandığını anlamıştı.

Hava buz kesmişti, Pei Youan'ın öfkesi ise daha da ürkütücüydü.

"Eğer yarım adım geç kalsaydım, şu an canından olmuştun. Ne halin varsa gör. Ben gidiyorum."

Jiafu korkuyla onun öfke patlamasını beklerken kulağına bu sözler çalındı. Öfke yoktu; sesi sadece buz gibi bir ilgisizlik

taşıyordu.

Jiafu'nun yüreği ağzına geldi. Cesaretini toplayıp başını kaldırdığında, adamın ona soğuk bir bakış fırlatıp kapıya yöneldiğini gördü.

Geçen bu sürede birbirlerine alışmışlardı. Jiafu'nun bilinçli ama bir o kadar da içten yaklaşması ve ilgisi sayesinde, on günün yedisinde akşam yemeğini birlikte yemişlerdi. Artık ona gülümsüyor, bakışları yumuşuyordu. Hatta bazen Jiafu'nun onun önünde yaptığı o çocuksu nazlara, yarı şaka yarı ciddi cilvelerine, sanki o da bundan keyif alıyormuş gibi müsamaha gösteriyordu.

İşte bu yumuşama, Jiafu'ya bu "ölüm kalım" oyununu oynama cesaretini vermişti.

Ama o an, o nazik ve hoşgörülü Pei Youan gitmiş, yerine ilk karşılaştıkları andaki, hatta ondan bile daha soğuk olan o adam gelmişti.

Jiafu gözlerini dikmiş, giden o mesafeli sırtına bakakaldı.

"Büyük Kuzen..."

Sesi titreyerek seslendi, gözleri doldu ve bir damla yaş yanağından süzüldü.

"Hata ettim... Lütfen kızma..."

Hıçkırıkları boğazına düğümlendi, başını öne eğip yatağın köşesine büzüldü. Elinin tersiyle gözyaşlarını silmeye çalıştı ama sildikçe yenileri eklendi, durduramıyordu. Sonunda hıçkırıkları hıçkırığa karıştı.

Önünde aniden bir el belirdi, elinde bembeyaz bir mendil vardı.

Jiafu hıçkırarak başını kaldırdı, kıpkırmızı olmuş gözleriyle karşıındaki adama baktı.

Pei Youan geri dönmüştü; orada durmuş, kaşlarını çatmış, onun bu perişan halini izliyordu.

Jiafu hemen mendili alıp gözlerini, burnunu sildi. Yavaş yavaş sakinleşti ama içini büyük bir utanç kapladı. Mendilin köşelerini parmaklarına dolayıp duruyor, başı önde tek kelime etmiyordu.

Adam kenarda durmuş, soğuk bakışlarla onu süzüyordu. Bakışları mendili çekiştiren ellerinden yüzüne kaydı: "Bitti mi ağlaman?"

Jiafu, duyulur duyulmaz bir sesle "Hı-hı," dedi, alnına dökülen birkaç saç teli de bu hareketle titredi.

"Nerede hata yaptığını biliyor musun?" Sesi oldukça sertti.

"Sen bana bu kadar iyi davranırken, ben sahte bir ölümle seni tehdit ettim..."

Jiafu, az önce ağlamaktan nemlenmiş dudaklarını dişleyerek, başı önde, bitkin bir sesle konuştu.

Yalanı ortaya çıktığı için utancı iki katına çıkmıştı; konuşurken kulaklarının kızardığını hissediyordu.

"Sadece bu mu! Bir de kalkmış hayatını kumara çeviriyorsun! 'Cariye olmaya, hizmetçi olmaya razıyım, yeter ki adın yanımda olsun' demek ne demek? Saçmalık!"

Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, ağzını açamadı, başını daha da eğdi.

Onun bu mahcup hali adamın öfkesini dindirmeye yetmemişti; sesi bastırılmış bir kızgınlıkla titriyordu.

"Böyle bir şeyin bir erkek için pek bir önemi olmayabilir ama senin için hayat memat meselesi, farkında mısın? Sen bir genç kızsın; nasıl olur da böyle kuruntular yüzünden hayatını tehlikeye atarsın? Bugün bu sözleri benim karşımda söyledin, ben senin bir anlık boşluğuna veriyorum. Ya başkası olsaydı? O zaman ne olacağını biliyor musun? O kişinin sana iyi davranacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Tam bir delilik!"

Jiafu donakaldı. Bunun onu bu kadar kızdıracağını tahmin etmemişti.

Aslında Pei Youan dışında başka hiçbir erkeğe böyle bir şey söylemeyi aklından bile geçirmemişti.

O adam Pei Youan gibi onu bu kabustan kurtarabilecek olsa bile, bu sözleri ona söyleyemezdi.

Ama Pei Youan başkaydı.

Ona güveniyordu.

Gizlice başını kaldırıp adamın çatık kaşlarına, ona dik dik bakan gözlerine baktı. Cesaretini toplayıp gözlerinin içine baktı ve kısık sesle konuştu: "Büyük Kuzen, haklısın... Hata ettim... Ama ben sadece sana böyle yalvarırım, başkasına asla..."

Pei Youan sessizliğe gömüldü. Oda bir anda sessizleşti; Jiafu kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Müsterih ol," dedi adam nihayet, sesi biraz olsun yumuşamıştı. "Sana söz verdim, seni koruyacağım. Hayatını tehlikeye atmana gerek yok, benim için bile olsa."

Jiafu derin bir nefes aldı, hemen başını salladı: "Anladım, bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceğim..."

Daha sözü bitmeden karnından hafif bir gurultu yükseldi. Ses kısık olsa da Pei Youan'ın kulağından kaçmamıştı.

Adam onun karnına kısa bir bakış fırlattı.

Zhen ailesi tüccar olsa da annesi Meng Hanım, kızını çok disiplinli yetiştirmişti. Jiafu için böyle bir durum normalde yerin dibine girme sebebiydi. Sanki o intihar oyununa başladığından beri her şey rayından çıkmıştı.

Jiafu mahcubiyetle dudaklarını birbirine bastırdı.

Onun önünde bayılacak kadar halsiz görünmek için, bu havada sadece ince bir bahar hırkasıyla terasta rüzgar yemiş, Zhang Fengtong gittikten sonra da ağzına tek lokma koymamıştı.

Pei Youan sakince, "Hadi, yemeğe git," dedi.

Sözünü bitirip odadan çıktı. Jiafu sanki idamdan kurtulmuş gibi hissetti. Hemen aynanın karşısına geçip saçını başını düzeltti, ardından aceleyle arkasından yetiştirdi.

Yemek vakti geldiğinde, ikisi de her zamanki yerlerine oturdular. Pei Youan tek kelime etmiyor, çehresindeki ciddiyetten ödün vermiyordu.

Jiafu, az önceki nahoş hadisenin öfkesinin hâlâ geçmediğini düşündü; kendisi de mahcup hissettiğinden, her zamanki gibi cilve yapıp gönül almaya cesaret edemedi. Başı önünde, sessizce yemeğini yiyor, tabağından fazladan bir lokma bile almaya çekiniyordu. Yanlarında hizmet için bekleyen ve havadaki gerginliğe anlam veremeyen uşaklar, şaşkın gözlerle birbirlerine bakıyorlardı; atmosfer hayli tekinsizdi.

Ancak Jiafu çok geçmeden Pei Youan'ın zihnini meşgul eden başka bir mesele olduğunu fark etti. Pei Youan kasesini ve çubuklarını hızla kenara bıraktı, hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp çalışma odasına gitti.

Jiafu, yemeğini iştahsızca bitirip odasına çekildi. Banyosunu yapıp yatağa uzandığında zihni bugün yaşananlarla dolup taşıyordu: Bir yanda Zhang Fengtong'un o sinsî gülümsemesi, bir yanda Xiao Yintang'ın üzerindeki karanlık bakışları, diğer yanda ise Pei Youan'ın öfkesi... İçindeki karmaşa uykusunu kaçırıyordu.

Pei Youan'ın çalışma odası, Jiafu'nun kaldığı yuvarlak kulenin tam çaprazındaydı; penceresinden bakınca orası net bir şekilde görülüyordu.

Jiafu, pencereden gizlice aşağıya süzüldü. Çalışma odasının ışığı gece yarısına kadar sönmedi.

O gece kaç kez yataktan kalkıp pencere ardına saklanarak aşağıyı dikizlediğini kendi de bilmiyordu. Sonunda uykusuna yenik düştü, son bir kez daha bakıp gözlerini yumdu ve derin bir uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında Pei Youan çoktan gitmişti. Hizmetçisi Yinhuan, Efendi'nin giderken bir haber bıraktığını, akşam yemek için onu beklemesine gerek olmadığını söyledi.

O akşam, beklendiği gibi çok geç döndü. Takip eden birkaç gün de hep böyle geçti; Pei Youan sürekli bir koşuşturma içindeydi.

O gece yaşananlar sanki hiç olmamış gibi akıp gitmişti. Nihayet bir gün eve biraz daha erken geldi ve Jiafu'ya, iki gün sonra Mengmu Malikanesi'ne gideceğini, yolculuğun yaklaşık yarım ay süreceğini söyledi. O yokken onu koruması için adamlar bırakacaktı; Jiafu'ya evde kalmasını ve o dönene kadar hiçbir yere gitmemesini tembihledi.

Mengmu ve Mengding Tusi'leri, güneybatının en güçlü iki yerel lideriydi. Yıllar önce toprak paylaşımı yüzünden araları bozulmuş, çatışmalar bitmek bilmemişti. İki yıl önceki bir çatışmada Mengmu Tusi'sinin tek oğlu ağır yaralanmış, ölümün eşiğindeyken Pei Youan'ın hekimlik maharetiyle kurtarılmıştı. Tusi ona minnettar kalmış, Pei Youan'ın tavsiyesine uyarak Mengding Tusi'si ile müzakere masasına oturmayı kabul etmişti. Pei Youan'ın arabuluculuğu sayesinde yıllardır süren husumet sona ermiş, taraflar el sıkışmıştı. Ne var ki geçen sefer Müfettiş Ma geldiğinde, imparatorluk emrini bahane ederek taraflardan birini kayırmış ve kasıtlı olarak aralarını açmıştı. Müfettiş Ma gider gitmez iki malikane arasında yeniden çatışmalar başlamış, ordular toplanmış ve savaşın eşiğine gelinmişti. Haber, Xiao Lie'ye kadar ulaşmıştı.

Mengmu ve Mengding gibi iki büyük Tusi yeniden birbirine girerse, güneybatıdaki diğer tüm bölgeler de bu ateşten etkilenecekti. Yunnan'da çıkacak bir kargaşa bu dönemde Xiao Lie için büyük bir darbe olurdu; bu yüzden Pei Youan'ın yeniden araya girmesi kaçınılmazdı. Birkaç gün önce gönderdiği mektuplara iki taraf da hürmet göstermiş, savaşı geçici olarak durdurmayı kabul etmişlerdi. Şimdi ise bizzat oraya gidip meseleyi kökten çözmesi gerekiyordu.

Jiafu, onun başka bir yere gideceğini duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. İlk düşüncesi onunla gitmekti ama Pei Youan'ın o yokken yapılacak her şeyi çoktan planladığını duyunca, kendisini götürmeyeceğini anladı.

Eğer daha önce o hatayı yapıp Pei Youan'ı kızdırmasaydı,

şimdi bir yolunu bulur, nazlanır ya da ağlayıp sızlayarak onun kalbini yumuşatabilirdi; belki o zaman Pei Youan razı gelirdi. Ama şimdi haddini aşmaya cesaret edemiyordu. Mahzun bir tavırla başını öne eğdi, tek kelime etmedi.

Pei Youan ona kısa bir bakış fırlatıp arkasını döndü ve gitti.

Ertesi gün Pei Youan dışarıdaydı, Yinhuan ise onun yol hazırlıklarını yapıyordu. Jiafu'nun içi boşalmış gibiydi, öylece dalıp gitmişken uşaklar içeriye şık giyimli bir kadın soktular. Kadın, Yunzhong Prensesi'nin kendisini çağırdığını, arabanın kapıda beklediğini söyledi.

Jiafu bu kadını tanıyordu; adı Lin'di ve Prenses'in en güvendiği isimlerden biriydi. İçini bir korku kapladı, ilk tepkisi gitmek istememek oldu.

Önce Zhang Fengtong, şimdi de Yunzhong Prensesi... Jiafu bunun kesinlikle Xiao Yintang ile bir ilgisi olduğunu biliyordu.

Eğer odasında olsaydı ve bu Dadı Lin onu görmemiş olsaydı, hasta olduğunu bahane edip reddedebilirdi. Ama şimdi kadınla göz göze gelmişti, kaçıışı yoktu. Kabul etmek zorunda kaldı. Saçını tarayıp üstünü değiştirmek bahanesiyle odaya girdi ve Yinhuan'a, Pei Youan'a haber uçurmasını fısıldadı. Ardından dışarı çıktı, istemeye istemeye kadının peşine takıldı ve arabaya binip Yunzhong Prensi Malikanesi'ne doğru yola koyuldu.

Yunzhong Prensesi'nin soyadı Zhou'ydu. Kırkına merdiven dayamış olsa da kendine çok iyi bakmıştı; son derece zarif ve şık giyimiyle otuzlarının başında gösteriyordu. Üzerindeki görkemli kıyafetler zenginliğini gözler önüne seriyordu.

Aslında Xiao Yintang'ın yakışıklılığı daha çok babası Xiao Lie'den geliyordu.

Xiao Lie gibi yüksek makam sahibi bir adamın yıllar boyunca malikanesinde sadece asil eşi Zhou Hanım'ı tutması, ne bir yan eş ne de bir cariye alması, Zhou Hanım'ın kıskançlığından değil, Xiao Lie'nin bizzat kendi tercihiydi. Bu yüzden başkentte oldukları eski günlerde herkes Üçüncü Prens'in sadakatinden bahseder, Zhou Hanım da imparatorluk ailesinin asil kadınları arasında büyük itibar görürdü.

Jiafu, Zhou Hanım'ı elbette tanıyordu ve mizacı hakkında az çok bilgi sahibiydi.

Mantıken, Xiao Lie gibi çapkınlığı olmayan bir adamla onca yıl geçiren bir kadının eşiyle bağının çok güçlü olması gerekirdi; fakat Jiafu'nun hatıralarında Yunzhong Prensi ve eşi, dışarıya yansıttıkları kadar yakın değillerdi. Zhou Hanım tüm ilgisini ve sevgisini oğlu Xiao Yintang'a vermişti. Oğlunun her isteğini yerine getirir, onu el üstünde tutardı. Geçen yıl Xiao Yintang onu Yunnan'a kaçırdığında, yolda onu gözetleyen Dadı Zhu, bizzat Prenses'in yanındaki isimlerden biriydi. Bu da gösteriyordu ki Prenses, oğlunun neler çevirdiğinden haberdardı. Muhtemelen onun gözünde, Quanzhou'lu bir tüccarın kızı, oğlu istediği takdirde alıp getirebileceği önemsiz bir ganimetten ibaretti.

Jiafu'yu asıl huzursuz eden şey, kadının onu şimdi neden çağırdığıydı. Ne istiyordu?

Yoksa o da Zhang Fengtong gibi, oğluna boyun eğmesini mi isteyecekti?

Jiafu, endişe içinde Yunzhong Prensesi'nin huzuruna çıkarıldı. Selam verip diz çöktükten sonra, Prenses yüzünde güller açarak Jiafu'yu yanına çağırdı. Önce onu bir güzel övdü, ardından konuya girdi: "Oğlumun sana yaptıklarını duydum. Çok öfkelendim; o yaşlı dadıyı cezalandırmakla kalmadım, oğlumu da bir güzel azarladım. O da yaptığına çok pişman oldu. Ayrıca kuzeninle de konuştum, ona içini ferah tutmasını, bir daha böyle bir şeyin asla yaşanmayacağını söyledim."

Prenses'in söze oğlunu suçlayarak başlaması Jiafu'yu şaşırttı ama bu durum, zorla boyun eğdirilmekten çok daha iyiydi. Başını önüne eğip sessiz kaldı.

Prenses gayet nazik bir tavırla Jiafu ile havadan sudan konuşmaya başladı; hangi kitapları okuduğu, el işiyle arasının nasıl olduğu, ailesinin kaç kişi olduğu ve Dükalık Malikanesi ile akrabalık bağları gibi sorular sordu. Jiafu her soruya dikkatle cevap veriyordu ama bastığı zemin sanki dikenli bir tarlaydı; bir an önce oradan kurtulmak istiyordu. Nihayet görüşme sona ererken Prenses bir işaret verdi. Dadı Lin içeri girdi; elinde altın

işlemeli, renkli bir tepsi tutuyordu. Üzerindeki kırmızı kadife örtüyü kaldırıncaya ortaya bir ruyi asası, bir çift yeşim bilezik ve incilerle, mücevherlerle süslenmiş bir kutu saray işi saç tokası çıktı.

Prenses gülümseyerek, “Seni çağırmanın özel bir sebebi yoktu, sadece korkmuş olmandan endişe ettim. Seni iyi görünce içim rahatladı. Sen Youan’ın kuzenisin; oğlum sana karşı bir kusur işledi, sen de huzuruma ilk kez geliyorsun, seni eli boş göndermek olmaz. Bunlar sana hediyemdir, al götür, gönlünce kullan,” dedi.

Nihayet gitme vaktinin geldiğini duyan Jiafu derin bir nefes aldı. Bu hediyeleri hiç istemiyordu, nazıkçe geri çevirmeye çalıştı ama Prenses’in ikramını geri alması mümkün değildi. Jiafu tekrar teşekkür ederek hediyeleri kabul etti ve bir kez daha eğilerek selam verdi.

Prenses gülümseyerek Dadı Lin’e, Jiafu’yu dışarı kadar geçirmesini söyledi. Jiafu eşikten tam adımını atacakken duraksadı.

Görmeyi en son istediği kişiyle, kaçınılmaz olarak karşılaşmıştı.

Xiao Yintang biraz ötedeki başka bir yolun kenarında duruyordu. Mesafe çok uzak olmasa da Jiafu, onun karanlık bakışlarının üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Adam gözlerini kısmış ona bakıyordu ama yanına gelmedi.

Güneş ışığı, başındaki altın tacına çarpıyor ve göz alıcı, sert bir ışık yansıtıyordu.

Jiafu’nun tüyleri diken diken oldu ama soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Gözlerini ayırmadan ileriye baktı ve ifadesiz bir yüzle yürümeye devam edip yanından geçti.

Epey uzaklaşmış olmasına rağmen, Xiao Yintang’ın o keskin bakışlarının hâlâ sırtında olduğunu açıkça hissedebiliyordu.

Malikaneden çıkıp yeniden arabaya bindiğinde ve yerine oturduğunda, avuç içlerinin soğuk terden sıırıslıslam olduğunu fark etti.

Engellendikçe Xiao Yintang’ın hırsı daha da artacaktı; Jiafu

bunu biliyordu. Şu an sessiz kalması, sadece doğru zamanı beklediği içindi.

Xiao Yintang, ilerideki o silüetin köşeyi dönüp çiçeklerin ve ağaçların ardında kayboluşunu izledi. Dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Arkasını dönüp Prenses'in odasına girdi ve "Anne, senin makamın belli, neden Pei Youan'dan çekiniyorsun ki? Pei ailesinin bir sürgününden ibaret o. Ne kadar maharetli olursa olsun, babamın emrinde bir uşak sonuçta," dedi.

Prenses, "Pei Youan'dan korktuğumu mu sanıyorsun? Ben babanın yaptıklarını öğrenmesinden korkuyorum! Babanın ona olan ilgisinin sıradan olmadığını hissediyorum; ona kendi öz oğlundan daha çok değer veriyor, bunu görmüyor musun? Eğer bir gün sana kafayı takıp babanın kulağına senin hakkında kötü bir söz fısıldarsa, halin ne olur? Ben burada senin arkandaki pisliği temizlemeye çalışıyorum!" dedi.

Xiao Yintang'ın gülümsemesi soldu: "Anne, bu sefer gerçekten hata yaptım ama biliyorsun, daha önce hangi kadın için böyle bir şey yaptım? Bu kız şehirden çıkmama yardım etti, onu görür görmez vuruldum. Kendime hakim olamayıp onu getirttim. Eğer Pei Youan burnunu sokmasaydı iş çoktan bitmişti, neden bu kadar büyüdü ki? Neymiş, kuzeni öz kardeşi gibiymiş; alt tarafı Pei ailesinin ikinci kolundan bir akraba, neyin kuzeni? Resmen bana karşı duruyor!"

Prenses iç geçirdi: "Biliyorum, bu Zhen ailesinin kızına kafayı taktın ama şu an zamanı değil. Ne kadar istersen iste, sabretmek zorundasın. Pei Youan'ı şu an karşına alamazsın; baban ona güveniyor ve ona çok işi düşüyor. Babanın emrinde olması, senin emrinde olması demektir. Sırf bu yüzden bile şimdilik dışını sıkmalısın."

Xiao Yintang acı bir gülümsemeyle, "Bunu bana hatırlatmana gerek var mı anne? Eğer ona sabretmek zorunda olmasaydım, işlerime karışmasına izin verir miydin sanıyorsun?" dedi.

Prenses, "Bunu bilmen güzel. Her neyse, artık o kıza dokunamazsın. Eğer gerçekten çok istiyorsan, bir fırsatını

bulduğumda senin için bir çaresine bakarım,” dedi.

Xiao Yintang gülümsedi ve annesinin yanına gidip omuzlarına masaj yapmaya başladı: “Beni en çok annem düşünür zaten.”

Prenses güldü: “Tek bir oğlum var, sana iyi bakmayıp da kime bakacağım?”

—

Jiafu eve döndükten kısa bir süre sonra Pei Youan da aceleyle geldi. Jiafu odasında; onu dışarı çağırıp az önce olanları sordu.

Jiafu olanları kısaca anlattı. Pei Youan başıyla onayladı: “Tahmin ettiğim gibi. Dün Prenses beni bulup bu konuyu açmıştı zaten. Merak etme, çekinceleri olduğu sürece Veliht Prens geri adım atacaktır.”

Jiafu sessiz kaldı. Pei Youan ona bir bakış fırlattı; küçük yüzünün bembeyaz kesildiğini, gözaltlarının hafifçe morardığını ve bitkin göründüğünü fark etti. Bir an duraksadıktan sonra, “Neyin var? Kendini iyi hissetmiyor musun?” diye sordu.

Jiafu kısık bir sesle, “Ağabey, son zamanlarda her gece kabus görüyorum. Hep arkamdan beni kovalayan, beni yemek isteyen vahşi bir kaplan görüyorum, bir türlü uyuyamıyorum... Sen de gideceksin, çok korkuyorum. Beni de yanında götürsen olmaz mı? Senin uşağın gibi giyinirim, söz veriyorum kimse anlamaz,” dedi.

Pei Youan hemen reddetti: “Ben önemli bir iş için gidiyorum, seni götürmem uygun olmaz. Odana çık, birazdan gelip nabzına bakarım. İcini ferahlatacak, sinirlerini yatıştıracak bir ilaç yazarım, onu içersen iyileşirsin.”

Jiafu başını bir sağa bir sola salladı: “Senin ilaçların çok acı, içersen kusarım. Ağabey, yalvarırım, beni de götür. Söz veriyorum sana yük olmam.”

Pei Youan bir an tereddüt etti, sonra yumuşak bir sesle, “Sözümü dinle, evde beni bekle. En fazla yarım ay...” dedi.

Jiafu dudaklarını ısırды, ona sitem dolu bir bakış fırlattı ve sözünü bitirmesini beklemeden arkasını dönüp gitti.

Yemek vakti gelip çatmıştı. Jiafu, dışarıdan gelen ayak seslerinden bunun Yinhuan olduğunu hemen sezdi; alelacele elbiseleriyle yatağa uzanıp gözlerini yumdu.

Yinhuan içeri girince, “Küçük Hanım, uyumayın artık; Efendi aşağıya yemek için sizi çağırmamı söyledi,” dedi.

Jiafu, “Karnım tok, bir şey yiyemem. Beni beklemesin, kendi yesin,” diye karşılık verdi.

Yinhuan gidince Jiafu yataktan doğruldu, tekrar uzanıp Pei Youan’ın onu görmeye gelmesini beklemeye koyuldu. Gelgelelim bekleye bekleye karnı açlıktan zil çalmaya başlamış, hava kararmıştı ama ne Pei Youan’dan bir iz vardı ne de Yinhuan tekrar çağırmaya gelmişti. Sonunda dayanamayıp kalktı, pencereye gidip aşağı baktı; Pei Youan’ın çalışma odasının ışığı çoktan yanmıştı.

Meğer adam yemeğini çoktan yiyip çalışma odasına çekilmişti bile.

Jiafu bir an donakaldı. Anlamıştı.

Adam onun niyetini okumuş, oyununa hiç pas vermemişti.

Jiafu büyük bir hüsrana uğradı; içindeki yenilgi hissini bastırmaya çalışarak, ışığı sızan o odaya uzun uzun daldı.

.....

Gece yarısına doğru hava iyice kararmıştı.

Jiafu çalışma odasının önüne gelip kapıyı birkaç kez çaldı, hemen ardından içeri girdi. Masaya yaklaşıp tepsideki beyaz porselen kâseyi nazikçe Pei Youan’ın elinin yanına bıraktı. Kısık bir sesle, “Ağabey, sana gece yemeği getirdim,” dedi.

Pei Youan’ın bakışları hâlâ elindeki kitap sayfasındaydı; soğuk bir tavırla, “Kendin ye, aç değilim,” dedi.

Jiafu, “Az önce mutfağa bir şeyler atıştırmaya inmiştim, aşçının ıslattığı gümüş kulak mantarlarını görünce memleketimin

o meşhur sütlü taro tatlisından yapıverdim. Çocukluğumdan beri en sevdiğimdir. Aşçı senin pek tatlı sevmediğini söyleyince içine sadece bir kaşık bal kattım. Tadına baktım, fena olmamış; o yüzden sana getirdim. Bir dene istersen,” diye üsteledi.

Pei Youan başını kaldırıp Jiafu’ya baktı.

Genç kızın simsiyah saçları evlenmemiş genç kızlara mahsus bir topuzla tepeden toplanmış, saç uçları omuzlarına bir kırlangıç kuyruğu gibi dökülmüştü. Üzerindeki uçuk pembe elbisesiyle yeni açmış bir bahar dalı gibi taze ve narin görünüyordu. Öylece yanında durmuş, hafif bir telaş ama umut dolu gözlerle ona bakıyordu.

Pei Youan’ın kaşları hafifçe oynadı ama sesi hâlâ dümdüzdü: “Demek aşağı inip yemek yemen gerektiğini anladın?”

Jiafu başını öne eğip kısık bir sesle “Hı-hı,” dedi. “Aslında beni de götürmeyeceğin için sana kızmıştım, o yüzden inmedim... Ama sonra karnım öyle acıktı ki dayanamayıp mutfağa gittim. Aşçı, senin benim için sıcak yemek ayırmasını tembihlediğini söyledi... Sen bana bu kadar iyi davranırken ben hep sana huysuzluk ediyorum... Yine hatalı olduğumu biliyorum...”

Jiafu’nun sesi gittikçe kısıldı.

Pei Youan sessizce kaşığı alıp bir lokma tattı, sonra durdu.

“Kötü mü olmuş?” diye sordu Jiafu endişeyle.

Pei Youan bir kaşık daha alıp, “Tatlı işte. Bir dahaki sefere bir kaşık daha bal katarsan daha güzel olur,” dedi.

Jiafu’nun gözleri bir anda parladı, sanki gözlerinde yıldızlar oynaşıyordu. Heyecanla başını salladı: “Aklımda! Sadece bunu değil; memleketimin etli çorbasını, taro keklerini, meyveli çöreklerini de yapmayı bilirim... Annem ilerde evlendiğimde lazım olur diye hepsini öğretmişti...”

Lafın nereye gittiğini fark edince hemen eliyle ağzını kapattı, gözlerini kocaman açıp mahcup bir tavırla mırıldandı: “Yani... Eğer istersen her gün sana yaparım ağabey.”

Pei Youan’ın yüzündeki gerginlik fark edilmeden dağıldı,

hafifçe gülümsedi: “Gece yemeği adetim yoktur, her gün yapmana hacet yok. Sen yemeğini yedin mi?”

Jiafu’nun yanaklarına hafif bir pembelik çöktü, alçak sesle “Az önce yedim,” dedi.

Pei Youan’ın bakışlarından kendisinin bile fark etmediği bir tebessüm geçti. Hafifçe başını sallayıp yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Jiafu bir an şaşaladı, sonra adam elini masaya uzatmasını söyleyince niyetini anladı. İçten içe pek istemese de karşı gelmeye cesaret edemeyip elini uzattı.

Pei Youan, tenine hiç değmeden nazikçe kolunu sıvadı; bembeyaz, zarif bir bilek açığa çıktı. İki parmağını hafifçe nabzının üzerine koydu. İşini bitirince elini çekip bir kâğıda birkaç satır yazdı: “Önemli bir şey yok. Birazdan birine tembih ederim, bu reçeteye göre sana ilaç kaynatırlar. Bu gecedan itibaren yatmadan yarım saat önce iç; zihnini yatıştırır, rahat uyutur.”

“Tadı çok acı değildir; ilaç balla karıştığında kanı besler, bünyeyi kuvvetlendirir,” diye ekledi ve kâğıda birkaç kelime daha karaladı.

Jiafu gözlerini Pei Youan’a dikmiş bakıyordu, gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu. Adamın ona döndüğünü görünce hemen başını çevirip parmaklarıyla gözlerini sildi.

“Ne oldu? Kâbuslar dışında bir yerinde ağrı sızı mı var? Çekinme, söyle,” dedi Pei Youan, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

Jiafu başını iki yana sallayıp fısıldadı: “Düşünüyorum da... Sen bana bu kadar iyi davranırken, verdiğin ilaçları içsem de kâbus görsem bile seni daha fazla rahatsız etmeye hakkım yok...”

Pei Youan’ın kâğıdın üzerinde asılı duran eli bir an duraksadı, kıza kısa bir bakış fırlattı.

Jiafu ona bakmıyordu; başını eğmiş, derin bir nefes alarak devam etti: “Yarın sabah erkenden yola çıkacaksın, bu gece erken uyu. Seni daha fazla oyalamayayım. Gözün arkada kalmasın, beni merak etme; evde tek başıma uslu uslu

duracağım.”

Başını kaldırıp Pei Youan’a, sahte bir neşeyle süslenmiş zavallı bir gülümseme sundu. Ayağa kalkıp tepsiyi aldı ve odadan çıktı. Hafif ayak sesleri eşliğinde gölgesi kapının ardında kayboldu.

.....

Yinhuan kaynatılmış ilacı ve bir kavanoz süzme balı getirdi. İlacın biraz soğumasını bekleyip balı katmak için yanında duruyordu. Jiafu kendisinin halledeceğini söyleyip onu gönderdi.

Yinhuan çıkar çıkmaz Jiafu ilaç kâsesini alıp odanın köşesindeki açelya saksısının dibine boşalttı.

Besbelli ki Pei Youan’ın Prens Zhou’nun eşi ve Xiao Yintang hakkındaki bilgisi, onunki kadar derin ve acı dolu değildi.

Fakat bazı şeyleri ona açık açık anlatmasının yolu yoktu.

Xiao Yintang ona ne zaman saldırırsa saldırısın, Jiafu ne pahasına olursa olsun Pei Youan’ın yanında olmak istiyordu. O nereye, kendisi de oraya.

Yarın sabah gidecekti; Jiafu bu gece uyumayıp sabahı etmeye, son şansını kullanarak bir kumar daha oynamaya karar verdi.

Onun yanında olmayı her şeyden çok istiyordu. Sadece onun gölgesini görebilmek bile ona tam bir huzur veriyordu.

Gece ilerleyince Jiafu yataktan kalkıp tekrar pencerenin arkasına geçti. Çalışma odasına baktığında kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Odanın yanan ışığı sönmüştü. Ay ışığının altında bir gölgenin dışarı çıktığını gördü; Pei Youan yatak odasına doğru gidiyordu. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve başını çevirdi.

Bu gece ay o kadar parlaktı ki Jiafu her şeyi net görebiliyordu; adamın baktığı yön, tam da kendi penceresiydi.

Hemen geri çekildi. Kalp atışları biraz yavaşlayınca bir an sonra tekrar gizlice başını uzattı.

Kimse yoktu. Bahçe bomboştı; sadece gümüşü bir ay ışığı her yeri kaplamıştı.

.....

Ertesi gün Pei Youan daha gün ağarmadan kalktı. Ona eşlik edecek uşaklar ve muhafızlar çoktan gelmiş, dışarıda hazır bekliyorlardı.

Sabah yemeğinde Jiafu yoktu. Pei Youan tam yola çıkacakken bile kız uğurlamaya gelmemişti. Birkaç kez arkasına dönüp baktı, adımları tereddütlüydü.

Acaba verdiği ilacı içmiş miydi? Geceyi nasıl geçirmişti?

Yinhuan'ı çağırıp sormayı düşündü ama sonra vazgeçti; henüz gün yeni ağarmıştı, kız geç kalmamıştı, sadece kendisi her zamankinden erken kalkmıştı. Muhtemelen hâlâ uykudaydı.

Kâhya ve diğerleri tarafından dış kapıya kadar uğurlanan Pei Youan, kızın o gün Xiao Yintang'ın baskısı yüzünden gördüğü kâbusları anlatırkenki halini hatırladı. Dayanamayıp arkasındaki kule eve bir kez daha baktı. Daha önce tembihlemiş olsa da, koruması için bıraktığı muhafız birliği komutanı Yang Yun'u yanına çağırıp tekrar sıkı sıkı tembihledi.

Yang Yun söz verdi.

Pei Youan onun ustalığını ve soğukkanlılığını bildiği için biraz rahatladı ve dışarı doğru devam etti. Kapıda kâhya ve uşaklar saygıyla eğilerek onu uğurluyordu.

Pei Youan herkesin dağılmasını söyledi, bir muhafızdan atının kamçısını aldı. Tam kapıdan çıkacakken, dün gece kızın o çaresizce çalışma odasına gelişini hatırladı.

Dün gece kendisi de pek iyi uyuyamamıştı. Uykusu hafifti; gözlerini her yumduğunda kızın o kızgınlığını yatıştırmak için zoraki gülümseyen hali gözünün önüne geliyordu.

Ona karşı bu kadar sert davrandığına pişman oldu bir an.

Kızın küsüp yemeğe inmemesi, gönlünün alınmasını beklemesi gayet insaniydi; küçük bir kızın çocukça ama zararsız bir hevesiydi işte.

Dayanamayıp arkasındaki kule eve son kez baktı.

Vakit erkendi, güneş henüz doğmamıştı; kule ev sabahın alaca karanlığına gömülmüştü. Etraf sessizdi, sadece dışarıdaki atların sabırsız kişnemeleri duyuluyordu.

Pei Youan derin bir nefes alıp bakışlarını çekti. Tam arkasını dönüp gidecekken, bakışları bir noktada çakılı kaldı.

Giriş kapısının yanındaki çardak benzeri yapının bir sütununun arkasında bir gölge vardı.

Jiafu oradaydı. Ne zaman geldiği belli değildi; minyon gövdesi sütunun arkasına gizlenmişti ama elbisesinin ucu ve o güzel yüzünün yarısı görünüyordu. Kocaman gözleriyle ona bakıyordu.

Göz göze geldikleri anda, ürkmüş bir tavşan gibi hemen başını geri çekti, sütunun arkasına saklandı.

Pei Youan'ın avuç içlerinin ısındığını hissetti. Kamçıyı yanındaki muhafıza geri verip dışarıda beklemesini söyledi, kendisi ise hızlı adımlarla kıza doğru yürüdü.

Jiafu telaşla arkasını dönüp kaçmaya yeltendi ama Pei Youan bir adımda basamakları çıkıp “Kuzen,” diye seslendi.

Jiafu durdu, yavaşça başını çevirdi. Alçak sesle “Ağabey,” deyip gözlerini yere dikti.

Dünkü gibi gözlerinin altında hafif morluklar vardı, yüzü yorgunluktan bitap düşmüştü.

“Dün gece yine mi uyuyamadın?” diye sordu Pei Youan onu süzerek.

Jiafu ellerini arkasında birleştirip başını salladı: “İlacı içtim, her zamankinden çok daha iyi uyudum, kâbus da görmedim. Merak etme.”

Pei Youan onun yalan söylediğini biliyordu. Bir an duraksadıktan sonra sordu: “Neden bu saatte buraya geldin? Ne zaman kalktın?”

Jiafu yavaşça başını kaldırıp ona baktı; dudaklarını bembeyaz olana kadar ısırmişti ama tek kelime etmeden sadece öylece bakıyordu.

Sabahın serin rüzgârı şakaklarındaki birkaç saç telini uçuşturuyordu. Pei Youan ona bakarken bir anlık bir dalgınlığa düştü; gözünün önüne o gece kuleden atlamaya çalışırkenki o perişan, ağlayan hali geldi. Göğsünün sol tarafında bir yerlerin

yavaş yavaş yumuşadığını hissetti.

“Çabuk ol, git üstünü değiştir...”

Jiafu’nun gözleri bir anda parladı. Daha adam sözünü bitirmeden arkasını dönüp heyecanla, “Her şeyim hazır! Bekle beni ağabey, hemen geliyorum!” dedi.

Daha sözü bitmeden içeri doğru koşmaya başlamıştı bile.

Pei Youan onun arkasından şaşkınlıkla bakakaldı.

Jiafu bu kadar hızlı koşabildiğini hiç bilmiyordu. Pei Youan'ın fikrini değiştirmesinden ölesiye korkarak kule eve varmakla kalmadı, nefes bile almadan üçüncü kata tırmandı. Dün Yinhuan'a getirttiği uşak kıyafetlerini alelacele sırtına geçirdi; saçlarını tepeden erkek usulü toplayıp bir başlık taktı, ayaklarına deri çizmeleri geçirdi. Aynaya şöyle bir baktığında karşısında yakışıklı bir uşak duruyordu. Heybesini kaptığı gibi kapıya koştu; vardığında nefes nefese kalmış, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Göğüsleri pek dolgun sayılmazdı ama tamamen düz de değildi. Aceleden sarmaya vakit bulamamıştı. Pei Youan'ın karşısına dikildiğinde, adamın onu tepeden tırnağa süzdüğünü, bakışlarının bir an göğüslerinde duraksadığını fark etti. Gayriihtiyari başını eğince bu kıyafetlerin içinde göğüslerinin ne kadar belirgin olduğunu anladı; hemen heybesiyle önünü kapatmaya çalıştı. Pei Youan ise bakışlarını çoktan çevirmiş, kapıdaki küçük at arabasını işaret ederek, “Bin hadi,” demişti.

Jiafu'nun yüzü yandı. Kısık sesle teşekkür edip heybesini arabanın kenarına bıraktı; kimseden yardım almadan çevikçe içeri tırmandı. Arkasındaki onlarca meraklı gözün hapsinde, heybesine sarılıp arabanın içine sindi ve sonunda derin bir nefes verdi.

Pei Youan, önce arabaya sonra kendisine bakan muhafızlarına ve uşaklarına buz gibi bir ifadeyle, “Yola çıkıyoruz,” dedi.

.....

Dün geceyi uykusuz geçirmek onu çok yormuştu ama şimdi içi rahattı. Arabaya biner binmez, yolun sarsıntısına rağmen derin bir uykuya daldı.

O gün boyunca uyuyup uyuyup uyandı. Her uyandığında pencere aralığından Pei Youan'ın at sırtındaki sırtını seyretti; ona bakmaya doyamıyordu, içinde uzun zamandır hissetmediği bir mutluluk vardı. O gece konakladıkları handa odası Pei

Youan'ınkiyle yan yanaydı. Onun hemen yan odada olduğunu, hatta ayak seslerini bile duyabildiğini bilmek ona huzurlu bir uyku çektirdi.

Üçüncü günün akşamında Mengmu'ya vardılar.

Mengmu toprak beyinin adı An Jigui'ydi; Mengmu Hanedanlığı'nın otuz beşinci kuşak beyiydi. Pei Youan bir zamanlar tek oğlunun hayatını kurtardığı için ona büyük saygı duyuyordu. Geleceğini haber alınca onu kilometrelerce ötede karşılamış ve konağına buyur etmişti.

Jiafu onunla aynı avluda, yan yana odalarda kalıyordu. Sonraki birkaç gün boyunca civardaki küçük beyler bir bir gelmeye başladı. Pei Youan çok meşguldü; An Jigui ile sürekli toplantılara giriyor, her gece ziyafetlere katılıyordu. Jiafu gündüzleri boş boş oturuyor, sadece geceleri bazen onun dönmesini bekleyebiliyordu. Ona çay götürmek, birkaç kelime etmek günün en sevdiği anıydı.

Birkaç gün sonra tuhaf bir şey fark etti.

Beyin, Jiafu ile hemen hemen aynı yaşlarda, on beş on altı yaşlarında An Longna adında bir kızı vardı. Dün akşam Jiafu avlu kapısında heyecanla Pei Youan'ın dönmesini beklerken, An Longna'nın ondan önce davranıp adamın yolunu kestiğini gördü.

Mesafe uzak olduğu için ne konuştuklarını duyamıyordu ama kızın bakışlarından her şeyi anlamıştı; bu, tipik bir genç kız hayranlığıydı.

Ona bakışındaki o ifade Jiafu'ya o kadar tanıdık geliyordu ki... Kendi halinin aynasıydı sanki.

Jiafu'nun kalbi sıkıştı, kapının arkasına saklanıp gizlice izlemeye devam etti. Neyse ki Pei Youan her zamanki gibiydi; nazik ama mesafeli. Birkaç kelimeyle kızı başından savıp avluya girdi.

Jiafu rahat bir nefes aldı ama tabii ki ona bundan bahsetmedi. O gece geçti, ertesi akşam Jiafu yine onu beklerken arkasından takırtılar ve bir kadın sesi yükseldi: "Hey! Sen Pei Efendi'nin nesi oluyorsun?" Sesi oldukça kaba ve küstahtı.

Gelen An Longna'ydı. Jiafu ancak o zaman bu bey kızını

yakından görebildi; saçları örgülü ve süslerle doluydu, üzerinde su mavisi bir kaftan, belinde nakışlı bir kuşak, ayaklarında deri çizmeler vardı. Güzel bir kızdı ama Jiafu'ya bakan gözleri nefret doluydu.

Onların konağındaydı, üstelik herkes onu Pei Youan'ın uşağı sanıyordu; bu yüzden bela istemedi. Yerel dilde bey kızlarına hitap edildiği gibi “Uzhe,” diye selam verip gitmeye yeltendi. Ama An Longna yolunu kesti, onu aşağılayarak süzdü: “Şu haline bak, erkek misin kadın mısın belli değil! Duydum ki Hanlılarda ‘oğlan’ dedikleri düşük yaratıklar varmış, efendilerine zevk vermişler. Yoksa sen de mi onlardansın?”

Jiafu mevzuyu anladı.

Kız muhtemelen Pei Youan'dan yüz bulamamış, hırsını ondan çıkarmaya gelmişti. Öfkesini bastırarak, “Uzhe çok bilgiliymişsiniz ama yanlış kişiye çattınız. Efendi birazdan döner, işim var,” dedi.

Tam arkasını dönüp gidecekken An Longna cübbesinin arkasından asıldı. Bir “çat” sesiyle yakası yırtıldı, ardından ensesinde keskin bir acı hissetti; kızın tırnakları derisini çizmişti. Jiafu daha ne olduğunu anlamadan An Longna tekrar üzerine atıldı, bu kez hedefi kızın yüzüydü.

Geçmiş hayatındaki Jiafu aslında neşeli bir çocuktü, babasının yanında mızımızlanmayı seven bir ufaklıktı. Ama babasını kaybettikten sonra tüm neşesi sönmüştü. Önce Pei Xiuzhi'ye, sonra Xiao Yintang'a verilmiş; ölene dek uysal, sessiz bir kadın olmuştu. Ama o sessizlik onun gerçek doğası değildi; sadece bastırılmış bir boyun eğişti. Şimdi bu şımarık kızın saldırısı, Jiafu'nun iki hayattır biriktirdiği tüm öfkeyi tetikledi. Kızın yüzünü parçalamaya niyetli olduğunu görünce gözü döndü. Kaç yaşında olduğunu, nerede olduğunu unuttu; kızın saçlarına yapışıp sertçe çekti. An Longna'nın çığlığıyla ikisi birbirine girdi. Önce boğuştular, sonra An Longna daha iri olduğu için Jiafu'yu altına alıp yumruklamaya başladı. Jiafu kurtulamayınca kızın saçlarına var gücüyle asıldı. İkisi de perişan haldeyken, tam An Longna bir yumruk daha indirecekken sert bir ses duyuldu. Jiafu bir çift el tarafından havaya kaldırıldı; gelen Pei Youan'dı. Diğer

tarafıta An Longna'yı da şık giyimli genç bir adam tutuyordu. An Longna hıçkırarak ağlıyor, Jiafu'yu işaret ediyordu: "Ağabey! Bana vurdu, saçlarımı bırakmadı, kel kalacağım, çok acıyor!"

Jiafu'nun parmaklarının arasında gerçekten de kızın saçından bir tutam kalmıştı. Pei Youan'ın ona baktığını görünce hemen elini arkasına saklayıp saçları bıraktı. Tam ağzını açacaktı ki An Longna'nın ağlaması bir çığlığa dönüştü: "O kadın mı? Kadın mıymış?"

Saçları dağılmış Jiafu'ya, sonra da onu hâlâ kucağında tutan Pei Youan'ya bakıp bir feryat daha kopardı, ayaklarını yere vurarak kaçıp gitti.

"Acıyor mu?"

Pei Youan, kızın ensesindeki çiziklere bakarak onu yavaşça yere bıraktı ve kaşlarını çatarak sordu.

Jiafu nefesini toplayıp dağılan saçlarını düzeltti. Büyük bir utanç içindeydi. Acıya dayanarak başını salladı: "İyiym. Ağabey, çok özür dilerim, ben..."

Pei Youan, hâlâ şaşkınlıkla Jiafu'ya bakan genç adama döndü: "Cangzhu, o benim kuzenim. Yolculuk kolay olsun diye erkek kılığına girdi. Eğer kardeşine bir saygısızlığı olduysa özür dilerim."

An Cangzhu ancak o zaman kendine gelebildi: "Önemli değil, kardeşimi bilirim; kesin o kaşınmıştır. Kusura bakmayın."

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Anlayışınız için teşekkürler. Biz vardık, daha fazla eşlik etmenize hacet yok."

Genç adama veda edip Jiafu'yu içeri soktu. İçeri girer girmez, "Nasıl oldu da kavgaya tutuştun?" diye sordu.

Sesinde kızgınlık mı yoksa başka bir şey mi olduğu belli değildi. Jiafu hâlâ utanıyordu, onun gözündeki imajının yerle bir olmasından korkarak mırıldandı: "Beni erkek sandı, yolumu kesip ağır hakaretler etti... Senin... senin olduğumu söyledi... Önce o saldırdı, elbisemi yırttı..."

O çirkin kelimeyi ağzına alamadı, yüzü kıpkırmızı oldu.

Pei Youan durumu anlamış gibiydi. Kaşlarını çattı, ellerini

yıkadıktan sonra bir merhem kutusu çıkarıp Jiafu'ya arkasını dönmesini söyledi.

Jiafu onun ilaç süreceğini anlayıp uslu uslu döndü; saçlarını toplayıp ensesini açtı.

Bembeyaz, narin teninin üzerinde derinli küçüklü tırnak izleri vardı; ortadaki en derin olandan sızan kan damlaları insanın içini sızlattıyordu.

Pei Youan temiz bir bezle kanı nazıkçe sildi; hareketleri inanılmaz derecede yumuşaktı. Sonra parmağıyla merhemi yaralara sürdü.

Jiafu hafif bir sızı hissedince istemsizce inledi.

“Dayan, birazdan geçer,” diye fısıldadı adam.

“Gücün yetmiyor, böyle kavga edersen sadece dayak yersin. Bir dahaki sefere ben yoksam ve etrafta kimse yoksa bağır ya da kalabalığa doğru koş, anladın mı?”

Sesi, bir abinin kardeşine verdiği o sitem dolu ama şefkatli öğüt gibiydi.

Jiafu sonunda rahatladı, içi ısındı: “Teşekkür ederim ağabey.”

Pei Youan: “Başka bir yerinde yara var mı?”

Jiafu başını salladı, sonra adama kaçamak bir bakış fırlatıp aniden cesaretlendi.

“Ağabey, o beyin kızı... Senden hoşlanıyor değil mi? Yolunu kestiğini gördüm...”

Pei Youan bir an duraksadı, kıza bir bakış atıp ilaçları topladı ve arkasını döndü.

Jiafu peşinden ayrılmadı, yüzüzce sordu: “Öyle değil mi ağabey?”

Pei Youan çaresizce, “Çocuk işte, saçmalıyor. Sen de uydurma,” dedi.

“Ağabey, peki sen neden hiç evlenmiyorsun?”

Sanki görünmez bir el onu itmiş gibi, içini kemiren o soruyu sordu sonunda.

Jiafu biliyordu; geçmiş hayatında, o uzak Suye şehrinde

öldüğünde bile hâlâ yalnızdı.

Ondan önce, İmparator Xiao Lie döneminde gücünün zirvesindeyken bile evlenmemişti. Bunun tek sebebi kendi tercihi olmalıydı.

Adamın bakışları bir anda derinleşti.

Jiafu soruyu sorduğu an pişman oldu ama geri adım atmadı; gözlerini kocaman açıp ona bakmaya devam etti.

Bir süre bakiştılar. Pei Youan, kızın o parlak, yumuşak ama inatçı bakışlarına yenik düşmüş gibi elini alnına götürüp hafifçe gülümsedi: “Ben doğuştan zayıf bünyeliyim. Tedavi görsem de hayati enerjim hep eksik. Üstelik eskiden ağır yaralar aldım; uzun ömürlü biri değilim. Bir kadının gençliğini neden heba edeyim?”

Sözünü bitirip ellerini yıkamak için yanından ayrıldı.

Jiafu onun arkasından bakarken göğsüne bir taş oturmuş gibi hissetti. Ama bir an sonra damarlarındaki kanın kaynadığını duydu ve ağzından döküldü: “Ağabey, eğer beni hor görmezsen, ben sana bakmaya, sana hizmet etmeye razıyım! Kesin iyileşirsin, yüz yıl yaşarsın!”

Pei Youan su fıçısının başında duraksadı, sonra hiçbir şey olmamış gibi ellerini yıkamaya devam etti. Doğrulup döndüğünde yüzünde teselli eder gibi bir gülümseme vardı: “İçindeki korkuları biliyorum. Seni koruyacağıma söz verdim ve sözümünden dönmem. Şimdilik böyle kalsın; ilerde evlendiğinde eğer eşin seni koruyamazsa ben yine arkada olurum. Eğer başıma bir şey gelirse, ölmeden önce senin için her şeyi ayarlarım. Şimdi için rahatladı mı?”

Jiafu donakaldı. Sonra anladı.

Adam, kızın yine bir oyun çevirip ona yamanmaya çalıştığını sanıyordu.

Göğsü daraldı, yüzü yandı: “Ağabey, ben...”

“Tamam, bu konuyu bir daha açma. Buna evet demem mümkün değil.”

Yüzü ciddileşti, kıza daha fazla bakmadan yanından geçip

gitti.

Jiafu, havası sönmüş bir balon gibi onun arkasından bakakaldı.

O akşamüstü yaşanan beklenmedik hadise, Pei You'an için sanki hiç yaşanmamış gibiydi; olup bitmiş ve geçmişte kalmıştı. Suyu andıran o durgun sükûnetiyle, her zamanki gibiydi. Fakat Jiafu için, Pei You'an tarafından dışarı çıkarıldığı o günden beri içinde filizlenen tüm o coşku ve sevinç, topraktan henüz başını uzatmış taze bir sürgünün, baharın ılık rüzgârlarında ve bereketli yağmurlarında serpilmeye fırsat bulamadan, ansızın bastıran dondurucu bir bahar yazıyla kavrulmasına benziyordu.

Jiafu, bir anlık boş bulunup ağzından kaçırdığı o söz yüzünden pişmandı; ancak Pei You'an'ın o söze verdiği karşılık, ona konumunu bir kez daha hatırlatmıştı.

Geçtiğimiz günlerde boşuna sevinmişti.

Pei You'an ona iyi davranıyor, onu hoş görüyor, küçük arzularını fark ediyor, hatta ona tavizler bile veriyordu. Tıpkı bu sefer, yola çıkmadan hemen önce inadını kırıp onu da yanında getirmeyi kabul etmesi gibi. Ne var ki, ikisinin arasına çektiği o görünmez duvar öylesine sağlamdı ki, Jiafu bu duvarı aşabileceğine dair en ufak bir umut ışığı dahi göremiyordu. Üstelik, Pei You'an'ın yavaş yavaş kendisinden hoşlanmasını, ona vurulmasını sağlayacak kadar uzun bir vakti de yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Pei You'an'ın karşısında kendine zerre kadar güveni yoktu. Önceki hayatında başına onca felaket açan ve bu hayatta da peşini bırakmayacak gibi görünen şu güzelliğinden başka neyi vardı ki? Pei You'an gibi, yeryüzüne sürgün edilmiş göksel bir varlığı andıran bu adam, nasıl olur da ondan hoşlanır ve onunla evlenmeyi kabul ederdi?

Fakat onunla evlenme düşüncesi, zihninde belirlediği ilk günden beri kalbine sımsıkı kök salmıştı. Jiafu, ona yaklaşma ve böylece sığınacak güvenli bir liman bulma cazibesinden kendini alamıyordu.

Ne yapmalıydı da onu ikna etmeliydi?

Bu yeni darbe de, tıpkı düşünmeden ağzından kaçırdığı o söz gibi, hiç beklemediği bir anda gelmişti. Jiafu'nun moralinin bozulması kaçınılmazdı. Ancak önceki sefer öfkelenip yemeğe inmeyerek aldığı dersten uslanmıştı. Ertesi gün, Pei You'an'ın dönüş vakti yaklaştığında, yine yüzüne o tatlı tebessümünü yerleştirip onu beklemeye koyuldu. Kısa bir süre sonra, uzaktan onun silüeti belirdi; yanında yine dünkü yol arkadaşı, Tusi malikânesinin genç efendisi An Cangzhu vardı.

An Cangzhu, Pei You'an'a az önce yetişmişti. Kavruk tenli, kalın kaşlı, dik burunlu, iri yarı ve güçlü kuvvetli bir gençti. Tek kulağında bir küpe sallanıyor, belinde ise kını rengârenk değerli taşlarla süslenmiş kısa bir kılıç taşıyordu. Pei You'an geçmişte onun hayatını kurtardığı için, bu gencecik adam ona büyük bir saygı duyuyordu.

An Cangzhu, babasının yarın Mengding Tusisi Yisang ile yapacağı görüşmeden birkaç cümleyle bahsettikten sonra lafı asıl konuya getirdi: "Pei Ağabey, kuzeninizin sözlüsü var mı?"

Yarın, sınır boyundaki Anlong Geçidi'nde Mengmu ve Mengding Tusileri arasında gerçekleşecek olan bu kritik görüşme, bizzat Pei You'an'ın çabalarıyla ayarlanmıştı. Mesele son derece mühim olduğundan, yol boyunca hep bu konuyu düşünmüştü. An Cangzhu'nun aniden sorduğu bu soruyla hafifçe irkildi, başını çevirip ona baktı. Gencin yüzündeki o hafif mahcup ifadeyi ve kendisine yönelmiş beklenti dolu bakışları görünce, kısa bir düşünmenin ardından durumu kavradı.

Yaşça bu Tusi varisinden pek de büyük sayılmazdı; ancak yanındaki bu hayat dolu, coşkulu gencin yanında, Pei You'an'ın kalbinde bir anlığına, hafif, güz hüznünü andıran bir burukluk peydah oldu.

Yanındaki bu gençle Jiafu hakkında böyle bir konuyu konuşmak pek içinden gelmese de, yine de cevap verdi: "Henüz baba evinde, evlilik çağında."

An Cangzhu'nun gözleri parladı: "Ailesi nereli?"

"Quanzhou'dan," dedi Pei You'an.

An Cangzhu bir anda heyecanlandı: "Quanzhou'yu bilirim!

Çocukken babam benim için bir özel hoca tutmuştu, o da Quanzhou'lydu. Onun anlattığına göre Quanzhou bereketli, insanları refah içinde bir yermiş. Limanları gemilerle doluymuş, her gün yüzlerce, binlerce gemi girip çıkarmış. Dünyadaki nadide hazinelerin onda yedisi Quanzhou'dan gelirmiş! Orada deniz ticaretiyle uğraşan Zhen adında çok zengin bir aile varmış. Kuzeninizin soyadı da Zhen, yoksa o aileyle bir bağı mı var?"

Pei You'an kaçamak bir cevap verdi: "Ailesinin birkaç gemisi olduğu doğru..."

An Cangzhu sözünü kesti: "Harika! Pei Ağabey, kuzeninizle yüz yüze görüşmeme müsaade eder misiniz? Babam tam da bu sıralar yüklü miktarda baharat satın almak istiyordu. Buralar sınır boyu diye bizi kandırıp kalitesiz mal satarlar diye çekiniyorduk. Kuzeninizin ailesinin gemileri varsa, muhakkak baharat ticareti de yapıyorlardır. Bu işi doğrudan kuzeninizle konuşsam, harika olmaz mı?"

Pei You'an'ın kaldığı misafirhaneye pek bir mesafe kalmamıştı. O tereddüt ederken, An Cangzhu başını kaldırdı ve tam o sırada kapıda durmuş, yüzünde sevinçli bir ifadeyle bu tarafa bakan Jiafu'yu gördü. Pei You'an'ı geride bırakıp hızlı adımlarla kıza yaklaştı ve "Zhen Kuzen," diye seslendi.

Jiafu, onunünkü Tusi malikânesinin beyi olduğunu tanıdı. Yüzünde koca bir gülümsemeyle onu selamlaması ve sanki çok samimilermiş gibi "Zhen Kuzen" diye hitap etmesi kızı şaşırttı. Arkadan yetişen Pei You'an'a bir bakış attı, durumdan pek bir şey anlamamıştı. Nezaketten karşılık verip zarifçe reverans yaptı.

An Cangzhu aceleyle ellerini sallayarak, sözeünkü kız kardeşinin davranışları için Jiafu'dan özür dileyerek başladı. Eve döndüğünde kardeşine iyi bir ders verdiğini, bir daha asla sorun çıkarmaya cesaret edemeyeceğini söyledi.

Dünkü o kavga o an için kızın içini soğutmuştu; sonrasında Pei You'an da onu korumuş, anlayışsızlık ettiğine dair tek kelime etmemişti. Fakat kavgadan sonra, iki ömür yaşamış biri olarak gidip küçük bir kız çocuğuyla o şekilde saç başa girmesinin ne kadar akıl almaz ve utanç verici bir şey olduğunu düşünmüştü.

Zaten bu konuyu hiç açmak istemediğinden, geçiştirici bir cevap mırıldandı.

An Cangzhu da buraya sadece özür dilemek için gelmemiştir. Lafı açtıktan sonra asıl konuya girdi: "Az önce Pei Ağabey'den duydum, aileniz Quanzhou'daymış ve deniz aşırı ticaret yapan gemileriniz varmış. Benim de şu sıralar yüklü miktarda baharat almam gerekiyor, üstelik ileride de alımlarım olacak. Acaba aileniz bu ticareti yapmak ister mi? Kaporayı verir, malı teslim alırım; her şey sizin oranın usulüne göre işler. Eğer uygunsanız, sizinle hemen şimdi detayları konuşabiliriz."

Bu daldan dala atlayan konuşma karşısında Jiafu donakalmış, gayri ihtiyari Pei You'an'a bakmıştı.

Pei You'an, An Cangzhu'nun hemen arkasında duruyordu. Yüzünde her zamanki o sakin, dümdüz ifade vardı; Jiafu onun ne düşündüğünü zerre kadar anlayamadı. Ancak hiç düşünmeden hemen cevap verdi: "Genç Efendi'ye bu nazik düşüncesi için teşekkür ederim. Ancak ne yazık ki, ailemin birkaç gemisi olsa da son iki yıldır taşıdığımız mallar arasında pek baharat bulunmuyor. Korkarım bu ticareti yapmamız mümkün değil."

An Cangzhu pes etmedi: "Madem Quanzhou'dansınız, muhakkak başka tüccarları da tanıyorsunuzdur. Bana güvenilir birkaç kişi önerebilir misiniz?"

Jiafu mahcup bir ifade takındı: "Gerçekten çok özür dilerim. Ben evde günlerimi sadece nakış işleyip yazı yazarak geçiririm, dışarıdaki ticari işlerden hiç anlamam. Korkarım Genç Efendi'ye bu konuda yardımcı olamayacağım."

An Cangzhu'nun yüzüne bir hayal kırıklığı gölgesi düştü ama çok geçmeden yeniden hevesle atıldı: "Önemli değil. Düşündüm de, Pei Ağabey bu günlerde epey meşgul, sizinle ilgilenmeye vakti kalmıyordur. Madem buraya kadar geldiniz, siz artık Tusi malikânesinin kıymetli misafirisiniz. Bizim buralarda fena sayılmayacak birkaç güzel manzara vardır. Eğer lütfederseniz, yanınıza birkaç adam verip sizi gezdirmelerini sağlayayım, ne dersiniz?"

Sonra Pei You'an'a döndü: "Pei Ağabey, kuzenimin bütün gün

bu misafirhanede hapis kalıp adımını dışarı atmaması canını sıkıyordur. Siz buralara kadar Mengmu'nun dertlerini çözmek için geldiniz, büyük emek harcadınız. Benim de ev sahibi olarak üzerime düşeni yapmam gerekir."

Pei You'an ister istemez Jiafu'ya baktı; bakışları, kızın ona yönelttiği bakışlarla havada buluştu. Kızın dudaklarının kenarında belirsiz bir tebessüm vardı; kaşları yumuşamış, gözleri sulu sulu parlıyordu. O anki hâli ve tavrı öylesine çekici, öylesine işveliydi ki, Pei You'an aniden, sanki başkalarının bilmediği, yalnızca ikisinin arasında usulca akan gizli bir yakınlık hissetti.

Bu his son derece gizemli, yakalanması zor ama bir o kadar da her yeri saran bir histi.

Bir anlığına zihni bulandı, yanlış gördüğünden şüphelenerek gayri ihtiyari tekrar ona baktı. Ancak Jiafu çoktan yüzünü çevirmişti; her şey bir anda duman olup dağılmıştı. Pei You'an, kızın An Cangzhu'ya gülümseyerek şöyle dediğini duydu: "Genç Efendi'ye zahmet vermek istemem. Doğruyu söylemek gerekirse, büyük kuzenimle buraya gelmemin sebebi, bir süredir rahatsız olmam ve onun tedavisine ihtiyaç duymamdı. Büyük kuzenimin buraya gelmesi gerekince, tedavim yarım kalmasın diye beni de yanında getirdi. Şimdilik dinlenip iyileşmeyi bekliyorum, belki daha sonra Genç Efendi'yi rahatsız ederim, ne dersiniz?"

Bu sözler o kadar kusursuzdu ki, hem Pei You'an'ın onu buraya neden getirdiğine dair makul bir açıklama sunuyor hem de An Cangzhu'nun nazik davetini kibarca reddediyordu.

Pei You'an kendine geldi ve ona bir kez daha baktı.

Kız, o parlak gözleriyle Tusi'nin oğluna bakıyor, yüzünde son derece samimi bir ifade taşıyordu.

An Cangzhu bir kez daha hayal kırıklığına uğradı, çaresizce başını sallayıp ona dinlenmesini söyleyerek keyifsizce oradan ayrıldı.

Jiafu, Pei You'an'ın peşinden içeri girdi, hevesle ona çay ikram ederken gülümsedi: "Kuzen, bugün ne kadar da erken döndün? Akşam yine dışarı çıkacak mısın?"

Buraya geldiğinden beri her gün çeşit çeşit insanla görüşmesi

gerekiyordu; yarın ise bu yolculuğun en kritik günüydü. Zihni aslen ağır düşüncelerle doluydu ama şu an, kızın etrafında pervane gibi dönüşünü izlerken, içi nedensizce hafifledi. Gülümseyerek cevap verdi: "Her şey ayarlandı. Tusi'nin ziyafetini de geri çevirdim. Akşam çıkmayacağım, erkenden dinleneceğim. Yarın mühim işler var."

Jiafu çok sevindi: "Harika! Sen otur kuzen, ben gidip yaptığım tatlı çorbaya bir bakayım; hazırsa sana bir kâse getireyim."

Pei You'an aslında tatlı şeyleri pek sevmezdi ama kızın damak tadı tatlıya yatkındı, o da ona uyum sağlamıştı. Kızın hafif adımlarla uzaklaşan sırtından bir süre dalgın dalgın baktı.

Ertesi sabah erkenden, Pei You'an, An Jilong ve beraberindekiler Tusi malikânesinden ayrılıp Mengding sınırındaki Anlong Geçidi'ne vardılar. Burada, Pei You'an'ın önderliğinde, An Jilong ve Mengding Tusisi Yisang arasında, son zamanlarda yeniden alevlenen çatışmaları çözmek amacıyla bir görüşme yapılacaktı.

Bu yeni çatışmanın kökeni, kısa süre önce buradan ayrılan Gezici Elçi Ma'ya dayanıyordu. O buradayken, kasıtlı olarak An Jilong'a bolca ihsanlarda bulunmuş, imparatorun emriyle ona "Büyük Tusi" unvanını vermişti. Üstelik tek bir sözüyle, Mengmu ve Mengding arasında öteden beri tartışmalı olan Anlong Geçidi'nin tamamını An Jilong'a devredivermişti. Bu durum Yisang'ın büyük tepkisini çekmiş; Elçi Ma gider gitmez Yisang, atalarının topraklarını kendi elleriyle kaybedemeyeceği bahanesiyle birkaç yıl önce yapılan antlaşmayı bozarak Mengmu'ya yeniden saldırmıştı.

Bugünkü görüşme yerinin burası seçilmesinin sebebi de her iki tarafın içinin rahat olmasını sağlamaktı. Görüşmenin yapılacağı bu düzlük alan, etrafı tamamen açık, ağaç veya kaya gibi saklanacak hiçbir yerin bulunmadığı, pusu kurmaya müsait olmayan bir yerdi. Karşı tarafın kaç kişi getirdiği bir bakışta anlaşılabilirdi.

Önceden yapılan anlaşmaya göre, An Jilong yanına sadece

özenle seçilmiş yirmi muhafız almıştı. Belirlenen yere vardıklarında muhafızlarına birkaç zhang ötedeki boşlukta beklemelerini emretti, kendisi ve Pei You'an yerlerine geçtiler.

Belirlenen saate henüz yarım saat vardı. Yisang dışında, şahitlik etmeleri için davet edilen on küsur Tusi çoktan gelmişti. Orada bulunanların hepsi Pei You'an'ı tanıyordu; onun geldiğini görünce hepsi ayağa kalkıp onu selamladı. Hal hatır sorulduktan sonra Pei You'an doğal olarak baş köşeye oturdu. An Jilong onun soluna geçerken, sağdaki koltuk Yisang'ın gelişi için boş bırakılmıştı.

Güneş yavaş yavaş yükseldi, kararlaştırılan saat geldi çatı ama Yisang hâlâ ortalarda yoktu. An Jilong'un yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi, Tusiler kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Kısa bir süre sonra, ufuk çizgisinde, dörtnala koşan atların kaldırdığı devasa bir toz bulutu görüldü ve bu tarafa doğru yaklaşmaya başladı. Gelişlerine bakılırsa en az birkaç yüz kişiydiler; gümbür gümbür yaklaştıklarında, gelenin geciken Yisang olduğu netleşti.

İki taraf da en fazla yirmişer muhafız getirme konusunda anlaşmıştı. Şimdi ise görüşme daha başlamadan Yisang hem geç kalmış hem de kuralları bozup buraya bunca adamla gelmişti. An Jilong'un yanında duran An Cangzhu öfkeyle atıldı: "Baba, bu ne cüret! Gidip hemen adamlarımızı toplayıp getireyim!"

Buraya gelmeden önce, her ihtimale karşı An Jilong da yanına birkaç yüz adam almıştı ama o adamlar birkaç li ötede bırakılmış, buraya getirilmemişti.

An Jilong da öfkelenmişti; Pei You'an'a bir bakış attı. Onun yerinden kıpırdamadığını, dimdik oturup sakın bir ifadeyle ileriye baktığını görünce biraz düşündü ve öfkesini bastırarak konuştu: "Bize gözdağı vermek istiyor olmalı. Pei Ağabey burada olduğu sürece, ileri gitmeye cesaret edemez. Bekleyip görelim."

An Cangzhu öfkeyle ileriye baktı. Yisang'ın atından inip pişkin bir tavırla yaklaştığını gördü. Yisang kahkahalar atarak, “Mayuan'dan çıktım, tüm yol boyunca acele ettim ama yine de gecikmişim. Hepinizi beklettiğim için gerçekten mahcubum!” dedi. Büyük adımlarla yanlarına gelip kimseyi umursamadan kaba bir tavırla yerine oturdu. Sonra sanki Pei Youan'ı yeni fark etmiş gibi ona dönüp ellerini kavuşturarak selam verdi: “Sizi beklettim Pei Efendi, kusuruma bakmayın.”

Pei Youan gülümsedi, yorum yapmadı. Karşıdaki An Jilong soğuk bir sesle, “Bunca insanı bekletmen neyse de, bu kadar askerle gelmen ne demek oluyor? Sadece senin mi adamın var sanıyorsun?” dedi.

Yisang burnundan soludu: “Artık Büyük Tusi sensin, benim adamım çok olsa ne yazar? Kusura bakma, ben size güvenmiyorum. Eğer Pei Efendi vaktiyle Mengding eyaletindeki salgını iyileştirmemiş olsaydı, bugün buraya gelip seninle laf yarıştırmazdı.”

An Jilong öfkesini bastırarak, “Biz zaten silahları bırakmak için yemin etmiştik. O Ma Efendi resmen aramıza nifak sokuyor, sen nasıl olur da bu tuzağa düşüp yine olay çıkarırsın? Gerçekten senden korktuğumu mu sanıyorsun?” dedi.

Yisang alaycı bir tavırla güldü: “Güzel sözler söylemek kolay! Bütün ganimeti sen topladın, atalarımın topraklarını bile sana verdiler. Beni ölü mü sandınız?”

An Jilong masaya vurarak ayağa kalktı: “Olacak iş değil! Resmen olay çıkarmak için bahane uyduruyorsun! Anlong Geçidi'nin benim Mengmu eyaletime verilmesi Ma Efendi'nin boş bir lafından ibaretti! O gittikten sonra benim adamlarımın sınırı bir adım bile geçtiğini gördün mü? Asıl senin adamların geçen gün sınırı geçip olay çıkardı, üstelik birkaç adamımı da yaraladı! Bence senin barışmaya zerre niyetin yok! Ben, An Jilong, asla

durduk yere olay çıkarmam ama kimseden de kaçmam! Savaşmak mı istiyorsun? Öyleyse savaşalım!”

Yisang hışımla ayağa kalktı: “Herkes duydu, Büyük Tusi kendi ağzıyla söyledi. Madem öyle, konuşacak ne kaldı? Ben gidiyorum, başınızın çaresine bakın!” dedi ve arkasını döndü. Beraberinde getirdiği yüzlerce savaşçı hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladı. An Jilong’un yüzü kaskatı kesildi, diğer Tusi’ler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

“Yisang, vaktiyle kan kardeşliği yapıp yemin etmiştin, savaşa son vereceğine söz vermiştin. Mengmu eyaletinin şu an yeminini bozacak hiçbir eylemi olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Öyleyse bu saldırganlığın sebebi nedir?”

Arkadan gelen ses sakın, tok ve kendinden emindi; Yisang’ın arkasındaki yüzlerce savaşçının gürültüsünü bastırır gibiydi.

Yisang adımlarını durdurdu, arkasına baktı. Pei Youan’ın ayağa kalkıp kendisine doğru yürüdüğünü gördü.

Bir an tereddüt etti, sonra gülümseyerek, “Pei Efendi, sakın yanlış anlamayın, hele ki tek taraflı sözlerle hiç inanmayın. Sizinle karşı karşıya gelmek gibi bir niyetim asla yok. Bugün buraya sırf sizin hatırınız için geldim. Ama bu adamla lafımız uyuşmuyor, daha ne konuşalım? Ne olaksa olsun!” dedi.

Etrafına bakıp herkesin kendisini izlediğini görünce sesini daha da yükseltti: “Ayrıca bu benimle An Jilong arasındaki bir mesele, dışarıdan kimsenin karışmasına gerek yok. Pei Efendi, ben sözünü sakınmayan biriyim; kusuruma bakmayın ama siz Han milletindensiniz, başka bir ırktan olduğunuz halde nasıl bizimle aynı gönülde olabilirsiniz? Bu yolculuğun adını arabuluculuk koymuşsunuz ama duyduğuma göre çoktan Mengmu eyaletine yerleşmişsiniz, nerede kaldı tarafsızlık? Buraya geldiğinize göre, ya An Jilong size büyük vaatlerde bulundu ya da sizin de açıklayamayacağınız gizli bir çıkarınız var!”

An Jilong öfkeyle masaya vurup ayağa kalktı: “Yisang! Benim üzerime çamur atman neyse de, Pei Efendi’ye iftira atmaya nasıl cüret edersin? Vaktiyle Mayuan şehrinde salgın başladığında Pei

Efendi yardım etmeseydi, sen bugün burada böyle küstahça konuşabilir miydin?”

Pei Youan, An Jilong’a sakin olmasını işaret etti, sonra küçümseyen bir ifadeyle bakan Yisang’a dönüp gülümsedi: “Tam da Tusi Yisang’ın dediği gibi; ben, Pei Youan, buraya gelirken gerçekten de küçük bir şahsi çıkar gözettim.”

Etraftaki Tusi’ler birbirlerine fısıldamaya başladı, Yisang’ın yüzünde mağrur bir ifade belirdi.

Pei Youan etrafındaki irili ufaklı tüm Tusi’lere bakarak devam etti: “Hepiniz bilirsiniz, Üçüncü Prens, merhum imparatorun yetkisiyle bu bölgeyi yönetiyor; sınırları korumak ve halkın huzurunu sağlamak Üçüncü Prens’in öncelikli görevidir. Eğer Mengmu ve Mengding eyaletleri bir yanlış anlama yüzünden tekrar savaşa girerse, saray müfettişliği katında Üçüncü Prens ‘ihmalkarlık’ suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktır. Ben buraya Üçüncü Prens’in emriyle geldim. Eğer lütfedip bana, Pei Youan’a bir parça itibar gösterirseniz, döndüğümde Üçüncü Prens’e verecek bir cevabım olur.”

Tusi’ler arasında bir gülüşme koptu, biri yüksek sesle, “Pei Efendi, size her zaman saygı duyduk! Bu meseleyi siz yönetin!” diye bağırdı.

Pei Youan ellerini kavuşturup selam verdi: “Tecrübe bakımından burada bulunan Tusi’lerin çok gerisindeyim, bana gösterdiğiniz teveccüh için hepinize teşekkür ederim. Size sadece şunu söyleyeceğim: Savaşta kimse güvende değildir, kargaşada kimse huzur bulamaz. Elçi Ma Efendi’nin bu ziyareti görünüşte sizinle ilgisiz gibi durabilir ama aslında burada bulunan herkes bu işten etkilenecek. Mengmu ve Mengding eyaletleri güneybatıda kilit öneme sahip; eğer savaş tekrar başlarsa, sizler nasıl olur da bu işin dışında kalabileceğinizi sanırsınız? Ya tehdit edileceksiniz ya da kendinizi korumak için savaşa sürükleneceksiniz. Bir tel koparsa her şey bozulur; üstelik dış düşmanlar pusuda beklerken, güneybatının barışı bir daha geri gelmemek üzere yok olur!”

Tusi’lerin yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu,

hepsinin ifadesi ciddileşti.

Pei Youan, Yisang'a döndü: "Tusi Yisang, eğer Mengmu Tusi'si ile gerçekten tekrar savaşa girersen, kendine bir sor; kazanma şansın ne kadar?"

Yisang soğuk bir gülüşle, "Parçalanıp yok olsam bile, atalarımın toprağının bir karışını bile yabancılara bırakmam!" dedi.

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Güzel söyledin! Ama şunu sormak isterim; Ma Efendi'nin lafıyla Anlong Geçidi'nin Mengmu'ya verilmesine bu kadar öfkelenip gerçekleri görmezden gelerek yeminini bozuyorsun da, bunca Tusi burada toplanmışken gizlice Mubang'ı ele geçirmek için adam göndermen ne demek oluyor?"

Bu sözler üzerine Yisang'ın rengi değişti, bütün meydan bir anda çalkalandı.

Mubang, An Jilong'un ata toprağıydı. An Jilong dehşet içinde ileri atıldı, gürleyerek: "Yisang! Nasıl böyle onursuz bir işe kalkışırsın? Gerçekten benden korkmadığını mı sanıyorsun?"

An Cangzhu çoktan kılıcını çekmiş, arkasındaki yirmi muhafızla ileri atılmıştı: "Seni aşağılık herif, seni hemen şuracıkta öldüreceğim!"

Yisang bir işaret verdi, arkasındaki yüzlerce savaşçı anında ileri atılıp toplantı alanını kuşattı. Kılıçlar çekilmiş, hava gerilmişti; her an bir kıvılcım yetecekti.

Tusi'lerin hepsi dehşete düştü, ayağa kalkıp bağırdılar: "Yisang, ne yapmaya çalışıyorsun?"

Yisang etrafına bakıp alaycı bir tavırla güldü: "Hepiniz An Jilong ile aynı tastan su içiyorsunuz. Pei Efendi, madem öğrendiniz, artık saklayacak bir şeyim yok; Mubang'a çoktan büyük bir birlik gönderdim, oranın kurtulma şansı yok. Şunu iyi bilin; Anlong Geçidi zaten nesillerdir benim Mengding eyaletimindi. Eğer An Jilong bugün buradaki her karış toprağı bana teslim etmeyi kabul etmezse, sadece Mubang elden gitmekle kalmaz, hiçbiriniz buradan sağ çıkamazsınız!"

Küfürler ve bağırışlar yükseldi ama Yisang istifini bozmadı.

Bir grup sadık adamının koruması altında, son derece kibirli görünüyordu.

Pei Youan ona baktı, bakışları yavaş yavaş buz kesti. Birden ellerini birbirine vurdu. Arkasında duran bir muhafız havaya bir işaret fişegi fırlattı. Fişek gökyüzünde patladı. Kısa bir süre sonra uzaktan bir atlı birliği görüldü ve hızla yaklaştılar. Yisang başını çevirip bakınca yüzü kireç gibi oldu.

Yang Yun atını sürerek geldi, kılıcını atın yan tarafına bağlanmış, eli kolu sıkıca sarılmış bir adama doğrulttu. Gür bir sesle bağırdı: “Yisang, bak bakalım bu kim? Eğer hemen Pei Efendi’den özür dilemezsen, elimdeki kılıç oğlunu tanımaz!”

Bağlanmış olan bu adam, Yisang’ın en sevdiği büyük oğlu Yinu’ydu. Savaşçılığıyla nam salmış, Yisang’ın sağ kolu ve halefi olarak görülen biriydi.

Bu gizli operasyon için Yinu’yu iki bin seçkin askerle, savunmasız Mubang’ı basması için göndermişti. Her şeyin tereyağından kıl çeker gibi olacağını sanmıştı ama işlerin bu noktaya geleceğini asla tahmin etmemişti. Kendini toparlamaya çalışarak Pei Youan’a döndü: “Niyetin ne? Eğer oğlumun kılına zarar verersen, yemin ederim bugün burada her şeyi yakarım!”

Pei Youan soğuk bir sesle, “Yisang, oğlunun boğazına kılıç dayanmış, henüz kılına zarar gelmemişken bile canın bu kadar yanıyor ve benimle birlikte ölmeyi göze alıyorsun. Peki, ben senin bu sinsi planını vaktinde durduramaysaydım, Mubang’daki o savunmasız halka zerre kadar acıyacak mıydın? Senin oğlun senin canın da, başkalarının can değil mi?” dedi.

Yisang ağzı tıkanmış, çırpınan oğluna baktı; yüzü berbat bir hal almıştı.

“Hala adamlarına geri çekilmelerini söylemeyecek misin?”

Pei Youan’ın sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Yisang’ın vücudu titredi, gayriihtiyari bir adım geri çekildi. Yüzü bir kızarıp bir bozardı, sonunda adamlarına çekilmelerini işaret etti.

Kısa süre içinde o yüzlerce savaşçı bir sel gibi geri çekildi ve gözden kayboldular.

Az önceki gergin hava nihayet dağıldı. Tusi'ler derin bir nefes aldı; hepsi öfkeyle Yisang'a bakıyordu.

Pei Youan, Yang Yun'a Yinu'yu getirmesini emretti. Yang Yun, Yinu'yu öne itti. Adam hala direnmiyor, diz çökmeyi reddediyordu. Yang Yun dizinin arkasına bir tekme savurdu; Yinu yere kapaklandı, Pei Youan'a öfkeyle bakıp boğuk sesler çıkarıyordu.

Yisang güçlkle kendini topladı: "Pei Efendi, bugün senin eline düştüm, kabul ediyorum! Oğluma ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yisang, siz Yi ailesi nesillerdir Tusi olsanız da, eskiden sadece adı sanı duyulmamış küçük bir aileydiniz. Ancak büyük deden zamanında Yi ailesi güçlendi. Duydum ki eski Tusi hayattayken, Menglian eyaleti Mayuan şehrine saldırmış, şehir düşmek üzereyken eski Tusi de tehlikeye girmiş. O zaman Mayuan halkı canla başla yardım etmiş de öyle galip gelmişler. Eski Tusi o günden sonra Mayuan'ı uğurlu yeri saymış, malikanesini oraya taşımış. Yi ailesi o günden sonra yükselmiş. Mayuan halkı neden eski Tusi'ye yardım etti biliyor musun? Çünkü o adildi, halkını severdi, sözü senetti, gerçek bir kahramandı. Peki Menglian eyaleti neden halkın desteğini kaybetti? Çünkü savaştan başka bir şey bilmezlerdi, halkı perişan ettiler. Bugün Yi ailesi güçlü, peki Menglian nerede? Çoktan toprak olup gittiler."

"Sözü olmayanın yeri de olmaz. Biliyorum, tek isteğin sarayın seni Büyük Tusi ilan etmesi. Ama senin gibi, sırf beklediği çıkarı alamadı diye öfkelenip burnunun ucunu bile göremeyen, yeminini hiçe sayan, sözünde durmayan biri; Büyük Tusi unvanını alsa ne olur? Nasıl ayakta kalır? İnsanları kendine nasıl inandırır?"

Pei Youan sözünü bitirdiğinde etrafta çıt çıkmıyordu.

Yisang mahcubiyetten kıpkırmızı olmuştu. Pei Youan'ın karşısında bir dağ gibi vakur duruşunu görünce tek kelime edemedi. Pei Youan, An Cangzhu'ya dönüp kılıcını istedi.

An Cangzhu hemen kılıcını çekip iki eliyle uzattı.

Pei Youan kılıcı aldı, parmağıyla buz gibi keskin namluya

dokundu. Kılıcın parıltısı gözlerinde sert bir ışık gibi yansdı.

Adım atıp yerdeki Yinu'ya yaklaştı, eğilip ağzındaki tıkayı çıkardı.

Yinu hemen bağırdı: “Baba, beni boş ver! Öldürecekse öldürsün! Bu Han milletinden olan adam çok kurnaz, sakın tuzağına düşme!”

Pei Youan kılıcın sırtıyla adamın yüzüne bastırdı. Bileğini hafifçe bükünce Yinu'nun başı kımıldayamaz hale geldi; gözleri yuvalarından fırlamış gibi Pei Youan'a bakıyordu.

Hava aniden tekrar gerildi, herkes nefesini tuttu. Yisang'ın yüzü kireç gibiydi, dişlerini sıkarak, “Eğer onu öldürürsen, seninle kanlı bıçaklı oluruz!” dedi.

Pei Youan'ın yüzü mermer gibi ifadesizdi. Elini hızla indirdi, kılıç Yinu'nun kolunu sıyrıp geçti.

Yisang donup kaldı, ne olduğunu anlayamadan Pei Youan aynı şeyi kendi koluna da yaptı. Kısa süre sonra kırmızı bir kan izi, kolunun yeninden süzölmeye başladı.

Herkes şaşkınlık içindeydi, kimse ne olduğunu anlayamıyordu. Yerdeki Yinu bile donup kalmıştı, çırpınmayı bıraktı.

Yisang'ın yüreği ağzına gelmişti, Pei Youan'ın bu hareketini görünce tereddütle, “Pei Efendi... Bu da ne demek oluyor?” dedi.

Pei Youan ona bakarak, “Yisang, az önce başka bir ırktan olanın bizimle aynı gönülde olamayacağını söylemiştin. Bak gör; ben ve senin büyük oğlun, aynı soydan gelmesek de, kılığımız kıyafetimiz farklı olsa da, derimizin altındaki kan aynı renktir. Önyargıları bir kenara bırakırsak, neden aynı gönülde olmayalım? Sen ve An Jilong, güneybatının iki kaplanısınız; kaç kişi sizin yerinize geçmek için pusuda bekliyor biliyor musun? Bir söz vardır; iki kaplan dövüşürse ikisi de sağ çıkamaz ama zayıf bir köpek aradan sıyrılıp ganimeti toplar. Ben buraya gelmeden önce Üçüncü Prens dedi ki; sen aslında yiğit bir adamsın ama ne yazık ki fevrisin, bu yüzden başkalarının oyununa gelip kendi sonunu hazırlıyorsun. An Tusi'nin seninle savaşmak gibi bir niyeti yok, Üçüncü Prens ise senin bu yanıltan

dönmeni istiyor. Bugün savaş mı olacak barış mı, daha fazla konuşmayacağım; karar senin!” dedi.

Yisang bir süre öylece donup kaldı. Sonra aniden ileri atılıp Pei Youan’ın önünde diz çöktü. “Pei Efendi, ben ömrümde yenilgiyi kabul etmemiştim ama bugün size gönülden boyun eğiyorum! Hatalıydım! Cezam neyse razıyım, hüküm sizindir!” dedi.

Pei Youan, “İnsan beşer, kuldur şaşar. Tusi Yisang’ın kılıçları bırakıp barışı seçmesi en büyük hayırdır, kalk ayağa,” diyerek onu yerden kaldırdı. Sonra An Jilong’a döndü: “An Tusi, Yisang’ın Mubang’a adam göndermesi meselesini nasıl çözmek istersin?”

An Jilong’un içi aslında öfkeyle doluydu ama bir yandan da büyük bir felaketin kıyısından dönüldüğü için rahatlamıştı. Yinu’nun yarı yolda yakalanması büyük bir faciayı önlemişti. Yisang da hatasını kabul ettiğine göre, Pei Youan’ın hatırı için bu meseleyi kapatmaktan başka çaresi yoktu. “Yisang, şükür ki bugün kötü bir sonuç doğmadı. Pei Efendi’nin hatırı için bu işi burada bitiriyorum. Ama şunu bil; bir dahaki sefere Mengmu eyaletine saldırırsan, bu kadar kolay kurtulamazsın!” dedi.

Yisang mahcup bir ifadeyle, “Pei Efendi oğlumun canını bağışladı, ona bir can borcum var. Bu canı şimdilik saklıyorum, ileride ne zaman isterse Pei Efendi’nin emrindeyim. Seninle de eski dostluğumuza, yeminimize geri dönüyoruz. Her şey eskisi gibi olacak. Bir şölen düzenleyeceğim, kurbanlar keseceğim, adetimiz üzere herkesin önünde senden özür dileyeceğim, buradaki herkes de buna şahitlik edecek!” dedi.

An Jilong, adamın mahcubiyetinden dolayı belki Anlong Geçidi’ni tamamen kendisine bırakacağını ummuştu ama Yisang’ın hala ne kadar kurnaz olduğunu, zerre taviz vermediğini görünce içinden “yaşlı tilki” diye söylendi. Ama fıtratı gereği mert bir adamdı, Pei Youan’ın hatırı için üstelemedi. Etrafındakilere dönüp gülümseyerek, “Yisang’ın içkisini başka gün içeriz. Bugün hepiniz yorulunuz, buyurun benim malikaneme gidelim. Bir şölen kuracağım, başköşeye Pei Efendi’yi oturtacağız, hep birlikte içip bu günü kutlayacağız!”

dedi.

Jiafu, bugünün ne kadar önemli olduğunu bildiği için Tusi malikanesinde endişeyle bekliyordu. Hava kararırken uzaktan şölen müziklerinin sesini duyunca Pei Youan'ın sağ salım döndüğünü anladı. Çok geçmeden bir muhafız gelip efendisinin selamını getirdi; her şeyin yolunda olduğunu, merak etmemesini söyledi.

Jiafu tamamen rahatladı ve adamın yolunu gözlemeye başladı. Gece yarısına kadar bekledi, kaç kez kapıya çıkıp baktı hatırlamıyordu. Sonunda dışarıdan ayak sesleri geldi. Pei Youan'ın bir muhafızın yardımıyla geldiğini, adımlarının hafifçe yalpaladığını gördü.

Yanında olduğu bunca zaman boyunca, şölenlerde bile onun içki içtiğini hiç görmemişti; bu gece bir istisna olmuştu. Hemen yanına koşup koluna girdi.

Pei Youan muhafıza gitmesini işaret etti, sonra Jiafu'nun tuttuğu kolunu yavaşça çekti ve içeri doğru yürüdü.

Jiafu peşinden gidip tekrar koluna yapıştı. “Sarhoşsunuz, yürürken dengenizi kaybediyorsunuz, bırakın yardım edeyim,” dedi.

Adımları durdu, ona bir an baktı. Genç kızın yüzündeki endişeyi görünce tereddüt etti ama sonunda kolunu çekmedi; onun desteğiyle odaya girdiler.

Jiafu, Pei Youan'ın sedire oturmasına yardım etti. Tam uşakları çağırıp çay su isteyecekken, göz ucuyla adamın sol kolundaki kan lekelerini fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı: “Ağabey, yaralanmışsın!”

Pei Youan normalde içki içmezdi ama bu gece ziyafette bölgenin tüm beyleri oradaydı. Hepsi kadeh kaldırıp ısrar edince kıramamış, ilk kez bu kadar içmişti. Alkolün etkisiyle biraz çakırkeyifti; kızın işaret ettiği yere baktı, sonra Jiafu'nun endişe dolu gözlerini görünce içi ısındı: “Sadece küçük bir çizik, önemli değil.”

Jiafu telaşla, “Kan çıkmış, nasıl önemli olmaz!” deyip hemen adamın kendisine sürdüğü merhemi buldu, ellerini yıkayıp yanına koştu.

Koldaki yara aslında temizlenmiş ve kanı durdurulmuştu ama içkinin etkisiyle kan dolaşımı hızlanınca tekrar sızmaya başlamıştı. Pei Youan, kızın bu kadar telaşlanmasını ve ille de ilaç sürmek istemesini engellemedi; sessizce oturup onun etrafında pervane oluşunu izledi.

Jiafu dış kaftanını çıkardı, iç gömleğinin kolunu sıvadı ve muhafızın sardığı sargıyı dikkatlice açtı. Birkaç parmak uzunluğundaki yaradan kanın yavaş yavaş sızdığını görünce içi cız etti.

Normalde kan görmekten ödü kopardı ama şimdi bu yara sanki kendi tenindeymiş gibi hissediyordu; korku değil, sadece derin bir sızı vardı yüreğinde. Merhemi sürerken adamın canının yanacağını düşünerek dudaklarını büzdü ve yaraya hafifçe üfledi.

Pei Youan, yarasındaki o serin ve gıcıklayıcı hisle irkildi; sanki bir kuş tüyü tenine değip geçiyordu. Kolunu çekmemek için kendini zor tuttu. Kızın yüzü ona o kadar yakındı ki, teninden yayılan o hafif ve tatlı kokuyu tekrar duydu. Bu, geçen yıl başkentteki konakta duyduğu o ağır parfümlere hiç

benzemiyordu; doğal, sıcak ve huzur vericiydi. Bu kokuya alışmaya başladığını, her duyduğunda neşesinin yerine geldiğini fark etti.

“Ağabey dayan, birazdan geçecek. Geçen gün bana yaptığında da böyle olmuştu.”

Kızın onu bir çocuk gibi teselli eden sesini duydukça Pei Youan’ın başı daha çok dönmeye başladı; alkolün etkisiyle gözlerini hafifçe yumdu.

Jiafu merhemi sürüp sargıyı dikkatlice bağladıktan sonra kolunu indirdi. Adamın gözlerini yumduğunu görünce sızdığını sandı ve onu yatırmak için omzuna dokundu. O an Pei Youan gözlerini açtı ve eliyle kızı hafifçe durdurdu: “Kuzen, sana bir şey söylemem gerek.”

Sesi bir anda ciddileşmişti.

Jiafu durdu, anlamayan gözlerle ona baktı.

“Yarın dönüyoruz. Vardığımızda seni Quanzhou’ya göndermeleri için birilerini ayarlayacağım,” dedi yumuşak bir sesle.

Jiafu’nun göğsüne bir balyoz inmiş gibi oldu. Kalbi küt küt atarken öylece bakakaldı, dili tutulmuştu.

Pei Youan gülümsedi: “Merak etme, sana verdiğim sözünü unutmadım.”

Elbet bir gün gideceğini biliyordu ama bunu onun ağzından duymak çok ani olmuştu.

Jiafu kendini hiç hazır hissetmiyordu; zihni allak bullak oldu. Zoraki bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim ağabey... Ama... Hemen mi gitmem gerekiyor?” diye sordu.

Pei Youan onun yalvaran gözlerine bakmadı, sessizlikle cevap verdi.

Jiafu’nun umutları bir bir sönüyordu.

“Gerçekten şimdi mi gitmeliyim? Biraz daha kalamaz mıyım? Söz veriyorum sözünü dinleyeceğim, huysuzluk etmeyeceğim, kimseyle kavgaya etmeyeceğim, seni hiç kızdırmayacağım...”

Sesi ağlamaklı çıkmaya başlamıştı.

Pei Youan'ın boğazı düğümlendi, nefesi daraldı. İçindeki sarhoşluk gittikçe koyulaşıyordu.

Kız onun kızgın olduğunu sanıyordu...

Kendini toparladı. Onu gönderme sebebini anlatmasında bir sakınca yoktu. Olan olmuştu, yakında tüm dünya duyacaktı zaten.

“Seninle alakası yok. Prenslüğün orada işler karıştı. Dün haber aldım; İmparator, atalara saygı töreni bahanesiyle Veliaht'ı başkente çağırmış. Veliaht elçiyi öldürmüş, Yunzhong Kralı isyan bayrağını açmak zorunda kaldı.”

Pei Youan'ın sesi o kadar sakin ve yumuşaktı ki, sanki bu günü zaten bekliyormuş da sadece ne zaman geleceğini bilmiyormuş gibiydi.

Şimdi her şey netleşmişti.

Birkaç gün önce başkentten gelen elçi, Yunzhong Kralı'nın oğlu Xiao Yintang'ın derhal gelmesini emretmişti. Niyet belliydi; onu rehin tutmak. Kral kararsız kalıp vakit kazanmaya çalışırken, Xiao Yintang elçiyi öldürerek babası adına kararı vermişti.

Jiafu donup kaldı.

Zamanın yaklaştığını, savaşın çıkacağını ve Yunzhong Kralı'nın başkente girip imparator olacağını biliyordu ama fitilin böyle ateşleneceğinden haberi yoktu.

Demek geçmiş hayatındaki kâbusun başlangıcı buydu.

Pei Youan, kızın bembeyaz yüzüne bakarken sesi daha da yumuşadı: “Savaş yakında her yeri saracak. Seni daha fazla yanımda taşıyamam, buralar güvenli değil. Ama Quanzhou stratejik bir nokta değil, çatışmalardan uzak kalır. Oraya döndüğünde seni ve aileni koruyacak birilerini ayarladım, için rahat olsun.”

Jiafu onu kimin koruyacağını bilmiyordu ama o ayarladıysa güveniyordu. Fakat ya sonrası? Yunzhong Kralı imparator, Xiao Yintang veliaht olduğunda, o muazzam gücüyle yine peşine düşerse ne olacaktı? Pei Youan'ın gönderdiği adamlar koca bir imparatorluğa karşı onu ne kadar koruyabilirdi? Ve Pei Youan o

zaman nerede olacaktı?

Belki de bu bir vedaydı ve onu bir daha hiç göremeyecekti.

Handa karşılaştıkları o ilk günkü gibi boynuna atılmak, ona sımsıkı sarılıp “Beni bırakma, beni dünyandan itme,” diye yalvarmak istiyordu.

Ama biliyordu; bu onun son kararıydı ve asla dönmezdi.

Öylece ona bakakaldı.

Adam sessizdi. Bir süre sonra sarhoşluk iyice bastırınca elbiseleriyle yatağa uzandı, gözlerini yumdu ve sakın bir sesle odasına gidebileceğini, artık ona ihtiyacı olmadığını söyledi.

Jiafu ruhunu kaybetmiş gibi odasına döndü. Büyük bir felaketin eşliğindeymiş gibi hissediyordu.

Gelecekteki korkunç şeyleri bilip de engelleyememek, onların adım adım gelişini izlemek... En büyük korku buydu işte.

Gece ilerledi, konak sessizliğe gömüldü. Jiafu nefesini tutup kulağını duvara yasladı; yandaki odadan gelen sesleri dinledi.

Adam sarhoştı, derin uyuyordu. Jiafu uzun süre dinledi ama çıt çıkmadı.

Dizlerini karnına çekip yatağın köşesine büzüldü. Karanlığın içinde saatlerce öylece oturdu. Sonunda yataktan indi ve sessizce dışarı süzüldü.

.....

Pei Youan bu gece gerçekten sarhoştı.

Odaya ilk geldiğinde bilinci yerindeydi ama kızı gönderdikten sonra hüznün her yanını sarmış, alkolün etkisiyle her şey birbirine karışmıştı.

Sonunda rüya görmeye başladı; on altı yaşındaki o gencin tozlu anıları döküldü zihnine.

O yıl, babasının cenazesini savaş meydanından başkente getirmişti. Cenaze biter bitmez, keder içinde hasta annesi Leydi Xin'i görmeye gitmişti.

Uşaklar annesinin hâlâ küçük yas odasında olduğunu söylemişlerdi. Oraya gittiğinde annesinin sırtını gördü.

Kadın babasının ruh levhasının önünde heykel gibi duruyordu.

Genç çocuk içeri girecekken, Leydi Xin aniden levhaya doğru nefret dolu sözler savurmaya başladı.

“On altı yıl oldu!”

“Seni vefasız adam!”

“Dışarıdan getirdiğin o piçi öz oğlum gibi kabul ettim, oğlumun olması gereken her şeyi çalmasını izledim! Şimdi böyle ölüp gittin mi?”

“Ölmesi gereken oydu! Neden hâlâ ölmedi? On yaşını görmez dememişler miydi? Kaç yıl geçti!”

Zavallı dul kadın, kendi sonsuz acısı ve nefreti içinde boğulurken, oğlunun gelip sessizce gittiğini fark etmemişti bile.

Rüyadaki o genç, soylu ve dâhi bir çocuktuktu. Herkesin gözünde kaderin şanslı kuluydu; tek kusuru zayıf bünyesiydi. Ama o çocuk biliyordu ki, asıl yarası annesinin ona olan nefretiydi.

Erken olgunlaşmıştı; daha küçücük bir çocukken annesinin ona bakışındaki o tiksintiyi fark etmişti. O bakışlar, büyümesi boyunca üzerinden atamadığı bir gölge olmuştu. O ne kadar başarılı olursa, annesinin nefreti o kadar artıyordu. Ama içine kapanık doğası gereği bu gölgeyi kimseye göstermedi; ne babasına ne de babaannesine tek kelime etti.

Yine de babasının ölümünden sonra annesiyle arasını düzeltmek istemişti.

Küçükken annesinin onu sevmemesinin sebebinin hastalığı olduğunu sanmıştı. Bu yüzden tıp öğrenmiş, dövüş sanatları çalışmıştı; bir gün sağlıklı olup annesinin sevgisini kazanabilmek için.

Bilmiyordu ki, annesinin nefreti onun kirli kökenindendi.

O, Pei ailesinin meşru büyük oğlu değildi.

Babasının dışarıdan getirdiği bir gayrimeşru çocuktuktu sadece.

Bu tesadüfen öğrendiği sır, on altı yaşındaki genci büyük bir kimlik bunalımına sürüklemişti. Bildiği her şey bir gecede yerle bir olmuştu.

Üç ay sonra, babasının yas süresi bitmek üzereyken, hayatını sonsuza dek değiştiren o olay yaşandı.

Babasının cariyelerinden biri, bir gece yarısı onun kaldığı avludaki bir ağaca kendini asmıştı. Ertesi sabah ceset bulunduğunda dedikodular yayıldı; güya genç çocuk kadına tecavüz etmiş, kadın da bu utanca dayanamayıp canına kıymıştı.

Gençlik yıllarını başkenti terk ederek noktalamıştı. Kendisine ait olmayanı geri vermek, en doğrusuydu.

.....

Yetişkinliğinde Pei Youan hiç rüya görmezdi; uykusu hep hafifti.

Ama bu gece o huzursuz rüyaya hapsolmuştu. Başkalarının gözünde parlak ama onun için karanlık ve baskıcı olan o günlere dönmüştü. Bir an kendini sınır boylarındaki o buz gibi karda, cesetlerin arasında buldu; bir üşüyor bir yanıyordu. Tam o sırada burnuna o tanıdık, sıcak ve tatlı koku çalındı. Kucağına yumuşacık bir sıcaklık doldu. Rüyadaki tüm karanlık dağılmaya başladı. Gayriihtiyari bu sıcaklığa sığındı, rüyasında bile bu yumuşaklığın peşinden koştu, bırakmak istemedi.

Jiafu, Pei Youan tarafından kucaklandığında irkildi, bir an kaskatı kesildi. Adamın alkol kokulu sıcak nefesinin yüzüne vurduğunu hissedince uyanmadığını anladı. Vücudu zangır zangır titremeye başladı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi, teni alev alev yanıyordu.

Ne olacaksa olsun, dedi içinden; yüz­süz­lükse yüz­süz­lük. O uyanana kadar onu bırakmayacaktı.

Jiafu kararını verdi, ona biraz daha sokuldu. Tamamen kucağına kıvrıldığında kirpikleri titreyerek gözlerini yumdu.

Beşinci nöbet, horoz seslerinin şafak sökümüyle karıştığı o alaca karanlık vakti... Pencerenin dışı henüz puslu ve griydi.

Pei Youan, uyanmakla uyanmamak arasında bir yerlerdeydi.

Erişkinliğe adım attığından beri hiç bu kadar huzurlu bir uyku çekmemişti. Her ne kadar bu uykunun başlangıcı huzursuz rüya kırıntılarıyla gölgelenmiş olsa da, o kırıntılar dağıldığında geriye kalan son derece uzun, derin ve... mis kokulu, sıcak, yumuşak bir uykuydu.

Kollarını biraz daha sıktı. O mahmurluk içinde avuçlarına dolan yumuşaklık ve pürüzsüzlük hissi aniden bir gariplik uyandırdı. Kaşları çatıldı; bulutların üzerindeymiş gibi hissettiren o bulanık bilinci yavaş yavaş berraklaşmaya başladı.

Göz kapakları titredi ve aniden gözlerini açtı. Şafağın cılız ışığında, kuzeni Jiafu'nun kendisiyle aynı yatakta, aynı yorganın altında uyuduğunu gördü. Kız resmen göğsüne kıvrılmıştı; bir koluyla beline sarılmış, küçücük kalmıştı. Yorganın kenarından sadece Pei Youan'ın omzuna dökülen siyah saçları ve yüzünün yarısı görünüyordu. Hâlâ derin uykudaydı; yanakları al al olmuş, mışıl mışıl uyuyordu. Pei Youan da ona sarılmıştı; bir kolu kızın ince belini kavramış, avucu tenine değiyordu. Sanki saatlerdir böyle uyuyorlardı.

Pei Youan donakaldı. Önce hâlâ rüyada olduğunu sandı ama kendine gelince sanki bir iğne batmış gibi aniden elini çekti, yataktan fırlayıp doğruldu. Gayriihtiyari başını eğip üzerini kontrol etti.

Üzerinde hâlâ iç çamaşırları vardı ama darmadağındı, kırış kırış olmuştu. Vücudu ise hâlâ o uykunun ve yakınlığın etkisiyle sızlıyordu...

Pei Youan'ın beyni zonkladı. Hemen yorganı kenara itip yataktan atladı. Dün gece kızın çıkarıp astığı dış kaftanını kapıldığı gibi üzerine geçirmeye çalışırken arkadan bir ses duydu: "Büyük

Kuzen..."

Pei Youan duraksadı, ağır ağır arkasına döndü. Kızın uyandığını, yatakta doğrulup oturduğunu gördü. Bir eliyle yorganı göğsüne bastırmış, diğeriyle gözlerini ovuşturuyordu. Gözleri yarı açık, yüzü sabah güneşi gibi parlaktı; sesi ise uykudan yeni uyanmanın verdiği o mahmurlukla yumuşacıktı.

Üzerinde sanki hiçbir şey yok gibiydi. Böyle doğrulup oturunca, her ne kadar yorganla göğsünü kapatsa da o bembeyaz omuzları ve kolları açıkta kalmıştı. Odanın loş ışığına rağmen teninin kar beyazı ışıltısı göz alıyordu. Bahar sabahındaki bir gelincik kadar narin ve davetkâr görünüyordu. Pei Youan'ın kalbi göğsüne sığmadı, gözleri hafifçe kızardı; gözlerini yumup hızla arkasını döndü. Tam o sırada arkadan ses tekrar yükseldi: "Büyük Kuzen, artık ben seninim. Dün gece tam olarak birleşmemiş olsak da, bu beden artık başkasına helal olmaz."

Belli ki tamamen ayılmıştı; sesi yumuşak ama her kelimesi buz gibi netti.

Hava donup kalmıştı sanki.

Uzun bir sessizliğin ardından Pei Youan'ın omuzları sarsıldı, kaftanının önünü yavaşça kapattı.

"Üstünü giyin," dedi sesi çatallanarak.

Arkasından hafif bir kumaş hışırtısı geldi. Bir süre sonra "Tamam," dediğini duydu.

Pei Youan hemen dönmedi, bir süre öylece bekledi. Sonra aniden sordu: "Dün gece odana gitmiştin. Sonra nasıl oldu da benim yatağıma girdin?"

Sessizlik...

Pei Youan yavaşça arkasına döndü ve bakışlarını Jiafu'ya dikti.

Şafak sökmüş, ortalık aydınlanmıştı. Kız üzerine bir şeyler geçirmiş, saçları omuzlarına dökülmüştü. Önce kımıldamadan durdu, sonra yavaşça başını kaldırıp Pei Youan'ın gözlerinin içine baktı.

"Kendim geldim," dedi kısık sesle.

"Sen bir genç kızsın; kim öğretti sana bu aşağılık oyunları?" Sesi gergin, bakışları ağırdı.

"Kendi fikrimdi..." Jiafu'nun kirpikleri titredi, başını öne eğdi. Oda tekrar sessizliğe büründü.

Jiafu'nun kalbi daha da hızlı atmaya başladı, burnunun ucunda ter damlacıkları birikti.

Kendi acizliğinden nefret ediyordu. Aslında ona, "Dün gece uyandın, su istedin, ben de duyunca hizmet etmeye geldim; sen ise yarı sarhoş halde beni yatağa çektin, karşı koyamadım," demeyi planlamıştı.

Eğer böyle söylerse, adam inanmasa bile kendini temize çıkaramazdı.

Onun yatağına girecek kadar cesurdu ama iş yüzleşmeye gelince, nedenini bilmediği bir şekilde bu aşağılık yalana sığınmak istememişti. Bu yalanı söylemek bile midelerini bulandırıyordu; çünkü Pei Youan asla öyle biri değildi.

Ona olan saygısı, bu yalanı söylemesine engel olmuştu. Sadece onun yanında kalabilmek istiyordu. Sezgileri ona diyordu ki; eğer Pei Youan onu yanına kabul ederse, onu sonsuza dek korurdu. Gerisi umurunda değildi.

Kendi kendine bunları söyleyerek içindeki korkuyu ve üzüntüyü bastırdı. Tüm cesaretini toplayıp tekrar başını kaldırdı, adamın gözlerinin içine baktı.

"Büyük Kuzen, seninle bir gece aynı yatakta yattım. Eğer beni hâlâ istemiyorsan ve bir gün Veliht'ın elinden kurtulup hayatta kalabilirsem, saçlarımı kazıtır rahibe olurum!"

Sözünü bitirince nefesini tuttu, gözünü bile kırpmadan ona baktı.

Pei Youan bir süre ona baktı; yüzünde ne bir ifade vardı ne de bir tepki. Aniden, "Odana dön ve ben bir şey demeden sakın dışarı adım atma!" dedi.

"Büyük Kuzen..." diye yalvardı Jiafu.

"Odana dön."

Sözünü tekrarlayıp arkasını döndü.

Jiafu'nun damarlarındaki kan çekildi sanki. Bir süre öylece donup kaldı, sonra sessizce yataktan indi. Başı önde, yavaş adımlarla yanından geçip gitti.

Odanın eşiği çok yüksek değildi ama adımını atarken ayakları sanki kurşun dökülmüş gibi ağırlaşmıştı. Kendi odasına zorlukla ulaştı, kendini yastığa attı ve sessizce ağlamaya başladı.

İçinde bir his vardı; bu son kumarını da kaybetmişti.

Dün gece tüm cesaretini toplayıp odasına gitmiş, soyunup koynuna girmişti. Ama tam ne yapacağına karar veremezken, nasıl olduysa uyuyakalmıştı. Sabah onun kalkışıyla uyanana kadar mışıl mışıl uyumuştı.

Dünyada onun kadar aptal biri var mıydı acaba?

Jiafu daha da şiddetli ağlamaya başladı ama kimse duymasın diye elini ağzına bastırdı. Bir süre sonra bugün yola çıkacaklarını hatırladı; gözleri şişmesin diye zorla kendini durdurdu. Öğle vakti bir muhafız kapıyı çaldı; Pei Efendi'nin onu çağırdığını, yola çıkmaya hazır olmasını söyledi.

Jiafu vakit kaybetmeden eşyalarını topladı, başı önde muhafızı takip edip malikânedен çıktı. Kapının önünde Pei Youan'ı gördü; yerel beyle vedalaşıyordu, etrafı kalabalıktı.

Başını daha da eğip kendisi için bekleyen arabaya doğru hızla yürüdü. Tam yaklaşmıştı ki arkadan bir ses duyuldu: "Zhen Kuzen!"

An Cangzhu'nun sesiydi bu. Duymamış gibi yapıp adımlarını hızlandırdı ama An Cangzhu hemen yetişip önünü kesti: "Zhen Kuzen, Quanzhou'ya ne zaman dönüyorsun? Bir ara vaktim olursa ben de oraya gelmek isterim..."

Aniden duraksayıp biraz daha yaklaştı: "Kuzen, neyin var? Gözlerin şişmiş... Ağladın mı?"

Jiafu hem utanç hem de sıkıntı içindeydi, başını iki yana salladı: "Bir şeyim yok. Ben bineyim artık..." An Cangzhu'nun yanından geçip arabaya yöneldi.

"Yoksa kız kardeşim yine mi canını sıktı? Söyle bana..."

An Cangzhu peşinden geliyordu ki aniden Yang Yun belirdi;

Jiafu'nun elindeki bohçayı alıp An Cangzhu'nun önünü kesti. Gülümseyerek, "Küçük Hanım gayet iyi, An Genç Efendi lütfen burada kalın, daha fazla uğurlamanıza gerek yok," dedi.

Jiafu arabaya binip kapıyı kapattı. Bir süre sonra araba sarsılarak hareket etti ve yola koyuldular.

O akşam Jiafu bir şeyi fark etti.

Gittikleri yön Wuding değil, doğu tarafıydı; yani doğrudan Quanzhou'ya gidiyorlardı.

Yanında sadece Yang Yun ve adamları vardı; Pei Youan ise ortalıkta yoktu.

Elinden gelen her şeyi yapmış, tüm kozlarını oynamıştı ama sonunda onun yanında kalmayı, hele onunla evlenmeyi başaramamıştı.

O sabah odadan çıkarken kendini buna hazırlamış olsa da, her şeyin gerçeğe dönüştüğünü görmek onu derin bir keder, pişmanlık ve utanç içine sürükledi.

Tuhaftı; normalde Pei Youan'ın korumasını kaybettiği için Xiao Yin'tang'ın ona tekrar musallat olmasından korkması gerekirdi. Ama doğuya doğru ilerlerken bunu hiç düşünmüyordu.

Eğer sonunda kaçış yoksa ve yine Xiao Yin'tang'ın eline düşecekse, en fazla ölürdü; bu düşünce artık onu eskisi kadar korkutmuyordu. Aksine, o gece yaptıkları aklına geldikçe morali bozuluyor, kendini yiyip bitiriyordu. Yol boyu bu duygularla Quanzhou'daki evine ulaştı. Meng Hanım kızını sağ salim görünce hem ağladı hem güldü; ağabeyi Zhen Yaoting sevinçten havalara uçtu, babaannesi Yaşlı Hanım Hu'nun bile yüzünde güller açtı. O gece evde büyük bir ziyafet verildi, Jiafu'nun dönüşü şerefine tüm aile bir araya geldi.

Kaçırılalı sadece birkaç ay olmuştu ama Jiafu için sanki her şey değişmiş, dünya kararmıştı; sanki koca bir rüyadan uyanmıştı.

Yarım ay sonra, bir gün Yaşlı Hanım Hu torununu odaya çağırdı, hizmetçileri dışarı çıkarıp sordu: "Seni getiren o Yang Efendi'den duydum; insan tacirlerinin eline düşüp Yunnan'a götürülmüşsün, yolda onun efendisi seni kurtarmış. Şimdi de

efendisinin emriyle seni eve getirmişler, buna şükür. Bir gün o hayırseveri görürsem elbet mükafatını veririm. Ama A-Fu, bana doğruyu söyle; iffetin hâlâ yerinde mi?"

Mazu festivali günü Jiafu kaybolduğunda, Yaşlı Hanım Hu bir yandan her yeri aratmış bir yandan da dedikodu çıkmasını diye ağzını sıkı tutmuştu; dışarıya torununun uzak akrabalarını ziyarete gittiğini söylemişti. Bunu yapmasının sebebi, o sıralar torununa yeni bir kısmet bakıyor olmasıydı; eyalet merkezinde memur bir aile, gayrimeşru oğulları için Zhen ailesiyle akraba olmak istiyordu. Yaşlı hanım, Jiafu'nun adının lekelenmesinden ve bu işin bozulmasından korktuğu için tek kelime etmemişti. Umudu kesmek üzereyken müjdeli haber gelince derin bir nefes almıştı. Şimdi torunu dönmüştü ve yaşlı hanım hemen evlilik planlarına geri dönmüştü. Soruyu sorduktan sonra endişeyle Jiafu'nun ağzının içine bakmaya başladı.

Jiafu sessiz kaldı. Yaşlı Hanım Hu durumu hemen anladı; yüzü asıldı, hayal kırıklığıyla iç çekti: "Neyse, kolay değil elbet, canın sağ olsun. Hadi git şimdi."

Jiafu babaannesinin önünde diz çöküp selam verdi: "Babaanne, biliyorum, hep benim evliliğim üzerinden aileye bir dayanak bulmak istiyorsun. Eskiden Dükalık malikânesiyle olan nişan da böyleydi, bu seferki de... Madem iffetim kalmadı, hangi saygın aile beni eş diye alır? Evlenmeden önce saklasak bile, gerçekler elbet ortaya çıkar; o zaman ailemize yardım etmek bir yana, rezil oluruz, hatta düşman kazanırız. Haddimi aşarak söylüyorum; lütfen bir daha benim için evlilik planı yapma. Evlenmeye niyetim yok, beni zorlama."

Hayatında ilk kez Yaşlı Hanım Hu'ya böyle karşı çıkıyordu. Yaşlı hanım şaşırdı, biraz da sinirlendi. Kaşlarını çatıp, "Benimle nasıl konuşuyorsun böyle?" dedi. "Senin için baktığım kısmetlerde elbet ailemizin menfaatini düşünüyorum ama hepsi de saygın aileler. Sen benim torunumsun, seni öylece birine atar mıyım hiç? Başına bir hal gelmiş olsa da, evlenince bunu örtbas etmenin yolları var; neden bu kadar pes ediyorsun? Bir kız evlenmezse ne yapar? Evde kocayıp gidecek misin? Olur mu öyle şey?"

Jiafu gözyaşları içinde, "Kusuruma bakma babaanne. Eğer beni yine evlendirmeye kalkarsan, saçlarımı kazıtır rahibe olurum!" dedi.

Yaşlı Hanım Hu tam öfkeyle azarlayacakken, dışarıdan hızlı ayak sesleri duyuldu. Bir uşak kapıdan seslendi: "Hanımım! Hanımım! Meng Hanım hemen size haber vermemi istedi; eve çok mühim bir misafir geldi!"

Yaşlı hanım öfkesini yutup sordu: "Kimmiş bu mühim misafir?"

Uşak, "Başkentteki Savunma Dükü malikânesinden Pei Efendi'nin büyük oğlu gelmiş!" dedi.

Yaşlı Hanım Hu duraksadı, bir an şüpheyle baktı, sonra yerinden kalktı: "Onun burada ne işi varmış? Çabuk içeri buyur edin." Jiafu'yu orada bırakıp aceleyle dışarı çıktı.

Yaşlı Hanımefendi kıyafetlerini düzeltip çeki düzen verdikten sonra, elinde asası, peşinde dadılar ve hizmetçilerle ön salona doğru ilerledi. Daha uzaktayken gelini Madam Meng'in kameriyenin önünde kendisini beklediğini gördü.

Madam Meng, kayınvalidesinin geldiğini görünce aceleyle karşılamaya gidip koluna girdi.

“Aramızda ne bir münasebet ne de bir tanışıklık var; Büyük Efendi durup dururken neden evimize geldi?” diye sordu Yaşlı Hanımefendi içeri doğru yürürken, sesi kısıktı.

Madam Meng'in yüzünde de aynı şaşkınlık vardı: “Gelinini de bilmez anne. Az önce kâhya Zhang Da, Büyük Efendi'nin ellerinde hediyelerle kapıya geldiğini söyleyince bir yanlışlık var sandım. Geçen yıl Yaoting ve Afu'yu yanımda götürdüğümde, o da tesadüfen oradaki yaşlı hanımefendinin doğum günü için başkente dönmüştü; bir iki kez karşılaşmıştık. Büyük Efendi pek nazikti ama nezaketi sadece selam sabahla sınırlıydı. Bugün böyle kapımıza gelmesini ben de hiç beklemiyordum.”

Yaşlı Hanımefendi misafirin nasıl ağırlandığını sordu. Madam Meng, “Çoktan misafir odasına buyur edildi, Zhang Da ve Yaoting ona eşlik ediyor,” dedi.

Gelin kaynana konuşa konuşa eşiği geçip içeri döndüler. Yaşlı Hanımefendi başını kaldırdığında, üzerinde koyu renkli bir kaftan, belinde yeşim kakmalı bir kemer olan bir adam gördü. Duruşu asil, çehresi vakur ve nazikti. Yaşı gençti, yirmilerinin ortasında görünüyordu ama bakışları son derece oturmuş ve sakindi. Yerinde dik oturmuş, Zhen Yaoting'in Quanzhou'nun adetlerine dair anlattıklarını dinliyor, arada bir iki soru soruyordu. Yaşlı Hanımefendi yüzünde bir gülümsemeyle öne çıktı: “Bugün hangi rüzgâr attı da böyle değerli bir misafiri evimize getirdi? Büyük Efendi'nin bizzat teşrif etmesi

fakirhanemize şeref verdi. Kusurumuza bakmayın, sizi beklettik, umarım bağışlarsınız.”

Pei Youan, Madam Meng’in içeri girdiğini ve kolunda ağır işlemeli, zengin görünümlü bir kaftan giymiş yaşlı bir kadını taşıdığını gördü. Yaşlı kadının gür kaşları, geniş alnı ve keskin bakışları vardı; ilk bakışta emir vermeye alışkın, otoriter bir aile büyüğü olduğu anlaşılıyordu. Onun Jiafu’nun babaannesi olduğunu tahmin ederek ayağa kalktı ve bir büyüğe gösterilmesi gereken hürmetle selam verdi.

Hu soyadlı Yaşlı Hanımefendi her ne kadar bir tüccar karısı olsa da, ömrünün büyük kısmını evi yöneterek geçirmişti ve insan sarrafı sayılırdı. Eskiden Pei ailesinin Büyük Efendisi hakkında bazı şeyler duymuş, çocukluğundan beri bünyesinin zayıf olduğunu işitmişti; bu yüzden onu hastalıklı, solgun biri sanıyordu. Karşısında böylesine görkemli, her zerresinden asalet akan birini göreceğini hiç düşünmemişti. Bu adam, artık veliahtlık makamında olmasa, hatta ailesi tarafından dışlanmış olsa bile, belli ki sıradan biri değildi. Yaşlı kadın ona hürmetsizlik etmeye cesaret edemedi. Birkaç nezaket cümlesinden sonra, eski imparatorluk yakınının kendisine böylesine saygılı davrandığını, hiçbir kibir emaresi göstermediğini görünce içi ferahladı. Onu tekrar yerine buyur etti ve kenarda duran torununa bakarak alçakgönüllülükle konuştu: “Bu torunumun pek görgüsü yoktur, biraz da ağır kanlıdır. Kusurlu bir söz ettiyse, Büyük Efendi lütfen kusuruna bakmasın.”

Pei Youan, Zhen Yaoting’e bakıp gülümseyerek, “Evinizin beyefendisi cevheri saf, huyu temiz bir genç; bizlerin mahrum kaldığı o nadide dürüstlüğe sahip. Hanımefendi, neden bu kadar mütevazı davranıyorsunuz?” dedi.

Yaşlı Hanımefendi, torununun böyle övüldüğünü duyunca daha da keyiflendi. Birkaç mütevazı söz daha etti. Misafirin geliş amacını merak etse de, ev sahibi olarak misafir sözü açmadan sormayı nezaketsizlik sayardı. Havadan sudan biraz daha konuştuktan sonra Pei Youan söze girdi: “Youan’ın bugün kapınızı böyle ansızın çalması zaten bir nezaketsizlikti ama

gösterdiğiniz misafirperverlik beni ziyadesiyle müteessir etti. Doğrusunu isterseniz, siz iki büyüğümden istirham edeceğim bir husus var. Müsaade buyurursanız maruzatımı dile getirmek isterim.”

Yaşlı Hanımefendi ve Madam Meng birbirlerine bakıp gülümsediler: “Büyük Efendi, bu ne nezaket? Lütfen buyurun, elimizden gelen bir şeyse asla geri çevirmeyiz.”

Pei Youan etrafına bakınca Madam Meng durumu hemen kavradı. Hizmetçileri dışarı çıkardı, Zhen Yaoting’e de gitmesini işaret etti. Odada sadece o ve Yaşlı Hanımefendi kalınca Pei Youan konuşmaya başladı: “Hanımefendi, Efendim... Doğrusunu isterseniz, geçenlerde küçük kuzenimi eve getiren o muhafız birliği komutanı Yang Yun, benim emrimle hareket ediyordu. Kuzenimi kurtaran bizzat bendim. O vakit biraz korkmuş olsa da şükür ki tehlikeyi atlattı ve şimdi sağ salim evine döndü.”

Yaşlı Hanımefendi ve Madam Meng bu sözleri duyunca hayretler içinde kaldılar.

Jiafu eve getirildiğinde Madam Meng, Yang Yun’un bir efendinin emriyle hareket ettiğini anlamış ve kurtarıcısının kim olduğunu sormuştu. Ancak Yang Yun ser sır vermeyince Madam Meng üstelememişti. Kaderin bu kadar garip cilvesi olacağı, kızını kurtaran o gizemli hayırseverin Pei Youan çıkacağı kimin aklına gelirdi!

Madam Meng’in içini büyük bir minnet kapladı. Kızının kayıp olduğu o günlerde çektiği azapları hatırlayınca, onu kaçıran o vicdansız insan tacirlerine bir kez daha lanet okudu ve Pei Youan’a defalarca teşekkür etti.

Ancak Yaşlı Hanımefendi çok daha ferasetliydi; bu sözlerin sadece bir başlangıç olduğunu sezmişti. O da birkaç kez teşekkür ettikten sonra sordu: “Büyük Efendi’nin az önce bahsettiği o maruzat nedir acaba?”

Pei Youan ayağa kalktı, Yaşlı Hanımefendi ve Madam Meng’in karşısında durup her ikisine de vakarla, derin bir selam verdi.

Yaşlı kadın ve Madam Meng neye uğradıklarını şaşırıp hemen elleriyle onu durdurmaya çalıştılar.

Pei Youan, “Bugün buraya başka bir sebeple değil, bizzat küçük kuzenim için geldim,” dedi.

Bir an duraksadı ve her kelimenin üzerine basa basa, tane tane konuştu: “Gönlümü ona kaptıralı çok oldu. Onu kendime eş olarak dilemekteyim.”

Bu kısa cümleler ağzından döküldüğü an, sadece Madam Meng değil, Yaşlı Hanımefendi bile donakaldı. Sessizliğe bürünüp Pei Youan’a bakakaldılar.

Pei Youan’ın ifadesinde en ufak bir sarsılma yoktu, sesi her zamankinden daha samimiydi: “Youan, kuzenini çocukluğundan beri tanır. Geçen yıl babaannemin doğum gününde onunla tekrar karşılaşma şerefine nail oldum. Ve geçen seferki o talihsiz hadise, bizi yeniden bir araya getirdi. Kuzenimin edebi, huyu ve güzelliği benim için paha biçilemezdir. Kalbim tamamen ona meyil etmiştir ve ondan başkasını zevce olarak almamaya ahdettim. Bu davranışımın usule aykırı olduğunu bilsem de, bugün siz büyüklerime niyetimi bizzat açmak için kapınızı çaldım. Eğer rızanızı alabilirsem, bu benim için en büyük saadet olacaktır.”

Madam Meng şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Pei Youan’ın kızına ilk görüşte aşık olması ve onunla evlenmek istemesi Madam Meng’e hiç de garip gelmemiştir. Kızının güzelliği annesinden gelse de onu fersah fersah aşmıştı; ayın şavkını söndürecek, çiçekleri kıskandıracak bir güzelliği vardı. Bunca yıl evlerine ne kadar talip gelmiş, ne kadar göz hapsine alınmışlardı... Şimdi koca Dükalık makamının Büyük Efendisi’nin ona vurulması ve bizzat kapıya gelmesi, niyetinin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu.

Ama asıl mesele buradaydı.

Diğer her şeyi bir kenara bıraksak bile, bir adamın kendi evlilik teklifi için bizzat kapıya geldiği nerede görülmüştü?

Madam Meng, Yaşlı Hanımefendi’ye baktı; onun konuşmadığını görünce kendisi söze girdi: “Büyük Efendi, asil duruşunuz ve vakarınızla kızımı layık görüp zevceliğe kabul etmek istemeniz onun için büyük bir lütuftur. Lakin... Bunu nasıl

demeli?”

Tereddüt etti.

Pei Youan hafifçe gülümsedi, ardından ifadesi daha da ciddileşti: “Biliyorum, bir evlilik için usulünce araçlar gönderilmeli, töre neyse o yapılmalıdır; ancak bu şekilde niyetin samimiyeti belli olur. Benim niyetim tamdır ve usulü de eksiksiz yerine getireceğimden şüpheniz olmasın. Lakin bugün bizzat gelmemin sebebi, birincisi kalbimi size açmak, ikincisi ise...”

Duraksayıp iki kadına baktı.

“Sizler de İmparator Hazretleri ve Yunzhong Kralı hakkındaki haberleri duymuşsunuzdur. Önümüzdeki günlerde muhtemelen bu evlilik işleriyle ilgilenecek vaktim olmayacak. Bu yüzden bugün kapınızı çaldım; sizlerden istirhamım, bana biraz vakit tanımanız ve o vakit gelene dek kuzenimi başkasına sözlememenizdir. Uygun zaman geldiğinde bizzat babaannemi aracı koyup tüm töreleri yerine getireceğim. Müsterih olun; eğer kuzenimi bana bağışlarsanız, ömrüm yettiğince onu koruyup kollayacağıma yemin ederim.”

Madam Meng, Pei Youan’ın geliş amacını nihayet tam olarak kavramıştı.

Zhen ailesinden, kendisi resmi olarak istemeye gelene kadar Jiafu’yu kimseye vermemelerini, onu kendisi için bekletmelerini istiyordu.

Quanzhou her yöne açık bir limandı, her gün sayısız tüccar girip çıkıyordu; haberler de haliyle çabuk yayılıyordu. Birkaç gündür sokaklarda İmparator ile Yunzhong Kralı’nın savaşıacağı söylentileri dolaşıyordu zaten. Mesafe uzak olduğu için halk bunu sadece saray içi bir çekişme gibi izliyordu. Kimisi İmparator’un ordusu çok, kesin kazanır diyor; kimisi Yunzhong Kralı’nın yanında genç imparatorun ruhu var, belli olmaz diyordu. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Madam Meng’in Pei Youan hakkındaki intibası çok iyiydi, üstelik kızını da kurtarmıştı. Bu sözleri dinledikten sonra gönlü bu müstakbel damada çoktan ısınmıştı. Geriye kalan tek tük endişesi, Pei Youan’ın geçmişteki o meşhur hadisesi ve kızının bu

işe razı olup olmayacağıydı. Kararsızlıkla bir kez daha Yaşlı Hanımefendi'ye baktı; annesinin hala sessiz kalması biraz tuhaftı.

“Anne? Siz ne dersiniz...”

“Git de Afu'ya bir bak, kurtarıcısı olan büyük kuzeninin evimize geldiğini ona haber ver,” dedi Yaşlı Hanımefendi aniden.

Madam Meng durumu anladı; Yaşlı Hanımefendi belli ki Pei Youan ile baş başa konuşmak istiyordu ve kendisini bu yüzden uzaklaştırıyordu. Zaten kızını görmeye de can atıyordu; Pei Youan'a gülümseyerek başıyla selam verdi ve odadan çıkıp aceleyle kızının odasına gitti.

O gün o şekilde Quanzhou'ya geri gönderildiğinden beri Jiafu'nun kalbi küle dönmüştü, tam bir ümitsizlik içindeydi. Pei Youan'ın tam da böyle bir zamanda, hiç beklenmedik bir anda çıkıp evlerine geleceğini asla tahmin etmemişti.

Neden gelmişti?

Jiafu endişe ve utanç içindeydi, yerinde duramıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Annesinin geldiğini görünce bir şey fark etmesin diye kendini zorla sakinleştirdi. Ancak Madam Meng ağzını açıp da Pei Youan'ın evlilik için geldiğini söyleyince donakaldı; kalbi öyle bir çarpmaya başladı ki uzun süre sakinleşemedi.

“...Büyük Efendi sana çok hayran olduğunu, seni zevcesi olarak almak istediğini söyledi...” diye fısıldadı Madam Meng kızına.

“Annen der ki, Büyük Efendi çok güvenilir birine benziyor. Eğer onunla evlenirsen seni asla mağdur etmez ama geçmişteki o meseleleri hatırlayınca yine de içim tam rahat etmiyor...”

Jiafu'nun yüzü kıpkırmızı kesildi, annesinin eline yapışıp başını şiddetle salladı: “Anne! O nasıl öyle biri olabilir? Eskiden anlatılanlar kesinlikle bir yanlış anlaşılmalıdır! Sakın onlara inanma!”

Madam Meng, kızının bu kadar telaşlandığını görünce önce şaşırды, sonra gülümsedi; parmağıyla hafifçe kızının alnına vurdu: “Bak sen şu telaşa! Ben daha bir şey demedim. Yoksa sen de ona varmaya razı mısın?”

Jiafu yavaşça başını eğdi, tek kelime etmedi.

Madam Meng kızına baktı, kaçırıldığı o günü hatırladı; her ne kadar kurtarılmış olsa da iffetine leke sürülmüş olabilirdi. Belki de eve döndüğünden beri bu kadar kederli olmasının sebebi buydu. İçini bir yandan huzur, bir yandan hüznü kapladı; kızını bağrına basıp iç çekti: “Ben de istemezsin diye korkuyordum. Böylesi en iyisi. Hem o senin hayatını kurtardı, bu evlilik göklerde yazılmış demektir. Hele bir resmi ağızla istemeye gelsin, annen seni şanına yakışır şekilde telli duvaklı gelin edecek.”

Salonda sadece Pei Youan ve Yaşlı Hanım Hu kalmıştı.

Yaşlı hanım gülümseyerek, "Torunumun ne meziyeti varmış da sizin gibi bir beyzadenin teveccühüne nail olmuş? Benim buna hayır demem için bir sebep yok. Lakin müsaadenizle bir şey sormak isterim," dedi.

Pei Youan saygıyla, "Buyurun efendim, çekinmeden sorun," diye yanıtladı.

"Niyetinizi anladım. Dışarısı belli ki bir süre karışık olacak. Ben devlet işlerinden pek anlamam. Sizin işleriniz elbet mühimdir, sormam da. Şu anki durumunuzu da anlayışla karşılıyorum. Lakin sizden saklayacak değilim; A-Fu'nun önceki nişanı bozulunca, tam da siz gelmeden evvel ona yeni bir kısmet bakıyorduk. Bizim buranın yerel memurlarından bir aile torunuma talip oldu; geçenlerde haber gönderip niyetlerini sordular, ben de tam cevap verecektim ki siz çıkageldiniz..."

Yaşlı hanım bir an duraksadı.

Pei Youan'ın gözlerinde bir parıltı belirdi ama sözünü kesmedi, yaşlı hanımın devam etmesini bekledi.

"O aile elbet bir Dükalık malikânesiyle yarışamaz ama buraların en saygın, en köklü ailelerinden biridir; sülalelerinde pek çok devlet adamı var..."

Yaşlı hanım içini çekti.

"Böyle şeyleri yabancıya anlatmak yakışık almaz ama siz zaten bizim ailemizle eskiden beri bağları olan birisiniz, yabancı sayılmazsınız; o yüzden açık konuşacağım. Zhen ailesinin durumunu biliyorsunuz; ticaret zor, evin direği yok, torunum henüz toy... Düşündüm taşındım, bu evlilik hem torunum için iyi bir kısmet olur hem de ailemize bir dayanak sağlar diye niyetlenmiştim. Ama siz geldiniz, lütfedip böyle bir teklifte bulundunuz; ben elbet hayır demem, diğer tarafa olumsuz haber

gönderirim. Lakin sizden de bir güvence alabilir miyiz? A-Fu çok büyük değil belki ama evlilik çağına geldi; bir genç kızın en güzel zamanları bir iki yıldır. Bizim içimiz rahat olursa, üç yıl beş yıl beklemek mesele değil; günü gelince Pei yaşlı hanımefendinin dünür göndermesini bekleriz. Siz ne dersiniz?"

Yaşlı Hanım Hu ömrü boyunca ince hesaplar yapmış biriydi; torununun evliliği konusunda da her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlıyordu. Dükalık ile olan ilk nişan bozulunca mecburen çıtayı düşürmüştü ama Pei Youan'ın bu beklenmedik gelişyle işler değişmişti.

İmparator ile Prens taht kavgasına tutuşmuştu, bu belliydi. Ama Pei Youan neden şu an evlilik için vakti olmadığını söylüyordu? Bizzat kapıya gelmesi, bu işi ne kadar ciddiye aldığını gösteriyordu.

Yaşlı hanım, karşısındaki bu eski veliaht beyzadenin geçmişteki şanını, imparatora ne kadar yakın olduğunu biliyordu; onun sıradan biri olmadığı aşikârdı. Bu iki durumu birleştirdiğinde, onun da bu kavganın içinde olduğunu tahmin etti.

İşler şimdi kolaylaşmıştı.

Önce gizlice "evet" diyecek, dışarıya renk vermeyecekti. İleride eğer bu adam şansıyla yükselir, yeniden itibar kazanırsa, Zhen ailesi bu işten kârlı çıkardı. Yok eğer başarısız olursa, Zhen ailesi bu işten zarar görmezdi.

Bu bir ticaret gibiydi; eğer tutarsa muazzam bir kazanç, tutmazsa tek kayıp torunu Jiafu'nun birkaç yılı olurdu ki, Zhen ailesinin bekası yanında bunun lafı bile edilmezdi.

Böyle bir "ticareti" yaşlı hanım neden geri çevirsin? Üstelik Pei Youan gibi bir damat adayından daha iyisini mi bulacaktı?

Anladığı kadarıyla Pei Youan'ın da çekinceleri vardı, bu yüzden resmi bir dünürlük töreni yapmıyordu.

Şimdiden Zhen ailesini ve torununu bu kadar düşünen bir adam, güvenilmeye değerdi.

Şimdi tek gereken, ondan sağlam bir söz almaktı.

Yaşlı hanım sözünü bitirip gülümseyerek Pei Youan'a baktı.

Pei Youan son derece zeki biriydi; yaşlı kadının ne demek istediğini daha sözü bitmeden anlamıştı. Hafifçe gülümsedi: "Müsterih olun efendim. Şunu bilin ki; eğer bir gün başım belaya girer ve kurtuluşum olmazsa, bunu size erkenden haber verir, kuzenim için başka bir kısmet bakmanızı rica ederim. Ama eğer şansım yaver gider de kuzenimle evlenirsem, Zhen ailesi benim öz ailem olacaktır."

Koynundan siyah, küçük bir kese çıkardı; içinden bir yeşim madalyon çıkardı. İki eliyle saygıyla uzatarak, "Söz uçar, yazı kalır derler; bu babamın ölmeden evvel bana bıraktığı yadigârdır. Yıllardır yanımdan ayırmam; bugün bunu bir nişan nişanesi olarak size bırakıyorum, lütfen kabul edin," dedi.

Yaşlı hanım madalyonu avucuna aldı; dışı birbirine sarılmış sarmaşık dallarıyla işlenmiş, ortasında ise bir orkide motifi oyulmuştu. Dokusu yumuşak ve parlaktı; bakınca bile çok kıymetli bir yeşim olduğu anlaşılıyordu. Madalyonu dikkatlice saklayıp gülümsedi: "Çok naziksiniz. Bunu sizin adınıza en iyi şekilde muhafaza edeceğim."

Meng Hanım kızına sarılmış, kısık sesle onu teselli ediyordu. Aniden aklına geldi: "Büyük Kuzeninin niyeti şu ki; şu an durumlar karışık olduğu için seni şimdilik yanımızda tutacağız, ileride resmi törenle istemeye gelecek. Tam bunu konuşurken babaannen beni dışarı çıkardı, ne konuştular bilmiyorum; eğer bir terslik çıkarsa ben gidip bir bakayım."

Jiafu annesinin koluna yapıştı, başını iki yana salladı: "Anne, babaannem reddettiye reddetmiştir; gidip bir şey söylemene gerek yok."

Meng Hanım şüpheyle kızına baktı: "Yoksa onunla evlenmek istemiyor musun?"

Jiafu kısık sesle, "Ben ona layık değilim," dedi.

Meng Hanım bir an duraksadı, durumu anladı. Üzüntüsünü bastırıp kızının omuzlarını tuttu, şefkatle teselli etti: "A-Fu, kuzenin seni kurtardı; başına gelenleri elbet biliyordur. Buna rağmen bizzat gelip seni istiyorsa, demek ki umursamıyor. Böyle

bir adamı bir daha nerede bulacaksın? Boşuna kuruntu yapma, ben bir gidip bakayım."

Tam ayağa kalkmıştı ki oğlunun sesi dışarıdan duyuldu: "Anne! Pei Efendi gidiyor, babaannem seni çağırmanı istedi!"

Meng Hanım şaşırıldı: "Daha yeni geldi, bir bardak çay bile bitmemiştir; ne çabuk gidiyor?"

Zhen Yaoting başını kaşdı: "Bilmiyorum ki."

Meng Hanım aceleyle çıktı, kısa süre sonra yüzünde güller açarak geri döndü. Hizmetçileri dışarı çıkarıp kapıyı kapattı, kısık sesle müjdeyi verdi: "Müjde! Babaannen kuzenine 'evet' dedi! İleride gelip seni istemesini bekleyeceğiz. Ama tembihledi; sakın dışarıya sızmasın, senden başka kimse bilmeyecek!"

Meng Hanım, Pei Youan'dan çok memnundu. Sadece resmi törenin ertelenmesi biraz tuhaftı; yaşlı hanımın bu konuda sorun çıkaracağından korkmuştu ama her şey umduğundan çok daha kolay hallolmuştu. Bu beklenmedik saadetin sevinciyle Jiafu'nun içini rahatlatmak istedi: "Ben de çok ısrar ettim ama acil işleri varmış, hemen gitmesi gerekiyormuş. Ben gidip onu uğurlayayım. Sen gönlünü ferah tut, kuruntu yapma!"

Annesi yine aceleyle çıktı. Jiafu odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek düşündü durdu. Sonunda kararını verdi, hızlı adımlarla salona gitti ve kapıda durdu.

Pei Youan'ın sırtı ona dönüktü. Babaannesi, annesinin yardımıyla yerinden kalkarken gülümseyerek konuşuyordu: "Mühim işleriniz varsa sizi daha fazla tutmayalım efendim. Yolumuz açık olsun; müjdeli haberlerinizi bekliyoruz."

Pei Youan veda selamı verdi. Yaşlı hanım onu kapıya kadar uğurlamak istedi ama Pei Youan nezaketle reddetti. O sırada Jiafu içeri daldı: "Babaanne, anne; Büyük Kuzenimle baş başa konuşmak istiyorum."

Salondaki herkes —Yaşlı Hanım Hu, Meng Hanım, Zhen Yaoting, Zhang Da ve hizmetçiler— şaşkınlıkla ona döndü.

Ortalık bir anda sessizleşti.

Pei Youan arkasına dönüp Jiafu'ya baktı. İkisi göz göze geldi.

Kapıdan girdiği andan beri yüzünde hep o nazik gülümseme vardı; şimdi de öyleydi.

Lakin Jiafu, onun gözlerinde artık o eski sıcaklığın olmadığını çok net gördü.

Gülümsüyordu ama bakışları soğuk ve mesafeliydi; hatta biraz da şaşırmış gibiydi, sanki onun böyle aniden ortaya çıkmasını beklemiyordu.

Jiafu'nun içi parçalandı.

Wuding'deki o yuvarlak kulede geçirdikleri günler ne kadar kısa olsa da, kendisi ne kadar aptalca oyunlar oynamış olsa da, şimdi hatırlayınca o günler ne kadar sıcaktı...

Adamın ona gösterdiği koruma ve hoşgörü, Jiafu'yu onun yanında gitgide şımartmış, onu pervasız bir çocuk haline getirmişti.

Ona, ne yaparsa yapsın hep hoş görüleceği hissini vermişti.

İşte bu hisse, adamın ona verdiği cesarete güvenerek, o gece gönderileceğini öğrendiğinde çaresizlikten o işi yapmıştı.

Bugünkü gelişi, Jiafu'nun sezgilerini bir kez daha doğrulamıştı.

Zaman geçse de sonunda istediğini elde etmişti.

Amacına ulaşmıştı.

Ama neden bu kadar canı yanıyordu?

İstedikini elde etmesine rağmen neden bu kadar üzgündü?

Jiafu başkalarına bakmadı, onun bakışlarından da kaçmadı. Doğrudan gözlerinin içine bakarak kısık sesle konuştu: "Büyük Kuzen, seninle konuşmam lazım. Çok mühim."

Yaşlı Hanım Hu hafifçe kaşlarını çatı.

Torununun kaybolduğu ve Pei Youan tarafından kurtarıldığı o günlerde aralarında bir şeyler geçtiğini tahmin etmek zor değildi; yoksa Pei Youan neden durup dururken gelip onu istesin?

Torunu istese de istemese de, yaşlı hanım bu işe "tamam" demişti ve gelinine de söylemişti; torunu da elbet öğrenmişti.

Şimdi böyle ortaya çıkması, hele bu tavrı, sanki işi

bozacakmış gibi duruyordu.

Yaşlı hanım gelinine bir bakış fırlattı.

Meng Hanım hemen öne atıldı, fısıldayarak, "A-Fu, ne oldu? Gel bakayım anneyle..." dedi.

Jiafu yerinden kımıldamadı, hâlâ Pei Youan'a bakıyordu.

Pei Youan dönüp yaşlı hanıma sordu: "Efendim, eğer bana güveniyorsanız, kuzenimin ne diyeceğini duymama müsaade eder misiniz?"

Yaşlı hanım bir an duraksadıktan sonra gülümsedi: "Elbet efendim. Burada konuşun o zaman. Lakin A-Fu'yu biz biraz serbest yetiştirdik, kusur ederse hoş görün."

Pei Youan gülümsedi: "Kuzenim nazik ve terbiyeli biridir, endişelenmeyin. Müsaadeniz için teşekkür ederim."

Yaşlı Hanım Hu torununa bir bakış fırlatıp geliniyle birlikte dışarı çıktı; diğerleri de arkalarından gitti. Salon boşaldı.

Herkes gidince koca salon bir anda sessizliğe ve ıssızlığa büründü.

Jiafu misafir geleceğini bilmediği için üzerinde günlük ev kıyafetleri vardı; sade bir bluz ve ince pileli uzun bir etek... Hiçbir takısı yoktu, sadece eteğinin ucunda bir sıra işlenmiş deniz şakayığı motifi vardı. Kapının eşiğinde dururken pencereden esen rüzgar eteğini dalgalandırdı. Solgun yüzü ve narin bedeniyile, suyun üzerinde salınan bir nilüfer çiçeği gibiydi; bakana acıma hissi veriyordu.

Adamın soğuk bakışları altında yavaş adımlarla ona doğru yürüdü, bir paravanın yanında durdu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu: "Büyük Kuzen, az önce annemden niyetini duydum. Çok minnettarım ama kalsın; ben babaannemle tekrar konuşurum. Sen de bu meseleyi artık dert etme."

Pei Youan'ın kaşları hafifçe çatıldı ama ağzını açmadı, sadece gözlerini kızın yüzüne dikti.

Jiafu bakışlarını kaçırdı.

"Bu iş aslında benim bir oyunumdu. O zaman çok korkmuştum, sadece sana sığınmak istiyordum; seni hiç

düşünmedim, seni zor durumda bıraktım. Eve döndükten sonra düşündüm ve anladım ki korkacak bir şey yokmuş. Çok pişmanım. Hepsi benim hatamdı. Sen hiçbir şey yapmadın; eğer bu yüzden benimle evlenirsen bu büyük haksızlık olur..."

Karşısındaki adam tek kelime etmeden onun kendi kendine konuşmasını dinliyordu. Jiafu aradaki gerginliğin arttığını hissedince nefesi kesildi. Tekrar başını kaldırdığında adamın kaşlarının daha da çatıldığını, bakışlarının daha da karardığını gördü. Mahcubiyetle, "Büyük Kuzen, bu sefer yalan söylemiyorum, söylediklerim gerçek... İnan bana..." dedi.

Sesi yavaşça kısıldı.

"Bana anlatacağın mühim şey bu muydu?"

Bir süre sonra adamın sesini duydu.

Jiafu "Hı-hı," dedi.

Pei Youan başını salladı, sesi biraz yumuşadı: "Sana soruyorum; eğer Veliaht sana yine musallat olursa ne yapacaksın?"

Jiafu bir süre sessiz kaldıktan sonra rahat bir tavırla, "Kaderde ne varsa o olur, o zaman bir çaresine bakarım," dedi. "Hem belki de hepsi benim kuruntumdur. Geçen sefer başaramayınca belki de beni çoktan unutmuştur, peşimi bırakmıştır..."

Konuyu kapatmak istiyordu, yüzünü pencereye çevirdi.

"...Özetle, daha önce yaptıklarım için çok pişmanım. O gece olanlar benim için mühim değil, o sözleri sadece sana sığınmak için söylemiştim. Şimdi fikrimi değiştirdim, artık sana yük olmak istemiyorum... Sen hiçbir şey yapmadın, kendini borçlu hissetme..."

Pei Youan onun baktığı yere, pencerenin dışındaki muz ağaçlarına baktı. Kaşlarını çatarak, "Ne yapacağıma ben karar veririm. Bu iş burada bitmiştir! Babaannenle anlaştım; eğer bir gün sağ salim dönebilirsem, verdiğim sözü tutar seni nikâhıma alırım. Şimdi işim var, gitmem lazım."

Sözünü bitirip Jiafu'nun yanından geçti ve kapıdan dışarı çıktı.

Jiafu arkasından bakakaldı; adamın bahçedeki yolda ilerleyişini, arkasına bile bakmadan gidişini izledi. Burnunun direği sızladı ve gözyaşları yine boşaldı.

Yongxi Dönemi'nin dördüncü yılı, bahar sonu ile yaz başı arasındaki o eşikte, İmparator Yongxi, Yunzhong Veliahtı'nı atalarına kurban sunmak üzere başkente çağırdı. Yunzhong Prensi bu emre uymadığı gibi, gönderilen elçiyi kendi topraklarında katletti. Haber başkente ulaştığında İmparator küplere bindi; Xiao Lie'nin unvanlarını elinden alıp onu vatan haini ilan etti. Sichuan ve Guizhou valilerine emir vererek ordularını toplattı ve iki koldan Yunnan'a girip haini yakalamalarını emretti. Bunun üzerine Xiao Lie, Wuding'de tüm dünyaya hitaben bir bildiri yayınladı.

Bildiride şöyle diyordu: "Vaktinde ağabeyim İmparator Tianxi, bana duyduğu güvenle Genç İmparator'u biz iki kardeşe emanet etmişti. Bizim görevimiz ona sadakatle hizmet etmekti; lakin Genç İmparator tahta çıkışının üzerinden üç yıl bile geçmeden şüpheli bir şekilde can verdi. Bu işin arkasında ne oyunlar döndüğü meçhuldür. Ben ise babamın vasiyetine sadık kalarak yıllardır sınır boylarında halkımı korudum, haddimi aşmadım. Sırf Genç İmparator'a olan sadakatim yüzünden bu iki kardeş Shun'an Prensi ve İmparator Yongxi'nin hedefi oldum ve bugün hain ilan edildim. Aslında sabretmek istedim ama yanımdakiler dediler ki; 'Geçmişte haksız yere ölen Genç İmparator hatırına, bugün bu zalimlere boyun eğemezsin.' Ben de uzun uzun düşündükten sonra harekete geçmeye karar verdim. Niyetim asla isyan değildir; tek amacım kendimi korumak ve bir gün Genç İmparator'un meşruiyetini yeniden tesis etme umudunu yaşatmaktır. Tüm halkımın beni anlamasını ve bu kutlu yolda yanımda olmasını dilerim."

Xiao Lie'nin bu bildirisi, duygusal kısımlarıyla yüreklere dokunuyor, sert kısımlarıyla ise kanı ateşliyordu. Bildiri yayıldığı an tüm dünyaya yayıldı; sokaklarda, kahvehanelerde halk bu meseleyi konuşur oldu.

Mayıs sonunda, merkez ordusu ile Wuding ordusu ilk kez

karşı karşıya geldi ve bu kardeş kavgası resmen başladı. Savaşın başında merkez ordusu tüm gücüyle saldırıyor, oldukça dışlı görünüyordu. Xiao Lie'nin ordusu sayıca az olsa da bünyesinde çok yetenekli generaller barındırıyordu. Başlarda galibiyet ve mağlubiyetler birbirini izlese de, bir süre sonra Wuding ordusu gerilemeye başladı, durum kritik bir hal aldı. Savaşın gidişatını değiştiren en önemli an, o yılın Kasım ayında, Yunnan-Guizhou sınırındaki Huian'da yaşandı. Wuding ordusu, o dönem "Batı'yı Tenkil Eden Büyük General" unvanını alan Liu Jiushao ile karşı karşıya geldi.

Shun'an Prensi tahta çıktıktan sonra, Dong Chengmao gibi eski generallerin gözden düşmesiyle Liu Jiushao, imparatorun en güvendiği ve en yetenekli generali haline gelmişti. Xiao Lie'nin ordusu Yunnan dışına çıkıp Sichuan ve Guizhou'nun bazı şehirlerini ele geçirmişti ama Liu Jiushao onları sürekli geri püskürtüyordu. Sonunda Huian'a kadar dayanmıştı.

Eğer Huian da düşerse, Wuding ordusunun Yunnan dışına açılan son kapısı da kapanacaktı. Bu tam bir ölüm kalım savaşıydı; bu yüzden Xiao Lie meseleyi çok ciddiye aldı ve Velihaht Xiao Yin'tang ile birlikte bizzat cepheye gitti.

Huian savaşı yarım ay kadar sürdü. Xiao Lie varını yoğunu ortaya koydu, Liu Jiushao'nun tarafı da ağır kayıplar verdi. Lakin Liu askeri dehasıyla ordusunu çok iyi yönetiyordu; üstelik takviye birlikler de yoldaydı. Xiao Lie tam kuşatılmak üzereyken, arazinin avantajını kullanan bir birlik aniden yan taraftan savaşa daldı. Yıldırım hızıyla Liu Jiushao'nun ordusunu üç parçaya böldüler ve emir komuta zincirini anında kestiler. Liu'nun ordusu darmadağın oldu; Xiao Lie de hemen karşı atağa geçti. Sonuçta Xiao Lie galip geldi; Liu Jiushao'yu canlı ele geçirdi, binlerce askeri esir aldı.

Bu birliğin komutanı Pei Youan'dı. O zamana kadar Wuding ordusunun merkezle olan sıcak çatışmalarına bizzat katılmamış, Yunnan'da kalarak lojistik ve strateji işlerini yönetmişti. Bu kritik anda sadece Xiao Lie'yi kurtarmakla kalmamış, Wuding ordusunun kaderini değiştiren başkahraman olmuştu.

Liu Jiushao esir alınınca, Xiao Lie onun yeteneğine hayran

kaldığı için yanına birilerini gönderip kendi tarafına geçmesini istedi. Liu Jiushao kabul etmediği gibi Xiao Lie'ye ağır hakaretler etti. Xiao Lie'nin yanındaki komutanlar öfkeden deliye döndü; ordunun moralini yükseltmek ve diğer generallere gözdağı vermek için Liu Jiushao'nun hemen idam edilmesini istediler. Sadece Veliaht Xiao Yin'tang, babasının yetenekli insanlara ne kadar değer verdiğini bildiği için başka bir yol önerdi: Liu'nun canını bağışlayalım ama onun teslim olduğu haberini her yere yayalım. O zaman merkez hükümeti Liu'nun ailesine elbet öfkelenecek ve onları öldürecektir. Ailesi öldüğünde Liu'nun dönecek yeri kalmaz; biz de ona yüksek mevkiler vaat ederiz, o zaman mecburen bize katılır.

Xiao Lie kararsız kaldı ve gizlice Pei Youan'a danıştı.

Pei Youan ona şöyle dedi: "Shun'an Prensi eskiden beri 'Erdemli Prens' olarak bilinirdi; şimdi de merkezdeki pek çok komutanın desteğini alıyor. Çünkü Prens Hazretleri Xiao Lie Genç İmparator adına hareket ediyor ve bu da Shun'an Prensi'nin meşruiyetine gölge düşürüyor. O da halkın desteğini almak için başkentteki soylulara ve yetenekli kişilere karşı çok nazik davranıyor. Mesela Zhou Prensesi'nin ailesi Zhoular, Prens Hazretleri'ni hain ilan eden bir bildiri yayınlayınca Shun'an Prensi onları ödüllendirdi. Ya da Pei ailesi... Amcam Pei Quan, ismimi aile kütüğünden sildirdiğini açıkladı; Pei Xiuzhi ise isyanı bastırmak için cepheye gitmek istediğini söyleyerek sadakatini kanıtladı. Shun'an Prensi onları cezalandırmak bir yana, yıllardır bekletilen o beratı onayladı ve Pei Xiuzhi'nin babasının 'Savunma Dükü' unvanını almasına izin verdi, onu isyanı bastırmakla görevlendirdi."

Pei Youan devam etti: "İsyanın başından beri Liu Jiushao'ya dikkat ediyorum; kendisi ileride Prens Hazretleri'nin en büyük rakibi olabilir. O, Shun'an Prensi'nin imparatorluğu döneminde yükseldi, bu yüzden ona sadakati tamdır. Üstelik çok inatçı biridir; Veliaht'ın planı onun geri dönüş yollarını kapatsa da, tam tersi bir etki yaratıp onu Prens Hazretleri'ne can düşmanı yapabilir. Askerleri ona çok bağlıdır, o ölürse ya da düşman edilirse askerleri de bize karşı sonuna kadar savaşır, bu da

başımıza iş açar. En iyisi Prens Hazretleri bizzat gitsin, onu ikna etmeye çalışsın; sadece mecburiyetlerini anlatsın ve 'Ben devletin sadık komutanlarını zor durumda bırakmak istemem,' diyerek onu serbest bıraksın. Sonrasına bakarız."

Xiao Lie, Pei Youan'ın tavsiyesine uydu ve Liu Jiushao'yu büyük bir nezaketle serbest bıraktı. Liu tek başına başkente dönüp İmparator Yongxi'den af diledi. İmparator ona hatasını telafi etmesi için emir verdi; ancak Liu hem yenilip esir düşmüş hem de Xiao Lie'den büyük saygı görmüştü. Tekrar ona karşı savaşmaya utandığı için yaralarını ve hastalığını bahane edip geri durdu. Bu durum İmparator Yongxi'nin şüphesini ve öfkesini çekti; Liu'yu "Hainle iş birliği yapmak ve ordunun moralini bozmak" suçundan Dalisi zindanına attırdı. Ailesinden onlarca kişi de bu suçlamadan nasibini aldı.

Liu Jiushao alt tabakadan yetişmiş bir askerdi; general olduktan sonra özellikle kuzey sınırlarında askerlerin sevgisini kazanmıştı. Hapse atıldığı haberi yayılınca komutanları ve askerleri büyük tepki gösterdi; Wuding ordusuna karşı savaşırken artık isteksiz davranıyor, işi savsaklıyorlardı. İşte bu fırsatı değerlendiren Xiao Lie, o yılın sonunda Sichuan ve Guizhou'yu tamamen ele geçirip arkasını sağlama aldı ve ordusuyla başkente doğru yürüyüşe geçti.

İmparator Yongxi işin ciddiyetini ancak o zaman anladı. Yarım yıldır hapiste olan Liu Jiushao'yu serbest bıraktı; ailesinin canıyla tehdit ederek onu isyancılara karşı savaşmaya zorladı. O sırada Liu'nun annesi zindanda hastalıktan ölmüştü. Xiao Lie, başkentteki yıllardır uyuyan en mühim casuslarını bile tehlikeye atarak Liu Jiushao'nun karısını ve çocuklarını başkentten kaçırmayı başardı. Onları cephede Liu'nun karşısına çıkardı. Liu Jiushao o an gözyaşları içinde zırhının üzerine diz çöktü ve Xiao Lie'ye biat etti. O günden sonra Wuding ordusu önünde durulamaz bir güç haline geldi. Ertesi yılın yaz başında başkent düştü. İmparator Yongxi, Yangzhou'ya kaçmaya çalışırken Xiao Yin'tang tarafından kuşatıldı; sonunda Yangzhou'daki sarayında yeğeninin baskısıyla kendini yakarak canına kıydı.

Bu olay, Xiao Lie isyan bayrağını açtıktan tam bir yıl sonra

gerçekleşmişti.

Başkentte sokaklar temizlendi, şehir kapıları ardına kadar açıldı. Kaçmaya vakit bulamayan Shun'an Prensi'nin yakınları dışındaki tüm sivil ve askeri bürokrasi, soylu aileler... Yaklaşık bin kişi, yol kenarlarında diz çöküp alınlarını yere koyarak Xiao Lie'nin şehre girişini selamladı.

Ertesi gün tüm vezirler Xiao Lie'nin tahta çıkmasını talep etti. Xiao Lie reddetti; bu işe mecbur kaldığı için girdiğini, tahtta gözü olmadığını söyledi. Ayrıca Genç İmparator'un akıbeti meçhulken, o koltuğun hâlâ ona ait olduğunu belirtti.

Vezirler bu sözler karşısında gözyaşlarını tutamadı. Başta Chen Tingjie, He Gongpu, Zhang Shiyong ve Zhou Prensisi'nin babası Zhou Xing olmak üzere tüm devlet erkânı bir "Halk Dilekçesi" sundu. Dilekçede, "Erdemli yönetim, halkın selameti içindir," deniyordu; Genç İmparator'un izi elbet sürülebilirdi ama devlet bir gün bile başsız, halk bir gün bile hakanız kalamazdı. Herkes ağlayarak Xiao Lie'den tahta çıkmasını ve devleti yeniden ayağa kaldırmasını diledi. Xiao Lie birkaç kez daha geri çevirse de sonunda "çaresizce" kabul etti. Tüm başkent bayram yerine döndü; zengin fakir demeden her ev fenerlerle donatıldı. Zhang Shiyong ve Zhou Xing gibi isimler tören hazırlıkları için gecelerini gündüzlerine kattılar; birkaç gün içinde yeni imparatorun tahta çıkış töreninin usullerini hazırlayıp sundular.

Xiao Lie, üç kardeş arasında en yetenekli olanıydı; küçükken babası Eski İmparator'un da en sevdiği oğluydu. Sadece üçüncü evlat olduğu ve annesinin nüfuzu düşük olduğu için uzak bir sınıra gönderilmişti. Yıllarca sabretmişti ve nihayet orta yaşlarında; babasının, iki ağabeyinin ve bir yeğeninin oturduğu o altın koltuğa oturmuştu. Suçluları cezalandırmak, halkı teskin etmek, ödülleri dağıtmak derken işler dağ gibi birikmişti. Günlerdir uykusuz kalıyor, sarayın arka odalarında kestiriyordu. Şimdi önüne gelen tören planlarını şöyle bir karıştırdı ve bir kenara fırlatıp sessizliğe gömüldü.

Zhang Shiyong, imparatorun yüzüne bakıp tarihin çok geç olduğunu düşündüğünü sandı ve hemen söze girdi: "Hünkaram, Münecimbaşı bu ay için iki gün belirledi. Biri on sekizi, diğeri

yirmi altısı... On sekizi, gökyüzündeki yıldızların en uğurlu konumda olduğu gündür. Yirmi altısı biraz geç kalır diye biz on sekizini uygun gördük; siz ne buyurursunuz?"

Xiao Lie dalgın görünüyordu, sanki başka bir şeyi düşünüyordu. Zhang Shiyong ve Zhou Xing nefeslerini tutup beklediler. Bir süre sonra imparator, "Yirmi altısı olsun," dedi.

Xiao Lie tahta çıktıktan sonra Kraliçe ve Veliaht gibi unvanların törenleri yapılacaktı.

Zhou Xing şaşırды ve hemen atıldı: "Hünkarım, bugün ayın dokuzu; on sekizine daha dokuz gün var. İş çok olsa da biz her şeyi o güne yetiştiririz. Sizin bir an evvel tahta çıkmanız bizim en büyük arzumuz, halkın en büyük saadetidir."

Xiao Lie, "Yirmi altısı olsun dedik ya. Birkaç gün geç olsa ne çıkar?" diye kestirip attı.

Zhang Shiyong ve Zhou Xing bu işe bir anlam veremese de yeni imparatorun acele etmediğini gördüler ve boyun eğip dışarı çıktılar.

Herkes gidince Xiao Lie, yanında duran elli yaşlarındaki hademeye döndü: "Bugün Pei Youan'dan bir haber geldi mi? Ne zaman başkentte olurmuş?"

Bu hademenin adı Li Yuangui idi; çocukluğundan beri Xiao Lie'nin yanındaydı. Zhou Prensesi'nin bile bilmediği pek çok sırta o vakıftı. Az önce Xiao Lie'nin töreni neden yirmi altısına ertelediğini o hemen anlamıştı.

İki ay önce, Wuding ordusu başkente doğru ilerlerken, güneybatıdaki Wusizang bölgesinde bir dedikodu yayılmıştı. Güya Yunzhong Prensi, bölgedeki fawang'ın, ruhani liderin İmparator Yongxi'yi desteklemesine çok kızmış ve başa geçince oraya han bürokratlar atayıp yerel beylerin haklarını ellerinden alacakmış. Bu haber bölgede büyük bir huzursuzluğa yol açmıştı.

Wusizang, Yunnan'ın hemen komşusuydu ve halkın tamamı inançlarına çok bağlıydı; orada çıkacak bir isyanın sonuçları felaket olurdu. Xiao Lie bunu duyar duymaz bu dedikoduları yalanlaması için Pei Youan'ı oraya göndermişti. Aradan iki ay geçmiş, başkentte devran dönmüştü ama Pei Youan'dan en son

yarım ay önce haber gelmişti; krizi çözdüğünü ve yakında yola çıkacağını söylüyordu.

Hademe Li Yuangui'nin tahminine göre, İmparator, Pei Youan dönmeden tahta çıkış törenini yapmak istemiyordu.

Nitekim vezirler gider gitmez imparator bunu sormuştu.

Li Yuangui eğilerek cevap verdi: "Hünkarım, emriniz başım üstüne; Pei Efendi'den bir haber gelir gelmez size ulaştıracağımdan şüpheniz olmasın. Dün gelmedi, bugün de henüz bir haber yok..." İmparatorun kaşlarının çatıldığını görünce hemen ekledi: "Hünkarım tasalanmayın, belki yarın müjdeli haber gelir."

Xiao Lie bir şey demedi, önündeki dosya yığınlarını incelemeye devam etti. Li Yuangui onun çok yorulduğunu biliyordu; sessizce dışarı çıktı. Tam çay ve atıştırma getirilmesini söyleyecekti ki, Zhang Fengtong'un geldiğini gördü. Arkasında iki hizmetçi vardı ama elindeki şık yemek kutusunu bizzat kendisi taşıyordu. Li Yuangui onu karşıladı: "Zhang Küçük Hanım, hoş geldiniz."

Zhang Fengtong'un yas süresi çoktan bitmişti ama geçen yıl boyunca sürekli savaş olduğu için Xiao Yin'tang ile nikâhları yine ertelenmişti. Dün Zhou Prensesi ile birlikte saraya girmişti ama Li Yuangui ona hâlâ "Küçük Hanım" diye hitap ediyordu. Lakin Veliht ile düşünlerinin eli kulağındaydı.

Zhang Fengtong, Li Yuangui'ye karşı çok nazikti; ona "Li Efendi" diye hitap ederek gülümsedi: "Prenses Hazretleri, Hünkarımızın bugünlerde çok yorulduğunu biliyor; kendi elleriyle hazırladığı çörekleri göndermek istedi. Hünkarımız içeride mi?"

Li Yuangui bir saniye beklemesini söyleyip içeri girdi, kısa süre sonra dönüp gülümsedi: "Hünkarımız sizi bekliyor."

Zhang Fengtong, Li Yuangui'ye teşekkür etti. Hademe, "Aman efendim, ne teşekkürü; haddimiz değil," dedi.

Zhang Fengtong gülümseyerek, "Li Efendi, siz yıllardır Hünkarımıza sadakatle hizmet ediyorsunuz; bizim yapmamız gereken işleri siz üstleniyorsunuz. Ben gencim, size bir teşekkür

borçlu olmam neden garip olsun?" dedi.

Li Yuangui memnuniyetle gülümsedi, onu içeri buyur etti ve kapıda beklemeye başladı.

Zhang Fengtong ikramları masaya bıraktı ve Xiao Lie'nin önünde diz çöküp selam verdi: "Fengtong, Hünkarımızı selamlar. Bu çörekleri Prenses Hazretleri bizzat hazırladı; size iletmemi istedi ki, halk elbet mühimdir ama kendi sağlığınıza da ihmal etmemelisiniz. Haddimi aşarak ben de istirham ediyorum; lütfen bir an olsun dinlenin. Bu aynı zamanda Veliaht Hazretleri'nin de arzusudur."

Xiao Lie, Zhang Fengtong'dan hep memnun kalmıştı; üstelik talihsizliği yüzünden oğluyla hâlâ evlenememiş olmasına üzüldü, onu bir kızı gibi görüyordu. Nazikçe başını salladı, ayağa kalkmasını söyledi ama Zhang Fengtong diz çökmeye devam etti. Xiao Lie, "Bir maruzatın mı var? Varsa çekinmeden söyle," dedi.

Zhang Fengtong tekrar eğildi: "Hünkarım, lütfederseniz bir ricam olacak. Vaktinde Veliaht Hazretleri Quanzhou'ya gittiğinde bir tehlike atlatmış, şehirde mahsur kalmıştı; o zaman Zhen isimli bir aile ona yardım etmiş ve şehirden çıkmasını sağlamıştı. Bundan haberiniz var mıydı?"

Xiao Lie şakağına hafifçe vurdu: "Şimdi söyleyince hatırladım. Yin'tang daha önce bahsetmişti sanki. Ne olmuş ona?"

"Fengtong bu haberi ilk duyduğunda içinden bir söz vermişti; bir gün mutlaka Zhen ailesinin bu iyiliğine karşılık vereceğim diye. Eskiden imkânımız yoktu ama şimdi durum farklı. Duydum ki Zhen ailesinin bir kızı varmış, benden birkaç yaş küçükmüş ve hâlâ evlenmemiş. Fengtong'un bir fikri var; o kızı Veliaht Hazretleri için isteyelim, onu cariyeye olarak saraya alalım. Bu hem Zhen ailesine bir teşekkür olur hem de benim yanıma bir kız kardeş gelir; yükümü paylaşır, Veliaht'a birlikte hizmet ederiz. Bu yüzden bugün huzuruza gelip izninizi istemeye cüret ettim. Eğer bir kusur ettiysem affınızı dilerim."

Xiao Lie duraksadı, kızı bir bakış fırlattı: "Bu senin fikrin mi yoksa Yin'tang mı istedi?"

Zhang Fengtong, "Sizden saklayacak değilim Hünkârım," dedi. "Veliaht Hazretleri'nin o kıza karşı bir miktar ilgisi olduğu aşikâr ama daha önce sadece bir kez bahsetti, bir daha konuyu açmadı. Bu tamamen benim arzumdur. Buraya geldiğimden Veliaht Hazretleri'nin haberi yok. Önce sizin rızanızı alayım, sonra ona müjdeyi veririm diye düşündüm."

Xiao Lie bir an tereddüt etti, sonra ağır ağır konuştu: "Fengtong, seninle Yin'tang'ın düğününü yakında yapmayı planlıyordum. Bu fikrin güzel, Quanzhou'daki o aile de elbet memnun kalacaktır; ama bana doğruyu söyle; gerçekten buna razı mısın? Eğer gönlün elvermiyorsa kendini zorlama; Zhen ailesine teşekkür etmenin pek çok yolu var."

Zhang Fengtong bir kez daha saygıyla eğildi: "Gönülden razıyım. Yanıma işlerimde bana yardımcı olacak bir kız kardeşin gelmesini dört gözle bekliyorum."

Xiao Lie gülümsedi ve başını salladı: "Pekâlâ. Madem öyle, iznim senindir. Yin'tang senin gibi vefalı ve yüce gönüllü bir hayat arkadaşına sahip olduğu için gerçekten çok şanslı."

Zaman durmuyor, mevsimler su gibi akıp geçiyordu; yine bir yaz ortasıydı, ılık rüzgârlar esiyor, otlar ve ağaçlar yeşeriyordu. O gün, Yazhou'daki Dayi adıyla bilinen eski bir iskelede, nehri geçmek isteyen on küsur yolcuyu almış bir kayık vardı. Kayıkçı bambu sırtığını kıyıya dayayıp kayığı yavaşça karadan ayırdı; tam nehrin ortasına doğru yönelecekti ki, rüzgârla birlikte kıyıdan bir ses yankılandı: "Kayıkçı, bekle!"

Kayıkçı dönüp baktığında, yoldan dört beş kişinin geldiğini gördü. Çok geçmeden yaklaştılar; sıradan giyimli, üzerlerine yol tozu sinmiş bir gruptu. Aralarında, hafif ince yapılı, dingin kaşlı ve parlak bakışlı genç bir adam vardı; diğerleri onun etrafında pervane oluyor, liderleri oymuş gibi davranıyorlardı.

"Kayıkçı, geri dön! Karşıya geçeceğiz!"

Genç adamın yanındaki bir adam, sesi kulakları çınlatacak kadar gür bir şekilde kayıkçıya bağırdı.

Bu eski iskele yol kenarında olsa da ve batı yakasından doğu yakasına geçmek için tek yol bu kayık olsa da, ıssız bir bölgede bulunduğundan yolcusu pek olmazdı. Üstelik nehrin yüzeyi genişti, onlarca zhanglık mesafesiyle iki yaka arası epey açıktı ve sular oldukça hırçındı; gidiş dönüş en az bir saat sürüyordu. Kayıkçı bazen günde birkaç sefer bile yapamıyordu. Şimdi yeni müşterilerin geldiğini görünce yüzü aydınlandı, yüksek sesle karşılık verip alelacele kayığı geri yanaştırdı. Ağır bir yerel şiveyle gruba eğilerek, "Beylerim, kayığım küçüktür, bu sefere en fazla iki kişi daha alabilirim, hepiniz sığmazsınız. Nehrin ortasında akıntı serttir, fazla yük tehlike yaratır," dedi.

Diğerleri dönüp genç adama baktılar. Adam gözlerini hafifçe kısıp ucu bucağı görünmeyen karşı yakaya bir bakış attı ve başını salladı.

Kayıkçı fiyatı belirledikten sonra, önceden binen yolculara sıkışık yeni gelenlere yer açmaları için seslendi.

Genç adam yanındakilere, "Yang Yun ile ben önden geçelim, siz bir sonraki seferi bekleyin," dedi. Kayıkçıya "Zahmet olacak," diyerek kayığın kış tarafına geçti.

Bu adam Pei You'an'dı. Yedi sekiz gün önce Wusizang'dan ayrılmış, Yunchuan üzerinden kestirme bir yola saparak başkente doğru yola çıkmıştı. Ancak bu güzergâhın engebeli arazisi, dağları ve nehirleri yüzünden posta yolları kapalıydı; bu yüzden yolculuk yavaş ilerlemiş ve doğu yakasına geçen bu eski iskeleye ancak bugün varabilmişti.

Kayıkçı aceleyle eğilip estağfurullah diyerek karşılık verdi. Yolcular bindikten sonra sırtığını tekrar kıyıya dayayıp kayığı uzaklaştırdı, ardından akıntının yönüne uyararak kayığı yavaş yavaş karşı yakaya doğru sürmeye başladı.

Kayık nehrin ortasına yaklaştıkça rüzgâr şiddetlendi, akıntı daha da hırçınlaştı. Yolcular arasındaki ürkek olanlar gerilmeye başlamıştı. Ancak yıllardır bu suları arşınlayan kayıkçının yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktu; çıplak ayaklarıyla kayığın kışında sarsılmadan duruyor, bir yandan sırtığı çekerken diğer yandan yolculara yörenin eski hikâyelerini anlatıyordu. Oldukça konuşkan ve tatlı dilliydi; anlattığı hikâyelere kapılan yolcuların korkusu yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Her daim tetikte olan Yang Yun, nehrin ortasında oldukları için Pei You'an'ın hemen dibinde, kayığın küpeştesine yaslanmış bir hâlde duruyor, aynı kayığı paylaştıkları insanları süzüyordu. Kayığın arka tarafında, yirmili yaşlarının başında, açık tenli, yerel kıyafetler içinde genç bir kadın vardı; muhtemelen korktuğundan kucağındaki bohçaya sıkıca sarılmış, gözleri kapalı, kıpırdamadan oturuyordu. Diğerleri ise şüpheli bir yanları olmayan sıradan yolculara benziyordu. Karşı yakaya geçtiklerinde posta yolunun yavaş yavaş açılacağını, yarından itibaren atla yola devam edebileceklerini ve böylece hızlanacaklarını düşünerek biraz rahatladığı sırada, yanındaki Pei You'an'ın kayıkçıya sorduşunu duydu: "Amca, yıllardır burada mı kayıkçılık yaparsın? Karşıya geçtikten sonra Huayang Valiliği'ne ne kadar yolumuz kalır? En rahat nasıl gideriz?"

Kayıkçı gülerek, "Ömrümün yarısı bu sularda kayık sürmekle

geçti! Bana sormakla en doğrusunu yaptın! Karşıya varınca hep dümdüz git, onlarca li sonra bir yol ayırımına geleceksin, oradan doğruya doğru iki yüz li daha gittin mi Huayang Valiliği tam karşına çıkar. Tüccar mısınız beyim?" dedi.

Pei You'an gözlerini kayıkçıdan ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Öyleyiz. Sağ ol kayıkçı."

Kayık nehrin tam ortasına geldiğinde, akıntının gücüyle hafifçe sallanmaya başladı. Kayıkçının yüzündeki o rahat ifade silindi, ciddileşti. Artık yolcularla laflamayı bırakmış, bambu sıırığına dikkatle asılarak suyu yara yara ilerlemeye odaklanmıştı. Aniden, "Çat!" diye bir ses duyuldu; elindeki baldır kalınlığındaki bambu sıırık o kadar şiddetli bükülmüştü ki, ortadan ikiye kırılıverdi. Olay o kadar ani gelişmişti ki kimse ne olduğunu anlayamadı; kayıkçı bile şaşkına dönmüş gibi, elinde kırık sıırıkla kayığın burnunda öylece kalakaldı.

Kayık bir anda itici gücünü kaybedince, nehrin ortasındaki girdaplara kapılıp kendi etrafında dönmeye başladı. Sağa sola savrulan kayıktaki yolcular dehşete düştü; az önceki genç kadın çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Yang Yun irkildi ama kayığın dibinde yedek bir bambu sıırık olduğunu çoktan fark etmişti. "Panik yapma kayıkçı! Tut şunu!" diye bağıırarak sıırığı kapıp kayıkçıya uzattı.

Kayıkçı ancak o zaman kendine gelmiş gibi telaşla sıırığı almaya geldi. Fakat tam Pei You'an'ın yanından geçerken beklenmedik bir şey oldu; aniden öne eğildi, eli şimşek hızıyla beline gitti ve çıkardığı hançeri Pei You'an'ın boynuna doğru savurdu.

Yang Yun dehşet içinde kaldı ama anında tepki verdi. "Efendim, dikkat edin!" diye kükredi; gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sıırığı fırlatıp atarak engel olmak için ileri atıldı ama çok geçti. Kayıkçı Pei You'an'a o kadar yakındı ki, hançeri savurması göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu; hareketi o kadar isabetli ve acımasızdı ki, bir kayıkçıdan ziyade iyi eğitilmiş bir suikastçı olduğu her hâlden belliydi.

Pei You'an'ın kanının kayığın güvertesine saçılması an

meselesiyken, durum bir kez daha değişti. Sanki buna çoktan hazırlıklıymış gibi, gözlerinde keskin bir parıltı belirdi; bedeni geriye doğru kavis çizdi ve hançerin ucu havayı yardı. Kayıkçı afalladı, daha ne olduğunu anlayamadan bileği Pei You'an'ın beş parmağı tarafından mengene gibi kavranmıştı. Pei You'an'ın ani bir ters hareketiyle, metalin ete saplanırken çıkardığı o boğuk "pılt" sesi duyuldu; hançer kayıkçının tam kalbine saplanmış, kabzasına kadar gömülmüştü.

Kayıkçının bedeni aniden kaskatı kesildi; kendi eli hâlâ hançerin kabzasını sıkıca tutuyordu, sanki kendi canına kıymış gibi görünüyordu.

Beli bükülen kayıkçı, gözlerinde inanılmaz bir dehşet ve korkuyla Pei You'an'a bakakaldı.

Bir dalga çarpıp kayığı sarsınca, kayıkçının bedeni geriye doğru devrildi ve "Güm!" sesiyle suya çakıldı; göz açıp kapayıncaya kadar akıntının içinde kaybolup gitti.

Her şey şimşek hızıyla olup bitmişti. Ancak kayıkçı suya düştükten sonra yolcular ne olduğunu idrak edebildi; çığlıklar yeniden yükseldi, genç kadın ağlamaya bile başlamıştı.

"Efendim! İyi misiniz?"

Yang Yun daha rahat bir nefes alamadan kayığın şiddetle sarsıldığını hissetti, neredeyse ayakta duramıyordu. Arkasına döndüğünde, dehşete kapılmış birkaç yolcunun ayağa kalktığını gördü; kayık anında dengesini kaybetti. Tam o sırada nehrin yüzeyinde beliren bir girdap kayığı bir yana doğru yatırdı. Yükselen çığlıklarla birlikte, o taraftaki dört beş kişi peş peşe "Cumburlop!" sesleriyle suya düştü ve çırpınarak imdat çığlıkları atmaya başladılar.

"Kayığı dengede tut! Ben onları kurtaracağım!"

Pei You'an anında Yang Yun'a bağırdı.

Suda Pei You'an kadar usta olmayan Yang Yun irkilip kendine geldi, hızla onaylayıp az önceki bambu sırığı kaptı. Kayığın burnuna geçip sırığı suyun yüzeyine çıkan bir kayaya dayayarak akıntının gücüne karşı koymaya çalıştı. Kayık nihayet yavaş yavaş dengesini buldu ve dönmeyi bıraktı. Pei You'an çoktan

nehre atlamış, yakındaki birkaç kişiyi birer birer kayığa geri taşımıştı. En son kendisi tırmandı. Tam o sırada cılız bir "İmdat!" sesi duydu; başını çevirdiğinde, aynı kayıktaki o genç kadının akıntıya kapılıp kayığın arka tarafına sürüklendiğini gördü. Onu fark etmemişti ama kadının şansı yaver gitmiş, kayığın suya sarkan halatlarından birine tutunmayı başarmış, batmaktan kurtulmuştu. Pei You'an hemen kayığın arkasına gidip onu çekmek için elini uzattı.

Kadının elini tutar tutmaz Pei You'an'ın kolları hafifçe çatıldı; onu hemen yukarı çekmek yerine yüzüne bir bakış attı ve aniden elini bıraktı.

Az önce nefesi kesilmiş, boğulmak üzere gibi görünen kadın, Pei You'an'ın onu bıraktığını görünce gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. Halata tutunarak inanılmaz bir çeviklikle kayığın arkasına tırmandı; az önceki kayıkçı gibi onun da elinde aniden bir hançer belirmişti ve doğrudan Pei You'an'a doğru hamle yaptı.

Kayıktaki çığlıklar yeniden koptu.

Bilek kemiğinin kırılırken çıkardığı hafif "cıt" sesiyle birlikte genç kadın acı içinde çığlık attı ve tekrar nehre düştü; kafası suda birkaç kez batıp çıktıktan sonra yavaş yavaş dibe çöktü.

Kayıktaki diğer yolcular sıradan insanlardı, hayatlarında böyle tüyler ürpertici bir şey yaşamamışlardı. Şanslarının yaver gitmediğini, bugün bir ecel kayığına bindiklerini anlamışlardı. Pei You'an'ın yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmadan iki kişiyi peş peşe, zerre acımadan öldürdüğünü görmüşlerdi; şimdi başını çevirip o şimşek gibi keskin bakışlarını üzerlerinde gezdirdiğinde, korkudan hepsinin beti benzi atmıştı. Aklı biraz daha başında olanlar diz çöküp merhamet diliyor, "Yiğidim, kıyma bize!" diyerek masum olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Pei You'an geriye kalan bu insanlarda gerçekten de şüpheli bir durum olmadığını anlayınca yüzündeki sert ifade yavaş yavaş yumuşadı. Kayığın burnuna dönüp yavaşça yerine oturdu ve üzerindeki ıslak kıyafetlerin suyunu sıkmaya başladı.

Yang Yun sakinleşip akıntının yönünü kullanarak kayığı yavaş yavaş ilerletti ve nihayet kıyıya yanaştırdı.

Kıyıya yanaşır yanaşmaz yolcular eşyalarını kapıp arkalarına bile bakmadan can havliyle kaçıştılar. Yang Yun kayığı tekrar karşıya sürüp kalan adamları da getirdi. Kıyıya çıktıklarında, Pei You'an'ın nehir kenarında durmuş, düşünceli bir şekilde ufku izlediğini gördü; az önceki peş peşe gelen tehlikeleri hatırlayınca hâlâ yüreği ağzındaydı. Yanına yaklaştı.

"Efendim, yol boyunca birilerinin bizi takip ettiğini sezmiştim. Bugün beklenen oldu! Çok şükür ki sizin gibi yüce birinin bahtı açık da bu badireyi sağ salım atlattık. Ne yazık ki ikisi de öldü, kim olduklarını öğrenemedik. Size kimin kastetmiş olabileceğini biliyor musunuz?"

Pei You'an bakışlarını ufuktan çekip sakin bir sesle, "Düşmanım az sayılmaz, ama çok da değil. Şimdilik bir şey söylemek zor. Haklısın, yazık oldu; az önce elimi biraz ağır tuttum, yoksa bir iki soru sorabilirdik," dedi.

Yang Yun onun sesinin her zamanki gibi sakin olduğunu, az önceki suikast girişimini pek de umursamadığını görünce rahatladı, dayanamayıp sordu: "Kayıkçı saldırdığında hazırlıklı olduğunuzu gördüm. Onda bir terslik olduğunu nasıl anladınız? Ben de duruşunun sağlam olduğunu fark etmiştim ama yıllardır kayık süren birinin böyle sağlam bir dengeye sahip olması pek de tuhaf sayılmazdı, o yüzden şüphelenmedim. İyi ki siz fark ettiniz, yoksa size bir şey olsaydı canımı versem de günahımı ödeyemezdim."

Pei You'an, "Bu kayıkçı gerçekten de buralıydı, teni güneşte kavrulmuştu, kayık sürme teknikleri kusursuzdu; dışarıdan bakıldığında sıradan birinden farksızdı. Ama dikkat ettin mi, ayaklarının ve baldırlarının rengi, yüzüne ve kollarına göre çok daha açıktı. Bu da onun sürekli çıplak ayakla ve kısa pantolonla dolaşan biri olmadığını gösterir. Düşünsene, bir kayıkçı neden sürekli ayakkabı ve uzun kıyafet giysin? Bu yüzden ona yıllardır burada mı kayıkçılık yaptığını sordum, o da evet dedi; hâliyle yalan söylüyordu," diye açıkladı.

Yang Yun hayranlıkla bakarak, "Size yetişmem imkânsız! Lütfen bana yol göstermeye devam edin! Peki ya o genç kadın? Onun nesi tuhaftı?" dedi.

Pei You'an, "Çok basit," dedi. "O kadının teni bembeyazdı, belli ki tarlada çalışan kaba saba bir köylü kadını değildi ama tek başına yola çıkmıştı. Bu ilk tuhafıktı, gerçi özel bir durumu olma ihtimalini de göz ardı edemezdim. Az önce onu yukarı çekmek için elini tuttuğumda, elinin sırtı pürüzsüzdü ama avuç içinde, tam da yıllarca kılıç tutan birinin nasır tutacağı yerlerde nasır vardı. Bu yüzden o kayıkçıyla aynı gruptan olduklarına kanaat getirdim."

Yang Yun'un zihninde şimşekler çaktı: "Ben de yolcuları süzmüştüm ama o kadına pek dikkat etmemiştim. Bu bana ders oldu, bundan sonra çok daha dikkatli olacağım."

Pei You'an, "Şunu unutma," dedi, "olağandışı her şeyin altında bir şeytan yatar. Özellikle de kadınların. İleride anlarsın, kadınlara karşı her zaman bir parça daha temkinli olmakta fayda vardır."

Yang Yun derin bir saygıyla eğilerek, "Haklısınız efendim, aklıma kazıdım," dedi.

Pei You'an hafifçe gülümsedi, başını çevirip ileriye bakarak, "Eğer tahminlerimde yanılmıyorsam, Prens şu an başkente girmiş olmalı. Burada daha fazla oyalanmamıza gerek yok. İleride bir posta istasyonu olmalı, gidip birkaç at alalım. Yolda gözümüzü dört açıp bir an önce varalım," dedi.

Yang Yun onayladı ve grup posta yolu boyunca hızla ilerlemeye başladı.

O gün, Pei You'an başkente giden yolda ölüm kalım savaşı verdiği bir suikasttan kıl payı kurtulurken, on binlerce li ötedeki Quanzhou'da bulunan Zhen ailesi için de sıradan bir gün olmayacaktı.

Geçtiğimiz yıl boyunca, Yunnan ile başkent arasında kalan pek çok bölge savaşın yıkıcı etkilerinden nasibini almış, geniş tarım arazileri terk edilmiş, halk kitleler hâlinde göç etmişti. Quanzhou eski ihtişamını koruyor gibi görünse de bu durumdan tamamen etkilenmemiş değildi. Savaş para demekti ve sarayın gözü doğal olarak Quanzhou gibi zengin bölgelere çevrilmişti. Valilik bir yıl içinde peş peşe üç kez zorunlu vergileri artırmış, üstüne bir de her kademedeki memurun kestiği haraçlar eklenince, bu yük her hanenin sırtına binmişti; büyük aileler büyük bedeller ödüyor, küçük haneler bile bu durumdan kaçamıyordu. Halk arasında şikâyetler çığ gibi büyürken, vergi memurları da dert yanıyordu. Eskiden halk, İmparator mu yoksa Üçüncü Prens mi kazanacak diye merakla izlerken, sonraları bu savaşın bir an önce bitmesini dilemeye başlamışlardı; kimin kazanacağı umurlarında değildi, yeter ki eski huzurlu günlerine dönebilsinler.

Öğleden sonra, kapıcının "Valilikten adamlar geldi!" diye bağırarak koştuğunu duyan Zhang Da, yine vergi tahsildarlarının geldiğini düşündü. Son bir yılda bu adamlar kapılarını kim bilir kaç kez aşındırmıştı; içinden okkalı bir küfür savurarak kaşlarını çattı ve "Geldilerse geldiler, ne bağırıyorsun, Büyük Hanım'ı korkutacaksın!" diye azarladı. Fakat kapıcı, "Bizzat Eyalet Valisi Gao geldi! İmparatorluk fermanı getirdiğini söylüyor!" diye karşılık verdi.

Zhang Da donakalmıştı: "Ne dedin sen? Eyalet Valisi mi? Ferman mı?"

Kapıcı hızla başını salladı: "İmparator'un fermanını getirdiğini

söyledi, herkesin çıkıp fermanı karşılamasını emretti!"

Eyalet Valisi, koca bir eyaletin en yetkili kişisiydi; her zaman ulaşılmaz bir konumdaydı. Zhang Da gerçi sık sık resmî dairelere girip çıkardı ama en fazla Quanzhou valisini görebilirdi; Eyalet Valisi gibi üst düzey bir yetkiliyi nerede görecekti? Bugün bizzat kendi evlerine kadar geldiğini duyunca şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırdı.

Son günlerde Quanzhou'da Üçüncü Prens'in başkenti ele geçirmek üzere olduğu konuşuluyordu. Zhang Da tam hangi İmparator olduğunu soracaktı ki vazgeçip kapıcının koluna yapıştı: "Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

Kapıcı başını iki yana salladı. Zhang Da hemen birilerini Büyük Hanım'a haber vermesi için koşturdu, üstünü başını düzelterip hızla dışarı fırladı. Kapıya vardığında on kadar resmî tahtirevanın art arda dizildiğini gördü; ortadaki büyük, dört köşeli tahtirevanın etrafında valilik yetkilileri duruyor, muhafızlar gösterişli sancakları taşıyordu. Bu ihtişamlı manzara yoldan geçenlerin de ilgisini çekmişti. Bunun bir lütf mu yoksa felaket mi olduğunu bilemeyen Zhang Da, içindeki endişeyi bastırıp merdivenlerin dibine diz çökerek, "Vali Gao ve saygıdeğer yetkililer, gelişinizden habersizdik, sizi karşılamakta kusur ettik, affedin!" dedi.

Tahtirevanın perdesi aralandı ve Fujian Eyalet Valisi Gao Huaiyuan'ın yüzü görüldü; yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Kalkın. Ben buraya İmparator'un emriyle geldim. Hanenize büyük bir müjde var!" dedi.

.....

Yaşlı Hanım Hu, yanına Zhen Yaoting'i de alarak hızla dışarı çıktı ve Gao Huaiyuan ile beraberindekileri büyük bir saygıyla ana salona buyur etti.

Gao Huaiyuan söze girdi: "Shun'an Prensi isyan edip düzeni bozmuştu, ancak şimdi cezalandırıldı. Hanedanımızın yeni İmparatoru tahta çıktı, her şey yenilendi. Halkı rahatlatmak için dört bir yana fermanlar gönderildi; ben de emrimdeki tüm valiliklere fermanın şehir kapılarına asılmasını emrettim. Ayrıca

elimde Zhen ailesine özel bir ferman daha var; Zhen ailesi, fermanı dinleyin."

Yaşlı Hanım hemen tüm ev halkını diz çöktürdü ve Gao Huaiyuan'ın fermanı o inişli çıkışlı tonlamasıyla okumasını dinledi. Fermanın özeti şuydu: Zhen ailesi nesillerdir bölgenin saygın ailelerinden biriydi; yıllardır yol ve köprü yapmış, afetlerde erzak dağıtmış, yaptıkları iyilikler göklere kadar ulaşmıştı. Saray, kötülüğü cezalandırıp iyiliği ödüllendirmek adına Zhen ailesine özel bir levha ve bir miktar gümüş bağışlıyor, ayrıca Zhen ailesinin kızının derhâl başkente gelip İmparator'un huzuruna çıkmasını emrediyordu. Diğer ödüller daha sonra bildirilecekti.

Gao Huaiyuan fermanı okumayı bitirdiğinde, Zhen ailesi şaşkınlıktan donakalmış, ardından büyük bir sevince boğulmuştu. Yaşlı Hanım Hu kendine gelip şükranlarını sunarak yere kapandı; ancak içinde sevinçle karışık bir endişe vardı, durumdan pek emin olamıyordu.

Pei You'an gittikten sonra, geçen bir yılı aşkın süre boyunca Yaşlı Hanım dışarıdaki haberleri hep yakından takip etmişti. Geçtiğimiz günlerde Yunzhong Prensi'nin başkente girmek üzere olduğunu duyduğunda rahat bir nefes almış, bir yandan gün sayarak Pei ailesinin büyük oğlunun dünürcü göndermesini beklemeye başlamıştı. Ancak bir yandan da onun güç ve mevki sahibi olduktan sonra verdiği sözden dönmesinden korkuyordu. Pei ailesinden bir dünürcü beklerken, bugün böyle bir fermanla karşılaşmayı hiç ummamıştı.

Hayatı boyunca ne kadar kurnaz olsa da, Yaşlı Hanım Hu şu an yeni İmparator'dan gelen bu fermanın tam olarak ne anlama geldiğini kestiremiyordu. Sadece yeni saraydaki soylulardan birinin torununa göz koyduğunu seziyordu. Ancak bu soylunun kim olduğunu veya torununu nereden tanıdığını hiçbir şekilde anlayamıyordu.

Yaşlı Hanım içindeki şüpheleri bastırarak Gao Huaiyuan'a teşekkür etti ve saf bir tavırla fermana neden özellikle torununun başkente çağrıldığını sordu.

Yeni ve eski hanedanların yer değiştirdiği bu dönemde, Gao Huaiyuan gibi eyalet valileri son derece hassastı. Bu fermanın arkasındaki gizli anlamı sezmiş, bu yüzden onca zahmete katlanıp fermanı iletmek için bizzat Quanzhou'daki Zhen ailesine gelmişti. Zhen ailesinin yaşlı hanımının sorusunu duyunca resmî tavrını bir kenara bırakıp gülümseyerek, "Yaşlı Hanım, lütfen çekinmeyin, benim yanımda bu kadar resmî olmanıza gerek yok. Bana kalırsa, yeni hanedanla birlikte yeni bir rüzgâr esiyor; İmparatorumuz da ailenizin erdemli şöhretini duymuş olmalı ki sizi böyle istisnai bir şekilde ödüllendiriyor. Görünüşe göre hanenizden çok önemli biri çıkacak, ileride beni de gözetmenizi umarım," dedi.

Yaşlı Hanım başını sallayarak onayladı. Gao Huaiyuan devam etti: "Ferman çok açık, ailenizin kızının derhâl başkente gitmesi gerekiyor, bu iş geciktirilemez. Ben de tam İmparator'un huzuruna çıkmak üzere başkente gidecektim; siz hazırlıklarınızı tamamlayın, birlikte yola çıkarız. Yolda her türlü ihtiyacınızla ilgilenirim, içiniz rahat olsun."

Yaşlı Hanım defalarca teşekkür edip adamı uğurladıktan sonra hemen Meng Hanım'ı ve Jiafu'yu çağırıp olan biteni anlattı.

Meng Hanım'ın kafası karmakarışıkı; Yaşlı Hanım'la konuşurken bunun Pei You'an'ın İmparator'dan dilediği bir lütuf olmasını umut ediyordu. Yanlarında sessizce duran Jiafu'nun içinde ise belirsiz bir his uyanmıştı.

Bunun Pei You'an olması imkânsızdı.

Onunla evlenmek istese bile, onun karakterindeki biri böyle gösterişli ve şatafatlı bir işe kalkışmazdı.

Bu kesinlikle Xiao Yintang ile ilgiliydi.

Bildiği gibi, Yunzhong Prensi sonunda İmparator olmuştu ve Xiao Yintang da bir kişinin altında, on binlerce kişinin üstünde bir konuma yükselmişti. Ve görünüşe göre, aradan bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen hâlâ onun peşini bırakmaya niyeti yoktu.

Bu ferman bunun en büyük kanıtıydı.

Eskiden Xiao Yintang'ı her düşündüğünde Jiafu'nun içi korku

ve iğrenmeyle dolardı; ama şimdi, belki de hissizleştikten ya da artık umursamadığından, onun için tam bir felaket sayılacak bu haber karşısında bile o kadar dehşete düşmemişti. Sadece bir köşede sessizce büyükannesi ile annesinin konuşmalarını dinliyordu. Elbette konuşmanın sonucu, onun o Eyalet Valisi ile birlikte başkente gidip oradan gelecek haberleri beklemesi yönündeydi.

Başka ne yapabilirdi ki?

Bu emri veren kişi tahta yeni çıkmış İmparator'du.

Ertesi gün, Yaşlı Hanım'ın bitmek tükenmek bilmeyen tembihleri eşliğinde Jiafu, annesi Meng Hanım ve Zhang Da'nın refakatinde Eyalet Valisi Gao Huaiyuan ile birlikte başkent yoluna düştü.

Quanzhou'yu bir kez daha arkasında bırakırken Jiafu, son bir yıldır âdeta çalarak yaşadığı o huzurlu hayatın artık ondan uzaklaşacağını ve bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordu.

Ve bugün, Pei You'an'ın son ayrılışının üzerinden tam bir yıl yirmi üç gün geçmişti.

.....

Gao Huaiyuan, yeni İmparator'un taç giyme töreninden önce başkente varabilmek için yolda âdeta arkasından atlı kovalıyormuş gibi acele etmiş ve nihayet o günün akşamüstü başkente ulaşmışlardı. Taç giyme törenine daha üç gün vardı; üzerini değiştirip soluklanmaya bile fırsat bulamadan, yarını da bekleyemeyerek Zhen ailesinin durumunu bildirmek için derhâl Törenler Bakanlığı'na gitti. Jiafu ise annesiyle birlikte evlerine geçti.

Geçen seferki evlilik görüşmeleri olumsuz sonuçlanıp başkentten ayrılmadan önce, Zhen ailesinin satın aldığı evde bekçilik yapması için yaşlı bir hizmetçi çift bırakmışlardı. Bir yılı aşkın süredir bu yaşlı çift eve çok iyi bakmıştı; Yunzhong Prensi'nin başkente girdiği o kargaşa günlerinde kapıları sıkı sıkıya kilitlemişler, ev hiçbir zarar görmemişti. Kargaşa bittikten sonra da başlarda kapıyı açmaya cesaret edememişlerdi; ta ki son birkaç gündür İmparator'un değiştiğini, gece sokağa çıkma

yasakları dışında gündüzleri sokakların eskisi gibi kalabalık olduğunu duyana kadar. Ancak o zaman rahat bir nefes almışlardı. Bugün ev sahiplerinin geleceğini hiç beklemiyorlardı; onları büyük bir sevinçle karşılayıp yerleştirdiler ve akşam oldu. Ertesi sabah erkenden saraydan adamlar geldi; başlarındaki kişi genç yüzlü bir hadımdı. Jiafu onu tanıyordu; bu hadımın adı Cui Yinshui'ydi, Başhadım Li Yuangui'nin manevi oğluydu. Oldukça becerikli, üstlerinin ne düşündüğünü anlamakta usta, biraz da çıkarıcı biriydi ama Li Yuangui ve Xiao Lie'ye son derece sadıktı. Önceki hayatında Xiao Lie'nin İmparator olduğu yıllarda sarayda çok gözdeydi ama sonraları Xiao Lie elli yaşına bile gelmeden aniden hastalanıp ölünce, Li Yuangui efendisiyle birlikte ölüme gitmişti. Tahta geçen Xiao Yintang ise bu hadımdan nedense çok nefret ediyor gibiydi; çok geçmeden bir bahane bulup onu da döve döve öldürmüştü.

Şimdiki Cui Yinshui ise manevi babasının peşinden saraya yeni adım atmıştı, önü parlaktı; ilerideki kaderini nereden bilebilirdi ki? Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, yanındaki genç hadımlara ödülleri taşıtıktan sonra diz çökmüş olan Meng Hanım ve Jiafu'ya fermanı okudu. Fermanda Zhen ailesinin kızının ne kadar erdemli olduğu, eski çağlardaki asil kadınların zarafetini taşıdığı yazılıydı; Vâris Prens, Veliaht Prens ilan edildiğinde onun da Yan Eş olarak saraya alınacağı belirtiliyor, ardından birkaç cesaretlendirici söz söyleniyor ve son olarak resmî unvanını alana kadar şimdilik başkentte beklemesi emrediliyordu.

Meng Hanım'ın kalbinde Pei You'an çoktan damadı olarak yer etmişti ve kızını sadece ona vermek istiyordu. Yol boyunca içi içini yese de, İmparator'un kızını Pei You'an'a vereceğine dair hep bir umut beslemişti. Sabahın köründe böyle bir haber almayı hiç beklemiyordu; olduğu yerde kaskatı kesildi, kılımı bile kıpırdatmadı.

Cui Yinshui onun sevinçten nutkunun tutulduğunu sanarak gülümseyerek, "Meng Hanım, daha ne duruyorsunuz, kızınızla birlikte fermanı alıp şükranlarınızı sunsanıza? Hanenizden yakında çok soylu biri çıkacak, tebrik ederim," dedi.

Meng Hanım'ın ağzını bıçak açmıyordu, dönüp kızına baktı. O sırada Jiafu'nun sesini duydu: "Teşekkür ederim Hadım Cui, size zahmet olacak ama benim yerime bir mesaj iletebilir misiniz? Ben, sıradan bir halk kızı olarak kendi kusurlarımın farkındayım, imparatorluk ailesine leke sürmeye nasıl cüret edebilirim? İmparator'a yalvarıyorum, lütfen bu emrini geri alsın."

Cui Yinshui afalladı, kulaklarına inanamıyordu: "Bu göklerden gelen bir lütuf. İstemiyor musun?"

Jiafu, "Hadım Cui, istemediğimden değil, hiçbir liyakatim olmadan böyle bir ödülü kabul etmeye cesaret edemediğimden; üstelik bu kadar büyük bir lütufken. Cüretimi bağışlayın ama sorabilir miyim, ben ne yaptım da İmparatorumuzun böylesine büyük bir lütfuna mazhar oldum?" dedi.

Cui Yinshui ona şöyle bir baktı.

Yeni İmparator'un onca işinin arasında neden böyle bir ferman çıkardığını Cui Yinshui elbette biliyordu; belli ki Vâris Prens, Zhen ailesinin bu kızına göz koymuş, araya birilerini sokarak yeni İmparator'dan bunu rica etmişti. Gelmeden önce bu kızın nasıl bir güzelliğe sahip olduğunu merak ediyordu; az önce gördüğünde gerçekten de kömür karası kaşları, gür saçları, eşsiz bir endamı ve tablo gibi kusursuz bir yüzü olduğunu fark etmişti. Kendi tahmininden iyice emin olmuştu ama bunu dile getirmesi uygun olmazdı. Zhen ailesinin kızının konuşma tarzına bakılırsa, gerçekten de istemiyordu; bu gerçek bir ret miydi yoksa sadece naz mı yapıyordu kestiremediği için yüzünü asarak, "Zhen Hanım, ne dediğinizin farkında mısınız? Fermanı kabul etmezseniz, emre karşı gelmiş olursunuz. İyice düşündünüz mü?" dedi.

Meng Hanım'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu; tam Jiafu'yu durdurmak üzereydi ki kızının yere kapandığını gördü: "Ben kimim ki fermana karşı geleyim. Az önce de söyledim, sadece ne kadar sıradan biri olduğumun farkındayım, imparatorluk ailesinin böylesine büyük bir lütfunu asla hak etmiyorum. Bu yüzden İmparator'a yalvarıyorum, lütfen bu emrini geri alsın."

Cui Yinshui şaşkınlık içindeydi, biraz düşündükten sonra, "Pekâlâ. Böyle bir şeyi ilk defa görüyorum. Madem bu kadar ısrarcısın, ben dönüp mesajını iletayım, gerisi senin..." dedi.

Aslında "gerisi senin kendi kaderin" diyecekti ama sözünü yuttu; çay bile içmeden arkasını dönüp adamlarını alarak evden çıktı.

Hadımlar gider gitmez Meng Hanım hemen Jiafu'yu odaya sokup kapıyı kapattı: "Afu, korkma! Geçen sefer Büyük Bey geldiğinde büyükannene bir yeşim kolye vermişti; babasının ölmeden önce ona bıraktığını, büyükannene güvence olarak verdiğini söylemişti. Yola çıkmadan önce büyükannen o kolyeyi bana verdi, eğer işler ters giderse bir fırsatını bulup kolyeyi Büyük Bey'e geri vermemi söyledi. Şu an onun nerede olduğunu bilmesek de elimizde bu güvence var. Ben hemen gidip Pei ailesinin Yaşlı Hanım'ını bulacağım, ondan araya girmesini isteyeceğim; belki bu işi engelleyebilir."

Meng Hanım panik içindeydi, arkasını dönüp çıkmak üzereyken Jiafu onu durdurdu ve başını iki yana salladı: "Anne, Büyük Bey o gün sadece lafın gelişi öyle söylemişti, aradan bunca zaman geçti, kim bilir belki de fikrini çoktan değiştirmiştir. Bu işe Pei ailesini buluşturmayalım, onları da ateşe atmayalım. Ben korkmuyorum. Söyleyeceğimi söyledim, bekleyip görelim. Alt tarafı oğluna varmak istemedim diye kellemi alacak hâli yok ya?"

Meng Hanım kızına baktı; onun bu kadar sakin olduğunu görünce donakalmıştı. O gece gözüne uyku girmedi. Ertesi gün saraydan yine adamlar geldi; bu sefer dünkü Cui Yinshui'nin yanında, yüzü dostane görünen orta yaşlı bir hadım daha vardı. Meng Hanım onun İmparator'un yanındaki Başhadım Li olduğunu duyunca hemen saygıyla eğildi; adamın tavrının oldukça yumuşak olduğunu, bela çıkarmaya gelmediğini görünce biraz rahatladı.

Li Yuangui, Meng Hanım'dan Jiafu'yu çağırmasını istedi; odadaki herkesi dışarı çıkartıp sadece ikisi kaldıktan sonra onu bir süre süzdü ve "Oğlum senin durumunu bana anlattı. Gençliğine verip durumu hemen yukarı bildirmedim, gelip kendim sormak istedim. Senin derdin ne? Ne bu cüret! Böyle bir

nimeti kaç kişi istese de bulamaz! Sen nasıl karşı gelirsin?" dedi. Sesi ne çok sert ne de çok yumuşaktı; öfkeli mi yoksa sakın mı olduğu anlaşılmıyordu.

Jiafu, Xiao Lie'nin yanındaki bu başhadımın dürüst biri olduğunu, kötü niyetli olmadığını biliyordu; kendini toparlayıp, "Anlayışınız için teşekkür ederim Hadım Li, size minnettarım. İmparator'un fermanında bana neden böylesine büyük bir lütuf bahşedildiğine dair tek kelime edilmemişti. Düşündüm taşındım ve aklıma bir şey geldi. Eskiden Quanzhou'ya Muhafız Birliği gelmiş, tüm şehri kapatıp her yerde adam aramışlardı. O gün evimize soylu biri sığınmış, sonunda ben o kişiyi arabaya bindirip şehirden çıkmasına yardım etmişim. O günkü durum son derece tehlikeliydi, bugün bile düşündükçe gözümün önüne geliyor. Cüretimi başışlayın ama o günkü o soylu kişinin şimdiki Vâris Prens olabileceğini tahmin ediyorum," dedi.

Li Yuangui sessiz kaldı.

Jiafu onun önünde diz çöktü: "Hadım Li, İmparator isyancıları temizlerken ben de Quanzhou'da duyuyordum; İmparator'un ordusunun geçtiği yerlerde halkın kılına bile zarar gelmediğini, halkı kendi çocukları gibi sevdiğini, tüm dünyanın onu övdüğünü söylüyorlardı. Ben de ona büyük bir saygı duyuyorum. Dün Hadım Cui'ye de söyledim; kendi kusurlarımın farkındayım, imparatorluk ailesine leke sürmeye asla cüret edemem. Eğer İmparator, o günkü olay yüzünden Zhen aileme böyle büyük bir lütuf bahşediyorsa, size yalvarıyorum Hadım Li, benim yerime İmparator'a yalvarıp bu emrini değiştirmesini isteyebilir misiniz?"

Jiafu sözlerini bitirdikten sonra alnını yere değdirdi ve uzun süre öylece kaldı.

Li Yuangui, Jiafu'ya bakarken gözlerinde yavaş yavaş bir şaşkınlık belirdi; bir süre düşündükten sonra, "Pekâlâ, ben de senin cahilce konuştuğunu sanıp kendi gözlerimle görmek için gelmişim. Görünüşe göre durumun farkındasın. Madem öyle, dönünce durumu bildireceğim; kabul edip etmemesi İmparator'un takdirine kalmış," dedi.

.....

Li Yuangui saraya döndüğünde Xiao Lie hâlâ meşguldü. Akşama doğru biraz soluklandığında nihayet aklına geldi ve sordu: "Zhen ailesinin o kızı, gidip benim yerime gördün mü? Gerçi Zhen ailesinin o gün Yintang'ı korumak gibi bir liyakati var ama madem Yan Eş olacak, görünüşünün de biraz kabul edilebilir olması gerekir."

Li Yuangui, "İmparatorum, Zhen ailesinin kızının görünüşünde bir kusur yok, sadece bir konu var, söylemem uygun olur mu bilemiyorum," dedi.

Xiao Lie elindeki raporları incelerken, "Söyle," dedi.

Li Yuangui, "Ben o kızı görmeye gittiğimde bana bazı şeyler söyledi; ben de onun sözlerini size aktarayım," diyerek Jiafu'nun ona söylediklerini kelimesi kelimesine anlattı.

Xiao Lie başlarda raporları incelemeye devam ediyordu ama yavaş yavaş durdu; yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk belirdi ve "Yani benim bu kararımdan memnun değil, öyle mi?" diye mırıldandı.

Li Yuangui, "Ben bilemem, bu yüzden sözlerini aynen size aktardım. Siz en doğrusunu bilirsiniz, nasıl uygun görürseniz öyle yapın. Alt tarafı bir tüccar kızı, ne kadar görgüsü olabilir ki?" dedi.

Xiao Lie bir süre düşündükten sonra sakın bir sesle, "Boş ver, madem istemiyor, bir de bana övgüler dizip başıma taç giydirmiş, ben de onu zorlayamam. Yarın bir daha git, başka hediyeler verip kızı evine gönder," dedi.

Li Yuangui gülümseyerek, "İmparatorum çok yaşa. Emredersiniz," dedi.

"İmparatorum!"

Salonun kapısından aniden bir kadın sesi duyuldu. Li Yuangui başını kaldırdığında, gösterişli saray kıyafetleri içindeki Kraliçe Zhou'nun süzülerek geldiğini gördü; arkasındaki bir saray hizmetçisi elinde yiyecek tepsisi taşıyordu. Hemen yüzüne bir gülümseme yerleştirip onu karşılamaya gitti ve "Kraliçem," diyerek selamladı.

Kraliçe Zhou, Xiao Lie'nin yanına gelip durdu ve Li Yuangui'ye bir bakış attı. Li Yuangui hemen geri çekildi. Saray hizmetçisi tepsiyi bırakıp başı önünde odadan çıktı.

Yanlarında kimse kalmadığında Kraliçe Zhou yumuşak bir sesle, "İmparatorum, dün gece yatak odanıza dönmediniz. Yintang'dan sabaha kadar rapor okuduğunuzu duydum. İçim rahat etmedi, sizi görmeye geldim. Biraz dinlenin, bir şeyler yemez misiniz?" diyerek arkasına geçti ve yavaşça omuzlarını ovmaya başladı.

Xiao Lie gülümseyerek, "Zahmet ettin. Yeni hanedan yeni kuruldu, hâliyle işler biraz yoğun. Bu dönemi atlattıktan sonra rahatlayacağım. Sen odana dön, ben bugün raporları bitirince dönerim," dedi.

Kraliçe Zhou yavaşça nefesini verip ellerini çekti ve gülümseyerek, "O zaman ben dönüyorum. Siz de kendinizi fazla yormayın," dedi.

Xiao Lie gülümseyerek başını salladı; onun uzaklaşan silüetini izlerken başını eğdiğinde, Kraliçe Zhou aniden durdu ve geri dönerek, "İmparatorum, bilerek kulak misafiri olmadım ama az önce kapıya geldiğimde tesadüfen birkaç cümle duydum. O Zhen ailesinin kızı gerçekten de haddini bilmiyor; o gün Yintang'ı şehirden çıkardığına güvenip sizi nasıl bu kadar hiçe sayabilir! Onu neden hâlâ şımartıyorsunuz?" dedi.

Xiao Lie başını kaldırıp ona bir bakış attı ve sakin bir sesle, "Sence ne yapılmalı?" dedi.

Kraliçe Zhou, "Bu açıkça fermana karşı gelmektir! Onu oğlumun Yan Eşi yapmanıza gerek yok, o istemezse isteyen çok kişi var. Onu çamaşırvhaneye sürün, birkaç gün sonra görelim bakalım hâlâ böyle küstahlık yapmaya cesareti kalacak mı," dedi.

Xiao Lie kaşlarını çatı: "Boş ver, halktan bir kız sonuçta, kuralları bilmiyor, onunla uğraşmaya değmez. Bu konu kapandı, sen gidebilirsin."

"İmparatorum!"

Kraliçe Zhou tam ağzını açacaktı ki, Li Yuangui telaşla içeri girdi ve eğilerek, "İmparatorum, Weiguo Dükü'nün

malikânesinden Yaşlı Hanım Pei geldi, sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Xiao Lie şaşırdı: "Yaşlı Hanım nerede?"

"Hâlâ Huayang Sarayı'nın kapısında bekliyor."

Xiao Lie hemen kalemini bırakıp ayağa kalktı: "Çabuk, onu içeri alın!"

Li Yuangui, Huayang Kapısı'na vardığında, saray kapısının dışında resmi beratlı kıyafetleri içinde bekleyen yaşlı bir kadın gölgesi gördü. Saray fenerleri yere dingin bir gölge düşürüyordu. Li Yuangui yüksek eşikten hızla atlayıp gülümseyerek, “Yaşlı Hanımefendi'yi beklettim, kusuruma bakmayın! Lütfen içeri buyurun,” dedi.

O konuşurken iki küçük hademe, bir tahtirevanı hızla getirip önüne bıraktılar.

“Yaşlı Hanımefendi, imparatorumuz şu sıralar Batı Bahçesi'nde konaklıyor, oraya yol biraz uzundur. Lütfen tahtirevana binin, küçükler sizi götürsün.”

Yaşlı Hanımefendi, Li Yuangui'ye başıyla selam verip gülümsedi: “Zahmet ettiniz Li Başhademe, nezaketiniz için teşekkür ederim. Lakin ayaklarım hala tutuyor, hem burası saray-ı hümayundur, haddimi aşmak istemem. Lütfen bana yol gösterin, kendim yürüeyebilirim.”

Li Yuangui birkaç kez daha ısrar etse de kadının binmeyeceğini anlayınca hademelere tahtirevanla yanda eşlik etmelerini söyledi. Kendisi feneriyle öne düşüp Yaşlı Hanımefendi Pei'yi Batı Bahçesi kapısından içeri soktu, muz bahçesinden geçerek Chengguang Sarayı'na vardılar.

Xiao Lie çoktan dış salonda bekliyordu. Dışarıdan sesleri duyunca hemen karşılamaya çıktı. Elinde asasıyla, Li Yuangui'nin eşliğinde yaklaşan ak saçlı yaşlı kadını gördü. Aradan yıllar geçmiş, hafızasındaki halinden çok daha yaşlanmış olsa da onu bir bakışta tanıdı; bu Yaşlı Hanımefendi Pei'ydi. Merdivenlerden hızla inip Li Yuangui'ye çıkıştı: “Yaşlı Hanımefendi'nin tahtirevanla getirilmesini tembihlememiş miydiniz?”

Li Yuangui ağzını açamadan Yaşlı Hanımefendi söze girdi: “Hünkarım sağ olsunlar, Li Başhademe'nin bir suçu yoktur, nezaketsizlik etmek istemeyen benim.” Konuşurken Xiao Lie'nin

önünde secdeye varmaya niyetlendi ama Xiao Lie bir hamlede kollarından tutup engel oldu. “Törene hacet yok,” diyerek bizzat koluna girdi, merdivenlerden çıkarıp iç salona buyur etti.

Emir beklemeden Li Yuangui işlemeli bir sandalye getirdi. Yaşlı Hanımefendi birkaç kez itiraz etse de Xiao Lie samimiyetle, “Çocukluğumda annemi erkenden kaybettüğimde, bana öz evladınız gibi şefkat gösterdiğinizizi hala hatırlarım. Onlarca yıl geçti, etrafımdaki her şey değişti, mekan aynı ama insanlar başka... Şimdi tekrar başkente dönme şerefine nail olmuşken, aslında ben sizi ziyarete gelecektim ama işlerin yoğunluğundan vakit bulamadım; Youan’ın dönmesini bekliyordum. Ben gelemeden sizin teşrif etmeniz beni mahcup etti. Eğer oturmamakta ısrar ederseniz, ben de sizinle birlikte ayakta dururum,” dedi ve Li Yuangui’ye kendi koltuğunu kaldırmasını emretti.

Yaşlı Hanımefendi ancak o zaman sandalyenin ucuna ilişti.

Xiao Lie sağlığını ve malikanedeki durumu sordu. Yaşlı Hanımefendi, “Hünkarımın teveccühü, sağlığım yerinde. Lakin evlatlarım ve torunlarım, daha önce akla karayı ayıramayıp başkalarına uyarak hünkarımıza epey zahmet verdiler. Hünkarımızın engin hoşgörüsüyle bunları görmezden gelmesi karşısında minnettarım,” dedi.

Xiao Lie başkente girip tahta çıktıktan sonra genel af ilan etmişti. Eski saray görevlilerinden, Prens Shun'an'ın yakın adamları dışındakiler, bağlılıklarını bildirdikleri takdirde geçmişteki hatalarından muaf tutuluyorlardı. Örneğin Zhou Xing ve Pei Quan gibiler, Wuding isyanı başladığında Xiao Lie ile bağlarını koparmak için ona "asi" diyen dilekçeler vermişlerdi; şimdi Xiao Lie tahta çıkınca, o zaman baskı altında kaldıklarını iddia ederek hemen yeni bağlılık dilekçeleri sunmuşlardı.

Pei Xiuzhi'nin durumu daha da vahimdi. Daha önce kahramanlık taslamak için Yaşlı Hanımefendi'den gizli, Wuding ordusuna karşı savaşmak için görev istemiş, elinden geleni yapmıştı. Ancak sonunda şehri savunamamış, kaçarken Xiao Yintang’a esir düşmüştü. Xiao Lie başkente girince, Xiao Yintang, Pei Xiuzhi'nin yazdığı pişmanlık mektubunu sunmuş; adamın çok

pişman olduğunu ve yeni imparatora sadakatle hizmet etmek istediğini belirterek affını istemişti.

Aslında Xiao Yintang aracı olmasa bile Xiao Lie'nin Pei ailesinin çocuklarına zarar vermeye niyeti yoktu. Onları hemen affedip evlerine göndermiş, sadece ibret olsun diye henüz yeni aldığı dükalık unvanını geri almıştı.

Yaşlı Hanımefendi konuşurken tekrar ayağa kalkıp teşekkür etmek istedi ama Xiao Lie onu tekrar oturttu ve içini çekerek, “Yaşlı Hanımefendi, bunları dert etmeyin. Ben halden anlamayan biri değilim. O günkü şartlarda kim baskı altında kalmadı ki? Asıl ben size karşı mahcubum; başkente girer girmez ikinci beyin unvanını geri aldım. Lakin benim de işim zordu; ne de olsa kendisi adamlarımı yaralamıştı, böyle yapmasam orduyu teskin edemezdim. Ama müsterih olun, Pei ailesinin bu devlete hizmeti büyüktür, dükalık unvanı ailede kalacaktır,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi hemen, “Hünkarım çok nazıksınız! O şu an evde hatasını anlayıp tövbe ediyor. Böyle büyük bir hatadan sonra canını bağışlamanız en büyük lütuftur, başka bir beklentimiz olamaz,” dedi.

“Siz her zaman makul birisiniz. Bana kırılmadığınızı duymak içimi rahatlattı. Bırakın bir süre dinlensin, ileride devlete hizmet etmek için çok fırsatı olacaktır.”

Yaşlı Hanımefendi teşekkür etti. Xiao Lie birkaç kelam daha ettikten sonra kadının yüzüne bakıp, “Yaşlı Hanımefendi, bir maruzatınız mı var? Eğer varsa çekinmeden söyleyin; elimden gelen ne varsa yapmaya hazırım,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi gülümsedi: “Hünkarımız hemen fark ettiler, öyleyse söyleyeyim. Doğrusu, büyük torunum Youan'ın evlilik meselesi için geldim.”

Xiao Lie şaşırdı, sonra büyük bir sevinçle, “Müjdeli haber! Youan'ı bir süre önce Tibet'teki isyanı bastırması için göndermiştim, yakında döner. Peki, onun için hangi ailenin kızını uygun gördünüz? Hemen söyleyin, düğünü bizzat ben üstlenip şanına yaraşır şekilde yapayım!” dedi.

Yaşlı Hanımefendi, “Hünkarımın nezaketi için teşekkürler.

Başka bir aile değil, Quanzhou'daki Zhen ailesinin kızı Jiafu. O da yabancı sayılmaz, benim ikinci gelininim yeğeni, Youan'ın da kuzeni olur," dedi.

Xiao Lie duraksadı: "Bu Zhen ailesi, şu iki gün önce Fujian Valisi Gao Huaiyuan ile birlikte başkente gelen aile mi?"

Yaşlı Hanımefendi gülümsedi: "Ta kendisi."

Xiao Lie donup kaldı.

Yaşlı Hanımefendi istifini bozmadan devam etti: "Hünkarım bilmezler, Zhen ailesinin kızı küçüklüğünden beri yanıma gelir gider, Youan onu çocukluktan beri tanır. Lakin Youan'ın ona karşı bir meyli olduğunu ben de bilmiyordum; ta ki geçen yıl hünkarımız isyan etmek zorunda kaldığında Youan'dan bir mektup alana dek... O zaman anladım ki gönlü Zhen ailesinin kızındaymış. Ancak o zamanlar savaşın ortasındaydı, hünkarımızın yanındaydı, gönül işlerine vakit yoktu. Bana defalarca yalvarıp bu işle ilgilenmemi, uygun vakit geldiğinde onun adına Zhen ailesine talip olmamı rica etmişti. Şimdi çok şükür her şey duruldu. Duydum ki Zhen ailesi valiyle birlikte başkente gelmiş, kızları da yanlarındaymış; sanırım hünkarımızın emriyle gelmişler. Hünkarımızın onları neden çağırdığını bilmiyorum, Zhen ailesine sormak istedim ama belki bir mahzuru vardır diye çekindim. Bilirsiniz, Youan çocukluğundan beri ağırbaşlıdır, bunca yıldır benden kendisi için hiçbir şey istemedi; tek isteği buydu. Ben de onun o günkü ricasını unutmadım, hünkarımızın yanındaki eski hatırıma güvenerek huzurunuzda geldim."

"Acaba hünkarımız Zhen ailesinin kızını ne sebeple çağırdılar? Eğer Youan'ın evliliğiyle bir çakışma yoksa, ben de bir an önce gidip kızı isteyeyim. Malum, Youan artık küçük değil, bir an önce yuva kurup durulmasını çok arzuluyorum."

Yaşlı Hanımefendi sözünü bitirip gülümseyerek Xiao Lie'ye baktı.

Xiao Lie bir süre sessiz kaldı, sonra sanki uykudan uyanmış gibi hızla ayağa kalktı: "Youan ile Zhen ailesinin kızı arasında böyle bir bağ olduğunu bilmiyordum! Yaşlı Hanımefendi,

müsterih olun. Zhen ailesini başkente çağırmanın özel bir sebebi yoktu; sadece vaktiyle Yintang'a bir iyilikleri dokunmuştu, onları ödüllendirmek istemiştin. Youan'ın evliliği için hiçbir engel yoktur!”

Yaşlı Hanımefendi teşekkür etti. Xiao Lie tereddütle kadına baktı: “Size yalan söylemeyeceğim, daha Wuding'deyken Youan'a kaç kez evlilik meselesini sordum, bir an önce yuvasını kursun istedim ama o hep geçiştirdi, bir türlü razı edemedim. Youan yıllardır yanımda, bana büyük hizmetleri dokundu; şimdi böyle bir izdivaç söz konusuyken benim ödüllendirmemem olmaz. Sadece bu evliliğe izin vermekle kalmayacağım, bizzat ferman çıkarıp düğünü şanına yaraşır şekilde yapacağım. Siz ne dersiniz?”

Sözünü bitirince gözlerini yaşlı kadına dikti.

Yaşlı Hanımefendi bir süre onunla bakiştıktan sonra başıyla onayladı: “Her şey hünkarımızın takdiridir.”

Xiao Lie rahatlamış gibi göründü, yüzünde bir sevinç belirdi: “Her şeyi bizzat ayarlayacağım. İğiniz ferah olsun.”

Yaşlı Hanımefendi hafifçe gülümsedi, başka bir şey söylemeden huzurdan ayrılmak için izin istedi. Xiao Lie onu Batı Bahçesi'nin kapısına kadar bizzat uğurladı. Geri döndüğünde masasının başına oturdu ama düşüncelere daldı. Sonra Li Yuangui'yi çağırıp Zhen ailesinin kızını sordu.

Li Yuangui, “Kızcağız oldukça hanımefendi, tavırları yerinde. Söylediklerini zaten hünkarımıza iletmişim, takdir sizindir. Eğer hala emin değilseniz, onu saraya çağırayım, hünkarımız bizzat görsün,” dedi.

Xiao Lie önce onaylar gibi oldu ama sonra vazgeçti: “Youan ona gönül verdiyse kötü olacak hali yok ya... Çağırıp durmayalım, kızı korkuturuz, kalsın.”

Li Yuangui ciddi bir ifadeyle, “Hünkarım müsterih olsun, eğer yalanım varsa hünkarımız kellemi uçursun,” dedi.

Xiao Lie kahkahalarla güldü. Uzun zamandır bu kadar ferahlamamıştı; sanki üzerinden büyük bir yük kalkmıştı ama içinde hala hafif bir pişmanlık vardı.

Pei Youan'ın yaşındaki bir adam normalde çoktan çoluk çocuğa karışırđı; o ise hep yalnızdı, yanına hizmet edecek bir kadın bile almazdı. Şimdi nihayet bir yuvası olacaktı, Xiao Lie buna sevinmez miydi? Ancak bu kadar sevinmesine rağmen, Youan'ın kendisine tek kelime etmemesi, ancak bugün Yaşlı Hanımefendi gelince öğrenmesi... Eğer o kız daha önce evliliği reddetmeseydi, az kalsın büyük bir hata yapacaktı. Bu düşünce içinde bir ukde olarak kaldı.

Xiao Lie gülmeyi bıraktı, tekrar düşüncelere daldı. Aniden, "Git veliaht prensi çağır," dedi.

Li Yuangui dışarı çıktı. Bir çay içimlik vakit sonra dışarıdan ayak sesleri geldi. Xiao Yintang içeri girdi, babasının önünde diz çöktü, "Hünkârım," diyerek selam verdi.

Xiao Lie kalkmasını buyurdu. Xiao Yintang, "Peder, ben de sizi ziyarete gelecektim. Emriniz üzerine Beş Ordu'nun işlerini düzenlemekle meşguldüm. Bugün nihayet bir neticeye vardım; garnizonlardaki asker sayılarını, sancak ve subay kadrolarını tek tek saydırdım. Listede toplam üç milyon iki yüz elli altı bin üç yüz yetmiş üç kişi görünüyor ama aslına bakarsanız ancak yarısı mevcut. Detayları en kısa sürede bir raporla sunacağım," dedi.

Xiao Lie başıyla onayladı: "Görülüyor ki eski devirden kalan çok aksaklık var, yolumuz uzun. Yoruldun."

Xiao Yintang, "Pederin yükünü hafifletmek benim vazifemdir, ne yorgunluğu... Asıl siz, yarın tahta çıkma töreniniz var, bunca işin arasında dinlenmeniz, zinde olmanız gerekir," dedi.

Xiao Lie gülümsedi: "Biliyorum. Yintang, seni bir mesele için çağırdım, seninle ilgili olduğu için haber vereyim dedim. Geçenlerde Fengtong yanıma gelmiş, vaktiyle Quanzhou'daki Zhen ailesinden iyilik gördüğünü, buna karşılık Zhen ailesinin kızını yanına yan eş olarak almak istediğini söylemişti. Ben de meseleyi tam bilmediğim için uygun görüp kabul etmiştim. Lakin bugün öğrendim ki bu işin bir mahzuru varmış. Zhen ailesi aslında Pei ailesinin akrabasıymış; kızları da Youan ile çocukluktan beri tanışmış, aralarında bir söz varmış ama savaş yüzünden bugüne kalmış. Bilmesek neyse ama artık bildiğimize

göre yanlış bir izdivaca sebep olamayız. Bu yüzden fikrimi değiştirdim. Zhen ailesine olan borcun başka şekilde ödenir, Fengtong'un o teklifini unut, bir daha konusu açılmasın."

Xiao Yintang'ın yüzü kaskatı kesildi.

Xiao Lie gözlerini ona dikti, bir an bile ayırmadan, "Ne o, bu konuda söyleyecek başka bir sözün mü var?" dedi.

Xiao Yintang babasıyla göz göze geldi. Babasının bakışlarında derin bir anlam, sanki zihnini okumaya çalışan bir ifade vardı. Bir an irkildi, hemen gözlerini kaçırıp saygıyla, "Sözüm yoktur peder. Dediğiniz gibi olsun, Zhen ailesini başka şekilde ödüllendiririz," dedi.

Xiao Lie bir an duraksadı, sonra ağır ağır konuştu: "Çok iyi. Yarın tahta çıkma töreninden sonra seni resmen veliaht prens ilan edeceğim, Ayinler Bakanlığı'na da Fengtong ile olan düşünün için hazırlıklara başlamasını söyleyeceğim. Yan eş meselesine gelince, uygun biri olursa senin için bakarım."

Ertesi gün, yeni imparatorun tahta çıkma töreni günüydü.

Yeni hanedanın dönem adı "Zhaoping" olarak belirlendi; bu isim gelecek yılın ilk gününden itibaren kullanılacaktı. Bu yıl ise eski imparatorun dönem adı olan "Chening"ın yedinci yılı, altıncı ayın yirmi altıncı günü olarak devam edecekti.

O gün, üçüncü nöbette Ayinler Bakanlığı ve Gelenekler Dairesi yetkilileri Sunak Alanı'na vardılar. Beşinci nöbette dokuz yüksek nazır, başkentteki yedinci rütbe ve üzerindeki tüm yetkililer ile taşradaki dördüncü rütbe ve üzerindeki bürokratlar yerlerini aldılar. Sunak Alanı'nın iki yanında sessizce dizildiler. On binden fazla muhafız, saraydan kuzey kapısına kadar her üç adımda bir nöbetçi olacak şekilde yolu kuşatmıştı. Halk yol kenarlarında diz çökmüş, yeni imparatorun saraydan çıkıp göğre kurban sunma törenine gitmesini bekliyordu.

Müneccimbaşı'nın belirlediğine göre, imparator tam kuşluk vaktinde saraydan çıkacak ve bir vakit sonra Sunak Alanı'na varıp töreni başlatacaktı.

Şu an yola çıkmaya sadece yarım saat kalmıştı. Xiao Lie,

üzerinde imparatorluk kıyafetleri, yüzünde bir hükümdar vakarıyla Chengguang Sarayı'nda oturuyordu. Yanında Ayınler Bakanı Zhang Shiyong ve Gelenekler Dairesi Başkanı Lu Qi vardı. İmparatorun birini bekler gibi kıpırdamadan durduğunu görünce şaşırıp birbirlerine baktılar.

Çeyrek saat daha geçti. Zhang Shiyong tam vaktin geldiğini hatırlatmak üzereyken dışarıdan hızlı ayak sesleri geldi. Başhademe Cui Yinshui içeri daldı, sevinçten uçuyor gibiydi, altın döşemelerin üzerinde dizleri üstünde kayarak durdu: “Müjdeler olsun hünkaram! Pei Efendi görevinden döndü, başkente girdi! Şu an kapıda bekliyor!”

İmparator hemen ayağa kalktı, kaşları düzeldi, gözlerinde bir parıltı belirdi: “Hemen içeri alın!”

Cui Yinshui “Emredersiniz!” diyerek hızla dışarı çıktı. Kısa süre sonra, tok ve kendinden emin ayak sesleri duyuldu. Zhang Shiyong ve Lu Qi başlarını çevirdiklerinde, Chengguang Sarayı'nın kapısından içeri süzülen sabah güneşinin ışıkları altında genç bir adamın silüetini gördüler.

Uzun bir yoldan geldiği belliydi, üzerinde yolun tozu vardı; kaşlarının arasında uykusuz gecelerin yorgunluğu okunuyordu ama gözleri bir ay gibi parlak, bakışları bahar rüzgarı gibi ferahlatıcıydı. Büyük adımlarla yaklaştı. Bu vakar, bu asalet... On yıl önceki o efsanevi genç deha Pei Youan'dan başkası olabilir miydi?

Yıllardır görmemiş olsalar da, o zamanki ince fidan gibi çocuk şimdi tam bir erkek olmuştu; ama Zhang Shiyong ve Lu Qi onu bir bakışta tanıdılar. Şaşkınlıklarının ardından her şeyi anladılar.

Yeni imparatorun sabahtan beri beklediği kişi nihayet gelmişti.

—

Pei Youan, Xiao Lie ile birlikte arka salona geçti. Hemen önünde diz çöküp en yüksek saygı töreniyle selam verdi. Kalkması buyurulunca, “Hünkaram, dün gece başkent sınırına vardım. Bugün tahta çıkma töreniniz olduğunu duyunca hiç durmadan yol aldım, bu sabah kapılardan girdim. Muhafızlar

hünkarımızın emri olduğunu, sizi görür görmez saraya getirmemizi söylediler dediler. Ben de vaktinizi almamak için üstümü başımı bile değiştiremeden geldim; bu perişan halimle huzurunuzda çıktığım için lütfen kusuruma bakmayın,” dedi.

Xiao Lie onun omuzlarından tuttu, büyük bir sevinçle, “Vaktinde yetişeceğini biliyordum! Yol nasıldı?” dedi.

“Emrinizi yerine getirdim, dönüş yolunda da bir aksilik çıkmadı, teveccühünüz için teşekkür ederim. Lütfen bu gece dinlenmeme izin verin, yarın sabah tüm detayları içeren raporumu sunacağım.”

“Git güzelce dinlen, acele etme, birkaç gün sonra olsa da olur!” dedi Xiao Lie şefkatle.

Dışarıdan çan sesleri gelmeye başladı; imparatorun saraydan çıkma vakti daralıyordu.

“Youan!”

Pei Youan tam vaktin geldiğini hatırlatacakken Xiao Lie ona seslendi; yüzü ciddileşmişti.

“Hünkarım, buyurun,” dedi Pei Youan.

Xiao Lie salonda birkaç adım attı, sonra durup konuştu: “Youan, bu tahtı aslında boş bırakmak istiyordum; olur da küçük imparatorun bir haber gelirse ona devredecektim. Lakin bütün vezirler, memurlar günlerce yalvardılar, reddedemedim. Bana bu yüzden kırgın değilsin, değil mi?”

Xiao Lie sözünü bitirip gözlerini Pei Youan’ın üzerine dikti.

Pei Youan hafifçe gülümsedi, saygıyla cevap verdi: “Hünkarım, ben yoldayken bile şehir kapılarına asılan o halk dilekçelerini okudum. Orada bir cümle vardı; ‘Büyük yolun gidişatı, dünya halkın ortak malıdır.’ Ben de buna inanırım. Kadim bilgiler bilir ki dünya bir kişinin dünyası değildir; devlet ve halkındır. Hünkarımız şimdi göğün iradesiyle tahta çıkıyor. Eğer bundan sonra liyakatli olanı seçer, halkı huzura kavuşturursanız, ben neden kırgın olayım?”

Xiao Lie’nin gözleri parladı, kahkahalarla güldü: “Biliyordum! Youan, sen benim sağ kolumsun! Senin için resmi tören

kıyafetlerini hazırlattım. Git giyin, benimle birlikte Sunak Alanı'na gel; bugün bu tarihi ana şahitlik et!”

Pei Youan teşekkür edip tam çıkacakken tekrar durduruldu.

Xiao Lie gülümseyerek, “Bir şey daha var, bilmeni isterim. Quanzhou'daki Zhen ailesinin kızı şu an başkentte. Dün gece babaannen yanıma geldi, senin adına onu istedi. Kabul ettim. Ferman yakında çıkar, gönlün ferahladı mı?” dedi.

Pei Youan'ın bakışlarında hafif bir dalgalanma oldu. Bir an duraksadı, sonra, “Gönlüm ferahtır. Hünkarımın bu büyük lütfu için minnettarım,” dedi.

Sesi son derece saygılı ve derindi.

Xiao Lie'nin Pei Youan'a verdiği tören kıyafeti, en yüksek rütbeli prens ve asillere mahsus olan sekiz şeritli yeşim başlık, kırmızı kenarlı mavi ipek kaftan, deri kemer ve siyah ayakkabılardan oluşuyordu.

O gün Pei Youan, yeni imparatorun yanında Sunak Alanı'ndaki törende görüldü. Büyük bir hanedanın başlangıcına şahitlik etti ve yıllar sonra, bu olağanüstü şekilde tekrar herkesin gözü önüne çıkarak saraya geri döndü.

Törenden dönüşte, imparatorluk tahtına oturan Xiao Lie'nin önünde tüm memurlar diz çöküp bağlılıklarını bildirdiler. Tören bittikten sonra Ayinler Bakanlığı yetkilileri, Zhou Prensisi'ni imparatoriçe, veliaht Xiao Yintang'ı ise resmi veliaht prens ilan ettiler.

Böylece tahta çıkma töreni tamamlanmış oldu.

Ertesi gün, Ayinler Bakanlığı aynı anda iki ferman yayınladı.

Birincisi, Veliaht Prens ve Zhang Fengtong'un düğün fermanıydı.

İkincisi ise Wei Dükaliği Malikanesi'nin büyük oğlu Pei Youan ile Quanzhou'daki Zhen ailesinin kızı Zhen Jiafu'nun evlilik fermanıydı.

Haber hızla yayıldı. Yıllardır kapısı çalınmayan Wei Dükaliği Malikanesi, sabahtan akşama kadar tebriğe gelenlerle dolup taşı;

kapı eşiğı neredeyse aşınacaktı. Zhen ailesinin başkentteki o sıradan evi de bir anda herkesin ilgi odağı haline geldi.

İki düğün de aynı güne, gelecek ayın on altıncısına kararlaştırıldı. Hazırlıkları Ayınler Bakanlığı ve Saray Mutfağı Dairesi birlikte yürütecekti.

Gece yarısı olduğunda Pei Youan nihayet işlerini bitirip Vedik Dükaliğı Malikanesi'nin kapısından içeri adımını attı.

Bu saate rağmen malikane ıslıl ıslıldı; kimse uyumamıştı, tüm hane halkı onun dönüşünü bekliyordu.

Bir yılı aşkın süredir görüşmemişlerdi. Pei Quan ve İkinci Hanım Meng, yanlarında oğulları Pei Xiuluo ile birlikte onu karşıladılar. Yüzlerinde güller açıyordu, her hallerinden ona yaranmaya çalıştıkları belliydi. Pei Xiuluo, küçük kardeşlik vazifesini layığıyla yerine getiriyor, büyük bir saygı ve hayranlıkla onu selamlıyordu.

Hanımefendi Xin de henüz istirahat çekilmemişti. Ortaya çıktığında yüzünde zoraki bir gülümseme vardı ama sürdüğü pudralar bile yüzünün derinliklerindeki o solgun ve mutsuz ifadeyi gizleyemiyordu.

Pei Youan evlatlık vazifesini yerine getirip selamını verdi. Kadın mecburen gülümseyerek, “Tüm aile senin dönmeni bekliyordu. İkinci kardeşin son zamanlarda biraz rahatsız, akşam ilacını içince dayanamayıp uyuyakalmış, istersen birini gönderip uyandırayım...” dedi.

Pei Youan, “İkinci kardeşim iyice dinlenip iyileşsin, rahatsız etmeye gerek yok,” dedi ve o sırada sesleri duyup dışarı çıkan Yuzhu'ya döndü: “Babaannem uyudu mu?”

Yuzhu yanlarına gelip gülümseyerek Pei Youan'ı selamladı: “Eski Hanımefendi henüz uyumadı.”

“Vakit hayli geç olmuş; annemi, amcamı ve yengemi bu saate kadar beklettiğim için kusura bakmayın, hepsi benim suçum. Lütfen artık istirahat çekilin.”

Pei Quan ve eşi, onun yaşlı kadını görmeye gideceğini bildiklerinden gülümseyerek başlarını salladılar.

Hanımefendi Xin, uzaklaşan o sırtın ardından bakarken

yüzündeki gülümseme yavaş yavaş dondu.

“Yenge, ne büyük bir talih. Youan artık İmparator’un gözdesi; Xiuzhi’nin unvan meselesi onun iki dudağının arasında. Bundan sonra yenge, sana sadece sefa sürmek kalıyor!”

İkinci Hanım Meng, Hanımefendi Xin’e bakarak neşeyle konuştu.

Hanımefendi Xin, eltisinin bu gülümsemesinin ardındaki gerçek duyguları sezebiliyordu.

O kadın, karanlık bir köşeye saklanmış zehirli bir yılan gibiydi; kesinlikle bir şeyler biliyordu. Onunla alay ediyor, onu küçümsüyor, başına gelenlere seviniyordu; sadece bu kurnaz kadın, dışarıya karşı rolünü çok iyi oynuyordu.

Öz oğlunun maruz kaldığı utancı düşündükçe Hanımefendi Xin’in bütün vücudu titriyor, bu kadının üzerine atılıp o sahte maskesini paralamak istiyordu.

Ama hiçbir şey yapamazdı.

Tırnaklarını avuç içlerine geçirdi, bakışları donuklaştı ve zoraki bir gülümsemeyle, “Evet, gerçekten çok güzel...” dedi.

—

Pei Youan, Eski Hanımefendi Pei’nin önünde diz çöküp yere kapandı.

Büyükanne ve torun en son yaşlı kadının büyük doğum günü kutlamasında görüşmüşlerdi. Bir göz açıp kapayıncaya kadar devran dönmüş, dünya altüst olmuştu. Bu konakta yaşayanların kaderleri de dalgalar gibi bir yükselip bir alçalmıştı; bir an yağmurun savurduğu bir yaprak gibi çaresiz kalmışlar, bir an sonra ise şatafatın zirvesine oturmuşlardı. Hayat bir oyundu ve bu oyunun sonu gelmek bilmiyordu.

En büyük torununu yeniden dizlerinin dibinde gören yaşlı kadın, büyük bir sevinç ve heyecan duydu ama kısa sürede kendini toparladı. Bakışları, torununun üzerindeki o henüz çıkarmadığı, imparatorluk tarafından bahşedilen görkemli elbiselere takıldı.

Pei Youan başını kaldırıp, “Babaanne, senden talep ettiğim

mesele pek çok karmaşık düğüm barındırıyordu; seni zora sokacağımı biliyordum. Buna rağmen, benim bu arzumu yerine getirdin. Mahcubiyetimin yanı sıra, sana sonsuz minnettarium!” dedi.

Geçen bir yıl boyunca Pei Youan, Quanzhou’dan binlerce li uzakta olsa da Jiafu’ya verdiği sözü hep kalbinde taşımıştı; Zhen ailesinin yanında gizlice kendi adamlarını bırakmıştı. Fujian Valisi elinde imparatorluk fermanıyla Zhen ailesine gittiğinde ve ardından Jiafu’yu başkente getirmek üzere yola çıktığında, haber çoktan Eski Hanımefendi Pei’ye ulaşmıştı.

O, Pei Youan’ın babaannesine önceden bıraktığı bir mektuptu. Mektupta, Zhen ailesinin kızını eş olarak almak istediğini ama kaderin rüzgarıyla gurbete savrulduğunu yazmıştı. Eğer babaannesi bu mektubu okuyorsa, bu, Pei Youan’ın kızı koruyamadığı bir ana denk gelmiş demektir; babaannesinden ne pahasına olursa olsun ona el uzatmasını istirham etmişti.

Yaşlı kadın Pei Youan’a baktı, önce sessiz kaldı, uzun bir süre sonra yavaşça konuştu: “Youan, bu meselede beni gerçekten zora soktun. Zhen ailesi ile ikinci kardeşin arasında geçmişte bir söz kesilmişti; şimdi senin onunla evlenmen biraz tuhaf kaçsa da aşılmayacak bir engel değildi. Asıl mesele, işin içine Veliaht Prens’in girmesiydi. Veliaht Prens’in elinden kız almak, hafife alınacak bir iş değil. İlk başta kabul etmeyi hiç istememiştim...”

Sesi yavaş yavaş kısıldı, bir an dalıp gitti; bakışları hüznünlendi, sanki eski bir hatıranın içine hapsolmuştu.

“Ben bu yaşıma kadar çok şey gördüm. Hayır görünen şer, şer görünen hayır olabilir. Sen çocukluğundan beri akli başında birisin; kendini bildin bileli benden ilk kez bir şey istedin, o da evlilik meselen oldu. Bana böyle bir ricayla gelmişken, seni kırmaya ve arzunu yerine getirmemeye nasıl gönlüm razı gelebilirdi?”

İç geçirdi; bu iç çekişte hem bir çaresizlik hem de bir kabulleniş vardı.

Pei Youan’ın gözleri hafifçe buğulandı, başını yere koyup, “Torunun haddini aştı, neyse ki babaannemin büyük şefkati

sayesinde muradına erdi,” dedi.

Eski Hanımefendi Pei’nin dudaklarında bir gülümseme belirdi, elini torununun başının üzerine koyup bir süre şefkatle okşadı ve kalkmasını söyledi.

Pei Youan ayağa kalktı, ona iç odaya kadar eşlik etti. Yatağın kenarına oturduğunda, eskiden yaptığı gibi diz çöküp ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti.

Yaşlı kadın ona bakarken aniden, sanki lafın gelişiymiş gibi sordu: “Youan, hatırlıyorum da benim son doğum günümde sen ve kuzenin birbirinize epey mesafeliydiniz; neden şimdi ille de onunla evlenmek istiyorsun?”

Pei Youan’ın eli hafifçe duraksadı, sonra ayakkabıyı çıkarıp nazikçe yere bıraktı. Yaşlı kadının uzanmasına yardım ederken, “Babaanne, sen bilmezsin; o zamanlar kuzenimi görür görmez ona vurulmuştum ama şartlar elvermiyordu, sana nasıl söyleyebilirdim ki?” dedi.

Yaşlı kadın ona baktı; sözlerinin içten mi yoksa bir geçiştirme mi olduğunu kestiremedi. Başını salladı: “Neyse, her şeyin çok iyi de, küçüklüğünden beri her şeyi hep içinde tutuyorsun...”

Sözünü yarıda kesti, torununa bakarken gözlerindeki şefkat daha da derinleşti.

“Afu’yu ben zaten severim. İmparator onu Veliaht Prens’e yan eş yapmak istediğinde o da razı gelmemişti. Onu eş olarak aldın ya, bundan sonra onunla huzur içinde bir ömür sürün; sana güvenim tamdır.”

Pei Youan gülümseyerek onayladı, babaannesinin üzerini örttükten sonra sessizce odadan çıktı.

Yeni İmparator tahta çıktıktan sonra, Wuding seferinde kendisine eşlik eden eski sadık vezirlerini ve generallerini ödüllendirdi.

Pei Youan, başarılarından ötürü Başbakanlık Sağ Müsteşarlığı’na atandı, ayrıca kendisine Üst Sütun Devlet Onur Unvanı verildi ve Doğu Köşkü Akademisyenliği ile taltif edildi.

Gece gündüz İmparator'un yanı başında hizmet ediyordu; zaten üzerindeki bu büyük itibar herkesin gözünü kamaştırıyordu. Şimdi bir de imparatorluk tarafından evlilik bahşedilmiş, üstelik Veliaht Prens ile aynı gün evlenmesine özel izin verilmişti. Böyle bir onur, hanedanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir durumdu; İmparator'un gözündeki yeri tartışmasızdı. Ancak evlilik tarihinin Veliaht Prens ile aynı güne denk getirilmesi konusunda Ayınler Bakanlığı bunun uygun olmayacağını belirterek görüş bildirdi. Pei Quan da yeğeni adına şükranlarını sunan bir dilekçe verdi ama haddini aşmamak adına tarihin değiştirilmesini talep etti.

İmparator ise şöyle buyurdu: “Biz, Vedik Dükü ile çocukken kardeş gibiydik, gençliğimizde omuz omuza savaştık. Vedik Dükü, Büyük Wei uğruna savaş meydanında canını feda etti, çok genç yaşta aramızdan ayrıldı; bu Bizim kalbimizde dinmeyen bir acıdır. Wuding savaşında ordu tehlikedeysen ve Biz de zor durumdayken, Pei Youan bir baskınla yetişip Bizleri mutlak bir felaketten kurtardı. Bugün ona Veliaht Prens ile aynı gün evlenme onurunu bahşetmemizin üç sebebi vardır: Birincisi eski bir dostun hatırasını yaşatmak, ikincisi üstün hizmetlerini ödüllendirmek, üçüncüsü ise Veliaht Prens ile Pei Youan'ın, Bizimle Vedik Dükü arasındaki o derin kardeşlik bağını sürdürmelerini temenni etmektir. Fermanımız neyse o uygulansın.”

Vezirler ancak o zaman İmparator'un ne kadar ince düşündüğünü anladılar; bu durum karşısında duygulanarak tebrik dilekçelerini sundular.

O gün, Vedik Dükalığı Malikanesi'nin ön salonunda, Eski Hanımefendi Pei, yanında Hanımefendi Xin ve İkinci Hanım Meng ile birlikte, unvan ve ödülleri getiren memurları diz çökerek karşıladı. Eski Hanımefendi Pei, mevcut unvanlarının yanı sıra, torununun başarısı vesilesiyle "Erdemli ve Huzurlu Büyük Hanımefendi" unvanıyla taltif edildi; kendisine sülün işlemeli resmi giysiler ve taç bahşedildi. Hanımefendi Xin "Birinci Derece Hanımefendi", İkinci Hanım Meng ise "Dördüncü Derece Saygıdeğer Hanım" unvanlarını aldılar. Bu arada, Altı Kurul'da

yıllardır dirsek çürüten Pei Quan da Personel Bakanlığı'nın değerlendirmesinde "gayretli, çevik ve yıllardır hatasız çalışan" notuyla en üst dereceyi aldı ve hızla Bayındırlık Bakanlığı İnşaat Müdürlüğü'ne terfi ettirildi. Böylece hem dördüncü derece memuriyet rütbesine ulaştı hem de herkesin gıptayla baktığı, getirisi yüksek bir makama oturdu.

Pei ailesinin şanı ve şerefi, harlı bir ateşin üzerine dökülen yağ gibi parlıyor, taze çiçeklerin üzerine serilen ipekler gibi göz alıyordu. Bir gecede sadece eski Tianxi dönemindeki görkemlerine kavuşmakla kalmamış, onu da aşmışlardı. Dönemin insanları, bir ailenin yükselişinin ya da çöküşünün evlatlarının maharetine bağlı olduğunu bir kez daha görmüşlerdi. Pei ailesi bunun en canlı örneği idi; başkentte onlara gıpta etmeyen kimse kalmamıştı.

Pei ailesinin bu yükselişiyle birlikte, Zhen ailesinin de itibarı tavan yaptı. İmparator bir ferman çıkararak Jiafu'nun babaannesi Bayan Hu'yu "Yedinci Derece Hanımefendi" unvanıyla onurlandırdı; resmi kıyafetleri, tacı ve beraberindeki altın, gümüş ve ipek hediyeler hızlı ulaklarla Quanzhou'ya gönderildi. Evlerine gelen gidenin haddi hesabı kesildi. Quanzhou kökenli başkent memurlarının akrabalık bağlarını hatırlayıp kapılarını aşındırmasını saymıyoruz bile; alakası olmayan pek çok kişi bile bir yerlerden hısmılık uydurup tebriğe geliyordu. Gelen davetiyeler ve hediyeler odalara sığmaz olmuştu.

Bu evlilik imparatorluk tarafından bahşedildiği için pek çok iş Ayınler Bakanlığı ve İmparatorluk Soy Ofisi tarafından yürütülüyordu, bu da Bayan Meng'in yükünü biraz hafifletmişti. Onun en çok dertlendiği şey, kızı için hazırladığı çeyizdi. Vakit dardı ama neyse ki önceki evlilik hazırlıkları sırasında çeyizin büyük bir kısmı tamamlanmış ve başkente getirilmişti. Şimdi eksikler hızla tamamlanıyor, Jiafu'nun en görkemli şekilde evlenmesi için hiçbir masraftan kaçınılmıyordu.

Düğün günü hızla yaklaşıyordu. Büyük günün bir gün öncesinde, Zhen ailesi çeyizi gönderecek ve yeni odanın yatağını hazırlayacaktı. O gün İkinci Hanım Meng, yanında Rongfang ile gelmişti; Eski Hanımefendi Pei de Yuzhu'yu göndermişti. Hep

birlikte Bayan Meng'e işlerinde yardım ettiler. Büyük bir neşe ve telaş içinde Pei malikanesindeki yeni odayı hazırladılar. Ertesi gün düğün günüydü. O gece anne kız aynı yatakta yattılar. Bayan Meng, kızına fısıltıyla, daha önce hiç bahsetmediği gerdek gecesine dair gizli bilgileri anlatarak, kızının bekarlığındaki son gecesinde ona eşlik etti.

Gece yarısı geçmişti ama Bayan Meng'in gözüne uyku girmiyordu. Kızının evlilik sürecindeki tüm o zorlukları, engelleri düşündü; neyse ki sonunda muradına ermiş, gönlünün efendisiyle evleniyordu. İçinde hem büyük bir sevinç hem de derin bir hüznün vardı. Aniden beline dolanan bir kol ve göğsüne yaslanan bir baş hissetti; kızının da hâlâ uyanık olduğunu anladı. Bu gece kızıyla konuşurken onun dalgın olduğunu, bir genç kızın evlenmeden önce göstermesi gereken o tatlı heyecanı ve mahcubiyeti taşımadığını fark etmişti. Düğün yaklaştıkça kızı daha da sessizleşmişti. Bayan Meng önce buna anlam veremedi ama sonra bir şeyler sezer gibi oldu. Kızını kucağına çekip alçak sesle teselli etti: "Afu, annen senin ne düşündüğünü biliyor. Sanma ki gerdek gecesinde olanları örtbas etmek için bir yol aramadım ama sonra düşündüm; büyük kuzenin senin kaçırıldığını zaten biliyor. Biz fazladan bir işe kalkışırsak asıl o zaman onu kızdırmaktan korkarım. Madem bizzat gelip seni bizden istedi, demek ki o meseleyi hiç dert etmiyor."

Jiafu bir türlü uyuyamıyordu. Karanlığın içinde annesinin bu teselli dolu sözlerini duyunca kalbi daha da sızladı.

Kaçırıldığı o günlerde yaşananlar, şimdi düşündüğünde hem akıl almaz hem de utanç vericiydi. Onu en çok seven annesine bile bunları anlatmaya dili varmıyordu. Annesinin günlerdir çeyizi için oradan oraya koşturmasını izlerken, Pei Youan'ın eve gelip onu istediği o günü, baş başa kaldıklarında ona bakışındaki o soğukluğu ve söylediği son cümleyi hatırlamadan edemiyordu.

Şöyle demişti: "Eğer bir gün sağ salım dönebilirim, verdiğim sözü tutup seninle evleneceğim."

Gerçekten de onunla evleniyordu. Ama o sözdeki bıkkınlık ve mecburiyet hissi, Jiafu her hatırladığında canını yakıyor, kendinden utanmasına sebep oluyordu.

“Biliyorum anne, içini ferah tut...” dedi Jiafu, yüzünü annesinin göğsüne gömerek, sesi olabildiğince neşeli çıkıyordu.

Bayan Meng onun sırtını sıvazladı, aniden bir şey hatırlamış gibi Jiafu’ya yatmasını işaret etti. Kendisi yataktan kalkıp lambayı yaktı, bir anahtar alıp dolabın kilidini açtı, içinden başka bir kilidi açarak küçük bir kutu çıkardı ve yatağa döndü. Son bir küçük kilidi daha açtıktan sonra içinden özenle saklanmış bir yeşim kolye ucu çıkarıp Jiafu’ya uzattı ve şöyle dedi: “Daha önce sana söylememiştim; büyük kuzenin babaannenden seni istemeye geldiğinde, giderken bu kolyeyi nişan hatırası olarak bırakmıştı. Vedik Dükü’nün ölmeden önce ona bıraktığı bir emanetmiş bu. Yarın evleniyorsun, bu hatırayı iyi sakla, yanında götür.”

Jiafu şaşkınlıkla doğruldu, kolyeyi dikkatle eline aldı. Lambanın ışığında baktığında, yeşimin dış yüzeyinde birbirine sarılmış sarmaşık dalları ve ortasında zarif bir orkide çiçeği işlendiğini gördü. Sanki bir kadına aitmiş gibi duruyordu; yeşimin kenarları pürüzsüzleşmişti, belli ki sık sık okşanmıştı. Avucunun içine aldığı anda, dokusu bir kadının teni gibi yumuşak ve sıcaktı.

“...Düşünsene, Vedik Dükü’nün ölmeden önce büyük kuzenine bıraktığı bir şeyi, o mutlaka canı gibi koruyordur. Ama o gün getirip bize hatıra olarak bıraktı; demek ki sana olan niyeti gerçekten samimi.”

Belki annesinin sözleri Jiafu’ya biraz güven vermişti, belki de avucundaki bu nesne onu teselli etmişti. Jiafu başını eğdi, parmak uçlarıyla yeşimin gövdesine dokundu; o düşük ruh hali bir anda dağılıp yerini tatlı bir huzura bıraktı.

Bayan Meng kızının yeniden yatmasını sağladı ve kendisi de yanına uzandı.

“...Benim kızım bu kadar güzelken hangi erkek ona kayıtsız kalabilir? Evlendiğinde büyük kuzenine iyi hizmet et, en büyük dertler bile zamanla unutulur gider...”

“Afu, annene güven; büyük kuzenin seni el üstünde tutacaktır.”

Jiafu elindeki kolyeyi sımsıkı tutarak, annesinin kulağındaki o bitmek bilmeyen fısıltıları eşliğinde gözlerini kapattı ve nihayet derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün büyük düğün günüydü.

Gün boyunca Zhen malikanesinin ön tarafındaki tüm o gürültü patırtı ve neşe, gelin hanımla zerre kadar ilgili değildi. Arka tarafta Jiafu, etrafını saran on kadar hizmetçi ve dadı eşliğinde banyosunu yaptı, saçları tarandı, üzerine kıpkırmızı gelinlik giydirildi ve başına incili tacı takıldı. Hazırlıklar bittiğinde yüzüne kırmızı duvağı örtüldü. Akşamüstü uğurlu saat yaklaştığında, Ayınler Bakanlığı görevlisinin rehberliğinde yapılan uzun seremonilerin ardından sekiz kişinin taşıdığı görkemli bir tahtirevana bindirildi. Müzik sesleri ve sayısız meraklı bakış altında Zhen ailesinden ayrılıp Vedik Dükalığı Malikanesi'ne doğru yola çıktı.

Aynı dakikalarda Doğu Sarayı'ndaki düğün de büyük bir titizlikle devam ediyordu. Tören bittikten sonra gece iyice kararmış, saray binaları karanlığa gömülmüştü. Xiao Lie, Chengguang Salonu'nun basamaklarında tek başına durmuş, şehrin kuzeyindeki o zifiri karanlık gökyüzüne bakıyordu; ay ışığı gölgesini yere uzun bir karanlık olarak düşürüyordu.

Manevi babası bu gece düğün yemeği için Vedik Dükalığı Malikanesi'ne gitmişti. Cui Yinshui köşede sessizce bekliyor, salonun önündeki o kıvıldamayan silüete bakarken nefes bile almaya çekiniyordu.

İmparatorluk şehrinin kuzeyindeki Anding Kapısı, gece yarısı ağır bir gıcırtyla açıldı. Atlı bir silüet, önünde ve arkasında muhafızlarıyla kapıdan çıkıp kuzeye doğru ilerledi ve kısa sürede gecenin koyu karanlığında kayboldu.

Bugün Veliaht Prens'in düğünü olduğu için, İmparatorluk Cien Tapınağı'nda da gün boyu dualar edilmmişti. O sırada bir keşiş uykusundan uyandı ve siyah bir pelerine bürünmüş gizemli bir adamın, Tianxi İmparatoriçesi'nin son günlerini geçirdiği o eski avluya tek başına girdiğini gördü.

Avlunun kapısı kapandı, adamın silüeti kapının ardında kayboldu. Karanlık avlunun harap yolunda uzun süre kıvıldamadan durdu.

Bu gece imparatorluk şehri müzik ve şenlik sesleriyle inliyordu ama burada sadece duvarlardaki yabancı otların arasından esen gece rüzgarının hışırtısı duyuluyordu.

Gece iyice ilerlemiş, yaşlı ağaçların gölgeleri kararmıştı. Silüet nihayet hareketlendi, adım adım o sessiz odanın önüne geldi ve elini uzatıp kapıyı yavaşça araladı.

Pei ailesinden kimse bir yıldır buraya gelmemişti.

Hafif bir gıcırtyla birlikte, tozlu ve bayat bir koku ciğerlerine doldu.

“Ajing, ben döndüm.”

“Senin için yapabileceğim tek şey buydu. Benden nefret mi ediyorsun?”

Karanlığın içinde durdu ve kendi kendine fısıldadı. Gözleri hafifçe doldu, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

İnsan gitmiş, kokusu dağılmıştı.

Havada artık o bir zamanlar ruhunu sarmalayan zarif orkide kokusundan eser yoktu.

Vedik Dükalığı Malikanesi.

Pei Youan'ın düğünü için yeni oda, Eski Hanımefendi Pei'nin kaldığı Kuzey Avlu'nun hemen yanındaki bir bölümde hazırlanmıştı. Üç ana oda ve iki yan odadan oluşan bu yer; yatak odası, oturma odası ve çalışma odasını barındırıyordu. Kuzeyde yer alıp güneye bakan, gayet nizamlı bir yapıydı. Yaşlı kadın burayı seçmiş ve döşetmişti.

Jiafu bütün akşam boyunca duvağının altında bir kukla gibi oradan oraya çekıştırilmiş; tahtırevandan indirilmiş, törenlere katılmış, selamlar vermişti. Nihayet her şey bittiğinde eline kırmızı bir ipek şerit tutuşturuldu. Diğer ucunda Pei Youan'ın olduğunu biliyordu; kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bir rüyadaymışçasına sersemlemiş bir halde gerdek odasına

götürüldü. Yatağın kenarına oturdu ve başını eğip Pei Youan'ın duvağını açmasını beklemeye başladı.

Oda, şaka yapmak için toplanan kadınların kahkahalarıyla doluydu. Pei ailesinin akrabalarının yanı sıra, iki düğ eşi ve beş altı markiz eşi de oradaydı; hepsi ya eski dost ya da yakın akrabaydı. Belki başındaki tacın ve üzerindeki gelinliğin ağırlığındandı —en az on kilo çekiyordu ve bütün akşam boynunu ve omuzlarını sızlatmıştı— belki de içindeki o dinmeyen heyecandandı; sağdıcin uğurlu sözlerini duydukça ve kadınların Pei Youan'ı duvağı açması için kışkırtmalarını işittikçe Jiafu bayılacak gibi oluyordu. Ama o duvak bir türlü kalkmıyordu.

Başı dönüp nefesi daralırken, aniden yüzünde hafif bir esinti hissetti, etraf aydınlandı. Jiafu'nun nefesi kesildi, gayriihtiyari başını kaldırdığında tepeden kendisine bakan o adamın gözleriyle karşılaştı.

Bu gece bu odadaki tek erkek oydu.

Kızıl tören kıyafetleri içinde, belinde yeşim kemeriyle Pei Youan.

Jiafu onu bir yılı aşkın süredir görmemişti; zihninde onun o asil ve vakur halini defalarca canlandırmıştı ama bu geceki halini hiç hayal etmemişti. O kadim uğurlu renkler ve ağırbaşlı kıyafetler onu inanılmaz derecede yakışıklı göstermişti. Gözlerini kocaman açmış, karşısındaki bu büyüleyici adama dalıp gitmişti ki, kadınların hayranlık dolu nidalarıyla kendine geldi. Yüzü kıpkırmızı oldu, hemen gözlerini kaçırıp başını eğdi, bir daha ona bakmaya cesaret edemedi.

Neyse ki yanaklarındaki allık kat kat sürülmüştü ama yeşim beyazı kulak memeleri ve yakasından görünen boynu hafifçe kızıllaşmıştı. Bu hali, bir gelinin o tatlı mahcubiyetine tam uyuyordu ve etraftaki kadınların övgü dolu sözlerini üzerine çekiyordu.

Gelin gerçekten de çok güzeldi; her türlü övgüyü hak ediyordu.

Pei Youan'ın bakışları hafifçe titredi, gelinin o kıpırtısız

duruşuna kısa bir bakış fırlattı ve sağdıcın yönlendirmesiyle, yüzünde bir gülümsemeyle yanına oturdu. Yatağa uğurlu yiyecekler serpidi, mantılar yendi, karşılıklı kadehler tokuşturuldu.

Jiafu büyük bir dikkatle, o neşeli kahkahaların ve sayısız gözün altında tek bir hata bile yapmadı. Önceden kendisine öğretilen her adımı birer birer tamamladı.

Karşılıklı kadehler içildikten sonra düğün töreni neredeyse bitmişti; geriye tek bir adım kalmıştı: Gerdek.

Doğal olarak bu, yeni çiftin en mahrem anıydı.

Vakit henüz erkendi, dışarıda hâlâ çok sayıda davetli vardı. Pei Youan kadehini bitirdikten sonra, başı hâlâ öne eğik olan Jiafu'ya bir baktı, kadehi bıraktı ve yatağın kenarından kalktı. Şaka yapmaya devam etmek isteyen kadınlara gülümseyerek, “Bugün çok yoruldu. Değerli yengelerim ve halalarım, hatırım için lütfen odadan çıkın. Eğer hâlâ eğlenmek istiyorsanız, dışarıda sizin için birkaç kadeh daha içebilirim, ne dersiniz?” dedi.

Anyuan Markizi'nin eşi gülümseyerek, “Hadi gidelim, hadi gidelim; Youan daha şimdiden yeni gelinini kıskanmaya başladı. Bugün o damat bey, sözünü ikiletmemek lazım. Biz yaşlı cadılar en iyisi uslu uslu gidelim ki bir dahaki gelişimizde kapıdan kovulmayalım!” dedi.

Kahkahalar eşliğinde kadınlar nihayet birer birer odadan çıktılar.

Pei Youan döndü ve Jiafu'ya alçak sesle, “Sen istirahate çekil, beni bekleme. Daha ilgilenmem gereken misafirler var,” dedi ve odadan çıktı.

Jiafu evlenirken, daha önce kendisine eşlik eden Tanxiang ve Musi gibi hizmetçi kızların yanı sıra, annesi Bayan Meng de kendi yanındaki emektar Liu Bacı'yı onunla birlikte göndermişti. Pei Youan, gelinin duvağını açtıktan sonra odadan ayrılınca, az önceki şen şakrak ve bayram havasını andıran o neşeli atmosfer bir anda dağılmış, gerdek odasına derin bir sessizlik çökmüştü. Liu Bacı, yanındaki kızlarla içeri girip Jiafu'nun başındaki ağır gelin tacını çıkardı; takılarını, omuzluğunu ve ağır gelinlik cübbesini bir kenara bıraktılar. Üzerinde sadece üç kat ince kıyafet kalan Jiafu, bu gece için özel olarak dikilmiş, omuzları bulut desenli, göğsü talih düğümleriyle işlenmiş kızıl ipekten bir entari giydi. Altında, üzerinde sarmaşık lotusu desenleri parıltı veren saten bir şalvar, belinde ise altın işlemeli kızıl bir etek vardı. Az önceki o aşırı resmi tören kıyafetlerine kıyasla, bu haliyle neşesinden bir şey kaybetmemiş, aksine zarafetine bir de yumuşak bir cazibe eklenmişti.

Jiafu öğleden beri ağzına tek lokma koymamıştı. Kalabalık dağılıp etrafında sadece tanıdık yüzler kalınca, bütün gece süren o gerginlik yavaş yavaş yerini açlığa bıraktı; karnı zil çalıyordu. Yine de iştahı yoktu. Liu Bacı'nın getirttiği tavuk çorbasından birkaç yudum içti, bir parça mandalina yedi ama gerisini getiremedi. Liu Bacı kızlara sofrayı toplattı, Jiafu'nun elini yüzünü yıkamasına yardım edip ağzını hoş kokulu sularla çalkalattı. Her şey tamamlanınca Jiafu'yu yatağın kenarına oturtup damadın dönmesini beklemeye koyuldular.

Jiafu epey bir süre bekledi. Nihayet dışarıdan hafif ayak sesleri gelmeye başladı; koridordaki hizmetçilerin “Büyük Beyefendi geliyor,” dedikleri duyuluyordu.

Genç kız ister istemez yeniden gerildi. Sırtını dikleştirdi, gözlerini kapıya dikti. Geniş kollarının altına sakladığı elleri, parmakları birbirine kenetlenmiş halde sımsıkı duruyordu. Liu Bacı da sesleri duyunca kızlarla birlikte hemen kapıya koştu.

Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı ve içeriye bir gölge süzüldü; Pei Youan dönmüştü.

Pek fazla içmişe benzemiyordu, adımları gayet sağlamdı. İçeri girer girmez başındaki tacı çıkardı ve herkesin dışarı çıkmasını işaret etti. Liu Bacı, Jiafu'ya bir bakış atıp ona hizmet etmesini imâ ettikten sonra yüzünde bir gülümsemeyle kızları alıp odadan çıktı ve kapıyı arkalarından kapattı.

Aradan geçen bir yılı aşkın süreden sonra, bu gece Pei Youan yeniden karşısındaydı. Az önceki gibi etrafları kalabalık değildi; artık baş başaydılar. Jiafu'nun kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Annesinin defalarca tembihlediği sözleri hatırlayıp kendini topladı. Bütün gece oturduğu yatağın kenarından kalktı, yavaşça onun arkasına geçti ve tüm cesaretini toplayarak fısıldadı: “Beyim, müsaade buyurun, üstünüzü değiştirmenize yardım edeyim.”

Pei Youan sırtı ona dönük halde dış cübbesini çıkarıyordu. Arkasından gelen sesi duyunca duraksadı, başını çevirip onunla göz göze geldi.

Birbirlerine çok yakındılar. Jiafu nihayet net bir şekilde görebiliyordu; gerçekten de çok içmemişti ama gözlerinde yine de hafif bir mahmurluk, belli belirsiz bir sarhoşluk buğusu vardı.

Adam hafifçe mırıldanıp “Zahmet oldu,” dedi ve çıkardığı cübbeyi Jiafu'nun uzanan ellerine bıraktı. Ardından yanından geçip yatağın kenarına oturdu.

Jiafu bir an duraksadı. Elinde onun kıyafetlerini tutarken, eskiden Wuding'de birlikte yaşadıkları günleri hatırladı. O zamanlar Pei Youan her akşam eve döndüğünde, Jiafu onun cübbesini almak için hizmetçilerle yarışırđı. Adam bazen hafifçe gülümser, bazen de ifadesiz kalırdı ama Jiafu asla bir rahatsızlık hissetmezdi.

Bu gece o, Jiafu'nun kocası olmuştu; kendisi de onun karısıydı. Ama adam bu kadar nazik ve mesafeliydi.

Jiafu kıyafetleri düzgünce yerleştirdi, arkasını döndü ve yavaşça onun yanına gitti.

Adam yatağın kenarında oturuyordu, Jiafu ise hemen yanında

dikilmiş, gözlerini bir an bile ayırmadan ona bakıyordu.

Kızıl mumlar yanıyor, gölgeler odada oynaşıyordu. Bir süre ikisi de konuşmadı.

Kısa bir süre sonra adam, sanki sarhoşluğun ağırlığına daha fazla dayanamıyormuş gibi elini kaldırıp alnını ovuşturdu. Gözlerini ona çevirmeden, mırıltıyla karışık, “Vakit hayli geç oldu, sen de dinlen artık,” dedi. Sözüünü bitirir bitirmez yatağa uzandı. Üzerinde hâlâ üç kat kıyafeti vardı; en dıştaki içliği tertemizdi, tek bir kırışık bile yoktu.

Jiafu hafifçe “Hı hı,” diye mırıldandı. Arkasını dönüp yavaşça kıyafetlerini çıkardı. Sadece en içteki ince giysisiyle kalınca sessizce yatağa tırmandı ve onun yanına uzandı.

Vücudunu büzüştürüp ona doğru döndü. İkisi de üzerinde “Yüz Evlat ve Bin Saadet” motifi işlenmiş uzun, ipek bir yastığı paylaşıyordu ama aralarında bir karışıklık mesafe vardı. Adam sırtüstü uzanmış, gözlerini yummuştu; sanki uyuyordu. Nefesi düzenliydi, kirpikleri bile kımıldamıyordu.

Jiafu da önce gözlerini kapattı, sonra yavaşça açıp onun yan profilini seyretmeye daldı. Uzun bir süre öylece baktıktan sonra annesinin tembihlerini hatırladı. Defalarca tereddüt ettikten sonra nihayet cesaretini topladı, yavaşça ona doğru sokuldu ve yumuşak kolunu uzatıp gizlice beline doladı.

Pei Youan’ın kirpikleri hafifçe titredi.

Jiafu onun hâlâ uyanık olduğunu biliyordu, yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

“Beyim...”

Sesi bir sinek vızıltısı kadar kısıktı. Kirpikleri titreyerek gözlerini yumdu ve başını hafifçe onun omzuna yasladı.

Pei Youan ne bir tepki verdi ne de onu itti. Bir süre sonra sakın bir sesle, “Seni eşim olarak aldığıma göre, seni her daim koruyup kollayacağım,” dedi. “Bundan böyle uslu durmalı, bir daha asla aklından geçmemesi gereken niyetlere kapılmamalısn.”

Jiafu donakaldı, vücudu kaskatı kesildi. Yavaşça gözlerini

açıp başını kaldırdı.

Adam da gözlerini açmıştı. Başını hafifçe ona doğru çevirdi; bakışları yastığın üzerinde birleşti.

Gözleri simsiyah, bakışları ise buz gibiydi; içinde en ufak bir şefkat kırıntısı bile yoktu.

Jiafu'nun yüzündeki o tatlı kızılık yavaş yavaş soldu. Belindeki kolunu yavaşça geri çekti.

"Anladım... Benim hatamdı... Sana öyle davranmamalıydım..."

Artık onun yüzüne bakamıyordu. İçini derin bir hüsrana kaplamıştı. Gözlerini yere indirip mırıldandı.

"Beni boş ver. Artık bu eve gelin geldin, yarın öbür gün buradaki insanlarla iç içe olacaksın. Küçük Quan'a gelince; eğer o çocuğu sevmiyorsan, bundan sonra ondan uzak durman yeterli. Bir derdin olursa bana söyle. Şunu unutma: Amaçlarına ulaşmak için bir daha asla o aşağılık yöntemlere başvurmana izin vermeyeceğim. Karşımda da bir daha asla yalan söyleme. Sebebi ne olursa olsun."

Eğer Jiafu az önce sadece mahcubiyet hissediyorduyorsa, şimdi bu sözleri onun ağzından duymak, hissettiklerini anlatmaya yetmezdi.

O "Donmuş Ejderha Beyni" meselesini aslında çoktan unutmuştu. Ama şu an, o anı ona hatırlatılmıştı.

Demek ki adam, Jiafu'nun ona söylediği yalanları hiç unutmamıştı. Sadece şimdiye kadar yüzüne vurmamıştı.

Ve tam da bu gece, onunla evlendiği gece, nihayet içindikileri döküp ona dersini veriyordu.

Jiafu iyice büzüldü. Gözlerini kaldırıp tekrar ona baktı.

Adam sözünü bitirmiş, gözlerini kapamıştı; ifadesi öyle sakindi ki sanki yeniden uykuya dalmıştı.

"Ben... aklımda tutacağım..."

Bu kısa cümleyi söylemek bile Jiafu'nun tüm gücünü tüketmiş gibiydi. Boynunu büküp öylece kaldı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Kulağında sadece adamın

nefes alış verişleri yankılanıyordu.

Artık ona yaslanmıyordu. Sessizce, santim santim geri çekildi; ta ki kıyafetinin tek bir ucu bile ona değmeye kadar.

Nefesini tuttu, yavaşça diğer tarafa döndü. Gözlerini kapattığı anda yaşlar süzülüp kulağına doğru aktı.

Hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu ama gözyaşları dinmek bilmiyordu; yastığın bir kısmını sıırıslıkla etmişti.

“Neye ağlıyorsun?”

Bir süre sonra arkasından onun sesini duydu. Başını çılınca iki yana sallayarak, “Ağlamıyorum,” diye mırıldandı.

“Belli ki ağlıyorsun,” dedi adam, bir an duraksadıktan sonra.

Jiafu daha fazla dayanamadı, hıçkırıklara boğuldu. Gözleri kapalı, kesik kesik konuştu: “Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, madem beni bu kadar hor görüyorsun, neden evlendin benimle? Ben sana daha önce de söylemişim, o mesele artık umurumda değildi, beni al diye seni zorlamadım ki!”

Pei Youan başını çevirip arkası dönük yatan kıza baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra, “Senden nefret ettiğimi ya da seni hor gördüğümü ne zaman söyledim?” dedi. “Sadece sana bundan sonra uslu durmanı, yamuk işlere kalkışmamı öğütlüyordum.”

“Belli ki benden nefret ediyorsun, beni hor görüyorsun...”

Jiafu hıçkırarak devam etti: “...Merak etme, senin peşini bırakmam... İleride gönlüne göre birini bulduğunda...”

Bu sözleri söylerken içindeki keder dayanılmaz bir hal aldı. Kendini tutmaya çalıştıkça gözyaşları kopan bir inci kolye gibi dökülüyor, ağladıkça daha da kahroluyordu.

“Saçmalamay kes. Ağlama artık...”

Arkasındaki Pei Youan’ın sesi az öncekine göre çok daha yumuşaktı; sanki bir çocuğu pırpışlar gibi temkinliyi.

Jiafu yüzünü yastığa gömdü, omuzları sarsılıyordu: “...Elimde değil... Karışma bana...”

Pei Youan yatakta doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Arkası dönük yatan kıza bir süre baktıktan sonra hafifçe eğildi,

elini omzuna doğru uzattı ama tam dokunacakken duraksadı.

“Ağlama artık...”

Jiafu hıçkırmaya devam etti.

“Susturmak için ne yapmam lazım?”

Jiafu duymamış gibi davrandı.

Pei Youan bir süre sessiz kaldı, sonra aniden, “Eğer ağlamaya devam edersen çalışma odasına giderim,” dedi ve yataktan çıkacakmış gibi yaptı.

Jiafu bir anda durdu. Gayriihtiyari bir hızla yüzünü ona çevirdi; yaşlı gözlerini kocaman açıp ona baktı.

Pei Youan derin bir nefes verdi, kızın yaşlarla ıslanmış yüzüne bir bakış atıp yataktan indi.

Jiafu onun giden sırtına bakarken kalbi küt küt atıyordu, yüzündeki kan çekilmişti.

Onun önünde böyle zırlı zırlı ağlayıp canını sıkmak niyetinde değildi aslında. Sadece az önce kendini o kadar mahcup ve kederli hissetmişti ki gözyaşlarını tutamamıştı.

Gerdek gecesinde, eğer adam gerçekten ondan bıkip çalışma odasına giderse, yarın kimsenin yüzüne bakamazdı; en iyisi yerin dibine girmektir.

“Büyük Kuzen!”

Jiafu bir hamlede yataktan fırladı, arkasından atılıp adamın beline sımsıkı sarıldı. Bırakmaya hiç niyeti yoktu.

“Ağlamıyorum artık, gitme ne olur...” Sesi hâlâ ağlamaklıydı ama kendini sımsıkı tutuyordu.

Pei Youan sırtında aniden yumuşacık bir sıcaklık hissetti, karnına da iki küçük kol dolanmıştı. Hâlâ yatağın kenarında oturur vaziyetteydi. Omuzları bir an duraksadı, sonra başını eğip kızın ellerini nazikçe çözdü ve ayağa kalktı.

“Büyük Kuzen... Vallahi ağlamıyorum artık...”

Jiafu yorgan yığınının üzerinde oturmuş, başını kaldırmış korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Sesi yalvarır gibiydi, gözünün ucunda düşmekle düşmemek arasında kararsız kalmış bir damla

yaş parlıyordu; zavallı bir hali vardı.

Pei Youan bir süre ona baktı, sonra arkasını döndü.

Jiafu onun banyoya girişini izledi. Çıktığında elinde ıslak bir havlu vardı. Yatağın yanına gelip üzerine eğildi ve nazikçe yüzünü sildi. İşi bitince alçak sesle, “Söz dinlersen gitmem,” dedi.

Jiafu hemen başını salladı. Gözünün ucundaki o damla yaş pıt diye yanağına düştü; hemen eliyle silip hızla yatağa uzandı ve gözlerini yumdu.

Kısa bir süre sonra yatağın diğer tarafı çöktü, Pei Youan da yanına uzanmıştı. Uzun bir sessizliğin ardından, adamın kolu yavaşça uzandı ve onu kendine doğru çekti.

Jiafu, adamın nazikçe kıyafetlerini çözdüğünü hissetti.

Gözlerini sımsıkı kapadı, vücudu hafifçe titriyordu.

“Korkma. Eğer canın yanarsa söyle,” dedi adam.

Altındaki şalvarı dikkatlice çıkardı, kızın o pürüzsüz belini ve kalçasını hafifçe kaldırıp altına ipek bir mendil serdi. Üzerine yavaşça abanırken dudakları kızın kulak memesine değdi, fısıltıyla konuştu.

Jiafu’nun kulakları cayır cayır yanıyordu ama adamın dudakları, vücudunun sıcaklığı gibi hafif serindi.

Tüm süreç boyunca adam son derece nazikti; ancak fazladan hiçbir hareketi yoktu, onu öpmeyi bile. Sadece tam içine girdiğinde, Jiafu acıyla omuzlarına tutunup kısık sesle inlediğinde bir an duraksadı ve alnından süzülen bir damla teri öperek sildi.

İşleri bitince, utancından gözlerini sımsıkı kapamış yatan Jiafu’nun vücudunu sildi, üzerinde kıvrıl bir leke olan o mendili kenara koydu ve kendi kıyafetlerini giyip düzgünce yerine uzandı.

O gece Jiafu’nun kalbi bir tatlı bir buruk duygularla dolup taşı; bir uyudu bir uyandı. Yanındaki adam ise sanki derin bir uykundaydı; bir kez bile kıpırdamadı, ona bir daha dokunmadı.

Daha beşinci nöbet bile bitmemişti, hava hâlâ karanlıktı. Kapı vuruldu; hizmetçi kadınlar yeni evli çifti uyandırmaya,

büyüklerin huzuruna çıkıp atalara dua etmeye çağırmaya gelmişlerdi.

Pei Youan, gecenin geri kalanında hiç uyumadı.

Her ne kadar az uyuyan biri olsa da, yılların getirdiği o çelik gibi disiplini sayesinde bir alışkanlık edinmişti; zihni ne kadar meşgul olursa olsun vücudu dinlenmesi gerektiğini anladığında yatağa uzanır uzanmaz tüm düşüncelerinden arınıp uykuya dalabilirdi. Zira uykunun cana can kattığını, zihni tazelediğini bilirdi. Ancak dün geceki gibi, sabaha kadar tek bir an bile gözünü kırpmadan uyanık kalması pek sık rastlanan bir durum değildi.

Dün gece onunla evlenmiş, bir erkek ve bir kadın olarak o mahrem yakınlığı paylaşmışlardı.

Yastığının yanında aniden birinin, üstelik bir kadının varlığı, onun için gerçekten de daha önce tatmadığı bir histi. Bu, Meng'in malikânesindeyken kızın o sarhoş anında yatağına gizlice girdiği ve onun ne olduğunu anlamadan kızı kucaklayıp uyuduğu o geceye hiç benzemiyordu.

Dün gece, yeni evli bir koca olarak gerdek gecesinin gereklerini yerine getirirken aslında kızın tepkilerini oldukça dikkatle izlemişti.

Altında hiç kıpırdamadan durmuş, kaşlarını hafifçe çatmış, gözlerini sımsıkı yummuştu. Baştan sona emindi ki, kız ona bir kez olsun bakmamıştı; sanki pek de gönüllü olmadığı ama katlanmak zorunda kaldığı bir şeye sabrediyor gibiydi.

Bu yüzden ona karşı çok daha temkinli davranmış, belki de dokunulmasını istemediği yerlere elini sürmemeye gayret etmişti.

Bu durum, Pei Youan'ın zihninde uzun süredir yer eden bir düşüncüyü perçinlemişti. Bu küçük kuzen, en başından beri sadece bir felaketten kaçmak, sığınacak bir liman bulmak için yanından ayrılmamış, onu memnun etmek için binbir takla atmış, hatta o akıl almaz işlere kalkışıp kendisiyle evlenmesini sağlamıştı. Bu gece de ona yakınlık göstermesi, muhtemelen

sadece yeni kurulan bu karı koca bağıını sağlamlaştırmak içindi.

Aslında bu gece onu tamamen görmezden gelebilirdi ama sabaha karşı kızın yaşayabileceği o mahcubiyeti ve reddedilmenin vereceği o derin üzüntüyü düşününce içi elvermemişti.

Sırf merhametinden dolayı hiç tanımadığı, ölmek üzere olan birini kurtaracak kadar yufka yürekli bir kızdı; demek ki eğitilebilir, yola getirilebilirdi. Madem onunla evlenmişti, o zaman kızın içini tamamen ferah tutmalıydı. Ona kolunu uzatırken kendine söylediği buydu.

Kızın ona bir sığınak olarak tutunduğu düşüncesi yeni bir şey değildi; bunu zaten biliyordu. Eskiden bu durum onu pek rahatsız etmezdi ama şimdi, tam da o özel anda, onu altına almışken aynı düşünce zihninde belirince, daha önce hiç hissetmediği, alışık olmadığı bir huzursuzluk duymuştu.

Nihayetinde o da bir aziz değildi. Et ve kemikten, dünya nimetleriyle beslenen bir insandı; kim aziz olabilirdi ki? O gece yaşanan o talihsiz kaza için elinden geleni yapmış, onunla evlenmişti; zaten üzerine düşen sorumluluğu fazlasıyla yerine getirmişti. Aslında bu gece böyle bir şeye girişecek havada da değildi.

Çocukluğundaki o zayıf bünyesi yüzünden kapısını çalmadığı hekim kalmamıştı; aralarında işinin ehli üstatlar da vardı, keramet sahibi olduğu iddia edilen garip adamlar da. On yaşındayken, nefes terbiyesi ve riyazetle ün salmış bir dervişle karşılaşmıştı. Adamın iki yüz yaşında olduğu söyleniyordu ama saçları gür ve siyahtı, cildi ise orta yaşlı birininki gibi diriydi. Devlet Köşkü Efendisi bu derviş duyunca hemen çağırtmış, oğluna nefes tekniklerini ve vücudunu nasıl güçlendireceğini öğretmesini istemişti. Bir süre sonra derviş bir "Gönül Kitabı" çıkarmış ve içindeki tekniklerle genç kızların enerjisini kullanarak nefes terbiyesi yapabileceğini, böylece tüm dertlerinden kurtulacağını söylemiş, deneme yapmak için uygun kızlar getirilmesini istemişti. Devlet Köşkü Efendisi o zaman anlamıştı ki, bu derviş aslında altmışını yeni devirmiş, sadece kendine iyi bakan bir sahtekârdı; hemen kovmuştu adamı. O

"Gönül Kitabı"ndaki teknikler de haliyle sadece teoride kalmıştı.

O dervişin öğrettiği nefes teknikleri gerçekten işe yaramıştı; Pei Youan yıllardır bu teknikleri uyguluyor ve faydasını görüyordu. O kitap ise, Youan'ın hayatı boyunca kadın erkek ilişkilerine dair aldığı ilk ve son gizli dersti.

Bunca yıl geçmişti, aslında bu meseleyi bir daha hiç hatırlamamıştı ama şimdi, sanki bir el onu dürtmüş gibi, zihninde hiç olmaması gereken bazı görüntüler canlanıvermişti.

Üstün bir zekâsı vardı; çocukluğundan beri okuduğu her şeyi bir bakışta hafızasına kazırdı. O derviş kitabı çıkardığında şöyle bir göz gezdirmiş olmasına rağmen, şimdi hatırlayınca her sahne zihninde capcanlı belirliyordu.

Altında gözlerini yummuş, sanki bir şeye katlanıyormuş gibi duran kıza bakarken, Youan'ın içine aniden karanlık bir merak düştü.

Eğer dervişin o kitabındaki yöntemleri ona uygulasaydı, acaba o zaman ne yapardı?

Ancak bu düşünce bir anlık bir parlamaydı. Daha derinini düşünmeden, kız sanki rahatsız olmuş gibi altında hafifçe kıpırdandı. O an Youan kendini tutamadı ve işi aceleyle bitiriverdi. O hararetle an geçip gittikten sonra, kızın yanında gözlerini yummuş, kıvrılmış halini gördü; üzerindeki kıyafetler darmadağın olmuştu, o narin bedenini elleriyle ayaklarıyla örtmeye çalışan o zavallı hali... Youan'ın içini aniden derin bir pişmanlık ve suçluluk duygusu kapladı. Hemen kendini toparlayıp kıızı rahat ettirdi, kendi üstünü başını düzeltti ve sonunda uzandı.

Pei Youan yanındaki kızın en başta derin uyumadığını, birkaç kez uyandığını biliyordu. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde yorgunluktan sızıp kalmıştı.

Ama kendisi sabaha kadar bir daha uyuyamadı.

Çocukluğundaki o bünye zayıflığından kaynaklanan kan eksikliği illeti, yetişkinliğinde pek baş göstermese de, dün gece anlaşılan yine onu zorlamıştı.

Önce o pişmanlık ve suçluluk, sonra endişe ve beraberinde

gelen o kaçınılmaz, gizli hüsrân...

Pei Youan o gece tamamen uykusuz kaldı.

Kız uyuduktan kısa bir süre sonra yana dönmüş, ona doğru sokulmuştu. O yumuşacık küçük başı omuzuna dayanmış, ona sığınmıştı.

Uykusunda ona yaslanmayı seviyor gibiydi; yanına geldikten sonra bir daha hiç kıpırdamamış, derin bir uykuya dalmıştı.

Pei Youan'ın kulağında sadece onun hafif nefes sesleri vardı. Kızın nefesiyle birlikte ortama ılık bir rayiha yayılıyordu.

Youan gözlerini kapattı, zihnini boşaltıp nefesine odaklandı ama ne kadar denerse denesin, yanındaki kız gibi huzurla uyuyamıyordu. Ta ki kapıdan gelen o hafif tıklama sesini duyana dek.

Gözlerini yavaşça açtı; göz pınarlarında ince bir kırmızılık belirmişti.

Pencerenin dışı hâlâ karanlıktı, gerdek mumları bütün gece yanmıştı. Perdenin arasından sızan o loş ışıktaki kendisine yaslanmış, uykunun en derin yerindeki o küçük yüze bir süre baktı ve sessizce yataktan kalktı.

—

Jiafu dün gece önce uyuyup uyanmış, huzursuz rüyalar görmüştü; şimdi ise tam uykunun en tatlı yerindeyken zorla sarsılarak uyandırıldı. Çapaklı gözlerini güçlükle açtığında, karşısında Liu Dadı'nın kocaman yüzünü gördü. Dadı alçak sesle, "Hanımefendi, kalkma vakti! Şafak sökeli epey oldu, Büyük Efendi çoktan kalktı, sizi bekliyor!" dedi.

Jiafu önce ne olduğunu anlayamadı, sonra aniden jeton düştü; o "Hanımefendi" hitabının kendisine olduğunu fark edince hemen ayıldı. Hızla yana döndü; yastığın yanı boştu. Pei Youan ne zaman kalkmıştı bilinmez, ortalarda yoktu.

Uyanınca onu neden çağırmamıştı ki? Resmen uykusuna yenik düşmüştü!

Jiafu telaşla yataktan fırladı.

Sin Hanım'ın yanındaki Wang adındaki bir dadı, yanında bir

hizmetçi kızla içeri girdi. Liu Dadı kadının niyetini bildiğinden hemen gidip üzerinde "bekâret nişanı" olan tepsiyi aldı. Wang Dadı şöyle bir baktı, tepsiyi teslim aldı ve Jiafu'ya gülümseyerek sabah selamı verip çıktı.

Liu Dadı ve Tanxiang, Jiafu'nun giyinmesine yardım ettiler; çabucak hazırlandı. Muxiang ve diğer Pei ailesi hizmetçileri temizlik eşyalarıyla içeri girdiler. İş bittiğinde Jiafu ağzına tek lokma koymadan aceleyle dışarı fırladı.

"Hanımefendi, Büyük Efendi vaktin henüz gelmediğini söyledi. Bu sabah iş çok, iki lokma bir şey yiyip öyle gidin..."

Liu Dadı, Jiafu'nun dün gece de pek bir şey yemediğini bildiğinden, aç kalmasına kıyamayıp arkasından seslendi.

"Yiyemem..."

Jiafu paravanı geçip dışarıdaki oturma odasına daldı. Pei Youan'ın satranç masasının başında oturduğunu gördü; elinde bir kitapla sanki onu bekliyordu. Üstü başı tertemiz, çakı gibi bir hali vardı. Jiafu'nun sesini duyunca başını kaldırdı.

Jiafu aniden duraksadı, onunla göz göze gelince hafif bir mahcubiyetle fısıldadı: "Sabah için kusura bakma, uyuyakalmışım, seni beklettim. Hazırım, hemen çıkabiliriz."

Pei Youan, "Pek geç sayılmaz. Bir şeyler atıştır öyle gidelim, zararı yok," dedi. Elindeki kitabı masaya bıraktı ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Liu Dadı hemen mutfaktan yeni gelen yemek kabını getirdi, küçük bir yer sofrasına dizdi. Taze filizler, orman eğreltisi, şalgam, taze karides kavurması, tuzlu tavuk göğsü ve bir kâse pirinç lapası... Mis gibi kokuyorlardı. Jiafu ancak o zaman karnının zil çaldığını fark etti. Pei Youan'ı falan unutup hemen oturdu, tabağın yarısından fazlasını bitirdi. Karnı doyunca ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Dışarıda hava yavaş yavaş ağarıyordu. Bahçedeki çiçeklerin arasına gizlenmiş sabah kuşları neşeyle cıvıldıyordu. Pei Youan kapıya arkasını dönmüş, revakın altında öylece duruyordu; kim bilir ne düşünüyordu.

Jiafu yanına yaklaşıp usulca, "Efendim, ben hazırım," dedi.

Youan döndü, kızı tepeden tırnağa süzdü. Yüzünde o bildik gülümsemesi belirdi, başıyla onayladı ve ağırbaşlı bir sesle, “Gel benimle o zaman,” dedi.

Ana salona vardıklarında Jiafu, az önce önünden yürüyen Pei Youan'ın basamakların önünde adımlarını yavaşlattığını fark etti; sanki onu bekliyor gibiydi.

O yavaşlayınca Jiafu da birkaç hızlı adımla ona yetişti ve birlikte içeri girdiler.

Salonda hâlâ parlak mumlar yanıyordu. Yan taraflarda her evden hizmetçi kadınlar sıralanmıştı ama içeride çıt çıkmıyordu. Yaşlı Hanımefendi Pei tam ortada oturuyordu. Sağında ve solunda Pei Quan, Bayan Xin ve İkinci Yenge Meng vardı. Onların altında Pei Xiuluo oturuyordu ama Pei Xiuzhi ortalarda görünmüyordu.

İçeri girer girmez Jiafu, sayısız gözüün üzerine dikildiğini hissetti. Gözlerini hafifçe yere indirip Pei Youan'ı takip ederek Yaşlı Hanımefendi'nin huzuruna çıktı ve önce ona diz çökerek selam verdi.

Yaşlı Hanımefendi Pei normalde evde koyu renkli, sade kıyafetler giyerdi ama bu sabah üzerinde öd ağacı rengi zemin üzerine altın işlemeli "wan" motifiyle bezenmiş yepyeni bir kıyafet vardı; her zamankinden çok daha dinç görünüyordu. Pei Youan ve Jiafu selamlarını bitirince kalkmalarını buyurdu. Pei Youan ayağa kalktı ama Jiafu diz çökmeye devam etti. Yanındaki Liu Bacı'dan daha önceden hazırladığı, bir gelinin büyüklere hürmetini göstermek için sunduğu iki el işini aldı ve saygıyla iki eliyle uzattı. Bunlardan biri siyah kadife bir alın bandı, diğeri ise koyu mavi kumaştan, altı yumuşak, işlemeli bir çift kadın pabucuydu. İşlemeler zarif olsa da kumaşın kendisi oldukça sade, besbelli taşra işiydi. Bunlar ortaya çıkınca, yakındaki hizmetçi kadınlar gözlerini dikip Jiafu'ya küçümseyen bakışlar attılar.

Yuzhu bunları almak için öne atıldı ama Yaşlı Hanımefendi onu durdurup hediyeleri bizzat kendi kabul etti.

Jiafu alçak sesle, “Büyükanne, alın bandı soğuk havalara

içindir, pabuçlar ise bu mevsime uygundur. Düşündüm ki, sizin gibi ihtişam içinde yaşayan birine göklerden gelen efsanevi giysiler bile sunulsa pek kıymeti olmazdı; bu yüzden gelininizin bir nişanesi olarak rahatlığınız her şeyden önemliydi. Kendi memleketimin yerli dokuma kumaşını kullandım; hem hafif hem de yumuşaktır, özellikle havalar ısındığında ayağı terletmez. El işini bizzat kendim yaptım, eğer dikişlerimde ya da işlemelerimde bir kusur varsa lütfen kusuruma bakmayın,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi önce alın bandına dokundu, sonra pabuçların üzerindeki işlemeleri okşadı, başıyla onaylayarak gülümsedi: “O süslü püslü, kıymetli şeylerin sadece görüntüsü güzel, her evde de bulunur zaten. Yaşlandım artık, senin bu kadar düşünceli olman, beni bu denli gözetmen çok kıymetli. Bunları kabul ediyorum, havalar ısınınca giyeceğim. Eğer rahat edersem, bana birkaç çift daha yaparsın, eski dostlarıma da gönderirim.”

Jiafu gülümseyerek onayladı, Yaşlı Hanımefendi’den ödülünü alıp ona teşekkür ederek ayağa kalktı. Az önce ona küçümseyerek bakan hizmetçilerin bakışları bir anda değişmişti.

Pei Youan her zamanki gibi ifadesizdi. Jiafu’ya bir bakış atıp onu Bayan Xin’in huzuruna götürdü.

Bayan Xin bir sandalyede oturuyordu, yanındaki diğer sandalye ise vefat eden Veguo Dükü’nün anısına boş bırakılmıştı. Yüzünde bir gülümsemeyle dimdik oturuyordu. Jiafu’nun sunduğu çaydan bir yudum aldı, el işi hediyesini kabul edip karşılığında bir hediye verdi. Ardından sıra Pei Quan ve İkinci Yenge Meng’e geldi.

Pei Quan her zamanki gibi vakur ve mesafeliydi, evde pek gülmezdi. Ama bu sefer, rütbesinin yükselmesinin yeğeninin sayesinde olduğunu bildiği için, Jiafu selam verirken ona son derece nazik davrandı. İkinci Yenge Meng ise çok daha sıcaktı; Jiafu’nun ellerini tutup Pei Youan’a gülümseyerek, “Dün gece gerdek odasından çıkan yengelerin, teyzelerin hepsi Afu’yu öve öve bitiremedi. Sadece güzelliği değil, o kadar hamarat ve düşünceli ki... Bak, Yaşlı Hanımefendi bile onu ne kadar çok sevdi. Ben bu yeğenimi hep kendi kızım gibi sevdim, şimdi

seninle evlenince tam bir aile olduk. Sen ve Afu, bu geçmiş hayatlardan gelen bir kader, alnınıza yazılmış bir kismet,” dedi. Sonra elini sallayıp kendi oğlunu çağırdı.

Pei Xiuluo saygıyla yaklaşıp Jiafu’ya “Yenge,” dedi.

Pei Xiuluo, Pei Xiuzhi ile hemen hemen aynı yaştaydı, ondan sadece yarım yaş küçüktü ama kaderleri bambaşkaydı. Babasından kalan bir unvanı yoktu, rütbesini kendi tırnaklarıyla kazıyarak almak zorundaydı. Tabii Pei Youan gibi onlu yaşlarında sınavı kazanıp Baş Bilgin olanlar yüzyılda bir gelirdi; sınavlar zordu. Pei Xiuluo çok sıkı çalışıyordu ama şu an sadece bir "xiucai" rütbesi vardı. Neyse ki devlet bursuyla Guozijian’a girmeyi başarmıştı; gelecek yıl yeni imparatorun açacağı sınavı bekliyordu. Nişanı da yapılmıştı, sınavdan sonra evlenecekti.

Aslında Jiafu ile o öz kuzendiler, aralarının çok daha iyi olması gerekirdi. Küçükken öyleydi de; Pei Xiuluo, Jiafu’ya çok iyi davranır, onu görünce hep gülümserdi. Ama bir keresinde Jiafu, Pei evine geldiğinde, bahçedeki yapay kayalıkların orada, kendisinden birkaç yaş büyük, yeni serpilmiş bir hizmetçi kızı köşeye sıkıştırmış, onu öperken ve göğüslerini mıncıklarken görmüştü. O zaman çok korkup kaçmıştı.

O zamanlar Jiafu henüz çocuktuk, bu işlerden pek anlamazdı ama bunun başkalarına söylenmemesi gereken kötü bir şey olduğunu sezmişti. Artık eskisi gibi saçlarını okşamasına ya da yanaklarını sıkmasına izin veremezdi. Kimseye bir şey dememişti ama o günden sonra onunla bir daha asla yalnız kalmamıştı. Büyüdükçe de Pei evine daha az gelir olmuş, araları iyice açılmıştı.

şimdi Pei Xiuluo tam bir beyefendi gibi görünüyordu; nazik ve vakurdu. Jiafu, küçükken gördüğü o sahnenin, bir gencin anlık merakından kaynaklandığını düşünmeye çalışsa da içindeki o huzursuzluk geçmemişti. Ona "Yenge" deyince, Jiafu da gülümseyerek karşılık verdi.

Küçük Quan da dadısı tarafından içeri getirildi. Bir buçuk yıl öncesine göre boyu epey uzamıştı. Pei Youan’dan biraz çekiniyor gibiydi; orada kaskatı duruyordu. Öğretildiği üzere Jiafu’ya

“Büyük Yenge” dedi. Jiafu ona bir kat kıyafet hazırlamıştı, dadısı bunları teslim aldı. Çocuk sonra çekinerek Pei Youan’a “Büyük Amca,” diye seslendi.

Jiafu, Pei Youan’ın çocukları sevdiğini fark etti. Küçük Quan ona seslenince yüzünde bir gülümseme belirdi, elini uzatıp çocuğun başını okşadı.

Yaşlı Hanımefendi Pei dışarıdaki havaya bir bakış atıp, “Xiuzhi sabah gelecekti aslında ama hastalığı henüz geçmedi, sağlığı daha önemli; ona dinlenmesini ben söyledim. Afu yabancı değil zaten, adetlere takılmaya gerek yok. Youan, sen de artık Afu’yu alıp saraya şükran sunmaya git, dönüşte atalara dua edersiniz,” dedi.

Pei Youan onayladı. Jiafu herkesle vedalaşıp onunla birlikte dışarı çıktı. Tanxiang üzerine yumuşak saten bir pelerin verdi. Jiafu ana kapıdan çıkıp Pei Youan ile birlikte arabaya bindi, saraya doğru yola koyuldular.

Hava henüz yeni aydınlanıyordu. Araba yolda tıkr tıkr ilerlerken, yol kenarındaki insanlar seyrek seyrek görünüyordu. Pei Youan’ın elinden kitabı düşürmeme gibi bir alışkanlığı vardı; arabaya biner binmez köşedeki bir kutudan bir kitap çıkarıp okumaya başladı.

Jiafu onun yanında otururken canı sıkıldı, dayanamayıp boynunu ona doğru uzattı: “Büyük...”

Bir an duraksadı, hitabını değiştirdi: “Beyim, ne kitabı okuyorsunuz? Ben de evdeyken kitap okumayı çok severdim, belki ben de okumuşumdur...”

Pei Youan başını bile kaldırmadan kitabı kapattı, kapağını ona doğru gösterip sakince, “Lunheng,” dedi.

Jiafu bir edebiyat dehası sayılmazdı ama küçüklüğünden beri okumayı gerçekten severdi. Babası çok açık fikirliydi, onu sadece kadın adabı kitaplarıyla sınırlamamıştı. Onu sık sık kitapçılara götürür, ağabeyi Zhen Yaoting’in okuduğu klasiklerin yanı sıra coğrafya, resimli eserler ve tiyatro metinleri gibi pek çok farklı kitabı da okumasına izin verirdi. Az önce adamın elindeki kitabın kenarlarının aşındığını görmüştü; belli ki sık sık okuyordu. Bir

konu açıp onunla konuşmak istemişti ama cevabı duyunca ve kapağa bakınca ağzını kapadı, bir daha konuşmadı.

Pei Youan onun aniden sessizleştiğini duyunca gözlerini kitaptan ayırıp ona bir bakış attı.

Jiafu mahcup bir gülümsemeyle, “Beyim gerçekten de çok derya deniz birisiniz,” dedi.

Pei Youan tepki vermedi, önüne dönüp kitabını okumaya devam etti.

Jiafu kendini biraz dışlanmış hissetti. Bir süre öylece dalgın dalgın oturduktan sonra ister istemez dün geceyi hatırladı.

Dün gece o olaydan sonra, ona nazik davranmış olsa da Jiafu, adamın onunla sadece görev icabı birlikte olduğunu hissetmişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Jiafu aslında kendi güzelliğine ve çekiciliğine güvenirdi. Ne de olsa geçmiş hayatında iki erkek görmüştü. İster Pei Xiuzhi olsun ister Xiao Yantang, bu işlerde ona dokundukları anda, Jiafu’nun kendini sevdirmek için ekstra bir şey yapmasına gerek kalmazdı; ikisi de ona tapardı.

Ama dün gece büyük bir darbe almıştı.

Gizlice ona tekrar baktı; adamın bakışları hâlâ kitabın üzerindeydi. Keyfi iyice kaçtı, başını köşeye yaslayıp gözlerini yumdu, bir daha ağzını açmadı.

Pei evi saraya pek uzak değildi. Araba bir süre sonra yavaşladı ve durdu.

Saray kapısına varmışlardı.

Jiafu gözlerini açtı. Pei Youan’ın çoktan inmiş olduğunu gördü. Hadım Cui Yinshui saray kapısında bekliyordu; Pei Youan’ı görünce gözleri parladı, hemen yanına koştu.

Jiafu arkadaki arabada gelen Liu Bacı’nın yardımıyla indi.

Cui Yinshui yaklaşıp “Pei Hazretleri,” dedi, sonra Jiafu’ya dönüp yüzünde büyük bir gülümsemeyle “Hanımefendi,” diye seslendi. Jiafu gülümseyerek başıyla onayladı ve Pei Youan ile birlikte onun peşinden saray kapısından içeri girdiler. Batı Bahçesi’nden geçip nihayet Chengguang Sarayı’nın önüne vardılar.

Ayinler Dairesi'nin imparatorun huzuruna çıkış için belirlediği vakte daha çeyrek saat vardı.

Cui Yinshui içeri haber vermeye gitti. Jiafu aniden bir gerginlik hissetti, gayriihtiyari yanındaki Pei Youan'a baktı. Adam orada dimdik duruyordu; bakışları vakur ve ciddi. Yanında bir dağ gibi sarsılmaz görünüyordu. Bir süre ona bakınca Jiafu sanki ondan güç almış gibi derin bir nefes verdi, kalbi yatıştı.

Xiao Lie imparatorluk masasının arkasında oturuyordu. Gözleri hafifçe şişmişti; sanki dün gece pek iyi uyuyamamış gibiydi. İkisi yan yana diz çöküp şükranlarını sunduktan sonra imparator kalkmalarına izin verdi. Jiafu'yu süzdü, yüzünde memnun bir ifade belirdi. Hadımlar ödülleri getirdi; Jiafu tekrar diz çöküp imparatorun ailesine gösterdiği bu lütuf için teşekkür etti.

Xiao Lie nazikçe, "Adetlere takılma. Sizin Zhen ailesinin zaten devlete hizmeti büyüktür. Bundan sonra Youan'a iyi hizmet etmen, ailenin bana olan sadakatının bir göstergesi olacaktır," dedi.

Jiafu hızla yanındaki Pei Youan'a baktı.

Adam tahttaki imparatora bakıyordu, ona dönüp bakmamıştı bile.

Jiafu başını eğip onayladı. Ayağa kalktıktan sonra, usul gereği Jiefu Sarayı'na gidip İmparatoriçe'ye de teşekkür etmesi gerekiyordu.

Li Yuangui bizzat Jiafu'ya eşlik etti. Jiefu Sarayı'na girdiklerinde İmparatoriçe Zhou'nun tahtında oturduğunu gördüler. Zhang Fengtong yanında oturuyordu. Onların biraz aşağısında ise sarı elbiseli, elinde bir toz kovucu tutan bir Taoist rahibe vardı.

Rahibe henüz çok gençti, yirmilerinde falandı ama güzelliği dillere destandı. Hilal kaşları, inci gibi dişleri ve al dudaklarıyla orada öylece otururken, üzerindeki ruhani kıyafetlerin içinde dünyevi hırslardan arınmış, efsanevi bir peri gibi görünüyordu.

Jiafu bu güzel rahibeyi tanııyordu. İmparatoriçe Zhou'ya

selam verdikten sonra Zhang Fengtong ile selamlaştı. Zhang Fengtong bu rahibeyi ona tanıttı; şehrin güneyindeki Baihe Manastırı'ndan olduğunu, asıl adının Chi olduğunu ve "Hanzhen" unvanını taşıdığını söyledi. Jiafu o an hatırladı; bu kadın gerçekten de çok meşhurdu.

Yıllar önce Shun'an Kralı tahta çıktığında, İmparator Tianxi'ye sadık olan bir grup saray görevlisi buna karşı çıkmıştı. Aralarında Chi adında bir bilgin vardı; o zamanlar Guozijian'ın başındaydı ve zamanının en büyük sanatçılarından biriydi. Shun'an Kralı'na karşı çıkmış, küçük imparatorun attan düşme olayının araştırılması için gizlice diğer bakanları örgütlemişti. Shun'an Kralı o zaman sabretmiş ama sonra bu adama "vatana ihanet" suçlaması atmıştı. Ailesinden yüzü aşkın kişi öldürülmüş, erkekler kılıçtan geçirilmiş, kadınlar ise köle yapılmıştı.

İşte bu rahibe, o bilginin torunuydu. O zamanlar henüz on dört yaşındaydı ve başkentin en büyük dâhisi olarak biliniyordu. Köle yapıldıktan sonra kendisine sarkıntılık edenlere boyun eğmemiş, binadan aşağı atlayarak canına kıymak istemişti. Şansı yaver gitmiş, aşağıdan geçen birinin üzerine düşmüş ve ölmemişti. Olay duyulunca halk galeyana gelmiş, adına türküler yakılmıştı. Shun'an Kralı sonunda onu affetmiş ve rahibe olmasına izin vermişti. Daha sonra Xiao Lie tahta çıkınca, o dönem haksızlığa uğrayanlara iade-i itibar yapılmıştı, Chi Bilgin de onlardan biriydi. O günden sonra bu kadın sık sık saraya gelip gitmeye başlamış, Veliaht Prenses Zhang Fengtong ile yakın dost olmuştu. Adı her yerde duyuluyordu; pek çok soylu ve zengin adam ona aşıkta ama o evlenmeyi reddediyor, ruhani hayatına devam ediyordu.

Zhang Fengtong rahibeyi tanıttıktan sonra gülümseyerek ona, "Bu hanımefendi Pei Hazretleri'nin yeni eşi, Quanzhou'lu Zhen ailesinden," dedi.

Chi Hanzhen o soğuk bakışlarını Jiafu'ya çevirdi. Bir süre baktıktan sonra ayağa kalkıp Taoist usulüyle selam verdi. Yüzünde en ufak bir gülümseme yoktu; bakışları kibir doluydu.

Jiafu, karşısındaki bu dünyadan elini eteğini çekmiş gibi görünen güzel kadının o meşhur Chi Bilgin'in torunu olduğunu

öğrenince, onun bu onurlu duruşuna saygı duydu; kibrini hiç dert etmedi, gülümseyerek başıyla selam verdi.

Chi Hanzhen bir daha Jiafu'ya bakmadı, İmparatoriçe Zhou'ya dönüp, “Lütfunuz için teşekkür ederim efendim, ancak şu an dünyevi hayata dönmek gibi bir niyetim yok. Döndüğümde ustamdan sizin için dua etmesini isteyeceğim. Başka bir emriniz yoksa müsaadenizi isteyeyim,” dedi.

İmparatoriçe Zhou gülümseyerek, “İmparator dedenin itibarını iade etti zaten. Ben sadece bu kadar genç yaşta bu kadar yalnız kalmana üzüldüğüm için seni çağırdım. Niyetin yoksa seni zorlamam. Boş vaktinde yine gel, senin bilginden, anlattıklarından feyz almak isterim,” dedi.

Chi Hanzhen onayladı, İmparatoriçe ve Zhang Fengtong'a tekrar selam verip süzülerek odadan çıktı.

İmparatoriçe Zhou sonra Jiafu'ya döndü, nazikçe havadan sudan konuştu. Jiafu cevaplarını verdi, nihayet veda vakti geldi. Zhang Fengtong onu uğurlamak istedi, Jiafu gerek olmadığını söylese de prenses ısrar etti ve sarayın dışına kadar eşlik etti. Ellerini tutup, “Zhen kardeşim, ben başta sadece minnet borcumu ödemek istemiştim, seninle Pei Hazretleri arasındaki o eski bağı bilmiyordum, bu yüzden bir yanlış anlama oldu. Annem de beni bu yüzden azarladı, çok pişmanım, bana kırılma. Neyse ki Veliaht Prens ile Pei Hazretleri kardeş gibidir, bundan sonra biz de kardeş sayılırız. Boş vaktinde mutlaka gel, görüşelim,” dedi.

Jiafu gülümseyerek kabul etti, prensese dönmesini rica etti. Zhang Fengtong orada durup gülümseyerek Jiafu'nun gidişini izledi.

Jiafu yine Li Yuangui'nin rehberliğinde Chengguang Sarayı'na dönüyordu. Yolun yarısında kalbi hafifçe küt küt attı, adımları durdu.

Pei Youan ilerideki yolda durmuş, bir kadınla konuşuyordu. Kadının narin sırtı ve uçuşan sarı elbiseleri, az önce yanından ayrıldığı rahibe Chi Hanzhen'den başkası değildi. Görünüşe göre eskiden birbirlerini tanıyorlardı. Ne konuştukları duyulmuyordu ama Chi Hanzhen, Pei Youan'ın önünde derin bir saygıyla eğildi;

sanki ona çok minnettar gibiydi. Sonra yoluna devam etti.

Rahibe gidince Pei Youan başını çevirdi, yol kenarında duran Jiafu'yu gördü. Kaşları hafifçe kalktı, ona doğru yürüdü. Yanına gelince Li Yuangui'ye, "Zahmet oldu efendi, imparatorun yanındaki işimiz bitti, ben hanımımı alıp çıkıyorum," dedi.

Saraydan çıktılar. İkisi yine aynı arabada yan yana oturuyordu; Pei Youan her zamanki gibi elindeki kitaba gömülmüş, dünyadan elini eteğini çekmişti.

Jiafu ise kendine hâkim olamıyordu. Gözlerinin önünde durmadan o sahne canlanıyordu: Az önce saray yolunda Pei Youan ile o kadın rahibenin durup konuştukları an...

Görünüşe bakılırsa Pei Youan onu almaya gelirken, dışarı çıkmakta olan rahibe ile karşılaşmıştı. Zamanı hesaplayınca, Jiafu yanlarına vardığında onlar çoktan koyu bir sohbete dalmış olmalıydılar.

Jiafu emindi; Pei Youan o kadına bakarken gözlerinde tarif edilemez bir yumuşaklık vardı.

Gerçi Pei Youan kendisine karşı da her zaman nazik ve hürmetkârdı ama Jiafu, onun kendisine hiç böyle bir bakış fırlattığını hatırlamıyordu. Ona baktığında ya ifadesiz olurdu ya ders verir gibi bir edası vardı ya da en fazla sabırla karışık bir gülümseme belirirdi yüzünde.

Jiafu dayanamayıp yanındaki adama bir kez daha baktı.

Pei Youan'ın uzun kirpikleri hafifçe inmiş, dikkati tamamen kitap sayfalarındaki satırlara odaklanmıştı.

Jiafu'nun içini yavaş yavaş bir sızı kapladı, kalbi burkuldu.

Aralarında eski bir tanışıklık olduğu gün gibi ortadaydı. Jiafu zihninde olasılıkları defalarca tarttı. Chi Hanzhen'in ailesi suçlanıp kendisi devlet kölesi yapıldığında, Pei Youan başkentten çoktan ayrılmıştı. Ancak Chi Hanzhen'in dedesi Akademi'de görev yapmış, zamanının büyük hattat ve ressamlarından biriydi; yıllarca imparatorluk okulunda yöneticilik yapmıştı. Pei Youan ise genç yaşta üstün başarısıyla tanınan bir âlimdi; yolları mutlaka kesişmiş olmalıydı.

Madem bir hukukları vardı, Chi Hanzhen'i tanınması da

şşırtıcı değildi.

Biri genç yaşta rütbe almış bir dâhi, diğeri soylu bir ailenin yetenekli kızı... Jiafu düşündükçe, bu ikisinin birbirine ne kadar yakıştığını daha çok hissediyordu.

Birden zihnine korkunç bir düşünce düştü.

Yoksa Pei Youan'ın geçen hayatında hiç evlenmemesinin sebebi, bu rahibeye duyduğu imkansız aşk mıydı? Rahibe geçmişin yüküyle dünyevi hayata dönmeyi reddettiği için mi Pei Youan kederinden başkenti terk edip uzak sınırlara gitmiş, sonunda genç yaşta kan kusarak can vermişti?

Jiafu elinde olmadan başını çevirip Pei Youan'a tekrar baktı; onun o kusursuz yan profilini, asil hatlarını inceledi.

Pei Youan, gözlerini kitaptan ayırmadan aniden sordu: "Bir şey mi oldu?"

Jiafu irkildi, küçük ağzı hafifçe açıldı. Bir an tereddüt ettikten sonra başını iki yana sallayıp alçak sesle, "Bir şey yok," dedi ve yüzünü asarak önüne döndü.

Pei Youan ona kısa bir bakış fırlattı ve kitabın sayfasını çevirdi.

Yol boyunca bir daha tek kelime etmediler. Konağa döndüklerinde Pei Youan, Jiafu'yu aile tapınağına götürüp atalara selam durdurdu, ardından sülalenin büyükleriyle tanıştırdı. Akşamüstü Büyük Hanım ile yemek yediler. Nihayet serbest kaldıklarında, odaya girer girmez Pei Youan kıyafetlerini değiştirip dışarı çıktı; nereye gittiğine dair tek kelime etmedi.

Büyük Hanım, Jiafu'nun bugün çok yorulduğunu bildiğinden yemekte özellikle belirtmişti: Pei Youan ile erken dinlenmelerini, hizmetine gelmesine gerek olmadığını söylemişti.

Gerçekten de yorgundu. Dün geceki o tarif edilemez düğün gecesinden sonra hiç uyuyamamıştı; bugün de bütün gün koşturmuştu. Tam nefes alacakken...

Adam yine çekip gitmişti.

Jiafu'nun içini derin bir hayal kırıklığı kapladı.

Pei Youan yeni evlendiği için üç günlük izni vardı. Üstelik

sabah saraya gitmişlerdi; hava kararmak üzereyken resmi bir iş için çıkmış olamazdı. Ya bir dostuyla buluşacaktı ya da...

İçindeki bir ses, bunun sabahki rahibe ile ilgili olduğunu fısıldıyordu.

Jiafu banyosunu yapıp hafif giysilerini giydi, odada onu beklemeye başladı.

Hava tamamen karardı ama o hâlâ dönmemişti.

Jiafu yatağa girdi, bir o yana bir bu yana döndü durdu. Sonunda dayanamayıp kalktı, giyinip onun çalışma odasına gitti.

Wuding'deyken Pei Youan'ın bir alışkanlığını fark etmişti: Bazı kitaplardan birkaç kopya bulundurur, canı istediğinde her yerde okuyabilmek için farklı köşelere koyardı.

Elinde mumla çalışma odasını aradı ve kısa sürede *Lun Heng* adlı kitabı buldu.

Kitabı alıp odaya döndü, yatak başlığına yaslanıp mum ışığında okumaya başladı.

Birkaç sayfa çevirmişti ki uykusu gelmeye başladı.

Ne kadar sıkıcı bir kitaptı! Başında büyük erdemlerden bahsediyordu, ortasında büyük erdemlerden, sonunda yine büyük erdemlerden... Kısacası gök, yer ve insan arasındaki o ağırbaşlı hakikatleri anlatan bir eserdi.

Jiafu kendini zorladı, zihnini sakinleştirip kelime kelime okumaya çalıştı.

Madem o okumayı seviyordu, mutlaka iyi bir şey olmalıydı; kendisi de okumalıydı.

Gece ilerledikçe Jiafu'nun uykusu iyice ağırlaştı. Kitabı kucağında tutarken öylece uyuyakaldı.

Gece yarısına doğru Pei Youan dışarıdan döndü. Aralık kapıyı itip içeri girdiğinde gördüğü manzara şuydu:

Jiafu yatak başlığına yaslanmış uyuyordu; bir kolu yumuşakça aşağı sarkmış, o bembeyaz küçük elinden kitap kaymak üzereydi.

Pei Youan sessiz adımlarla yatağa yaklaştı, bir göz attı.

Gündüz okuduğu kitaptı bu.

Kızın başı yana düşmüş, nakışlı yastığa yaslanmıştı. Dağınık saçları, hafifçe büzülmüş kırmızı dudakları ve titreyen uzun kirpikleriyle, rüyasında bile bir parça mahzun görünüyor gibiydi.

Pei Youan yatağın başında durup bir süre sessizce onu izledi. Sonra eğilip kitabı almak için uzandı. El kitaba değer değmez Jiafu'nun kirpikleri titredi, gözlerini açtı ve karşısındaki karaltıyı fark etti.

"Kuzen! Döndün mü?" diye sevinçle haykırıp hemen yorgani kenara iterek doğrulmaya çalıştı.

Pei Youan kitabı alıp komodinin üzerine bıraktı. "Uyu sen, hizmet etmene gerek yok," dedi.

Böyle deyince Jiafu'nun peşinden gidip hizmet etmeye cesareti kalmadı. Yatağın içinde diz çöküp onun banyoya giren gölgesini izledi.

Pei Youan banyodan çıktığında, Jiafu cesaretini toplayıp sıradan bir şey soruyormuş gibi yaptı: "Beyim, bu akşam nereye gittiniz?"

"Beyaz Turna Tapınağı'na."

Sıradan bir cevap vermişti.

Jiafu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sezgileri doğru çıkmıştı!

Ona tapınakta ne yaptığını sormaya artık cesareti yoktu. Gözlerinin önünde çoktan o kadınla şiirler okuyup resimler üzerine derin sohbetlere daldıkları, birbirlerini ruh eşi gibi anladıkları o sahne canlanmıştı.

Sadece "Anladım," diyebilirdi ve sessizliğe gömüldü. Pei Youan'ın da aklı başka yerde gibiydi; düşünceli bir ifadeyle, "Sen uyu, ben biraz çalışma odasına gideceğim, geç gelirim," deyip çıktı.

Bu gidişi gece yarısını geçene dek sürdü. Pei Youan döndüğünde Jiafu hâlâ uyanıktı ama uyuyor numarası yaptı. Adam sessizce yatağa girdi, aralarında yarım kişilik bir mesafe bırakarak uzandı.

Evliliklerinin ikinci gecesinde de Pei Youan ona dokunmadı.

Ertesi gün öğleden sonra yine dışarı çıktı.

Zhu Dükü'nün hanımı ile Anyuan Markizi öğleden sonra ziyarete gelmişlerdi. Büyük Hanım doğal olarak yeni gelinini misafirleri ağırlaması için yanına çağırmıştı.

Jiafu'nun zihni karmakarışıkta. İçindeki ses Pei Youan'ın yine Beyaz Turna Tapınağı'na gittiğini söylüyordu. Ancak Büyük Hanım'ın yanında en ufak bir duygu belirtisi göstermeye cüret edemezdi.

Güldüğünde gözleri hilal gibi olurdu; gülmese bile o kırmızı dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıktı. Hem güzel hem de tatlı bir hali vardı. Büyük Hanım, evde böyle güler yüzlü birinin olmasının bereket getireceğini söylerdi. Hanımlar Büyük Hanım'ın yanında havadan sudan konuşurken, Jiafu en uçta oturup uslu bir gülümsemeyle onlara eşlik ediyordu. Yanakları artık ağrımaya başlamıştı ki birden kalbi hızla çarptı.

Söz, son günlerde herkesin dilinde olan Chi ailesinin torunu Chi Hanzhen'e gelmişti.

Zhu Dükü'nün hanımı, "Duyduğuma göre geçen gün İmparatoriçe Hazretleri ona acıyıp saraya çağırmış, dünyevi hayata dönmesini teklif etmiş. Ama o reddetmiş. Gerçekten karakterli bir kadınmış," dedi.

Anyuan Markizi iç çekerek ekledi: "Öyle değil mi? O zamanki vakur duruşunu bırakın bir kadını, kaç erkek sergileyebilir? Sadece güzel de değil, eskiden beri büyük bir yetenektir kendisi. Kaderi kötüymüş ki o isyancı prensin gazabına uğradı."

Büyük Hanım başıyla onayladı: "Youan'ın sınavı kazandığı yıl, dedesi Üstat Chi baş sınav görevlisiydi; aralarında hoca-talebe hukuku vardır. Yazık oldu o çocuğa. Beyaz Turna Tapınağı'nın baş rahibesini eskiden tanırdım. Bir ara vaktim olduğunda gidip bir ziyaret edeyim."

Hanımlar Büyük Hanım'ın alicenaplığını övüp dururken, Jiafu'nun aklı iyice dağıldı. Nihayet misafirleri uğurladılar.

Pei Youan ile Jiafu yeni evli olduklarından, kendi avlularında henüz mutfak kurulmamıştı; yemekleri şimdilik Büyük Hanım ile birlikte yiyorlardı. Hava kararmıştı ama Pei Youan hâlâ

dönmemişti. Jiafu, Büyük Hanım'ın yemeğine nezaret ediyordu. Yanlarında yabancı olmadığı için kurallara pek takılmayan Büyük Hanım, onun da oturup yemesini istedi ve Pei Youan'ı sordu.

Jiafu gülümseyerek, "Bir dostunu ziyarete gitti," dedi.

Büyük Hanım, "Tahmin etmiştim. Ama daha yeni evlisiniz, bu kadar geç kalması pek hoş değil. Onu gördüğümde uyaracağım," dedi.

Jiafu, erdemli bir eş rolüne bürünerek Büyük Hanım'a çorba doldurdu ve tatlı bir gülümsemeyle, "Zıyanı yok. O koca bir adam, sosyal ilişkilerini sürdürmesi normaldir," dedi.

Büyük Hanım başını salladı: "Güzel kızım, gerçekten çok anlayışlısın. Ama yine de taze evliyken seni böyle yalnız bırakmamalı. Konuşmak lazım. Yarın ailenin evine gideceksiniz, o döndüğünde akşam erkenden dinlenin ki dinç olasınız."

Jiafu onayladı. Yemekten sonra Büyük Hanım onu odasına gönderdi. Saat dokuzu geçtiğinde Pei Youan nihayet döndü.

Çok meşgul görünüyordu; kıyafetlerini değiştirir değiştirmez yine çalışma odasına gitti.

Jiafu karmaşık duygularını bastırıp bizzat Büyük Hanım'ın mutfağına giderek güvercin yumurtalı manolya tatlısı hazırladı. Kar beyazı sütlü tatlının içinde ikiye bölünmüş güvercin yumurtaları ve manolya yaprakları yüzüyordu; altın sarısı ve süt beyazı renkleriyle hem iştah açıcı hem de estetik bir görüntüsü vardı. Bu tatlıya "Karlar İçinde Yatan Altın" da denirdi.

Bu tatlının bütün marifeti sütün kıvamındaydı. Tatlı ağır ateşte pişerken Jiafu odaya dönüp aceleyle bir banyo yaptı ve Ay Işığı Eteği'ni giydi. On parçalı kumaştan dikilen bu etek; pembe, yeşil, açık sarı ve gün batımı renklerinin en zarif tonlarını taşıyordu. Her bir parça sulu boya gibi birbirine karışıyor, belde büzülüyordu. Yürürken eteğin kıvrımları adımlarla birlikte dalgalanıyor, göldeki ay yansıması gibi ıslıl ıslıl bir görüntü oluşturunuyordu; ismini de buradan alıyordu.

Jiafu, hizmetçisi Tanxiang'a saçlarını gösterişli bir topuz yaptırdı, hafif bir makyajla yüzüne renk kattı. Aynada kendine

baktığında göz kamaştırıcı görünüyordu. Ancak o zaman tatlıyı tepsisine koyup çalışma odasına götürdü.

Pei Youan arkası dönük bir halde kitaplığın önünde durmuş, kalın bir kitabı inceliyordu. Jiafu'nun sesini duyunca arkasına bile bakmadan, "Oraya bırak, zahmet etmişsin," dedi.

Jiafu tepsiyi bıraktı ama tatmin olmamıştı. Yanında durup, "Beyim, sıcakken yiyin lütfen. Soğursa tadı kaçır," dedi.

Pei Youan nihayet başını çevirdi. Bakışları Jiafu'nun üzerinde bir an duraksadı, sonra hemen geri çekildi. Tekrar önüne dönüp mırıldandı: "Tamam, birazdan yerim. Sen git dinlen, beni bekleme, daha işim var."

Bunu söyledikten sonra bir daha dönüp bakmadı.

Jiafu çaresizce çalışma odasından çıktı. Odaya dönüp kıyafetlerini çıkardı, ona kızgınlığından gerçekten beklememeye karar verip yatağa girdi.

Adam yine gece yarısı döndü. Dün geceki gibi Jiafu uyuyor numarası yaptı, o da ona dokunmadı.

Jiafu'nun içi kemiriliyordu; o gece haliyle hiç uyuyamadı. Ertesi sabah kalktığında gözlerinin altı hafifçe morarmıştı. Ailesinin yanına giderken kötü görünmemek için kat kat pudra sürdü. Hazırlanıp Pei Youan ile birlikte arabaya bindi ve baba evine gittiler.

Kızı yeni evlendiği için Meng Hanım hâlâ başkentteydi; sabahtan beri Pei Youan ve Jiafu'nun yolunu gözlüyordu. Pei Youan güleryüzlü ve son derece saygılıydı. Meng Hanım, kızını ve damadını böyle görünce çok mutlu oldu, onları harika bir sofrayla ağırladı. Öğle yemeğinden sonra gitmeleri gerekiyordu ama Meng Hanım kızıdan ayrılmak istemiyordu. Pei Youan gülümseyerek, "Efendim, Jiafu biraz daha kalsın. Benim de halletmem gereken bir işim var. Siz anne kız hasret giderin, ben işimi bitirince gelip onu alırım," dedi.

Yakında Meng Hanım'ın memleketi Quanzhou'ya dönmesi gerekiyordu; kızıyla geçireceği her an kıymetliydi. Damadının bu anlayışına çok sevindi, onu bizzat kapıya kadar uğurladı. İçeri dönüp Jiafu ile sohbete daldılar.

Jiafu'nun aklı başındaydı; annesine yarım yamalak cevaplar veriyordu. Saat öğleden sonra üçü geçtiğinde Meng Hanım kalkıp mutfağa tatlı hazırlatmaya gitti. Jiafu'nun boğazından bir şey geçecek hali yoktu. O da ayağa kalkıp, "Anne, sabah çıkarken Büyük Hanım öğleden sonra döneriz sanıyordu. Hizmetinde olmamı bekler. Beyim ne zaman döner belli olmaz, en iyisi ben kendim döneyim. O gelince ona haber verirsin," dedi.

Meng Hanım hak verdi: "Büyük Hanım'a hürmet her şeyden önce gelir. Sen git o zaman. Zhang Da seni bıraksın."

Jiafu gülümseyerek onayladı. Meng Hanım kızını arabaya bindirdi, şoföre onu konağa bırakmasını tembihledi. Her zaman kullandıkları kapının önüne geldiklerinde Jiafu, Liu Dadı'nın yardımıyla arabadan indi. Kapıdan girdi ama hemen durdu. Şoför gider gitmez tekrar dışarı çıktı, arabaya bindi ve sürücüye Beyaz Turna Tapınağı'na sürmesini emretti.

Yanındaki Liu Dadı ve Tanxiang ne olduğunu anlayamamışlardı ama Jiafu'nun sesindeki kesinlik itiraz kabul etmiyordu. Şehrin güneyindeki Beyaz Turna Tapınağı'na vardıklarında, tapınağın kapıları ardına kadar açıldı; ellerinde tütsü torbalarıyla kadın müritler girip çıkıyordu.

Jiafu bir hırsla buraya kadar gelmişti ama kapıya varınca ne yapacağını bilemedi. İçeri girip adam aramak gibi asaletine yakışmayacak bir şeyi asla yapamazdı. Liu Dadı'yı içeri gönderse, bu sefer de ona her şeyi anlatması gerekecekti.

Böyle bir şeyi kimsenin bilmesini istemiyordu.

Ne içeri girebiliyor ne de öylece dönmeye razı olabiliyordu. Arabada bir süre öylece oturduktan sonra sürücüye arabayı yol kenarına çekmesini söyledi. Pei Youan'ın çıkmasını bekleyecekti.

Liu Dadı ve Tanxiang şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyor, Jiafu'ya bir şey soramıyorlardı. Çaresizce arabada oturup onunla birlikte beklemeye başladılar.

Güneş yavaş yavaş batıya kaydı, tapınağa girip çıkanlar seyreldi. Jiafu pencerenin kenarından bakmaktan gözleri yorulmuştu ama Pei Youan hâlâ görünürde yoktu. Son iki gecedir hava kararınca döndüğünü hatırlayınca, onun hâlâ içeride

olduğunu düşündü. Ama kendisinin hava kararana kadar bekleme şansı yoktu; Liu Dadı da sürekli dönmeleri gerektiğini hatırlatıp duruyordu.

"Güzel hanımım! Bir öğledir şu kapıya bakıp duruyorsun! Gözlerin yoruldu! Neyi bekliyoruz? Hava kararmak üzere, dönmezsek evde hesap sorarlar!"

Liu Dadı çok endişeliydi.

Jiafu'nun ağlamaklı bir hali vardı, dermansızca "Dönelim," dedi.

Liu Dadı şükrederek hemen yerinden kalktı, tam şoföre sürmesini söyleyecekti ki dışarıdan şoförün sesini duydular: "Efendimiz?!"

Jiafu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha yerinde doğrulmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Pei Youan kapı eşiğinde belirdi, keskin bakışlarını Jiafu'ya dikmişti.

Jiafu donup kaldı. Liu Dadı ve Tanxiang şaşkınlıkla birbirlerine bakıp hemen toparlandılar ve selam verdiler.

"Siz inin."

Pei Youan bunu Liu Dadı ve Tanxiang'a söylemişti; sesi sakindi ama içinde tartışmaya kapalı bir emir gizliydi.

İkisi itiraz etmeye cesaret edemeyip aceleyle aşağı indiler.

Pei Youan arabaya bindi, kapıyı kapattı ve araba hareket etti.

Yol boyu Pei Youan’dan tek bir ses çıkmadı; Jiafu da ağzını açıp tek kelime etmedi.

Kandillerin yakıldığı vakitlerde atlı araba Dükalık Konutu’na vardı. Az önce arabacının sağında ve solunda oturan Dadı Liu ile Tanxiang, araba durur durmaz aşağı atladılar.

Önce Pei Youan indi. Jiafu inecekken Dadı Liu ve Tanxiang yardım etmek için hemen ileri atıldılar ama Pei Youan onlara fırsat vermeden bizzat elini uzattı; genç kadının kolundan kavrayıp onu neredeyse kucaklayarak aşağı indirdi. Elini bıraktığı gibi arkasını dönüp içeri doğru yürümeye başladı.

Jiafu onun arkasından bakakaldı, sonra aceleyle peşine düştü.

İkili önce Yaşlı Hanımefendi Pei’nin yanına gitti. Hanımefendi Xin ve İkinci Hanımefendi de oradaydı, Yaşlı Hanımefendi’nin yemeğine refakat ediyorlardı.

Pei Youan, yüzünde bir gülümsemeyle, “Aslında daha erken dönecektik ama öğleden sonra aklıma bir iş geldi, Afu’ya annesinin yanında biraz daha kalmasını söyledim. Bu yüzden geciktik, kusur bende,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi gülümseyerek, “Alt tarafı biraz geç kalmışsınız, ne olacak sanki? Anne kızın iki çift laf etmesi iyidir. Yemek yediniz mi?” diye sordu.

“Kayınvalidemin yanında yedik.”

Yaşlı Hanımefendi başıyla onayladı: “Güzel o halde, odanıza geçebilirsiniz.”

Pei Youan saygıyla eğilip onay verdi ve Jiafu’yu yanına alarak dışarı çıktı. Adımları gittikçe hızlanıyordu; Jiafu kendi kaldıkları avluya varana dek neredeyse küçük adımlarla koşmak zorunda kaldı.

İçeri girer girmez, peşlerinden gelen Tanxiang ve diğer hizmetçi kızlara dışarı çıkmalarını emretti. Kapıyı kapatıp sordu:

“Bir Taoist manastırına gitmek de ne demek? Sen ne yapmaya çalışıyorsun?”

Sırtı ona dönüktü, bir yandan üstündeki dış giysiyi çıkarıp asıyordu.

Sesi kontrollüydü ama Jiafu onun öfkeli olduğunu, sesindeki o sorgulayıcı tonu net bir şekilde hissedebiliyordu.

Dönüş yolunda onun huzursuz olduğunu, kendi davranışının da pek yerinde olmadığını biliyordu; içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Ancak şimdi, adamın ağzını açar açmaz onu sorguladığını duyunca dudaklarını sıkıca ısırırdı. Sırtına bakarken içindeki o huzursuzluk, yerini anında bir kırgınlık ve öfkeye bıraktı. Tek kelime etmeden makyaj masasına gidip oturdu ve kendi başına saçındaki topuzu çözmeye başladı.

Pei Youan ondan ses çıkmadığını görünce arkasına döndü. Genç kadının makyajını silmek için oturduğunu ve kendisini görmezden geldiğini görünce kaşlarını çatı: “Neden konuşmuyorsun? Annenin seni bırakmak istemediğini görünce, benim de halletmem gereken bir işim olduğunu düşünüp yanında kalmanı söyledim; sonra gelip seni alacaktım. Sen ise kalkıp manastıra gitmişsin! Bir de haklıymış gibi mi davranıyorsun?”

“Ben haksızım öyle mi? Peki ya sen, sen çok mu haklısın?”

Jiafu daha fazla dayanamadı. Aynadaki aksine bakarken bir yandan saçlarını hızla çözüyor, bir yandan da seri bir şekilde konuşuyordu: “Ben manastıra gittim, peki ya sen ne işler çeviriyordun? Büyükannem sorduğunda cevap vermeye yüzüm kalmadı. Bir kere olsa neyse, iki oldu, üç oldu! Annem beni alıkoymuşmuş... Bugün beni tek başıma bırakıp nereye koştun? Yine aynı şeyi söyleyeceğim; başta seninle evlenmek için peşinden koştuğum doğrudu ama sonra hatamı anladım, artık peşinde falan değilim! Madem beni bu kadar gözden çıkardın, daha evleneli üç gün olmuşken başka kadınların yanına koşacaktın, ne diye benimle evlendin?”

Sabah babaevine gidişleri için Tanxiang ona karmaşık ve zarif bir topuz yapmış, saçına pek çok takı takmıştı. Jiafu bunları tek tek çıkarıp masanın üzerine şingır şingır fırlatıyordu. Sonunda

saçında, topuzu sabitlemeye yarayan ince bakır bir tarak kaldı. Tarağın dişleri saç tellerine dolanmıştı, ne yaptıysa çıkaramıyordu.

Pei Youan onun arkasından bakarken yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. Bir süre sonra kaşlarını çatarak, “Bütün gün aklından neler geçirdiğini gerçekten anlayamıyorum...” dedi.

Jiafu onu duymazdan gelerek o bakır tarakla boğuşmaya devam etti.

Pei Youan’ın yüzündeki ifade yavaş yavaş yumuşadı. Bir an tereddüt etse de sonunda yanına geldi, arkasında durup elini bakır tarağa uzattı. Ses tonuna bakılırsa, içinde hafif bir alay gizliydi: “Sen normalde en ufak şeyde ağlamaz mıydın? Az önce sana çıktım, neden ağlamıyorsun?”

“Sen ağlamamı istiyorsun diye inadına ağlamayacağım!”

Jiafu soğuk bir şekilde hıhladı, başını yana çekerek adamın uzanan elinden kaçtı. Bir hışımla, tarağa dolanmış on kadar saç telini koparma pahasına dişlerini sıkarak bakır tarağı çekip çıkardı. Ancak tam o sırada adamın yüzünün üzerine eğildiğini fark etmemişti; kolunu savurduğu anda adamın hafifçe “Tıss” dediği duyuldu. Tarak tam da alnına isabet etmiş, yarım parmak uzunluğunda, ince kan sızıntılarından oluşan bir çizik bırakmıştı.

Yaradan küçük bir kan damlası sızdı.

Hava bir anda buz kesti; her ikisi de sanki büyülenmiş gibi oldukları yerde donup kaldılar.

Jiafu bir halt karıştırdığının farkına varınca dehşete düştü. Elinde tarakla, aynadaki adamın aksine, hemen arkasında eğilmiş duran o yüze donup kalmış bir halde baktı.

Pei Youan da aynadaki yansımasına bakıyordu; yavaşça doğruldu.

“Şak” sesiyle elindeki "suç aleti" yere düştü. Jiafu hemen ayağa fırlayıp arkasına döndü, telaşla bir mendil arayıp alnındaki kanı silmeye yeltendi.

Pei Youan başını yana çekerek elinden kaçtı. Parmağıyla kanı şöyle bir sildi, parmak ucundaki lekeye baktı, sonra da genç

kadına bir bakış fırlattı.

Jiafu'nun az önceki tüm öfkesi uçup gitmişti. Mendili sımsıkı tutuyordu, parmak boğumları beyazlamıştı; gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

“...Büyük Kuzen... İsteyerek yapmadım... Canın çok yanıyor mu...”

Pei Youan soğuk bir şekilde hıhladı: “Bir de isteyerek yapsaydın, kim bilir ne olurdu?”

Jiafu dudaklarını ısırды.

Pei Youan yukarıdan ona bakarak sordu: “Nereye gittiğimi biliyordun da beni kıstırmak için mi manastıra koştun? Hı?”

“Taoist manastırı değilse, başka neresi olacaktı ki?”

Jiafu adamın yakasına bakarak cılız bir sesle kendini savundu.

Pei Youan bir an duraksadı, sanki nefesi kesilmiş gibiydi.

“Önceki gün sana manastıra gittiğimi söylemişim. Dün ve bugün ise Saray Tabibhanesi'nde idim!”

Jiafu aniden başını kaldırdı.

“Rahibe Chi'nin bir erkek kardeşi var. Beş yıl önce Chi ailesi idam edildiğinde henüz üç yaşındaydı; Hanlin Akademisi Üyesi Chi'nin eski bir dostu canı pahasına onu kurtarmış. Ancak o zamanlar kötü bir hastalığa yakalanmış, sağlığı bir türlü düzelmemiş, şimdi ise durumu çok kritik; manastırda yatıyor. O gün sarayda Rahibe Chi ile karşılaştığımda, kardeşi için benden yardım istedi. Onun büyükbabası, benim girdiğim devlet sınavında baş sınav görevlisiydi; geçmişte bana çok yol göstermişti, ona bir hoca gibi saygı duyarım. Şimdi o çocuk ölümle pençeleşirken nasıl arkamı dönebilirim? O gün gidip muayene ettim, durumu karışık; bu son iki gündür vakit buldukça Tabibhane'de tıp kitaplarını araştırıyor, saray tabipleriyle vaka üzerine tartışıyordum.”

“Senin o kafan, benim hakkımda neler kurup duruyor?”

Jiafu donup kaldı, dudakları hafifçe aralanmış bir halde ona baktı.

“Bugün bir tedavi yöntemi buldum ama içinde bir ilaç var ki,

Tabibhane’de olup olmadığından emin değildim. O ilaç dışarıdan geliyor ve saklanması çok zor; gençliğimde bir Arap hekimden duymuştum. Annenin seni bırakmak istemediğini görünce, biraz daha kalmanı, benim de önce Tabibhane’ye gidip bunu soruşturacağımı düşündüm. İkinci vakti seni almak için evinize gittim, kayınvalidem senin döndüğünü söyledi. Ben de eve döndüm. Geldiğimde kapıdaki görevli, senin gelip kapıda bir süre beklediğini, sonra arabaya binip gittiğini, nereye gideceğini de söylemediğini anlattı. Önce eve döndüğünü sandım, oraya gidip seni bulamazsam kayınvalidemi boş yere endişelendirmekten korktum. Bu yüzden evde bir eşyanı unuttuğunu bahane edip birini içeri yolladım; eşyanın orada olmadığını söyleyince eve de gitmediğini anladım! Beş Ordu Komutanlığı’ndan birkaç muhafız arkadaşımı gizlice birkaç yere bakmaları için görevlendirdiğimi, sonunda kendim akıl edip manastıra geldiğimi biliyor musun?”

Sesi çok yüksek değildi ama tonu gittikçe sertleşiyordu.

Jiafu utanç ve mahcubiyetten kıpkırmızı kesildi, başını yavaşça öne eğdi, kımıldamadan durdu.

Odanın içine kısa bir sessizlik çöktü. Pei Youan öfkesini dizginlemeye çalışıyor gibiydi; ellerini arkasında birleştirip önünde birkaç kez gidip geldi. Sonunda durup yavaşça bir nefes verdi. Tekrar konuştuğunda sesi sakinleşmişti: “Neyse, iyiyen sorun yok. Bir daha böyle aptalca şeyler yapma. Ben çalışma odasına geçiyorum.” Bunları söyledikten sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Dadı Liu, Tanxiang ve diğerleri verandada bekliyorlardı. Kapının açıldığını ve bir karaltının çıktığını görünce hemen karşılayıp “Efendimiz,” dediler.

Pei Youan elini kaldırıp alnını gizledi, çalışma odasına doğru yöneldi; ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaştı.

Jiafu onun gidişini izledi, olduğu yerde çakılıp kaldı, kımıldayamadı. Az sonra Dadı Liu ve Tanxiang’ın içeri girdiğini duyunca aceleyle arkasını döndü, dökülmek üzere olan gözyaşlarını geri itti. Makyaj masasına tekrar oturup az önce dağılan saçlarını düzeltiyormuş gibi yaptı.

Dadı Liu ve Tanxiang verandadayken içeriden Efendi'nin inişli çıkışlı sesini belli belirsiz duymuşlardı; elbette ne konuştuklarını tam anlayamamışlardı ama öğleden sonraki olaylarla birleştirence, kafaları karışık olsa da bir huzursuzluk çıktığını sezmişlerdi. Efendi çalışma odasına gidince içeri girdiler. Jiafu'nun aynanın önünde sırtı dönük oturduğunu, elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştığını gören Tanxiang hemen yardım etmek için ileri atıldı ama Jiafu, "Burada size ihtiyacım yok, dışarı çıkın," dedi.

İkisi birbirine baktı.

"Çıkın hadi. Bir şey olursa çağırırım," dedi sesini biraz yükselterek, arkasına bile bakmadan.

Dadı Liu ve Tanxiang çaresizce dışarı çıktılar.

Jiafu bir eliyle alnını destekledi, diğer eliyle masaya fırlattığı takıları topladı. Teker teker kutusuna yerleştirdi. Sonra bir tarak alıp az önce çekiştirirken düğümlenen uzun saçlarını yavaş yavaş taradı. Bir süre sessizce oturduktan sonra nihayet ayağa kalktı, Tanxiang'ı çağırıp yüzünü yıkattı, basit bir topuz yaptırıp saçlarını ferahça toplattı. Son olarak günlük kıyafetlerini giydi.

Dadı Liu içeri girdi: "Daha akşam yemeği yemediniz. Mutfağa bir bakayım, birkaç çeşit yemek getireyim."

Jiafu, "Kendim giderim," dedi.

Çalışma odasının kapısından dışarı ışık sızıyordu. Jiafu elinde yemek kutusuyla kapıya geldi, aralık duran kapıya hafifçe vurdu ve yavaşça iterek açtı.

Pei Youan masanın arkasında oturmuş, fırçasıyla bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp bakınca alnındaki yaranın kanamasının durmuş olduğunu gördü.

Jiafu yavaşça içeri girip masanın önünde durdu.

"Bir şey mi oldu?"

Jiafu alçak sesle, "Daha akşam yemeği yemedin, değil mi? Bana kızgınlığından iştahın kaçmıştır. Az önce mutfağa gidip birkaç çeşit yemek hazırlattım, hepsi sıcak. Hazırda ıslatılmış kar

mantarı varmış, ondan sütlü taro tatlısı yaptım. Eskiden bir kaşık balın iyi gideceğini söylediğini hatırlıyorum, ben iki kaşık koydum...”

Pei Youan fırçayı bıraktı.

Jiafu bakışlarını yere indirdi.

“Hatalıydım... Seni de Rahibe Chi’yi de yanlış anladım. Beni azarlamakta haklısın ama kendini aç bırakıp hasta etme. Yemek kutusunu buraya bırakıyorum, acıkırsan biraz ye...”

Jiafu kutuyu masanın bir köşesine bıraktı, başını eğip gitmek üzere arkasını döndü.

“Sen yedin mi?”

Jiafu kapıya vardığında arkasından gelen sesi duydu. Adımlarını durdurup yavaşça döndü; adamın kendisine baktığını görünce dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı.

“Birlikte yiyelim. Bu kadar şeyi tek başıma bitiremem,” dedi adam.

Jiafu bir an duraksadı, ardından gözleri parladı: “Peki,” diyerek başını salladı. Hemen geri dönüp kutunun kapağını açtı; közlenmiş kaz eti, güney usulü bambu filizi, deniz lahanası, bir kâse tavuk çorbası ve büyük bir kâse pilavı masaya dizdi. Sonra hızla kapıya gidip Tanxiang’dan bir çift yemek çubuğu daha getirmesini istedi.

Çubuklar hemen geldi.

Pei Youan gerçekten acıkmış olmalıydı, daha fazla konuşmadan Jiafu ile birlikte yemeğe koyuldu. Jiafu onun yemeğini hızla bitirdiğini görünce, “Ben doydum. Eğer sen doymadıysan birilerine söyleyeyim, biraz daha pilav getirsinler,” dedi.

Pei Youan, “Sütlü taro tatlısı da var ya, o yeterli olur,” dedi.

Jiafu gülümseyerek tatlı kâsesini çıkardı, kapağını açtı; üzerinden hafif bir buhar tütüyordu, tam yenilecek sıcaklıktaydı.

Jiafu tatlıyı adamın önüne itti.

Pei Youan, “Bu kadarını bitiremem. Önce sen biraz ye, kalanını ben yerim,” dedi.

Sesi çok doğaldı ama Jiafu bunu duyunca yanaklarının hafifçe ısındığını hissetti. Kısık sesle, “İstersen gidip küçük bir kâse daha alayım, paylaştırayım...” dedi.

“Gerek yok. Sen ye önce, sorun değil.”

Jiafu’nun kalbi yavaş yavaş tatlı bir huzurla doldu. Hafifçe “Hı hı” diyerek kaşığı aldı, tatlıdan birer birer alıp yemeye başladı.

Buğulu bir havada açan bir dağ lalesi gibi, kandil ışığı altındaki o duru güzelliği, makyajsız haliyle gündüzden çok daha etkileyiciydi.

Pei Youan bilerek yapmıyordu ama bakışları ister istemez genç kadının tatlıyı yerken aralanan dudaklarına kaydı.

Vişne kırmızısı dudakları taze ve nemliydi; üzerindeki o davetkâr parıltıyla, yarım açılmış, içi bal dolu bir çiçek guncasını andırıyordu. İnsanda o tadı keşfetme arzusu uyandırıyordu. Bir kaşık tatlıyı ağzına aldığında dudaklarına bembeyaz bir süt tabakası bulaştı; pembe dilinin ucu hafifçe dışarı çıkıp dudaklarını yaladı, daha ne olduğunu anlamadan tekrar içeri çekildi.

Pei Youan aniden boğazının kuruduğunu hissetti, vücudunda bir kıpırtı oldu; bakışlarını hemen başka yöne çevirdi.

Jiafu ise hiçbir şeyin farkında değildi; birkaç kaşık yedikten sonra kalanını adamın önüne itip, “Büyük Kuzen, ben doydum, gerisini sen ye,” dedi.

Pei Youan ona bir daha bakmadı, kâseyi eline alıp birkaç lokmada bitirdi. Kâseyi bırakırken, “Ben de doydum. Halletmem gereken birkaç iş daha var, biraz geç dönerim. Sen git uyu, beni bekleme,” dedi.

Jiafu onun bunları söyleyip tekrar masasına oturduğunu görünce, onu daha fazla zorlayıp sıkmamak için “Tamam,” dedi. Yemek takımlarını toplayıp kutuya koydu ve dışarı çıktı.

“Büyük Kuzen, çok geç kalma, erken gelip uyu.”

Kapıdan çıkarken dönüp bir kez daha söyledi.

Pei Youan başını kaldırıp ona baktı, hafif bir gülümsemeyle

başını salladı.

Çalışma odasının bir köşesindeki su saatinden damlayan su sesleri, bahar gecesinde saçaklardan süzülen ince bir yağmur gibi tık tık edip duruyor, zamanın akıp gittiğini hatırlatıyordu.

Pei Youan geç yatmaya alıştı; geceleri çalışma odası onun için hep bir huzur sığınağı olmuştu. Ancak şu an zihni bir türlü durulmuyor, o kadının gitmeden önceki o geri dönüp bakışını ve tembihini hatırlayıp duruyordu. Başını kaldırıp bir kez daha su saatine baktı.

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu.

Bu saat başkaları için geç sayılabilirdi ama onun her zamanki yatış vaktine daha çok vardı.

Yine de dayanamayıp ayağa kalktı. Çalışma odasının lambasını söndürüp yatak odasına doğru yollandı.

Yatak odasının pencerelerinden dışarı loş bir ışık sızıyordu. Kapıda bekleyen nöbetçi hizmetçilere ve dadılara gitmelerini emretti. Kapıyı usulca itip içeri girdi, yarı kapalı duran yatak perdesine baktı.

O zarif paravanın ardında, güzel bir silüet hiç kıpırdamadan yatıyordu; belli ki rüyalar alemindeydi.

Önceki iki gece olduğu gibi, sessizce içeri girdi, kuşağını çözüp elbiselerini çıkardı, banyoya girdi ve çıktı. Onu uyandırmamaya azami gayret göstererek yatağa yaklaştı.

Kız dışarı doğru yan yatmıştı; bir kolu yüzünün altında yastık niyetine kıvrılmıştı. O taze filiz gibi narin kolu, bembeyaz teni ve uykudaki o zarif haliyle büyüleyici görünüyordu. Burnuna yine o ılık, tatlı koku çalındı.

Youan'ın göğsündeki nefes bir anlığına tekledi; nefesini tutup tam lambayı söndürmek için arkasını dönecekken Jiafu kıpırdandı ve yavaşça gözlerini açtı.

Youan duraksadı: “Seni uyandırdım mı?”

Jiafu başını iki yana salladı: “Kendim uyuyamadım.”

Youan yatağa girdi, kızın yanına uzandı ve “Hâlâ bugünkü meseleyi mi düşünüyorsun? Seni kasten azarlamak istemedim, sadece nereye gittiğini bilmeyince bir anlık endişeyle ağzımdan ağır sözler çıktı,” dedi.

Jiafu hafifçe "Hı-hı" dedi: “Sana kırgın değilim Büyük Kuzen.”

Pei Youan başını çevirip ona baktı, biraz düşündükten sonra ekledi: “Geldiğin ilk gece sana söylemişim; bir derdin olursa bana anlat diye. Sen söylemezsen ben senin ne düşündüğünü nereden bileyim?”

“Büyük Kuzen, gerçekten her istediğimi sorabilir miyim?” Sesi biraz çekingen geliyordu.

Youan kendinden emin bir tonda, “Elbette,” dedi.

“Büyük Kuzen... Peki, beni küçümsüyor musun?”

Kulağına fısıltı gibi ince bir ses ulaştı.

“Sürekli seni kızdırıyorum, eskiden de o malum işleri yapmıştım...”

Sesi gittikçe kısıldı.

Youan, “Hata yapılır, mühim olan düzeltmektir. Seni küçümsemiyorum,” dedi.

Bunu söyledikten sonra, sanki onu teselli etmek istermiş gibi elini uzatıp yorganın ucunu çekti ve kızın dışarıda kalan o narin omuzlarını, boynunu güzelce örttü.

“Hadi, kuruntu yapma artık. Vakit geç oldu, uyu.”

Yumuşak bir sesle onu yatıştırdı.

Yatağın içinde bir sessizlik oldu, sadece birbirlerinin nefes sesleri duyuluyordu.

“Büyük Kuzen, bir şey daha sorabilir miyim?”

Bir süre sonra kulağına yine onun sesi geldi.

Youan gözlerini açmadan sadece bir "Hı" dedi.

“Beni küçümsemiyorsan... Peki, benden nefret mi ediyorsun?”

Youan tekrar gözlerini açıp ona döndü.

Jiafu'nun saçları yastığa dağılmıştı, çenesi yorganın içine gömülmüştü; sadece yüzünün yarısı dışarıdaydı ve gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

“Nereden çıkarıyorsun bunu? Boşuna evham yapma dedim ya.”

“O zaman neden son iki gecedir eve geldiğinde... Benimle hiç ilgilenmiyorsun?”

Yatağın içindeki o tatlı koku sanki daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Pei Youan'ın sesi kurudu: “Uyuduğunu sanmıştım...”

Kızın kirpikleri titredi, yavaşça gözlerini kapattı; sanki bir çiçeğin üzerine konmuş kelebek kanatları gibi hareketsiz kaldı.

Youan sözünü yarıda kesti, kendisi de durdu.

Daha yeni evliydim, aynı yatakta yatıyorlardı ama iki gecedir ona elini bile sürmemişti.

Aslında kızın dokunulmak istemediğini sanmıştı ama şimdi bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu fark ediyordu. Karşısındaki sadece küçük bir kızdı; dünyadan haberi yoktu. Sevindi mi güler, üzüldü mü ağlar, korktu mu ona sımsıkı sarılırdı. Bu kadar saf bir ruh, ne kadar süre sessizce bekleyebilirdi ki? Kuruntu yapıp bugünkü o tatsızlığı çıkarmasına şaşmamalıydı.

Madem bu kızı eşi olarak almıştı, onu koruyup kollamak boynunun borcuydu; elinden geliyorsa onu mutlu da etmeliydi.

Bir anlık tereddüitten sonra Youan elini uzatıp kızı usulca göğsüne çekti, tıpkı gerdek gecesi yaptığı gibi.

Bu beden sanki kemiksizmiş gibi yumuşacıktı, teni ipek gibi kaygandı. Göğsüne yaslandığı andan itibaren Youan'ın kanı kaynamaya başlamıştı bile. Gerdek gecesindeki o ilk zorlanmayı hatırlayınca, şu an kızın canını yakmamak gerektiğini düşündü. Onu bir süre daha kendine bastırdıktan sonra, avuçlarını teninde bir çalgının tellerine dokunur gibi usulca gezdirdi; yavaş yavaş kızın titremesine, yanaklarının al al olmasına sebep oldu. Kendi içinde de bir sızı hissetmeye başlayınca elbiselerini çözüp üzerine eğildi.

Çok geçmeden, gerdek gecesindeki benzer o dizginlenemez boşalma hissi onu yakaladı. Youan işin kötüye gittiğini anlayınca hemen biraz geri çekildi, gözlerini yumdu; zihninden "nefesi merkezde topla", "enerjiyi topuklara sür", "yavaşça biriktir" gibi teknikler geçti...

Ancak daha ne yapacağına karar veremeden, kızın o bembeyaz kollarının boynuna sımsıkı dolandığını hissetti. Dudakları kulağına değdi, ağlamaklı bir sesle "Büyük Kuzen..." diye fısıldadığını duyunca sanki ruhu bedeninden çekildi, tüyleri diken diken oldu ve daha fazla dayanamayıp yine ondan önce işi bitiriverdi.

Youan'ın göğsü sanki içinde bir davul çalınıyormuş gibi güm güm ediyordu, her yerinden ter boşanmıştı. O yoğun haz anından yavaş yavaş sıyrılıp kendine gelince, altında gözlerini yummuş, kuzu gibi yatan kızı gördü. İçini yine o suçluluk duygusu kapladı, kızı kucağına alıp saçlarını okşayarak kısık bir sesle, "Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?" dedi.

Jiafu'nun yüzü kıpkırmızıydı, gözleri yarı açık yarı kapalıydı; başını sallayarak onu teselli etti: "Büyük Kuzen, üzülme sakın. Afu şimdiden çok mutlu oldu..."

Onun ne hissettiğini anlamıştı. Bir erkek için bunun pek övünülecek bir şey olmadığını biliyordu, bu yüzden onu teselli etmeye çalışıyordu.

Üstelik yalan da söylemiyordu.

Bunu zerre kadar umursamıyordu. Çocukluğunda zayıf olduğunu, bünyesinde bazı eksiklikler kaldığını biliyordu; bu gayet doğaldı. Şu an ona karşı hissettiği tek şey derin bir şefkat ve sonsuz bir mutluluktu.

Pei Youan sustu, bir daha konuşmadı. Sadece kızın başını okşayıp üzerinden yana çekildi.

Odada lambalar söndü.

Jiafu tamamen rahatlamıştı; artık cesaretle kolunu onun beline dolayabiliyor, göğsünü göğsüne yaslayabiliyordu. Öylece onun kucağına kıvrıldı ve hemen uykuya daldı. Yarı uykulu haldeyken vaktin ne olduğunu anlamadı; aniden üzerinde bir

ağırlık hissetti. Biraz ayılır gibi oldu ama bilinci hâlâ rüyalarındaydı, göz kapakları kurşun gibi ağırdı, bir türlü açamıyordu. Tam zorlarken, bacaklarının aniden açıldığını ve sert bir şeyin içeri süzüldüğünü hissetti.

“Büyük Kuzen...”

Jiafu daha sözünü bitiremeden, karanlıkta dudakları mühürlendi.

Jiafu çok geçmeden o derin uykudan tamamen uyandı.

Onu uyandıran Pei Youan’dı.

Daha az önce uyuduğu o kısa sürede, adam sanki başka biri olmuştu. Az önceki o nazik, o kızı yavaş yavaş hazırlayan halinden eser kalmamıştı; elleri çok sertleşmişti, bazen o narin tenini acıtıyordu. Hareketleri ise vahşi bir hırs doluydu; sanki kızı paramparça etmek istiyordu.

Jiafu önce dayandı ama yastıktan yatağın köşesine kadar sürüklenince aklı başından gitti, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bu hengâme horozlar ötünceye dek sürdü. Jiafu’nun tüm kemikleri sızlıyordu; adam nihayet onu bıraktığında darmadağın olmuş yorganların içinde öylece cansız gibi yattı.

Youan baştan sona tek kelime etmeden, dişlerini sıkarak işini görmüştü. Solukları yavaş yavaş düzene girince, kucağındaki o pelte gibi olmuş narin bedene sarıldı, gözlerini yumdu ve içindeki o fırtınayı dindiren derin bir nefes verdi.

Jiafu öyle bir uyumuştı ki dünya yansa haberi olmazdı; uyandığında havanın çoktan aydınlandığını görüp irkildi. Yanındaki adam çoktan gitmişti.

Pei Youan’ın evlilik izni bugün bitmişti; belli ki saraydaki görevine dönmüştü. Jiafu yorgana sarılıp doğruldu, hizmetçileri çağırdı. Tanxiang’a sorunca kız, Büyük Efendi’nin sabah erkenden çıktığını, Hanımefendi’nin iyice dinlenmesini tembihlediğini ve onun yerine Eski Hanımefendi’nin yanına gidip selam verdiğini söyledi.

Jiafu dün gece adamın ona karşı o vahşi, o hırçın tavırlarını hatırlayınca kulaklarına kadar kızardı. Sonra adamın alnındaki o kendi sebep olduğu küçük yarayı hatırladı; saraya giderken resmi şapkasıyla orayı kapatabilirdi belki ama sabah evde Eski Hanımefendi ve Sin Hanım'ın karşısında nasıl saklamıştı acaba? İçini bir huzursuzluk kapladı. Hâlâ sızlayan bacaklarına rağmen yataktan kalktı, temizlendi, giyindi ve aceleyle Eski Hanımefendi'nin yanına gitmek üzere yola koyuldu. Bahçeye vardığında, içeriden çıkan Pei Xiuzhi ile burun buruna geldi. Belli ki o da Eski Hanımefendi'yi ziyaretten dönüyordu. Onu görür görmez durdu; gözlerini kıza dikip öylece bakakaldı.

Pei Xiuzhi son zamanlarda utancından ve kahrından yataklara düşmüştü; Jiafu evleneli dört gün olmuştu ve bu ilk karşılaşmalarıydı. Yüzü sapsarıydı, gözlerinin ferisi sönmüştü; o eski havalı, mağrur halinden eser kalmamıştı. Üzerindeki o pahalı kıyafetler bile o bitkin halini gizleyemiyordu.

Jiafu sadece bir anlığına duraksadı, sonra hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Yanına geldiğinde adamın selam vermediğini görünce, onu görmezden gelerek arkasındaki hizmetçilerle birlikte yanından geçip gitti.

“Fu-mei...”

Kulağına titreyen, cılız bir ses geldi.

Jiafu duymamış gibi yaptı, yürümeye devam etti.

“Fu-mei...”

Xiuzhi bir kez daha seslendi.

Tanxiang ve Muxiang birbirlerine bakıp hemen Jiafu'nun arkasına sokuldular.

Jiafu durdu, arkasına döndü. Xiuzhi'nin ona melül melül baktığını, sanki ihanete uğramış bir aşık gibi kederli göründüğünü gördü.

Eğer önceki hayatındaki tecrübeleri olmasaydı, adamın şu haline bakıp gerçekten acıyabilirdi.

Ama Jiafu biliyordu ki; önceki hayatındaki bu ilk erkek, sadece acınası bir mahluktu; hem nefret edilesi hem de gülünçtü.

“İkinci Birader... Eskiden sana kuzen derdim ama bir kadın evlendi mi, kocasının ailesi onun her şeyidir. Artık ben senin yengenim. Bana yenge demesen de olur ama adımı ağzına almak senin haddine mi?”

Xiuzhi'nin dudak kenarı hafifçe titredi.

“Bundan sonra aynı çatı altındayız, yüz yüze bakacağız. Sen bana saygı duyarsan, ben de sana duyarım. Az önce söylediklerimi aklına mıhla; bu seferlik dilin sürçtü sayıyorum.”

Jiafu bunu söyledikten sonra ona bir kez bile bakmadan arkasını dönüp avluya girdi.

Yuzhu, dışarıdaki hizmetçi kadının "Büyük Hanım geldi!" diye seslendiğini duyunca hemen kapı perdesini kaldırıp Jiafu'yu karşılamak için aceleyle ileri atıldı. Yanına vardığında yüzünde geniş bir gülümsemeyle selam verdi ve genç kadının koluna girerek içeri buyur etti. Kısık bir sesle, "Tam da size haber uçurmaya geliyordum Büyük Hanım, ayağınız uğurlu geldi," diye fısıldadı. "Büyük Bey bu sabah erkenden evden çıktı; o geldiğinde Yaşlı Hanım henüz uyanmamıştı. Bana, Yaşlı Hanım'a iletmemi tembihledi: Dün gece bugünkü huzura kabul merasimi için bazı resmi evrakları hazırlarken çalışma odasında sabahlamış. Sizin de gece yarısına kadar onunla birlikte uykusuz kaldığınızı, bu yüzden sabah biraz geç geleceğinizi söyledi. Yaşlı Hanım da az önce beni size gönderiyordu; 'Gidip söyle, uykusunu alsın, bu sabah gelmesine gerek yok,' diyordu."

Yuzhu henüz evlenmemiş genç bir kız olsa da yirmili yaşlarının başındaydı; hayatın gerçeklerine, karı koca arasındaki mahremiyete dair bir fikri olmalıydı. Zaten içi içini yiyen Jiafu, hizmetçinin o manidar gülümsemesini görünce bir şeylerden şüphelendiğinden emin oldu. Pei Youan'ın bu sabah o ciddi ve tavizsiz haliyle nasıl olup da böyle bir yalanı soğukkanlılıkla uydurduğunu hayal edince yerin dibine girdi. Yaşlı Hanım'ın bu sözleri duyunca ne düşündüğünü ise tahmin bile edemiyordu. Fakat olan olmuş, söz ağızdan bir kere çıkmıştı. Utancını içine gömüp içeri girdi. Yuzhu perdeyi tutarken Jiafu, Yaşlı Hanım'ın küçük bir sedir masasının yanında oturduğunu gördü. Madam Xin ve İkinci Yenge Meng de oradaydı. Madam Xin'in yüzü asıktı, bir şeyler anlatıyor gibiydi ancak Jiafu içeri girince hemen sustu.

Jiafu önce Yaşlı Hanım'ın hatırını sordu, ardından Madam Xin'e ve en son İkinci Yenge Meng'e hürmetlerini sundu. İkinci Yenge Meng, her zamanki cana yakınlığıyla, "Tam da Yaşlı Hanım, Yuzhu'yu senin yanına gönderiyordu ki sen çıkageldin," dedi.

Jiafu'nun kulak dipleri kızardı. "Hepsi benim kusurum, bu kadar geç uyanıp vaktinizi aldım. Lütfen beni bağışlayın büyükanne, anne. Bir daha asla böyle bir terbiyesizlik etmeyeceğim."

Madam Xin ona keskin bir bakış fırlattı.

Yaşlı Hanım gülümseyerek araya girdi: "Ben de yaşılandım artık, bazen sabahları kalkıp sizinle laflamak bana da zor geliyor. Geçtiğimiz günler evliliğinizin ilk günleriydi diye kendimi zorlayıp erkenden kalkıyordum. Gençlerin büyüklere hürmeti esastır ama niyet her şeyden mühimdir. Gönülsüzce her gün burada boy göstermektense, gelip gitmenin seyrek ama içten olması daha evladır. Youan'ın işleri başından aşkın, gece yarısından önce başını yastığa koymaz, ne kadar söylesem de kâr etmiyor. Artık evlendi, yuva kurdu; senin ona iyi bakman, hem bana hem de kayınvalidene yapacağın en büyük hizmettir. Kayınvaliden de eminim böyle düşünüyordur. Üstelik bu sözlerim sadece gelinime değil, ikinize de geçerli; bundan böyle her gün buraya gelmenize gerek yok. İki üç günde bir uğrasanız kâfi. Kendi işlerinize bakın."

Madam Xin yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirerek bu sözlere katıldı ve İkinci Yenge Meng ile birlikte Yaşlı Hanım'a teşekkür etti.

Yaşlı Hanım devam etti: "Dün Rahibe Chi hakkında duyduklarım beni biraz huzursuz etti. O çocuğun eski adının Mu'niang olduğunu hatırlıyorum, değil mi? Chi ailesi onurlu insanlardı, o çocuk da öyle; insan saygı duymadan edemiyor. Yarın bir işim yok. Eğer vaktiniz olursa benimle Baihe Tapınağı'na gelin, bir adak kurbanı keselim, hem de o çocuğu bir ziyaret ederiz."

Madam Xin ve İkinci Yenge Meng hemen onayladılar: "Eve döner dönmez hazırlıkları başlatırız."

Yaşlı Hanım başıyla onayladıktan sonra Jiafu ve ikinci gelinini gönderdi, Madam Xin'e ise "Sen biraz kal," dedi.

İkinci Yenge Meng ve Jiafu, Yuzhu eşliğinde dışarı uğurlandılar. Bahçedeki hizmetçiler ve dadılar, Jiafu'yu güler

yüzle selamlıyor, birbiri ardına "Güle güle gidin Büyük Hanım," sesleri yükseliyordu. Avludan çıktıklarında İkinci Yenge, Jiafu'nun elini samimiyetle tuttu ve onunla yan yana yürürken muzip bir tavırla takıldı: "Sağ olsun Youan dün gece taze gelinini pek bir el üstünde tutmuş da biz de onun sayesinde rahata erdik. Artık her sabah erkenden gelip Yaşlı Hanım'ın kapısında dikilmek zorunda kalmayacağız. Benim yeğenim gerçekten de kismetliymiş."

Jiafu'nun bu sabah geç uyanmasının ardındaki asıl sebebi Pei Youan söylemese kimse bir şey demeyecekti belki ama o, durumu toparlayayım derken kaş yapayım derken göz çıkarmış, herkesin malumu ilan etmişti. Teyzesi olan bu kadın ise rüzgâra göre yön değiştirmeyi çok iyi bilirdi; işine geldiğinde baldan tatlı olur, işine gelmediğinde ise kimsenin yüzüne bakmaz, soğuk ve iğneleyici sözleriyle insanı canından bezdirirdi. Jiafu bunu geçmişte bizzat tecrübe etmişti. Şimdi ise hem utancından hem de konuşacak bir şeyi olmadığından başını öne eğip sessiz kalmayı tercih etti.

İkinci Yenge Meng birkaç şaka daha yaptıktan sonra sesini iyice alçaltarak devam etti: "Az önce İkinci Efendi dışarı çıktı, ona rastlamadın değil mi? Kayınvaliden hakkında bir şey demek istemem ama gerçekten çok taraflı davranıyor. Eskiden neyse de, şimdi Youan olmasa, o İkinci Efendi'nin çıkardığı rezillikler yüzünden bu koca dük hanedanının itibarı yerle bir olacaktı. Ama hanımefendinin ağzından çıkanı duysan sanırsın Youan kardeşini hiç kollamıyor; güya İmparator Hazretleri'nin huzurunda İkinci Efendi'yi isyanı bastırması için önermemiş de, koskoca zaferi başkaları kapmış."

Xiao Lie başkente girdikten sonra, imparatorluk ailesinden Taiyuan Prensi, Su'an Prensi'nin eski sadık adamlarıyla iş birliği yaparak Taiyuan'da isyan başlatmıştı. On binlerce kişilik asi ordusu Shanxi bölgesinde büyük bir korku salmıştı. Xiao Lie, isyanı kimin bastırabileceğini Pei Youan'a sorduğunda, Youan; Tianxi döneminde Jinxi Valiliği yapmış olan Zhang Zhengdao'yu önermişti. Bu adamın asker yetiştirmekte usta olduğunu, bölgenin coğrafyasını ve halkın durumunu iyi bildiğini

söylemişti. Zhang Zhengdao, Su'an Prensi döneminde rütbesi indirilmiş, gözden düşmüş biriyken bu görevle Shanxi'ye gönderilmiş ve isyanı başarıyla bastırmıştı. Önceki gün başkente dönen general, imparatorluk yolundan atıyla saray kapısına kadar girme imtiyazına erişmiş, büyük bir itibar kazanmıştı.

Jiafu, içeri girdiğinde Madam Xin'in neden o kadar asık suratlı olduğunu şimdi anlıyordu. Kendi öz evlatları arasında neden bu kadar ayırım yaptığını anlamak imkânsızdı.

Babasını kaybettikten sonra annesinden gördüğü şefkat Jiafu için her şeyden kıymetli hale gelmişti. Pei Youan bir erkek olsa da, bir evladın ebeveynine duyduğu o samimi sevgi ve bağlılık her devirde aynıydı. Onun on altı yaşında babasını kaybettikten sonra yaşadıklarını, başkentten tek başına ayrılırken neler hissettiğini, kalbinde hangi fırtınaların koptuğunu düşündü.

Jiafu'nun kalbinde aniden tarif edilemez bir sızı, ona karşı derin bir acıma duygusu belirdi.

"Daha duymadın mı, İkinci Efendi de yakında evleniyor!" diye devam etti İkinci Yenge Meng.

"Başkası değil, kayınvalidenin ailesinden uzak bir akrabanın kızı. Adı Zhou Jiao'e. Güya İmparatoriçe'nin ailesiyle de bir kan bağı varmış. Eskiden hiç adını sanını duymazdık ama şimdi İmparator Hazretleri tahta çıkıp İmparatoriçe de sarayda yerini alınca, en alakasız insanlar bile bir yolunu bulup onlara yamanmaya çalışıyor."

Madam Meng dudak bükerek küçümser bir ifade takındı ama Jiafu onun sesindeki kıskançlığı açıkça duyabiliyordu.

"Gördüğüm kadarıyla Yaşlı Hanım bu evliliğe pek sıcak bakmıyor ama kayınvaliden çok kararlı. Az önce Yaşlı Hanım onu bu yüzden yanında alıyordu, muhtemelen bu konuyu görüşüyorlar."

İkinci Yenge Meng, Jiafu'yu mutlaka kendi avlusuna kadar bırakmak istiyordu. Yol boyunca tatlı tatlı konuşarak kapıya kadar geldiler. Sonunda eğilip kulağına fısıldadı: "Teyzen olarak sana içten bir söz söyleyeyim; biz bu evliliğin olmasını isteriz, İkinci Efendi'nin de iyiliğini dileriz ama eve İmparatoriçe'ye

yakınlığıyla övünen bir İkinci Gelin gelirse, senin o Büyük Gelin havan söner diye korkuyorum. Teyzen olarak senin için üzülüyorum."

Jiafu sakın bir sesle cevap verdi: "Eğer İkinci Kardeşim hayırlı bir yuva kurarsa, sadece siz değil, tüm ailemiz mutlu olur. Hem ne havasından bahsediyorsunuz teyze, benim öyle bir iddiam yok; beni utandırıyor sunuz. Ben geldim, isterseniz sizi odanıza kadar geçireyim."

İkinci Yenge bir an duraksadı, Jiafu'ya şöyle bir baktı ve hemen tavrını değiştirip güldü: "Haklısın ya. Bak bana, lafa daldım da yolu unuttum. Ben kendim dönerim, sen içeri gir hadi."

Jiafu kapıda durup İkinci Yenge ve yanındakilerin uzaklaşmasını izledi, sonra odasına döndü.

Tahminlerine göre, Pei Xiuzhi'nin bu evliliği büyük ihtimalle gerçekleşecekti.

Pei ailesinde Yaşlı Hanım'ın sözü kanun olsa da, bir torunun evliliği konusunda öz annesinin, yani Madam Xin'in kararını tamamen yok sayması pek mümkün değildi. Üstelik Pei Xiuzhi'nin şu anki durumunda, dışarıdan bakıldığında böyle bir evlilik bulunmaz bir nimetti. Yaşlı Hanım, torununun önünü neden kessindi ki?

Jiafu'nun tahminleri çok geçmeden doğrulandı. Akşamüzeri Yuzhu, Jiafu'ya iki kap yemek getirdiğinde, etrafta kimse yokken gizlice sabah olanları anlattı. Dışarıda beklerken Madam Xin'in ağlamaklı sesini duymuştu; "Elin ayası da et, arkası da et," diyerek her iki oğlunun da canı olduğunu söylüyordu. Madam Xin dışarı çıktığında yüzünde uzun zamandır görülmeyen bir sevinç vardı. Anlaşılan düğün hazırlıkları yakında başlayacaktı.

Yuzhu kısa bir süre sonra ayrıldı.

İkinci vaktinin sonuna doğru Pei Youan bir uşak gönderip haber vermişti; İmparator aniden bir öğle oturumu daha açtığı için akşam yemeğini sarayda yiyecekti, Jiafu'nun onu beklemesine gerek yoktu.

Xiao Lie tahta çıktığından beri sadece her sabah devlet işlerini

görüşmekle kalmıyor, sık sık ek oturumlar da düzenliyordu. Bu kadar çalışkan bir imparatorun hizmetinde olan devlet adamlarının da canla başla çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Jiafu yemeğini tek başına yedi. Hava karardıktan sonra kokulu sularla yıkandı, uzun saçlarını yavaşça kuruladı ve eline *Lunheng* kitabını alıp bir yandan okuyarak, bir yandan Pei Youan'ın yolunu gözlemeye başladı.

O gün sarayda Xiao Lie, isyanı bastırıp dönen kahraman askerleri huzuruna kabul etmiş ve her birini liyakatlerine göre ödüllendirmişti. Zhang Zhengdao, "Zhaoyong Generali" unvanıyla ödüllendirilmiş, Merkez Ordu Komutanlığı'nda önemli bir mevkiye getirilmiş ve Shence Muhafızları'nın başına geçirilmişti; tek bir savaşla kaderi değişmiş, en yüksek rütbelere erişmişti. Ödül töreninden sonra akşam sarayda bir zafer şöleni düzenlendi. Xiao Lie başköşede idi; hemen altında Veliaht Prens Xiao Yintang, ardından Pei Youan, bakanlar ve isyanda emeği geçen komutanlar yer alıyordu.

Şölenin ortasında, bir muhafız içeri girip diz çöktü ve Anle Prensi'nin halefinin başkente ulaştığını bildirdi. Babası adına af dilemeye gelmişti ve şu an saray kapısında huzura kabul edilmeyi bekliyordu.

Taiyuan Prensi isyan başlattığında, Anle Prensi de gizliden gizliye onlarla haberleşmişti ancak tam harekete geçileceği sırada korkup geri çekilmişti. Şimdi Taiyuan Prensi yenilince, Xiao Lie ona dokunmamış olsa da Anle Prensi, Jiangxi'de korku içinde yaşıyordu; bu yüzden oğlunu af dilemesi için başkente göndermişti.

Xiao Lie kaşlarını çattı ve halefin içeri alınmasını buyurdu. Genç adam kısa süre sonra salona girdi, Xiao Lie'nin önünde diz çökerek babasının pişmanlığını dile getirdi. Sonunda bir hediye listesi sundu: Beş bin altın ve iki araba dolusu mücevher... Sadakatini kanıtlamak için bunları İmparator'a sunmak istiyordu.

Xiao Lie ona içki ikram etti ve dinlenmesi için elçilik binasına gönderilmesini emretti. Halef gittikten sonra İmparator,

bakanlarına bu altın ve mücevherleri ne yapmaları gerektiğini sordu.

Bu gece burada İmparator ile aynı sofrada oturan devlet adamlarının hepsi birer siyaset kurduydu. Xiao Lie'nin bu hediyeleri kabul etmeye pek niyeti olmadığını hemen anlamışlardı.

Eğer kabul ederse, bu durum diğer hanedan üyelerine "İsyan etseniz bile altın dökerseniz affedilirsiniz," mesajı verecekti. Üstelik tahta yeni çıkmış olan Xiao Lie, adının "açgözlü" veya "servet düşkünü" olarak anılmasını istemiyordu.

Fakat hediyeleri doğrudan reddetmek de Anle Prensi ve diğer hanedan mensupları arasında huzursuzluğa yol açabilir, İmparator'un kimseyi bağışlamayacağı düşüncesini doğurabilirdi.

Bakanlar birbirini ardına fikir sundular ama hiçbiri Xiao Lie'yi tatmin etmedi.

Xiao Lie, Pei Youan'a döndü: "Pei Dostum, sence ne yapmalıyım?"

Tüm gözler Youan'a çevrildi.

Pei Youan sakın bir sesle, "Hünkârım, hediyeleri önce kabul buyurun," dedi. "Ardından, 'ödül' adı altında bu altınları Anle Prensi'nin kendi emrindeki askerlere dağıtılmak üzere geri gönderin."

Salona bir sessizlik çöktü. Ardından Dük Zhu ve Markiz Anyuan gibi isimler hayranlıkla başlarını salladılar.

Bu gerçekten de kusursuz bir çözümdü; hem Anle Prensi'nin onuru korunmuş oluyor hem de İmparator, Anle Prensi'nin kendi parasıyla onun askerlerinin gönlünü kazanıyordu.

Hafifçe çakırkeyif olan Xiao Lie, önündeki altın kadehe cubuğuyla vurdu; kadehten çınlayan bir ses yükseldi. Kahkahalarla güldü: "Bu harika bir fikir! Aynen böyle yapılacak! Pei Dostum, 'Genç Vezir' unvanının hakkını veriyorsun, beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun!"

Herkes Pei Youan'a imrenerek bakıyordu.

"Baba," dedi Xiao Yintang aniden ayağa kalkarak. "Jingxiang

bölgesindeki milyonlarca evsiz barksız halk artık eşkıyalığa başladı. Eğer zamanında müdahale edilmezse, ileride devletimiz için büyük bir dert olacaklar. Acaba bu konuda bir planınız var mı?"

Bu "başıboş halk" sadece hırsızlardan veya kaçak askerlerden oluşmuyordu; çoğu toprağını kaybetmiş köylülerdi. Bu sorun, hanedan kurulduğundan beri bir türlü çözülememişti. Özellikle Jingxiang bölgesi verimli topraklara sahipti ama eyalet sınırlarının kesiştiği, dağlık ve ormanlık bir yer olduğu için devletin otoritesi oraya tam ulaşamıyordu. Kıtık veya savaş zamanı vergisini ödeyemeyen halk oraya sığınıyordu. Üstelik burası stratejik olarak çok önemli bir noktadaydı. Su'an Prensi döneminin son yılında, halkı zorla göç ettirmeye çalıştıkları için büyük bir ayaklanma çıkmış, sayıları imparatorluk ordusunun mevcuduna yaklaşmıştı.

Aslında Xiao Lie'nin isyanı kazanmasında bu kargaşanın da payı vardı.

Salona yine bir sessizlik çöktü.

Xiao Lie düşüncelere dalmışken Xiao Yintang devam etti: "Huzurunuzda birini önermek isterim; Jingxiang'ı sükunete erdirecek, devletimize huzur getirecek biridir. Onun adına size askeri teminat vermeye hazırım!"

Xiao Lie, "Kimi öneriyorsun?" diye sordu.

"Devlet işinde akrabalık gözetilmez. Önerdiğim kişi, Ordu Bakanlığı Müsteşarı Zhou Jin'dir."

Bakanlar hemen Zhou Jin'e baktılar. Zhou Jin, İmparatoriçe Zhou'nun kardeşiydi. Bilgili, sert mizaçlı ve iş bitirici biriydi. İsyân sırasında büyük yararlılıklar göstermiş, şimdi üçüncü rütbede bir devlet adamı olarak görev yapıyordu.

Zhou Jin ayağa kalkıp Xiao Lie'nin önünde diz çöktü. "Veliaht Prens'in teveccühüyle kendimi size sunuyorum. Eğer üç ay içinde bu kargaşayı bitirip Jingxiang'ı huzura kavuşturamazsam, görevimden istifa edip köyüme dönmeye hazırım!"

Xiao Lie bir an tereddüt etse de gülümseyerek, "Sadakatin takdire şayan. Veliaht Prens seni önerdiğine ve sen de böyle

kararlı olduğuna göre, neden inanmayayım? Seni Başkomutan olarak atıyorum, iki güne yola çıkabilirsin."

Zhou Jin teşekkür ederek yerine oturdu. Xiao Yintang da İmparator'a şükranlarını sunup içkisini yudumlarken, gözlerini çaprazında oturan Pei Youan'a dikti. Youan'ın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kadehini bir dikişte bitirdi ve gözlerini hafifçe kıstı.

Şölen bittiğinde vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Yarı sarhoş olan Xiao Lie, hizmetlilerin yardımıyla hareme geçti. Bakanlar Zhou Jin'in etrafını sarıp onu tebrik ediyor, başarılar diliyorlardı.

Xiao Yintang ve Zhou Jin, Pei Youan'ın yanına geldiler. Prens gülümseyerek, "Youan," dedi. "Babam dayımın isyanı bastırmasına izin verdi. Dayım senin ne kadar zeki ve öngörülü olduğunu bilir; senin bir tavsiyen var mıdır, bizden esirgeme."

Pei Youan yerinden kalktı ve Zhou Jin'e döndü. "Veliaht Prens abartıyor, haddim olmayarak sadece bir çift sözüm olabilir: 'Bastırmak' ile 'yatıştırmak', 'halk' ile 'eşkıya' arasında sadece tek bir harf farkı vardır ama halk için bu ölüm kalım meselesidir. Halk huzursuz edilirse çaresiz kalır, çaresiz kalan halk ise isyan eder. Zhou Efendi'nin ileride kararlarını verirken bunu tartmasını dilerim."

Xiao Yintang'ın gözlerinde bir ışık parladı ama bir şey demedi. Zhou Jin ise bu sözleri pek umursamış görünmüyordu. "Teşekkürler Pei Efendi. Ben Hünkârımıza canımı feda etmeye hazırım, onun güvenine layık olmak için elimden geleni yapacağım. Üç ay sonra zafer haberimi bekleyin!"

Diğer bakanlar da bu sözleri alkışladılar.

Pei Youan sessiz kaldı, köşedeki su saatine bir göz attıktan sonra meslektaşlarıyla vedalaşıp saraydan ayrıldı. Atına atlayıp doğruca malikâneye sürdü. Kapıya vardığında atın dizginlerini uşağa fırlatıp içeri daldı. Yaklaştıkça adımları yavaşladı. Avluya girdiğinde hizmetçiler onu "Büyük Bey geldi!" diye karşıladılar. Duraksadı ve sordu: "Büyük Hanım nerede?"

"Kocacığım, geldin mi?"

Jiafu içerideydi ama kulağı dışarıdaydı. Onun geldiğini duyar

duymaz kitabını bir kenara bırakıp dışarı fırlamıştı.

Banyodan yeni çıktığı belliydi; saçlarını hafifçe toplamış, yeşim tokasını ilıstırmış, üzerinde ince bir ipek sabahlık ve yeşil bir etekle basamakların tepesinde duruyordu. Koridorun ışıkları altında gözleri pırıl pırıl parlıyor, yüzünde tatlı bir tebessümle ona bakıyordu.

"Yarı açılmış bir gül gibi nazenin çehresi; yıkanmış, arınmış, yeni bir bahar gibi..."

Pei Youan'ın zihninde aniden bu mısra belirdi.

“Büyük Kuzen——”

Jiafu kocasına seslendi. Onun merdivenlerin başında öylece durup kendisine cevap vermeden baktığını görünce hafif bir huzursuzlukla ismini tekrar fısıldadı.

Yaz ortasının rüzgârı balkondan içeri süzülüp eteklerini uçuşturdu. Bileğini kaldırıp rüzgârın yüzüne yapıştırdığı bir tutam saç kulağının arkasına itti; o sırada bileğindeki gümüş bileziğin parıltısı adamın gözlerine çarptı.

Pei Youan başıyla hafifçe onaylayıp bir ses çıkardı ve eşiği geçip içeri girdi.

Jiafu hemen peşinden koşturdu.

Bu gün sanki asırlar kadar uzun sürmüştü. Nihayet onun döndüğünü görmek Jiafu’nun içini sevinçle doldurmuştu ama dün gece zifiri karanlıkta aralarında geçen o anları hatırlayınca yanakları kızardı. Bir kenarda durup onun sessizce şapkasını ve üstündeki resmi kıyafeti çıkarmasını izledi. Pei Youan’ın yüzü her zamanki gibi ciddiye, gözlerini ondan kaçırıyordu. Jiafu dudaklarını ısırıp yanına gitti ve elbiselerini devraldı.

Yaz gelmişti; resmi elbiseler ince kumaşlara dönmüş olsa da üç kat giyiniyorlardı. Dış elbiseyi çıkardığında, iç katın hafifçe terden nemlenip sırtına yapıştığını gördü. Oda sessizliğe bürünmüştü. Hizmetçilerin su getirmesini beklerken ikisi de sustu. Pei Youan biraz huzursuz görünüyordu; başını hafifçe çevirip az önce Jiafu’nun bıraktığı kitabı gördü ve sessizliği bozdu: “Hâlâ bunu mu okuyorsun?”

Jiafu başını salladı, sesi kısıktı: “Seni beklerken vakit geçireyim dedim. Ama biraz ağır geldi, şöyle bir göz gezdirdim, pek bir şey anladım mı bilmiyorum.”

Pei Youan, “Anlamadığın yer olursa sorabilirsin,” dedi.

“Peki,” dedi Jiafu.

Ardından oda yeniden sessizliğe gömüldü.

Hizmetçiler suyu getirdiğinde Pei Youan sanki bir yükten kurtulmuş gibi rahatladı. Bakışları Jiafu’nun yakasından görünen o bembeyaz boynuna kaydı, hafifçe öksürdü: “Hava çok sıcak, önce bir yıkanayım.”

Jiafu, “Temiz kıyafetlerini içeri bıraktım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli,” diye karşılık verdi.

Adam başıyla onaylayıp banyo odasına girdi. Tabii ki ona seslenmedi. Dışarı çıktığında üzerinde ince beyaz iç çamaşırları vardı, üzerine de evde giydiği hafif bir sabahlık geçirmişti. Bir yandan kuşağını bağlarken, “Ben çalışma odasına geçiyorum, uykun gelirse sen yat,” dedi.

Jiafu bir "oh" çekip gidişini izledi. Pei Youan odanın paravanına geldiğinde adımları yavaşladı, durdu ve arkasına dönüp baktı: “Eğer uykun yoksa, benimle çalışma odasına gelip kitap okuyabilirsin.”

Jiafu’nun yüzünde güller açtı. Hemen başını sallayıp *Lunheng* kitabını kaptığı gibi onun yanına koştu: “Sadece sessizce okuyacağım, söz veriyorum seni rahatsız etmem.”

Pei Youan hafifçe gülümsedi.

Çalışma odasına geçtiler. Adam oturur oturmaz dosyalarını açtı; bazen sayfaları çeviriyor, bazen fırçasını mürekkebe daldırıyordu. Masa oldukça büyüktü. Jiafu kendine küçük bir sandalye çekip masanın diğer ucuna, onun tam çaprazına oturdu ve kitabını açıp ona eşlik etmeye başladı.

Gümüş kandillerin ışığında oda sessizliğe bürünmüştü; sadece su saatinin düzenli damlama sesleri duyuluyordu.

Jiafu başta ciddiyetle okumaya çalıştı ama bir sayfa çevirdikten sonra zihni dağılmaya başladı. Gözleri ister istemez çaprazında oturan adama kayıyordu.

Gerçekten de çok yakışıklı bir adamdı.

Jiafu’nun zihninde birden eski şiirlerde tasvir edilen o su tanrısı canlandı. Nehrın kıyısında yaşayan, yola çıktığında

balıkların peşinden koşturduğu o kusursuz yakışıklılık... "Kayalar yeşim gibi dizilmiş, çamlar zümrüt gibi sıralanmış; bu gencin güzelliği eşsizdir, dünyada bir ikincisi yoktur."

Küçükken bu dizeleri her okuduğunda, o su tanrısının rüzgârda uçuşan eteklerini, o asil duruşunu hayal ederdi. Şimdi karşısında oturan bu vakur adamın, tam da o şiirlerdeki eşsiz kişi olduğunu hissediyordu.

Pei Youan dosyaları incelerken normalde çok hızlıdır, bir bakışta her şeyi kavrar ve fırçası durmak bilmezdi. Ama şu an dikkati dağılıyordu. Normalde bitirmiş olması gereken işin yarısına bile gelememişti; hatta az önce dalgınlıkla bir kelimeyi yanlış yazmıştı.

Nihayet fırçayı bıraktı ve başını kaldırıp dikkatini dağıtan o yöne baktı.

Jiafu bir elini yanağına dayamış, gözlerini ona dikmişti. Dalıp gitmiş gibiydi; kolu masaya dayandığı için kolundaki gümüş bilezik beyaz teninin üzerinde hafifçe kaymıştı. Adamın bakışlarıyla karşılaşınca sanki suçüstü yakalanmış gibi irkildi, hemen kolunu indirdi, dikleşti ve gözlerini kitabına dikip hızla bir sayfa çevirdi.

Pei Youan derin bir nefes alıp zihnindeki o görüntüleri kovmaya çalıştı ve işine döndü.

Bir süre sonra onun yine kendisine baktığını hissetti. Dayanamayıp fırçayı bıraktı ve parmağıyla masaya hafifçe vurdu.

Jiafu'nun yüzü kızardı, fısıldadı: "Bazı yerleri anlayamadım da..."

Pei Youan onu buraya getirdiği için bir an pişmanlık duydu. İç çekip fırçayı tamamen bıraktı, gülümsedi: "Neresini anlamadın? Anlatayım."

Jiafu hemen kitabını kapıp yanına gitti. Sandalyesini onun dibine kadar çekti, omuz omuza oturdular. Beyaz parmağıyla bir satırı işaret etti: "Burayı."

Kız yanına oturur oturmaz, Pei Youan onun teninden ve saçlarından yayılan o hafif, büyüleyici kokuyu duydu. Zihni anında dün geceye, yatağın perdeleri arkasındaki o çılgın anlara

gitti.

Dün geceki ilk seferinde niyeti sadece onu mutlu etmekti ama kendini tutamamıştı. Kız daha ne olduğunu anlamadan kendisi mağlup olmuştu. Jiafu'nun o yumuşak sesli tesellileri karşısında hissettiği o utanç ve hayal kırıklığı tarif edilemezdi. Işıklar söndükten sonra Jiafu kollarında derin bir uykuya daldığında, o karanlıkta yeniden bir savaşın mümkün olduğunu hissetmiş ve içindeki o "kötü" sese boyun eğmişti. Tüm o ağırbaşlılığını bir kenara bırakıp onu tamamen teslim alana kadar durmamıştı. O anki haz, bir kaleyi fethetmekten bile daha coşkuluuydu. Aradan koca bir gün geçmesine rağmen, hatırladıkça hala tüyleri diken diken oluyordu...

Pei Youan'ın içi ısınmaya başladı. Kızın sesini duyunca kendine geldi. İşaret ettiği yere baktı; *Lunheng*'in "Asıl Doğa" bölümüydü. Hemen ciddileşti: "Edep bir engeldir, müzik ise bir ölçüdür. Bu görüş, insanın doğasını yönetmenin temelini bu olduğunu söyler. Kurallar, insanı yanlışlardan korumak için, müzik ise duyguları dengelemek için vardır."

Jiafu, "Peki bu bölümün tamamı ne anlatıyor?" diye sordu.

Pei Youan anlatmaya devam etti: "İnsanın özündeki iyilik ve kötülük üzerine bir tartışmadır bu. Kimi insanın doğuştan iyi olduğunu, kimi kötü olduğunu savunur. Konfüçyüs, en bilge ve en cahil olanın değişmeyeceğini söyler; ben de buna katılıyorum. Ama sıradan insanlar için doğa, alışkanlıklarla şekillenir. İyiliğe alışan iyi, kötülüğe alışan kötü olur..."

Sesi derin ve huzur vericiydi, tıpkı dağlardan süzülen bir pınar gibi. Jiafu yine elini yanağına dayayıp hayranlıkla onu izlemeye başladı. Adam anlatmayı bitirip ona bakınca kendine geldi ve aceleyle bir sayfa daha çevirdi: "Peki ya burası? Birkaç gündür okuyorum ama hiçbir şey anlamadım."

Pei Youan, kızın kendisine nasıl baktığının farkındaydı. O saf ve hayranlık dolu bakışlar altında sarsıldığını hissediyordu. Ağzından edep ve kural kelimeleri dökülürken, zihni bambaşka arzularla doluydu. Sırtından aşağı terlerin süzülüğünü hissetti.

"Bu, 'Nesnelerin Gücü' bölümü."

Derin bir nefes alıp sesini sabit tutmaya çalışarak devam etti.

“Başlangıçta şöyle der: 'Bilginler der ki, gök ve yer insanı bilerek yarattı. Bu bir yalandır.' Yani gökyüzünün ve yerin bir bilinci olduğunu savunmak saçmadır. İnsan, tıpkı bir erkek ve kadının birleşmesi gibi, tesadüfen ve doğal bir süreçle meydana gelir...”

Duraksadı, hafifçe öksürdü ve kitaba bakarak devam etti: “Kitap, insanı örnek verir; bir erkek ve bir kadının birleşmesi o an çocuk yapma isteğiyle değil, arzusun ve şehvetin bir sonucudur. İnsanlar bile her zaman bilinçli olarak çocuk yapmıyorsa, gökyüzü ve yer de insanı bilinçli olarak yaratmış olamaz. Doğadaki her şey, tıpkı bir bebeğin doğumu gibi, kendiliğinden ve doğal bir akışla var olur...”

Aniden kitabı kapattı ve kenara fırlattı: “Bu kitap senin için çok ağır. Ben sana daha uygun bir şeyler bulurum.”

Jiafu, adamın masanın altında kalan kısmına kaçamak bir bakış attı. Masanın engeline rağmen, orada bir şeylerin çoktan harekete geçtiğini fark etmişti...

Dün geceyi hatırlayınca Jiafu’nun kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. “Tamam, sen nasıl istersen,” diye mırıldandı. “Ben bir mutfığa bakayım, tatlılar hazır mı...”

Ayağa kalkmaya yeltendi ama sandalyesini çekerken etek ucu ayağına takıldı. Sandalye gürültüyle kayarken dengesini kaybetti. Pei Youan çevik bir hareketle onu tutmak için uzandı; Jiafu’nun bedeni adamın yüzüne sürtünerek kucağına düştü. Kalçalarının altında hissettiği o sertlik karşısında kaskatı kesildi, hareket etmeye cesaret edemedi.

Pei Youan, yüzüne çarpan o yumuşak ve mis kokulu tenin sıcaklığıyla nefesinin kesildiğini hissetti. Gözlerini kapattı, yavaşça açtığında kolları çoktan o sıcaklıkla dolmuştu. İçindeki o vahşi arzu, tüm heybetiyle başını kaldırmıştı.

Sessizliği sadece su saatinin damlama sesi bozuyordu.

Jiafu huzursuzca kıpırdandı, kalkmaya çalıştı ama beline dolanan o güçlü eller onu bırakmadı. Adamın bir baskısıyla kendini yeniden onun kucağında buldu.

Yüzü bir şeftali çiçeği gibi kızarmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. “Büyük Kuzen...” diye inledi.

Adamın gözleri artık o sakın göl gibi değildi; derin bir uçurum kadar karanlık ve fırtınalıydı.

“Odaya dönelim,” dedi sesi boğuklaşarak. “Yatma vakti geldi.”

—

Sarayda ise Xiao Lie yarı sarhoş bir halde, uşakların yardımıyla yatak odasına döndü.

Cariyesi Zhou onu bekliyordu. Hemen yanına gelip onu yatağa yatırdı. Xiao Lie gözlerini kapatıp hiç kıpırdamadan uzandı, sanki derin bir uykudaydı.

Zhou o gece özellikle süslenmişti, hafif bir makyaj yapmıştı. Artık çok genç olmasa da kandil ışığında hala çok çekici görünüyordu.

Xiao Lie’nin yanına uzandı, ona sokuldu. Eli yavaşça adamın giysilerinin içine süzüldü, onu tahrik etmeye çalıştı.

Xiao Lie gözlerini açmadan diğer yanına döndü, sesi soğuktu: “Başka sefere. Bugün yorgunum.”

Başkente döndüklerinden beri Xiao Lie ona elini bile sürmemişti. Zhou gizlice araştırmış ama başka birini sevdiğine dair bir iz bulamamıştı. Adam ya sabahlara kadar çalışıyor ya da gelip hemen uyuyordu.

Zhou’nun yüzü kaskatı kesildi. Adamın hareketsiz sırtına bakarken elini yavaşça geri çekti.

Gece yarısı, Xiao Lie uyuduğunda Zhou yatağından sessizce kalktı ve sadık hizmetçisini çağırdı: “Git araştır; Veliht Prens’in düğün gecesinde imparator neredeydi? Neden bütün gece saraya dönmedi?”

Ertesi sabah Pei malikanesinde herkes ayaklandı; Yaşlı Hanımefendi'nin Baihe Tekkesi'ne gitme hazırlıkları tamamlandı. Yol şehir dışına çıkacağı ve biraz uzun süreceği için tahtirevan yerine atlı arabalar tercih edildi. Yaşlı Hanımefendi, Jiafu'yu kendi arabasına çağırdı, yanlarına Yuzhu'yu da aldı. Hanımefendi Xin ve İkinci Hanımefendi başka bir arabaya geçtiler; diğer avlulardan gelen hizmetçiler ve uşaklar da kalan arabalara bölüştürüldü. Onlarca kişiden oluşan konvoy, süslü arabaları ve parıldayan tekerlekleriyle yola çıktı. Yoldan geçenlerin meraklı bakışları altında güney kapısından çıktılar. Şehirden birkaç li ötede, hendek nehrinin kıyısında, ağaçların gölgesinde sessiz ve huzurlu bir yer olan Baihe Tekkesi görüldü.

Pei Youan, Yaşlı Hanımefendi'nin bugün yola çıkacağını, yanında pek çok kadın olduğunu biliyordu. Pei Xiuzhi çoktan oraya gidip hazırlıkları yapmış, Pei Xiuluo ve kahyalar da yolda eşlik etmiş olsa da, yine de içi rahat etmemişti. Bir aksilik çıkmasından korktuğu için sabah erkenden imparatorundan izin alıp evde kalmış ve bizzat konvoyla eşlik etmişti.

Tekkenin başındaki rahibe orta yaşlı biriydi, adı Xuchen'di. Dün haber aldığı için sabah erkenden her yeri süpürtüp temizletmişti. Şimdi müritlerini yanına alıp kapıda konvoyu karşıladı. Yanında sabah erkenden gelen Pei Xiuzhi de vardı.

Pei Youan, Yaşlı Hanımefendi'yi kapıya kadar getirdi ama Yaşlı Hanımefendi onu birkaç kez geri gönderdi: “Padişah'tan izin alıp geldin, evlatlık vazifendir ama kaç kişinin gözü senin üzerinde... Benim yüzümden kötü örnek olma. Ben vardım işte, gerisiyle sen uğraşma, hadi dön artık. Akşam da gelmene gerek yok, amcan bizi almaya gelir.”

Xuchen gülümsedi: “Yaşlı Hanımefendi buraya teşrif ettiyse, gökten bir azize inmiş gibidir; ben nasıl ihmal ederim? Pei Efendi'nin içi rahat olsun.”

Pei Youan, Xuchen'e teşekkür etti, sonra Pei Xiuzhi ve Pei Xiuluo'ya kadınlara iyi bakmalarını tembihledi. Kahyalara kapıları sıkı tutmalarını, dışarıdan kimseyi içeri almamalarını emretti. Her şeyi bitirip tam dönecekken, Yaşlı Hanımefendi'nin yanında duran Jiafu'ya bir an baktı.

Jiafu da o ana kadar gözünü ondan ayırmamıştı. Bakışları çakışınca ister istemez dün gece çalışma odasından döndükten sonraki anları hatırladı. Her şey bittikten sonra adamın ona gösterdiği o şefkat, bizzat temizliğine yardım etmesi... Hatırladıkça kendini bir rüyada gibi hissediyordu; o kadar tatlı, o kadar huzurlu bir andı ki anlatılamazdı.

Jiafu, adamın kendisini gülerken görmeyi sevdiğini biliyordu ama bu kalabalıkta ona gülümsemeye cesaret edemedi. Sadece dudaklarını hafifçe birbirine bastırdı, yanağında küçük bir gamze belirdi; çok sevimli görünüyordu.

Pei Youan yüzünde pek bir ifade belli etmedi, ona bir kez daha baktıktan sonra atına atlayıp uzaklaştı. Sırtı yolun sonunda kaybolana dek Jiafu arkasından baktı.

Yaşlı Hanımefendi, Jiafu ve Yuzhu'nun kollarına girerek Xuchen ile birlikte kapıdan girdi. Arkalarından Hanımefendi Xin, İkinci Hanımefendi ve diğer hizmetçiler sessizce takip ettiler. Kalabalık olmalarına rağmen çıt çıkmıyordu. Yaşlı Hanımefendi önce ana salona geçti, kutsal üyelere tütsü yakıp secde etti, içinden dualarını okudu. Bağışını yaptıktan sonra tekkeyi gezmeye başladı.

Baihe Tekkesi oldukça büyüktü; iç içe geçmiş üç avlusu ve üç kapısı vardı. Gezilecek çok yer vardı. Yaşlı Hanımefendi birkaç yeri gezdikten sonra durdu. Xuchen onun yorulduğunu sanıp dinlenmesi için kendi odasına davet etti ama Yaşlı Hanımefendi elini salladı: "Rahibe Hanzhen nerede, görünmüyor?"

Xuchen hemen cevap verdi: "Şu an tekkede. Lakin Yaşlı Hanımefendi bilmezler, o diğerlerinden farklıdır. Adı benim müridim diye geçse de ben ona hocalık etmeye cüret edemem. Zaten kendisi çok vakurdur, rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Ben de ona arka tarafta sessiz bir yer verdim; kapısı açık mı kapalı mı

kendi bilir. Üstelik son birkaç aydır yanında hasta bir çocuk var, kardeşiymiş. Eskiden saklanıyormuş, her yeri hastalık içindeymiş. Şimdi yanına almış, orada bakıyor. Ben de bir aksilik çıkar diye çekiniyorum, yanına pek gitmiyorum; ne eksiği varsa gönderiyorum o kadar.”

Xuchen’in sesinde hafif bir sitem vardı ama Yaşlı Hanımefendi bunu duyunca daha çok üzüldü, içini çekti: “Aslında soylu bir ailenin kızıydı, zarif ve bilgiliydi... Hatırlıyorum, küçükken bize misafirliğe gelirdi. Diğer kızlar gibi sokulgan değildi, mesafeliydi ama çok terbiyeliydi. Yazık ki kaderi gülmedi, bu hallere düştü. Ama o vakur duruşu takdire şayan; nice erkek onun karşısında dize gelir.”

Xuchen yaltaklanarak, “Yaşlı Hanımefendi gelince iş değişir tabii. Hemen birini göndereyim, sizi görmeye gelsin,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi, “O artık dünyadan elini eteğini çekmiş bir rahibe, benim gibi dünyevi birinin ayağına neden gelsin? Ben kendim gidip bir bakayım,” dedi. Jiafu’nun elinden destek alarak ilerlemeye devam etti.

Xuchen, “Yaşlı Hanımefendi gerçekten merhamet abidesisiniz, zayıfları kolladığınızı duyardım da inanmazdım, şimdi gözlerimle görüyorum,” diyerek önden yol gösterdi. Bu sırada yanındaki küçük müridine kaş göz işareti yaptı, çocuk hemen koşarak uzaklaştı.

Jiafu, Yaşlı Hanımefendi’ye destek oluyor, arkadan Hanımefendi Xin ve İkinci Hanımefendi geliyordu. Xuchen’in işaret ettiği arka tarafa doğru yürüdüler. Ortalık iyice sessizleşmişti. Yolun sonunda mavi bir duvar ve iki siyah kapı göründü; duvarın üzerinden birkaç bambu dalı sarkıyordu.

“Yaşlı Hanımefendi, işte şurası,” dedi Xuchen.

Jiafu baktığında sessiz ve huzurlu bir avlu gördü. Kapının üzerindeki levhada “Taisu Evi” yazıyordu.

Jiafu’nun yazısı da fena değildi ama onunki daha yumuşak ve zarifti; bu üç kelime ise ince ama kemikli bir üslupla yazılmıştı, büyük bir ustalık işiydi. Jiafu, yıllarca emek vermeden böyle bir yazı yazılamayacağını biliyordu, hayran kaldı. Ama yazının

kıvrımlarına daha dikkatli bakınca bir yerden tanıdık geldiğini hissetti, sanki daha önce görmüştü ama çıkaramıyordu. Tam düşünürken siyah kapılar gıcırdayarak açıldı. İçeriden sarı elbiseli, güzel bir rahibe çıktı; arkasında iki küçük müridiyle aceleyle karşılaşmaya geldi.

Bu, Rahibe Chi Hanzhen'den başkası değildi.

Chi Hanzhen hızlı adımlarla Yaşlı Hanımefendi'nin yanına gelip rahibe selamı verdi: “Yaşlı Hanımefendi'nin bizzat buraya geleceğini duyunca şaşırdım, benim gibi birinin buna ne haddi var?”

Sesi son derece saygılıydı ama yüzünde zerre kadar yaltaklanma yoktu. Tıpkı sarayda İmparatoriçe Zhou'nun karşısındaki o dik ve vakur duruşu gibiydi.

Jiafu, böyle buz gibi saf bir kadından şüphelendiği için kendi kendine utandı.

Yaşlı Hanımefendi gülümsedi: “Zararı yok. Öylesine gezerken yolum buraya düştü. Senin de huzurunu kaçırdım.”

Chi Hanzhen, “Estağfurullah, eğer buranın ikramını hor görmezseniz buyurun,” dedi.

Yaşlı Hanımefendi arkasındaki hizmetçilere dışarıda beklemlerini söyledi. Kendisi Jiafu'nun kolunda, iki hanımefendiyle birlikte o eski kapıdan içeri girdi. Odanın içine girdiklerinde, bir duvarın tamamen kitap raflarıyla kaplı olduğunu gördüler. Pencerenin önündeki masada yazı takımı duruyordu; fırçalar, mürekkepler, kağıtlar hepsi en kalitelisindendi. Masanın üzerinde yarım kalmış bir yazı vardı, fırçanın ucunda hala mürekkep duruyordu. Yaşlı Hanımefendi bunu görünce, “Gerçekten seni işinden alıkoymuşum,” dedi.

Chi Hanzhen hafifçe gülümsedi: “Kardeşimin durumu bu iki gündür biraz düzeldi, ben de boş kalınca öylesine birkaç kelime karalıyordum, Yaşlı Hanımefendi kusuruma bakmasın.” Küçük müritlerine çay getirmelerini söyledi, sonra misafirlere selam verdi.

Hanımefendi Xin kadının bu gururlu halini sevmemişti, soğuk davrandı. İkinci Hanımefendi ise gülümseyerek masaya yaklaştı,

yazıya baktı: “Güzel yazı.”

Jiafu da bir göz attı.

Ne büyük tesadüf ki, kağıttaki yazı Jiafu’nun son günlerde okuduğu bir kitaptan, insanların kaderi ve talihi üzerine olan bir bölümdü. Yazı tarzı, az önce kapıda gördüğü “Taisu Evi” levhasındakiyle tıpatıp aynıydı.

Jiafu o an neden tanıdık geldiğini anladı; bu yazı tarzı Pei Youan’inkine çok benziyordu.

Jiafu dalıp gitmişken Yaşlı Hanımefendi ve Chi Hanzhen sohbetে devam ediyordu. Yaşlı Hanımefendi küçük kardeşinin hastalığını sordu. Kardeşinden bahsedince Chi Hanzhen’in o soğuk duruşu biraz dağıldı, gözleri buğulandı: “Geçen gün imparatoriçe beni saraya çağırdı, tekrar dünyaya dönmemi istedi. Ben kardeşim için endişelenirken buna razı olamazdım tabii. Çıkarken tesadüfen Pei Efendi ile karşılaştım. Saray hekiminin, Pei Efendi’nin tıp bilgisinin kendisinininkinden üstün olduğunu söylediğini hatırladım; çaresizce yardım istedim. Sağ olsun Pei Efendi çok merhametli davrandı, hemen gelip kardeşime baktı. Sonra hekimlerle konuştu, tedavi değişti. İki gündür durumu nihayet düzelmeye başladı, minnettaram. Ben dünyadan elini çekmiş biriyim, size verecek bir şeyim yok. Madem Yaşlı Hanımefendi buraya geldi, lütfen kardeşimin adına bu teşekkürümü kabul edin,” diyerek diz çöküp selam verdi.

Yaşlı Hanımefendi hemen İkinci Hanımefendi’ye onu kaldırmasını söyledi: “Buna gerek yok. Youan vaktiyle dedenin öğrencisi sayılırdı, elinden geleni yapması borcudur.”

Chi Hanzhen tekrar teşekkür etti. Yaşlı Hanımefendi çocuğu görmek istedi; çocuk o an uyuduğu için içeri girmede, sadece kapıdan baktı. Jiafu da baktığında, yatakta yatan sapsarı, bir deri bir kemik kalmış çocuğu gördü. Chi Hanzhen’in dediğine göre on yaşındaymış ama ancak yedi-sekiz yaşında gibi görünüyordu, çok cılızdı.

Yaşlı Hanımefendi muhtemelen büyük torununun çocukluğundaki o zayıf halini hatırladı, daha çok acıdı. Çıkınca biraz daha oturdu, sonra veda etti. Xuchen’e dönerken sessizce,

“O gururlu biridir, para pul versem hor görüldüğünü sanır, almaz. Gelirken yanımda değerli ilaçlar getirmiştım, onları ona ulaştır,” dedi.

Xuchen onayladı, yine yaltaklanarak onları ana salona kadar uğurladı. Orada tören başlamıştı, Xuchen cübbesini giyip törenin ilk yarısını yönetti. Öğle vakti Yaşlı Hanımefendi ve Jiafu yemeklerini yiyip biraz dinlendiler. Öğleden sonra tören devam etti. Sonunda Xuchen bir fal kutusu getirdi, Yaşlı Hanımefendi bir çubuk çekti. Xuchen çubuğa bakıp neşeyle, “Altmış dördüncü çubuk! Her şey yolunda, her iş rast gidecek, en uğurlu fal!” diyerek Yaşlı Hanımefendi’ye sundu.

Yaşlı Hanımefendi çok sevindi, yine bir bağış yaptı ve nihayet akşamüzeri yola çıktılar. Herkes yorulmuştu. Pei Quan, Pei Xiuzhi ve Pei Xiuluo kapıda bekliyorlardı. Dönüş hazırlıkları yapıldı, konvoy sabahki gibi sırayla yola koyuldu.

Dönüş yolunda Jiafu’nun aklı karıştı. Yaşlı Hanımefendi yorgunluktan gözlerini kapatmış dinleniyordu. Yuzhu’nun da bir derdi var gibiydi, hiç konuşmuyordu. Arabanın içinde sadece tekerlek sesleri duyuluyordu. Şehir kapısına yaklaşırken yan yoldan aniden bir grup atlı belirdi. Atları çok hızlıydı, bir anda konvoyun yanına geldiler. Pei ailesinin arabacısı atları zapt edemedi, aniden durunca sarsıntıdan arabanın kapıları açıldı. Yaşlı Hanımefendi öne doğru savruldu; neyse ki Jiafu ve Yuzhu onu hemen tuttular da düşmedi. Ama Jiafu ve Yuzhu omuzlarını arabanın duvarına çarptılar, canları yandı. Jiafu acıyla başını kaldırıp dışarı baktı.

Kapılar hemen geri kapandı ama o kısa anda Jiafu görmüştü; yan yoldan gelen ve arabacıyı şaşırtan kişi Xiao Yintang ve adamlarıydı.

Adamın gözleri tam o anda Jiafu’nun gözleriyle çakiştı. Yüzündeki kaslar seğirdi, bakışları bir anda tuhafıştı.

Araba kapısı kapandı ve içeridekiler tekrar karanlıkta kaldı.

Yaşlı Hanımefendi gözlerini açtı.

Jiafu kendini topladı, dışarıyı dinledi. Pei Quan hemen atından inip Pei Xiuzhi ve Pei Xiuluo ile birlikte Xiao Yintang’a

selam verdi. Kısa bir konuşmanın ardından ayak sesleri arabaya yaklaştı. Xiao Yintang'ın sesi duyuldu, son derece saygılıydı: “Yaşlı Hanımefendi'nin konvoyunun geçtiğini bilmiyordum, adamlarım biraz fevri davrandı. Eğer bir kusurumuz olduysa lütfen bağışlayın.”

Saray kurallarına göre yüksek rütbeli memurlar ve hanımefendiler veliaht prensin önünde diz çökmek zorunda değildi. Yaşlı Hanımefendi kapının arkasından seslendi: “Veliaht prensin nezaketi için teşekkürler. Biz yolunuzu kestik, asıl kusur bizimdir. Hemen yolu açtırıyorum, lütfen buyurun.”

Xiao Yintang, “Yaşlı Hanımefendi devletin büyüğüdür, pederim bile size saygı duyar, ben nasıl saygısızlık ederim? Lütfen siz geçin, biz bekleriz,” dedi. Sesi o kadar samimiydi ki... Hemen ardından atların kenara çekilme sesleri geldi.

Yaşlı Hanımefendi, “Nezaketiniz için teşekkürler, o zaman müsaadenizle,” dedi.

Pei Quan, Xiao Yintang'ın gözlerinin araba kapısında olduğunu, yüzünde bir gülümseme olduğunu gördü. Hemen adamlarına yolu açmalarını söyledi ve konvoy hızla ilerledi.

Xiao Yintang yol kenarında durup o arabanın gidişini izledi. Gözlerinde tuhaf, karanlık bir ışık parlıyordu.

Gece yarısı, Xiao Yintang imparatorun dayısı Zhou Jin için verdiği veda yemeğinden döndü. Yarı sarhoştı, adımları yalpalamaktaydı. Doğu Sarayı'na girdiğinde yolda gördüğü o kadını düşündü. Sadece kısa bir an görmüştü ama o yüz zihnine kazınmıştı, bir türlü çıkmıyordu. İçini bir hırs kapladı. Odasına girmeden önce, yeni yan eş olan Cao soyadlı cariyeyi kolundan tutup bir sedire fırlattı. Sarhoş gözlerle kadına bakarken zihni bulandı, Jiafu'nun yüzünü görür gibi oldu. Dişlerini sıkarak, “Zhen! Pei Youan ile evlendin diye benden ömür boyu kaçabileceğini mi sandın? Rüya görüyorsunuz!” dedi.

Cao-shi adamın sertliği karşısında nefes nefese kalmıştı. Birden o ismi duyunca ve adamın kan çanağına dönmüş gözlerini görünce dehşete düştü. “Veliaht prensim, karıştırdınız! Ben Cao-

shi'yim, o Zhen değilim!" diye bağırdı.

Xiao Yintang'ın sarhoşluğu bir anda dağıldı. Durdu, altındaki kadına baktı. Gözleri buz kesti. Elini uzatıp kadının beyaz, pürüzsüz boynuna doladı.

Cao-shi onun devam edeceğini sanıp gözlerini kapattı, hafifçe inledi. Ama birden boğazı sıkıldı; bir el onu nefessiz bırakana kadar sıktı. Yüzü kıpkırmızı oldu, çırpındı ama kurtulamadı. Son bir hamleyle ayağıyla sedirin ucundaki paravanı devirdi. Büyük bir gürültü koptu. Boğazından hırıltılar çıktı, gözleri büyüdü ve vücudu yavaşça gevşedi.

Zhang Fengtong dışarıda bekliyordu. Veliaht prensin Cao-shi ile birlikte olduğunu sanıp kıskançlığını bastırmaya çalışıyordu. Hizmetçileri uzaklaştırmış, kendisi nöbet tutuyordu. Önce sesleri duydu, sonra o gürültü koptu. Bir terslik olduğunu anlayıp içeri daldığında Cao-shi'nin gözlerinin büyüdüğünü, boynundaki derin parmak izlerini gördü; adam kadını boğarak öldürmüştü.

Zhang Fengtong dehşet içinde yatağa baktı.

Cao-shi'nin aslı pek yüksek değildi ama babası memurdu. Güzelliği ve civesiyle Xiao Yintang'ın gözdesiydi. Zhang Fengtong yeni evlenmişti ve prens onunla pek ilgilenmiyordu. Cao-shi'nin bu ölümü büyük bir meseleydi; yeni yan eş ilan edilmişti, saray kayıtlarına girmişti, babası rütbe almıştı. Bu ölümü nasıl açıklayacaklardı?

Xiao Yintang'a baktı. Adam yataktan kalktı, soğuk bir sesle, "Senin çok becerikli ve akıllı olduğunu söylerler. Burayı halletmek senin işin," dedi ve arkasını dönüp içeri girdi.

Zhang Fengtong adamın gidişine baktı, sonra yerdeki cesede döndü. Bir süre öylece baktıktan sonra yavaşça fısıldadı: "Bana kızma, seni bu hale getiren o kadına kız."

Hava kararıp kandiller yakıldıktan kısa bir süre sonra Pei Youan döndü.

Hava çok sıcaktı. Jiafu akşamüstü manastırdan döndüğünde banyo yapmıştı, şimdi onu bekliyordu. Onu görünce karşılamaya gitti ve akşam yemeğini sordu. Pei Youan, akşam saatlerinde saraydaki çalışma odasında meslektaşlarıyla biraz atıştırdığını, şu an pek aç olmadığını söyledi. Jiafu da daha önce bir kâse nilüfer tohumu çorbası içmişti, o da aç değildi. Adamın terlemiş olduğunu bildiği için önce banyo yapmasına ve üstünü değiştirmesine yardım etti. Ardından genç çift birlikte akşam yemeği yedi, Yaşlı Hanımefendi ve Hanımefendi Xin'in yanına uğradılar. Döndükten sonra, tıpkı dün geceki gibi Jiafu yine onunla çalışma odasına gitti.

Bahçedeki mis çiçekleri tam açmıştı; gece vakti kokuları daha da yoğunlaşıyor, gece rüzgârıyla birlikte çalışma odasının yeşil tül pencerelerinden içeri dalga dalga süzülüyordu.

Pei Youan masasının başında kendi işleriyle meşguldü. Jiafu ise arkasındaki kitaplığın önünde durmuş, raflardaki kitapları hafifçe karıştırıyordu. Artık yüz yüze gelmedikleri için yüzündeki o gülümseme yavaş yavaş kayboldu, dalıp gitti. Ta ki Pei Youan'ın bir kitap için yardımını istemesine kadar kendine gelememi. “Ha, tamam,” diyerek elindeki kitabı bıraktı ve aradığı kitaba bakmak için başını kaldırdı.

“Sol üstten üçüncü raf, sağdan ikinci kitap.”

Pei Youan arkasına dönmeden tarif etti.

Jiafu dediği gibi kitabı hemen bulup yanına götürdü.

Pei Youan kitabı aldı, şöyle bir karıştırdıktan sonra masaya bıraktı. Başını kaldırıp ona dikkatle baktı: “Neyin var? Eğer gündüz dışarı çıktığın için yorulduysan burada bana eşlik etmek için kendini zorlama. Git uyu, ben birazdan gelirim.”

Jiafu'nun gerçekten de aklında bir mesele vardı ve bu pek de hafif bir şey değildi.

O gün sarayda, Chi Hanzhen ile Pei Youan'ı saray yolunda konuşurken gördüğü o ilk andan beri gizli bir tehdit hissetmişti. Tabii olay sonunda yine kendisinin küçük düşmesiyle, Pei Youan'ın ise büyüklük gösterip onu affetmesiyle sonuçlanmıştı; tıpkı daha önce aralarında pek çok kez olduğu gibi. Hatta bu kez, bu talihsizlik bir lütfâ dönüşmüş, gerdek gecesindeki o tuhaf havayı dağıtmıştı; bu bakımdan sonuç iyiydi.

Jiafu minnettar ve şanslı hissetse de, sonradan düşündüğünde kendi fevriliği ve kıskançlığı yüzünden kendinden utanmıştı. Bu son iki gündür, Pei Youan'ın nezaketi ve baş başayken sakınmadığı o yakınlığı sayesinde ilk günlerin gölgesinden nihayet kurtulmaya başlamıştı.

Ancak bugünkü manastır ziyareti, o yeni dağılan gölgelerin tekrar üzerine çökmesine neden olmuştu.

Sezgileri ona, Chi Hanzhen'in gerçekten de Pei Youan'a karşı bir şeyler hissettiğini söylüyordu.

Aslında bu doğaldı. Pei Youan ile büyükbabası arasında bir hoca-talebe ilişkisi vardı; kadın çocukken Pei ailesine gelip gitmişti, yani Pei Youan ile küçüklükten tanıyorlardı. Her ikisi de zekâları ve yetenekleriyle tanınan isimlerdi; ona hayranlık duyması şaşırtıcı değildi. Jiafu, Pei Youan'ın yanlış bir şey yapacak biri olmadığına da inanıyordu.

Fakat gündüz gördüğü o manzara yine de içini kemiriyordu.

Bu kadın rahibe, mağrur ve yetenekliydi; içindekileri felsefi yazılarla dışa vuruyordu ve yazısında Pei Youan'ın üslubunun izleri vardı. Pei Youan bir bahar güneşi kadar duruyorsa, o da ormanların serin rüzgârı gibiydi. Ailesini kaybetmiş, manastıra sığınmış, acınacak bir durumda olsa da Jiafu içten içe biliyordu ki; kendisi Pei Youan'ın önünde hep ister istemez ona hayranlıkla bakıyor, adamın kendisine olan ilgisi karşısında şaşkınlığa düşüyordu.

Oysa Chi Hanzhen, onunla aynı yükseklikte durabilecek türden biriydi. Vaktiyle iffetini korumak için canından

vazgeçmeyi göze almıştı.

Elbette Jiafu da bir zamanlar kendini kuleden aşağı atmıştı ama o anlatılması güç tecrübe, Chi Hanzhen'in o onurlu duruşuyla kıyaslandığında, kendisini sadece yetersiz ve eksik hissettiriyordu.

Pei Youan'ın gözünde o kadın, mutlaka üstün yetenekli ve tertemiz ruhlu, saygı duyulacak biriydi.

İçindeki bu dağılmayan hafif gölgenin yanı sıra, şehre dönerken Xiao Yintang ile o anlık karşılaşmaları da onu huzursuz ediyordu.

Başından beri Xiao Yintang'ın peşini kolay kolay bırakmayacağını hissediyordu. Zaten bu yüzden, kendisini bu zor durumdan kurtaracak bir can simidi gibi gördüğü Pei Youan'a sımsıkı sarılmış, onca badireden sonra nihayet onunla evlenip huzura ermişti.

Pei Youan yanında olduğu sürece, Xiao Yintang Veliaht Prens olsa bile ona bir şey yapamazdı; Jiafu buna inanıyordu.

Eskiden Pei Youan'ı elde edip onunla evlenmeyi düşünürken, şunu da aklından geçirmişti: Eğer bu hayatta Pei Youan, tıpkı önceki hayatında bildiği gibi kaderin bir cilvesiyle otuzuna varmadan hastalanıp ölürse, ileride Xiao Yintang tahta çıktığında ondan intikam almasın diye, Pei Youan ile birlikte bu dünyadan göçüp gitmeye razıydı, bundan korkusu yoktu.

Gerdek gecesinde de bunu düşünmüştü; bu adam onun için her şeye değerdi. O giderse, tek başına yaşamanın bir tadı kalmazdı. Bu hayatta onunla birkaç yıl karı koca olup huzurlu günler geçirebilirse, bu ona yeterdi.

Wuding'deki karşılaşmalarından bu yana, onca engelden sonra nihayet Pei Youan ile birbirlerine alışmaya başlamışlardı. Sonunda fark etmişti ki, adamın vücudu aslında sandığı kadar zayıf ve narin değildi.

Biraz zayıftı, yapısı bir savaşıcı gibi iri yarı değildi ama kıyafetlerini çıkardığında vücudu diri ve kuvvetliydi; normal bir genç adamdan farkı yoktu.

Böyle bir Pei Youan'ın nasıl olup da birkaç yıl sonra hastalığı

nüksedip kan kusarak uzak bir sınır şehrinde aniden öleceğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Akşamüstü eve döndüğünde, banyo kazanında gözlerini kapatıp düşünürken aniden bir şey hatırladı.

Önceki hayatında, Xiao Yintang'ın ölmek üzere olduğu o son günlerde, kâbuslar içindeyken yatağının başında diz çökmüş olan Jiafu, onun Pei Youan ile ilgili sayıkladığını duymuştu.

“Youan, Youan... Bu bana verdiğin ceza mı? Yalvarırım bırak beni! Beni suçlama! Babamı suçla! Hepsi onun günahı...” demişti.

Onun rüyasındaki bu sözlerini ve önceki hayattaki Pei Youan'ın ölüm şeklini düşününce Jiafu'nun tüyleri diken diken oldu.

Xiao Yintang ile Pei Youan arasındaki gerçek ilişki, görüldüğü kadar uyumlu değildi; özelde hiçbir bağları yoktu. Özellikle bu hayatta, kendisi yüzünden Xiao Yintang'ın Pei Youan'a daha da kin beslediğini biliyordu.

Ancak şüphesi doğruysa, anlam veremediği bir şey vardı: Önceki hayatında bu iki adamın arasında kendisi yoktu. Xiao Yintang, Pei Youan'ın her zaman ön planda olmasını kısıkansa bile, o zamanlar İmparator Xiao Lie hâlâ tahttaydı ve Pei Youan kendi isteğiyle tüm o zenginliği ve ihtişamı bırakıp sınır boyundaki Suve şehrine gitmişti. Yıllarca orada kalmış, başkente dönme belirtisi bile göstermemişti. Veliht Prens olan Xiao Yintang için, babası tarafından fark edilme riskini göze alıp onu öldürmeye çalışması için hiçbir mantıklı sebep yoktu.

Jiafu buna bir türlü anlam veremiyordu, belki de fazla kuruntu yaptığını düşünüyordu.

Şimdi Pei Youan'ın sorusunu duyunca, gündüz yolda karşılaştıklarında Xiao Yintang'ın kendisine attığı o tuhaf bakışlar gözünün önüne geldi.

“Büyük Kuzen...”

Onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaşınca bir seslendi ama gerisini getiremedi.

Pei Youan hafifçe düşündü, elindeki fırçayı yerine bıraktı ve

genç kadının elini tutup hafifçe çekti. Jiafu onun dizine yan oturdu. Adamın bir kolu arkadan dolanıp belini kavradı; hareketi çok nazik ve doğaldı.

Jiafu sırtını onun koluna yasladı, başını hafifçe arkaya atıp yüzünü ona döndü.

Pei Youan hafifçe eğilerek, “Az önce İkinci Amcamla karşılaştım, dönüş yolunda Veliaht Prens’e rastladığınızı söyledi. Hâlâ mı korkuyorsun?” diye sordu.

Jiafu eskiden Xiao Yintang’dan gerçekten çok korkardı ama Pei Youan yanındayken artık korkmuyordu. Fakat şu anki hissi, o basit korkudan daha derin bir huzursuzluktu.

“Büyük Kuzen, Veliaht Prens’e karşı dikkatli olmalısın... Senden gerçekten nefret ediyor olmalı...”

Sonunda dayanamayıp bunu dile getirdi.

Pei Youan böyle bir şey söylemesine şaşırılmış gibiydi; bir süre cevap vermeden onu süzdü.

Onun bakışları altında Jiafu gittikçe daha huzursuz oldu, dudaklarını ısırды: “Belki de ben uyduruyorumdur... Eğer yanlış bir şey söylediysem kızma... Seninle Veliaht Prens’in arasını bozmak gibi bir niyetim yok...”

Pei Youan gülümsedi, belindeki kolunu sıkılaştırarak alçak sesle, “Sana neden kızayım? Sadece böyle bir şey söylemene biraz şaşırdım...” dedi.

Bir an duraksadı.

“Veliaht Prens’in eskiden beri benimle bir yarış içinde olduğu doğru. Onunla düşman olmak gibi bir niyetim yok ama devlet işlerinin içinde bazen olaylar kontrolünüz dışında gelişir; senin meselen olmasa bile aramızda bir soğukluk zaten vardı. Ama merak etme, İmparator hayatta olduğu sürece bana açıktan saldırmaya cesaret edemez. Geleceğe gelince; dünya hali belli olmaz, başımıza ne geleceği bilinmez ama madem seninle evlendim, seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Sesi güven vericiydi, insanı sakinleştiren bir gücü vardı. Jiafu’nun içindeki gölgeler biraz olsun dağıldı. Kısık sesle “Büyük

Kuzen” diye mırıldanarak kollarını onun beline doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

Pei Youan, korkmuş küçük bir kızı teselli eder gibi hafifçe sırtına vurdu. Bir süre böyle sessizce sarıldıktan sonra diğer eliyle genç kadının çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Bakışları dudaklarına kaydı, bir an dalıp gitti, sanki bir şeyi hatırlamış gibi yavaşça eğildi, yüzünü ona yaklaştırdı.

Jiafu onun kendisini öpeceğini anladı.

Daha önce ondan çok daha ileri gitmiş olsalar da yine de kalbinin küt küt atmasına engel olamadı. Yanakları kızardı, kirpikleri titreyerek gözlerini kapattı. Adamın sıcak nefesini yüzünde hissettiği anda dayanamayıp kırmızı dudaklarını hafifçe öne uzattı ve dudakları onunkilere değdi.

Adam bir an duraksadı. Bu adam gerçekten çok fenaydı; aniden kısa bir kıkırtı koyuverdi, gülüşü kulağında çınladı.

Bu da yetmezmiş gibi, Jiafu kucağındayken onun omuzlarının ve göğsünün hafifçe sarsıldığını net bir şekilde hissediyordu. Belli ki ona içten içe gülmek için kendini zor tutuyordu.

Jiafu’nun yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi, kulaklarına kadar ateş bastı. Artık öpülmek falan istemiyordu; gözlerini açıp onu bir hışımla itti, ayağa fırladı ve öfkeyle, “Uykum geldi. Ben odaya gidip yatıyorum, sen ne halin varsa gör,” dedi. Tam bir adım atmıştı ki, arkadan uzanan bir el kolunu kavradı; hafif bir çekişle kendini tekrar onun kucağında buldu.

Jiafu’nun o küçük yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. Pei Youan dudaklarını kulağına yaklaştırp alçak sesle, “Vallahi sana gülmüyordum...” diye fısıldadı.

Daha cümlesini bitiremeden durdu, göğsü yine hafifçe sarsılmaya başladı.

“Büyük Kuzen!”

Jiafu bu kez gerçekten kızmıştı, kurtulmak için debelendi, artık dizinde oturmaya hiç niyeti yoktu. Pei Youan kollarını onun ince beline sımsıkı dolamış, onu yatıştırmaya çalışırken çalışma odasının dışından ayak sesleri geldi. Bir hizmetçi kadın kapının ardından seslendi: “Efendimiz, Baihe Manastırı’ndan Rahibe

Hanzhen birini göndermiş, acilen gelmenizi rica ediyor; kardeşinin hastalığı yine nüksetmiş.”

Jiafu çabalamayı bıraktı, başını çevirip Pei Youan’a baktı.

Pei Youan bir an duraksadı, yüzündeki gülümseme kayboldu. Hemen Jiafu’yu bıraktı: “Gidip bir bakayım. Sen uyu.”

Jiafu gündüz gördüğü o çocuğu hatırladı; bir kedi yavrusu kadar zayıf ve çelimsizdi. Engel olmaya cesaret edemedi, başıyla onayladı. Pei Youan ile birlikte odaya döndüler, kıyafetlerini giymesine yardım etti ve onu aceleyle avludan uğurladı.

Pei Youan yanına bir uşak alıp at sırtında güney kapısından çıktı ve Baihe Manastırı’na yetişti. Başrahibe Xuchen’in Qingxin adındaki baş müridi kapıda bekliyordu. Pei Youan’ı görünce karşıladı. Pei Youan elinde ilaç çantasıyla içeri girerken durumu sordu.

Qingxin, “Gündüz iyiydi ama az önce yine fenalaştı; bilinci kapalı, ağzından köpükler geliyor, çok korkutucu...” dedi.

Pei Youan aceleyle Taisu Pavyonu’na gitti. Kapı açıldı, küçük bir rahibe adayını endişeyle dışarıyı gözlüyordu; Pei Youan’ı görünce hemen içeri buyur etti.

Pei Youan çocuğun yattığı odaya girdi. Oda aydınlıktı, Başrahibe Xuchen de oradaydı. Chi Hanzhen gürültüyü duyunca hızla arkasına dönüp onu karşıladı; gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Daha ağzını açmasına fırsat kalmadan Pei Youan yatağın kenarına gitti. Yorganı kaldırdığında çocuğun yüzünün bembeyaz olduğunu, gözlerinin kapalı, kollarının ve bacaklarının kasıldığını, ağzının kenarında köpükler olduğunu gördü. Hemen göz kapaklarını kontrol etti, nabzına baktı. Çantasından iğne setini çıkardı, yanındakilere çocuğun kollarını ve bacaklarını sabit tutmalarını söyledi. Vücudundaki ve başındaki kritik noktalara birkaç iğne sapladı. Yavaş yavaş çocuğun nefesi düzene girmeye başladı, kasılmaları durdu; göz kapakları kıpırdadı ve yavaşça gözlerini açtı.

“Kardeşim!”

Chi Hanzhen sevinçten gözyaşlarına boğuldu, ileri atılıp

kardeşinin elini sımsıkı tuttu.

Pei Youan bir reçete yazdı, ilaçları kendisi hazırlayıp küçük rahibeye hemen kaynatması için verdi. Kendisi geri dönüp akupunktur tedavisine devam etti. Bir çeyrek saat sonra ilaç getirildi; çocuğu doğrutup ilacı içirdi. Bir süre sonra çocuk gözlerini kapattı ve nihayet tekrar uykuya daldı.

Başrahibe Xuchen rahat bir nefes alıp Pei Youan'ı dış odaya geçirdi.

Pei Youan çantasını toplarken Chi Hanzhen küçük rahibeye kardeşine iyi bakmasını tembihleyip dışarı çıktı. Pei Youan'a bakarken gözleri doldu: "Gerçekten çok mahcubum, kardeşim yüzünden yine huzurunuzu kaçırdık. Bu son iki gündür durumu biraz düzelmişti; bugün Yaşlı Hanımefendi Pei bile onu görmeye gelmişti. Akşamüstü kalktığımda, sizin talimatınız üzerine bahçede yavaşça iki tur attırmıştım ama az önce birden fenalaştı. Aslında Tabip Hu'yu çağırıacaktım ama bu gece sarayda nöbetçi olmasından, evde bulamazsak vakit kaybetmekten korktum..."

Pei Youan elini kaldırıp onu durdurdu: "Önemli değil. Kardeşinin durumu çok ani ve tehlikeliydi, vakit kaybedilemezdi. Bir süre daha bekleyeceğim, tamamen iyi olduğundan emin olduktan sonra giderim."

Chi Hanzhen'in gözlerinde minnet parladı. Başrahibe Xuchen de rahatlamıştı; Pei Youan'ın ne kadar mesafeli ve dikkatli biri olduğunu biliyordu. Önceki gelişinde de muayeneyi bitirdikten sonra odadan çıkıp bahçede beklemeyi tercih etmişti; muhtemelen şimdi de öyle yapacaktı. Hemen dışarıya masa sandalye çıkarttırdı, taze meyveler getirtti. Yaz gecesi bahçede böcek ısırmasın diye müritlerine tütsü yaktırdı. Bir süre ona eşlik edip ikramda bulunduktan sonra müsaade isteyip ayrıldı.

Pei Youan ay ışığının altında duruyordu; giysileri su gibi dökülüyor, duruşu asil bir beyefendiyi andırıyordu. Chi Hanzhen bizzat çay getirip odadan çıktı: "Efendim, yeni evli olduğunuzu biliyorum, bu gece gerçekten çaresiz kaldık. Sizi buralara kadar yorduğum için minnettarım, karşılığını asla ödeyemem. Burada pek iyi çayım yok, sadece eski yıllardan kalma bir parça Longya

Pu'er çayım vardı; az önce kendi ellerimle demledim, lütfen buyurun.”

Pei Youan gülümsedi, “Zıyanı yok,” diyerek çay fincanını alıp bir yudum içti.

Chi Hanzhen hastalığın seyrini sordu. Pei Youan fincanı bırakıp, “Asıl hastalığının bir yan etkisi bu. Bıraktığım reçeteye göre ilaçlarını aksatmadan ver; eğer yanılmıyorsam bir daha nüksetmeyecektir,” dedi.

Chi Hanzhen bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Efendim,” dedi, “bunca yıldır ailem dağıldı, kimsem kalmadı; köksüz bir bitki gibi savruldu, hor görüldüm, insanların vefasızlığını gördüm, kalbim çoktan küle dönmüştü. Sizi görünce bu dünyada hâlâ iyi insanların olduğunu anladım, yüreğim ancak o zaman ısınmaya başladı. Lütfen bu saygımı kabul edin.”

Bunları söyledikten sonra Taoist selamını bir kenara bırakıp, sıradan bir kadının göstereceği en derin hürmetle Pei Youan’ın önünde eğildi. Ay ışığının altındaki o ince silueti, bir bambu dalı gibi narin ve hüzünlüydü.

Pei Youan, “Lütfen kalkın,” dedi. “Büyükbabanız vaktiyle onurlu ve sadık bir adamdı; benim de üzerimde hocalık hakkı vardır. Bu yaptığım benim için sadece küçük bir vefa borcudur, üzerinde durmanıza gerek yok.”

Başını kaldırıp gökyüzünde yükselen bulutların ardındaki aya baktı, bir an düşündükten sonra, “Kardeşiniz artık güvende görünüyor, ben de müsaadenizle döneyim,” dedi.

Chi Hanzhen onu bizzat uğurlamak istedi ama Pei Youan ısrarla reddedince durmak zorunda kaldı. “Yolunuz açık olsun,” dedi ve ekledi: “Küçüklüğümden beri pek çok şeyi geride bıraktım ama okuma sevdasını asla bırakamadım. Geçen sefer önerdiğiniz *Lunheng* kitabını, kardeşimin durumu iyiymen bitirdim. Yalnız içinde anlayamadığım birkaç yer var; bir gün vaktiniz olursa bana tekrar yol gösterir misiniz?”

Chi Hanzhen küçüklüğünden beri okumayı severdi; Pei Youan eskiden Chi ailesine gittiğinde ona birkaç kez ders vermişti.

Pei Youan, “Benim de o konuda pek derin bir bilgim yok.

Anlamadığın yerler olursa şerhlerine bakıp kendin çözmeye çalışabilirsin. Kitapçılarda açıklamalı nüshaları olduğunu hatırlıyorum,” dedi.

Chi Hanzhen bir an duraksadı, sonra, “Anladım, tavsiyeniz için teşekkür ederim,” dedi.

Pei Youan gülümsedi, başıyla selam verip “Kalın sağlıcakla,” dedi ve büyük adımlarla uzaklaştı. Silueti kısa sürede ay ışığının gölgeleri arasında kayboldu.

Pei Youan’ı uğurladıktan sonra Jiafu yatak odasına döndü, üstünü çıkarıp yatağa girdi ama ne mümkün uyumak...

Önce Xiao Yintang ile karşılaşmanın huzursuzluğu vardı; o endişeyi tam üzerinden atmışken, şansına Pei Youan yine o rahibe tarafından çağrılmıştı. Gündüzden beri zaten bir huzursuzluk çökmüştü içine; şimdi adamın bir çocuk için gittiğini bilse de içi yine de bomboştu. Ne kitap okuyacak hali vardı ne de uyuyabiliyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durdu, başı zonkluyordu. Saate baktı; gece yarısını geçmişti. Pei Youan’ın ne zaman döneceği belli değildi; ya çocuğun durumu çok acilse, belki de bütün gece dönemezdi... İçi daralıyordu, oda da çok sıcaktı, her yeri ter içindeydi. Kalkıp pencerelerden birini daha açacakken dışarıdan bir hareketlilik duydu. Pei Youan dönmüştü. Tanxiang ile konuştuğunu, onun uyuyup uyumadığını sorduğunu belli belirsiz duydu. Rahat bir nefes alıp hemen yataktan kalktı; ayakkabılarını giyip karşılamaya çıkacaktı ki son anda fikrini değiştirdi. Hızla yatağa geri girip yorganı göğsüne kadar çekti, yüzünü duvara dönüp uyuyor numarası yaptı.

İçeri hafif ayak sesleri girdi. Önce banyoya gitti, bir süre sonra çıktı. Kıyafetlerini çıkarırken hafif bir hışırtı duyuldu; ardından yatağın perdeleri aralandı ve yanına biri uzandı.

Jiafu hiç kımıldamadı. Pei Youan da başta ona dokunmadı. Bir süre sonra belinde bir el hissetti; el giysisinin altına süzüldü, parmakları hafifçe belini gıdıkladı.

Jiafu’nun en zayıf noktası gıdıklanmaktı. Kendini tutmak için her şeyi yaptı ama parmaklar birkaç kez daha hareket edince

dayanamayıp kıkırdayarak güldü. Hemen ardından o el tarafından kendine doğru çekildi. Pei Youan ona sarıldı, kulağına fısıldadı: “Kocana böyle mi hizmet ediyorsun?”

Jiafu gözlerini açıp mırıldandı: “Uyuyordum, sen gıdıkladığın için uyandım. Bana önce uyu diyen sendin, şimdi de beni suçluyorsun.”

Pei Youan onun o dünya güzeli yüzüne odaklandı, bakışları yavaşça vişne kırmızısı dudaklarına kaydı ve aniden, “Bana bir kez daha gülsene,” dedi.

Jiafu ne demek istediğini anlamayarak şaşkınlıkla gözlerini açtı.

“Hani sabah sizi Baihe Manastırı’na bıraktığımda bana güldüğün gibi.”

Jiafu o anı hatırladı. Adamın ona sadece birkaç kez baktığını ve arkasını dönüp gittiğini hatırlıyordu; fark etmediğini sanmıştı. Meğer şimdi o gülüşü istiyordu.

Onu reddedemezdi. Bir süre kendini tuttu, dudaklarını büzdü ve gerçekten güldü; yanağındaki o küçük gamze hafifçe belirdi.

Pei Youan onun yüzünü avuçlarının içine aldı, yaklaşıp o gamzeyi öptü. Yavaş yavaş dudakları onunkilere kaydı, ağzını açıp onu içine çekti.

Perdelerin dışındaki gümüş kandil hafifçe titriyor, içeride ise baş döndürücü bir koku yayılıyordu. Jiafu’nun saçları yastığa dağılmış, narin vücudu adamın kollarında bir o yana bir bu yana sürükleniyordu; bazen sert, bazen yumuşak, bazen yavaş, bazen hızlı... Bir kolu yatağın kenarından cansızca sarkmış, bileğindeki bilezik boşlukta hafifçe sallanıyor, yatağın ahşap kenarına her çarpışında ince bir ses çıkarıyordu.

“Onunla aramda hiçbir şey yok, sadece tedavi için gittim. Bu gece çok anlayışlıydın, aferin sana. Hadi uyu artık.”

Her şey bittikten sonra, uyumadan hemen önce Pei Youan, Jiafu’yu göğsüne yasladı. Elini saçlarında gezdirip alnından öptü ve yumuşak bir sesle bunları söyledi.

Ertesi gün Veliaht Prens Konutu'ndan bir haber yayıldı: Henüz Veliaht Prens Yan Eşi rütbesine yükseltlen Cao Hanım, dün gece aniden hastalanarak vefat etmişti. Söylenenlere göre Veliaht Prenses, rüyasında bu acı haberi alınca yerinden fırlamış, ayakkabılarını bile tam giymeden, saçlarını toplamaya vakit bulamadan hemen saray tabiplerini çağırtmış ve sabaha kadar bizzat başında beklemişti. Ne yazık ki Cao Hanım, vaktiyle Wuding'deyken tutulduğu karın ağrısı illetinden bir türlü tam kurtulamamıştı; bu kez hastalık aniden ve çok şiddetli nüksetmiş, tabiplerin tüm çabasına rağmen kurtarılamamıştı. Veliaht Prenses acısını bağrına basıp durumu Soylular Meclisi'ne bildirmişti. Sabah olduğunda haber Cao ailesine ulaştı; tüm aile şoke olmuş, feryat figan ağlamaya başlamıştı. Cao Hanım'ın annesine saraya girme izni verildi. İçeri alındığında kızının naaşı, vefat eden saray hanımları için cenaze işlerinin yürütüldüğü Mutluluk Sarayı'na çoktan getirilmişti. Karşısında sadece abanoz ağacından bir tabut buldu. Saray beyaz örtülerle donatılmış, hizmetçiler ve muhafızlar yas kıyafetleri içinde tabutun önünde diz çökmüş, acıyla ağlıyorlardı.

Veliaht Prens ortalıkta görünmüyordu ancak Veliaht Prenses, Cao Hanım'ın annesini bizzat kabul etti. Gözleri ağlamaktan şişmişti, daha konuşmadan gözyaşları dökülmeye başladı. Cao Hanım'ın Wuding günlerinden beri kendisinden önce Veliaht Prens'e hizmet ettiğini, her zaman saygılı ve erdemli olduğunu, kendisi daha saraya girmeden aralarında bir kardeşlik bağı kurulduğunu anlattı. Şimdi Veliaht Prens Konutu'nda birlikte huzur içinde yaşayacaklarını umarken, dün geceki o ani hastalığın onu ayırmasına yüreğinin dayanmadığını söyledi.

Sözlerini bitiremeden hıçkırıklara boğuldu, konuşamaz hale geldi; saray hanımları tarafından desteklenirken gözyaşları dinmek bilmedi.

Cao Hanım'ın annesi, kızının daha önce böyle bir karın ağrısı

şikâyeti olduğunu hiç duymamıştı. Bu ani ölüm haberiyle yıkılmıştı; kederinin yanında içinde bir şüphe de uyanmıştı ancak kızı Prens Konutu'na girdiğinden beri yüzünü hiç görememişti; sadece bayramlarda gönderilen hediyelerle yetinmişti. Şimdi Veliaht Prens tahtın varisi olmuş, kızı da onunla birlikte yükselmişti. Düğünün ertesi günü yan eş olarak atanması tüm aileyi sevince boğmuştu. Bu şan ve şerefın tadını çıkaramadan, üzerinden birkaç gün bile geçmeden kızının sarayda aniden öldüğü haberi gelmişti; son bir kez yüzünü bile görememişti.

Kadın içinde şüpheler taşısa da tek bir kelime etmeye nasıl cürret edebilirdi? Sadece kızının bu imparatorluk ihtişamını tadacak kadar şanslı olmadığına yandı, gözyaşı döktü. Veliaht Prenses'in, Cao Hanım'ın erdemlerini rapor edip ona onursal bir unvan verilmesini isteyeceğini duyunca, titreyerek önünde diz çöktü. Veliaht Prenses onu tekrar teselli etti.

İmparator Xiao Lie, devlet işlerinin yoğunluğu arasında bu ölüm haberini alınca şaşırsa da üzerinde fazla durmadı; bir fermanla Veliaht Prenses'in talebini onayladı. Cao Hanım'a onursal bir unvan verildi, imparatorluk mezarlığına gömüldü. Ona hizmet eden dört saraylı kız ve dört görevli, hanımlarının peşinden gitmek istediklerini söyleyerek kurban edildiler. Cenaze töreni çok görkemli yapıldı, Cao ailesine de ihsanlarda bulunuldu.

Veliaht Prens Konutu'ndaki bu ani ölüm, göle atılan küçük bir taş gibi birkaç halka oluşturduktan sonra iz bırakmadan kayboldu. Kısa süre sonra kimse o talihsiz kadından bahsetmez oldu. Aksine, düğününün üzerinden henüz birkaç gün geçmişken böyle bir yaşla karşılaşan Veliaht Prenses konuşuluyordu. Genç yaşına rağmen hiçbir şeyi mesele etmemiş, her şeyi yerli yerince halletmiş, üstelik ne kadar merhametli ve erdemli olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Ünü daha da yayıldı, Zhang ailesinin şanı arttı. Yarım ay sonra, Veliaht Prenses'in annesinin doğum günüydü. Başkentteki dördüncü rütbe ve üzeri tüm memurların eşleri tebriğe geldi. İmparatoriçe Zhou da hediyeler gönderdi ve Zhang Fengtong'un o gün ailesini ziyaret etmesine izin verdi. Hanımefendi Zhang'ın yüzü gülüyordu, teşekkür etmek için

saraya gitti.

Ziyaretçiler gittikten sonra Dadı Lin salona girdi. İmparatoriçe Zhou, onun Veliaht Prens'in düğün gecesi İmparator Xiao Lie'nin nereye gittiğini araştırmakla görevlendirildiğini biliyordu; bu yüzden tüm hizmetçileri dışarı çıkardı.

Dadı Lin alçak sesle, "Efendimiz, adamlarımızı gizlice araştırttım ve nihayet bir haber aldım. O gece şehrin kuzeyindeki İstikrar Kapısı'ndan birkaç kişilik bir grup çıkmış. İçlerinden biri pelerin giymiş, yüzünü ve başını gizlemiş, at üzerindeymiş; ayakları yere değmediği için yüzü görülmemiş. Muhafızlar da kim olduğunu tanıyamamışlar ancak içlerinden biri saray nişanını gösterip kapıyı açtırmış. Görünüşe bakılırsa saraydan genç bir görevliymiş. O gece Li Yuangui, Pei ailesinin düğününe gitmişti, İmparator'un yanındaki ise Cui Yinshui idi. O genç görevlinin tarifleri Cui Yinshui'ye tıpatıp uyuyor," dedi.

İmparatoriçe Zhou'nun kaşları çatıldı.

"İmparator'un yanındaki o yakın muhafızlara soru sormak imkânsızdı. Ben de Cui Yinshui'nin ağzını aradım; İmparatoriçe'nin ona hizmetlerinden dolayı ödül vereceğini söyledim. Ama o hadım çok kurnaz; kendisinin değersiz biri olduğunu, İmparator'a hizmet etmenin kaderindeki bir lütuf olduğunu, ödül kabul edemeyeceğini, ille de verilecekse manevi babasına verilmesini söyledi. Soyu kesik hergele, yılan gibi kaygan! Birkaç kelam edince anladım ki ondan laf almak imkânsız. Daha fazla zorlayıp Li Yuangui'ye yetiştirmesinden, İmparator'un kulağına gidip başımıza iş açmasından korktum ve geri çekildim. Benim beceriksizliğim, lütfen beni cezalandırın."

Dadı Lin bunları söylerken İmparatoriçe'nin kaşlarının daha da çatıldığını gördü; hemen yere kapandı. Bir süre ses çıkmayınca gizlice başını kaldırdı; İmparatoriçe'nin gözlerini bir noktaya dikmiş, dalgın ve tuhaf bir ifadeyle bir şeyler düşündüğünü gördü. Korkudan nefesini tutup bekledi. Nihayet İmparatoriçe, "İmparator'un o gece şehrin kuzeyine çıktığından emin misin?" diye sordu.

Dadı Lin hızla başını salladı: "Yüzde doksan o gruptu!"

İmparatoriçe Zhou, “Güvendiğin adamları tekrar gönder, şehrin kuzeyindeki Merhamet Tapınağı’nı gizlice araştırsınlar. O gece tapınağa özel biri gelmiş mi, nereye gitmiş, öğrensinler,” dedi.

Dadı Lin, İmparatoriçe’nin sütannesiydi; o daha eski imparator tarafından Xiao Lie ile evlendirildiğinde yanındaydı, dışarıya sızması gereken pek çok sırrı biliyordu. Bir an duraksadı, bir şeyi hatırlayınca nefesi kesildi: “Efendimiz, yoksa İmparator o gece Merhamet Tapınağı’ndaki o yere mi gitti diyorsunuz?”

İmparatoriçe Zhou’nun yüz kasları gerildi, dişlerini sıkarak, “Gecenin yarısında, gizlice saraydan çıkıp kuzeye gidiyorsa, orası değilse neresi olacak? Onca yıl geçti, artık unuttuğunu sanmıştım ama meğer hâlâ aklıdaymış. Başkente gireli kaç gün oldu; dirilere bakacağına ölülerin yasını tutmaya koşuyor...”

Aniden sustu, dudakları titriyordu. On parmağının tırnaklarını avuçlarına geçirdi, acısını hissetmiyordu bile. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı, soğuk bir sesle, “Hemen araştır, bir haber alır almaz bana bildir,” dedi.

Dadı Lin onaylayıp yerinden kalktı ve dışarı çıktı.

Zhang ailesinin hanımefendisinin doğum gününde Veliaht Prenses’in de gelmesine izin verilince, Zhang malikânesinin önlü lüks arabalar ve atlarla doldu taşı. Gelenler hep yüksek mevkili hanımlardı ve Veliaht Prenses de orada olacağı için Zhang ailesi herhangi bir tatsızlık yaşanmasın diye tüm sokağı kapattırmıştı. Akşam olduğunda sokağın başından sonuna kadar fenerler yakıldı, ortalık gündüz gibi aydınlandı. Hanımların arabaları ve tahtirevanları uç uca eklenmiş, tüm sokağı kaplamıştı. Uzaktan bakanlar bu ihtişamı tarif etmekte zorlanıyordu.

Pei Youan ile Xiao Yintang’ın özelde hiçbir bağları olmasa da görünürde araları iyiydi. Xiao Lie başkente girdikten sonra Pei, Zhang ve Zhou aileleri başkentin en güçlü hanedanları haline gelmişti. Hanımefendi Zhang, doğum günü için Pei ailesine de davetiye göndermiş; Hanımefendi Xin, İkinci Hanımefendi Meng

ve yeni gelin Pei Başhanımı'nı bizzat davet etmişti.

İkinci vaktinin sonlarına doğru Jiafu çoktan hazırlanmıştı. Hanımefendi Xin ve İkinci Hanımefendi ile birlikte yola çıktılar. Hanımefendi Xin kendi arabasındaydı, İkinci Hanımefendi ise Jiafu'yu yanına almıştı. Atlı uşaklar ve hizmetçiler eşliğinde Zhang malikânesine vardılar. Kapıda Zhang ailesinin kâhyası tarafından karşılandılar. Daha iç kapıya varmadan Hanımefendi Zhang bizzat göründü.

Hanımefendi Zhang, üzerinde "uzun ömür" motifleri olan yepyeni, koyu kırmızı bir ipek giysi giymişti; alnına altın işlemeli, değerli taşlarla süslü bir bant takmıştı. Yüzünde güller açıyordu. Hemen gelip Hanımefendi Xin'in ellerini tuttu, hal hatır sorduktan sonra gülümsedi: “Sadece bir doğum günü kutlaması, sizleri yormak istemezdim ama İmparatoriçe Hazretleri, Veliht Prenses'in son zamanlarda çok yorulduğunu, evinde biraz dinlenmesini ve kutlamanın neşeli geçmesini buyurdu. Madem öyle, ben de bahçeye bir sahne kurdurdum, dostlarımızı çağırdım ki hep birlikte oyun izleyip sohbet edelim. Diğer aileleri bir kenara bırakın, sizin büyük oğlunuz İmparator'un gözdesi; duydum ki konutunuzdan misafir eksik olmuyormuş. Bugün gelebileceğinizi pek sanmıyordum, zahmet ettiniz, şeref verdiniz.”

Büyük oğlunun başarısından bahsedilirken Hanımefendi Xin'in gülümsemesinin pek de içten olmadığını Jiafu fark etmişti ancak başkaları bunu anlayamazdı. Hanımefendi Zhang, İkinci Hanımefendi'yi de selamladıktan sonra bakışlarını Jiafu'ya çevirdi, onu şöyle bir süzdü. Jiafu saygıyla selam verince gülümseyerek, “Bu hanım kızımız İmparator'un bizzat evlendirdiği Başhanım olmalı; bir inci gibi parlıyor, görür görmez kanım ısındı. Hadi, kapıda durmayalım, içeri geçelim!” diyerek onları içeri buyur etti. Yolda hiç erkek uşak yoktu, her yer hizmetçi kızlarla doluydu. Sonunda kutlama için hazırlanan salona girdiler. İçerisi çiçeklerle ve değerli eşyalarla donatılmıştı; pek çok davetli gelmişti. Her yer mücevher parıltısı ve hanımların kullandığı kokularla doluydu. Hanımefendi Zhang'ın bizzat misafir getirdiğini görünce herkes o yöne döndü.

Bu, Jiafu'nun Pei Youan ile evlendikten sonra başkentin soylu hanımları arasındaki ilk boy gösterişiydi.

Xiao Lie'nin Pei Youan'a verdiği değer, vaktiyle eski Dük'e verdiğinden bile fazlaydı. Pei ailesi, Pei Youan sayesinde başkentin en önde gelen hanedanı olmuştu; tıpkı yıllar önce Pei Wenjing'in sarayda olduğu o görkemli günler gibi. Oradaki hanımlar Hanımefendi Xin ve İkinci Hanımefendi'yi tanımayan yoktu; Pei ailesinin geldiğini görünce hepsi güler yüzle karşıladılar.

Bugün kendisi sadece bir eşlikçiydi; Jiafu'nun kıyafetleri kasten dikkat çekici seçilmemişti ama özensiz de değildi. Yüz hatlarının çok genç ve narin olduğunu bildiği için daha ağırbaşlı görünmek istemişti. Banyosunu yapmış, kaşlarını hafifçe belirginleştirmiş, yüzüne ince bir pudra ve allık sürmüştü; dudakları vişne kırmızısıydı. Saçlarını yüksekçe toplamış, altın ve yeşim tokalar takmıştı. Giydiği etek on iki parçalıydı ve altın ipliklerle dikilmişti; her bir parçasında dört mevsimin çiçek ve kuş motifleri işlenmişti. Zarif ama bir o kadar da zengin görünüyordu; yürürken bir tavus kuşunun kuyruğu gibi süzülüyordu.

Pei Youan'ın düğünü sadece İmparator'un emriyle olmasıyla değil, Veliaht Prens ile aynı gün yapılmasıyla da büyük yankı uyandırmıştı. Quanzhou'lu tüccar bir kuzenle evlenmesi, Jiafu daha ortaya çıkmadan pek çok kişinin merakını cezbetmişti. Şimdi öndeki hanımları takip ederken, her ne kadar arkada kalsa da salona girer girmez tüm gözler üzerine çevrildi.

Salondaki hanımların bazılarını Jiafu tanıyordu; örneğin Dük Zhu'nun eşi ve Marki Anyuan'ın eşi daha önce Pei ailesine gelmişlerdi. Ancak çoğunu tanıımıyordu; doğal olarak bir tanışma ve sohbet faslı başladı. Yüzünde bir gülümsemeyle az ama öz konuşuyordu; tepkileri çok yerindeydi. Aralarında onun aile geçmişini küçümseyenler olsa bile, Pei Youan'ın bugünkü konumu karşısında kim ona açıktan cephe almaya cesaret edebilirdi? Ondan büyük olanlar ona çok sıcak davranıyor, akranları ise ona yaranmaya çalışıyordu. "Kadın, kocasının şanıyla yücelir" sözünün tam karşılığıydı bu manzara.

Aralarında Liu Jiushao'nun eşi ve Zhang Zhengdao'nun eşi de vardı. Zhang Zhengdao bugünkü konumunu Pei Youan'ın referansına borçluydu. Liu Jiushao ise Wuding'deki isyan sırasında esir düşmüş, eğer Pei Youan olmasaydı bugün bu mevkide olmak bir yana, tüm ailesiyle birlikte çoktan canından olmuştu. İki hanım da tanıştırmayı beklemeden Jiafu'nun yanına gelip sohbete başladılar; tavırları çok nazik ve minnet doluydu.

Jiafu bu iki hanımla konuşurken, İkinci Hanımefendi Meng'in yanına bir kadını alıp ona doğru yaklaştığını gördü. Kadın yepyeni, mor bir ipek giysi giymiş, başına takılar takmıştı; gözlerinde yaltaklanan bir gülümseme vardı. Jiafu onu hemen tanıdı; bu, Quan'ın anneannesi Hanımefendi Song'dan başkası değildi.

Song ailesi, eski imparator zamanında birkaç yıl parlamıştı. Sonra Xiao Lie başkente yürüdüğünde, daha ordu varmadan ona gizlice sığınan ilk memurlardan biri Song ailesiydi. Xiao Lie tahta çıkınca onları cezalandırmadı ama onlardan pek hoşlanmadığı belliydi; rütbeleri düştükçe düştü. Efendi Song, ikinci rütbeli bir memurken şimdi altıncı rütbeden önemsiz bir görevli haline gelmişti. Böyle bir ortama ancak Hanımefendi Song'un kapı kapı dolaşıp büyük hediyeler vermesiyle bir davetiye koparabilmişti.

İkinci Hanımefendi, Hanımefendi Song'u Jiafu'nun önüne getirdi; arkasını dönünce kaşlarını çatıp fısıldadı: "Afu, bu kadın demin peşimi bırakmadı, ille de seninle konuşmak istiyormuş. Bıktım elinden, getirmek zorunda kaldım; iki kelime et de başımızdan savalım."

Jiafu evlilik hazırlığındayken Hanımefendi Song yüz­süzce hediyelerle kapılarına gelmişti; eskiden aldıklarını geri getirmekle kalmamış, üstüne pek çok şey eklemişti. Meng ailesi onun hediyelerine tenezzül eder miydi? Kadın gider gitmez her şeyi geri göndermişlerdi.

Annesinin vaktiyle bu kadın önünde ne kadar alttan aldığını, ne kadar sıkıntı çektiğini hatırlayınca, Jiafu'nun ona iyi gözle bakması imkânsızdı. İçindeki nefreti bastırıp gülümsedi: "Teyzeciğim, nasılsınız?"

Hanımefendi Song hemen ellerini sallayıp yaltaklanarak güldü: “Aman efendim, bana nasıl böyle hitap edersiniz? Ben kimim ki sizin teyzeniz olayım? Bana 'hanımefendi' desenez yeter, dünyalar benim olur! Duydum ki anneniz hâlâ başkentteymiş. Onu çok özledim, ziyaretine gitmek istiyorum ama meşguldür diye çekiniyorum; acaba bu aralar müsait midir?” Sesindeki o yaltaklanma, eski kibirli halinden eser bırakmamıştı.

İmparator’un kendisini Pei Youan ile evlendirdiği haberi Quanzhou’ya ulaştığında, ağabeyi Zhen Yaoting hemen yola çıkmıştı; o gelince annesi Meng Hanım’ı alıp memlekete döneceklerdi. Hesaplarına göre birkaç güne burada olurdu.

Jiafu bu çıkarıcı kadını herkesin içinde aşağılayıp hırsını almayacaktı ama onun bu yüzüzlüğüne de geçit vermeyecekti: “Annem gerçekten çok meşgul, bu günlerde misafiri hiç eksik olmuyor, dinlenmeye vakit bulamıyor. Eğer önemli bir mesele yoksa, iyi dileklerinizi ben ona iletirim.”

Hanımefendi Song mahcup bir şekilde başını salladı: “Tabii, tabii, madem yorgun, iyice dinlensin...”

Jiafu hafifçe gülümsedi ve yüzünü başka yöne çevirip onunla konuşmayı kesti.

Saraydan bir görevli aniden içeri girip Veliaht Prenses’in geldiğini haber verdi. Salondaki herkes işini gücünü bırakıp rütbelerine göre Hanımefendi Zhang’ın peşine takılarak dışarı çıktı.

Jiafu da kalabalıkla birlikte iç kapıya kadar gitti. Dışarıda tam bir saray alayı vardı; görevliler havlular, yelpazeler tutuyordu. Genç bir görevli eğilerek tahtırevanın perdesini açtı; Zhang Fengtong aşağı indi. Hanımefendi Zhang tüm ailesiyle onu karşıladı; görkem büyüleyiciydi.

Jiafu ve diğerleri yolun iki yanına dizildiler; Zhang Fengtong’un etrafındakilerle birlikte gülümseyerek içeri girişini izlediler. Üzerindeki saray giysileriyle çok asil ve vakur görünüyordu; ışıklar altında parlıyordu. Geleceğin İmparatoriçesi olacağı her halinden belliydi. Yaklaştığında, ikinci rütbenin altındaki hanımlar ve genç kızlar önünde eğildiler.

Jiafu'nun mevkisi ön sıralardaydı; Veliaht Prenses'in önünde diz çökmek zorunda değildi, sadece eğilerek selam verdi. Zhang Fengtong önünden geçerken sanki tesadüfen onu görmüş gibi durdu, yüzünde bir gülümseme belirdi ve ona doğru yöneldi.

Jiafu selam verince, o da nazikçe karşılık verdi ve diğerlerinin de ayağa kalkmasını söyledi. Herkese gülümseyerek, "Hanımefendi Pei ile eskiden beri tanışırız ancak ikimiz de meşgul olduğumuzdan derin bir sohbet etme şansımız olmamıştı; bu hep içimde bir ukdedir. Bu gece bu güzel vesileyle Hanımefendi Pei ile uzun uzun konuşmak isterim," dedi. Jiafu'nun elini tutup onunla birlikte içeri girmek istediğini belirtti. Sonra annesine dönüp gülümsedi: "Anne, Hanımefendi Pei'nin yerini benim hemen yanıma ayırmayı unutma."

Herkes Veliaht Prenses'in ona bu kadar yakınlık göstermesine şaşkınlık ve gıptayla baktı.

Jiafu mevkisinin buna uygun olmadığını söyleyerek nazikçe reddetmek istese de Zhang Fengtong ısrar edince gülümseyerek teşekkür etti.

Ziyafet salonuna geçildiğinde oturma düzeni ayarlandı; Jiafu gerçekten de Zhang Fengtong'un masasına, en seçkin yere oturtuldu. Masadakilerin hepsi ya çok yüksek rütbeli ya da yaşça büyük ve saygın hanımlardı. Jiafu en gençleri olduğu için masanın sonuna, tam Zhang Fengtong'un karşısına oturdu.

Ziyafet başladı, yemekler servis edildi.

Böyle ortamlar karın doyurmak için değildi; Jiafu gelmeden önce yediği için aç da değildi. Yanındaki Qin Dükü'nün eşini takip ederek sadece önündeki birkaç yemekten küçük lokmalar aldı.

Zhang Fengtong gülümsedi: "Annem bugün doğum gününde siz değerli büyüklerimi ve akrabalarımı burada görmekten çok mutlu oldu. Ben Veliaht Prenses olsam da henüz gencim, mevkime bakmadan sizlerin huzurunda saygımı sunmak isterim. Hepinizin şerefine bir kadeh kaldırmak istiyorum."

O konuşurken bir saray görevlisi elinde bir içki sürahiyle gelip masadakilere servis yapmaya başladı. Önce Veliaht

Prenses'in kadehini doldurdu, sonra sırayla devam etti.

Masadaki hanımlar nezaketle teşekkür ediyorlardı.

Jiafu'nun gözü görevlinin elindeki sürahiye takıldı; başta öylesine bakıyordu ama sonra bir şey fark etti.

Sürahi yuvarlak karınlı ve ince ağızlıydı; sıradan bir sürahi gibi görünüyordu ancak rengi sadece hanedana mahsus olan parlak sarıydı. Üzerinde ejderha ve anka kuşu motifleri işlenmişti; çok zarif ve değerli bir saray eşyası olduğu belliydi.

Jiafu bu sürahiye bir yerden hatırlıyor gibiydi; sanki daha önce görmüştü ama nerede olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Hafızasını zorlarken görevli sırayla içki koymaya devam etti. Sıra Jiafu'ya yaklaşırken aniden hatırladı.

Önceki hayatında, Xiao Yintang imparator olduktan bir yıl sonra, Liang soyadlı bir cariyeyi yanına almıştı. Liang ailesi o zamanlar yükselişteydi ve Zhang ailesiyle rekabet halindeydi. O Liang Hanım hem zekâsı hem de güzelliğiyle tanınıyordu; saraya girdikten altı ay sonra Zhang Fengtong'dan sonraki en güçlü kadın olmuştu. Ancak o yılın sonbaharında, Zhang Fengtong'un sarayda verdiği bir ziyafette, o Liang Hanım sarhoş olmuş, sadece saçmalamakla kalmamış, İmparatoriçe'ye hakaretler yağdırmış, üstünü başını yırtmış, herkesin içinde rezil olmuştu. Bu olay saray dışına taşmış, Liang ailesi utançtan başını kaldıramaz olmuş, Xiao Yintang da ondan nefret etmişti. Liang Hanım ise kendisine tuzak kurulduğunu, o içkiyi içtikten sonra kendini kaybettğini söyleyip durmuştu. Xiao Yintang zeki bir adamdı; durumu araştırmış ve sonunda gerçeği bulmuştu: Zhu soyadlı başka bir cariyeye, Liang Hanım'ı kıskandığı için o ziyafette bir görevliyi satın almıştı. O görevli, usta bir zanaatkâr tarafından yapılmış olan "Aşıklar Sürahisi"ni kullanmıştı. Bu sürahi dışarıdan normal görünse de içinde iki ayrı bölme vardı; mekanizması sayesinde istenilen taraftan içki dökülebiliyordu. Sürahinin sapındaki gizli bir düğmeye basınca diğer bölmedeki içki akıyordu. Liang Hanım'a o gece ilaçlı içki verilmiş ve herkesin içinde rezil edilmişti.

Xiao Yintang gerçeği öğrenince Zhu Hanım'ı sorgulatmak

istemişti ama kadın çoktan intihar etmişti. O sürahiye daha sonra Xiao Yintang, Jiafu'ya oyalansın diye hediye etmişti.

Jiafu bir anda her şeyi anladı.

Neden davetiyede özellikle kendisinin gelmesi istenmişti, neden Zhang Fengtong onu kendi masasına oturtmuştu...

Jiafu hiçbir şey olmamış gibi davrandı, yüzündeki gülümsemeyi korudu. Görevlinin yanındaki Qin Dükü'nün eşine içki koyup kendisine yönelişini izledi. Görevli sürahiye onun kadehine uzattı.

Jiafu çok net gördü: Görevlinin başparmağı, içkiyi döktüğü anda sürahinin sapındaki o küçük gizli düğmeye bastı. Hareket çok incedi, eğer özellikle dikkat etmeseydi fark etmesi imkânsızdı.

Altın sarısı içki kadehe doldu. Masadaki herkesin kadehi dolunca görevli sürahiye Zhang Fengtong'un önüne bıraktı ve uzaklaştı.

Jiafu içindeki fırtınayı bastırdı, yavaşça başını kaldırdı. Zhang Fengtong'un ayağa kalktığını gördü; kadın elinde kadehiyle gülümsüyor, masadakileri süzüyordu. Bakışları sonunda Jiafu'nun üzerinde durdu: "Bu kadehi, devletimizin bekası ve İmparatorumuzun uzun ömrü için kaldırıyorum. Buyurun, birlikte içelim."

Jiafu ancak o an idrak edebilmişti; önceki hayatında Soylu Filibe Liang'ın başına gelenlerin asıl faili, muhtemelen suçluluk duygusuyla intihar eden o Filibe Zhu değil, tam karşısında oturmuş kendisine gülümseyerek bakan bu vakur kadındı.

Kadehindeki şarap altın sarısıydı; kadehi hafifçe sarstığında içindeki sıvıda sanki altın tozları yüzüyordu. Yanı başındaki Qin Dükü'nün eşinin kadehiyle tıpatıp aynı görünüyordu.

Zhang Fengtong'un sadece kendisi için ayırdığı bu içkiye ne tür bir ilaç kattığını bilmiyordu. Ne olursa olsun, o içkiyi asla içmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Yanındaki Qin Dükü'nün eşi ve diğerleri, Zhang Fengtong'un kadeh kaldırmasına eşlik ederek ayağa kalktılar; diğer masalardaki kadın konuklar da onları takip etti. Jiafu da ağır ağır ayağa kalktı. Gözlerini Zhang Fengtong'a dikti, kadehini dudaklarına götürdü ve kadının içkisini yudumlayıp bakışlarını kendisinden kaçırdığı o kısa andan faydalandı. Geniş yenlerinin ardına gizlenerek, bileğini hafifçe büktü ve kadehteki tüm şarabı kolu boyunca yeninin içine boşalttı.

Mevsim yaz olduğu için kumaşlar kışlıklar kadar ağır değildi ancak böyle törensel ortamlarda giyilen kıyafetler en az üç katmandan oluşurdu. İçeri süzülen şarap, iç ve orta katmanlar tarafından hızla emildi. Dışındaki ipek giysi turkuaz rengindeydi; kol ağzında hafif bir nemlenme olsa da Jiafu kolunu indirdiğinde her şey tamamen gizlenmişti. Yanındakiler hiçbir şey fark etmemişti.

İçkisini bitiren Zhang Fengtong, Jiafu'nun önündeki boş kadehe bir bakış atıp gülümsedi ve yerine oturdu. Böylece doğum günü şöleni resmen başlamış oldu.

Jiafu, istifini bozmadan yanındaki Qin Dükü'nün eşiyle alçak sesle havadan sudan konuşmaya başladı. Arada bir bazı kadın konuklar Zhang Fengtong'un yanına gelip ona özel hürmetlerini

sunuyorlardı. Jiafu, Zhang Fengtong'un tüm bu yoğunluk arasında sık sık kendi tarafına kaçamak bakışlar fırlattığını fark etti ama hiçbir şey görmemiş gibi davrandı.

Zaman geçtikçe Zhang Fengtong'un sabrı tükeniyor gibiydi. Kendisine dalkavukluk eden bir hanımefendiyi yanından savdıktan sonra arkasındaki saray görevlisine bir işaret çaktı. Görevli durumu hemen kavrayıp elinde şarap testisiyle tekrar yaklaştı; ilk seferki gibi masadakilerin kadehlerini tazelemeye başladı. Sıra Jiafu'nun kadehine geldiğinde, yine aynı el çabukluğunu sergiledi ancak bu kez Jiafu'nun keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmamıştı.

Bu kadın gerçekten de sınırları zorluyordu. Bir kadeh yetmemiş olmalıydı ki, ilacın tesir etmediğini düşünerek aynı numarayı ikinci kez deniyor, ona zorla ikinci bir kadeh içirmeye çalışıyordu.

Jiafu'nun içindeki öfke yavaş yavaş kabarmaya başladı. Zhang Fengtong'un kadehini kaldırıp annesinin şerefine tekrar içtiğini ve masadakilerin de ona eşlik ettiğini görünce, o da kadehini kaldırdı fakat hemen geri bırakıp başı dönüyormuş gibi yaparak elini alnına dayadı.

Yanındaki Qin Dükü'nün eşi, Jiafu'daki tuhaflığı fark edip hemen sordu.

Jiafu gözlerini yavaşça açtı ve mahcup bir tavırla, "Az önce aniden karnımda bir yanma hissettim, gözlerim karardı, başım dönüyor sanki..." dedi.

Qin Dükü'nün eşi ilgiyle sordu: "Normalde içkiyle aran nasıldır?"

Jiafu sanki başı çok şiddetli dönüyormuş gibi elleriyle yüzünü kapattı ve başını salladı: "Pek içmem..."

Qin Dükü'nün eşi gülümsedi: "İşte ondandır. Belli ki çarptı seni. Ben çok içerim, tadına bakar bakmaz anladım; bu şarap gerçekten özel bir mahsul, benim her zamankilerden çok daha sert ve keskin. Anlaşılan senin bünyen içkiyi kaldırmıyor."

Jiafu minnetle gülümsedi ve Zhang Fengtong'a dönerek, "Daha fazla içersem burada rezalet çıkarıp herkesi kendime

güldürmekten korkuyorum. En iyisi çayla devam edeyim, hanımefendinin doğum gününü öyle kutlayayım...” dedi.

Masada hazır duran çaydanlığa uzandı, arkada bekleyen hizmetçi kızıdan yeni bir fincan istedi. Çayı doldururken elleri titriyor, sanki gücü yetmiyormuş gibi yapıyordu; derken çaydanlık elinden kayıverdi.

Qin Dükü’nün eşi güldü: “Gerçekten sarhoş olmuştun! Gel, gel, ben doldurayım. Hemen çayını iç de ayıl biraz.”

Zhang Fengtong bir süre Jiafu’yu süzdü, sonra aniden gülümseyerek konuştu: “Görünüşe göre Bayan Pei gerçekten içki içmeyi bilmiyor, daha bir kadehte bu hale geldi. Seni burada sarhoş edip bayıltacak değiliz ya, çayla kutlaman da olur. Biraz yemek ye de kendine gel, birazdan düzelirsin.”

Bunu söylerken kadehini kaldırdı, tam diğerleriyle birlikte içkisini yudumlayacaktı ki şölen salonunun dışından bir küçük hademe içeri girdi ve sesiyle yankılandı: “Hünkârımız doğum günü münasebetiyle bir adet şeref levhası ve iki adet uzun ömür şeftalisi ihsan etmiştir! Diz çöküp karşılayın!”

Şen şakrak kahkahalarla çınlayan salon bir anda sessizliğe büründü. Konukları eğlendirmek için bir kelebek gibi ortalıkta dolanan Bayan Zhang, sevinçten havalara uçarak hemen öne atıldı ve heyeti karşılamak için dışarı çıktı.

Zhang Fengtong da elindeki kadehi masaya bırakıp aceleyle kapıya doğru yöneldi. Salondaki tüm kadın konuklar, hizmetçiler ve yaşlı dadılar sel gibi dışarı akın ettiler.

Masa bir anda boşalmış, geride sadece Jiafu kalmıştı.

Jiafu önce önündeki kadehe, sonra Zhang Fengtong’un masaya bıraktığı o yarım kalmış kadehe baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hızla masanın etrafından dolandı, el çabukluğuyla kadehlerin yerini değiştirdi. Derin bir nefes alıp sakinleşti ve diğerlerinin peşinden giderek diz çöküp heyeti karşıladı.

İmparator tarafından gönderilen hademe Cui Yinshui’ydi. Yüzünde güller açarak içeri girdi, fermanı okudu. Ardından diğer hademeler şeref levhasını ve şeftalileri getirip doğum günü masasına yerleştirdiler; salon bir anda parıldamıştı. Zhang

Fengtong ve Bayan Zhang ancak o zaman ayağa kalktılar. Bayan Zhang, Cui Yinshui'ye zahmetlerinden dolayı teşekkür edip onu içki içmeye davet ettiyse de Cui Yinshui elini sallayıp birkaç tebrik sözü söyledikten sonra hademeleriyle birlikte oradan ayrıldı.

Bayan Zhang konukları geri getirdiğinde hava eskisinden de neşeliydi. Bayan Zhang'ın gururu göklere ermişti. Zhang Fengtong ise masadaki hanımların dalkavukça övgülerini dinlerken gözlerinin içi gülerken kadehini kaldırdı. Diğer hanımlar da hemen ona eşlik etti.

Jiafu, Zhang Fengtong'un o kadehi sonuna kadar içişini izledi. Ardından kendi çayını kaldırdı ve yavaşça bir yudum aldı.

Şölen devam ederken dışarıdan davul ve zil sesleri yükseldi. Şölen salonunun hemen karşısındaki havuzun öte yanına kurulan sahnede operacılar “Beş Kızın Doğum Günü Kutlaması” oyununu sergilemeye başladılar.

Jiafu, hâlâ içkiyi kaldıramamış gibi bir tavır sergiliyordu ama bunun dışında gayet normal görünüyordu.

Zhang Fengtong bir yandan yanındaki hanımlarla şakalaşılıyor, bir yandan da ara sıra Jiafu'ya bakıyordu.

Jiafu, kadının şu an büyük bir şaşkınlık içinde olduğunu biliyordu. Hiçbir şey fark etmemiş gibi oyuna odaklanmış göründü, Qin Dükü'nün eşiyle sahneye bakarak alçak sesle sohbet etti.

“Veliaht Hazretleri teşrif ettiler!”

Sahnede oyun tüm hızıyla sürerken bir hademe daha içeri girip yüksek sesle duyurdu.

Salondaki atmosfer bu geceki zirve noktasına ulaşmıştı.

Bayan Zhang sevinçten ne yapacağını şaşırmış halde başını çevirip kızına baktı. Zhang Fengtong önce inanamıyormuş gibi bir an donakaldı, ardından yüzünde büyük bir sevinçle hemen ayağa kalkıp karşılamaya koştu.

Az önceki gibi tüm salon ayağa kalkıp karşılamaya gitti. Üzerinde parlak sarı veliaht cübbesiyle Xiao Yintang kapıda

belirdiğinde, tüm kadın konuklar kimi eğilerek kimi diz çökerek selam verdi. Sahnedeki oyuncular bile oyunu durdurup diz çöktüler.

Xiao Yintang'ın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Gözleri salondakilerin üzerinde gezindi ve hızla Qin Dükü'nün eşinin arkasında duran Jiafu'yu buldu. Bakışları bir an üzerinde asılı kaldı, ardından, "Serbestsiniz. Sadece kayınvalidemin doğum gününü kutlamaya geldim, protokolü bir kenara bırakın," dedi.

Vaktiyle Wuding'deyken Bayan Zhang, kızının Xiao Yintang'ın gönlünü kazanamadığını biliyordu. Bu geceki doğum gününde Veliht'ın bizzat geleceğini hiç düşünmemiştir. Kızını zor durumda bırakmamak için bu konuyu ağzına bile almamıştır. Veliht'ın bu kadar büyük bir nezaket göstermesi onu mest etmişti.

Xiao Yintang selamını bitirmeden hemen öne atılıp onu samimiyetle kolundan tutarak kaldırdı.

Zhang Fengtong'un babası ve ağabeyleri de haberi alınca hemen geldiler. Burası kadınlar bölümü olduğu için uzun süre kalmaları uygun değildi. Xiao Yintang kayınvalidesinin doğum gününü kutladıktan sonra başka bir salona davet edildi. Giderken, kasten ya da değil, bakışları tekrar Jiafu'nun üzerinde gezindi ve sonra çıktı.

Önce İmparator'un ihsanları, sonra Veliht'ın bizzat gelişi... Hanımlar tekrar yerlerine oturduklarında Zhang Fengtong'a yönelik övgüler yağmur gibi yağmaya başladı.

Zhang Fengtong başta gülümseyerek karşılık veriyordu ama zamanla yüzündeki ifade değişmeye başladı. Çehresi kızarıyor, sanki başı dönüyormuş gibi yana doğru eğilip elini alnına dayıyordu.

Yanında oturan Zhu Dükü'nün annesi durumu fark edip hemen ona destek oldu.

Masadaki diğer hanımlar da sonunda bir tuhaflık olduğunu anlayıp konuşmayı kestiler. Saray görevlisi de Veliht Prenses'teki sıra dışılığı fark edince hemen Bayan Zhang'ı çağırırdı.

Bayan Zhang konukları bırakıp aceleyle geldi. Kızının yüzünün kıpkırmızı olduğunu, gözlerini dikmiş bir noktaya baktığını ve sanki sarhoş olmuş gibi kaskatı kesildiğini görünce dehşete düştü. Hemen yanına gelip koluna girdi ve fısıldadı: “Fengtong, neyin var?”

Zhang Fengtong onu duymuyormuş gibiydi. Aniden başını çevirip gözlerini sahneye dikti.

Sahne o sırada, fakir bir aileden gelen Zou Yinglong’un başvuru sınavında birinci olup başvezir olduktan sonra, kendisine zor günlerinde destek olan vefalı eşi Sanchun’a olan sadakatini anlattığı sahne oynanıyordu. Zhang Fengtong bir süre sahneye kilitlendi. Gözleri gittikçe büyüdü, bakışları daha da bulandı ve aniden buz gibi bir kahkaha patlattı.

Bayan Zhang sonunda kızında bir gariplik olduğunu kesin olarak anladı. Hemen adamlarını çağırıp onu odasına götürmelerini emretti ancak Zhang Fengtong beklenmedik bir hamleyle annesini itiverdi. Hazırlıksız yakalanan kadın birkaç adım gerileyip neredeyse yere kapaklanıyordu.

“Durun! Hepiniz durun! Siz oyuncu parçaları, hangi yalanlarla dünyayı kandırıyorsunuz böyle? Nerede görülmüş sadık yar? Hepsini aldatmaca!”

Zhang Fengtong, annesini bir kenara itip sahnedeki oyunculara doğru avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesinde derin bir nefret vardı.

Oyuncular tam en duygulu sahnelerini sergilerken Veliiaht Prenses’in bu öfke patlamasıyla neye uğradıklarını şaşırdılar. Korkuyla durup hemen diz çöktüler.

Koca salon bir anda sessizliğe gömüldü. Herkes şaşkınlık ve dehşet içinde, sarhoş bir deli gibi davranan Zhang Fengtong’a bakıyordu.

Bayan Zhang’ın rengi attı. Kızının neden böyle bir rezalete imza attığını anlayamıyordu. Tekrar yanına gidip kulağına fısıldadı: “Fengtong! Kendine gel! Ne yapıyorsun sen? Çabuk uyan!”

Zhang Fengtong’un gözleri kan çanağına dönmüştü. Başını

çevirip annesine baktı, uzun bir süre ona dik dik baktıktan sonra aniden gözyaşları boşaldı ve hıçkırarak konuştu: “Anne, benim içim kan ağlıyor, bilmiyor musun?”

Bayan Zhang, kızının artık ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoş —ya da başka bir halde— olduğunu anladı. Etrafına baktığında yüzlerce gözün üzerlerine dikildiğini gördü. Utancını ve öfkesini bastırarak zoraki bir gülümsemeyle, “Veliaht Prenses biraz fazla kaçırılmış sanırım, kusura bakmayın, ben onu dinlenmeye götüreyim...” dedi. Yanındakilere bir işaret verdi; Zhang Fengtong’un kollarından tutup onu dışarı çıkarmaya çalıştılar.

Zhang Fengtong deli gibi çırpınmaya, çığlıklar atmaya başladı. Kimsenin ona dokunmasına izin vermiyordu. Geniş saray giysisinin yenleri masadaki tabakları ve şarap testisini bir hışımla yere süpürdü. Porselenler tuzla buz oldu. Dişlerini gıcırdatarak, yanında donakalmış oturan Zhu Dükü’nün yaşlı annesine baktı. Aniden elini uzatıp kadının boğazına yapıştı. Bir yandan kadının kafasını şiddetle sarsıyor bir yandan da kahkahalar atıyordu: “Cao karısı, çoktan ölmen gerekirdi senin! Veliaht’ın yatağına birkaç kez girmekle seni sevdiğini mi sandın? Benim karşımda nasıl edepsizlik edersin! Seni aptal karı, sana söyleyeyim; Veliaht’ın asıl gözü Pei Youan’ın kadınının üzerinde! O Zhen soyadlı fettan tilkinin! Sen zavallı bir böceksin, Veliaht seni boğup öldürse yeridir!”

Tüm salon buz kesti, herkes donup kalmıştı. Durumu idrak ettiklerinde ise bakışlar birer birer Jiafu’ya döndü.

Jiafu’nun kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

O kadehi Zhang Fengtong’unkine değiştirirken gerçekten öfkelenmişti; sadece kadının kendi silahıyla ona küçük bir ders vermek istemişti. Zhang Fengtong, karşısındakinin iki hayat yaşamış biri olduğunu ve o çaydanlığın sırrını bildiğini asla tahmin edemezdi. Olaydan sonra üzerinde düşünse bile Jiafu’nun içkileri değiştirdiğini aklına getirmez, sadece görevlinin yanlış kadehi doldurduğunu sanırdı.

Ancak Jiafu, o ilaçlı şarabın bu kadar korkunç bir tesiri

olacağını tahmin etmemişti. Zhang Fengtong içkiyi içtikten sonra tamamen aklını yitirmişti. Doğu Sarayı'ndaki o gizli meseleleri ulu orta dökmesi bir yana, bir de Jiafu'yu işin içine karıştırmıştı.

Koca salonda Zhang Fengtong'un hırıltılı kahkahaları ve boğazı sıkılan yaşlı kadının can havliyle çıkardığı seslerden başka çıt çıkmıyordu.

Bayan Zhang dehşet içinde, yanındakilerle birlikte Zhang Fengtong'un ellerini kadının boğazından ayırmaya çalıştı. Ancak kızının gücü inanılmazdı; büyük bir çabayla gözleri arkaya kaçmış olan yaşlı kadını kurtarabildiler. Yaşlı kadın boğazı bırakılınca yığılıp kaldı, nefesi kesilmişti. Yakındaki hanımlar hemen yardıma koştu; kimi göğsüne vurdu, kimi sırtını ovdu. Öte yanda Zhang Fengtong, uşaklar tarafından kollarından ve bacaklarından tutulmuş, zorla salondan çıkarılıyordu. Kadın hâlâ çırpınıyordu. Bayan Zhang, kızının daha fazla saçmalamasından korkarak eliyle ağzını kapattı ama Zhang Fengtong annesinin elini sertçe ısırdı. Bayan Zhang acıyla inleyip elini çekti.

“Anne! İçim yanıyor anne! Neden sen bile bana böyle davranıyorsun—”

Zhang Fengtong'un gözleri kıpkırmızıydı, bir ağlıyor bir güllüyordu. Tamamen çıldırmış bir halde masanın bacağına sıkıca sarıldı. Onu çektişirdikçe koca masa yerinden oynuyor, zeminle sürtünen masanın gıcirtısı arasında tabaklar yerlere saçılıyor, çorbalar hanımların üzerine sıçırıyordu. Hanımlar çığlıklar atarken, Zhang Fengtong'un ayağındaki saray ayakkabılarından biri fırlayıp gitti. O vakur ve asil kadından eser kalmamıştı.

Artık kimsenin yemek yiyecek hali kalmamıştı. Herkes toplanmış, kimi sakinleştirmeye çalışıyor, kimi fısıldaşıyordu. Ortalık tam bir keşmekeşe dönmüşken kapıdan hızlı ayak sesleri duyuldu. Herkes başını çevirdi; Veliht ve Zhang Fengtong'un iki ağabeyi içeri daldılar. Manzarayı görünce yüzleri bembeyaz oldu. Kalabalığı yarıp geçtiler; biri Zhang Fengtong'un çenesini sıkıca tuttu, diğeri kollarını zorla masadan ayırdı. Hemen ardından kadını karga tulumba dışarı taşıttılar.

Xiao Yintang'ın yüzü kaskatı kesilmişti. Kalabalığın arkasında

duran Jiafu'ya bir bakış attıktan sonra konuklara dönüp zoraki bir açıklama yaptı: "Biraz fazla kaçırılmış, söylediklerinin hepsi saçmalıktan ibaret. Hepinizden özür dilerim." dedikten sonra aceleyle çıktı.

Zhang Fengtong götürülmüştü ama salon hâlâ çalkalanıyordu. Az önce boğazı sıkılan yaşlı kadın kendine gelmişti; ailesi de haberi alıp hemen yanına gelmişti. Yüzlerindeki öfke okunuyordu. Bayan Zhang'ın binbir özrünü ve açıklamasını soğuk bir tavırla dinledikten sonra yaşlı kadını koluna takıp oradan ayrıldılar.

Doğum günü şöleni artık bitmişti. Bayan Zhang kan ter içinde, yüzü bir kızarıp bir bozarak kızının rezaletini toparlamaya çalışıyordu.

Hanımlar yavaş yavaş şoku atlatıyorlardı. Bu gece yaşananların ne kadar büyük bir skandal olduğunu, hatta kulaktan kulağa yayılacak bir efsaneye dönüşeceğini biliyorlardı ama dışarıdan hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Bayan Zhang'ın "Veliaht Prenses son zamanlarda çok yorulmuştu, üzerine bir de birkaç kadeh fazla içince böyle oldu" bahanesine kafa sallayıp onu teselli etmeye başladılar.

Birer birer vedalaşıp ayrılmaya başladılar. Zhang ailesinin hizmetçileri konukları uğurlarken eski neşelerinden eser kalmamış, sanki cenaze evindeymiş gibi şaşkın ve kederli bir halde sürekli hata yapıyorlardı.

Jiafu'nun içinde hem bir pişmanlık hem de büyük bir korku vardı.

Eğer önceden önlemini almasaydı, o içkiyi kendisi içmiş olacaktı. O zaman başına gelecekleri, sergileyeceği rezaleti hayal bile edemiyordu.

İster istemez ürperdi.

Yanındaki biri giysisinin ucunu çekti. Başını çevirdiğinde İkinci Bayan Meng'in kendisine işaret ettiğini gördü. Kadın yanına yaklaşmış fısıldadı: "Youan haber göndermiş, dışarıda bizi bekliyormuş. Hadi, gidelim artık."

Jiafu arkasını döndüğünde, Bayan Xin'in kendisine buz gibi

bir bakış fırlattığını gördü.

Zhang Fengtong kendi kazdığı kuyuya düşmüştü ama Jiafu'nun içinde de bir utanç vardı. Arkasındaki meraklı bakışlar altında sessizce salondan çıktı. İç ve dış avluyu ayıran kemerli kapıya geldiğinde Pei Youan'ın orada, kıpırtısız bir gölge gibi durduğunu gördü. Kalbi iyice sıkıştı.

İçerideki gürültü bu kadar büyük olduğuna göre, kesin o da duymuştu.

Zhang Fengtong'un deli gibi bağırıp Veliiaht'ın kendisine göz koyduğunu ulu orta söylemesi, bir koca olarak Pei Youan için büyük bir hakaretti.

Jiafu yanından geçerken yüzüne bakmaya cesaret edemedi, başını öne eğdi.

Pei Youan'ın Bayan Xin ve İkinci Bayan Meng'e, saraydan yeni döndüğünü, onların burada olduğunu hatırlayıp işi olmadığı için almaya geldiğini söylediğini duydu.

Sesi her zamanki gibiydi; ne eksik ne fazla.

Jiafu gizlice başını kaldırınca onun kendisine yönelmiş bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerini kaçırıp hemen tekrar önüne baktı. Kapıya kadar tek kelime etmeden yürüdüler. Arabaya bindiklerinde Pei Youan da atına atladı. Tam hareket edeceklerken Zhang Fengtong'un babası kapıdan fırlayıp seslendi: "Bay Pei, lütfen durun!"

Pei Youan dönüp baktı ve atından indi.

Yaşlı Zhang, Pei Youan'ı kimsenin olmadığı bir köşeye çekti.

"Efendim, başka bir maruzatınız mı var?" dedi Pei Youan.

Yaşlı Zhang saygın bir isimdi, yaşı da epey vardı. Zhang Fengtong onun en küçük kızıydı; bu yüzden sarayda herkes ona hürmetle "Yaşlı Zhang" diye hitap ederdi.

Yaşlı Zhang'ın o her zamanki vakur halinden eser kalmamıştı. Yüzünde büyük bir mahcubiyetle, daha söze başlamadan Pei Youan'ın önünde derin bir reverans yaptı ve kederle konuştu: "Veliiaht Prenses adına sizden özür dilemeye geldim. Bu gece sarhoş olup aklını yitirdi; Veliiaht'a iftira atması yetmezmiş gibi

bir de size ve eşinize dil uzattı. Hepsi benim kızımı iyi eğitemememden kaynaklanıyor. Bu gece bizzat saraya gidip Hünkârımıza suçumu itiraf edeceğim, ne ceza verilse boynum kıldan incedir! Ancak sizden ricam, lütfen büyüklük gösterip kusurumuza bakmayın. Tüm ailem adına size minnettar kalırım!” diyerek tekrar derin bir selam verdi.

Pei Youan’ın sesi nazik ama son derece mesafeliydi: “Veliaht Prenses’in sarhoşlukla saçmaladığı aşikâr. Efendim, saraya gidip suçunuzu itiraf ederseniz acele etseniz iyi olur; geç kalırsanız saray kapıları kapanabilir.”

Yaşlı Zhang’a kısa bir selam verip arkasını döndü ve oradan uzaklaştı.

Dönüş yolunda Jiafu yine İkinci Hanımefendi ile aynı arabadaydı.

Jiafu, İkinci Hanımefendi'nin şu an içten içe büyük bir heyecan duyduğunu çoktan fark etmişti. Aslında sadece o değil, bu gece orada bulunan pek çok hanım da muhtemelen aynı şeyi hissediyordu: Hepsi sadece nezaket icabı, Veliaht Prenses'in annesinin doğum gününü kutlamaya gelmişlerdi ama kim bilebilirdi ki güzelim ziyafet böyle bir skandalla son bulacaktı? Sadece Veliaht Prens Konutu'ndaki o yan eşin ölümünün perde arkası ortaya çıkmakla kalmamış, daha önce kulaktan kulağa yayılan bir söylenti de doğrulanmıştı: Veliaht Prens ve Pei Youan, vaktiyle Quanzhou'lu Zhen ailesinin kızına aynı anda talip olmuşlar, sonunda İmparator'un emriyle Pei Youan muradına ermişti. Zaten Zhen ailesi bir fermanla başkente getirilmiş, arkasından saray görevlileri kapılarına dayanmıştı; bu kadar hareketliliğin duyulmaması imkânsızdı. Üstelik işin içinde Veliaht Prens ve İmparator'un en güvendiği adamı olunca, bu tür gönül işleri en hızlı yayılan haberler olurdu. Sadece şimdiye kadar kimse bunu açıktan konuşmaya cesaret edememişti; kim bilebilirdi ki bu gece bizzat erdemiyle tanınan Veliaht Prenses her şeyi böyle çırılçıplak ortaya dökecekti!

İkinci Hanımefendi, Jiafu'nun yüzüne bakıp onun ağlayıp sızlamasını, haksızlığa uğradığını söylemesini bekliyordu. Ancak genç kadının ağzını açmadığını görünce daha fazla dayanamadı, yanına sokulup, “Bu gece de ne tuhaftı öyle! O Veliaht Prenses sarhoş olunca ne yapacağını şaşırdı, resmen rezalet çıkardı! Sadece Veliaht Prens'e saldırmakla kalmadı, seni ve Youan'ı da işin içine kattı! Arkasından konuşmak gibi olmasın ama bence aklını kaçırmış bu kadın! Eskiden ne kadar ağırbaşlı, ne kadar hanımefendi sanırdım; meğer hepsi maskeymiş, gerçek yüzü hemen ortaya çıktı!” diyerek başını salladı.

Jiafu hâlâ sessizdi.

Yanındaki bu teyzesine cevap verecek ne hali ne de isteği vardı.

Az önce Zhang Fengtong'un babası Pei Youan'ı bir kenara çekip konuşmuştu; Jiafu ne konuştuklarını tahmin edebiliyordu. Salonda o kadar çok insan vardı ki, herkesin gözü önünde Zhang Fengtong bu kadar gürültü kopardıktan sonra olayı örtbas etmek imkânsızdı.

Pei Youan döndüğünde, Jiafu arabanın perdesini hafifçe aralayıp ona bakmıştı; yüzü çok asıktı.

Onun gerçekten öfkeli olduğundan artık emindi.

Pei Youan, Xiao Yintang'ın kendisine olan niyetini en başından beri biliyordu; zaten aralarındaki her şey de bu yüzden başlamıştı. Ancak bu geceye kadar, dışarıdakiler için bu bir sırды, en fazla bir tahmindir; kimse bunu böyle ulu orta konuşamazdı.

Bu gecedan sonra ise her şey değişmişti.

Yarına kalmaz, muhtemelen tüm saray bu olayı konuşuyor olacaktı.

Önemli bir devlet adamının eşine Veliaht Prens'in göz koymasını, Prens için bir ahlaksızlık olsa da Pei Youan için de arkasından böyle dedikoduların dönmesi hiç de hoş bir durum değildi.

Onun yüzünden itibarı lekelenecekti.

Jiafu gerçekten pişman olmuştu; o anlık öfkesine yenilip o ilaçlı kadehi Zhang Fengtong'un önüne sürdüğü için çok pişmandı. Eğer kadının o içkiyi içince böyle şeyler söyleyeceğini bilseydi, bu hakareti sineye çeker ama asla o riske girmezdi.

İkinci Hanımefendi, Jiafu'yu süzdü, hâlâ dalgın olduğunu görünce elini tutup teselli eder bir tonla, "Afu, yengem senin üzüldüğünü biliyor ama senin nasıl biri olduğunu biz bilmiyor muyuz? Hiç takma kafana; aklı başında olan kimse Veliaht Prenses'in o saçmalıklarına inanmaz. Sen sadece kurunun yanında yanan yaş oldun. Youan da mutlaka böyle düşünüyordur; eve gidince ona her şeyi güzelce anlatırsın, olur biter," dedi.

Geçen sefer kendisine "teyze" dediğinde Jiafu ona "yenge" diye hitap ettiğinden beri, İkinci Hanımefendi artık kendine "teyze" demiyordu.

Jiafu yanındaki kadının bu dırdırından iyice bunalmıştı, içi daralıyordu. Başını çevirip arabanın perdesini tekrar hafifçe araladı ve dışarı baktı.

Adam atının üzerinde, arabanın hemen yanında ağır ağır ilerliyordu.

Grup Pei malikânesine vardığında arabalar sırayla kapıda durdu. Arkadaki arabalardan hizmetçiler inip basamakları hazırladılar. İkinci Hanımefendi bir hizmetçinin yardımıyla önce indi, arkasından Jiafu geliyordu. Tanxiang ona yardım etmek için elini uzatacakken Pei Youan bizzat elini uzatıp genç kadının kolundan hafifçe destekledi. Jiafu yere basınca elini hemen çekti.

Önce Hanımefendi Xin'i odasına bırakacaklardı ama o, "Gerek yok," dedi ve ekledi: "Youan, vaktin varsa seninle iki çift laf etmek isterim."

Pei Youan onayladı ve Jiafu'ya dönüp, "Sen odaya geç, erkenden dinlen, ben birazdan gelirim," dedi.

Sesi çok yumuşaktı. Tanxiang ve Dadı Liu'ya Başhanım'ı odaya götürmelerini emretti.

Jiafu, Hanımefendi Xin'e bir bakış attı, içindeki korkuyu bastırarak arkasını dönüp gitti.

Pei Youan, Hanımefendi Xin'i odasına kadar götürdü: "Anne, buyur, ne söyleyecektin?"

Hanımefendi Xin ona bakıp gülümsedi: "Youan, benimle pek yakın olmadığını, içten içe kardeşini kayırdığımı düşündüğünü biliyorum. Ama bu sana karşı bir önyargım olduğundan değil. Sen de benim oğlumsun, üstelik en büyüğüsün; şimdi sadece bu evi değil, beni de ayakta tutan sensin. Sen küçüklüğünden beri hep akli başında oldun, beni hiç yormadın; kardeşin ise senin kadar yetenekli değil, bu yüzden ona biraz daha fazla ilgi gösteriyorum. Bir annenin bu zorluğunu anlayışla karşılamayı beklerim."

Pei Youan, "Bunları söylemenize gerek yok, zaten biliyorum.

Buyurun, sadede gelin,” dedi.

Hanımefendi Xin içini çekti: “Bu gece Zhang ailesinde olanları biliyorsun. Veliaht Prenses herkesin içinde Veliaht Prens’in bizim yeni geline göz koyduğunu söyledi, adını sanını verdi, seni de işin içine kattı. İmparator’un ve meslektaşlarının önünde itibarın zedelenebilir; ne de olsa kulağa hiç hoş gelmiyor. Yeni gelin eve gireli kaç gün oldu, onun kötü biri olduğunu söylemiyorum. Sana bunları söylememin tek sebebi, senin iyiliğini düşünmem; oğlumun adının böyle lekelenmesine göz yumamam. Eve gidince onunla bir konuş, uyar ki ileride yine böyle yüzünü kara çıkarmasın.”

Pei Youan, “Anne, ona ne söylememi bekliyorsun?” diye sordu.

Hanımefendi Xin bir an duraksadı, tereddütle, “Veliaht Prenses durup dururken neden Veliaht Prens’i böyle suçlasın? Belli ki canına tak etmiş, dayanamayıp söylemiş. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz; demek ki o kızla Prens arasında bir şeyler geçmiş...”

“Vakit geç oldu! Anne, başka bir şey yoksa dinlenin, ben de odama geçeyim.”

Pei Youan, Hanımefendi Xin’e hafifçe selam verip arkasını döndü.

“Youan! Ben senin itibarın için söylüyorum—”

Pei Youan aniden durdu, arkasına döndü; bakışları Hanımefendi Xin’e öyle sert ve keskin bir şekilde saplandı ki, adeta bir ölüm sessizliği çıktı.

Bunca yıldır Hanımefendi Xin ile bu "büyük oğul" arasındaki ilişki soğuk olsa da, Pei Youan bu "anneye" karşı her zaman saygılı davranmış, evlatlık görevini yerine getirmişti.

Böyle bir bakışı Hanımefendi Xin ilk kez görüyordu; korkuyla bir adım geri çekildi.

“Onun nasıl biri olduğunu ben senden daha iyi biliyorum anne. 'Güzellik bazen bir suçtur', bu sözü hiç duymadın mı? Aklını yitirmiş bir kadının saçmalıkları için bana böyle hesap sormaya nasıl cürret edersin?”

"Hesap sormak" kelimesini kullanmıştı; alt metni gayet netti.

Hanımefendi Xin şaşkınlıktan donakalmıştı, Pei Youan'a bakarken yüzü kireç gibi oldu.

"Sen... Benimle nasıl böyle konuşursun..."

Sesi titriyordu, öfkelenmişti ama aniden parlayan bu büyük oğluna karşı daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Pei Youan derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesinde öfke yoktu ama tonu buz gibi soğuktu.

"Anne!" dedi. "Senin o bahsettiğin itibar meselesi var ya... On altı yaşımıdayken kaybetmişim itibar, bugünkünden çok daha fazlaydı. O zaman bile kendim için tek kelime etmedim; sence bugün bu olanlar umurumda mı?"

"Sen benim annemsin, hâlâ da öylesin. Az önce dediğin gibi, eğer yaşlandığında gerçekten bana yaslanman gerekirse ve ben o gün hâlâ hayattaysam, görevimden kaçmam. Ama hepsi bu kadar. Benim işlerime ve Afu'nun meselelerine bir daha karışma lütfen. Ne yapacağımı ben gayet iyi biliyorum."

"Vakit geç oldu, iyi geceler."

Hanımefendi Xin olduğu yerde taş kesildi; Pei Youan'ın uzaklaşan sırtına bakarken dudakları zangır zangır titriyordu.

—

Jiafu halsiz bir şekilde odaya girdi, banyosunu yaptı. Üstünü değiştireli çok olmamıştı ki Pei Youan döndü.

Hanımefendi Xin'in ona neler söylemiş olabileceğini tahmin edebiliyordu; gizlice yüzüne baktı ama adamın ifadesi her zamanki gibi sakindi, hiçbir tuhafılık yoktu. Banyosunu yaptı, üstünü değiştirdi ve her zamanki gibi çalışma odasına geçti.

Her gece çalışma odasına gitmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Son zamanlarda bazen Jiafu da onunla gidiyor, bazen o önden gidiyor, Jiafu arkasından yetişiyordu.

Çalışma odasına gittiklerinde Pei Youan bazen onun yüzünden dikkatini dağıtıyor, işi gücü bırakıp onunla yakınlaşıyor, sonra birlikte yatak odasına dönüyorlardı.

Ama bazen de genç kadının o eşsiz güzelliği karşısında kılı bile kıpırdamıyor, sadece işine odaklanıyordu. Böyle durumlarda Jiafu bir kenarda kitap okuyarak vakit öldürüyor, sonunda ya kitabın başında uyuyakalıyor ve adam tarafından yatağa taşınıyor ya da onu orada bırakıp kendi gidip yatıyordu.

Kısacası, aralarındaki ilişki samimileştikçe Jiafu artık onun çalışma odasına kendi odasıymış gibi girip çıkıyordu; sormasına bile gerek kalmıyordu.

Aslında dün gece ya da önceki gece olduğu gibi yine peşinden gidebilirdi ama bu gece olanlar yüzünden biraz çekiniyordu. Yatak odasında bekledi; saat gece yarısına yaklaşmıştı. Normalde bu saatte ikisi de çoktan yatağa girmiş olurdu çünkü Jiafu ona en geç bu saatte yatması gerektiğini şart koşmuştu.

Gerekçesi de hazırды: Büyükannesi ona, adamın çok geç kalmamasını denetlemesini tembihlemişti. O zamanlar adamın bu durumdan pek hoşnut olmayışı ama sonunda çaresizce kabul edışı Jiafu'nun hoşuna gitmişti.

Gece çok boğucuydu. Pencereleler açık olmasına rağmen zerre rüzgâr yoktu, insanın nefesi kesiliyordu.

Jiafu çalışma odasına gitti, aralık duran kapıyı hafifçe itti. Şaşırtıcı bir şekilde adamı masasının başında değil, kuzey penceresinin önünde buldu. Ellerini arkasında birleştirmiş, dışarıdaki karanlık ve puslu gökyüzüne bakıyordu; sırtındaki o ağır ifade, uzun süredir orada öylece durduğunu hissettiriyordu.

Jiafu'nun adımları kapı eşiğinde donup kaldı.

Pei Youan onun geldiğini duydu, başını çevirip ona bir baktı; gözlerinde karanlık bir bulut vardı.

Jiafu tereddütle, "Vakit geç oldu, hâlâ yatmayacak mısın?" diye fısıldadı.

Pei Youan hafifçe gülümsedi, kandili söndürüp, "Hadi gidelim," dedi.

Yatak odasına döndüler. Işıklar söndü. Pei Youan yorgun görünüyordu, yatar yatmaz gözlerini kapattı ve derin bir uykuya dalmış gibi yaptı.

Ancak Jiafu için yatağın içi çok boğucuydu. Banyo yapmış olmasına rağmen her yeri ter içindeydi, aklında bin bir düşünce varken nasıl uyuyabilirdi? Bir süre sonra gözlerini açtı, karanlığın içinde adamın o gece kadar sakın yüz hattına baktı ve cesaretini toplayıp, “Büyük Kuzen, bana kızgın mısın? Seni utandırdığım için beni suçluyor musun?” diye sordu.

“Bir sorun yok, sana kızgın da değilim. Boşuna kuruntu yapma.”

Kulağına onun cevabı çalındı.

Bir süre daha öylece yattı, giysisinin sırtına yapıştığını hissetti, çok rahatsızdı. Alçak sesle, “Çok sıcak oldu, kalkıp bir daha üstümü sileyim...” dedi.

Yavaşça doğruldu. Karanlıkta el yordamıyla yatağın perdesini aralayıp aşağı süzülde. Yatağın kenarına oturup ayakkabılarını ararken aniden belinde bir el hissetti; arkadan sımsıkı kavrandı. Hafif bir çığlık attı ve bir anda kendini tekrar yatağın içinde, yastığın üzerinde buldu.

Jiafu'nun kanı beynine sıçradı, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Daha ne olduğunu anlamadan üzerine bir ağırlık çöktü; adamın vücudu onu altına almıştı. Hemen ardından eğilip dudaklarını buldu.

Jiafu onun altında öpölürken, adamın arzusunun ne kadar hızla yükseldiğini hissetti; hâlâ şaşkındı, ne oldu da birden böyle bir tepki vermişti?

Onu daha önce de öpmüştü, her seferinde çok nazikti; dudaklarının buluşması ona huzur ve tatlılık verirdi.

Ama bu sefer farklıydı. Nefesi yüzünü yakıyordu, öpüşü sanki bir sahiplenme gibiydi; dudaklarını ve dilini öyle sertçe eziyordu ki Jiafu canının yandığını hissetti.

“Büyük Kuzen... Canımı yakıyorsun...”

Nefesi kesilmek üzereydi, başını iki yana sallayıp zorlukla kurtuldu ve mırıldanarak şikâyet etti.

“Bana 'kocam' de!”

Sesi tartışmaya kapalı, emreder gibiydi.

“Kocam...”

Jiafu titreyerek, nefes nefese onun istediğini söyledi.

Bu boğucu ve uzun yaz gecesinde Pei Youan, altındaki o tatlı, baş döndürücü ve sadece kendisine ait olan bedene sahip oldu.

Dışarıda ne zaman başladığı bilinmeyen bir yağmur yağıyordu. Yağmur bahçedeki ağaçları yıkıyor, verandaların saçaklarından şırl şırl akıyordu. Yağmurun getirdiği o serin rüzgâr tül pencerelerden içeri süzüldü ve yatağın içindeki o boğucu sıcaklığı yavaş yavaş alıp götürdü.

Güzelliği hırpalanmış, bir yeşim taşı gibi narin vücudu bitap düşmüştü; kirpiklerinin ucunda bir iki damla yıldız misali gözyaşı asılı kalmış, takati tükenmiş bir hâlde, kıpırtısızca Pei Youan'ın göğsüne sığınmıştı.

“Az önce canını mı yaktım?” diye sordu Pei Youan, sesi alçak ve boğuktu.

Jiafu gözlerini sımsıkı yumdu, haksızlığa uğramışçasına hıçkırdı ama yine de başını iki yana salladı.

Pei Youan, içinde uyanan suçluluk duygusuyla onun terli alnına bir öpücük kondurdu ve onu kollarının arasına iyice çekti.

Bir süre sonra Jiafu gözlerini yavaşça açtı; yüzündeki kızılık henüz dağılmamıştı ama başını onun göğsüne biraz daha gömüp koluna sarılarak tatlı bir sesle fısıldadı: “Büyük Kuzen, ne düşünüyorsun?”

“Veliaht Prenses nasıl oldu da aniden delirdi, olay tam olarak nasıl gelişti? Gördüğün her şeyi, en ufak ayrıntısına kadar bana anlat, hiçbir detayı atlama.”

Jiafu yüzünü hafifçe kaldırdı, onun kendisine baktığını görünce dudaklarını ısırdı ve alçak sesle konuştu: “Onunla aynı masadaydım. Başta her şey yolundaydı, iki kadeh içki içti. Sonra birden delirdi; önce sahnede şarkı söyleyenlere hakaretler yağdırdı, ardından saçmalamaya başladı, kimse ona engel olamadı...”

Pei Youan'ın kaşları hafifçe çatıldı: “Onunla nasıl aynı masada olabildin?”

“İlla benimle oturmak istedi, reddedemedim...”

“Neden? O sırada tam olarak ne dedi?”

Jiafu biraz suçluluk duyarak gözlerini kaçırdı.

Pei Youan eliyle onun çenesini kaldırdı ve gözlerinin içine bakmasını sağladı: “Benden bir şey saklama.”

“Büyük Kuzen, eğer kötü bir şey yapmış olsaymım, eskisi gibi bana kızıp beni azarlar mıydın?” diye sordu Jiafu sonunda.

Pei Youan bir an duraksadı; muhtemelen bu sözler ona geçmişti hatırlatmıştı. Gülümsedi, bakışları yumuşadı.

“Sana kızmayacağım, hele azarlamak asla. Eğer gerçekten yanlış bir şey yaptıysan sana doğrusunu öğretirim, bir dahaki sefere yapmazsın olur biter.”

Jiafu nihayet biraz rahatlayarak konuştu: “O zaman anlatıyorum, ama sözünü tutacaksın. Veliaht Prenses’in delirmesi... İçtiği ilaçlı şarap yüzündendi...”

Onun yüz ifadesini süzdü, şaşkınlığını görünce aceleyle ekledi: “İlacı şaraba kendisi koydu! Benimle bir ilgisi yok!”

Pei Youan yastıktan doğruldu.

“Mesele tam olarak nedir?”

Yüzündeki ifade son derece ciddi bir hâl almıştı.

Laf buraya kadar gelmişken Jiafu artık bir şey saklamaya cesaret edemedi. O da yastıktan doğrulup oturdu ve olan biteni olduğu gibi anlattı; sadece saray görevlisinin kendisine şarap doldurduğu kısmı biraz değiştirdi.

“...O görevli kadehimle şarap doldururken tesadüfen sürahiye tutuşundaki garipliği fark ettim. Başparmağıyla sürahinin sapına bastırıyordu ve parmağının altındaki kısım hareket edip hafifçe aşağı iniyordu. O an Wuding'deyken Veliaht Prenses'i gücendirdiğimi, şimdi neden bu kadar ısrarla beni masasına davet ettiğini düşündüm ve içime bir kurt düştü. O şarabı gizlice döktüm. Bana bir şey olmadığını görünce muhtemelen tekrar içirmeye çalıştı ama ben bir bahane uydurup savuşturdum. Sonra İmparator'un fermanı geldiği sırada, ben de... ben de...”

Jiafu kem küm etti.

“Sen de şarabı onunkilerle mi değiştirdin?”

Pei Youan'ın kaşları hafifçe kalktı, yüzünde son derece şaşkın bir ifade vardı.

“Büyük Kuzen, kızmayacağına söz vermiştin! Kadın çok ileri gitti, herkesin önünde rezil olmamı istiyordu. Ben rezil olursam

sen de rezil olmaz mıydın? Bir anlık öfkeyle, kimse bakmıyorken şarapları değiştirdim...”

Jiafu biraz telaşlanmıştı; ne olacağını düşünmeden ona sarıldı ve başını göğsüne sürterek sokuldu.

Pei Youan’ın adem elması hafifçe hareket etti. Onu omuzlarından ve belinden tutup göğsüne daha fazla sokulmasını engelledi.

“Kızmadım. Kıpırdanıp durma da düzgünce anlat.”

Jiafu ancak o zaman derin bir nefes alıp onu bıraktı.

“Şarapları değiştirdiğimi bilmiyordun, içti ve sonra... delirmiş gibi saçmalamaya başladı...”

“Büyük Kuzen, gerçekten pişmanım. Eğer böyle şeyler söyleyeceğini bilseydim, ne kadar haksızlığa uğrasam da sabreder, sineye çekerdim. Şimdi senin başını öne eğdiğim için içim çok acıyor...”

Jiafu başını öne eğdi, öylece kaldı.

Uzun bir süre Pei Youan’dan ses çıkmadı.

Jiafu’nun kalbi gitgide ağırlaştı, ağlamak istedi ama kendini zorla tuttu.

“Buraya gel.”

Birden onun sesini duydu; sesi yumuşacıktı.

Jiafu gözlerini kaldırdığında onun kollarını açmış, kendisini kucaklamaya hazır beklediğini gördü. Nihayet tamamen rahatlamıştı.

Gerçekten ona kızmamıştı.

“Büyük Kuzen!”

Hemen ona doğru atıldı. Pei Youan hazırlıksız yakalanmıştı; Jiafu’nun hamlesiyle geriye doğru devrilip yastığa düştü, Jiafu da onun göğsünün üzerine kapaklandı.

“Büyük Kuzen, sen çok iyisin.” Jiafu onu öptü, gözleri ısıldı, sesi tatlı ve yumuşaktı.

Pei Youan’ın kalbi o an tamamen eridi.

Bu kız, Wuding’deki konakta her şeyi göze alıp ona doğru

koştuğu ve beline sımsıkı sarılıp bırakmadığı o andan itibaren, ona tüm varlığıyla güvendiğini hissettirmişti. Sanki o, kızın sığındığı tek gökyüzüydü.

Aslında Pei Youan da kızın ona neden bu kadar güvendiğini tam olarak bilmiyordu. O zamana kadar aralarındaki tek münasebet, çocukluklarındaki birkaç kısa karşılaşma ve geçen yılki babaannesinin doğum günü kutlamasındaki, pek de hoş geçmeyen o andan ibarettir.

Ama kız bir şekilde ona takılmıştı; ne kovabiliyordu ne de bırakabiliyordu.

Bu gece aslında onu almaya gitmişti ama beklenmedik bir şekilde salonda olanları öğrenmişti. O an gerçekten öfkelenmişti. Onu eve getirdikten sonra Bayan Xin'in söyledikleri öfkesini daha da artırmıştı.

Ancak bu öfke kendisi için değil, onun içindi.

Veliaht Prens'in ona olan arzusunu başından beri biliyordu; kız da korunmak için bunu defalarca dile getirmişti. Yine de ihmalkâr davranmıştı ve bugün bir kadının kıskançlığı yüzünden Jiafu'nun onuru zedelenmişti.

Dünya onu sadece bir "fitneci" olarak yaftalayacak, kimse onun masumiyetinin bedelini ödemediğini bilmeyecekti.

Bu kız ona tüm kalbiyle güvenmiş, onunla evlenince dertlerinin biteceğini sanmıştı. Oysa bu gece, eğer kendisi uyanık davranıp bu badireyi atlatmasaydı, o ilaçlı şarabı içmiş olsaydı... Şu an ne kadar büyük bir zarar görmüş olacağını hayal bile edemiyordu!

O yumuşayan kalbi anında sertleşti.

"Biraz yaramazsın. Ama o kadın çok kötü niyetliymiş; değiştirdiysen değiştirdin, önemli olan sana bir şey olmaması. Üstelik bu kötü bir şey de sayılmaz; belki de her şeyin iyiye gidişinin başlangıcıdır."

Jiafu gözlerini kocaman açtı.

"Yani diyorsun ki, Veliaht Prens birini öldürdüğü, Veliaht Prenses de herkesin önünde saçmaladığı için başları büyük

belaya mı girecek?”

“Büyük bela olur mu bilinmez, onlar da boş durmayacaklardır. Ama bundan sonra kendilerine çeki düzen verecekleri kesin. Peki o sürahi ne oldu, birileri onu kaldırdı mı?”

“Veliaht Prenses delirdiğinde masadaki tabakları, çanakları yerle bir etti, sürahi de parçalandı.”

Pei Youan düşüncelere daldı.

Jiafu birden bir şeyi hatırladı.

“Ah, doğru! O görevlinin kadehime koyduğu ilk şarabı kolumun içine dökmüştüm. Bir aksilik çıkar da bana kızsarsın diye korktuğumdan, akşam banyo yaparken o elbiseyi çıkardığımda sakladım, Tanxiang’ın yıkamasına izin vermedim. Belki kanıt olarak işe yarar diye düşündüm.”

Pei Youan şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, elini uzatıp onun yanağını sıktı: “Küçük kurnaz! Neden hâlâ bana göstermedin?”

Doğu Sarayı.

“Şırlı” diye bir ses duyuldu; içinde yarı erimiş buz parçaları olan bir kova su, yerdeki Zhang Fengtong’un başından aşağı döküldü.

Zhang Fengtong ürperdi, bilinci yavaş yavaş yerine gelmeye başladı. Sonunda gözlerini zorlukla açabildi ama bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sırılsıklam olduğunu, başının feci şekilde ağrıdığını ve her yerinin sızladığını hissetti.

Hafızası hâlâ bu geceki doğum günü şölenindeydi.

Hayal meyal hatırlıyordu; Zhen soyadlı o kadın ilaçlı şarabı içmişti ama baş dönmesi ve sarhoşluk dışında beklediği hiçbir tepkiyi vermemişti.

Kararını bir kez verdi mi asla kolay kolay vazgeçmezdi. Çocukluğundan beri onu bugünkü konumuna taşıyan da bu sarsılmaz iradesiydi.

Eğer öyle olmasaydı, çocukken kız kardeşleri çiçeklerle böceklerle oynarken, salıncakta sallanıp kahkahalar atarken, o

nasıl olur da derslerin ağırlığına katlanıp, aslında hiç ilgisini çekmeyen ama ona itibar kazandıracak işlerin peşinden koşabilirdi?

Güzelliği yoktu ama sıradan kalmaya da niyeti yoktu. Kendine karşı yeterince acımasız davranarak bugünlere gelmişti.

Harekete geçmeden önce defalarca tereddüt etmişti. Ancak Cao soyadlı kadının ölümü, onun için bir uyarı çanı olmuştu.

Daha önce Xiao Yintang'ın başka kadınlarla birlikte olmasını görmezden gelebileceğini düşünüyordu.

Bir erkek için kadınlar iki işe yarardı.

Birincisi; atalara hizmet etmek ve soyu devam ettirmek için olan asil eş.

Geriye kalan ikincisi ise erkeğe hizmet etmek ve arzularını tatmin etmek içindi, o kadar.

Kendisinin Xiao Yintang için ilki olacağını, o Zhen soyadlı kadının ise sadece etten kemikten bir heves olduğunu sanıyordu; Xiao Yintang ona doyduğunda, zamanla bu hevesi de sönecekti.

Ama artık sabrı tükenmeye başlamıştı.

Xiao Yintang'ın o kadına verdiği değer, başlangıçtaki tahminlerini çoktan aşmıştı.

Cao soyadlı kadın yıllardır Xiao Yintang'ın yanındaydı, sevdiği biri sayılırdı; ancak sadece o kadınla ilgili bir söz duyduğu için Xiao Yintang tarafından boğularak öldürülmüştü. Üstelik Xiao Yintang olaydan sonra en ufak bir pişmanlık veya acıma duymamıştı.

Bu durum Zhang Fengtong'u korkutmuştu.

İnsanlar böyledir; elde edemedikleri şeye daha çok bağlanırlar.

Zhen soyadlı kadınla birkaç kez karşılaşmıştı. Her söz düellosunda yenilen kendisi olmuştu; o kadının dışarıdan görüldüğü kadar zayıf olmadığı ortadaydı.

Daha da tuhafı, bildiği kadarıyla bu kadının eskiden Pei Xiuzhi ile de bir gönül bağı vardı. Böyle bir geçmişe ve aileye sahip olmasına rağmen, nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede

İmparator'un en gözde adamı olan Pei Youan ile evlenebilmişti?

Pei Youan'ın nasıl biri olduğunu Wuding'deyken gayet iyi anlamıştı.

Zhang Fengtong, olağanüstü kurnazlıklar olmadan bunun başarılmasının imkânsız olduğuna inanıyordu.

Derin bir tehlike seziyordu.

Yarın bir gün Xiao Yintang istediği her şeyi yapabilecek güce ulaştığında, o sinsi kadını memnun etmek için kendisini bir kenara atıp onu baş tacı etmeyeceğinin garantisi var mıydı?

Eski bir tebaanın karısını yükseltmek kulağa çılgınca gelse de, İmparator istedikten sonra bir yolunu mutlaka bulurdu.

Gelecekte çaresiz kalıp yok olmayı beklemektense, Xiao Yintang hâlâ dizginlenmişken gizlice harekete geçip o kadını mahvetmek daha mantıklıydı.

Şaraba kattığı gizli ilaç, Tibet'in gizemli tarikatlarından geliyordu; etkisi tuhaf ve şiddetliydi. İçen kişinin zihni bulanıyor, sarhoş gibi oluyordu ama etkisi kişiden kişiye değişiyordu.

Doğuştan şiddete meyilli olanlar anında birini öldürürdü.

Doğuştan fattan olanlar ise herkesin önünde edepsizlik yapardı.

Zhang Fengtong, o kadının sinsi ve fattan olduğuna emindi. İlaçlı şarabı içtiğinde herkesin gözü önünde rezil olacak, itibarı yerle bir olacaktı. Sadece Pei Youan'ın başı öne eğilmekle kalmayacak, Xiao Yintang'ın da ona olan ilgisinin söneceğine inanıyordu. Sonrasında kanıtları yok ettiğinde kim ondan şüphelenebilirdi ki? Herkes o kadının sarhoş olup terbiyesizliğini sergilediğini düşünecekti.

Ancak sonra işler ters gitmişti...

Vücudunun yavaş yavaş ısındığını, zihninin bulandığını ve sahnedeki oyuncuların gürültüsünden nefret ettiğini hatırlıyordu.

Sahi, o ne yapmıştı?

Zhang Fengtong'un başı çatlayacak gibiydi. Sırlısıklam yerden doğrulmaya çalışırken bir inilti kopardı. O an yüzünde müthiş bir acı hissetti. "Şak!" diye bir sesle suratına inen sert tokatla yere

kapaklandı. Yüzü kan çanağına dönmüş, cayır cayır yanıyordu.

“Seni aşağılık kadın! Herkesin önünde bana nasıl iftira atarsın? Yaşamaktan mı bıktın?”

Kulağının dibinde buz gibi bir ses çınladı.

Nihayet tamamen kendine gelmişti. Gözlerini açıp başını çevirdiğinde, Xiao Yintang’ın öfkeden kudurmuş bir hâlde ona baktığını gördü. Bakışları nefret ve cinayet doluydu.

İçki servis eden saray görevlisi, bembeyaz bir yüzle bir kenarda diz çökmüş, tir tir titriyordu; neredeyse bayılmak üzereydi.

Zhang Fengtong, bu en güvendiği adamından bu gece herkesin önünde neler yaptığını ve neler söylediğini duyunca beyninden vurulmuşa döndü. Gözleri karardı, burnundan aniden kan boşanmaya başladı; damla damla dökülen kanlar, üzerindeki altın anka kuşu işlemeli saray giysisinin yakasına sıçradı. Sarı ve kırmızının o feci karışımı, durumu daha da korkunç gösteriyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki yerlerinden fırlayacaklardı. Az önce kendisine atılan tokat gibi, o da var gücüyle görevlinin suratına bir tokat indirdi. Görevli yere kapaklandı.

Bu kadarı öfkesini dindirmeye yetmemişti; sanki kadının etini çiğ çiğ yemek istiyordu. Saçından bir iğne çekip çıkardı ve çılgınca, öfke dolu hırıltılar çıkararak görevliye saplamaya başladı.

“Seni aşağılık yaratık! Küçük bir işi bile beceremedin! Beni ne hale getirdin!”

“Pus, pus, pus...” Görevlinin boynunda ve yüzünde bir anda birkaç kanlı delik açıldı. Adam bir yumak gibi büzülmüş, bir yandan yüzünü korumaya çalışıyor, bir yandan da acıyla feryat ediyordu: “Veliaht Prenses, bağışlayın! Size zarar vermeye nasıl cürret ederim? Yemin ederim kadehinize temiz içki koymuştum —”

“Hâlâ yalan söylüyor! Geberteceğim seni! Senden başka kim bilebilirdi? Yoksa bilerek mi yaptın?”

Zhang Fengtong şu an o ilaçlı içkiyi içmemişti ama yüzü bembeyaz, gözleri kan çanağı gibiydi; dağılmış saçları ve kanlı yüzüyle tam bir deliye benziyordu. Görevlinin üzerine atılıp

kollarını delik deşik etmeye devam etti. Görevlinin acı dolu çığlıkları gecenin sessizliğinde tüyler ürpertici bir yankı bırakıyordu.

“Seni aşagılık karı! Rezil olduğun yetmedi mi, bir de Li Yuanguı’nın adamlarını mı buraya toplayacaksın?”

Xiao Yintang öfkeden kudurmuştu. İleri atılıp Zhang Fengtong’un omzuna öyle bir tekme savurdu ki, kemik kırılma sesine benzer hafif bir çatırtıyla kadın birkaç metre öteye savruldu. Elindeki kanlı iğne de yere fırladı.

Omzundan gelen o keskin acı, kadının aklını başına getirdi. Birkaç kez debelendikten sonra bir hışımla yerden kalktı ve Xiao Yintang’ın ayaklarına kapandı. Giysisinin ucuna yapışarak ağlamaya başladı: “Veliaht Prens, yemin ederim bilerek yapmadım! Bu beceriksizin bir içkiyi bile yanlış koyacağını nereden bilebilirdim? Ben sadece—”

Aniden sustu, dişleri birbirine vuruyor, "tak tak" diye ses çıkarıyordu.

Xiao Yintang ters bir tokat daha aşketti. Kadının saçlarından tutup yüzünü kendine yaklaştırdı, dişlerinin arasından tısladı: “Asıl niyetin Zhen Hanım’ı o içkiyle rezil etmektir, değil mi? Seni sinsi yılan! Ben bugün senin ailene şan şeref gelsin diye oraya gittim, sen ise benden gizli benim kadınıma el uzatmaya kalktın ve bu felaketi başımıza sardın!”

Hışımla ayağa kalktı, masanın üzerindeki kılıcı kavradı ve kınından çekip Zhang Fengtong’un boğazına dayadı.

Zhang Fengtong’un yüzünde kan çekildi; kılıcın ucu gırtlığındayken santim santim geri çekildi ve sonunda duvara tosladı. Kaçacak yeri kalmamıştı.

“Veliaht Prens... Beni böyle öldüremezsin... Beni öldürürsen o söylediklerimin doğru olduğunu kabul etmiş olursun...”

Zhang Fengtong acı içinde hıçkırdı.

Xiao Yintang durdu; kılıcı daha fazla ileri götürmedi ama geri de çekmedi. Kılıç havada öylece asılı kaldı.

O yakışıklı yüzü öfkeden tanınmaz hale gelmişti. Duvara

sinmiş olan kadına nefretle baktı, gözlerinde şimşekler çaktı. Bir süre sonra kılıcı yavaşça indirdi ve soğuk bir sesle, “Aşağılık kadın! Adamlarım şu an saray kapılarını tutuyor, babamın henüz haberi yok. Şimdi babanın yanına gidip birlikte İmparator’un önünde diz çökeceğiz. Eğer o saksın biraz olsun çalışıyorsa, babamın huzurunda neler söylemen gerektiğini biliyorsundur herhalde?” dedi.

Zhang Fengtong duvara asılı kalmış gibi kımıldamadan duruyordu.

Xiao Yintang ona bir daha bakmadan arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Veliaht Prens!”

Tam çıkmak üzereyken Zhang Fengtong ona seslendi. Duvara tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Gözleri birer madeni para gibi irileşmişti; yandaki mumun ışığı o solgun ve korkunç yüzünde parlıyordu.

“Şu an yapılacak tek bir şey var; belki İmparator’un önünde bir çıkış yolu bulabiliriz. Hemen İmparatoriçe’ye gideceğim.”

Sesi titreyerek planını anlattı.

“Zhen Hanım meselesi bir şekilde halledilir ama Cao Hanım’ı sen öldürdün. Eğer bu kesinleşirse, Cao ailesi hesap sormaya korksa bile, o saray danışmanları peşini bırakmaz. Babam bu işi örtbas etmek istese bile, halka verecek bir bahanesi olmalı...”

Xiao Yintang gözlerini kısıtı: “Beni tehdit mi ediyorsun?”

Zhang Fengtong omzundaki acıya dayanarak diz çöktü: “Veliaht Prens, bu iş benim yüzümden başladı, benim sonum ne olursa olsun önemli değil; İmparator beni ölüme mahkûm etse bile hak ettim demektir. Ama şu an ikimiz de aynı gemideyiz. Beni temize çıkarmak, seni temize çıkarmaktır; bunu benden daha iyi biliyor olmalısın.”

Xiao Yintang, karşısındaki o hortlağa benzeyen kadına iğrenerek baktı ve buz gibi bir sesle, “Hâlâ ne duruyorsun?” dedi.

Zhang Fengtong onayladı. Xiao Yintang bir adım attı, sonra durup arkasına döndü: “Seni aşağılık karı! Eğer bu işten kazasız

belasız kurtulursak şunu o kafana sok: Bir daha Zhen Hanım'a el uzatmaya kalkarsan, saçının teline bile zarar gelirse seni asla affetmem!"

Zhang Fengtong'un yüzü kireç gibi oldu, olduğu yere yığıldı. Xiao Yintang çoktan büyük adımlarla çıkıp gitmişti. En güvendiği hizmetçisi korkuyla içeri girdi; yerdeki o perişan haldeki Veliaht Prenses'e ve köşede can çekişen diğer görevliye dehşetle baktı.

"Hepiniz sağır mısınız? Kaldırsanıza beni!"

Zhang Fengtong acıyla bağırdı. Nefes almaya çalışınca omzundaki kırığın acısı beynine sıçradı; anladı ki o tekme kemiğini kırmıştı. Acıdan çarpılmış yüzüyle hizmetçilere tutunarak ayağa kalktı. Saçının ve üstünün hemen düzeltilmesini emretti. Köşedeki can çekişen görevlinin yanından geçerken bir hadıma göz ucuyla işaret verdi.

Hadım mesajı aldı; adamın ağzını kapattı ve onu bir ölü köpek gibi karanlık köşeye sürükledi. Önce boğuk bir çırpınma sesi duyuldu, sonra ses yavaş yavaş kesildi ve nihayet tam bir sessizlik çöktü.

—

İmparator Xiao Lie tahta çıktığından beri elinden kitap düşmez, her işi bizzat denetlerdi. Dün gece yerel bir kuraklık ve acil yardım fonu için Maliye Bakanlığı yetkilileriyle sabaha kadar toplantı yapmış, hiç uyumamıştı. Bugün de dur durak bilmeden çalışmış, akşam saatlerinde Pei Youan ve diğer bakanlarla önemli belgeleri onayladıktan sonra bitkin düşüp dinlenmeye çekilmişti. Tam uykuya dalmışken Li Yuangui tarafından uyandırıldı. Veliaht Prenses'in bu gece annesinin doğum gününde herkesin önünde rezalet çıkardığını duyunca şaşırdı, kaşlarını çatarak, "Nasıl olur? Neyse, bir dahaki sefere içki içmesini yasaklayın, olur biter!" dedi.

Li Yuangui, "Efendimiz, sadece bu kadar olsaydı sizi uykunuzdan uyandırmaya cüret edemezdim. Veliaht Prenses öyle şeyler söyledi ki, yer yerinden oynayacak... Veliaht Prens ve Efendi Zhang, İmparatorumuzun gazabından korktukları için şu an kapıda diz çökmüş, affınızı diliyorlar," dedi.

“Neler söylemiş?”

Li Yuangui dikkatli bir şekilde olanları anlattı.

Xiao Lie olduğu yerde donakaldı. Cui Yinshui’nin uzattığı kuşağı hışımla yere fırlattı: “Olacak iş değil! Nasıl böyle bir şey yapabilir!” Öfkesi Veliaht Prenses’in saçmalamasına mı yoksa anlatılanların içeriğine miydi, belli değildi.

Li Yuangui hemen kuşağı yerden aldı. Üzerindeki değerli taşın kırıldığını görünce Cui Yinshui’ye yenisini getirmesini işaret etti ve eğilerek, “Evet efendim, belli ki Veliaht Prenses sarhoşluğun etkisiyle saçmalamış. Ama o kadar insanın önünde oldu ki, gizlemek imkânsız; bu yüzden Veliaht Prens ve Efendi Zhang günahlarını affetmeniz için geldiler,” dedi.

Xiao Lie öfkeyle kükredi: “Laf ağızdan çıktı bir kere, gelip af dilemelerinin ne faydası var?”

Li Yuangui tereddüt etti: “O zaman dışarı çıkıp gitmelerini mi söyleyeyim?”

Xiao Lie bir süre sustu, sonra, “Veliaht Prens içeri gelsin, Efendi Zhang evine dönsün,” dedi.

Li Yuangui onaylayıp hemen dışarı çıktı. Az sonra Xiao Yintang telaşla içeri girdi, yüzünde büyük bir korku vardı. Diz çöküp başını yere vura vura ağlamaya başladı: “Baba, Veliaht Prenses sarhoş olup itibarını kaybetti, ağzına geleni söyledi. Ben de bu durumdan nasibimi aldım; hem öfkeli hem de çok mahcubum. Sizin o değerli nasihatlerinizi boşa çıkardığım için çok üzgünüm, lütfen beni cezalandırın!”

Xiao Lie ona sert bir bakış fırlattı: “Karın, senin Cao Hanım’ı boğarak öldürdüğünü söylemiş, bu doğru mu?”

“Sarhoş hezeyanı baba, nasıl doğru olabilir? Cao Hanım yıllardır yanımda, ona çok değer verirdim, hiçbir hatası da yoktu; neden canına kıyayım? Eğer o kadar vicdansız olsaydım bile böyle bir yola başvurmazdım! O zaman Tabip Wang da oradaydı, hastalığını bizzat o teşhis etti; inanmazsanız onu çağırıp sorabilirsiniz!”

Xiao Lie soğuk bir şekilde hıhladı: “Benim sana inanmam kolay, peki ya o devlet danışmanlarını, o denetçileri nasıl

inandıracaksın?”

“Baba! Dışarıdakiler inanmasa da olur ama eğer siz de bana inanmazsanız, ben kahrımdan ölürüm!”

“Kes sesini!”

Xiao Lie öfkeden kudurmuştu. Masanın üzerindeki bir dosyayı kavrayıp adamın kafasına doğru fırlattı.

“Eğer zerre kadar suçun olmasaydı, o kadın zil zurna sarhoş olsa bile böyle bir şeyi kafasından uydurup sana iftira atabilir miydi?”

“Baba! Gerçekten suçluyum. Madem iş bu noktaya geldi, artık saklamayacağım. Eskiden o Zhen Hanım tarafından kurtarıldığımda ona karşı bir şeyler hissettiğim doğru; bunu kabul ediyorum. Ama sonra siz onu Youan ile evlendirdiniz. Ben onu hep ağabeyim gibi gördüm ve o andan itibaren tüm niyetimi kestim, en ufak bir yanlış düşüncem olmadı. Ama bu Zhang Hanım, dışarıdan hoşgörölü görünse de aslında çok kıskanç ve dar görüşlü biri. Benim ona karşı soğuk davranmamdan zaten rahatsızdı; Cao Hanım ile aramın iyi olmasını ve eskiden Zhen Hanım’a olan ilgimi biliyordu, içten içe kin besliyordu. Normalde bunu belli etmezdi ama bu gece sarhoş olunca içindeki o canavar kontrolden çıktı. Belli ki benim itibarımı yerle bir etmek istedi ve bu saçmalıkları uydurdu, lütfen gerçeği görün! İsterseniz onu da çağırıp sorgulayabilirsiniz!”

Xiao Yintang sözlerini bitirip başını yere vurmaya devam etti.

Xiao Lie ona soğuk gözlerle bakıyordu.

Tam o sırada Li Yuanguı’nın sesi dışarıdan duyuldu: “İmparatoriçe Hazretleri ve Veliht Prenses geldiler!”

Xiao Lie başını kaldırdı. İmparatoriçe Zhou telaşla içeri girdi, arkasında ise bitkin görünen Zhang Fengtong vardı. İkisi de içeri girince Zhang Fengtong, Xiao Yintang’ın yanına diz çöktü. Zhou Hanım büyük bir heyecanla, “İmparatorum! Felaket! Sarayda yer yerinden oynayacak! Artık anlatmak zorundayım! Veliht Prens’in düğününden önce bana bir ihbar gelmişti; o Cao Hanım, Veliht Prenses’i kışkandığı için dışarıdan bir büyücü bulmuş ve ona gizlice 'cinnet büyü’sü’ yaptırmış. Bu büyü insanı delirtip

saçma sapan şeyler söyletirmiş. Hepsi benim hatam, başta inanmadım; Cao Hanım'ın o sessiz sakın haliyle böyle bir şey yapacağına ihtimal vermedim, birileri ona iftira atıyor sandım. O ihbarcıyı dövdürüp kovdum. Ama bu gece Veliaht Prenses böyle bir hale gelince anladım ki her şey doğruymuş! Hemen Veliaht Prenses'in odasını arattım ve yatağının altında o lanetli bebeği bulduk! Gerçekten korkunç!”

Dışarıya seslendi; Dadı Lin içeri girip kapının eşiğinde diz çöktü, elindeki tepsiyi havaya kaldırdı. Li Yuangui tepsiyi aldı; içinde üzerinde Veliaht Prenses'in doğum tarihi yazılı, her yerine iğneler saplanmış bezden bir bebek vardı.

Zhou Hanım da diz çöktü, gözyaşları içinde, “Efendimiz, hepsi benim suçum! Çok yufka yürekli davrandım. Eğer o zaman o ihbarı ciddiye alıp Cao Hanım'ı sorgulatsaydım bugün bunlar olmazdı! Veliaht Prenses o lanetli büyüün kurbanı oldu; bu gece herkesin önünde o saçmalıkları söylemesinin sebebi bu, söylediklerinin hiçbir hükmü yoktur! Belki de Cao Hanım'ın kötü ruhu ona bunları söyledi! Yalvarırım gerçeği görün!” dedi.

Zhang Fengtong derin bir selam verip sessizce ağlamaya başladı.

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü, kimse konuşmuyordu.

“Efendimiz! Efendi Zhang, İmparatorumuzun kendisini kabul etmediğini duyunca başını sütuna vurup canına kıymaya kalktı! Şu an kanlar içinde, bilinci kapalı...”

Li Yuangui tekrar içeri girip haber verdi.

Zhang Fengtong'un hıçkırıkları arttı ama kendini tutmaya çalıştı.

Sessizlik uzadı. Sadece Zhang Fengtong'un o karanlık köşede yankılanan boğuk ağlaması duyuluyordu.

Xiao Lie'nin yüzü çok asıktı. Önünde diz çöken üç kişiye tek tek baktı ve aniden soğuk bir kahkaha atarak kendi kendine mırıldandı: “Güzel, her şey tamamlanmış.”

Ayağa kalktı, pencerenin önüne gidip dışarıdaki karanlığa baktı. Bir süre sonra sert bir sesle, “İmparatoriçe ve Veliaht Prenses çıksın, Veliaht Prens kalsın,” dedi.

Zhou Hanım ve Zhang Fengtong yerlerinden kalkıp dışarı çıktılar. Koca salonda baba oğul baş başa kaldılar.

Mum ışıkları titrerken Xiao Lie'nin yüzü yavaş yavaş sakinleşti. Bir süre düşündükten sonra, "Yintang," dedi, "burada sadece hükümdar ve tebaa değil, baba ve oğuluz. 'Evladını eğitmeyen babanın da günahı vardır.' Bana doğruyu söyle; Cao Hanım'ı gerçekten sen mi öldürdün? Veliaht Prenses gibi ağırbaşlı biri neden böyle bir çılgınlık yaptı?"

Xiao Yintang başını öne eğdi: "Efendimiz, Cao Hanım gerçekten hastalıktan öldü, ben de çok üzüldüm ama elden ne gelir... Veliaht Prenses'e gelince; neden böyle olduğunu ben de bilmiyorum, annem yatağının altında o büyüğü bulduğuna göre sebep o olabilir. Siz her şeyi en iyi görensiniz, isterseniz araştırtın."

Sözlerini bitirip tekrar başını yere koydu.

Xiao Lie yerde yatan bu siluete baktı; gözlerinde derin bir hayal kırıklığı ve hüznün belirdi.

"Pekâlâ, gidebilirsin," dedi bir süre sonra.

Xiao Yintang teşekkür edip ayağa kalktı, saygıyla geri çekildi. Tam çıkacakken Xiao Lie ona seslendi.

"Diz çök!"

Xiao Yintang'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, hemen tekrar diz çöktü.

"Şunu iyi dinle: Seni Veliaht Prens yapan benim, o makamdan indirecek olan da benim! Bu son olsun. Eğer bir daha böyle bir ahlaksızlığa karışırsan, danışmanların raporunu beklemeden bizzat ben senin cezanı keserim!"

İmparator'un sesi yüksek değildi ama her bir kelimesi buz gibi bir kılıç gibi insanın içine işliyordu.

—

Ertesi gün haberler her yere yayıldı.

Veliaht Prenses'in o geceki çılgınlığının sebebi bulunmuştu: Ölen Cao Hanım, Veliaht Prenses'i kışkandığı için ona "cinnet büyü" yaptırmıştı. Tüm deliller ve şahitler ortadaydı, olay

aydınlatılmıştı.

Veliaht Prenses büyü kurbanı olduğu için o geceki sözleri sarhoş bir delinin saçmalıkları olarak kabul edildi. Eğer birileri bu konuyu tekrar açıp konuşmaya kalkarsa, fitne çıkarmak suçundan cezalandırılacaktı.

İmparator, Dük Zhu'nun malikânesine adam gönderip o gece neredeyse boğulmak üzere olan yaşlı hanımefendiyi teselli etti. Cao ailesi ise diken üstündeydi, korkudan ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Cao Hanım'ın babası saray kapısında diz çökmüş, başını yere vura vura ağlıyordu; sonunda baygınlık geçirdi. İmparator ona bir tabip gönderdi ve Cao ailesinin eski sadık hizmetlerine hürmeten, bu olaydan haberleri olmadığını kabul ettiğini söyledi. Sadece Cao Hanım'ın tüm onursal unvanları geri alındı, naaşı imparatorluk mezarlığından çıkarıldı ve ailesine kendi başlarına gömmeleri emredildi; başka bir ceza verilmedi. Cao ailesi minnetle emri yerine getirdi.

Bu olaydan sonra Veliaht Prenses bir daha ortalıkta görünmedi. Söylenenlere göre o büyüünün etkisiyle ağır hastalanmıştı ve şu an dinleniyordu; iyileşince görevine geri dönecekti.

Jiafu evinde bu haberleri birer birer duydukça şaşkına dönüyordu; Pei Youan'ın tahmin ettiği her şey bir bir çıkmıştı.

Veliaht, devletin bekası demekti. Bu mesele her ne kadar çirkin bir hal almış olsa da gerçekliği kanıtlanırsa bile en fazla Veliaht'ın gaddar tabiatını ve ahlaki zafiyetini gösterirdi; bunlar ise soyut kavramlardı. Doğru bir yönlendirmeye ıslah olması, tövbe edip yeni bir sayfa açması her zaman mümkündü. "Hükümdar oğlu da olsa halkla aynı cezaya çarptırılır" sözü, tıpkı "Büyük Birlik" veya "Cihanın Kamuya Ait Olması" idealleri gibi, kadim bilgelerin sadece birer hayalinden ibaretti. Bir yan eşi öldürmüş olsa bile bu durum, imparatorun tahammül sınırlarını zorlayacak o nihai noktaya henüz çok uzaktı. Üstelik İmparator tahta yeni çıkmıştı ve saraydaki dengeleri korumak, istikrarı sağlamak önceliğiydi; bu olay yüzünden Veliaht'a gerçekten el süreceğini ummak pek olası değildi.

İmparator'un tam da bu meseleyi örtbas edecek bir bahaneye, bir basamağa ihtiyacı vardı; şimdi önüne bir merdiven uzatılmıştı ve o da buna tutunmuştu. Meselenin aslı neydi, inanıyor muydu yoksa inanmıyor muydu, bunlar artık teferruattı.

Tüm bunlar olup bittikten bir akşam sonra, Jiafu çalışma odasında ona eşlik ederken Pei Youan meseleyi ona böyle açıklamıştı.

Jiafu, zihnindeki sis perdesinin aralandığını hissetti.

O geceki fevri çıkışından dolayı aslında pişmanlık duyuyordu ama Pei Youan'ın ses tonuna bakılırsa, o gece yaptıkları hiç de kötü bir sonuç doğurmamıştı.

Sonunda Pei Youan onu dizlerine oturtup sarıldı ve daha önce ihmalkâr davrandığını, bu yüzden neredeyse başına bir iş gelmesine sebep olduğunu söyledi. Bundan sonra çok daha dikkatli olacağına ve bir daha asla böyle tehlikeli bir duruma düşmesine izin vermeyeceğine dair Jiafu'ya söz verdi.

Yanında o varken Jiafu'nun içi öyle huzurluydu ki, başını sallamaktan başka bir şey düşünmesine gerek kalmıyordu.

Binbir zahmetle, bazen zorlayarak bazen de kurnazlıkla kendisiyle evlenmeye ikna ettiği bu adam, tıpkı ulu bir ağaç gibi onu her türlü fırtınadan koruyordu.

İki gün sonra, Jiafu'nun ağabeyi Zhen Yaoting başkente vardı.

Görüşmeyeli yarım yıl olmuştu; ağabeyinin hal ve hareketlerinde hâlâ eski çocuksu hallerinden izler olsa da eskiye nazaran çok daha ağırbaşlı ve olgun birine dönüşmüştü; teni biraz kararmış, bedeni zayıflamıştı. İki kardeş buluştuklarında büyük bir sevinç yaşadılar. Jiafu akşama kadar evde kaldı; Pei Youan saraydan çıkınca yanlarına geldi, hep birlikte akşam yemeği yediler ve sonra Jiafu'yu alıp konağa döndüler. Ertesi gün Meng Hanım, oğlunu da yanına alarak büyüklere hürmetlerini sunmak için ziyarete geldi. Selam sabah faslından sonra Yaşlı Hanım, yabancı olmadıklarını, ekinmeye gerek olmadığını söyleyerek Zhen Yaoting'in de yanlarında kalıp sohbete katılmasını istedi. Yaşlı Hanım, Zhen Yaoting'in evlilik meselesini açtı; araya giren aksilikler yüzünden henüz uygun bir kısmet bulunamadığını öğrenince, "ocuk henüz çok genç, evlilik ömürlük iştir, aceleye gelmez. Yavaş yavaş araştırılır, en önemlisi uygun birini bulmaktır," dedi.

Meng Hanım durmadan başını sallıyordu: "Ben de öyle düşünüyorum. Yaoting küçüklüğünden beri yaramazdır, laf dinlemez. Eskiden beri hep, gelinim olacak kızın akı başında ve ağırbaşlı olması gerektiğini, böylece bana da destek olabileceğini düşünürdüm."

Bu sözler söylenirken Jiafu, ağabeyinin bakışlarının kapı perdesine kaydığını fark etti; belli ki Yuzhu'yu arıyordu. Perdenin önünde sadece iki küçük hizmetçi kızın beklediğini, Yuzhu'nun ortalarda olmadığını görünce yüzüne bir hayal kırıklığı çöktü.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Yaşlı Hanım, Meng Hanım'ın yakında Quanzhou'ya dönmeyi planladığını duyunca, "Eğer aceleniz yoksa biraz daha kalın. Birağ gün sonra ikinci torunumun düğünü var, akrabamız sonuçta, hep birlikte

neşeleniriz, düğün yemeğini yiyip öyle dönersiniz," dedi.

Meng Hanım, Pei Xiuzhi'nin nihayet evleneceğini duyunca rahat bir nefes aldı. Gelin adayının kim olduğunu sordu ve teklifi hemen kabul etti; dönüp oğluna gülümseyerek, "Böylesi çok daha iyi olur. Anne oğul biraz daha kalalım bari," dedi.

Zhen Yaoting zaten dönmek istemiyordu, bu teklif tam istediği gibi olmuştu; sevinçle kabul etti.

Pei Yaşlı Hanım'ın sağlığı son birkaç yılda hızla çökmüştü; sadece bu son yarım yılda biraz kendine gelebilmişti ama bünyesi artık çok zayıftı. Bir süre oturduktan sonra yorgunluğu yüzünden okunmaya başladı. Meng Hanım onu daha fazla yormamak için müsaade isteyip ayağa kalktı.

Yaşlı Hanım dışarıya, Yuzhu'ya seslendi. Yuzhu perdeyi aralayıp içeri girdi. Meng Hanım ve oğlunun gideceğini, kendisinin onları geçirmesi gerektiğini duyunca gülümseyerek kabul etti ve onlara dışarı kadar eşlik etti. Jiafu da onlarla birlikte yürüdü.

Bu gelişinde Meng Hanım, oğlunu defalarca tembihlemiş, geçen yılki gibi kızın yolunu kesip onu rahatsız etmemesini, kız kardeşini zor durumda bırakmamasını sıkı sıkıya tembihlemişti. Yaoting de söz vermişti. Gerçekten de bugün başından sonuna kadar, Yaşlı Hanım ve annesi evlilik meselesini açtığında Yuzhu'yu arayan bakışları dışında hiçbir nezaketsizliği olmamıştı. Ancak dışarı çıkıp annesinin arabaya binmesine yardım ettikten sonra, gitmeden önce dayanamayıp tekrar arkasına bakmadan edemedi.

Yuzhu ise bakışlarını başka yöne çevirdi.

Jiafu bu durumu görünce içten içe üzüldü.

Ağabeyi Yuzhu'yu gerçekten aklına koymuştu. Aradan bunca zaman geçmişti ama bu kez başkente geldiğinde, dün kardeşini görür görmez gizlice Yuzhu'nun durumunu sormuş, kimseyle sözlenmediğini duyunca rahat bir nefes almıştı.

Pei malikanesinde her yıl hizmetçilerin azat edilme vakti gelirdi ve bu yıl o vakit yaklaşıyordu. Yaşı gelen kızların çoğu ya evlendiriliyor ya da konaktan ayrılıyordu. Sadece Yuzhu, artık

yaşı epey geçkin olmasına rağmen, henüz hiçbir planı yokmuş gibi görünüyordu. Daha birkaç gün önce Jiafu, Yaşlı Hanım'ın yanındayken, onun Yuzhu'ya bir isteği olup olmadığını sorduğunu duymuştu. Yuzhu o an hafifçe kızarmış, hızla Jiafu'ya bir bakış fırlatıp başını sallayarak bir isteği olmadığını, ömrünün sonuna kadar Yaşlı Hanım'a hizmet etmek istediğini söylemişti. Yaşlı Hanım ise gülümseyerek iç çekmiş, "Benim bugün varım yarın yoğunum, bunca yıldır bana hizmet ettin, daha fazla önünü kapamak istemem," demişti.

Jiafu, o gün Baihe Tapınağı'ndan dönerken Yuzhu'nun arabada her zamankinin aksine sessiz ve kederli oluşunu hatırladı. Muhtemelen o kadın rahibenin hikayesi, ona kendi çocukluk acılarını hatırlatmıştı.

Jiafu aslında, eğer Yuzhu'nun da ağabeyinde gönlü varsa, yüzüzlük edip Yaşlı Hanım'la konuşmayı düşünmüştü. Annesi zaten Yuzhu'yu çok severdi, kesinlikle onaylardı; Yaşlı Hanım'ın da rızası alınırsa, babaannesi herhalde buna karşı çıkmazdı.

Eğer ağabeyi Yuzhu ile evlenirse, evin iç işleri konusunda gözü arkada kalmazdı.

Ancak Yuzhu dışarı çıkana kadar sadece Meng Hanım ve Jiafu ile konuşmuş, ağabeyine bir kez olsun bakmamıştı; sanki hiç oralı değil gibiydi.

Kızın gönlü yoksa, ağabeyinin bu tek taraflı çabası nafileydi. Jiafu da baskı kuruyormuş gibi görünmemek için meseleyi açmaya cesaret edemiyordu.

Her şey ağabeyinin eskiden yaptığı o düşüncesizce hareketler yüzündendi; kızda çok kötü bir intiba bırakmıştı.

Jiafu bu düşünceden vazgeçmek zorunda kaldı.

Kısa süre sonra tüm Pei konağı, Pei Xiuzhi'nin düğün telaşına daldı. Evleneceği kadın olan Zhou Jiao'e, daha önce bir kez nişanlanmış ancak söylentilere göre yıldızları barışmadığı için nişan bozulmuş ve iki yıl evde kalmıştı. Şimdi her iki taraf da düğünü bir an önce yapma niyetindeydi; tüm töreler su gibi akıp geçti ve kısa süre sonra Pei Xiuzhi evlendi.

Yaşlı Hanım, Pei Xiuzhi'nin bu evliliğine her nedense çok

önem veriyordu. Kendi yorgunluğunu hiçe sayarak sadece hazırlıklarla bizzat ilgilenmekle kalmamış, torununun düğün masrafları için yüklü bir miktar para da vermişti.

Pei Xiuzhi o hadiseden sonra sadece unvanını kaybetmekle kalmamış, önceki askeri görevinden de azledilmişti; şu an sıradan bir halktan farksızdı. Evleneceği vakit Pei Youan, İmparator'dan onun için bir inayet ricasında bulundu ve Xiuzhi, Genç Subaylar Birliği'ne kabul edilerek Kılıçlı Süvari Muhafızı rütbesini aldı.

Bu birlik, Başkent Ordugahı'nın Beş Ordu Tümeni'ne bağlıydı. Bu rütbe bir düklük unvanıyla kıyaslanamazdı ama bu birliğe girebilenler sadece soylu ailelerin çocuklarıydı. Bir iki yıl burada pişerse, kabiliyeti de varsa hızla yükselebilirdi. Bu makamlar her zaman kısıtlıydı ve pek çok soylu genç girmek isteyip de giremiyordu.

Pei Xiuzhi'nin bu ikinci evliliği olmasına rağmen, İmparatorluk tarafından bahşedilen o özel şeref dışında, düğün alayının ihtişamı Pei Youan'ın büyük düğününden aşağı kalmıyordu. Pei konağı misafirlerle dolup taşmıştı; sadece Pei Youan için gelenler değil, İmparatoriçe Zhou'nun ailesinden de pek çok kişi oradaydı. Akşama kadar süren bir şenlik yaşandı. Genelde yüzü pek gülmeyen Xin Hanım, o gün kanlı canlı, neşe dolu bir yüzle her yerde kahkahalar atarak koşturuyordu.

Ertesi sabah Jiafu, yeni eltisi Zhou Jiao'e'yi gördü. Kendisinden biraz büyüktü, on sekiz-on dokuz yaşlarındaydı; ismi gibi narin ve güzel bir kadındı. Özenle süslenmişti, ince dudakları vardı ve konuşmasını çok iyi biliyordu. O sırada Pei Xiuzhi yanındaydı, yüzünde bir gülümseme vardı ama nedense bu gülümseme çok iğreti duruyordu; bakışları huzursuzca geziniyor, Jiafu'nun yüzüne değdiği anda sanki gizli bir utanç ve kederle hemen kaçırıyordu.

Jiafu o an buna pek anlam veremedi ama birkaç gün sonra Liu Dadı'dan bir haber aldı. Söylenene göre, Pei Xiuzhi'nin gerdek gecesi başta her şey yolundayken, bir süre sonra kapıda bekleyenler içeriden bir tartışma sesi duymuş, sonra ortalık sessizleşmişti. Takip eden birkaç gece de ses çıkmamıştı ama dün gece yarısı Pei Xiuzhi ve Zhou Jiao'e aniden fena kapışmışlardı.

Başta kısık sesle tartışmalar da sesler yükselince dışarıdan birkaç cümle duyulmuştu; meğer Pei Xiuzhi ona "arsız" ve "iffetsiz" diye bağırıyormuş. Zhou Jiao'e de yerdeki her şeyi fırlatıp kırmıştı. Pei Xiuzhi öfkeyle odadan çıkıp çalışma odasına gitmiş, Zhou Jiao'e ise durmadan ağlamıştı. Hizmetçiler aceleyle Xin Hanım'ı uyandırmış, o da hemen gelip yeni gelini teselli etmiş, sonra bizzat çalışma odasına gidip oğlunu zorla yatak odasına geri götürmüştü.

Olaydan sonra Xin Hanım avludaki tüm hizmetçileri toplayıp bu olanların dışarı sızmasını kesin bir dille yasaklamış olsa da gürültü o kadar büyüktü ki avlunun dışından bile duyulmuştu. Liu Dadı öteden beri her şeye burnunu sokmayı severdi; Jiafu ile Pei konağına gireli daha birkaç ay olmuştu ama şimdiden birkaç "manevi kız" edinmişti; haberi de onlardan alır almaz hemen Jiafu'ya yetiştirmişti.

Jiafu, Pei Xiuzhi'nin düğünün ertesi sabahındaki o tuhaf ifadesini hatırlayınca meseleyi az çok kavramaya başladı.

Liu Dadı da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu, sesini alçaltarak: "Görünen o ki, bu ikinci hanım birkaç yıl önce evdeyken nişanının bozulması öyle yıldız uyuşmazlığı falan değilmiş. Muhtemelen damat tarafı bir şeyler duydu da o yüzden vazgeçti, kız da iki yıl evde kaldı. Tam İmparatoriçe Hazretleri yükselişe geçince birileri talip oldu da bizim ikinci bey ile evlendi. Daha kapıdan gireli birkaç gün oldu, burnu havada geziyor; Yaşlı Hanım'a yaltaklanmak dışında kimseyi görmüyor, ikinci odanın hanımını bile hiçe sayıyor. Duyduğuma göre ikinci hanımı arkasından epey söyletmiş. Ben de onu çok asil bir şey sanmıştım, meğer sadece bizim büyük hanım onu el üstünde tutuyormuş."

Liu Dadı'nın yüzünde aşağılayıcı bir ifade belirdi.

Jiafu ona bu lafları dışarıda yaymamasını tembihledi. Liu Dadı başını salladı: "Büyük hanımım, siz çok yufka yürekliisiniz, ben o kadın sizi ezmesin diye önceden haber topluyorum. Siz sadece durumu bilin yeter. Merak etmeyin, benim ağzım sıkıdır, ne yapacağımı bilirim."

Ertesi sabah erkenden, Pei ailesinin her iki kolu, akrabalar ve aileyle yakınlığı olan yüzlerce kişi, daha gün ağarmadan Pei konağının kapısında toplandı. Eski Muhafız Dükü'nün yetmişinci yaş günü anısına yapılacak yedinci gün mevlidi için Ci'en Tapınağı'na doğru yola çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Bu tür büyük anma törenleri sadece on yılda bir yapılırdı. Bu yüzden Pei ailesi hazırlıkları olağanüstü görkemli tutmuştu; yedi gün boyunca tapınakta dualar okunacaktı. Saraydan İmparator bile özel hediyeler göndermişti.

Ataları anmak, gelecek nesillere şan bırakmak demekti; bu yüzden aile üyelerinin yas tutar gibi asık suratlı olması gerekmiyordu, kadınlar da gayet şık giyinmişlerdi. Pei Youan bugünkü tören için İmparator'dan özel izin almıştı. Daha dördüncü nöbet bile gelmeden, zifiri karanlıkta uyanmıştı. Jiafu'ya biraz daha uyumasını tembihleyip dışarı çıkmış, düzenlemeleri yapmak için Pei Quan ile buluşmuştu. Jiafu hazırlıklarını bitirip Yaşlı Hanım'ın yanına gitti, birlikte dış kapıya doğru yürüdüler. Hava henüz yeni ağarıyordu, fenerler eşliğinde bahçe duvarını döndüklerinde kapı önünde meşalelerin yandığını, kalabalığın kaynaştığını gördüler. Beyler ve kahyalar telaşla bir içeri bir dışarı koşturuyorlardı. O kadar insanın arasında Jiafu, Pei Youan'ın silüetini anında seçti. Arabaların ayarlanmasını beklemek için kapı yanındaki çardağa girdiklerinde onun bir kahya ile yürüdüğünü gördü; bir boşluk yakalayıp duvarın arkasında beklemeye başladı.

Pei Youan kahya ile konuşuyordu ama göz ucuyla onu çoktan fark etmişti. Jiafu'nun bir elini arkasına saklayıp diğeriyle ona işaret ettiğini görünce durdu, kahyaya gitmesini söyledi ve Jiafu'nun yanına yürüdü. Onu kendisiyle duvar arasına alacak şekilde durdu, başını hafifçe eğip gülümseyerek: "Hayırdır?" diye sordu.

Jiafu sağa sola bakıp kimsenin olmadığını görünce, arkasına sakladığı elini hızla uzatıp mendile sarılı bir paket verdi: "Gece yarısı uyandın, işin çoktur. Şimdi yola çıkacaksınız, tapınağa varınca da bir şeyler yemeye vaktin olmaz. Acıkırsın diye sana birkaç çeşit çörek sardım; yeşil fasulyeli kek, sütlü kurabiye ve

bademli gevrek var. Bademli gevreği aşçı kadın dün gece taze yaptı, bu sabah yemesi çok güzel olur, çıtır çıtırdır. Acıkırsan atıştırırsın..."

"Büyük Bey, Jing'an Markizi geldi!"

Kapıdaki bir kahya yüksek sesle onu arıyordu.

Jiafu hemen paketi eline tutuşturup kolunun altından sıyrılıp kaçtı.

Pei Youan elindeki pakete baktı, başını kaldırdığında Jiafu'nun küçük bir tavşan gibi hızla çardağa koşup gözden kaybolduğunu gördü; dudaklarının kenarı istemsizce yukarı kıvrıldı.

Bu küçük karısı, onu gerçekten de kendi damak zevkine göre besliyordu. Pei Youan hiç itiraz etmediği için, ilk verdikleri o sütlü tatlıdan beri bu durum almış yürümüştü; akşamları hazırlattığı yiyeceklerin hepsi tatlıydı, şimdi eline tutuşturduğu bu çörekler de insanın dişini kamaştıracak kadar şekerliydi.

Ama sanki o da yavaş yavaş bu tatlıların lezzetine alışmaya başlamıştı; eskisi kadar mesafeli değildi.

Dördüncü nöbetten beri ayakta idi, sabah yediği o azıcık şey çoktan eriyip gitmişti. Şimdi Jiafu söyleyince gerçekten acıktığını hissetti.

Pei Youan mendili açtı, bir bademli gevrek alıp ağzına attı, birkaç çiğneme yaptı. Kalanları sarıp kolunun içine sakladı ve duvarın arkasından çıkıp kapıya doğru yürüdü.

Erkek konuklar ve kâhyalar önden çekildi, arabalar birer birer Pei malikânesinin kapısına yanaştı ve kadınların önce binmesi istendi.

Asıl plana göre, Yaşlı Hanım Pei iki torun geliniyle aynı arabayı paylaşacaktı. Jiafu ve Yuzhu, Yaşlı Hanım'ın arabaya binmesine yardım etti; Xin Hanım ve İkinci Hanım Meng ise arkadan destek oluyordu. Herkes yerine oturduğunda, Zhou Jiao'e ortalarda yoktu.

İkinci Hanım şakayla karışık, "Yenge, yoksa sizin yeni gelinle İkinci Yeğen hâlâ odalarından çıkamadılar mı? Az önce sadece gelini değil, İkinci Yeğen'i de göremedim. Ancak taze çifte kumrular böyle olur," dedi.

Xin Hanım muhtemelen biraz mahcup olmuştu; yüzünde hafif alaycı bir tebessümle yanındaki bir hizmetçiye gidip bakmasını emretti. Tam o sırada, Zhou Jiao'e ve Pei Xiuzhi'nin ikinci kapı yönünden geldiklerini gördü. Zhou Jiao'e binbir cilveyle süslenmiş, işveli bir edayla Pei Xiuzhi'ye yaslanmıştı. Pei Xiuzhi'nin yüzündeki ifade ise son derece zorakiydi; başını kaldırıp herkesin bakışlarının üzerlerinde olduğunu görünce adımlarını hızlandırıp Zhou Jiao'e'yi geride bırakmak istedi ama sanki kadın ona seslenmiş gibi mecburen duraksadı ve nihayet arabaya birlikte varıp gecikme için özür dilediler.

İkinci Hanım'ın gülümsemesi daha da içtenleşti; genç çiftin birbirine olan aşkını, herkesi kışkındıracak kadar muhabbetli olmalarını övdü. Pei Xiuzhi'nin yüzü kaskatı kesilmişti; gülümsemesi ağlamaktan beterdi. Zhou Jiao'e ise içten içe bir zafer kazanmış gibi görünüyordu. Yaşlı Hanım arabasından "Binin," diyene kadar bekledi, ardından birilerinin yardımıyla yukarı tırmandı ve Jiafu'nun karşısına, Yaşlı Hanım'ın diğer yanına oturdu.

Arabaya bindikten sonra Zhou Jiao'e, kendisini bekleyen Yaşlı

Hanım'dan özür diledi; sözlerinin alt metninde, sabah sabah Pei Xiuzhi'nin onu bırakmaması yüzünden geciktiği iması yatıyordu.

Yaşlı Hanım sadece gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

Şafağın solgun ışıkları belirdi. Sabahın erken saatlerinde yola düşenlerin gıpta dolu bakışları altında, Pei ailesinin birkaç ok atımı uzunluğundaki kafesi sokak boyunca ilerlemeye başladı. Zenginliğin kokusu toza karışıyor, kafele şehrin kuzeyinden çıkarak Ci'en Tapınağı'na doğru kıvrılıyordu.

Jiafu, Ci'en Tapınağı'na yabancı değildi; hesaplayınca, bu onun buraya üçüncü gelişi idi.

Pei ailesi bugün bir ölüm yıldönümü ayini düzenliyordu; tüm tapınak kapatılmıştı ve içeride tek bir yabancı ziyaretçi bile yoktu. Vardıklarında, dağ kapısının dışında bekleyen rahipler tarafından saygıyla karşılandılar. Kadınlar üstlerini başlarını düzelterip yerleştikten sonra ayin başladı. En büyük torun Pei You'an'ın önderliğinde, Pei ailesi mensupları atalarının ruh tabletleri önünde saygı duruşunda bulundular. Secdeler bittikten sonra, ana salondaki kırk dokuz rahip hep bir ağızdan tövbe sutraları okumaya başladı. Yan salonda ise vejetaryen ziyafet sofraları kurulmuş, sonradan akın akın gelen konuklara su gibi ikramlar sunuluyordu; ortam son derece kalabalıktı.

Jiafu, ana salonda Yaşlı Hanım'la birlikte öğlene kadar sutraları dinledi. Ayine ara verildiğinde vejetaryen yemeği yendi. Sabah saatlerinde başka ailelerden kadınlar da geldiği için Xin Hanım ve İkinci Hanım Meng şu an misafirleri karşılamakla meşguldü. Jiafu, Yaşlı Hanım'a eşlik ederek önceden hazırlanmış sessiz bir arka odaya geçti ve onun dinlenmesine yardımcı oldu. Yaşlı Hanım, onun da gidip dinlenmesini, kendi yanında beklemesine gerek olmadığını söyledi. Jiafu başıyla onaylayıp dışarı çıktığında, hizmetçilerden biri Qin Dükü'nün eşinin de geldiğini ve az önce Birinci Genç Hanım'ı sorduğunu bildirdi. O gece Zhang malikânesinde yan yana oturduklarını ve oldukça iyi anlaştıklarını hatırladı; madem gelmiş ve onu sormuştu, gidip görmemek olmazdı. Yanına Tanxiang'ı alarak ön tarafa doğru yürüdü.

Vakit tam öğleydi; hava sıcaktı ve güneş tepede kavurucu bir şekilde parlıyordu. Jiafu, saçaklı bir koridoru olan yan salonlardan birini seçti. Tapınaktaki rahipler de yemek yemek ve dinlenmek için dağılmışlardı; etrafta kimsecikler yoktu. Tam bir köşeyi dönmüştü ki, ileride Pei Xiuzhi ve Zhou Jiao'e'nin yan salondan çıktıklarını gördü. İkisi içeride az önce kavga etmiş gibiydiler; Pei Xiuzhi'nin yüzü asıktı ve hızla yürüyordu, Zhou Jiao'e ise elinde bir mendil sıkıca tutarak peşinden koşuyor, pes etmeyip onunla tartışmaya devam ediyordu.

Jiafu utanç verici bir duruma düşmemek için aceleyle geri çekildi. Yönleri farklı olduğu için bu ikisinin geçip gitmesini beklemeye, sonra yoluna devam etmeye karar verdi. Ancak ikili birkaç adım attıktan sonra durdular ve tartışmalarının sesi yükselmeye başladı. Pei Xiuzhi, onun oyununu fark etmeseydi şu an kandırılmış olacağını söylüyordu; Zhou Jiao'e ise hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, ona iftira attığını ve vicdansız olduğunu haykırdı.

Jiafu bu ikilinin kavgasını dinlerken, ne kadar süreceğini kestiremiyordu; tam arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Xin Hanım'ın sesinin yaklaştığını duydu. Merakına yenik düşerek arkasını döndü, Tanxiang'a sessiz olmasını işaret etti ve başını yavaşça biraz daha dışarı uzattı. Gerçekten de Xin Hanım aceleyle gelmişti; yanındaki birkaç hizmetçi kızı ve yaşlı kadını uzaklaştırdıktan sonra sesini alçaltarak oğlunu azarladı ve Zhou Jiao'e'yi teselli etti.

Zhou Jiao'e gözyaşlarına boğulmuştu; bir yandan yaşlarını silerken bir yandan da hıçkırarak konuştu: "Anne, sen de görüyorsun, madem bu eve gelin geldim, iyi bir hayat kurmak istiyordum. Ama o bana hep ters bakıyor, öküz altında buzağı arıyor, her gün bana saracak bir şey buluyor. Eğer beni gözü tutmuyorsa, ben de sizin ailenize muhtaç değilim. Gidip İmparatoriçe Hazretleri'ne şikâyet edeceğim, kararı o versin. En kötü ihtimalle yollarımızı ayırırız, ben de her gün böyle itilip kakılmaktan kurtulurum."

Xin Hanım aceleyle ona sarıldı, "Canım ciğerim," diyerek onu binbir türlü sözle yatıştırdı ve oğluna ondan özür dilemesini

emretti. Pei Xiuzhi son derece isteksiz görünüyordu ama annesine karşı gelemeyi ve nihayet zoraki bir şekilde Zhou Jiao'e'den özür diledi. Zhou Jiao'e'nin ağlaması ancak o zaman yavaş yavaş dindi. Xin Hanım, oğluna onu öğle uykusuna götürmesini emretti ama Pei Xiuzhi yerinden kıpırdamadı; ön tarafa gidip misafirlerle ilgilenmesi gerektiğini söyledi. Xin Hanım son derece öfkeli görünse de kendini tuttu; güneşin çok yakıcı olduğunu söyleyerek Zhou Jiao'e'nin önden dönmesini, kendisinin oğluna iyi bir ders vereceğini ve akşam döndüklerinde ondan düzgün bir özür dileteceğini söyledi.

Pei Xiuzhi'nin yüzü kaskatı kesilmişti; Zhou Jiao'e ise muzaffer bir ifadeyle kocasına bir bakış atıp kıvırtarak oradan ayrıldı.

"Anne! O kadın açıkça iffetsiz. O gece oyunlar edip beni kandırmaya çalıştı ama foyasını ortaya çıkardım. Sen neden hâlâ onu koruyorsun? Onu boşayacağım!"

Zhou Jiao'e gider gitmez, Pei Xiuzhi annesine bağırmağa başladı.

Xin Hanım oğlunun ağzını kapattı ve etrafına bakındı.

Jiafu aceleyle başını geri çekti.

Xin Hanım, Pei Xiuzhi'yi içerideki bir köşeye çekti, kolunu sertçe çimdikledi ve sesini alçaltarak azarladı: "Nasıl bu kadar akılsız olabiliyorsun? Evlendin bir kere. Böyle bağırıp çağırırsan herkesin haberi olur, asıl rezil olan sen olursun!"

Pei Xiuzhi, "Bir erkek böyle bir aşağılanmayı nasıl sineye çeker? Onu boşayacağım!" dedi.

Xin Hanım bir süre sessiz kaldı, ardından şöyle dedi: "Xiuzhi, senin için kinle dolu da benim değil mi sanıyorsun? Ama şu an, ikimizin de sığınacak kimsesi yok. Onun ise İmparatoriçe Hazretleri'ne sözü geçiyor; ileride onun ailesinin desteğine muhtaç kalabiliriz. Şimdilik dişini sık."

Pei Xiuzhi'nin sesi şaşkınlıkla doluydu: "Anne, ne demek istiyorsun? Büyük ağabeyim yok mu?"

Xin Hanım'ın yüzü yavaş yavaş karardı, gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade belirdi; dişlerini sıktı ve nihayet kararını verip

oğlunun kulağına eğilerek alçak sesle bir şey fısıldadı.

Jiafu, Pei Xiuzhi'nin sesinin aniden yükseldiğini ve dehşetle olduğunu duydu: "Ne? Büyük ağabeyim senin öz oğlun değil mi?"

Xin Hanım oğlunun ağzını sıkıca kapattı ve "Şşt," yaptı.

Açıkcası, Jiafu'nun dedikodu damarı tutmuştu ve sadece biraz eğlence arıyordu; nasıl olsa dışarıda kimseye anlatmayacaktı. Ama aniden Pei Xiuzhi'nin ağzından dökülen bu sözleri duyunca kulaklarını dikti.

Xin Hanım tekrar etrafına bakındı, oğlunu yan salona çekti ve kapıyı kapattı.

Jiafu konuşma seslerinin kesildiğini ve kapının kapandığını duyunca ikisinin yan salona girdiğini anladı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu; dayanamayarak arkasına dönüp Tanxiang'a orada beklemesini işaret etti. Parmak uçlarında köşeyi dönerek pencerelerden birinin önüne geldi; yaklaştı, nefesini tuttu ve içerideki konuşmaları dikkatle dinlemeye başladı.

Xin Hanım oğlunu yan salonun bir köşesine çekti ve şöyle dedi: "Xiuzhi, bunu aslında kimseye söylemeye cesaret edemezdim; eğer Yaşlı Hanım öğrenirse büyük felaket olur. Ama madem o merhametsiz davranıp ikimizin yaşayıp öleceğini umursamadan önce davrandı, ben de vefa göstermem. Dinle ve sadece sen bil; içinde bir tedbir olsun ama sakın başkasına söyleme. Pei You'an şimdi güç sahibi, ikimizin boy ölçüşebileceği biri değil."

Pei Xiuzhi'nin kafası tamamen karışmıştı: "Anne, sen neden bahsediyorsun?"

Xin Hanım sustu, geçmişin anılarına daldı.

Yirmi dört yıl önce, yakışıklı ve kahraman bir koca olan Wei Dükü ile evlenmişti. Birkaç ay sonra, dilediği gibi hamile kalmıştı. Ancak altı ay sonra bir gün, Wei Dükü ona dışarıda bir oğlu olduğunu, daha birkaç günlükken annesinin öldüğünü söyledi. Çocuğun onurlu bir hayat yaşamasını istiyordu; onu eve getirmeyi, çocuğun kendi üzerine kaydettirilmesini ve onu öz oğlu gibi büyütmesini talep etti.

Wei Dükü, o doğurana kadar çocuğu dışarıda tutacağını, doğum yaptığı gün çocuğu eve getireceğini söyledi. O gün ister erkek ister kız doğursun, dışarıya ikiz doğurduğunu söyleyecekti.

Wei Dükü ayrıca, ona haksızlık ettiğini bildiğini ama çocuğun doğuştan zayıf olduğunu ve büyük ihtimalle erkenden öleceğini söyledi. Eğer kabul ederse, bunun karşılığında hayatı boyunca cariyeye almayacağına dair söz verdi.

Xin Hanım o an şüphesiz büyük bir acı içindeydi; kocası dışarıda başka bir kadından çocuk yapmış, şimdi de o çocuğu kendi üzerine almasını istiyordu. Ancak bir süre bocaladıktan sonra nihayet kabul etti.

Kocası bu kadar açık konuştuğuna göre, eğer reddederse dar görüşlü görünürdü. Çocuğun gerçekten erkenden ölmesi ihtimali vardı, bu da kendi çocuğuna pek bir zarar vermezdi. Dahası, Wei Dükü'nün verdiği söz de onu cezbeden nedenlerden biriydi.

Kabul etti. Doğum günü geldiğinde bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Gerçekten de o gece çocuk gizlice eve getirildi.

Xin Hanım onu ilk gördüğünde, Wei Dükü'nün yalan söylemediğini anladı. Çocuk çok güzeldi, birkaç aylık olmalıydı ama bir kedi yavrusu kadar zayıftı ve pek yaşayacak gibi durmuyordu.

O an çocuğa karşı hisleri çok karmaşıktı. İçindeki tiksintiye biraz da acıma karışmıştı. Hatta kocasının isteğine uyup, hastalık yüzünden öleceği güne kadar ona iyi bakmayı bile düşünmüştü.

Kendi doğurduğu kız çocuğu kısa süre sonra öldü. Dışarıdan getirilen ve hayatta kalamayacağı düşünülen bu çocuk ise yaban otları gibi inanılmaz bir yaşama tutunma gücüne sahipti; düşse kalka da olsa yavaş yavaş büyüdü.

Xin Hanım ertesi yıl kendi oğlunu doğurdu. Kendi oğlu büyüdükçe ve günler geçtikçe, Xin Hanım'ın o çocuğa karşı hisleri yavaş yavaş değişmeye başladı.

Wei Dükü gerçekten de ona verdiği sözü tuttu; on altı yıl sonra savaş meydanında ölene kadar başka hiçbir kadına dokunmadı. Ölümünden iki yıl önce eve gelen cariyeye, İmparator'un askeri bir ödülüydü; geldiğinden beri odasında hep

yalnız uyumuştı.

Ama bu, Xin Hanım'ın içindeki dengeyi sağlamaya yetmiyordu. Wei Dükü onu kandırmıştı. O piç kurusu ölmemişti, üstelik daha dört beş yaşındayken olağanüstü yeteneklerini göstermeye başlamıştı. Sadece kendi oğluna ait olması gereken her şeyi almakla kalmamış, onun yanında kendi sağlıklı oğlu son derece sıradan kalmıştı.

Tanrı sanki tüm lütuflarını ve ihtişamını, en aşağılık köklerden gelen bu çocuğa bahşetmişti.

Xin Hanım başını sallayıp kabul ettiği o güne lanet etti. İçindeki denge tamamen altüst olmuştu.

Kendine engel olamıyor, bu çocuktan nefret ediyordu; Wei Dükü'nün dediği gibi erkenden ölmediği için, kendi oğlunun her şeyini elinden aldığı için ondan nefret ediyordu. Bu nefret onu sarmalamış, bugüne dek yakasını bir an olsun bırakmamıştı.

Şimdi ise nefretin yanı sıra korku da duyuyordu.

O gece, bu oğlunun karşısında söylediği sözler onun gözünü açmıştı.

Meğer Pei You'an öz annesi olmadığını biliyordu!

Her şeyi biliyordu!

Pei You'an'ın o gece kendisine bakan o iki bakışını hatırlayınca ürpermekten kendini alamadı ve dişlerini sıkarak konuştu: "O senin büyük ağabeyin dediğin kişi, babanın dışarıdan getirip benim adıma kaydettirdiği aşağılık bir piç! Eskiden gerçeği bilmemesi neyse de, şimdi kesin babaannenden öğrenmiştir. Madem biliyor, ağzından çıkanlar ne kadar tatlı olursa olsun, yaptıkları ne kadar güzel görünürse görünsün, içinde bana karşı kemiklerine kadar işleyen bir nefret besliyordur. Babaannen öldüğünde, ileride sana bana nasıl iyi davranır? Karına sıkıca tutunmazsan, İmparatoriçe Hazretleri'ne sırtını dayamazsan, ileride ikimiz nasıl can verimiz, onu bile bilemeyiz!"

.....

Konuşmaların sesi, pencerelerin ardından belli belirsiz

kulağına geliyordu.

Jiafu'nun kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu; içeriden ayak sesleri geldiğini duyunca yakalanma korkusuyla nefesini tuttu, arkasını döndü ve hızla eski yerine döndü. Yüzünde şaşkın bir ifade olan Tanxiang'a göz işareti yaparak onu peşine taktı ve hızla oradan uzaklaştı.

Bütün bir öğleden sonra ana salonda Yaşlı Hanım'ın yanında oturup sutraları dinledi ama akli öğlen duyduğu o birkaç cümleye takılıp kalmış, ruhu darmadağın olmuştu.

En büyük oğlun neden bu kadar mükemmel olmasına rağmen annesinin sevgisini bir türlü kazanamadığını nihayet anlamıştı.

Pei You'an'ın önceki hayatındaki sonunu, on altı yaşında zirveden çamurun dibine düşüşünü, her şeyi yüklenip başkentten tek başına ayrıldığı o geçmiş düşündükçe içi burkuluyor, kalbi acı ve merhametle doluyordu.

Xin Hanım'ın konuşma tarzından, Pei You'an'ın da bu sırrı bildiği anlaşıyordu. Ama bu adam, dağlar kadar yüce, sular kadar derindi; dışarıdan bakıldığında rüzgâr kadar hafif, bulut kadar sakindi; günlük hayatta onun karşısında zerre kadar belli etmemişti.

Jiafu'nun içi kan ağlıyordu.

Yeter ki Pei You'an mutlu olsun, onun için her şeyi seve seve yapardı.

Jiafu, lotus tahtında yüksekte oturup fani dünyaya yukarıdan bakan Buda'ya bakarak içinden böyle geçirdi.

Vefat edenlerin ruhu için düzenlenen yedi günlük yas merasimi nihayete ermek üzereydi. Yedinci günün sonunda, merhumun ruhu ebedi bir huzura kavuşsun ve dualar eksik olmasın diye hazırlanan o makam levhası manastıra teslim edilecekti.

Büyük Hanım Pei, iki gelini ve Pei Quan, merhum devlet büyüğünün ruhu için tutulan nöbete devam etmek üzere bu gece de orada kalacaklardı. Torun kuşağı ise gündüz vazifelerini tamamlamış, akşam karanlığı çökerken evlerine dönmek üzere yola koyulmuşlardı; ertesi sabah erkenden geri geleceklerdi.

Pei Youan ve Jiafu birlikte döneceklerdi ancak Youan'ın içeride halletmesi gereken son birkaç işi kalmıştı. Jiafu; hizmetçiler, dadılar ve mihmandar keşişin eşliğinde, manastır kapısının yanındaki kitabe köşkünde beklemeye başladı. Az sonra Pei Xiuzhi ve Zhou Jiaoe'nin dışarı çıktığını gördü.

Öğle vakti birbirlerine giren o çiftten eser kalmamıştı. Pei Xiuzhi, karısının bir adım gerisinde yürüyor, yüzünde öfkeden kırıntı bile taşımıyordu. Pei sülalesinin erkekleri istisnasız yakışıklı, boylu boslu adamlardı. Xiuzhi de bir zamanlar ipekler içinde, küheylan sırtında mağrur bir edayla gezerdi; fakat şu an o vakur duruşundan eser kalmamış, adeta dövüşten yenik ayrılmış bir horoz gibi sönmüştü. Zhou Jiaoe ise tam tersiydi; sadece bir öğleden sonra geçmiş olmasına rağmen yüzünde güller açıyor, burnu havada yürüyordu. Arkasında sütannesini, oğlu Quan ve yedi sekiz hizmetçiyle birlikte kalabalık bir grup halinde dışarı süzöldüler.

Jiafu'yu kitabe köşkünün önünde görünce hizmetçiler hürmetle "Büyük Hanımefendi" diyerek selam verdiler. Zhou Jiaoe adımlarını yavaşlattı, başını hafifçe yana eğip Jiafu'ya yarım bir gülümseme fırlattı. "Yenge," dedi yapmacık bir edayla, sonra yanındaki kocasına bakıp belini tutarak nazlı bir sesle

ekledi: "Xiuzhi, yorgunluktan öleceğim. Aşağıya kadar daha çok yol var, bir adım dahi atacak halim kalmadı."

Ci'en Tapınağı bir dağın yamacındaydı; çok yüksek olmasa da kapıdan aşağıya inen yüzlerce basamaklı dik bir taş merdiven uzanıyordu. Yanlarındaki hizmetçiler gülmek için kendilerini zor tutuyor gibiydi. Pei Xiuzhi'nin yüzü kızardı, Jiafu'nun yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Utancını içine gömüp uşaklara seslendi ve karısı için bir tahtirevan getirmelerini emretti.

Tahtirevan çabucak getirildi. Zhou Jiaoe çenesini dikleştirip öne çıktı; uşak perdeyi açıp onu davet etti ama o kımıldamadı bile. Hizmetçilerin kendisine uzanan ellerini görmezden gelip gözlerini doğrudan Pei Xiuzhi'ye dikti. Xiuzhi çaresizce yanına gidip karısına binmesi için elini uzattı. Zhou Jiaoe zafer kazanmış bir edayla Jiafu'ya son bir bakış attıktan sonra kocasının eline tutunup tahtirevana kuruldu. Küçük Quan bunu görünce o da binmek için mızımızlanmaya başladı ama tahtirevandandan ses çıkmadı. Xiuzhi bir tane daha getirtmeye niyetlenirken, Zhou Jiaoe perdeyi aralayıp gülümsedi: "Çocuk bu, boyu uzuyor; benim gibi zayıf bir kadınla bir mi? Yürümesi bacaklarına iyi gelir. Eğer gerçekten yorulursa ben inerim, o biner!" derken iner gibi yaptı.

Xiuzhi hemen onu durdurdu ve taşıyıcılara yola koyulmalarını işaret etti. Sonra sütannesine Quan'ı kucağına alıp indirmesini söyledi. Çocuk itiraz etse de sütannesi ağzını kapatıp onu kucakladığı gibi öndeki tahtirevanın peşinden aşağı indirdi. Xiuzhi de yanlarında, aceleyle uzaklaştı.

Jiafu bu kalabalığın gözden kayboluşunu izlerken Pei Youan'ın silüeti belirdi. Hemen ona doğru koştu. Youan onu görünce adımlarını hızlandırdı. "Çok beklettim mi? Amcamla yarının planlarını yapıyorduk, geç kaldım."

Jiafu başını salladı: "Daha yeni geldim sayılır, acelem yok."

Youan keşişe teşekkür edip Jiafu'nun elini tuttu ve birlikte taş basamaklardan aşağı, dağın eteğine doğru inmeye başladılar. Dadı Liu, Tanxiang ve diğer hizmetçiler arkalarından geliyordu. Bir süre sonra, basamakların biraz dikleştiği bir noktada Youan

duraksadı ve elini uzattı. Jiafu, narin parmaklarıyla hafifçe onun yenine tutundu; Youan ise elini ters çevirip onun elini kavradı ve o dik basamağı güvenle geçmesini sağladı.

"Adımlarına dikkat et," dedi alçak bir sesle ve elini yavaşça bıraktı.

Ancak Jiafu'nun parmağı, sanki kopmak istemiyormuş gibi hala onun parmağına kancalanmış durumdaydı. Geniş yenleri aşağı sarktığı için birbirine kenetlenen parmakları arkadan pek seçilmiyor, sadece çok yakın yürüyorlarmış gibi görünüyordu.

Youan başını hafifçe çevirip arkadaki hizmetçilere bir göz attı, sonra önüne döndü. Bir an tereddüt eder gibi olduysa da elini çekmedi; parmağını onun parmağına emanet etti. Jiafu sessizce, santim santim o parmağı daha sıkı kavradı, bırakmaya hiç niyeti yoktu. Youan'ın bakışları ilerideydi, yüzünde her zamanki sakin ifadesi vardı ama gözlerinin derinliklerinde belli belirsiz, yumuşak bir gülümseme parladı. Yolun sonuna kadar el ele, parmak parmağa yürüdüler.

Aşağıda bekleyen arabacı onları görünce hemen yaklaştı. Youan, Jiafu'nun binmesine yardım ettikten sonra kendisi de yanına oturdu. Diğer hizmetçiler arkadaki arabaya bindi ve şehir merkezine doğru yola çıktılar. Gün batımının altın rengi ışıkları tarlaların üzerine serilmişti; uzakta, sabanlarını omuzlamış evlerine dönen çiftçilerin gölgeleri seçiliyordu. Arabanın pencere perdesi rüzgarda hafifçe aralanmış, akşam güneşinin bir huzmesi Youan'ın üzerine düşmüştü.

Jiafu'ya omzuna yaslanıp biraz dinlenmesini işaret etti, kendisi ise elindeki kitabı açıp okumaya daldı. Jiafu onun omzuna başını koyup gözlerini yumdu ama zihni gündüz duyduğu o sırlar ile meşguldü. Youan gibi vakur ve asil bir adam için, böyle bir geçmişi yüklenmek şüphesiz büyük bir utanç ve derin bir acıydı. Kendi geçmişinden bu kadar köşe bucak kaçmasının sebebi de bu olmalıydı. Jiafu, duyduklarını ona pat diye söyleyecek değildi elbet. Onu teselli etmek, kalbinin onunla olduğunu hissettirmek istiyordu ama söze nereden başlayacağını bilemiyordu.

Gözlerini hafifçe aralayıp ona baktı. Youan kitaba odaklanmıştı; akşam güneşi kirpiklerinin uçlarına altın tozu konmuş gibi parlıyordu. Jiafu'nun içinden o kirpiklere dokunmak geldi.

"Bir şey mi oldu? Canın mı sıkkın?"

Youan'ın kirpikleri titredi ve başını ona çevirdi. Jiafu başını iki yana salladı. Youan elindeki kitabın köşesiyle hafifçe alnına vurdu, sesi pişmanlık doluydu: "Okumaya daldım da seni ihmal ettim diye mi kızdın? Unutmuşum, kusuruma bakma."

Kitabı kenara bırakıp ona kollarını açtı. Jiafu hemen kucağına yerleşti. Youan pencere perdesini biraz daha açıp dışarıdaki ovayı izleyerek konuştu: "Evleneli epey oldu ama ben hep iş güc peşinde koşup seni evde yalnız bıraktım. Hiç gezdiremedim seni, sıkılmışsındır. Havalara biraz serinleyince seni şehrin güneydoğusundaki Yuquan Dağı'na götürüyüm. Çocukken tırmanmıştım, manzarası çok güzeldir. Yıllar oldu gitmeyeli."

"Olur, çok isterim!" dedi Jiafu, başını heyecanla sallayarak.

Youan ona bakıp gülümsedi, saçlarını okşadı: "Yorulduysan göğsümde biraz kestir. Kitabı bıraktım, sadece seni tutacağım."

Jiafu bir mırıltıyla karşılık verip kollarını onun beline doladı, yüzünü göğsüne gömüp gözlerini kapattı. Arabanın hafif sarsıntıları arasında, onun kucağında derin bir uykuya daldı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama Youan'ın hafifçe omzuna dokunmasıyla uyandı; eve varmışlardı.

Arabadan indiklerinde kapı görevlisi hemen yanlarına koştu: "Efendim, Baihe Manastırı'ndan Rahibe Chi Hanzhen birini gönderdi. Kardeşinin, sizin verdiğiniz ilaçlarla epey düzeldiğini ancak son günlerde iştahının tamamen kesildiğini bildirdi. Dün Saray Hekimi Hu'yu çağırılmışlar ama bir faydası olmamış; vaktiniz olduğunda kıymetli yardımlarınızı esirgememenizi rica ediyorlar."

Konuşurken, ipek bir mahfaza içine sarılmış bir tomarı uzattı. "Rahibe ayrıca bunu gönderdi; merhum devlet büyüğünün ruhu için kendi eliyle temize çektiği bir fazilet kitabesiymiş."

Youan tomarı alıp şöyle bir göz attıktan sonra kapattı. Jiafu

ile birlikte odalarına geçip üzerlerini değiştirdiler. Jiafu'nun uykusu açılmıştı; Youan'ın dışarı çıkmaya hazırlandığını görünce içindeki o tuhaf hissi bastırıp, "Hasta bekletmeye gelmez, sen git. Ama kendini de çok yorma, erken dönüp dinlenmeye bak," dedi.

Youan ona baktı: "Hala yorgun musun?"

Jiafu şaşırarak başını salladı. Youan ağır ağır konuştu: "Yorgun değilsen, bana eşlik eder misin? Yolda yarenlik ederdin, iyi olurdu."

Jiafu bir an duraksadı, sonra yüzünde güller açtı. "Tabii, gelirim..."

Youan kapıya yönelirken arkasından seslendi: "Üzerini değiştir de çıkalım, ben çantalarımı hazırlıyorum."

Hava karardığında araba Baihe Manastırı'nın kapısında durdu. Youan'ın gelişi haber verilince, Rahibe Chi'nin yardımcısı olan küçük bir rahibe onları karşılayıp içeri buyur etti. Taisu Köşkü'ne vardıklarında küçük rahibe içeri koştı; az sonra elinde bir fenerle Chi Hanzhen kapıda belirdi. Youan'a seslenecekken yanındaki Jiafu'yu fark edince bir an duraksadı, adımları yavaşladı.

Youan, Jiafu'nun elini tutup öne çıktı. "Bugün hanımımın Ci'en Tapınağı'ndaydık, dönüşte mesajınızı aldım. Hanımımın birlikte uğrayalım dedik. El yazması kitabeyi de aldım, ilk fırsatta babaanneme iletacağım, zahmet etmişsiniz."

Chi Hanzhen bakışlarını Jiafu'nun gülen yüzünden zorlukla çekip kendini topladı. "Efendim, ne zahmeti? Kardeşimin canını size borçluyuz. Devlet büyüğünün yasını duyunca, biz dünya nimetlerinden elini çekmişlerin elinden ancak bu gelir diye düşündüm. Buyurun, içeri geçin lütfen." Telaşla arkasını dönüp onları içeri davet etti, yardımcısına çay hazırlamasını söyledi ama Youan önce hastayı görmek istedi.

İçerideki çocuk, Jiafu'nun son gördüğünden çok daha iyi görünüyordu. Youan çocuğu dikkatle muayene etti, saray hekiminin reçetesine baktı. "Ciddi bir durum yok," dedi. "Önceki ilaçlar midesini biraz yormuş. Reçetede ufak bir değişiklik

yaparsak birkaç güne toparlar. Saray hekiminin teşhisi benimkiyle örtüşüyor, siz bu yeni tertibi uygulayın."

Chi Hanzhen mahcup bir edayla teşekkür etti, vakitsiz rahatsız ettiği için özür diledi.

Youan, "Buna gerek yok," dedi. "Siz her ne kadar manastıra çekilmiş olsanız da ben sizi hala bir kız kardeş gibi görürüm. Bir sıkıntınız olduğunda, kendinizi çaresiz hissettiğinizde çekinmeden bana gelin. Ben yoksam hanıma gelin; o da elinden gelen yardımı esirgeyecektir."

Jiafu şaşırmişti. Youan'ın kendisine baktığını görünce hemen toparlanıp yanına geçti ve gülümseyerek ekledi: "Efendimin sözü benim sözümdür. Siz asil ve erdemli bir hanımefendisiniz, size hürmetim sonsuzdur. Lütfen yabancılık çekmeyin."

Chi Hanzhen, Jiafu'nun yüzüne öylece bakakaldı, bir an söyleyecek söz bulamadı. Youan eşyalarını toplayıp Jiafu ile birlikte müsaade isteyerek ayrıldı.

Rahibe onları kapıya kadar geçirdi. İkinin uzaklaşan gölgelerini izlerken bakışları boşluğa düştü. Odasına dönüp kapıyı kapattığında daha fazla dayanamadı; elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları parmaklarının arasından süzülürken, sarı cübbesinin yenleri bileklerinden aşağı kaydı. Kar beyazı bileğinde bıçak uçlarıyla açılmış dehşet verici yara izleri duruyordu; eskilerin üzerine yenileri eklenmişti.

Asil bir çiçekti bir zamanlar, şimdi ise çamura düşmüş, solup gitmişti.

Youan ise gökteki ay kadar parlak, sonbahar kırağısı kadar vakurdu; dünyada onun gibi "yeşimden bir beyefendi" daha yoktu. Yanındaki kadını hep küçümsemişti ama bu gece, o kadının Youan'ın yanında duruşundaki o zarafeti görünce, kendi içindeki o derin ezikliği ilk kez bu kadar çıplak hissetti. Öyle ki sonunda yerin dibine girmek istedi.

Asıl onlar birbirine yaklaşıyordu; bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Youan'ın kendisine karşı zerre kadar bir aşk beslemediğini zaten biliyordu, ama neden? Neden tenini bıçakla kesmek bile kalbindeki bu marazı söküp atamıyordu?

Jiafu ve Youan eve döndüklerinde vakit gece yarısını geçmişti. Yıkayıp temizlendikten sonra yatağa uzandılar. Youan, Jiafu'nun üzerini örtüp onu hafifçe öptü: "Sen tam bir uykucu kedisin; uykunu alamazsan gözlerinin altı morarıyor, sonra millet sana ne yaptığımı sanacak. Yarın erken kalkacağız, hadi uyu artık." deyip gözlerini kapattı.

Jiafu ise onun yüzünü izliyor, zerre kadar uyumak istemiyordu. Bir yanda gündüz duydukları, bir yanda az önceki sahneler... Kalbi söylemek istediği binlerce sözle dolup taşmıştı. Daha fazla dayanamadı, kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı: "Büyük Kuzen... Bundan sonra canını sıkın, seni üzen ne varsa sakın içine atma. Bana anlat, ben seni sarıp sarmalarım, ben seni çok severim."

Pei You'an başlarda ona hep kuzen diye hitap ederdi. Yakınlaştıktan sonra, ailesinin ona seslendiği gibi A-Fu demeye başladı. Daha sonra, bir keresinde sevişirlerken, tutkunun doruklarındayken yastıktaki o narin nilüfer yüzünü, hafif soluk alışlarını, zayıf kemiklerini ve ince tenini görünce içi acımış, koparmaya kıyamayacağı bir çiçek gibi görüldüğünden kendini tutamayıp ona "Fu'er" diye seslenmişti. Jiafu bunu duyunca onun altında daha da uysalca karşılık vermiş, nazlı inlemeleri kulaklarından silinmemişti; ikisi de o an kendilerinden geçmişlerdi. O seferden sonra Pei You'an ona hep bu sevgi sözcüğüyle hitap eder olmuştu.

Pei You'an onun bu sözlerini duyunca kirpikleri hafifçe titredi ve ardından gözlerini açtı.

Jiafu iri gözleriyle ona bakıyordu; bakışları son derece ciddiydi. Adamın bir süre ona baktığını, gözlerinin derinliklerinde bir anlık bir neşe parıltısının geçtiğini gördü. Adamın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı, sanki gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Sonunda elini uzattı, bir çocuğu avuturcasına sırtını hafifçe sıvazlayarak yumuşak bir sesle, "Biliyorum, hadi uyu," dedi.

Ona inanmamış mıydı? Yoksa sözlerini komik mi bulmuştu?

Jiafu aniden hüsrana uğradı; içindeki itiraz duygusu kabardı. Kollarını onun boynundan çözdü, bunun yerine sırtını sıvazlayan elini sıkıca tuttu, var gücüyle aşağı bastırarak sesini kalınlaştırdı: "Büyük Kuzen, söylediklerimin hepsi gerçek! Büyük Kuzen sen ne halde olursan ol, Fu'er seni bir ömür boyu sevecek ve el üstünde tutacak!"

Pei You'an'ın kaşları gevşedi, bakışları yumuşadı. Jiafu'ya bir süre baktı, artık ona gülmüyordu; sadece alçak bir sesle, "Fu'er Büyük Kuzeni'ni nasıl sevecekmiş bakalım?" diye sordu.

Sesi zaten derindi; şu an kat kat ipek perdelerin ardında,

fısıltısı daha da yoğunlaşmış, adeta sarhoş edici bir davete dönüşmüştü. Jiafu kalbinin titrediğini hissetti. Sonsuz bir cesaretle, adamın yakası hafifçe açılmış göğsüne tırmandı, dirseklerinden destek alarak bir süre onunla baktı. Adamın âdemelmasının hafifçe hareket ettiğini görünce kendini tutamadı; yeşim gibi yüzünü yaklaştırdı, kokulu dudaklarıyla suyun yüzeyine dokunan bir yusufçuk misali hafifçe öptü ve "Büyük Kuzen Fu'er'in ne yapmasını isterse, Fu'er Büyük Kuzeni için onu yapar," dedi.

Sesi olağanüstü derecede ciddiydi.

Pei You'an onun bugünkü yorgunluğuna acımişti; sabah erkenden çıkmış, gece yarısı dönmüştü ve gündüz tapınakta bir an bile boş vakti olmamıştı. Bu yüzden onun erken uyumasına izin vermişti. Ama kızın onun iyi niyetini anlamayıp üstüne bir de böyle ilan-ı aşk edeceğini hiç beklememişti. Duyguları dokunaklıydı ama sözleri çocukçaydı; üstelik o kadar ciddi ve sevimli bir tavır takınmıştı ki normalde insanı güldürecek bir hali vardı ama adam bu haline tamamen kapılmış, kendini tutmakta zorlanmaya başlamıştı. O ise hâlâ durmuyordu.

Ne kadar ciddileşirse o kadar baştan çıkarıcı oluyordu; adam da kendini o kadar kaybediyordu...

Pei You'an irkildi; âdemelmasının kız tarafından öpüldüğünü hissedince beynine kan sıçradı. Sanki "güm" diye bir sesle kan damarlarında çağlamış, gözlerinin rengi anında değişmişti ama yine de kendini zorla tutuyor, sessizce ona bakıyordu.

Jiafu anında onun vücudundaki bu tuhaf değişimi hissetti ve nedenini elbette anladı. Onun kendisine böyle baktığını, yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu görünce hem utandı hem de biraz pişman oldu.

Yerin göğün şahidiydi ki az önce aklında başka hiçbir düşünce yoktu; sadece ona olan sonsuz şefkatini ve sevgisini bilmesini istemişti. Kendi beceriksizliğine ve dilinin tutukluğuna yanıyordu; nasıl olmuştu da onu baştan çıkarmış gibi görünmüştü.

Jiafu hem utanç hem de mahcubiyet içindeydi; yanakları

hafifçe kızardı. Onun göğsüne yaslanmış halde, vücudunu bir milim bile kıpırdatmaya cesaret edemeden aceleyle açıklamaya çalıştı: "Büyük Kuzen, beni yanlış anlama..."

Pei You'an sadece "Hmm," diye mırıldandı. Gözlerindeki renk daha da koyulaştı; bir an durakladıktan sonra boğuk bir sesle, "Beni bir daha öp," dedi. Âdemelması bir kez daha aşağı yukarı hareket etti.

Jiafu onu biraz anlayamadığını hissetti ama az önce söylediği sözleri hatırlayarak uysalca yaklaştı ve âdemelmasını tekrar öptü. Boğazından hafif bir guruldama sesi geldiğini duydu; dudaklarını çekeceği sırada ensesinde bir ağırlık hissetti, adam elini kaldırıp başını bastırmıştı.

Jiafu içten içe hâlâ pes etmemişti; biraz da haksızlığa uğradığını hissederek, adamın baskısı altında nefes nefese başının yarısını zorla kurtardı: "Büyük Kuzen, ben gerçekten..."

Pei You'an artık daha fazla dayanamayacağını hissetti. Tek bir hareketle dönüp onu altına aldı, başını eğdi ve kızın yapmaktan çok konuşan o küçük ağzını dudaklarının arasına aldı.

Çiğ yeşil bulutları ıslatmış, kürkün üzerinde koyu bir koku asılı kalmıştı; yarı aralık işlemeli perdelerin ardında, ipek cibinliğin içinde bir nilüfer, çiğ taneleriyle geceye doğru açıyordu.

Güzelin nazlı inlemeleri yavaş yavaş yükseldi; mum ışığı perdelerde titriyor, perdelerin altın kancaları hafifçe sallanarak hisşirtili sesler çıkarıyordu.

Pei You'an tutkusunun dalga dalga kabardığını, arzularının alev alev yandığını hissetti; olağanüstü bir vahşilik içindeydi. İşleri bittiğinde, hevesini tam alamamıştı; onu kucaklayıp yıkanmaya götürmek yerine, yeşim gibi bacaklarından birini yakalayıp arkadan tekrar denemek istedi. Ama kızın alnındaki saçların terden yapıştığını, düşen çiçekler, kırılan yeşimler gibi acınası bir halde olduğunu gördü. İki eliyle yorganın ucunu kavramış, bir bıldırcın gibi başını içeri çekmiş, yüzünü göstermemek için yorganı sıkıca tutuyordu. Adam kendini tutamayıp kahkahalarla gülmeye başladı.

Vakit ertesi günün birinci nöbetine gelmişti. Gece nöbetindeki hizmetçi kadın tam uyuklamak üzereyken, iç odadan gelen o birkaç erkek kahkahasıyla irkilerek uyandı. Sesin Büyük Bey'e ait olduğunu anladı; bu kadar geç bir saatte neden hâlâ uyumadığını ve neden böyle kahkahalar attığını bir türlü anlayamadı. Merakla kalkıp pencereden içeri baktığında, odanın ışığının hâlâ yandığını gördü.

Pei You'an gülmesini bitirdikten sonra Jiafu'yu bıraktı. Onu yorganla birlikte rulo yapıp kucaklayarak banyoya götürdü. Çıktıktan sonra ışığı söndürdü. İkisi yatağa geri döndüler; adam kızı göğsüne bastırdı, elleriyle omuzlarını ve belini hafifçe ovarak yorgunluğunu aldı. Nefesleri yavaş yavaş düzene girince alçak sesle sordu: "Bir şey mi oldu? Bu gece neden aniden bana bunları söyledin?"

Jiafu yıkanıp temizlenmişti; şimdi onun göğsüne yaslanmış, sırtının ovulmasının keyfini çıkarıyor, kendini inanılmaz rahat hissediyordu. Gözleri kapalı halde esnedi; tam uykuya dalmak üzereyken adamın bu sorusunu duyunca uykusu dağıldı. Biraz tereddüt ettikten sonra küçük elleriyle onun beline sıkıca sarıldı ve alçak sesle, "Fu'er sadece Büyük Kuzeni'nin hep mutlu olmasını, Büyük Kuzeni'ne bir ömür boyu iyi bakmayı istiyor," dedi.

Pei You'an'ın içinden sıcak bir dalga geçti; onu daha da sıkı kucakladı. Karanlıkta başını eğip dudaklarını buldu, hafifçe öptü ve yumuşak bir sesle, "Biliyorum. Yoruldun mu? Geç oldu, hadi uyu," dedi.

Jiafu halinden memnundu ama nedense kalbinin derinliklerinde belli belirsiz bir hüznün vardı; adımı koyamadığı bir histi bu.

Yine de "Hı-hı," diyerek usulca gözlerini kapattı.

Gece nihayet derin bir sessizliğe büründü.

Jiafu derin bir uykuya dalmıştı; saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama dışarıdan gelen kapı çalınma sesiyle irkildi. Yarı uyanık bir halde, gece nöbetindeki hizmetçi kadının sesini duydu: "Büyük Bey, saraydan adam geldi; Majesteleri'nin acil

emri varmış, Büyük Bey'in hemen kalkıp saraya gitmesini istiyorlar!"

Jiafu uyandı. Pei You'an çoktan doğrulmuş, cibinliği aralayıp yataktan inmiş ve ışığı yakmıştı.

Jiafu gözlerini ovuşturarak onunla birlikte doğruldu. Başını cibinlikten çıkarıp su saatine baktığında, Kaplan saatinin ikinci çeyreğinde olduklarını gördü; sabah divanına daha epey vakit vardı.

Pei You'an bugün aslında iznini uzatacak, üç gün daha izin kullanacaktı. Ne olmuştu da İmparator sabahın bu köründe Pei You'an'ı çağırtmıştı?

Pei You'an üzerine bir şeyler alıp dışarı çıktı, kapıyı açıp sordu. Gelenin Cui Yinshui olduğunu öğrenince geri döndü. Bir yandan giyinirken bir yandan da Jiafu'ya, "Ben saraya gidiyorum, sen uyumaya devam et," dedi.

Jiafu'nun uykusu tamamen kaçmıştı. Vücudunu örtmek için aceleyle kendi kıyafetlerini giydi, yataktan inip onun saray kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti. İçini dışını giydirdi, kapıyı açıp hizmetçileri içeri çağırdı. Adam yüzünü yıkayıp birkaç lokma bir şeyler yedikten sonra onu kapıdan uğurladı. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Onun sözünü dinleyip yatağa dönse de bir daha uyuyamadı; sadece sabahın olmasını bekledi.

.....

Pei You'an iç avludan çıkıp ön salona geçti. Cui Yinshui orada bekliyordu; yüzünde hafif bir endişe vardı ve sürekli etrafına bakınıyordu. Pei You'an'ı görünce aceleyle yanına gitti, selam verip, "Pei Efendi, lütfen aceleyle saraya gidelim," dedi.

Pei You'an onunla birlikte hızla dışarı çıkarken yolda sordu: "Ne oldu?"

Cui Yinshui buraya kadar koşarak gelmişti, nefesi hâlâ tam düzelmemişti: "Üçüncü nöbet sırasında, saray muhafızları Sichuan Genel Valisi'nden sekiz yüz li'lik acil bir ulak getirdiler. Görünüşe göre Zhou Jin Efendi'nin fermanla Jingxiang'a gidip göçmen isyanını bastırmasıyla ilgili bir durum var. Detayları biz de bilmiyoruz; dışarıdaydık, sadece Majesteleri'nin küplere

bindiğini duyduk. Sonra manevi babam dışarı çıktı ve beni sizi çağırmam için gönderdi."

Pei You'an'ın kaşları hafifçe çatıldı; başka bir şey söylemedi, hızla kapıya yürüdü, atın dizginlerini seyisinin elinden alıp eyerine atladı ve saraya doğru dörtnala sürdü.

Kaplan saatinin ortasında, Pei You'an imparatorluk çalışma odasına vardı. İçeride ışıkların pırıl pırıl yandığını uzaktan gördü; Li Yuangui dışarıdaydı, onu görünce hemen karşıladı ve onu içeri alırken alçak sesle durumu anlattı.

Gerçekten de Zhou Jin'in fermanla göçmen isyanını bastırma meselesinde büyük bir çuvallama yaşanmıştı.

Jingxiang'a ilk vardığında yıldırım gibi sert önlemler almış, emirlere uymayan göçmenlere "isyancı" damgası vurmuş, güneybatıdaki komşu eyaletlerden asker toplayarak şiddetli bir kuşatma başlatmıştı. Başlangıçta etkili olmuş, bir grup "isyancı"yı öldürerek gözdağı vermiş, ardından devlet adına göçmenleri göçe zorlamıştı. Milyonlarca göçmen çaresizlik içinde evlerini ve topraklarını terk edip dönüşü olmayan bir yola düşmüştü. Devlet onlara ne toprak vermiş ne de yerleşecekleri bir yer ayarlamıştı; aksine hepsini sınır bölgelerine sürgüne göndermiş, gitmek istemeyenleri anında isyancı ilan edip bir araya toplayarak katletmişti. Sayısız göçmen, kırbaç ve sopa zoruyla nehir boyunca Yunnan ve Guizhou sınırlarına doğru sürülmüş, yollarda sayısız ceset bırakmışlardı. Bir de havaların sıcak olması sebebiyle salgın hastalıklar baş göstermiş, cesetler nehirde yüzmeye başlamış, leş kokusu göğü kaplamış, öyle ki nehir tıkanmıştı; manzara adeta dünyadaki bir cehennemi andırıyordu.

Sadece birkaç gün önce, artık dayanamayan bir grup göçmen gizlice haberleşerek gece vakti ayaklanmış, muhafızları öldürüp silahlarını ele geçirmişlerdi. Ardından isyan büyümüş, katılanların sayısı yüz binleri bulmuş ve devlete açıkça başkaldırmışlardı. Hepsi Jingxiang'a doğru geri dönmüş, yolları üzerindeki şehirleri ele geçirmişlerdi; isyanın boyutu o kadar büyüktü ki yerel yetkililer korkudan kaçmış, savaşmaya cesaret edememişlerdi.

Zhou Jin işin başarıyla sonuçlandığını sanıp başkente zafer haberi yollamış, ardından başarılarını sunmak üzere başkente dönmeye hazırlanırken bu haberi almıştı. Alelacele geri dönmüş, isyanı bastırmak için tekrar asker toplamaya çalışmıştı. Sichuan Genel Valisi zaten onunla anlaşamıyordu; yaptıklarına daha fazla göz yummayarak acil bir ulakla onu İmparator'a şikâyet etmiş, her şeyi detaylarıyla anlatmış, onu başarı hırsıyla hareket etmekle, masumları katletmekle ve güneybatıdaki bu isyanın asıl sorumlusu olmakla suçlamıştı.

"Majesteleri sinirden bütün gece uyuyamadı; sabahı beklemeden beni sizi ve Savaş Bakanlığı yetkililerini çağırmam için gönderdi. O efendiler de birazdan burada olurlar."

Li Yuangui böyle dedi.

Kaplan saatinin sonu gelmeden Savaş Bakanı Chen Tingjie, Sağ Sima Lu Xiang, güneybatı eyaletlerinin askeri işlerinden sorumlu Liu Jiushao, Zhou Jin'in babası Zhou Xing ve Veliaht Prens gibi isimlerin hepsi gelmişti.

Chen Tingjie ve diğerleri uykularından uyandırılıp saraya gelmiş, saray kapısından buraya kadar bir solukta koşmuşlardı; hepsi nefes nefeseydi. Özellikle yaşları biraz daha ileri olan Lu Xiang ve Zhou Xing ter içinde kalmış, soluk soluğa kalmışlardı. İçeri girdiklerinde Xiao Lie'nin yüzünün asık olduğunu gördüler, ne olduğunu anlayamadılar; secde ettikten sonra kalkmaları söylenmeyince dizleri üzerinde beklemeye devam ettiler. Bir süre sonra nihayet kalkmaları söylendi ve İmparator'un sesini duydular: "Zhou Jin'in güneybatıya gidip göçmenleri yatıştırma meselesinde bir gelişme var mı?"

Chen Tingjie'nin içi rahatladı, aceleyle cevap verdi: "Majesteleri'ne arz ederim, tam da dün Savaş Bakanlığı Zhou Jin'in raporunu aldı. Raporda, İmparatorluk lütfuna minnettar kalarak dağlardan inip işlerine dönmeyi kendi istekleriyle kabul eden göçmenlerin sayısının beş yüz yedi bini aştığı, otuz isyancı liderinin yakalandığı, altı yüz yirmi kişinin başının kesilip ibret için sergilendiği, ölüm cezasından muaf tutulup sürgüne gönderilenlerin sayısının otuz iki bini bulunduğu, isyancılardan ele geçirilen silah ve teçhizatın üç bin iki yüz elli parça olduğu, beş binden fazla at, sığır ve katır ele geçirildiği, büyük bir zafer kazanıldığı ve güneybatı halkının İmparatorluk lütfunu öve öve bitiremediği belirtiliyor. Kulunuz dün gece raporu hazırladı, bugün sabah divanında Majesteleri'ne zaferi müjdelemeyi planlıyordum..."

Chen Tingjie raporu sunarken Zhou Xing'in yüzünde gururlu bir ifade belirdi. Xiao Yintang ise İmparator'un giderek karararı bakışlarını görünce içinde aniden kötü bir his uyandı.

İmparator başını salladı, sesi daha da derinleşti: "Kendi istekleriyle dağlardan inip işlerine dönen o göçmenler nasıl yerleştirildi?"

"Majesteleri'ne arz ederim, Zhou Jin'in zafer raporuna göre, bir kısmı kendi istekleriyle memleketlerine dönmüş, geri kalanlar ise seve seve Yunnan ve Guizhou gibi bölgelere sınırları korumak ve toprak işlemek üzere gitmişler. Artık nüfus kütüğüne kaydedilip göçmenlikten çıkıp dürüst vatandaş olmuşlar. Büyük Wei'mizi on yıllardır rahatsız eden göçmen belası böylece kökünden çözülmüş oldu..."

"Saçmalık!"

Xiao Lie o kadar öfkeliydi ki ağzını bozmuştu; herkes şaşkına döndü, Chen Tingjie de donakalmıştı.

"Hışışt" diye bir sesle Xiao Lie önündeki fermanı kapıldığı gibi, az önce bülbül gibi şakıyan Chen Tingjie'nin kafasına fırlattı ve öfkeyle kükredi: "Bu, Sichuan Genel Valiliği'nin dün gece bana gönderdiği sekiz yüz li'lik acil rapor! Hepiniz gözünüzü dört açın da güneybatıda şu an neler oluyor bir bakın!"

Ferman Chen Tingjie'nin şapkasını yamultup yere düştü. Şapkasını düzeltmeye bile fırsat bulamayan Chen Tingjie aceleyle fermanı yerden aldı, hızla göz gezdirdi ve yüzü bembeyaz oldu. Yanındaki Lu Xiang ve Liu Jiushao hemen fermanı alıp okudular, birbirlerine bakıp Zhou Xing'e uzattılar. Zhou Xing aceleyle alıp göz gezdirdi; eli titredi ve "pat" diye bir sesle ferman yere düştü.

"Ne güzel kendi istekleriyle dağlardan inip işlerine dönmüşler! Ne güzel İmparatorluk lütfunu övüyorlarmış!" Xiao Lie ayağa kalktı.

"Sanırım bu kin ve nefret göklere kadar ulaştı!"

Bu sözler çok ağırdı; sadece Chen Tingjie titremekle kalmadı, normalde diz çökme zorunluluğundan muaf olan Zhou Xing bile "güm" diye dizlerinin üzerine çöküp suçunu kabul etti.

Xiao Lie soğuk bir şekilde güldü: "Neden korkuyorsunuz? Küfredilecek biri varsa, o da arkamdan bana küfredenlerdir; bu dünyada olmasa bile öteki dünyada cezasını bulacağımlı!"

Zhou Xing art arda başını yere vurarak titreyen bir sesle

konuştu: "Majesteleri, Zhou Jin devletin başındaki bu belayı bir an önce temizlemek için acele ettiğinden yanlış adımlar attı. Majesteleri'nin onun her zaman devlete sadık olduğunu göz önünde bulundurarak onu affetmesini umuyorum!"

Chen Tingjie de ekledi: "Majesteleri, Zhou Jin'in raporunda başarılarını abartmış olma ihtimali var ancak Sichuan Genel Valiliği'nin raporu da tek taraflı olabilir. Kulunuz Majesteleri'nden konuyu aydınlatmasını ve tek bir tarafa inanmamasını rica eder."

Xiao Lie, "Seni dinlersem her iki tarafı da dinlemiş oluyorum ama başkasını dinlersem tek tarafa inanmış oluyorum, öyle mi?" dedi.

Chen Tingjie'nin alnından terler boşaldı, aceleyle başını yere vurarak af diledi.

Xiao Lie'nin bakışları başından beri hiç konuşmayan Xiao Yintang'a kaydı ve soğuk bir sesle, "Veliaht Prens, yanlış hatırlamıyorsam Zhou Jin'i sen nermiştin, üstelik askeri yemin bile etmiştin. şimdi işler yolunda gitmediği gibi bir de isyan çıktı, neden konuşmuyorsun?" dedi.

Xiao Yintang başını yere vurdu ve kelime kelime konuştu: "İmparator Babam, Zhou Jin başarı hırsıyla hareket edip isyana sebep oldu, oğlunuzun söyleyecek hiçbir sözü yok. Onu ben nerdiğime ve yemin ettiğime göre, oğlunuz aynı cezayı çekmeye razıdır! Ancak İmparator Babam ceza vermeden önce, oğlunuzun hatasını telafi etmesine izin vermenizi rica ediyorum; oğlunuz hemen güneybatıya gidip isyanı bastırmaya hazırdır!"

Xiao Lie soğuk bir şekilde, "Ne o, nehirleri cesetlerle doldurup bütün dünyayı bize düşman mı edeceksin?" dedi.

Xiao Yintang'ın yüzü kıpkırmızı oldu; çalışma odasına ölüm sessizliği çöktü.

Xiao Lie, Lu Xiang'a döndü: "Sağ Sima'nın fikri nedir?"

Lu Xiang dört dönemdir devlet kademesinde yer alan, sarayın en kıdemli isimlerinden biriydi. Hafifçe ksrp titreyen bir sesle konuştu: "Majesteleri'ne arz ederim, göçmen isyanları her dönemde olmuştur; önceki hanedanlıklar da bunları bastırmamış

değildir ancak bunlar hep geçici çözümler olmuştur. O an dağıtılsalar bile bir felaket veya savaş anında tekrar toplanıp çoğalırlar; kökleri derindir ve söküp atması zordur. Üstelik bu seferki isyanın boyutu eşi benzeri görülmemiş büyüklüktedir; güneybatı aynı zamanda Majesteleri'nin doğup büyüdüğü yerdir, asla hafife alınmamalıdır. Kulunuzun fikrine göre, şu an en acil iş bir an önce isyanı bastıracak yetkili birini göndermektir. Veliaht Prens gönüllü olmuştur ancak bir ülkenin veliahdı devlete hizmet etme arzusu taşısı da asla tehlikeye atılmamalıdır. Kulunuzun fikrine göre, bu işin üstesinden gelebilecek tek bir kişi vardır."

O ismini söylemeden herkesin aklına aynı kişi gelmişti.

Xiao Lie sordu: "Kim?"

Lu Xiang cevap verdi: "Bu işin başındaki kişinin hem yıldırım gibi sert önlemler alabilmesi hem de insanları şefkatle kucaklayabilmesi gerekir. Kulunuzun fikrine göre, bu iş için Devlet Sekreterliği Sağ Şansölyesi Pei Efendi'den başkası düşünülemez."

Liu Jiushao, "Kulunuz da aynı fikirdedir," dedi.

.....

Sabah oldu, Pei You'an dönmedi. Jiafu kalkıp yüzünü yıkadıktan sonra mecburen Ci'en Tapınağı'na gitti.

Öğleden sonra bir haber geldi.

Veliaht Prens'in dayısı Zhou Jin'in yanlış yöntemleri güneybatıdaki göçmenleri isyana teşvik etmiş, Pei You'an kriz anında göreve çağrılarak İmparator tarafından Güneybatı Pasifikasyon Genel Valisi olarak atanmıştı. Durumun aciliyeti sebebiyle birkaç gün içinde yola çıkacak, başkentten ayrılıp isyanı bastırmak üzere Jingxiang'a gidecekti.

Haber çok ani gelmişti. Yaşlı Hanım Pei hemen Jiafu'yu eve gönderdi; o gece tapındaki işleri rahiplere devredip kendisi de adamlarıyla birlikte en büyük torununu uğurlamak için geri döndü.

Şu an yazın sonlarıydı; bu gidişle ne zaman döneceği meçhuldü.

Yarın yola çıkacaktı; bugün bütün gün saraydaydı.

Jiafu yanındaki hizmetçilerle birlikte onun eşyalarını hazırlarken içinden ağlamak geliyordu; bu, ayrılmak istememenin verdiği bir histi. Ancak Pei ailesinin ve hizmetçilerin önünde duygularını zerre kadar belli etmeye cesaret edemiyordu.

Akşam olduğunda, Pei You'an nihayet saraydan döndü.

Yaşlı Hanım onun için bir veda yemeği hazırlatmıştı. İki ailenin mensupları aynı masada toplandı.

Bu yemeğin atmosferi oldukça tuhaftı.

İkinci Hanım Meng başından sonuna kadar sürekli gülüp konuşuyor, Pei You'an'ın İmparator'un gözüne nasıl girdiğini övüp duruyordu. Xin Hanım'ın yüzünde de bir gülümseme vardı ama bu gülümsemenin içten olmadığı çok açıktı.

İmparator fermanını çoktan vermişti; Zhou Jin'i sadece üç eyaletin askeri işlerinden sorumlu genel vali görevinden almakla kalmamış, Savaş Bakan Yardımcılığı görevinden de azletmişti. Derhal başkente dönmesi ve Savaş Bakanlığı ile Yüksek Mahkeme tarafından yargılanması emredilmişti.

Söylentilere göre İmparatoriçe onun için af dilemiş ama İmparator onu da reddetmişti.

Geçen seferki Zhang ailesi meselesinin yankıları henüz dinmemişken, bu sefer de Zhou Jin'in durumu yüzünden Zhou ailesi yeniden herkesin odak noktası haline gelmişti.

Oğullarına Zhou Jiao'e'yi almışlar, evlendikten sonra bu gelinin pek de tekin olmadığını anlamış ama Zhou ailesinin gücü hatrına ses çıkarmayıp sineye çekmişlerdi. Şimdi ise evleneli daha ne kadar olmuştu ki Zhou ailesi böyle bir tokat yemişti.

Xin Hanım'ın yüzünün gülmemesi gayet doğaldı.

Yemekten sonra Pei You'an, Yaşlı Hanım'ı bizzat odasına götürdü. Yaşlı Hanım ona bazı öğütler verdikten sonra Pei You'an'ın bir şey söylemek isteyip de sustuğunu görünce, "Merak etme, karına babaannen göz kulak olacak. Tek dileğim, İmparator'un görevini başarıyla tamamlayıp bir an önce

dönmen," dedi.

Pei You'an diz çöküp başını yere vurdu, kalkıp gitmek üzereyken iki adım attıktan sonra arkasına döndü. Babaannesinin orada oturduğunu, yüzünde bir gülümsemeyle arkasından baktığını, vücudunun hafifçe kamburlaştığını ve inanılmaz derecede yaşlı görüldüğünü fark etti. Bir an tereddüt ettikten sonra geri dönüp, "Babaanne, son zamanlarda pek keyifsiz görünüyorsun. Ben evde yokken kendine çok dikkat etmelisin. Döndüğümde A-Fu'ya tembihleyeceğim, sana daha çok baksın. Babaanne, en ufak bir rahatsızlık hissedersen hemen Doktor Hu'yu çağırıp muayene ol, bugün doktorla özel olarak konuştum," dedi.

Yaşlı Hanım gülümsedi: "Babaannen biliyor."

Pei You'an Yaşlı Hanım'a son bir kez bakıp odadan çıktı. Tam kapıya varmıştı ki Yaşlı Hanım'ın aniden ona seslendiğini duydu; durdu ve geri döndü.

Yaşlı Hanım ona seslenmişti ama bir süre hiçbir şey söylemedi; sadece torununa baktı. Uzun bir sessizliğin ardından alçak sesle sordu: "You'an, on altı yaşındayken, başkentten ayrılmadan önce seni nasıl dövdüğümü hatırlıyor musun?"

Pei You'an sessiz kaldı.

Yaşlı Hanım iç çekti: "O zamanlar bana gelip öz annenin kim olduğunu, madem ilk eşten doğan en büyük oğul değilsin, neden başkasının yuvasına konup hatayı hatayla sürdürmene izin verdiğimi sormuştun. Bugün bile gelip bana aynı soruyu sorsan, babaannen yine sana cevap veremez. Babaannene kızgın değilsin, değil mi?"

Pei You'an hafifçe gülümsedi: "Babaanne, o zamanlar toydum, seni üzdüm. Lütfen kafana takma; You'an o gün olanları çoktan unuttu ve bir daha asla sormayacak."

Yaşlı Hanım'ın gözleri hafifçe doldu, başını salladı: "Böyle düşünmen babaanneni çok mutlu etti. Şimdi sana aklından çıkarmaman gereken bir şey söyleyeceğim. Doğum, insanın seçebileceği bir şey değildir. Bu dünyada yaşarken adımlarını dürüstçe atarsan, yerin, göğün ve kendi vicdanının karşısında

başın dik olur. Babaannenin gözünü arkada bırakmayacağını biliyorum."

Pei You'an hafifçe irkildi, bir an durduktan sonra tekrar Yaşlı Hanım'ın önünde diz çöküp ciddiyetle başını yere vurdu: "Gözün arkada kalmasın babaanne. Bugün verdiğin bu öğüdü You'an kalbine kazıyacak."

Yaşlı Hanım gülümsedi: "Eskiden yalnızdın, babaannen hep bir yere gidip gelirken ardında bırakacak kimsen olmadığını düşünür, senin için endişelenirdi. Şimdi evlendin, babaannenin içi rahat. Tamam, benim söyleyeceklerim bu kadar, sen dön artık. Yarın yola çıkıyorsun, eminim sizin de birbirinize söyleyecek sözleriniz vardır."

Pei You'an ayağa kalktı, Yaşlı Hanım'a son bir kez baktı; onun orada oturup gülümseyerek kendisine el salladığını gördü.

.....

Pei You'an adımlarını yavaş yavaş hızlandırarak odaya girdi. Tanxiang, Dadı Liu ve diğerleri hiçbir şey söylemeye gerek kalmadan birer birer odadan çıktılar ve çıkarken kapıyı da kapattılar.

Jiafu onun kollarına atıldı, adam onu kucaklayıp yatağa götürdü.

O gece şefkat ve sevgi doluydu.

Jiafu başlarda ağlamamak için kendini tuttu; ta ki sabah olup kalkana, onun kıyafetlerini tek tek giydirip son olarak kemerini bağlayana kadar. Sonunda dayanamayıp bir damla gözyaşı döktü ama hemen silip gülümsedi: "Büyük Kuzen, merak etme; sözlerini aklımda tutacağım, hem kendime hem de babaanneme iyi bakacağım. İkimiz birlikte senin dönmeni bekleyeceğiz."

Pei You'an onu kollarına aldı ve sıkıca kucakladı.

Sabah olmuştu. Jiafu, Yaşlı Hanım Pei ve diğerleriyle birlikte onu kapıdan uğurladı.

Büyük kapının içinde durmuş, Pei You'an'ın sırtının sabahın alacasında yavaş yavaş kayboluşunu izledi.

"Ne o, artık bana eşlik etmek istemiyor musun?"

O yakışıklı yüzü, ölümün gri gölgeleriyle kaplanmış adamın bakışları hafifçe soğudu ve ejderha yatağının önünde diz çökmüş olan eşsiz güzellikteki kadına baktı.

Arka sarayda üç bin güzel vardı ama o, adamın tek gözdeliği idi.

"Kulunuz emrinize amadedir Majesteleri."

Kadın böyle cevap verdi; alnını yere değdirdi ve uzun süre doğrulmadı.

Adamın gözlerinde teselli bulmuş bir ifade belirdi; son gücüyle onu kollarına aldı, sonsuz bir pişmanlık ve hüsrarla kadına mırıldandı: "A-Fu, beni suçlama. Eğer bir sonraki hayatımız olursa, sana mutlaka İmparatoriçelik tahtını vereceğim."

.....

Xiao Yintang bir çığlık atarak gözlerini fal taşı gibi açtı, yataktan fırlayıp oturdu. Ter içindeydi; korkudan elleri bile hafifçe titriyordu.

"Veliaht Prens Hazretleri, neyiniz var?"

Yanında uyuyan cariyelerden biri uykusundan fırladı, aceleyle kalkıp yanına diz çöktü ve korku dolu gözlerle ona baktı.

Geçen seferki Cao kızı olayından beri Veliaht Prens'in huyu giderek daha karanlık ve dengesiz bir hal almıştı. Veliaht Prenses'in hastalığı bugüne dek iyileşmemişti ve ortalarda pek görünmüyordu. Doğu Sarayı'nda hayalet dolaştığı söyleniyordu; Cao kızının kaldığı odadan bazen gecenin köründe tüyler ürpertici ağlama sesleri geliyordu. Ne hadımlar ne de hizmetçi kızlar oraya yaklaşmaya cesaret edebiliyordu; herkes zaten can derdindeyken, bir de yarım ay önce dayısı başını belaya sokmuş, Veliaht Prens de İmparator'dan azar işitmişti. Özel anlarında

Veliaht Prens'in öfkesi daha da çekilmez oluyordu.

Xiao Yintang hızla başını çevirip yanındaki yarı çıplak kadına iğrenerek baktı ve kısa, keskin bir sesle "Defol," dedi.

Cariye affedilmiş gibiydi; kıyafetlerini giymeye bile fırsat bulamadan, göğsünü kapatacak bir şeyler kapıp aceleyle yataktan indi ve odadan koşturarak çıktı.

Vakit dördüncü nöbeti; gecenin en derin anıydı.

Xiao Yintang yavaşça yatağa geri uzandı, gözlerini kapattı ama artık uykudan eser kalmamıştı.

Zihninde dünkü gündüz yaşananlar canlandı.

Dün, imparatorluk ailesinden Heyang Kralı'nın annesi Cariye Pan ölmüş, saray bir günlük yas ilan edip cenaze töreni düzenlemişti. Xiao Yintang da başsağlığı dilemek için oradaydı ve Wei Dükü'nün malikânesindeki kadınları uzaktan görmüştü.

Aralarında Zhen kızı, yani rüyalarındaki o kadın da vardı.

Geçen yıl Quanzhou'ya gidip döndüğünden beri, Xiao Yintang zaman zaman Zhen ailesinin bu kızını rüyasında görür olmuştu.

Rüyaları çok tuhaftı. Başlarda sadece parça parçaydı. Hep onunla seviştiğini görüyordu. Onun bedenine doyamıyor, uysallığına ve masumiyetine bayılıyordu.

Bunda aslında tuhaf bir şey yoktu; o gün onu zorla arabasına bindirip şehirden çıkardığında, Zhen ailesinin bu kızına karşı zaten bir şeyler hissetmişti. Gündüz düşünülenler gece rüyaya girerdi.

Ama yavaş yavaş, rüyalar tekrarlanmaya başladıkça, sanki rüyasında şu anki hayatına benzeyen ama farklı olan başka bir hayat yaşamış olduğunu belli belirsiz fark etmeye başladı.

Bu dünyada kız, onun çekindiği tek kişi olan Pei You'an ile evlenmişti.

Rüyasında ise önce Pei Xiuzhi ile evlenmiş, ardından kendisi onu zorla almış ve kızı kimsenin dokunamayacağı yasaklı oyuncağı yapmıştı. Tahta çıkışına kadar bu böyle sürmüştü; ancak iki yıl sonra, kuzeydeki barbarlara karşı bizzat sefere çıkma hatasına düşmüş, beklenmedik bir şekilde yaralanıp

tedavisi mümkün olmayınca, ölmeden önce ondan ayrılamamış ve onun da kendisiyle birlikte ölmesini istemişti.

Her şey orada aniden kesilmişti.

Sanki başka bir hayat yaşamış gibi hissettiren bu rüya, önceleri çok bulanıktı. Yakalayıp net bir şekilde görmek istiyordu ama gözlerinin önünde hep bir sis perdesi vardı.

Ancak bu gece, rüyadan tekrar uyandıktan sonra, nihayet her şeyi net bir şekilde kavramıştı.

Pei You'an... Xiao Lie onu Wuding'e getirdiğinde daha bir çocuktuk; o zamandan beri Xiao Yintang'ın kalbine nifak tohumları ekilmişti.

O zamanlar, babasının beklediği gibi, kendisinden pek de büyük olmayan bu Pei soyadlı kişiyle asla omuz omuza olamayacağını biliyordu.

O dönemde aralarında henüz bir çatışma yoktu. Pei You'an'a duyduğu düşmanlık tamamen insan doğasından kaynaklanıyordu.

Xiao Yintang yetenekliydi ve prensliğin tek oğlu olarak el üstünde tutuluyordu; bu da onda son derece kibirli bir karakter yaratmıştı.

Kendisinden daha üstün birinin varlığına tahammül edemezdi.

Ve Pei You'an'ın gelişi her şeyi altüst etmişti.

Ona "genç vezir" diyorlardı ve dünyanın ona taktığı bu lakap zerre kadar abartılı değildi. Wuding'e gelip yaraları iyileştikten kısa süre sonra devlet işlerindeki olağanüstü yeteneğini göstermiş, daha sonra Wuding'deki isyanda ve kuzey barbarlarına karşı verilen savaşta askeri dehası da gökteki yıldızlar gibi parlamıştı.

Xiao Yintang da kesinlikle yetenekliydi ama asla Pei You'an ile boy ölçüşemezdi. Pei You'an'ın yanında sönük kalmaya mahkûmdu.

O tahta çıktığında Pei You'an öleli yıllar olmuştu ama ünü hâlâ dillerdeydi. Suye Şehri'nde halkın onun için yaptırdığı tapınakta tütsüler hiç sönmüyor, her doğum gününde insanlar

dört bir yandan gelip tütsü yakıyor, heykeline secde edip dilek diliyorlardı.

Ölümünden sonra Pei You'an halkın gözünde adeta ilahlaşmış, onları koruyan bir puta dönüşmüştü.

Xiao Yintang tahta çıktıktan sonra, tüm bakanların itirazlarına rağmen inatla kuzey barbarlarına karşı sefere çıkmasının en büyük nedeni, uzun zamandır birinin gölgesinde kalmanın yarattığı o derin baskı hissiydi.

Bakanlara ve dünyaya, Xiao Yintang'ın Pei You'an'dan aşağı kalır yanı olmadığını, sadece daha önce fırsat bulamadığını kanıtlamak için sabırsızlanıyordu.

Kıskançlık ve harcanmışlık hissinin yanı sıra, Xiao Lie'nin bu yabancıya gösterdiği olağanüstü ilgi ve sevgi de Xiao Yintang'ı son derece rahatsız ediyordu.

Hatta bazen, eğer Pei You'an babasının başka bir oğlu olsaydı, babasının hiç tereddüt etmeden kendisini bir kenara atıp Pei You'an'ı veliaht yapacağını bile hissediyordu.

Kıskançlık tohumları kalbinde işte böyle günden güne kök salıp filizlenmişti.

Xiao Yintang dişini sıkıyordu.

Sonra bir gün beklenmedik bir şey oldu.

Xiao Lie'nin tahta çıkışının ikinci yılıydı. Pei You'an başarılarıyla devletin zirvesine yerleşmişti. Gücü doruktayken, kuzey barbarları sınıra saldırdı. Nedendir bilinmez, aniden başkentten ayrılmak istediğini söylemiş ve sınır komutanı olarak kuzeye gitmişti; yıllar geçmiş ama bir daha başkente dönmemişti.

Bu hareketi, Xiao Yintang da dâhil olmak üzere tüm sarayı şaşkına çevirmişti. Daha sonra kuzeyde barbarlara korku saldığı ve halka huzur getirdiği haberleri başkente gelmeye devam etmiş, Xiao Yintang'ın kalbine iğne gibi batmıştı ama o zamanlar duygularını hâlâ bastırabiliyordu. Ta ki bir gün, öz annesi Zhou'dan o korkunç sırrı öğrenene kadar.

Annesi Zhou ona, belki de bu sır yüzünden Pei You'an'ın başkentten ayrılmayı seçtiğini, İmparator'un da gitmesine izin

vermek zorunda kaldığını söylemişti.

Xiao Yintang'ı, Pei You'an'ın gitmesiyle rahat bir nefes alabileceğini sanmaması konusunda uyarmıştı. Bu çok tehlikeli bir tehditti. Eğer bir gün İmparator fikrini değiştirirse, veliahtlık tahtı tehlikeye girerdi.

Xiao Yintang işte o zaman uykudan uyanmıştı.

Yıllardır süren şüpheleri ve kıskançlığı o an kalbini tamamen esir almıştı.

Bir karar verdi.

Pei You'an'ın kuzeye gittikten sonraki yıllarda sağlığının pek iyi olmadığını ve zaman zaman ilaç kullandığını biliyordu.

Xiao Yintang gizlice planlar yaptı, çok uğraştı ve altı ay sonra nihayet sınır komutanlığının mutfağına girebilen bir hizmetçiyi satın alarak Pei You'an'ın ilacına renksiz ve kokusuz bir zehir kattırdı.

Sınırdaki bir kış gecesi idi; beyaz otlar, sarı kumlar; Ji Kapısı'na kar yağıyordu. İlaç Pei You'an'ın çalışma odasına getirildiğinde, her zamanki gibi hemen içmemiş, işlerine de dönmemiş, elindeki fırçayı bırakıp mum ışığına karşı bir süre sessizce oturmuştu.

Odadaki kömür ateşi sönmüş, içeriye soğuk sızmaya başlamıştı.

Hizmetçi o sırada dışarıdan gizlice onu izliyordu. Daha sonra anlattığına göre, Pei You'an'ın yüzü sakindi, sanki dalgın dalgın bir şeyler düşünüyordu.

Yılların yorgunluğu ya da zihinsel yıpranması yüzünden biraz zayıflamıştı; yüzü bembeyazdı, o gece giydiği beyaz içlik gibi kar kadar soğuk görünüyordu.

Uzun süre sessizce oturdu, ta ki ilaç buz gibi olana, üzerinde tek bir buhar damlası kalmayana kadar.

Sonunda bakışlarını ilaca çevirdi, uzun süre baktı; hizmetçi paniğe kapılıp yakalandığını sandığı anda, ilacı eline alıp bir dikişte içti.

O gece yarısı Pei You'an'ın eski hastalığı nüksetti; ağzından kanlar boşaldı. Adamları haberi alıp gözyaşları içinde yanına

koştuklarında, o hiç istifini bozmadan gülüp konuşmaya devam etti ve sabaha karşı hayata gözlerini yumdu.

Xiao Yintang, Pei You'an'ın o an ne anladığını, yaşamak istemediği için mi ölümü seçtiğini, yoksa zehri yanlışlıkla içip kan kusarak mı öldüğünü hiçbir zaman bilemedi.

Bunun bir önemi de yoktu. Önemli olan, rüyasında yaşadığı o dünyada kendisinin son kazanan olmasıydı.

Pei You'an'ın ölümünden bir yıl sonra Xiao Yintang, İmparator'un kendisinden şüphelendiğini fark etmiş, işi şansa bırakmamak için kusursuz bir saray darbesi planlamış ve tahtı ele geçirerek Büyük Wei'nin yeni imparatoru olmuştu.

Rüyasındaki tek hatası, tahta çıktıktan sonra bizzat sefere çıkmasıydı. O yanlış karar genç yaşta ölmesine neden olmuş, içinde sonsuz bir ukde bırakmıştı!

Xiao Yintang gözlerini tekrar açtı, yataktan fırladı, büyük adımlarla pencereye gitti, kollarını açıp yatak odasının o ağır pencerelerini hızla itti. Zifiri karanlık gece göğüne bakarak içindeki o kirli havayı uzun uzun dışarı üfledi; önceki tüm bunalımları silinip gitmişti.

Gündüz kayınpederi ona gizlice, şu an yapması gereken tek şeyin sabretmek olduğunu, değişmeyenle değişeni karşılaması gerektiğini söylemişti.

İmparator'un başka oğlu olmadığı sürece ve o da gücünü gizlemeyi bildiği müddetçe, bu veliahtlık tahtı asla başkasının eline geçmeyecekti.

Adam haklıydı; Xiao Yintang da şu an aceleyle harekete geçmenin sırası olmadığını biliyordu.

Ama bu gerçek gibi hissettiren rüya deneyimi sadece ruhunu canlandırmakla kalmamış, hırslarını besleyen verimli bir toprak gibi ona her şeye hâkim olduğu, ipleri elinde tuttuğu o tatmin edici hissi vermişti.

Başkalarının elinde oyuncak olan bir veliaht olmaktansa, rüyasında erken tattığı o zirveye çıkıp dünyaya tepeden bakmanın hazzını arzuluyordu.

Kesinlikle sabredecekti; doğru zaman gelene kadar bekleyecek ve fırsatını bulduğunda asla ıskalamayacaktı.

İstedığı gibi tahta çıktığında, aynı hataları tekrarlamayacaktı.

Zhen kızı rüyasında elinin altındaydı; yaşarken onun kadınıydı, ölürken de onun hayaleti olmuştu.

Bu dünyada ise aralarında uçurumlar vardı; tıpkı bugünkü tesadüfi karşılaşmalarında olduğu gibi, ona bakabiliyor ama dokunamıyordu.

Ama eninde sonunda onun olacağını biliyordu; bu kaderdi.

Tıpkı rüyasındaki hayatta olduğu gibi, o göklerin seçtiği gerçek ejderhaydı ve sonunda her şeyi elde etmişti.

Bu hayatta da aynısı olacaktı.

Buna zerre kadar şüphesi yoktu.

Heyang Prensi'nin validesi Bayan Pan ile Yaşlı Hanımefendi Pei eski dostlardı. Bayan Pan'ın vefatı üzerine düzenlenen cenaze törenine Yaşlı Hanımefendi bizzat katılmıştı. Ancak dönüşünde, belki de aniden değişen hava yüzünden iştahı kesilmiş, yiyip içmeden kesilmeye başlamıştı. Havaaların soğumasıyla birlikte, gündüzleri bile vaktinin çoğunu derin ve sersemletici uykularda geçirir olmuştı.

Jiafu'nun zihninde bir anı canlandı; önceki hayatında Yaşlı Hanımefendi Pei, Xiao Lie tahta çıktıktan kısa bir süre sonra vefat etmişti. Bu yüzden şimdi, hanımefendinin sağlığının bozulduğunu görünce, üstelik Pei Youan da evde yokken, büyük bir endişe ve kaygıya kapıldı. Gece gündüz yanında olup ona bizzat hizmet etmekle kalmıyor, saray hekimlerini de sık sık çağırıp tedavisini yaptırıyordu.

Buna rağmen hanımefendinin vücudu, bitmek üzere olan bir kandil gibiydi; ışığı yavaş yavaş sönüyordu. Jiafu'nun kalbinde uğursuz bir önsezi filizlenmeye başladı.

Pei Youan'ın evden ayrılışının üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti ki, Jiafu ondan ilk mektubunu aldı.

Mektup kısa ve özdü; tıpkı Pei Youan'ın günlük hayattaki konuşma tarzı gibiydi.

Mektupta, yarım aydır Jingxiang ve Nanyang civarına ulaştığını, işlerin yolunda gittiğini, merak etmemesini ve kendisi adına babaannesine selam iletmesini yazmıştı.

Mektubun sonunda ise bir kitap listesi eklemişti. Listedeki kitapların hepsinin kendi kütüphanesinde olduğunu belirtmişti. Boş vakitlerinde bu kitapları sırasıyla, basitten zora doğru okuyarak vakit geçirmesini söylüyordu. Listeyi bitirdiğinde kendisinin de muhtemelen başkente dönmüş olacağını eklemişti.

Pei Youan gittiğinden beri Jiafu gündüzleri Yaşlı Hanımefendi ile ilgileniyor, geceleri ise hasretle dolup taşıyordu. Bazen onu

öyle çok özlüyordu ki gecenin yarısına kadar gözüne uyku girmiyordu. Bugün nihayet mektubunu almıştı; mektupta tek bir özlem cümlesi olmasa da, onun bizzat hazırladığı bu kitap listesi Jiafu'yu ziyadesiyle mutlu etmişti. Kalbi biraz tatlı bir huzur, biraz da hüznle doluydu; keşke babaannesi iyileşseydi de her şey mükemmel olsaydı.

Hanımefendinin yanına gitti.

Hanımefendi bütün sabah uyumuştı, yeni uyanmıştı ve biraz daha iyi görünüyordu. Pei Youan'ın mektubundaki selamları ve iyi haberleri duyunca gülümsedi, başıyla onayladı. O sırada Bayan Xin, İkinci Yenge ve Zhou Jiao'e de yemek servisi için geldiler. Bir süre kaldıktan sonra hanımefendi hepsini geri gönderdi. Jiafu'ya da kalmasına gerek olmadığını, gidip öğle uykusuna yatmasını söyledi. Ayrıca bir mektup yazarsa, gereksiz yere endişelenmemesi için sağlığının bozuk olduğundan bahsetmemesini özellikle tembihledi.

Jiafu odasına döndüğünde uyuyacak hâli yoktu; tam masaya oturup mektup yazmaya hazırlanırken Kahya Kadın Liu içeri girdi. Yanında durup bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama tereddüt etti.

Jiafu ne olduğunu sordu.

Kahya Liu yanına yaklaşıp alçak sesle konuştu: “Hanımım, duydum ki son iki gündür hizmetçiler arasında dedikodular dönüyormuş. Eskiden o cariye hanımın kaldığı odadan gece yarısı ağlama sesleri geliyormuş, bir de...”

Duraksadı.

“Bir de ne?”

Jiafu hemen kalemını bırakıp başını çevirdi.

“Bir de... gece yarısı birinin, saç başı darmadağın, dili dışarıda, asılmış bir hayalet gördüğünü söylüyorlar. Büyük Beyefendi'nin eskiden kaldığı avlunun önünde dolanıp duruyormuş...”

Kahya Liu, Jiafu'nun yüzüne bakarak kem küm ederek anlattı.

Jiafu'nun içindeki öfke yavaş yavaş kabarmaya başladı.

Pei Youan gideli daha kaç gün olmuştu, Yaşlı Hanımefendi hastaydı ve bu koca malikanede yine böyle dedikodular başlamıştı.

Geçen yıl hanımefendinin doğum gününde, Pei Youan'ın eski odasının önünden geçerken o iki kocakarının dedikodusuna kulak misafiri olduğunda sadece içerlemişti; ama şu an hissettiklerini anlatmaya "içerlemek" yetmezdi.

Öfkelenmişti, hem de çok.

Kendini zor tutarak sordu: “Kim görmüş?”

Kahya Liu başını salladı: “Onu henüz bilmiyorum. Sordum ama malikanede hizmetçi çok, her iki koldan her odaya yayılmış laf. İlk kimin çıkardığı belli değil.”

Jiafu dişlerini sıkarak, “Git araştır! O hayaleti gördüğünü iddia eden kişiyi mutlaka bul! Belli ki çok korkmuş, gidip güzelce bir teselli etmek lazım,” dedi.

Sesi çok sertti. Kahya Liu şaşırdı, başıyla onaylayıp tam çıkacakken Jiafu onu durdurdu. Bir an düşündükten sonra ayağa kalktı: “Sen araştırma, ben birini gönderip araştırtırım.”

Kahya Liu şaşkınlıkla ona baktı ama Jiafu çoktan odadan çıkmıştı. O da peşinden gitti.

Jiafu önce hanımefendinin yanına döndü, Yuzhu'yu gizlice dışarı çağırıp babaannesinin durumunu sordu. İlacını içip yeni uyuduğunu öğrenince Yuzhu'yu kimsenin olmadığı bir köşeye çekip az önce duyduklarını anlattı.

Yuzhu duydukları karşısında şoke oldu, kaşlarını çatıp öfkeyle konuştu: “Kim bu densizler? Bunlara haddini bildirmek lazım! Kim olursa olsun, yüzüne bakmadan ağzını yırtmak bile az gelir o pis dillere!”

Jiafu, “Ben de tam bunu düşünüyordum. Hanımefendi zaten halsiz, bu çirkin laflar kulağına gider de canı sıkılır diye korkuyorum. İnşallah henüz haberi yoktur. Sen gözünü dört aç,” dedi.

Yuzhu başıyla onayladı: “Merak etmeyin hanımım, hanımefendinin yanındakileri iyi tanırım. Tembellik edip

dedikodu yapanlara yüz vermem. Siz özellikle uyardığınıza göre daha da dikkatli olurum.”

Jiafu gülümseyerek elini sıktı. Dışarı çıktığında Tanxiang’a İkinci Yenge Meng’i çağırmasını söyledi, kendisi de doğruca Bayan Xin’in ana avlusuna gitti.

Bayan Xin o sırada Quan’ın odasındaydı, öfke içinde sütanneyi azarlıyordu. Öğle uykusunda altına kaçırın Quan’ın üstünü başını hemen temizlemediği için söyleniyordu; temizlik bir yana, bu havada ıslak kalırsa çocuk şifayı kapardı. Sütanne kendini savunmaya çalıştı: “Küçük Hong’u sıcak su alması için mutfağa göndermiştim. Hong geri geldiğinde, tam bir ibrik su kaynamışken İkinci Hanım’ın odasındaki Xiangmei adındaki kızın gelip suyu kaptığını söyledi. İkinci Hanım’ın acil ihtiyacı varmış, Hong’a beklemesini söylemiş. O yüzden gecikti.”

Bayan Xin küplere bindi, elindeki elbiseyi yere fırlattı: “Başımıza taş yağacak! Kendini gökten zembille inmiş peri sanıyor herhalde! Edep adap kalmamış!”

Sütanne kendi kendine mırıldanarak ateşe körükle gitti: “Öyle ya hanımım, haklısınız. Quan Beyefendi kaç gündür babasının yüzünü bile doğru dürüst göremedi. Artık bir had bildirme vaktiniz geldi de geçiyor.”

Bayan Xin’in yüzü kireç gibiydi. Öfkeyle Zhou Jiao’e’yi huzuruna çağırıp haddini bildirecekti ki laf ağzında düğümlendi.

Zhou ailesi son zamanlarda gözden düşmüş olsa da, İmparatoriçe hâlâ tahtındaydı, bir gün elbet devran dönerdi. İmparatoriçe’nin Zhou Jiao’e’ye düşkün olduğu da biliniyordu; daha birkaç gün önce saraydan hediyeler göndermişti. Üstelik bu Zhou Jiao’e’nin hırçın bir huyu vardı. Eğer laf dinlemez de bir hırgür çıkarsa, hanımefendi kendisini beceriksizlikle suçlardı, daha da kötüsü ikinci kolun diline düşerdi.

Bayan Xin bir hırsla bir tereddütle boğuşurken hizmetçi kız içeri girip Jiafu’nun geldiğini söyledi. Sütannenin hâlâ bir umutla kendisine baktığını, Zhou Jiao’e’yi azarlamasını beklediğini görünce canı sıkıldı. Bu bahaneyle geri adım atıp sütanneye Quan ile ilgilenmesini emretti ve aceleyle dışarı çıktı.

İkinci Hanım da Dadı Liu tarafından davet edilmişti. İçeri girip Jiafu'nun ayakta durduğunu, Xin Hanım'ın ise henüz gelmediğini görünce, Xin Hanım'ın ikisini de çağırdığını sanıp gülümseyerek, "Kayınvalidenin nesi var, beni de çağırmış; üçlü divan sorgusuna mı çekecek?" dedi.

Jiafu ona selam verdi: "Kusura bakmayın yenge, sizi buraya çağırma kararını ben verdim."

İkinci Hanım hafifçe irkildi ve ona bir bakış attı. O sırada Xin Hanım da içeri girdi; Meng'in orada olduğunu görünce ona bir iki bakış attı, ardından Jiafu'ya dönüp soğuk bir sesle, "Hizmetçi kız beni aradığını söyledi? Ne oldu?" dedi.

Jiafu ikisinden de yanlarındaki hizmetçileri dışarı çıkarmalarını rica etti. İkinci Hanım hemen kabul etti ve gülümseyerek adamlarını dışarı yolladı. Xin Hanım'ın yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk belirse de o da adamlarını gönderdi. Jiafu ikisine de teşekkür etti, ardından Xin Hanım'ın önüne geçip tek kelime etmeden diz çöktü ve yüzünde ciddi bir ifadeyle derin bir secde etti.

Xin Hanım donakalmıştı.

Böyle büyük bir selamı en son evlendikleri günün sabahı, kayınpederine ve kayınvalidesine saygılarını sunarken vermişti. Normalde sadece sıradan bir selam verirdi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Xin Hanım, Jiafu'nun tuhaflığını nihayet fark etmiş gibi hafifçe kaşlarını çatı.

Jiafu başını kaldırıp konuştu: "Burada yabancı kimse yok, yengem de aileden biri, o yüzden lafı dolandırmayacağım. Buraya başka bir sebeple gelmedim, sadece kayınvalideme şunu sormak istiyorum: Kocam on altı yaşındayken yas döneminde merhum babasına saygısızlık etmekle suçlandığında, siz bu

durumu nasıl değerdendirmiştiniz?"

Xin Hanım'ın yüzü kaskatı kesildi, olduğu yere çivilendi; İkinci Hanım da yüzündeki gülümsemeyi yavaşça sildi ve tek kelime etmeden Jiafu'ya bakmaya başladı.

Jiafu devam etti: "O zamanlar bu olayın epey ses getirdiğini, herkesin diline düştüğünü biliyorum; yani artık konuşulması yasak bir sır sayılmaz. Kocamı kayırdığımdan değil ama kocam gibi birinin nasıl olup da böyle ahlaksızca bir şey yapabileceğine başından beri hiç inanmadım. İçimde şüpheler vardı ve 'oğlunu en iyi annesi tanır' derler; bu yüzden daha fazla dayanamadım ve ceza almayı göze alarak kayınvalidemden bu konuyu aydınlatmasını istedim."

Jiafu sözlerini bitirdikten sonra gözlerini kaldırıp karşısındaki Xin Hanım'a baktı.

Xin Hanım başlarda ona tepeden bakıyordu; bir süre bakiştikten sonra kızın zerre kadar geri adım atmadığını görünce bakışları yavaş yavaş titremeye başladı, sağa sola kaydı ve hoşnutsuz bir sesle, "Üzerinden bu kadar zaman geçmişken neden bu konuyu tekrar açıyorsun?" dedi.

"Dışarıdakiler için geçmiş gitmiş olabilir ama benim için bu bir ölüm kalım meselesi. Kocamın onuru benim onurumdur, kocamın hatası benim hatamdır. Sadece benim için değil, sizin için, hatta tüm malikâne için bu böyledir. Bu yüzden kayınvalidemden açıkça konuşmasını rica ediyorum."

Xin Hanım kem küm ederek, "You'an'ın öyle biri olduğuna elbette inanmıyorum..." dedi.

Hafifçe öksürdü ve sustu.

"Kayınvalidemin bu sözü içimi rahatlattı!"

Jiafu ona tekrar secde etti.

"O zamanki cariyenin neden kocamın odasının önünde kendini astığı ve kocamın adını lekelediği bugün benim meselem değil; tek istediğim kayınvalidemin bu sözüydü. Kayınvalidemden, bugüne kadar bu konuyu gizlice konuşmaya cüret edenleri bulup aile kurallarına göre cezalandırmasını rica ediyorum."

Xin Hanım zoraki bir şekilde, "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

Jiafu'nun gözleri hafifçe kızardı: "Kocam gideli daha birkaç gün oldu ama evde yine dedikodular dolaşmaya başladı; o cariyenin kaldığı odadan gece yarısı ağlama sesleri geldiği, kocamın gençliğinde kaldığı odanın dışında kendini asan bir kadın hayaletinin dolaştığı söyleniyor. Kayınvalidem o eski olayları bizzat yaşadı, bu tür dedikodulardan benden daha çok nefret etmeli. Kocam şu an kriz anında göreve çağrıldı, Majesteleri'nin yükünü hafifletmek için çalışıyor; tam da bu kritik dönemde evde ipler gevşer, hizmetçilerin ulu orta konuşmasına izin verilirse ve tıpkı o zamanki gibi bu laflar dışarı sızarsa, kocamın adının tekrar lekelenmesi bir yana, ona güvenen Majesteleri'ne de hesap veremeyiz!"

Xin Hanım bir an duraksadı.

"Ne cüret! Gerçekten böyle bir şey mi var? Bunu kesinlikle aydınlatmamız lazım!" Sesi öfkeyle dolmuştu; Jiafu'ya doğru yürüyüp onu teselli etti: "Babaannenin sağlığı pek iyi değil, son günlerde ona bakmakla meşguldüm, araya başka işler de girdi; aşağıdakilerin bu kadar hadsizleştiğini fark etmemişim. Merak etme, madem öğrendim, bu işin peşini bırakmayacağım, o dedikoduyu çıkarana bulacağım!" diyerek yüksek sesle adamlarını çağırdı ve kâhyaya, evdeki tüm hizmetçi kızları, yaşlı kadınları ve irili ufaklı kâhyaları derhal toplamasını emretti.

Jiafu, Meng'e döndü: "Az önce yengemi de çağırmamın sebebi, sizden de ricada bulunmaktı; sizin tarafınızda kimsenin dedikodu yapmaması en iyisi ama eğer orada da laf söz çıkarsa, yengemden de duruma el koymasını ve önlem almasını rica ediyorum."

İkinci Hanım ciddiyetle, "A-Fu, neden daha önce söylemedin? Benim de hatam var, bir anlık boşluğuma gelmiş, fark etmemişim. Merak etme, ben de adamlarımı hemen toplayıp tek tek sorguya çekeceğim! Aynı ipe dizilmiş çekirgeler gibiler, hiçbir yere kaçamazlar!" diyerek o da adamlarına hizmetçileri toplamalarını emretti.

Jiafu gözyaşlarını sildi, Xin Hanım ve İkinci Hanım'a tekrar

teşekkür etti: "Birini bulsanız da bulmasanız da, kocam eve döndüğünde olanları ona harfi harfine anlatacağım ve kocamla birlikte kayınvalideme ve yengeme teşekkür edeceğiz."

Xin Hanım'ın yüzünde hafif bir mahcubiyet belirdi: "You'an zaten benim oğlum, hizmetçilerin bu kadar hadsizleşmesine nasıl göz yumarım. Kalk artık."

Jiafu ancak o zaman yerden kalktı.

Pei ailesinin iç avlusundaki hizmetçi kızlar, yaşlı kadınlar ve irili ufaklı kâhyalardan oluşan yüzü aşkın kişi birer birer Xin Hanım'ın avlusuna çağrıldı; omuz omuza, sıkış tıkış bütün avluyu doldurdular. Başlarda ne olduğunu bilmiyor, aralarında fısıldaşıyorlardı; Xin Hanım asık bir yüzle durumu anlatıp dedikoduyu ilk çıkaranın bulunmasını emredince avluya ölüm sessizliği çöktü.

Bu lafı sen bana söyledin, ben sana söyledim; kimse suçu üstlenmek istemiyordu. Adı okunanlar birbirini suçluyor, göze girip ödül almak isteyenler birilerini işaret ediyor, aralarında husumet olanlar fırsattan istifade edip açıkça isim veriyordu. Suçlananlar ise elbette kabul etmiyor, haksızlığa uğradıklarını söyleyip başkalarını işin içine katıyorlardı. Bir anda avluda ağlayanlar, sızlananlar birbirine karıştı; Xin Hanım tokat atılmasını emretti, sorgu gece yarısına kadar sürdü. Sonunda on kadar kişi kaldı; Xin Hanım ve İkinci Hanım yoruldukları için kâhyalara gece boyunca sorguya devam etmelerini ve yarına kadar mutlaka bir sonuç almalarını emrettiler.

Jiafu, Xin Hanım ve İkinci Hanım'dan çok önce oradan ayrılmıştı. Bir gece geçtikten sonra, ertesi sabah haber geldi; dedikoduyu ilk yayan kişinin Zhou Jiao'e'nin odasındaki hizmetçi kız Xiangmei olduğu ortaya çıkmıştı.

Söylenenlere göre Xiangmei o gece gizlice çağrılmıştı ve Zhou Jiao'e'nin haberi yoktu. Xiangmei suçlandığını öğrenince binbir türlü bahane uydurmuş ama kâhya kadın kurt gibi saldırıp birkaç tur sorguya çekince anında suçunu itiraf edip parmak basmış, bunu Zhou Jiao'e'nin emriyle yaptığını söylemişti. Xin Hanım haberi alınca gece yarısı kalkıp Zhou Jiao'e'yi yüzleştirmeye

çağırmişti. Zhou Jiao'e elbette kabul etmemiştir; Xin Hanım o an bir şey dememiş, sadece onu birkaç sözle yatıştırmış, ertesi sabah tüm hizmetçileri tekrar toplayıp herkesin önünde Xiangmei'yi dışarı sürükletmiş, şalvarını indirtip sopayla dövdürmüştü. İki suçu vardı: Birincisi dedikodu yayıp ortalığı karıştırmak, ikincisi efendisine iftira atıp suçunu katlamak.

Hizmetçi kızlar ve yaşlı kadınlardan bazıları dün gece zaten payını almış, ağızları hâlâ şişken Xiangmei'nin bu halini görünce hepsi korkudan tir tir titremişti. Zhou Jiao'e de rezil olmuş, saklanmış ve sadece "Dövün ölsün daha iyi," demişti.

Haberi duyan Dadı Liu öfkeden deliye dönmüş, Xiangmei'ye birkaç sopa da kendi indirmek istemişti ama Jiafu sadece gülümsemekle yetinmişti.

Dün Xin Hanım'ın karşısına çıkıp İkinci Hanım'ı da çağırdığında ve onları sorguya zorladığında, dedikoduyu ilk çıkararı gerçekten bulmayı düşünmemişti.

Bu dedikodunun kimden çıktığı dışarıdan bakıldığında belirsiz görünse de aslında iki ihtimal vardı; Pei ailesinde topu topu kaç kişi vardı ki? Dışarıdakilerin bilmediği ama olayın içindekilerin gayet iyi bildiği eski bir hesaptı bu; tıpkı o zamanlar Pei You'an'a atılan iftira gibi.

Onun asıl istediği, bu rüzgârı anında kesmek, daha fazla dedikodu çıkmadan tehlikenin önünü almak ve aynı zamanda kendi avlusunun tavrını belli ederek karşı tarafa şunu göstermekti: O zamanlar olanları bilmiyor değillerdi, sadece Pei You'an o zaman boyun eğdiği için şimdi üzerine gitmiyorlardı ama Pei You'an yokken birilerinin gizlice ortalığı karıştırmasına asla göz yummayacaklardı.

Amacına ulaşmış sayılırdı.

Daha dün hizmetçilerin ağzında hayalet dedikoduları ballandıra ballandıra anlatılırken, sadece bir gece sonra hiçbir hizmetçi kız veya yaşlı kadın tek kelime etmeye cesaret edemez olmuştu; tüm malikâne tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Ertesi gün Xin Hanım Yaşlı Hanım'a bakarken, verdiği bu cezayı ona da anlattı. Yaşlı Hanım bir süre sessiz kaldıktan sonra

başını salladı: "İyi yapmışsın, evin hanımı böyle durumlarda erkenden önlem almalıdır. Üç kişinin sözü olmayan kaplanı var eder, kalabalığın iftirası altını bile eritir derler; You'an Majesteleri için çalışıyor, dışarıda bir sürü göz üzerimizdeyken evde böyle bir karmaşaya izin veremeyiz."

Xin Hanım başıyla onayladı.

Yaşlı Hanım Pei o günden sonra bu konuyu bir daha hiç açmadı; Jiafu da eskisi gibi ona özenle bakmaya, bütün gününü yatağının başucunda geçirmeye devam etti.

Havalar giderek soğudu; sonbahar çabucak geçip yerini o yılın dondurucu kışına bıraktı. Malikânede o olaydan sonra başka bir sorun çıkmadı ama her ailenin üzerindeki baskı giderek artıyordu.

Yaşlı Hanım'ın sağlığı giderek kötüleşiyor, bazen bütün gün uyanmadan uyuyordu. Geçen gün doktor geldiğinde, konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla kandildeki yağ tükenmek üzereydi, artık yapılacak bir şey kalmamıştı; bu kışı çıkaramayacağı belliydi. Pei Quan izin almış, yatağının başucunda nöbet tutuyordu.

Jiafu yatağını Yaşlı Hanım'ın odasına taşımış, sabah akşam demeden, kıyafetlerini bile çıkarmadan ona bakıyordu. O gece, dün gece nöbet tutan Yuzhu'yu uyumaya gönderdi; bu gece nöbeti kendi devralacaktı.

Yuzhu gitti; Jiafu kalan hizmetçileri de dinlenmeye gönderdi ve Yaşlı Hanım'ın yatağının başucunda tek başına oturdu.

Oda derin bir sessizlik içindeydi. Bir süre sonra Yaşlı Hanım yavaşça gözlerini açtı; Jiafu bunu görünce hemen kalktı, bir fincan ılık su getirip ona birkaç yudum içirdi.

Yaşlı Hanım son birkaç gündür hep yarı baygın yatıyordu ama şu an biraz toparlamış gibiydi; Jiafu'dan kendisini doğrultmasını istedi, yastığa yaslandı, kızın elini hafifçe sıvazlayıp iç çekti: "You'an gideli şunun şurasında ne kadar oldu ki, bana bakacağım diye yüzün bir deri bir kemik kalmış. Döndüğünde seni böyle görürse içi parçalanacak."

Jiafu, kendi elini tutan o kurumuş, incecik ele bakarak

içindeki hüznü bastırdı ve "Babaannem iyi olsun da, torun geliniz yorulmaz," dedi.

Yaşlı Hanım hafifçe gülümsedi: "You'an ne yapıyor, bir haber var mı?"

Pei You'an başkentten ayrılalı dört beş ay olmuştu. Oraya vardığında önce isyancı liderlerini dize getirmiş, ardından bizzat sahaya inip yerel nüfusu ve durumu inceledikten sonra saraya bir rapor sunmuştu. Raporda, göçmenleri zorla yerlerinden etme politikasının durdurulmasını, duruma göre o bölgelerde yeni ilçeler kurulmasını, göçmenlerin nüfus kütüğüne kaydedilmesini, işledikleri toprakların onlara verilmesini, vergi ödemelerinin sağlanmasını ve onlara dürüst vatandaş statüsü verilmesini önermişti. Xiao Lie onun bu önerisini kabul etmişti; şu an muhtemelen işleri yoluna koymakla meşguldü.

Jiafu durumu anlattı.

Yaşlı Hanım başını salladı: "You'an'ın bu işin üstesinden geleceğini biliyordum..."

Sustu; Jiafu'ya bakarak sanki bir şeyler düşünüyor gibiydi, başka bir şey söylemedi.

Jiafu, Yaşlı Hanım Pei'nin bakışları altında giderek huzursuzlaştı ve alçak sesle, "Babaanne, bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu.

Yaşlı Hanım sanki daldığı yerden uyanmış gibi yavaşça konuştu: "Geçen sefer kayınvalideni o işi yapmaya zorladığını babaannen duydu; çok iyi yaptın. Babaannen hatırlıyor da, eskiden doğum günümde You'an'ın odasının dışında iki yaşlı kadının dedikodu yaptığını duyduğunda sinirlenmiş, You'an'ı savunmuşsun. Babaannen o zaman pek anlam verememişti; o zamanlar You'an'la pek bir yakınlığın yoktu, nasıl oldu da You'an'ın masumiyetine inanıp onu savundun?"

Jiafu, "A-Fu çocukken Büyük Kuzen'i görmüştü; sonradan görüşmesek de Büyük Kuzen'in dürüst bir beyefendi olduğunu, öyle bir şey yapacak biri olmadığını biliyordum. Şimdi onun eşi olma şerefine eriştim; elimden hiçbir şey gelmese bile böyle bir durumda başkalarının ona iftira atmasına izin veremem," dedi.

Yaşlı Hanım ona baktı, başka bir şey söylemedi; kızın elini tutan parmakları yavaş yavaş sıkılaştı.

"Yaşlı Hanım, Majesteleri doktorla birlikte bizzat ziyarete geldiler; arabaları kapıda."

Dışarıdan aniden telaşlı ayak sesleri duyuldu ve Yuzhu'nun sesi içeri ulaştı.

Jiafu irkildi; tam kalkmak üzereyken elinin tekrar sıkıldığını hissetti, Yaşlı Hanım Pei onu sıkıca tutmuş, bırakmıyordu.

Jiafu ne olduğunu anlayamayarak Yaşlı Hanım'a baktı; onun gözlerinde bir kararlılık gördü, sanki bir karar veriyor gibiydi. Bir süre sonra, "Senin çıkmana gerek yok, yatağımın arkasındaki yeşil tüllü bölmeye geç ve görünme," dedi.

Jiafu şaşırdı.

"Git hadi." Yaşlı Hanım'ın yüzü artık sakindi.

"Unutma, ne duyarsan duy içinde tutacaksın; bu babaannenin emridir."

Yaşlı Hanım Pei ona bakarak kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

Yeşim tüllü bölme, yere kadar uzanan sekiz kanatlı bir paravandı; yazın sedef işlemeli ahşap kafeslerin üzerine yeşil bir tül gerilir, hem iç odayı böler hem de sinekleri engellerdi. Bu kış, başkentte havalar aşırı soğuk olduğu için, kış girdikten sonra üzerine yeşim taşı ve yaban elması desenli kalın, pamuklu bir ipek kumaş geçirilmişti. Başlangıçta rüzgârı kesmek için yatağın önüne konmuştu ama Yaşlı Hanım havasız bulduğu için yatağın başucunun arkasına taşınmış, orada küçük bir alan oluşturulmuştu. İçeriye ayrı bir yatak konulmuştu; Jiafu gece nöbetine kaldığında uykusu gelirse orada uyuyordu.

İmparator saraydan kılık değiştirerek çıkmıştı; yanında sadece Li Yuangui ve iki yakın koruması vardı. Pei Quan, İmparator'un bizzat geldiğini ancak onlar Pei malikânesinin kapısına dayandıklarında öğrenebilmişti. Telaşla üstünü başını düzelterip aile üyelerini yanına alarak karşılamaya koşmuş, herkes yerlere kapanmıştı. Xiao Lie sadece birkaç söz söylemiş; Yaşlı Hanım Pei'nin saygın ve ulu bir kişi olduğunu, en büyük torununun şu an fermanla dışarıda görevde bulunduğunu, Yaşlı Hanım'ın rahatsızlandığını duyunca içinin rahat etmediğini ve onu ziyaret etmek için saraydan çıktığını belirterek tüm resmi ritüelleri iptal etmişti.

Pei Quan minnettarlıktan gözyaşlarına boğuldu; ayağa kalktıktan sonra aceleyle Xiao Lie'yi Yaşlı Hanım'ın kaldığı kuzey salonuna götürdü. Kadınların hepsi odadan çıkarıldı, iki doktor da onlara eşlik etti. İçeri girdiklerinde Pei Quan Yaşlı Hanım'ın uyandığını görüp ona yardım etmek için öne atıldı ama Xiao Lie ondan önce davranıp Pei Quan'ı durdurdu, Yaşlı Hanım'a yatmaya devam etmesini, kalkmasına gerek olmadığını söyledi.

Yaşlı Hanım Pei oğlunu çağırıp yavaşça doğrulmasına yardım etmesini istedi.

Yüzü son derece bitkin görünse de bakışları hâlâ berraktı: "Bu

değersiz kulunuz, Majesteleri'ni saraydan buraya kadar yormaya nasıl cüret eder? Kusurlarım için af diler, sonsuz bir mahcubiyet duyarım." diyerek Pei Quan'ın yardımıyla yatakta hafifçe diz çöker gibi yaptı, ardından yatağın başucundaki oymalı ahşap saçağa yaslandı.

Xiao Lie yanındaki Doktor Hu ve diğer doktordan Yaşlı Hanım'ı muayene etmelerini istedi. İki doktor tam öne çıkacakken Yaşlı Hanım Pei başını salladı: "Majesteleri'nin lütfunu minnetle kabul ediyorum ama doktorları daha fazla yormaya gerek yok. İkisi de ölüleri diriltecek kadar yetenekli, son günlerde her gün buraya gelip gidiyorlar, çok yoruldu. Ama bu bedenin ne durumda olduğunu ben kendim çok iyi biliyorum."

Birkaç kelime daha edince nefesi kesildi ve durdu.

Xiao Lie'nin gözlerinde kederli bir ifade belirdi; sessiz kaldı. İç odaya bir süreliğine derin bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Xiao Lie başını kaldırıp arkasında duran Li Yuangui'ye baktı.

Li Yuangui bir adım öne çıkıp, "Majesteleri'nin bu gece saraydan çıkmasının sebebi, Yaşlı Hanım'ın geçmişteki emeklerine olan minnetidir; iki doktor dışarı çıkabilir. Pei Efendi, siz de benimle dışarı gelin, dışarıda bekleyelim," dedi.

Pei Quan aceleyle onayladı; doktorlarla birlikte Xiao Lie'ye selam verip iç odadan çıktılar. Herkesi uzaklaştırdıktan sonra kendisi de epeyce uzağa çekildi; sadece Li Yuangui kuzey salonunun dışında durup İmparator'un çıkmasını bekledi.

İç odada sadece Xiao Lie ve hasta yatağındaki yaşlı kadın kalmıştı. Mum ışığı titriyordu; Xiao Lie ayağa kalktı, hasta yatağının yanına geldi, eğilip alçak sesle konuştu: "Yaşlı Hanım, içinizde kalan, yapamadığınız ne varsa çekinmeden bana söyleyin; elimden geldiği sürece ne isterseniz yapacağım."

Yaşlı Hanım Pei başlarda gözleri yarı kapalı, yarı baygın gibiydi; yavaşça göz kapaklarını araladı, üzerine eğilen İmparator'la bir süre bakiştikten sonra dudaklarını hafifçe kıpırdattı ama sorusuna cevap vermek yerine bambaşka bir şey

sordu: "Majesteleri, You'an'ın kimliğini ne zaman ve nasıl öğrendiniz?"

Yeşim tüllü bölmenin arkasında nefesini tutmuş bekleyen Jiafu, Yaşlı Hanım Pei'nin aniden bu soruyu sorduğunu duyunca onun yüz ifadesini göremese de durumu belli belirsiz sezdi.

Yaşlı Hanım'ın ses tonu değişmişti; az önce Pei Quan ve diğerleri oradayken İmparator'la konuştuğu o saygılı tondan eser yoktu. Şu anki sesi, sanki karşısındaki adam bu dünyanın en yüce hükümdarı değil de kendi ailesinden genç biriymiş gibi sorgulayıcı bir tını taşıyordu.

İmparator'a "You'an'ın kimliğini" nasıl öğrendiğini soruyordu. Jiafu, Pei You'an'ın Wei Dükü'nün dışarıdan getirdiği bir piç olduğunu biliyordu ama İmparator bunu nasıl öğrenmişti? Bunun İmparator'la ne ilgisi vardı? Yaşlı Hanım neden aniden bunu sormuştu?

Jiafu oldukça şaşırmıştı.

Ama asıl şaşırtıcı olan, İmparator'un vereceği tepkiydi.

Yeşim tüllü bölmenin aralığından gizlice dışarı baktı.

Xiao Lie'nin yüzünde en ufak bir şaşkınlık yoktu; saygısızca bir sorgulamaya maruz kaldığı için kızgınlık belirtisi bile göstermedi.

Sadece hasta yatağındaki yaşlı kadına baktı, uzun süre sessiz kaldıktan sonra alçak sesle konuştu: "Yunnan'a döndüğümde Tibetliler isyan etmişti, isyanı bastırmak için orduyu oraya götürdüm. Bir yıldan fazla bir süre sonra isyanı bastırıp Wuding'e döndüğümde, Wenjing'in aylar önce Ci'en Tapınağı'nda hastalıktan öldüğü haberini aldım..."

Sesi zaten derindi; bu cümleyi bitirdiğinde sanki duygularına hâkim olamamış gibi sesi aniden kesildi.

Yaşlı Hanım konuşmadı.

Bir süre sonra Xiao Lie tekrar ağzını açtı; sesi hafifçe titriyordu ve artık kendini "Biz" diye değil, "Ben" diye adlandırıyordu: "Ci'en Tapınağı'ndan ayrıldığımda Wenjing'in hastalığının iyiye gittiğini çok iyi biliyordum; Doktor Mei bana

bizzat, biraz daha dinlenirse tamamen iyileşeceğini söylemişti. O sıralar Tibet'teydim ve onun çoktan saraya döndüğünü sanıyordum; aklımın ucundan bile geçmezdi..."

Duygularını yatıştırmak ister gibi derin bir nefes aldı.

"Sonradan gizlice adam gönderip araştırdığımda, ben gittikten kısa süre sonra hastalığının aniden ağırlaştığını ve aylar sonra tapınakta öldüğünü öğrendim. Buna inanamadım. Bu mesele hep aklımı kurcaladı, bir türlü peşimi bırakmadı. Yıllar sonra bizzat gizlice Yunnan'dan çıkıp o sırada emekli olup memleketine dönmüş olan Doktor Mei'yi buldum. Yaşlı Hanım, sizin de bildiğiniz gibi Doktor Mei'ye bir zamanlar iyiliğim dokunmuştu; ölmek üzereydi ve son nefesini vermeden önce nihayet bana gerçeği anlattı: Ben gittikten kısa süre sonra Wenjing hamile olduğunu fark etmiş..."

"Hepsi benim hatamdı, Wenjing'in ölümüne ben sebep oldum..."

Gözlerini kapattı; açtığında gözleri pişmanlık ve kederle doluydu.

Odaya tekrar sessizlik çöktü.

Yeşim tüllü bölmenin arkasındaki Jiafu nefesini tutmuş, kalbi gümbür gümbür atarken kulaklarına inanamıyordu.

.....

Tianxi'nin ikinci yılında başkenti büyük bir sel vurmuş, selin ardından bir salgın hastalık baş göstermişti. Tahta yeni çıkan İmparator Tianxi, Tıp Akademisi'ne salgını durdurmaları için emir verse de başkentte ve çevresinde her gün yüzlerce kişi hastalıktan ölmeye devam ediyordu. Yüksek duvarlarla çevrili İmparatorluk Sarayı bile bundan kaçamamış, sırayla insanlar hastalanmış ve hastalık arka saraya kadar yayılmıştı. Genç İmparatoriçe de ne yazık ki hastalığa yakalanmıştı; sarayda çoktan birkaç kişi ölmüştü. İmparator, bakanların tavsiyesi üzerine saraydan ayrıлып yüzlerce li uzaklıktaki Batı Bahçesi'ne taşınmaya ve salgının geçmesini beklemeye karar verdi. Saraydaki salgının daha fazla yayılmasını önlemek için bakanlar, ağır hasta olan İmparatoriçe Pei Wenjing'in Ci'en Tapınağı'na

gönderilip orada tedavi görmesini önerdiler.

Pei Wenjing sadece olağanüstü güzel değil, aynı zamanda son derece zeki, yetenekli ve okuduğunu bir kerede ezberleyebilen bir kadındı. İmparator Tianxi ona çok aşıkı ve ağır hasta olan eşini yalnız bırakmaya gönlü elvermiyordu. Ancak bir imparator olarak devletin ve halkın sorumluluğunu taşıyordu; bakanların da ısrarıyla sonunda acısını bağrına basıp onu tapınağa gönderdi.

Pei Wenjing'in hastalığı giderek ağırlaştı; onunla birlikte tapınağa giden Doktor Mei'nin elinden bir şey gelmiyordu. Haberi alan İmparator Tianxi de kahroluyor, defalarca ziyaretine gelmek istese de bakanlar tarafından engelleniyordu.

İşte tam o sırada Xiao Lie her şeyi göze alıp gizlice Yunnan'dan çıkmış, gece gündüz demeden gizlice başkente gelmiş, ardından bir muhafız kılığına girip Ci'en Tapınağı'na sızarak Doktor Mei'ye Yunnan yerlilerinin kullandığı yöresel ilaçlardan getirmişti.

Belki Pei Wenjing'in henüz vadesi dolmamıştı, belki de başka bir sebepten dolayı, sonraki dönemde hastalığı yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Xiao Lie de o birkaç ay boyunca tapınakta gizlenmiş, ayrılmamıştı. Aylar sonra Pei Wenjing'in durumu nihayet düzeldiğinde, o da gizlice başkentten ayrılıp Yunnan'a dönmüştü.

"Önceki İmparator çok değerli bir konumdaydı, elbette tehlikeye atılıp ona yaklaşamazdı. Ben onu ziyarete gittiğimde, tapınakta ona bakan saray görevlilerinin bile korkudan titrediğini, hastalıktan kapmamak için ondan köşe bucak kaçtığını gördüm. Sadece sen onun ağır hasta olduğunu duyunca tehlikeyi göze alıp Yunnan'dan kalkıp ona ilaç getirdin. Wenjing'e olan bu vefan için sana minnettarım."

Yaşlı Hanım Pei'nin gözlerinde yavaş yavaş yaşlar belirdi.

"Ama ben kızımı bilirim. Wenjing küçüklüğünden beri ağırbaşlı ve temkinliydi; o zamanlar İmparatoriçe'ydi, işin ciddiyetini nasıl bilmezdi. Sen onun için o kadar yoldan tehlikeyi göze alıp gelmiş olsan da, onun sana karşı gençliğinden kalma hisleri olsa da, benim kızımın sınırları aşır öyle bir şey

yapacağına asla inanmam! Majesteleri, Wenjing'in hayatını o zaman sen kurtardın ama daha sonra onun hayatını alan da sen oldun!"

"Wenjing artık yok, ben hayvandan da aşâğılık olsam onun ruhuna leke sürmeye cüret edemem. Yaşlı Hanım, kızmakta haklısın; o zaman bir anlık zaafıma yenilip onu zorladım ama çok dikkatli davranmıştım, ben gittikten sonra hamile kalacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Onu ben mahvettim."

Xiao Lie'nin gözleri kızarmıştı; hasta yatağındaki yaşlı kadına baktı, bedeni yavaşça alçaldı ve sonunda onun önünde dizlerinin üzerine çöküp tam anlamıyla yere kapandı.

"Doktor Mei'den gerçeğı öğrendiğimde aradan yıllar geçmişti, You'an çoktan Dük'ün oğlu olmuştu; elimden hiçbir şey gelmedi..."

Jiafu, Yaşlı Hanım Pei'nin önünde diz çöken İmparator'a bakarken her şeyi anlamıştı ama yine de inanamıyor, dehşet içinde kalakalmıştı.

Yaşlı Hanım Pei ise kendi duygularına gömülmüş gibiydi; Xiao Lie'nin öylece diz çökmesini görmezden gelerek uzun süre sessiz kaldı ve sonra konuştu: "Majesteleri, Wenjing hamile olduğunu ilk öğrendiğinde kalbini karartıp zehir zemberek bir ilaç içmişti ama o çocuk bir türlü düşmedi. Sonunda onu öldürmeye kıyamadı; hastalığının tedavisi bahanesiyle tapınakta kalmaya devam edip onu doğurdu. Çocuğı doğurduktan sadece iki gün sonra Wenjing kanamadan öldü; çocuk da henüz vaktini doldurmamış, yedi sekiz aylıktı. O zamanlar ben bu çocuğın yaşasa bile uzun ömürlü olmayacağını düşünmüştüm; dışarıda sefalet çekmesine gönlüm elvermediğı için onu malikâneye getirip büyük oğlumun adına kaydettirdim..."

"Majesteleri, biliyor musun, onu eve getirip büyötmeye karar verdiğim ilk günden beri, onun seninle olan bağıını öğrenmeni hiç istemedim. Başlangıçta bu çocuğın birkaç yıl güzelce yaşamasını, sonunda ölse bile Wenjing'in bana verdiği emanete ihanet etmemiş olmayı düşünmüştüm. Ama göğün takdirinin insanın planlarından ne kadar farklı olduğunu bilemedim. You'an

büyüdü, on altı yaşına geldiğinde benim oğlumun piçi olduğunu sanıp kimliğinden öğrenerek kendi adını lekeleyip başkentten ayrıldı. Ağır yaralandığında da onu sen kurtardın. O zaman senin onun kimliğini öğrendiğini anladım. O günden beri içimde hep gizli bir endişe vardı..."

Belki de duyguları çok dalgalandığı için Yaşlı Hanım aniden öksürmeye başladı; yüzü bembeyaz oldu.

Xiao Lie aceleyle yerden kalkıp ona destek oldu, sırtını ovdu.

Yaşlı Hanım Pei'nin nefesi yavaş yavaş düzeldi, elini salladı: "Majesteleri, sen şimdi tahta çıktın, dünyanın efendisi oldun. Ama You'an için bu pek de iyi bir şey olmayabilir. Onu seviyorsan ondan uzak durmalısın; sanki öyle bir oğlun yokmuş gibi davranmalısın, ancak böyle onu koruyabilirsin. Ama sen öyle yapmadın! Yıllarca You'an'a nasıl yakın davrandığını kendi gözlerimle gördüm. Majesteleri'nin You'an'a gerçeği söylemeyi hiç düşünmediğini tahmin ediyorum. Ama Majesteleri hiç düşündün mü, eğer bir gün onun kimliği ortaya çıkarsa onu nereye koyacaksın? O zaman You'an ne yapacak? Majesteleri'nin yanındakiler ne düşünecek?"

Odaya tekrar sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Xiao Lie başını kaldırdı, dişlerini sıktı ve kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "O, benim en sevdiğim kadının bana verdiği oğlumdur; kimsenin onun kılına bile zarar vermesine izin vermem, Yaşlı Hanım'ın içi rahat olsun."

“Hünkârımın altın sözleri... Bu yaşlı kadın, en büyük torunu adına Zatişahanelerine şükranlarını sunar.”

Yaşlı Hanım Pei yatağında doğruldu; Xiao Lie ona yardım etmek için elini uzattıysa da yaşlı kadın onu nazikçe geri çevirdi.

Yatağın kenarına tutunarak yavaşça yere indi, ardından beş uzvuyla yere kapanıp karşısındaki imparatorun önünde derin bir saygıyla secdeye vardı ve uzun süre öylece kaldı.

Xiao Lie’nin bedeni de kaskatı kesilmişti; gözlerini yere kapamış o ak saçlı başa dikmiş, öylece duruyordu.

Dudakları aralandı, sanki bir şey daha sormak istiyordu ama nihayetinde tek kelime etmedi. Bir süre sonra yavaşça arkasını döndü; adımları olağanüstü bir ağırlık taşıyordu. Ağır ağır dışarı doğru yürüdü ve silueti kapının ardında kayboldu.

Yaşlı Hanım Pei hâlâ yerde secde hâlindeydi; iç odada yalnızca titreyen mum ışığı ve ölümcül bir sessizlik kalmıştı.

Yeşil tül paravanın ardında saklanan Jiafu’nun avuç içleri ve sırtı çoktan soğuk terler içinde kalmıştı. Yaşlı Hanım Pei’nin sırtına bakıyor, imparatorun geri dönmesinden korkarak hâlâ saklandığı yerden çıkmaya cesaret edemiyordu.

Uzun bir süre sonra, bir dizi ayak sesiyle birlikte Hanım Xin ve diğerleri odaya doluştu. Yaşlı hanımın yerde öylece yattığını görünce telaşla öne atılıp onu kaldırdılar ve yatağına yatırdılar. Yüzünün kül gibi solduğunu görünce kimi su içirmeye, kimi sırtını ovmaya koyuldu.

Yaşlı hanım gözlerini aralayıp konuştu: “Az önce Zatişahane ile onun çocukluk günlerinden birkaç anıyı yâd ettik. Zatişahane bana huzur içinde iyileşmeme bakmamı buyurdu, başka bir mesele yok. Biraz yoruldum, son günlerde sizleri de çok yordum. Büyük Gelin, sen kal, sana tembihleyeceklerim var. Diğerleri dağılıp dinlenmeye çekilsin.”

Hanım Xin bir an duraksadı, ardından başıyla onayladı.

İkinci Hanım ona yan gözle baktı; yüzünde hafif bir şaşkınlık ve meraklı bir hoşnutsuzluk belirse de soru sormaya cesaret edemedi. Nihayetinde Pei Quan'ın peşine takılıp yanındakilerle birlikte sırayla odadan çıktı.

Odada yalnızca Hanım Xin kalmıştı. Yaşlı hanımın yatağının başucunda dikiliyor, onun uzun süre sessiz kalmasıyla içinde hafif bir tedirginlik büyüyordu. Tereddütte öne çıkıp sordu: “Kayınvalide, beni alıkoyduğunuza göre bana vereceğiniz bir öğüt mü var?”

Yaşlı Hanım Pei yastığının altından bir anahtar çıkarıp ona uzattı: “Git şu dolabı aç, içindeki kutuyu çıkar.”

Hanım Xin içindeki şüpheyle anahtarı aldı, duvara dayalı, pirinç kilitli, altın yaldızlı dolabı açtı. İçinde oldukça eski görünen küçük bir sandal ağacı kutu duruyordu. Kutuyu eline aldığı anda oldukça ağır olduğunu fark etti ve yatağın yanına döndü.

Yaşlı hanım kutuyu açmasını emretti.

Hanım Xin kutuyu açtığı anda içinde altından yapılma başka bir mahfaza olduğunu gördü. Bir an dokunmaya cesaret edemeyerek Yaşlı Hanım Pei'ye baktı.

“Aç.”

Hanım Xin altın mahfazayı dikkatlice açtı. İçindeki eşyayı tanıdığı anda şaşkınlıkla başını kaldırıp yaşlı hanıma baktı: “Kayınvalide, bu...”

“Bu, vaktiyle Kurucu İmparator'un devleti kurduğunda liyakat sahibi kullarına bahsettiği Kanla Yazılmış Demir Berat. İkiye bölünmüş, altın mahfazalara konmuştur; bir yarısı liyakat sahibine verilir, diğer yarısı ataların tapınağında saklanır. Ya bir ölüm cezasını affettirir ya da bir unvan ve makam talep etmeyi sağlar. O zamanlar yalnızca dört tane banşedilmişti, Pei ailesi de onlardan biriydi. Artık benim vaktim doluyor, elimde verecek başka bir şey kalmadı. Bunu İkinci Oğul'a bırakıyorum, al senin olsun. Eğer o soyluluk unvanından vazgeçemiyorsanız, ileride fırsatını bulduğunuzda bunu sunarsınız; kim bilir, belki

unvanınız iade edilir.”

Hanım Xin donakalmıştı; almak istiyor ama cesaret edemiyordu, eli havada tuhaf bir hâlde asılı kalmıştı.

Yaşlı hanım gözlerini kapattı, başka bir şey söylemedi.

Hanım Xin yavaşça elini kutuya doğru uzattı. Tam dokunacağı sırada yaşlı hanımın aniden gözlerini açtığını görünce eli hafifçe titredi ve gayriihtiyari geri çekti.

Yaşlı Hanım Pei gözlerini ona dikmişti: “Bunca yıldır içinde biriktirdiğin kinin ve kırgınlığın farkındayım. Artık vaktim doluyor, sana son bir söz bırakıyorum; bu benim bir ömürlük tecrübemden çıkardığım son derstir: İnsan bir ömür yaşar; kulun hesabı göğün hesabına uymazmış. Umarım her şey burada nihayete erer. Eğer hâlâ gafletinde inat edersen, atalarımız sana on tane Demir Berat bırakmış olsa bile, korkarım ki onların hayrını görmeye ömrün vefa etmez.”

Hanım Xin’in yüzü kıpkırmızı kesildi. Bir süre öylece dikildikten sonra yatağındaki yaşlı kadına saygıyla eğilip başını yere vurdu, kutuyu sıkıca göğsüne bastırarak arkasını döndü ve aceleyle çıkıp gitti.

Mum ışığı titredi, fitil hafif bir “çıt” sesiyle patladı.

“Çık artık.”

Yaşlı Hanım Pei’nin sesi duyuldu.

Jiafu nihayet saklandığı yeşil tül paravanın ardından çıktı ve yavaşça yaşlı hanımın yatağına doğru yürüdü. Onun yatağa yarı uzanmış, gözlerinde hafif bir tebessümle kendisine baktığını görünce içinde binbir duygu birbirine karıştı. Yatağın kenarına atılıp onun bir elini sıkıca tuttu, alçak bir sesle “Büyükanne,” diye fısıldadı; gözleri çotkan kızarmıştı.

Yaşlı hanımın parmakları buz gibiydi ama avuç içi sımsıcaktı: “Bunca yıldır, büyükannenin kalbinde en çok dert ettiği kişi You’an’dı. Neyse ki artık sen varsın, büyükannenin de gözü arkada kalmayacak.”

Jiafu yaşlı hanımın elini daha da sıkı kavradı: “Büyükanne, sen çok yaşayacaksın. A-Fu’nun ve kocamın hâlâ senin şefkatine

ihtiyacı var...”

Gözyaşlarına daha fazla engel olamadı, yaşlar yanaklarından süzülürken sesi de düğümlendi.

Yaşlı Hanım Pei hafifçe gülümsedi: “Aptal kızım, insan eninde sonunda göçüp gider. Büyükannen bu yaşa kadar yaşadı, bu dünyada tadılacak ne kadar nimet varsa hepsini tattı. Yeter ki siz bundan sonra iyi olun; göçüp gitsem de ne gam.”

Jiafu durmadan başını sallıyor, gözyaşları sel olup akıyordu.

Yaşlı hanım elini ters çevirip Jiafu’nun elini sıkıca kavradı: “You’an’ın kökenini... Eğer ileride öğrenirse, onun o huyuyla, korkarım ki bir ömür boyu bu düğümü çözemez. Elimde olsaydı, büyükannen onun bunu hayatı boyunca bilmemesini yeğlerdi. Aslında büyükannenin bu ağır yükü senin omuzlarına yüklememesi gerekirdi ama karı koca bir bütündür; büyükannenin onu artık sana emanet etmekten başka çaresi yok. Şayet ileride bu yüzden bir felaketle yüzleşirse, büyükannenin yerine ona iyi bakacaksın, onu asla terk etmeyeceksin, anladın mı?”

Yaşlı kadının yüz ifadesi olağanüstü bir ciddiyete bürünmüştü.

Jiafu gözyaşlarını sildi, yatağın önünde diz çöktü ve ciddiyetle konuştu: “Büyükanne, için rahat olsun. A-Fu elinden gelen her şeyi yapacak, bu ömür boyunca kocasının yanından ayrılmayacak, onu asla terk etmeyecek.”

Yaşlı kadın gözlerini ona dikti, dudaklarında yavaş yavaş bir tebessüm belirdi: “Öyleyse büyükannenin içi artık rahat...”

Sanki çok yorulmuştu; sözlerini bitirdikten sonra göz kapakları yavaşça kapandı ve derin bir uykuya daldı.

—

Zemherinin bu derin gecesinde lapa lapa kar yağıyor, yerdeki kar birikintisi çoktan ayak bileklerine ulaşıyordu.

Başkent'in batı kapısındaki muhafızlar surların üzerinde mangal yakmış, birkaç kişi ateşin etrafına toplanıp ısınmaya çalışırken bu havadan şikayet ediyordu. Aniden, gözetleme

yapan bir muhafız bağırdı: “Birileri geliyor!”

Diğerleri hemen oraya koşup adamın işaret ettiği yöne doğru gözlerini kısarak uzaklara baktılar. Gerçekten de, göğü kaplayan karın altında, batı sınırına giden o kapkaranlık posta yolunda bir grup atlı dörtnala geliyordu. Atların toynakları karları etrafa savuruyor, göz açıp kapayıncaya dek sur kapısının önüne kadar geldiler. İçlerinden biri kapının açılması için yüksek sesle bağırdı.

“Pei Cenapları mı döndü?”

Kapı muhafızı üstlerinden talimat almış, Pei You'an'ın bu günlerde başkente dönebileceğini ve kapıyı açmak için tetikte olmalarını öğrenmişti. Şimdi bu atlı grubunu görünce hemen surdan aşağı eğilip yüksek sesle sordu.

“Ta kendisi!”

Bir muhafız kolunu kaldırıp elindeki geçiş nişanını yukarı fırlattı. Kapı muhafızı nişanı yakaladı, doğrulamasını yaptıktan sonra hemen surdan aşağı inip kapıyı açtı.

Grup kapıdan geçerek Pei malikânesinin olduğu yöne doğru atlarını dörtnala sürdü.

İmparatorun ziyaretinin üzerinden birkaç gün geçmişti.

Bu birkaç gün boyunca Jiafu, yaşlı hanımın yanından bir an olsun ayrılmamış, gece gündüz başucunda beklemişti. Uykusuzluktan tükendiğinde yeşil tül paravanın ardındaki yatakta sadece birkaç dakika gözlerini dinlendiriyor, kelimenin tam anlamıyla elbiselerini bile çıkarmadan nöbet tutuyordu.

Daha önce saray hekiminden yaşlı hanımın bu kışın sonunu göremeyeceğini öğrendiğinde, hemen Pei You'an'a bir mektup yazıp bu haberi vermişti.

Gerçi yaşlı hanım, dışarıdayken akli karışmasın diye Pei You'an'a mektup yazmasını daha önce engellemişti. Ama o zamanki durumla şimdiki durum bir değildi.

Onun aceleyle dönüp ölüm döşegindeki büyükannesiyse son bir kez görüşmesi, Jiafu'nun gözünde devlet işleri kadar

önemliydi.

Yaşlı hanım son birkaç gündür ağzına hiçbir şey koyamıyor, zamanının çoğunu derin bir uykuda geçiriyor, sadece ginseng suyuyla hayata tutunuyordu.

Jiafu içten içe biliyordu ki, o da Pei You'an'ı bekliyordu.

Böylesine lapa lapa kar yağan bir gecede, o dönen adamın adımları acaba nereye varmıştı?

Jiafu pencerenin önünde durmuş, gece göğünde süzülen karları izlerken alnını buz gibi pervaza dayamış dalıp gitmişti. Aniden avludan karda yürüyen aceleci ayak sesleri duydu. Ardından kulağına yaşlı bir hizmetçinin sevinç dolu çığlığı çalındı: “Büyük Bey döndü!”

Jiafu'nun kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, bütün kanı damarlarında kaynamaya başladı. Hızla arkasını dönüp dışarı fırladı. Dış odaya geçtiğinde, henüz kapıya varmadan o kapı perdesinin kaldırıldığını ve bir adamın hafifçe eğilerek hızlı adımlarla içeri girdiğini gördü.

Gerçekten de Pei You'an dönmüştü!

Omuzlarına buz ve kar dolmuş, kaşlarına ve saçlarına karlar tutunmuştu; gözleri kıpkırmızıydı, içi kan çanağına dönmüştü. Bedeninden, sanki bir buz deliğinden yeni çıkmış gibi soğuk bir hava yayılıyordu.

“Büyük Kuzen—”

Jiafu daha sözünü bitiremeden sesi düğümlendi, adamın önünde durakladı, gözleri dolmuştu.

Pei You'an adımlarını bir an bile yavaşlatmadı. Hızla onun önüne geldi, kollarını açıp onu göğsüne bastırdı. Başını eğip hâlâ buzun ve karın soğuğunu taşıyan dudaklarıyla onun alnına hızlı bir öpücük kondurdu, ardından alçak bir sesle fısıldadı: “Korkma, ben döndüm.”

Sanki onu teselli etmek istercesine kollarını sıkılaştırdı, ona var gücüyle sarıldı ve sonra geri çekildi.

“Büyükanne nerede?”

“İçeride!”

Jiafu içindeki o binbir fırtınalı duyguyu bastırıp hemen içeriye döndü. Pei You'an da onu takip ederek aceleyle içeri girdi.

Derin bir uykunun, yarı baygın bir halin içinde kaybolan Büyük Hanım, elinin güçlü bir el tarafından kavrandığını hissetti. O el, karlı bir gecede at sırtında kilometrelerce yol katetmiş olmanın verdiği yorgunlukla sıcacık, hatta ateş gibiydi.

Gözlerini yavaşça araladı; elini tutan yüzü seçmeye çalıştığında, o sönük bakışları bir anda parladı.

“Babaanne! Babaanne! Torununuz hayırsız çıktı, geç kaldım —”

Pei Youan yatağın önünde diz çökmüş, sesi titreyerek sesleniyordu. Yaşlı kadının elini öyle sıkı tutuyordu ki, sanki kendi canından ona can üfleme istiyordu.

Büyük Hanım onun yüzüne uzun uzun baktı, sonra bakışlarını yavaşça çevirip birini aradı. Yanı başında duran Jiafu’yu görünce yüzünde huzurlu bir ifade belirdi ve ona yaklaşmasını işaret etti.

Jiafu, akmak üzere olan gözyaşlarını zorlukla bastırıp Youan’ın yanına diz çöktü. Büyük Hanım elini Youan’dan çekip güçlkle kaldırdı, Jiafu’nun elini yakalayıp Youan’ın avucunun içine bıraktı.

O sırada kapıda ayak sesleri duyuldu. Pei Quan, Xin Hanım, İkinci Hanım, Pei Xiuzhi, Pei Xiuluo, Zhou Jiaoe, kucağında küçük Quan ile sütanne ve Büyük Hanım’ın son günlerinde başında bekleyen diğer akrabalar birer birer odaya doluştular. Oda bir anda insanla doldu.

Büyük Hanım’ın bakışları, o kederli yüzlerin üzerinde tek tek gezindi. Sonunda tekrar Jiafu ve Youan’a döndü. Bir süre onlara baktıktan sonra, üst üste duran ellerini hafifçe pat patladı, dudaklarında ince bir tebessümle gözlerini yavaşça yumdu. Çehresi son derece huzurluydu.

Kısa süren o ölüm sessizliğini, arkalardan gelen bir hıçkırık bozdu. Bir anda tüm oda feryat figanla doldu; ağlama sesleri

birbirine karışıyor, duvarlarda yankılanıyordu.

Jiafu, elinin üzerindeki elin yavaş yavaş soğuduğunu hissetti. Gözyaşları sessizce süzülürken yanındaki Youan'a baktı. Youan, yastıkta huzurla uyuyan o yaşlı kadına bakıyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü; uzun süre gözlerini bile kırpmadı. Sanki dışarıdaki o dondurucu kar ve kış, ruhunu da dondurmuydu.

Vefat haberi o gece dört bir yana yayıldı. İçeride yas tutulurken, dışarıda kahyalar ve uşaklar kapıya yas çadırlarını kurmaya başlamıştı bile. Daha dördüncü nöbet gelmeden matem salonu hazırlandı, rahipler ve dualar yerini aldı. Beşinci nöbetle birlikte Pei Youan ve Pei Quan, Adab-ı Muaşeret Bakanlığı'na yas bildiriminde bulundular. Zhu Malikanesi, Anyuan Markizliği ve Liu Jiuşao gibi önemli dostlar siyahlar içinde taziye gelmeye başladı. Erkekler dışarıda taziyeleri kabul ederken, kadınlar içeride yas tutuyordu. Saraydan da taziye hediyeleri gönderildi; Başhadım Li Yuangui bizzat gelerek İmparator'un kederini ilettiler.

Büyük Hanım'ın cenaze töreni, tüm şehri ayağa kaldıracak kadar görkemliydi. Günler geceler boyu taziye arabalarının ardı arkası kesilmedi. Dışarıdaki işleri Youan ve Pei Quan, içeridekileri ise Xin Hanım ve İkinci Hanım yönetiyordu. Jiafu ve Zhou Jiaoe gibi genç gelinler ise her gün yas tutup ağlıyorlardı. Yedi gün yedi gecenin sonunda cenaze, defin öncesi bekletilmek üzere Ci'en Tapınağı'na götürüldü. Kırk dokuz gün boyunca orada dualar okunacak, ardından ebedi istirahatgahına defnedilecekti.

Youan'ın başkentten ayrıldığı o altı ay boyunca Jiafu, Büyük Hanım'a bakarken zaten epey zayıflamıştı; bu ağır yas süreci onu tamamen bitirmişti. Cenazenin tapınağa gönderildiği gece, evde son bir dua merasimi daha vardı. Xin Hanım ve İkinci Hanım bir süre orada kalsalar da kahyalar tarafından başka işler için çağrıldılar. Hava karardıktan kısa süre sonra Zhou Jiaoe, dayanamadığını söyleyip sessizce odasına çekildi. Sonunda sadece Jiafu kaldı. Merasimin yarısında, secdeden kalkarken başı fena halde döndü, vücudu sarsıldı. Yanındaki Tanxiang durumu fark edip hemen onu tuttu. Bir tabure getirmeleri için

seslenecekken Youan'ın içeri girdiğini gördü. Youan, Jiafu'yu kolundan yakaladı.

Jiafu gözlerini yavaşça açıp Youan'ın endişeli yüzünü görünce fısıldadı: "İyiyim. Sadece çok uzun süre diz çöktüm, kanım çekildi sanırım. Biraz yürürsem geçer."

Youan onun solgun yüzüne baktı: "Hadi gel, seni odana götürüyüm."

Jiafu başını salladı: "Daha merasim bitmedi..."

Youan yanındaki kahyaya dönüp Xin Hanım'ın buraya başka birini göndermesini emretti ve Jiafu'yu dışarı çıkardı. Jiafu artık itiraz etmiyordu. Sessizce arka bahçeye, kendi odalarına gittiler. Kapıya vardıklarında Jiafu'nun bacakları öyle dermansızdı ki eşiğe takılıp öne doğru sendeledi.

Youan hemen belinden kavradı ve hizmetçilerin bakışları arasında onu kucağına alıp içeriye, yatağa kadar taşıdı.

Ne kadar zaman olmuştu onunla böyle yakınlaşmalı?

Bu günlerde Pei Quan kağıt üzerinde işleri yönetiyor gibi görünse de iki gün geçmeden kederden yataklara düşmüştü. Dışarıdaki tüm yük, ailenin en büyük torunu olan Youan'ın omuzlarına binmişti. Gündüzleri o kadar meşguldü ki Jiafu onun yüzünü bile göremiyordu. Geceleri ise ya Jiafu yas tutuyor oluyordu ya da Youan odaya döndüğünde bir saat kestirip dördüncü nöbette ertesi günün işleri için fırlıyordu. Döndüğünden beri geçen bu bir haftada, doğru dürüst iki kelime bile edememişlerdi.

Youan onu yatağa yatırdı, dış giysisini çıkarıp üzerini örttü. Eğilip saçındaki beyaz yas çiçeğini nazikçe çıkardı ve kenara bıraktı. Eliyle yanağını okşadı: "Bu aralar çok yoruldun, hadi uyu artık."

Youan'ın elmacık kemikleri çökmüş, gözlerindeki kanlanma hiç geçmemişti. Sesi boğuk geliyordu. Tam kalkıp gidecekken Jiafu elini uzatıp onun yeninden tuttu: "Büyük Kuzen, benimle uyumanı istiyorum."

Youan bir an düşündü, sonra "Peki," deyip dış giysisini çıkardı ve yatağa uzandı. Onu kollarına aldı: "Uyu hadi."

Jiafu ona sokulup fısıldadı: “Büyük Kuzen, eğer kalbin acıyorsa bana anlatabilirsin. Anlatırsan yükün hafifler.”

Youan’ın kirpikleri titredi, gözlerini açıp bir süre ona baktı. Hafifçe gülümseyip teselli edercesine sırtını sıvazladı: “İyiym ben, merak etme. Çok yorgunsun, uyu artık. Bu gece misafirlerle ilgilenmeyeceğim, senin yanıdayım.”

Jiafu ona bir süre baktıktan sonra "Tamam," deyip gözlerini kapattı. Yanındaki adamın yorganı düzelttiğini ve onu daha sıkı göğsüne çektiğini hissetti. Yüzünü onun göğsüne yasladı. Çok geçmeden yorgunluk bir sel gibi üzerine çöktü ve derin bir uykuya daldı.

Ölümün yedinci günü ritüeli için Pei ailesi Ci'en Tapınağı'nda ayin düzenledi; geceyi orada geçirip ertesi gün şehre ve malikâneye döndüler.

Gece dağda kar fırtınası kopmuş, dondurucu bir soğuk her yeri sarmıştı. Herkes bütün gece uykusuz kaldığı için bitkindi; döner dönmez dinlenmek üzere dağıldılar.

Pei You'an ve Jiafu odalarına döndüler; hizmetçiler sıcak su getirdi, ikisi yıkanıp kıyafetlerini değiştirdiler. Tam yatağa uzanmışlardı ki hizmetçilerden biri geldi. Tapınakta nöbetçi olarak bırakılan görevli aceleyle birini gönderip haber yollamıştı: Pei ailesinin atalarının ruh tabletlerinin bulunduğu Kökler Salonu'nun dışında asırlık bir ulu ağaç vardı; gövdesinin içi böcekler ve karıncalar tarafından oyulmuştu ama dalları bir ejderha gibi kıvrılarak salonun avlusunun yarısını kaplıyordu. Dün geceki kar fırtınasında ve şiddetli dağ rüzgârında dallarının hafifçe eğildiği fark edilmişti. Nöbetçi bu gece tekrar kar yağarsa ağacın tepesindeki ağırlıkla devrilip büyük bir felakete yol açmasından korkuyordu. Hemen yanında Pei ailesinin atalarının ruh tabletleri olduğu için kendi başına bir şey yapmaya cesaret edememiş, acilen haber vermişti.

Pei You'an, Jiafu'ya uyumasını söyleyip kalktı, adamlarına gidip Pei Quan'ı çağırmasını ve durumu görüşmelerini emretti.

Pei Quan tam uykuya dalmıştı ki hizmetçiler tarafından uyandırıldı. Tapınaktaki Kökler Salonu'nda bir tehlike olduğunu ve Pei You'an'ın onu görüşmeye çağırdığını duyunca aceleyle kalkmak istedi ama İkinci Hanım onu kolundan tutup soğuk bir sesle, "Daha devrilmemiş ki, ne bu telaş? Onun elinde Yaşlı Hanım'ın verdiği ataların demir fermanı yok mu? O ferman kimdeyse o gitsin, sen gitmezsen sabah olmayacak mı sanıyorsun? Dışarısı buz gibi, üstelik yine kar yağacak, yol da uzak. Zaten bedenin zayıf, az önce dizlerinin sızladığından,

yürümekte zorlandığından şikâyet etmiyor muydun? Sen yat, ben gidip ona cevabını veririm!" dedi.

Yaşlı Hanım ölmeden önce demir fermanı büyük ailenin ikinci yeğenine vermişti; iki ailenin mallarını ayırırken ikinci aileye daha fazla toprak ve mal mülk vererek durumu telafi etmeye çalışsa da Pei Quan'ın asıl umudu o fermanı almaktı. Umudunun boşa çıktığını görünce çok hayal kırıklığına uğramış, yaşlı annesinin taraf tuttuğunu düşünerek içten içe ona içerlemişti. Üstelik yıllarca çalışıp didinerek bugünkü konumuna gelmişken Yaşlı Hanım'ın ölümüyle oğlunun bahar sınavları ertelenmiş, kendisi de yas tutmak için görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Onun kıdemiyle yas süresini kısaltıp görevde kalması imkânsızdı; üç yıl sonra saraydaki dengelerin ne hale geleceği meçhuldü. Üst üste gelen bu can sıkıcı olaylar yüzünden zaten günlerdir morali bozuktı; Meng de böyle söyleyince bir an tereddüt etti, Meng'in çoktan dışarı çıktığını görünce yavaşça yatağa geri uzandı.

Pei You'an bir süre bekledi ama Pei Quan gelmedi; onun yerine İkinci Hanım geldi ve mahcup bir ifadeyle, "You'an, çok talihsiz bir durum, amcan dün gece bütün gece soğukta kaldığı için dağdan indikten sonra eski hastalığı nüksetti; dizleri şişip ağrımaya başladı, az önce iki yakı yapıştırdık. Eğer Xiuluo'nun ayak bağı olacağını düşünmüyorsan, ona söyleyeyim de sana yardıma gelsin mi?" dedi.

Pei You'an gerek olmadığını, Meng'den amcasına dinlenmesini iletmesini söyledi. Haberi alıp gelen Pei Xiuzhi ve ailenin üçüncü amcasıyla birlikte birkaç kâhyayı da yanlarına alarak aceleyle dışarı çıktılar. Tam atlara biniyorlardı ki Zhou Jiao'e'nin yanındaki yaşlı kadınlardan biri koşarak geldi; Zhou Jiao'e'nin kendini iyi hissetmediğini ve her yerde İkinci Bey'i aradığını söyledi.

Yaşlı Hanım'ın cenazesinden iki gün sonra Zhou Jiao'e'nin hamile olduğu anlaşılmıştı; son günlerde aşeriyor, el üstünde tutuluyordu. Dün de elbette dağa çıkmamış, evde kalıp dinlenmişti.

Pei Xiuzhi kadını azarladı: "Gidip doktor çağırıyorsun da beni ne arıyorsun? Benim acil işim var!"

Kadın başını eğip tam gidecekken Pei You'an, "Yengemin sağlığı daha önemli, ben hallederim, sen dön," dedi.

Pei Xiuzhi birkaç kez itiraz etse de sonunda mecburen kabul edip geri döndü. İç odaya girdiğinde Zhou Jiao'e yatağa yaslanmış, kucağında bir sıcak su torbası tutuyordu; ocakta kestaneler kavruluyor, yanındaki hizmetçi kız kestaneleri soyuyordu. Kadının gülümseyerek kendisine baktığını görünce kaşlarını çatı: "Hani kendini iyi hissetmiyordun?"

Zhou Jiao'e hizmetçi kızları dışarı gönderdi ve gülümseyerek, "Dışarıda rüzgâr bıçak gibi kesiyor, zaten giden gitmiş, sen daha ne diye peşlerinden gidiyorsun, kime yaranacaksın? Çabuk gel de belimi ov biraz. Ah, belim koptu, ne oturabiliyorum ne yatabiliyorum, canımın yarısı gitti..." dedi.

Pei Xiuzhi içten içe ona zerre kadar acıımıyordu; yüzü asık bir şekilde arkasını dönüp çıkmak istedi. Arkasından Zhou Jiao'e'nin kaşları çatıldı; bir avuç boş kestane kabuğunu alıp onun sırtına fırlatarak bağırdı: "Ben sana iyi niyetle yaklaşıyorum, sen bana köpek muamelesi mi yapıyorsun? Bu odadan bir adım dışarı atarsan görürsün gününü! Zhou dayım başını belaya soktu, Majesteleri'nin gözünden düştü diye senin de gözünde İmparatoriçe Hazretleri'nin değeri kalmadı değil mi?"

Soğuk bir şekilde güldü: "Buraya gelin geldiğimden beri bana burun kıvrıyorsun, sürekli kusur buluyorsun; sanma ki bilmiyorum, aklın hâlâ o avludaki kadında değil mi? Rüyanda görürsün! Git de bir aynaya bak, o sünepe suratını gör! Benim gibi bir kadın kocasına sadık kalıp sana acıyor da sen bunu elinin tersiyle itiyorsun! Beni delirtme, yoksa her şeyi yıkarım, hiçbirimiz gün yüzü göremeyiz!"

Pei Xiuzhi'nin yüzü ateş gibi yandı, olduğu yerde kaskatı kesildi. Zhou Jiao'e öfkesini kustuktan sonra mendilini alıp gözyaşlarını silmeye başladı. Kısa süre sonra dışarıdan Xin Hanım'ın öksürük sesi duyuldu; Pei Xiuzhi içindeki nefreti bastırıp mecburen yüzünü yumuşattı, yanına gidip onunla konuştu, belini ovup bacaklarına masaj yaptı.

.....

Pei You'an gittikten kısa süre sonra tekrar kar yağmaya başladı; başlarda söğüt yaprağı gibi yağan kar, yavaş yavaş kaz tüyü gibi lapa lapa yağmaya dönüştü.

Oda bahar gibi sıcak olsa da Jiafu'nun gözüne uyku girmiyordu.

Öğleyi geçmişti; Maymun saatinin ikinci çeyreğinde hava sanki akşam olmuş gibi kararmıştı. Hizmetçi kızlardan biri perdeyi araladı; Tanxiang elinde bir kâse yiyecekle içeri girdi, kâseyi bırakıp ellerine sıcak nefesini üfleyerek, "Birinci Genç Hanım, az önce kapıdan haber geldi; Üçüncü Amca dağda kayıp düşmüş, onu geri getirmişler. Büyük Bey akşam yemeğine dönemeyecekmiş, geç olursa gece de dağdan inemezmiş, yarına kalırmış. Sizin kapıları erken kapatmanızı, onu beklememenizi söyledi," dedi.

Jiafu dışarıda avlu duvarlarını döven kuzey rüzgârının uğultusunu dinlerken, onun çıkarken dağda geceleme planlamadığını, üzerinde sadece bir pelerin olduğunu düşündü. Karlı yollar çamurluydu; akşama kadar çizmeleri sıırıslıklam olurdu. Eğer gerçekten dağda tek başına kalırsa, tapınakta misafir odaları olsa da böyle karlı bir gecede yorganları ince olursa...

Jiafu'nun içi hiç rahat değildi; hemen adamlarına kalın yorganları, Pei You'an'ın kıyafetlerini, kalın ayakkabı ve çorapları hazırlamalarını emretti. Başlangıçta bunları genç bir uşakla göndermeyi düşünmüştü ama tam söyleyecekken karlı gecede dağın ne kadar ıssız ve soğuk olacağını düşünüp onun yanında olmak istediğine karar verdi. Fikrini değiştirip Tanxiang, Dadı Liu ve diğerlerine de kalın kıyafetler giymelerini, geceyi geçirecek kadar yorgan almalarını söyledi. Kâhyayı çağırıp uşakları hazırlattı, arabaya binip şehirden çıkarak tapınağa doğru yola koyuldular. Yolda tek bir Allah'ın kulu yoktu; rüzgâra ve kara göğüs gererek hava tamamen kararmadan dağın eteklerine vardılar. Boynuz fenerlerini yakıp birbirlerine tutunarak yavaş yavaş yukarı tırmanmaya başladılar. Çevik bir uşak çoktan önden koşup haber vermişti.

Jiafu daha dağ kapısına varmadan Pei You'an hızla dışarı

çıkı, onu karşılayıp soylu kadınların tapınağa geldiklerinde kaldıkları misafirhaneye yerleştirdi. Odaya girdiklerinde sobanın yakılmasını emretti; kızın pelerinine karların biriktiğini, kirpiklerine kar tanelerinin düştüğünü, burnunun soğuktan kıpkırmızı olduğunu görünce bir yandan karları silkelerken bir yandan da alçak sesle azarladı: "Böyle bir havada kim dışarı çıkar? Sana kapıları erken kapatıp beni beklememeni söylemedim mi? Neden sözümü dinlemeyip kendin geldin? Yerdeki kar çok kalın, ya düşseydin ne olacaktı?"

Babaannesinin ölümü Pei You'an için şüphesiz çok büyük bir acıydı; son yarım aydır hem bedenem hem ruhen tükenmişti ama onun yanında duygularını zerre kadar belli etmemişti.

Onun yanındayken eskisinden daha da nazik ve düşünceliydi; sanki kızın üzülmelerinden korkuyor, ona bakıma muhtaç küçük bir çocukmuş gibi davranıyordu.

Kirpiklerine konan kar taneleri yavaş yavaş eriyip küçük su damlacıklarına dönüştü. Jiafu gözlerini kırıpıştırdı: "Çok dikkatli geldim. Altıncı Amca'nın düşüp bacağını incittiğini ve geri döndüğünü, dağda tek başına kaldığını duydum..."

Sustu ve hafifçe endişeli bir ifadeyle ona baktı.

Pei You'an irkildi, ardından gülümsedi. Onu yatağın kenarına oturttu; başını eğdiğinde geyik derisinden yapılmış küçük çizmelerinin çamur ve karla kaplandığını, kar sularının yavaş yavaş eridiğini gördü. Bizzat eğilip onun çizmelerini çıkarmaya yeltendi.

Jiafu aceleyle ayağını geri çekti ama Pei You'an çoktan tutmuştu; çizmeyi çıkardı, sonra diğerini çıkardı. Çorabın içinde soğuktan uyuşmuş ayak parmaklarını avucuyla ovuşturdu, ardından onu yatağa yatırıp Tanxiang'dan kalın yorganı getirmesini istedi. Bacaklarını ve ayaklarını örttü, kucağına da tapınak görevlilerinin getirdiğı küçük bir sıcak su torbası koyup, "Sen şimdilik burada dinlen. Bu gece o ağacı mutlaka devirmemiz lazım, yoksa üstümüze yıkılabilir; ama ağaç çok büyük olduğu için biraz uğraştıracak. Ben şimdi oraya gidiyorum, sonra gelip seninle yemek yerim," dedi.

Arkasını dönüp Tanxiang ve diğerlerine Jiafu'ya iyi bakmalarını tembihledikten sonra aceleyle çıktı.

Köpek saatinin ilk çeyreğinde geri döndüğünde oda sıcacık olmuştu; rahipler vejetaryen yemeklerini getirmişti. Yemeği yedikten sonra tekrar oraya gitti ve Domuz saatine kadar dönmedi. Geldiğinde ağacın güvenle devrildiğini, önceden toplanan ruh tabletlerinin tek tek yerlerine konduğunu, sabah olunca ağacı dışarı taşıyacaklarını söyledi.

İkisi karı koca olsalar da tapınakta aynı odada kalmaları uygun değildi. Pei You'an o geceki işlerini bitirdikten sonra Jiafu'ya bakmaya gelmiş, onun uyumasını söyledikten sonra odadan çıkıp kendi kalacağı yere, aralarında bir duvar olan diğer avluya geçmişti; Jiafu daha önce oraya gidip onun yatağını bizzat hazırlamıştı.

Kar yavaş yavaş dindi. Jiafu ile aynı odada kalan Tanxiang, Dadı Liu ve diğerleri çoktan uykuya dalmıştı.

Gecenin köründe dağdaki tapınak, gündüzleri imparatorluk adını taşıdığı için dünyanın o şatafatlı havasına bürünse de şu an derin bir sessizliğe gömülmüş, asıl sahip olması gereken o huzurlu ve ıssız haline geri dönmüştü.

Jiafu gözleri kapalı, Dadı Liu'nun bir alçalıp bir yükselen horlamaları eşliğinde, bir duvar ötede olan Pei You'an'ı düşünerek yatakta dönüp duruyordu.

Onun da şu an huzurla uyuyamadığını hissediyordu.

Sonunda dayanamayıp sessizce yataktan kalktı, kıyafetlerini giydi, kapıyı açıp ayak bileklerine kadar gelen karların üzerinde yürüyerek avlu kapısından çıktı ve Pei You'an'ın kaldığı odanın önüne geldi.

Pencereler karanlıktı, içeride ışık yanmıyordu.

Jiafu saçığının altına çıktı, kapının önünde durup tereddüt ederken içeriden Pei You'an'ın sesini duydu: "İçeri gel."

Az önce adımlarını hafifletse de karda yürürken çıkan o hafif gıcirtı sesleri duyulmuştu. Belli ki onun geldiğini çoktan anlamıştı.

Jiafu usulca karşılık verip aralık olan kapıyı itti; Pei You'an'ın üzerine bir şeyler almış halde pencerenin önünde durduğunu gördü. Pencere açıktı; başını çevirmiş, kapıdaki Jiafu'ya bakıyordu.

Etraf karanlıktı, silüeti gecenin karanlığına karışmıştı; sadece dışarıdaki karların yansıttığı ışıkla yüzünün o derin hatları belli belirsiz aydınlanıyordu.

Ona bakıyordu; bakışları sessiz ve şefkatliydi.

Jiafu onun yanına gitti. Adam onun soğuktan buz gibi olmuş küçük ellerini tuttu: "Ne kadar ince giyinmişsin! Neden hâlâ uyumadın?"

"Sen de uyumamışsın," diyerek alçak sesle kendini savundu Jiafu.

Adam hafifçe gülümsedi: "Ben de tam uyumaya hazırlanıyordum. Sen de artık uyumalısın."

Jiafu konuşmadı.

Pei You'an dışarıdaki karın ışığında onu dikkatle süzdü, ardından omuzlarından tutup başını eğerek yüzünü öptü; sesi yumuşak, teselli edici bir tondaydı: "Benim için endişelenme, ben iyiyim."

Sözlerini bitirdikten sonra kendi pelerinini çıkarıp vücut ısını taşıyan kıyafeti onun omuzlarına örttü; ardından omuzlarından sarılarak onu kapıya doğru yönlendirdi.

Hiçbir şey ondan kaçmıyordu; kendi duyguları bile.

Bu gece kar fırtınasına rağmen buraya ona eşlik etmek için gelmişti ama sonuçta o kızı teselli ediyordu.

Jiafu duygulanmıştı ama içinde bir boşluk hissi vardı; gitmek istemedi, olduğu yerde durup küçük bir naz ve inatla adamın kollarını tuttu.

Pei You'an gülümsedi, biraz çaresizce başını salladı.

Sönmeye yüz tutmuş sobaya biraz daha gümüş kömür ekledi; ateş harlanıp üzerine bir çaydanlık koyduktan sonra sobanın önündeki bir sandalyeye oturdu ve Jiafu'ya yanına gelmesini işaret etti.

Jiafu yanına gitti. Adam onu kucaklayıp dizlerine oturttu, kıyafetle vücudunu örttü; ikisi aynı sandalyeye sıkışmışlardı.

Sıcak ateşin ışığı zifiri karanlık gecede sessizce dans ediyordu. Sobanın üzerindeki çaydanlıktan yavaş yavaş hafif ve kulağa hoş gelen bir su kaynama sesi gelmeye başladı.

Dağ tapınağındaki bu sessiz gece o kadar huzurluydu ki.

Jiafu gözlerini kapattı, onun kollarına yaslandı; yavaş yavaş uykusu gelmeye başladı, yarı uyanık bir halde ne kadar zaman geçtiğini bilmeden, aniden birinin onu yavaşça kucakladığını hissetti.

Gözlerini açtı; onu yatağa yatırmak üzere olan Pei You'an'a baktı, kollarını uzatıp boynuna doladı ve alçak sesle, "Büyük Kuzen, halanı ziyaret etmek istiyorum; benimle gelir misin?" dedi.

.....

Jiafu kat kat giyinmişti; Pei You'an onun elinden tutmuş, yanlarına kimseyi almadan Ci'en Tapınağı'nın arka tarafındaki o ıssız avluya doğru yürüyorlardı.

Gökyüzü açılmış, yarım ay belirmişti; dağdaki tapınak adeta gümüşten bir örtüye bürünmüştü. Etraf o kadar sessizdi ki sadece ikisinin karda yürürken çıkardığı hafif gıcırta sesleri duyuluyordu.

Normalde kimsenin uğramadığı o yere yaklaştıklarında, Pei You'an aniden adımlarını durdurdu.

Önlerinde bir yol ayrımı vardı; yan taraftaki küçük yol arka dağın kapısına çıkıyordu.

Günlerdir aralıksız yağan kar yarım karış kalınlığına ulaşmıştı; tam o yol ayrımında iki sıra ayak izi vardı. Ayak izlerinin üzerinde hiç kar yoktu ve izler doğrudan önlerindeki avluya doğru gidiyordu.

Yani bu gece, belki de birkaç dakika önce, birileri onlardan önce oraya gitmişti.

Böyle bir kar fırtınasında, dağın yollarının neredeyse kapandığı bu kötü havada, gecenin bu ıssız vaktinde, eski

İmparatoriçe'nin hayatının son günlerini geçirdiği ve artık neredeyse terk edilmiş olan bu yere kim gelmiş olabilirdi?

Jiafu'nun kalbi "güm" diye attı; aklına hemen bir kişi geldi.

Gizlice yanındaki adama baktı.

Pei You'an'ın kaşları hafifçe çatıldı, ardından Jiafu'nun elinden tutarak yürümeye devam etti.

Kapalı olan o kapıya giderek yaklaştılar.

Kardaki ayak izleri de o kapıya kadar net bir şekilde gidiyordu.

Pei You'an kapının önüne geldi, elini uzatıp itti.

Kapı dışarıdan kilitli değildi ama açılmadı; sanki içeriden sürgülenmiş gibiydi.

Pei You'an'ın kaşları daha da çatıldı, bir kez daha itti ama kapı yine açılmadı.

Yüzü hafifçe karardı, bir an düşündükten sonra Jiafu'yu arkasına aldı ve belindeki uzun kılıcı yavaşça kınından çekti.

Kılıcın parıltısı karlara yansıdı, ay ışığı altında göz alıcı, dondurucu bir soğukluk saçtı.

Kılıcın ucunu kapının aralığına doğrulttu ve soğuk bir sesle konuştu: "Ben Pei You'an. Kapının arkasında olduğunu biliyorum. Burası yasak bölgedir; sen kimsin de buraya izinsiz girmeye cüret edersin! Kapıyı açıp kendini göstermezsen, kılıcım kimseyi tanımaz!"

"Açın."

Bir anlık derin sessizliğin ardından, kapının arkasından boğuk bir ses duyuldu.

Jiafu az önce içeride kimin olabileceğine dair tahminler yürütmüş olsa da, tam şu anda, böyle bir yerde, o tanıdık sesi gerçekten duyduğunda büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Yıl sonuydu; sarayın iç işleri karmakarışık, dış meseleleri ise daha da çetrefilliydi. Yarım ay kadar önce, Pei ailesi Büyük Hanım'ın vefatının yasını tutarken; Goryeo, Annam, Champa ve Ryukyu gibi pek çok bağlı devletin prensleri, kabile reisleri veya elçileri, yeni yıl tebrikleri için birbiri ardına başkente akın etmeye başlamıştı. Üstelik Mengmu ve Ü-Tsang gibi bölgelerden de elçiler geliyordu. Honglu Dairesi'nin karşılama törenleri, Merasimler Bakanlığı'nın her gün düzenlediği kabuller ve ziyafetler derken, İmparator'un günlük yoğunluğu tahmin bile edilemezdi.

Fakat şu an, kapının ardından gelen o sesi çok net duymuştu. Tıpkı tahmin ettiği gibi, içerideki kişi bizzat İmparator Xiao Lie idi.

Pei You'an'ın şaşkınlığı onunkinden bile fazlaydı.

O sesi duyduğu an, kılıcı tutan eli aniden havada asılı kaldı.

Sesin ardından kapı menteşelerinin hafif gıcirtısı duyuldu. Karşıdaki çift kanatlı kapı yavaşça aralandı ve eşiğin ardında duran Hadım Li Yuangui alçak bir sesle konuştu: "Lord Pei, Majesteleri buradalar. Saygısızlık etmeyin."

Pei You'an'ın bakışları Li Yuangui'nin başının üzerinden geçip, karlı avlunun tam ortasında duran silüete takıldı.

Baştan aşağı koyu renkli bir pelerine bürünmüş olan adam, karanlığın içinde tamamen kaybolmuştu. Başlangıçta bir heykel gibi hareketsiz durdu; sonra yavaşça kollarını kaldırdı, başındaki

kukuletaıı indirdi ve orta yaşı bir adamın yüzu ortaya çıktı.

İnce, kemikli bir yüzdü bu; karın yansıttığı ışıık altında hafif soluk, mavimsi bir renk almıştı. Simsiyah kaşları daha da belirgindi ve bakışları gecenin karanlığında hafifçe parlıyordu.

Pei You'an derhal kılıcını kınına soktu ve kapıya doğru diz çökerek başını yere eğdi: "Kulunuz Majestelerini selamlar. Majestelerinin burada olduğunu bilmeyerek haddimi aşım, lütfen beni cezalandırın!"

Jiafu da Pei You'an'ı takip ederek karların üzerine diz çöktü.

Li Yuangui çoktan kenara çekilip yol vermişti.

Xiao Lie, "Bilmeyerek yapılanın suçu olmaz. İkiniz de kalkın," dedi.

Pei You'an lütfu için teşekkür edip Jiafu ile birlikte ayağa kalktı. Bir an için, kapının içindeki iki kişiyle dışındaki iki kişi, aralarındaki eşiğin iki yanından birbirlerine bakarak sessizliğe büründüler. Atmosfer aniden tuhaflaşmıştı. Kısa bir süre sonra Pei You'an aniden konuştu: "Kulunuz gündüz vakti, atalarımızın nilüfer tahtlarının bulunduğı sunağa zarar vermemesi için Temel Salon'daki kurumuş bir ağacı kestiriyordu. Hava karardığı ve dağdan inmek zorlaştığı için, eşimle birlikte geceyi tapınakta geçirmeye karar verdik. Az önce uykumuz kaçınca eşimle birlikte halamı anmaya geldik. Majestelerini rahatsız edeceğimizi hiç düşünmemiştik. Majestelerinin bizi bağışlaması, kulunuz için büyük bir talihtir."

Sesi derin bir saygı barındırıyordu. Gecenin bu vaktinde eşiyile birlikte neden burada olduklarını İmparator'a açıkladıktan sonra bakışlarını ona dikti.

Bu avlu, yıllar önce Pei Wenjing'in ağır hastalanıp son günlerini geçirdiğı yerdı. Shun'an Kralı'nın döneminden itibaren yavaş yavaş terk edilmiş, neredeyse Pei ailesinin özel mülkü haline gelmişti. Anma günlerinde Pei ailesinin önde gelenlerinin burayı ziyaret etmesi dışında, yıl boyunca yabancı birinin buraya adım attığı görülmezdi.

Bu gece, Pei You'an'ın eşiyile birlikte halasını anmaya gelmesi son derece doğaldı; ancak gecenin bu kör vaktinde, şu anki

İmparator'un böylesine gizli bir şekilde burada belirmesi bambaşka bir meseleydi.

Pei You'an'ın sözlerinin altındaki imalar oldukça açıktı.

İmparator sessizliğini korudu.

Atmosfer yeniden o tuhaf gerginliğe büründü. Hatta arka plandaki gerçeği bilen Jiafu, İmparator'un üzerinden yayılan o hafif mahcubiyeti bile sezebiliyordu.

Jiafu, kapının ardında sıkışıp kalmış o silüete gizlice bir bakış attı. Kısa bir tereddüdün ardından, sessizliği bozarak kapıya doğru hafifçe eğildi ve yumuşak bir sesle, "Bu kulunuzun burada kalması münasip olmaz, müsaadenizle çekiliyorum..." dedi.

İmparator hafifçe öksürdü. Bunun üzerine kenarda duran Li Yuangui söze girdi: "Pei ailesinin Büyük Hanım'ı zamanında Majestelerine büyük ihtimam göstermişti. Şimdi o göçüp gidince, Majesteleri derin bir kedere boğuldu. Aslında birkaç gün önceden şahsen gelip taziyelerini sunmak niyetindeydiler lakin devlet işlerinin yoğunluğundan bir an bile fırsat bulamadılar. Ancak bu gece saraydan çıkabildiler. Tapınağa geldiklerinde ise, Lord Pei'nin halasıyla olan çocukluk dostluklarını hatırlayıp duygulandılar ve geçerken onu da anmak istediler."

Jiafu gizlice Pei You'an'a baktı.

Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu; o an ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdı. Sadece bakışlarını hafifçe indirerek saygıyla, "Kulunuz Majestelerini rahatsız etti. Başka bir emirleri yoksa, kulunuz müsaadelerini ister," dedi.

İmparator'a selam verip Jiafu'yu yanına aldı ve yedi sekiz adım geri çekilene kadar arkasını dönmedi. Sonra dönüp Jiafu ile birlikte oradan uzaklaşmaya başladı.

Jiafu, Pei You'an'ın yanında yürürken arkasına bakmaya cesaret edemiyordu ama Xiao Lie'nin bakışlarının ikisinin sırtına saplandığını çok net hissedebiliyordu.

"You'an, sen kal. Seninle konuşacaklarım var!"

Onlarca adım uzaklaşıp tam koridoru dönecekleri sırada, İmparator'un sesi aniden arkalarından duyuldu.

Pei You'an adımlarını durdurdu ve yavaşça arkasını döndü.

Li Yuangui çoktan hızlı adımlarla yanlarına gelmişti bile. Jiafu'ya dönerek son derece saygılı bir ses tonuyla, "Majestelerinin Lord Pei ile konuşacakları var. Hanımefendi, lütfen burada biraz bekleyin, bu köleniz size eşlik edecektir," dedi.

Jiafu aceleyle, "Zahmet etmeyin Li Ağa, ben beklerim," dedi.

Li Yuangui bir hadım olsa da, Pei You'an onun gençliğinde okçuluk ve binicilikte ne kadar usta olduğunu biliyordu. Avlu kapısının içindeki karanlıkta duran o silüete baktı, kısa bir an düşündükten sonra Li Yuangui'ye "Zahmet olacak," deyip arkasını döndü ve içeri adım attı.

Terk edilmiş bahçede dondurucu bir kar yağıyordu, gök ve yer adeta birbirine kilitlenmişti. İmparator ellerini arkasında kavuşturmuş, karların ortasında donuk bir ifadeyle duruyordu.

Pei You'an ilerideki adamın önünde yeniden diz çöktü ve başını yere eğdi: "Majestelerinin emri nedir?"

Xiao Lie sanki daldığı düşüncelerden uyanmış gibiydi.

"Benimle gel," dedi ve arkasını dönüp karları ezerek içeri doğru yürüdü, kapıyı itip açtı.

Pei You'an öndeki o sırtta bakarak ayağa kalktı, onu takip edip içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Odanın kapı ve pencereleri sıkıca kapalıydı. Işık loş, hava olağanüstü soğuktu; burnuna hafif bir küf ve toz kokusu doldu.

Pei You'an kapının yanında durarak, İmparator'un yavaşça uzun bir sehpanın önüne gidişini izledi. İmparator elini kaldırdı, parmaklarını sehpanın yüzeyinde gezdirdi; sanki derin hatıralara dalmış gibiydi.

Pei You'an sessizce bekledi, sadece izledi.

"You'an, sen bir süredir benim adıma dışarıda işleri yürütüyordun, başkente döndüğünde de cenazeye denk geldin. Muhtemelen henüz bilmediğin bir mesele var."

İmparator nihayet konuştuğunda sesi dümdüzdü: "Goryeo ve Annam prenseslerini hareme almaya karar verdim. Ayrıca

Merasimler Bakanlığ'ının tavsiyesine uyarak, bahar aylarında hareme yeni cariyeler seeim."

Goryeo ve Annam, bu defaki haraç sunumlarının yanı sıra, elçilik heyetleriyle birlikte kraliyet soyundan gelen prenseslerini de göndererek Büyük Wei İmparatoru'na evlilik yoluyla bağlanma niyetlerini açıkça belli etmişlerdi. Diğer elçilik heyetleri de yanlarında değişen sayılarda güzeller getirmişti. Merasimler Bakanlığı, İmparator'un haremının bugüne dek yalnızca İmparatoriçe'den ibaret olduğunu, ancak devrin değiştiğini, töreler gereği haremın doldurulması ve İmparator'un soyunun desteklenmesi gerektiğini arz etmişti.

"Treler Kitabı der ki; Gök'n Oğlu altı saray kurmalıdır, zira bu devletin bekasını ilgilendirir. Majestelerinin kararı isabetlidir," dedi Pei You'an saygıyla.

İmparator bir süre sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu: "Li Yuangui az önce benim adıma bir gerçeği sakladı. Madem burada karşılaştık, bunun Gök'n bir takdiri olduğunu düşünüyorum. Sana söylememde bir sakınca yok. Bu gece buraya gelişimin asıl amacı sadece halanı anmaktır; burada sizinle karşılaşacağımı hiç hesaba katmamıştım."

Yavaş adımlarla pencerenin önüne yürüdü. Sırtı Pei You'an'a dönük bir şekilde bir süre öylece durdu.

"Ben ve halan çocukluktan beri birbirimizi severdik. Ne çare ki kader yüzümüze gülmedi, zamanında başkalarıyla evlenmek zorunda kaldık. O yüce gönüllü biriydi, fakat Gök onun güzelliğini kıskandı; gencecik yaşında, tam da burada talihsizce can verdi..."

"You'an, eğer sana halanın o zamanki trajik ölümünün tamamen benim yüzümden, benim hatam olduğunu söylesem... benden nefret eder miydin?"

İmparator'un duyguları aniden kontrolden kmış gibiydi; sesi hafifçe titredi ve aniden arkasını döndü.

Pei You'an'ın silüeti kaskatı kesildi. Fakat çok geçmeden kendini toparlamış gibi hafifçe duraksadı ve temkinli bir şekilde yanıt verdi: "Majesteleri sözlerini ağırlaştırıyor. Durum gerçekten

Majestelerinin dediği gibi olsa bile, şüphesiz ki o zamanlar Majestelerinin bir kastı yoktu. Halamın ruhu göklerde huzur içindeyse ve geçmişi affettiye, You'an geçmişin doğrularını ve yanlışlarını yargılamaya nasıl cüret edebilir?"

İmparator uzun bir süre Pei You'an'a baktı. Duyguları nihayet yatışmış gibiydi; başını salladı ve yeniden konuştuğunda sesi çok daha sakindi.

"Bu gece, şu an, seni bir hükümdar tebaasını nasıl görüyorsa öyle değil, bir amca yeğenini nasıl görüyorsa öyle görüyorum. Bu yüzden sana geçmişe dair birkaç kelam ettim. Senden gizlemeyeceğim; halanın ölümü yüzünden bunca yıldır kalbimde sürekli bir iğne batıyormuş gibi hissediyorum. Ölsün bile kendimi affetmem zor. Senin bu anlayışlı sözlerin beni bir nebze olsun rahatlattı. Jingxiang'daki meselede, silahları bırakıp merhameti öne çıkararak eşsiz bir öngörü sergiledin. İşleri harika yürüttün ve benim adıma düzeni sağladın. Şimdi Büyük Hanım'ın talihsiz vefatıyla büyük bir acı çektiğini biliyorum. Bunca yıldır benim için oradan oraya koşturdun, bir an bile huzur bulamadın. Önerdiğin kişiyi vali olarak atayacağım, senin yerine halkı yatıştırıp bölgeyi yönetecek. Sen ise dinlenmene bak, sağlığını toparla. Bir süre sonra duruma göre, yasını yarıda kesip seni yeniden göreve çağıracağım. Ne dersin?"

Pei You'an saygıyla, "Kulunuz emrinize amadedir," dedi.

İmparator ekledi: "You'an, şunu unutma; bundan sonra neyle karşılaşırsan karşılaş, benden hiçbir şey gizlemen istemiyorum. Çekinmeden söyle, eğer yapabileceğim bir şeyse, kesinlikle geri çevirmem."

Pei You'an bir kez daha teşekkür etti.

İmparator, loş kar ışığında duran adama son derece şefkatli gözlerle baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Pekâlâ, burada işim bitti. Hava dondurucu, eşini de alıp dönün, erkenden dinlenin..." dedi.

Tam o sırada dışarıdan aniden boğuk bir bağırış duyuldu: "Kim var orada?" Ses Li Yuangui'ye aitti.

"Majesteleri burada kalsın, kulunuz gidip bakacak!"

Pei You'an kapıyı açıp hızla dışarı fırladı. Ay ışığının altında, gece kuşu gibi karların üzerinde hızla kaçan siyah bir silüet gördü.

Li Yuangui çoktan belindeki kılıcı çekmiş, bir yandan Jiafu'yu korurken diğer yandan da dağ kapısının dışında bırakılan muhafızları çağırmak için keskin bir ıslık çalmıştı. Pei You'an'ın dışarı fırladığını görünce onlarca adım ötedeki büyük bir ağacı işaret ederek, "Lord Pei! O suikastçi az önce şu ağacın tepesinde saklanıyordu!" dedi.

Muhafızlar hızla yetiştiler. Pei You'an, muhafızlara Jiafu'yu içeri alıp İmparator'u korumalarını emretti; kendisi ise kılıcını çekerek karların üzerindeki ayak izlerini takip edip hızla peşine düştü.

Pei Youan, karda bırakılan ayak izlerini takip ederek arka dağlara kadar kovaladı. Önündeki karaltı, çevik bir hareketle üç metreyi aşan bahçe duvarına tırmanıyor, bir örümcek gibi ustalıkla yükseliyordu.

Duvarın ötesi balta girmemiş ormandı; eğer oraya kaçmasına izin verirse, bu karlı gecede izini bir daha bulmak imkânsız olurdu.

Pei Youan adımlarını yavaşlatmadan, elindeki uzun kılıcı var gücüyle ileri fırlattı. Kılıç, havayı bir yılan gibi yarararak karaltıya doğru süzüldü. Tam o adam duvarın tepesine ulaşip öte tarafa atlamak üzereyken, kılıcın ucu omzuna saplandı. Adamın bedeni kaskatı kesildi ve duvarın tepesinden yere yuvarlandı.

Pei Youan'ın ardından yetişen bir muhafız, adamın yerden kalkıp kaçmaya çalıştığını görünce hemen üzerine çullanarak onu yere mıhladı. Pei Youan hızlı adımlarla yanlarına vardı, eğilip adamın çene kemiğini kavradı. Parmaklarının ani bir baskısıyla, hafif bir "çıt" sesi duyuldu; adam acıyla haykırırken çenesi yerinden çıkmıştı. Ağzından, henüz ısırılmış ama yutulamamış küçük bir balmumu kapsülü yuvarlanarak yere düştü.

Sarayın derinliklerindeki yatak odasında, İmparatoriçe Zhou bütün gece gözünü kırpmamıştı.

Bugün şafak vakti divan toplanacaktı ama sabah ezanına az bir süre kalmasına rağmen İmparator hâlâ dönmemişti.

Gönderdiği adamlardan da tek bir haber gelmiyordu.

Bu, Veliaht Prens'in düğün gecesinden sonra Xiao Lie'nin gece yarısı gizlice saraydan ikinci çıkışıydı.

Zhou, Xiao Lie'nin o gece gittiği yerin Cien Tapınağı'ndaki o gizli avlu olduğundan artık emindi. İmparator'un bu geceki

çıkışının da büyük ihtimalle aynı yerle ilgili olduğu sonucuna varıyordu.

İmparator'un izini sürmenin, yakalandığı takdirde ne kadar ağır sonuçlar doğuracağını bilmiyor değildi; ancak içindeki o yakıcı merakı ve şüpheyi bastıramıyordu.

Koryo ve Annam'dan gelen prensesler yakında saraya kabul edilecek, cariyeye olarak mühürleneceklerdi. Sadece bu da değil; bahar geldiğinde Ayinler Bakanlığı ve Hanedan İşleri Dairesi yeni seçmeler yapacak, harem kalabalıklaşmaya devam edecekti.

Zhou, burasının artık Wuding Prensi'nin malikanesi olmadığını biliyordu. Yirmi yılı aşkın süredir kocasını tek başına sahiplendiği o günler bir daha geri gelmeyecekti. İmparator'un yanında yakında kendisinden daha genç, daha güzel kadınlar olacaktı. Bundan sonra haremi yönetmeye devam etse, konumu en yüce mertebede kalsa bile, kalbindeki o buruk tadı sadece kendisi bilecekti.

Ancak mesele sadece bu olsaydı, Zhou, İmparator'un haremini genişletmesi yüzünden böyle tehlikeli bir işe kalkışacak kadar düşüncesiz biri değildi.

Yıllardır süregelen şüpheleri, onda bir tür gönül marazına dönüşmüştü. İmparator'un bu sıradan harem genişletme hamlesinin altında, tuhaf ve tehlikeli bir koku seziyordu.

Önce Veliaht Prens'in o hezeyan dolu sözleri büyük bir felakete yol açmış, durum güç bela toparlanmış olsa da Veliaht Prens ve eşi, Xiao Lie'nin gözünden düşmüştü. Bir fırtına dinmeden diğeri başlamış; kendi erkek kardeşi aşırıya kaçan yöntemleriyle ödül beklerken Zhou ailesinin itibarını lekelemiş ve bu durum yine Veliaht Prens'i zor durumda bırakmıştı.

Aslında Xiao Lie tahta çıktığında, Ayinler Bakanlığı'ndaki o işgüzar vezirler kadim metinlerden örnekler getirerek harem genişletilmesini önermişlerdi. O zamanlar Xiao Lie, devlet işlerinin henüz düzene girmediğini bahane ederek hepsini geri çevirmişti.

İmparator'un tam da bu dönemde haremi genişletmeye karar vermesi, görüldüğü kadar basit olamazdı.

Eğer önceden İmparator sadece hoşnutsuz idiyse, şimdi bu durum Veliaht Prens için gerçek bir tehlikenin başlangıcı olabilirdi.

Xiao Lie henüz gücünün doruğundaydı, önünde uzun yılları vardı. Eğer fikrini değiştirirse, bu dünyada onu kim durdurabilirdi?

O yıl, on altı yaşındaki Pei Youan'ı Wuding'e getirdiği günden beri, belki de bir kadının sezgisiyle Zhou, Xiao Lie'nin bu "eski dost" oğluna karşı sıra dışı bir ilgi duyduğunu hissetmişti.

Ve tüm bunların kökeni, muhtemelen Cien Tapınağı'ndaki o avluda gizliydi.

Şimdi, kendi oğlu için bile olsa, İmparator hakkındaki her şeyi öğrenmek zorundaydı.

Herhangi bir aksilik çıkmaması için çok titiz davranmış, Veliaht Prens'in bile haberi olmamıştı. Gönderdiği kişi, Wuding günlerinden beri gizlice hizmetinde olan bir muhafızdı. Eğer yakalanırsa, o anda zehir içerek canına kıyacağından emindi.

Zhou, elbiseleriyle yatağına uzandı ve nihayet dalgın bir uykuya daldı. Aniden gördüğü bir kâbusla irkilerek uyandı. Hava hafifçe aydınlanmaya başlamıştı. Hemen Dadı Lin'i çağırdı; saray görevlileri emir üzerine dışarı çıktı. Bir süre sonra Dadı Lin gelmedi ama dışarıdan bir ayak sesi duyuldu.

Bu ayak sesleri alışılmadık derecede ağırdı; her adım yere sertçe basıyor, ses yaklaştıkça sanki içinde bastırılmış bir öfke barındırıyor, kulak zarlarını titretiyordu.

Bu sarayda başka kim böyle yürüyebilirdi?

Zhou'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. O görkemli yataktan alelacele kalktı. Daha birkaç adım atmıştı ki, salonun önündeki görevlilerin birer birer yere diz çöktüğünü gördü. Kapıdaki ağır perdeler şiddetle savruldu, bir el tarafından kenara itildi. Altın kancaların yere düşerken çıkardığı hafif cınlamayla birlikte, Xiao Lie'nin silüeti Zhou'nun karşısında belirdi.

Zhou olduğu yerde çakıldı. Xiao Lie'nin karanlık ve keskin bakışlarıyla karşılaşınca kalbi hızla sıkıştı. Yine de kendini toparlamaya çalışarak zoraki bir gülümsemeyle sordu:

"Hünkârım, sabah divanına gitmediniz mi? Buraya gelmenizin bir sebebi mi var?"

Xiao Lie soğuk bir sesle, "Cesaretin az buz değilmiş, beni gizlice takip ettirecek kadar ileri gittin!" dedi. "Derhal Kunning Sarayı'nı boşaltıyorsun. Kuzey Bahçesi'ne nakledileceksin. Benim iznim olmadan oradan tek bir adım bile dışarı çıkmayacaksın!"

Xiao Lie sözünü bitirir bitirmez arkasını dönüp büyük adımlarla uzaklaştı. Hadımbaşı Cui Yinshui, yanındaki birkaç iri yarı hademeyle birlikte Zhou'nun önünde eğilerek, "Sultanım, Hünkârımızın emridir, uymak zorundayız. Lütfen saraydan ayrılın, Kuzey Bahçesi'ne kadar size biz eşlik edeceğiz," dedi.

Kuzey Bahçesi, başkentten yüzlerce li uzakta, hanedan mezarlarının yakınındaydı. Kurucu İmparator tarafından inşa edilmişti; arazisi geniş olsa da saray binaları oldukça bakımsız ve gösterişsizdi. Eskiden ataları anma törenlerinde hanedan üyeleri orada bir ay boyunca mütevazı bir hayat sürerdi. Kurucu İmparator'un ölümünden sonra bu gelenek terk edilmiş, Kuzey Bahçesi her geçen gün daha da ıssızlaşmıştı. Yirmi yıl kadar önce İmparator Tianxi, şehri kasıp kavuran salgından kaçmak için oraya sığınmış ve bir yıla yakın kalmıştı. Şimdilerde ise Kuzey Bahçesi, sürgün edilenlerin gönderildiği bir "soğuk saray"dan farksızdı.

Zhou'nun elleri ayakları buz kesti, yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz oldu. İmparator'un uzaklaşan sırtına bakarken aniden bir çığlık attı, Cui Yinshui'yi kenara itip birkaç adımda İmparator'un peşinden yetişti ve koluna yapıştı.

"Hünkârım, bu sözlerinizin bir kanıtı var mı? Ne suç işlediğimi bilmiyorum! Sizi takip ettirmek de ne demek? Bana iftira atılıyor! Yüzleşmekten korkmuyorum!"

Xiao Lie durup Zhou'ya baktı, gözlerini kıstı: "Her şeyi ortaya çıkardığımı bir kenara bırakalım; tek bir şahit kalmamış olsa bile, bu sarayda benim dün gece çıktığımı senden başka kim bilebilirdi?"

Başını sallayarak soğuk bir kahkaha attı: "Şu koskoca haremde bir sen varsın bir de Veliht Prens'in sarayı. Madem sen değilsin,

güzel; demek ki bu iş Veliaht Prens'in başının altından çıktı. Kalmak istiyorsan kal, ben de gidip Veliaht Prens'i sorgulatayım!"

Xiao Lie kolunu kurtarıp yürümeye yeltendiğinde, Zhou yere kapaklandı, İmparator'un ayaklarına sarılarak hıçkırıklar içinde bağırdı: "Hünkârım, bu işin Veliaht Prens ile bir ilgisi yok! Benim hatam! Suçumu kabul ediyorum! Bir anlık gaflete düştüm, büyük bir hata ettim. Yalvarırım, size yirmi yılı aşkın süredir hizmet etmemin hatırına bu seferlik beni bağışlayın!"

İmparator dişlerini sıkarak, "Hükümdarı gizlice takip ettirmek... Sadece bu suç bile İmparatoriçelik makamını elinden almama yeter!" dedi. "Makamına dokunmuyorum ama bugünden itibaren oraya gidecek, hastalığını bahane edip inzivaya çekileceksin. Bir daha yüzümü göremeyeceksin!"

Xiao Lie, İmparatoriçe'nin tuttuğu ayağını sertçe kurtardı ve öfkeyle yoluna devam etti.

Zhou yerdeyken haykırdı: "Hünkârım! Vaktiyle eski İmparator vefat ettiğinde, ağabeyiniz sizden şüphelenmiş, tahta çıkar çıkmaz sizi Wuding'e hapsedmişti. Tianxi döneminin ikinci yılında, benden bile gizleyerek sınırı geçip nereye gittiğinizi söylemeden altı ay boyunca dönmemiştiniz. Eğer o zamanlar her şeyi binbir güçlkle saklamasaydım, bugün burada olabilir miydiniz?"

Xiao Lie öfkeyle gürledi: "Sen daha önce Veliaht Prens'i korumak için büyücülük iftirasıyla bir olup beni kandırmaya kalktın! Beni gerçekten bunamış bir ihtiyar mı sandınız? O zaman yirmi yıllık kan bağımızın hatırına, hatanı düzeltmen için sana fırsat vermişim! Ama sen zerre kadar durulmadın! Bugün hâlâ eski hukukumuzun hatırına sana son bir haysiyet payı bırakıyorum! Daha fazla konuşma, git; bundan sonra saraya tek bir adım bile atmayacaksın!"

Xiao Lie büyük adımlarla oradan ayrıldı.

Zhou yere uzanmış halde, İmparator'un gidişini yaşlı gözlerle izliyordu.

Cui Yinshui bir süre bekledikten sonra yanındaki hademelere bir işaret verdi. İki hademe öne çıkıp Zhou'yu yerden kaldırmaya

yeltendi: "Sultanım bağışlayın, bizler sadece emir kuluyuz. Lütfen bize darılmayın, bir an önce yola çıksak iyi olur, Hünkârımızın öfkesini daha fazla üzerimize çekmeyelim..."

Zhou elini savurdu, "Şak şak" sesleriyle hademelerin yüzüne birer tokat aşk etti. Tokatları attıktan sonra kendi çabasıyla yerden doğruldu, yüzündeki yaşları sildi ve Cui Yinshui'ye soğuk bir bakış fırlatarak, "Ben her ne halde olursam olayım, hâlâ Büyük Wei'nin İmparatoriçesiyim! Kendi ayaklarımla yürüyebilirim, sizin gibi sefil kölelerin bana el sürmesine izin vermem!" dedi.

Cui Yinshui "Eyvallah" diyerek kendi yüzüne bir tokat attı, eğilerek, "Bu kulunuz suçludur, cezasını kendi verir! Sultanımıza saygısızlık etmek ne haddimize? Kendi rızanızla nakledilmeyi kabul etmeniz en iyisidir, minnettarım," dedi. Sonra doğrulup yüzünü asarak dışarıya seslendi: "Hâlâ ne diye diz çökmüş bekliyorsunuz? Hünkârımızın fermanıdır; İmparatoriçe Hazretleri bu yıl eyaletlerdeki kuraklıktan ve halkın çektiği çileden müteessir olmuş, kendi rızasıyla Batı Bahçesi'ne çekilip hanedan mezarlarında dua etmeye karar vermiştir. Hemen kalkın, Sultanımızın taşınma hazırlıklarını yapın!"

Yerdeki saray görevlileri yas tutar gibi birer birer ayağa kalktı. Zhou'nun yüzü bembeyazdı; henüz çok uzun süre oturamadığı bu saray odasına son bir kez baktı ve nihayet dışarıya doğru ilk adımını attı.

Kunning Kapısı'ndan çıktığında, Veliht Prens ve eşinin yol kenarında diz çökmüş, onu uğurlamak için beklediklerini gördü.

Bakışlarını Veliht Prens'e dikti; diliyle bir şey söyleyemese de o anki sessiz çığlığını oğlunun anlayacağından emindi.

Bir anlık dikkatsizliği İmparator'u gazaba getirmiş, orta saraydan kovulup Batı Bahçesi'ne sürülmesine neden olmuştu.

Şimdiki İmparator, artık Wuding'in o genç prensi değildi. Gazabı öngörülemez, merhameti ise pamuk ipliğine bağlıydı.

Az önce, Batı Bahçesi'ne sürgün edileceğine dair o amansız sözleri duyduğunda, bir an için yirmi yıldır yüreğinde biriktirdiği tüm o hınç ve sitemleri haykırmanın eşğine gelmişti.

Ama sonunda kendini zorla dizginledi. Her şey Veliaht Prens içindi.

Şimdi oğlunun daha da sabırlı olması gerekiyordu; en azından bu dünyanın hakimiyile boy ölçüşecek güce erişene kadar asla fevri davranmamalıydı.

Yıllar önce, İmparator Tianxi'nin büyük düğünü yapıldığında, genç Xiao Lie de babasının emrine uymuş ve onu eş olarak almıştı; ondan bir oğul sahibi olmuştu. Bu yirmi yıl boyunca yanında başka hiçbir kadın olmasa da Zhou biliyordu ki; bu adam taş kalpliydi. Onu hiç sevmemişti ve gözyaşlarından asla etkilenmeyecekti. Şimdi onu gönderiyordu ve yakında saraya yeni kadınlar girecekti. Eğer oğlu olmasaydı, bir daha bu saraya dönmesi asla mümkün olmayabilirdi.

Neyse ki Veliaht Prens vardı.

Er ya da geç, mutlaka geri dönecek, orta sarayın o büyük kuzey kapısından geçecek ve bugün elinden alınan her şeyi geri alacaktı.

Oğluna böyle bakarak, adım adım önünden geçip gitti.

Ne yazık ki kader bazen insanla oyun oynardı. Önce bir umut verir, sonra o umudun yıkılışını en acı şekilde hissettirirdi.

Zhou, o an Kunning Kapısı'ndan son kez geçtiğinin henüz farkında değildi.

Xiao Yintang, annesinin uzaklaşan sırtına karanlık bakışlarla bakıyordu. Omuzları hafifçe sarsıldı, tam yerinden kalkacakken yanındaki Zhang Fengtong elini sıkıca bastırdı.

"Sakın fevri bir şey yapma! Valide Sultan artık güvende değil, şimdi gidip Hünkârın karşısında onun için konuşsan bile seni dinlemeyecek, aksine öfkesini sana yöneltecektir. Neyse ki makamı hâlâ baki. Şimdi sabretmeli ve uygun zamanı beklemelisin. Eminim Valide Sultan'ın arzusu da budur."

Zhang Fengtong bu sözleri fısıltıyla, hızlıca söyledi.

Xiao Yintang ona bir bakış fırlattı, elini sertçe çekti ve yerinden kalkıp doğruca Veliaht Sarayı'na doğru yürüdü.

Aynı gün, saraydaki tüm sivil ve askeri yetkililer İmparatoriçe'nin Batı Bahçesi'ne dua etmek için çekildiğini öğrendi ve büyük bir şaşkınlığa uğradı. Ayınler Bakanlığı bu durumu öven bir yazı yayımladı. Vezirler kendi aralarında fısıldaşırken, nedenini tam olarak çözümeseler de Zhou Jin'den sonra İmparatoriçe Zhou'nun da artık İmparator'un gözünden tamamen düştüğünü seziyorlardı.

Herkes Zhou ailesinin kapısının önünden geçmekten bile kaçınır olmuştu. Zhang ailesi de durumdan payını almış olacak ki, Kıdemli Zhang birkaç gündür hastalığını bahane ederek dışarı çıkmıyordu. Görünüşte sakın olan saray meydanının altında, görünmeyen karanlık sular sessizce çalkalanıyordu.

Pei ailesinin büyük konağında ise bu aralar sular durulmuyordu.

İmparatoriçe'nin gidişi her ne kadar "dua" kılıfına sokulsa da herkes İmparator'un ona tahammül edemediğini biliyordu. Ona dokunulması, Veliht Prens'in itibarının sarsılması demektir. Saraya yakında yeni hanımların gireceği söylentisi, geleceğin ne getireceğini belirsiz kılıyordu.

Bayan Xin, oğlunu Zhou Jiaoe ile evlendirdiği için bin pişman olmuştu ama artık olan olmuştu. Şansına küsüp gelininden eskisi kadar korkmasa da ona karşı sabrı tükenmiş, yüzü iyice asılmıştı. Pei Xiuzhi'nin ise hiç tahammülü kalmamıştı; Zhou Jiaoe karnındaki bebeği öne sürerek tehditler savursa da artık kâr etmiyordu. Odadan çığlıklar ve ağlamalar eksik olmuyordu. Sonunda Bayan Xin, ikinci evin kendilerine gülmesine engel olmak için avlu kapısını kapattırdı ve "bebeği koruma" bahanesiyle Zhou Jiaoe'nin dışarı çıkmasını yasakladı. Zhou Jiaoe de nihayet arkasındaki büyük desteğin çöktüğünü anlamış olacak ki, geleceğinin karnındaki oğluna bağlı olduğunu düşünerek duruldu ve ev nihayet sessizliğe büründü.

Bu yılın sonu böylece telaş içinde geçti.

Baharın gelişyle birlikte Jiafu hazırlıklara başladı.

Birkaç ay önce Quanzhou'ya dönen Bayan Meng'den bir

mektup gelmişti. Mektupta, babaanne Bayan Hu'nun yaz sonunda ağır bir soğuk algınlığı geçirdiğinden, iyileşse de sonbahardan beri bünyesinin zayıf düştüğünden bahsediliyordu. O sırada Pei malikanesinde Büyük Hanım da ağır hasta olduğu için Jiafu gidememiş, sadece şifalı otlar göndererek tesellisini sunabilmişti. Şimdi yılbaşı geçmiş, Pei Youan yas döneminde olduğu için işlerinden elini çekmişti. Babaannesinin durumunun iyi olmadığını öğrenince, birkaç gün önce baharın gelişiyle birlikte bizzat Jiafu'ya memleketi Quanzhou'ya kadar eşlik etmeyi teklif etmişti.

Birkaç vakit sonra, mart ayında Quanzhou'nun her yanı mercan çiçekleriyle dolup taşacaktı; o manzara başkentte asla görülemezdi. Jiafu, doğup büyüdüğü o topraklara derin bir sevgi besliyordu. Geçen yılın sonunda bu fikir aklına düşmüştü ama yas döneminde oldukları için ve Pei Youan günlerini kütüphanede kitap okuyarak ya da ona ders vererek sessizce geçirdiği için dile getirememişti. Onun her zaman kendi derin düşünceleri olduğunu hissediyor ama bunu ona sormaya çekiniyordu. Oysa Pei Youan onun kalbindekini çoktan sezmiş ve bu yolculuğu bizzat teklif etmişti.

Jiafu sevinçten havalara uçtu. Eşyalarını erkenden topladı, uğurlu bir gün seçti ve sabırsızlıkla o günü bekledi. Nihayet yola çıkma vakti geldiğinde hava günlük güneşlikti. Pei Youan ile birlikte Bayan Xin'e veda ettiler. Yanlarına Dadı Liu ve hizmetçileri aldılar, Pei Youan'a da Yang Yun ve birkaç muhafız eşlik ediyordu. On küsur kişilik kafilе iskeleye ulaştı, büyük bir gemiye bindiler ve güneyden esen ılık rüzgârı arkalarına alarak yelken açtılar.

Jiafu, güzel bir çiçek gibi Pei You'an'ın yanı başından ayrılmıyordu. Güneye doğru yaptıkları bu yolculukta baharın coşkusu giderek artarken, Pei You'an'ın içindeki o ağır yükler de yavaş yavaş dağılıyor gibiydi. Sabahları onunla birlikte qin ve se çalıyor, akşamüstleri pencere kenarında oturup kayıkçıların şarkılarını dinliyorlardı. Sanki bu koşturmacalı hayattan yarım günlük bir huzur çalmışlardı. Jiafu'nun içi içine sığmıyordu; ailesine bir an önce kavuşma arzusu olmasaydı, bu yolculuğun hiç bitmemesini dilerdi.

O gün gemi Fujian sularına girmiş, akşamüzeri Langmen adında küçük bir balıkçı limanına yanaşmıştı. Gemiciler erzak almak için karaya çıkmıştı; geceyi burada geçirip ertesi sabah yola devam edeceklerdi. Böylece deniz yolculuğuyla beş altı gün içinde Quanzhou'ya varacaklardı.

Hava kararmaya yüz tutmuş, kamarada lambalar yakılmıştı. Uyumak için henüz erkendi. Jiafu yemeğini bitirir bitirmez, Tanxiang'a küçük satranç masasını çıkarttırıp lomboz penceresinin yanındaki geniş sedirin üzerine kurdurdu. Satranç taşlarını hazırlayıp Tanxiang ve diğerlerini dinlenmeleri için gönderdikten sonra, kitap okuyan Pei You'an'ı zorla sürükleyerek kendisiyle satranç oynaması için masaya oturttu.

Pei You'an satrançta ustaydı; yolculuk boyunca vakit geçirmek için sık sık Jiafu ile oynarlardı. Jiafu da oynamayı bilirdi ve aslında pek de fena sayılmazdı ama onun karşısında tutunması imkânsızdı. Çoğu zaman oyunun sonlarına doğru Pei You'an onun kazanmasına izin vermek istese bile, Jiafu'nun taş koyacak yeri kalmazdı. Peş peşe yenilgiler almak Jiafu'nun kazanma hırsını körüklemiş, bir süre onunla oynamayı reddetmişti. Hatta o gün karaya çıktıklarında gidip kendine bir satranç kitabı almış, yemeden içmeden kesilip o kitabı hatmetmeye başlamıştı. Yanında Pei You'an gibi bir ustanın da yönlendirmesi olunca, sadece birkaç hafta içinde oyununda gözle

görölür bir ilerleme kaydetmişti —en azından Jiafu kendisinin öyle olduğunu düşünüyordu. Az önce ondan gizlice yeni bir oyun taktiği üzerinde çalışmıştı; bu taktik öylesine zekiceydi ki, onu şaşırtmak için sabırsızlanıyordu. Yemeğini bitirir bitirmez onu oynamaya zorlamasının sebebi de buydu.

Pei You'an onun ısrarlarıyla masaya oturup ona eşlik etmeye başladı. Siyah taşları o almıştı, beyazlar Jiafu'daydı; her zamanki gibi ona üç taş avans vermişti. Jiafu satranç tahtasının önünde diz çökmüş, tüm dikkatini oyuna vermişti. Beynini patlatırcasına düşünüyor, onun siyah ejderhasını kendi kurduğu tuzağa çekmek için planlar yapıyordu. Fakat Pei You'an bir türlü tuzağa düşmüyor, üstelik lomboz penceresinin kenarına rahatça yaslanmış, bir eliyle taşları tutarken diğer eliyle kitabını okuyordu. Sanki kendi dünyasında kaybolmuş, oyunla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Jiafu oynamayı bırakıp öfkeyle söylendi: "Bana haksızlık ediyorsun!"

Pei You'an kendine gelip ona bir bakış attı. Masanın karşısında dudaklarını büzmüş, öfkeyle kendisine bakan kızı görünce, onun bu sevimli hâli hoşuna gitti. Yine de ona biraz takılmadan edemedi; kaşlarını kaldırarak, "Sana nasıl haksızlık etmişim?" diye sordu.

"Beni küçümsüyorsun! Aklın başka yerde oynuyorsun, bu da ne demek oluyor?"

Pei You'an hemen kitabını bir kenara bırakıp ondan özür diledi ve oyuna dikkatini vereceğine söz verdi. Gerçekten de hemen ardından duruşunu dikleştirip ciddiyetle masaya oturdu. Jiafu ancak o zaman yatışıp taşı oynamaya devam etti.

Ancak daha birkaç hamle yapmışlardı ki, "Tık!" diye net bir ses duyuldu. Pei You'an tahtanın kenarına bir taş koydu, ardından elini çekip nezaketle, "Oyun bitti," dedi.

Jiafu satranç tahtasına uzun uzun baktıktan sonra durumu ancak kavrayabildi ve donakaldı.

Az önce bütün dikkatini onu tuzağa çekmeye verdiği için tahtanın kenarlarındaki genel durumu gözden kaçırmıştı. Pei You'an'ın o sıradan görünen hamlesi, aslında oyunun kilit

noktasına yapılmış, ilahi bir dokunuş gibiydi. Siyah ejderha başından sonuna kadar birleşmiş, tahtanın yarısını yutacak bir güce ulaşmıştı. Beyaz ejderha hemen pes etmeyip boş alanlarda taş oynamaya devam etse bile, bu sadece son nefesini biraz daha uzatmaktan ibaret olacak, hiçbir işe yaramayacaktı.

Jiafu başını kaldırdığında, Pei You'an'ın kendisine baktığını gördü. Yüzünde mahcup bir ifade vardı ama gözlerinin kenarında bariz bir gülümseme saklıydı. Jiafu utanç ve öfkeyle doldu; "Şırak!" diye bir sesle elinin tersiyle tahtadaki taşları birbirine kattı. Ona ters bir bakış atıp "Hıh!" diyerek arkasını döndü, sedirden aşağı inmeye yeltendi ve onunla bir daha konuşmamaya karar verdi.

Pei You'an onun arkasından kakhaha attı, elini uzatıp onu zorla geri çekti ve kollarına aldı. Ona şöyle bir bakıp son derece ciddi bir tavırla başını salladı: "Benim Fu'er'im kızmış. Tamam, seninle bir el daha oynayayım, bu sefer uslu uslu senin tuzağına düşeceğim, anlaştık mı?"

Jiafu aslında onun kollarına uslu uslu yerleşmişti ama onun niyetini çoktan anladığını, üstelik kazanmasına rağmen hâlâ kendisiyle alay ettiğini duyunca yeniden öfkelenmişti. Bütün gücüyle onun kollarından kurtulmaya çalışarak söylendi: "Sen ancak benimle uğraşmayı bilirsin! Seninle oynamıyorum! Bırak beni, gidip atıştırmalıklara bakacağım... Ah, ne yapıyorsun..."

Şikâyetleri arasında Jiafu aniden havalandı ve sedirin üzerine yatırıldı. Pei You'an da bir hamlede onun üzerine uzandı. İkisinin bedenlerinin yarısı sedirde, diğer yarısı ise dışarı sarkmıştı.

"Bir şey yemek istemiyorum. Sadece seninle satranç oynamak istiyorum."

Pei You'an ona sarılarak konuştu, sesinde hafif bir flörtöz ton vardı.

Jiafu'nun yanakları kızarmıştı ama pes etmiyordu; gitmek için direnirken bedeni onun altında kıvrım kıvrım kıvranıyordu. Aniden Pei You'an'ın hareketsizleştiğini hissetti. Başını eğip dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve biraz boğuk bir sesle, "Kıpırdama," diye emretti.

Jiafu bir an duraksadı, sonra durumu anında kavradı.

Büyükannesi vefat etmişti ve Pei You'an baş yasçı torun olarak en ağır yas kuralları olan Zhan Cui'yi yerine getirdiği için, bu süre zarfında karı koca olarak birlikte olmaları elbette yasaktı.

Büyükannesinin ölümü henüz çok yeniydi; taze yas döneminde herkes derin bir keder içinde olduğundan, Jiafu'nun aklına böyle bir şey gelmemişti. Şimdi o taze yas dönemi geçmişti; ikisi de gençti, birbirlerini seviyorlar, gece gündüz birlikte vakit geçiriyorlardı. Bazen kaçınılmaz olarak, tıpkı şu anki gibi garip durumlarla karşılaşıyorlardı.

Bu tür yas kuralları çoğu insan için aslında sadece dışarıya karşı gösterişten ibaretti; kapalı kapılar ardında karı koca arasında olan biteni kim nereden bilecekti ki? Ancak Jiafu, Pei You'an'ı tanıyordu. Onun için üzülse de, böyle bir dönemde onu bilerek kıskırtmazdı. Bedenindeki o değişimi hissedince anında kaskatı kesildi, gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Pei You'an onun üzerinden kalkıp sedire sırtüstü uzandı. Kolunu yüzüne kapatıp uzun bir süre öylece kaldı, derin bir nefes verdikten sonra yavaşça doğruldu.

Jiafu gizlice onun aşağısına bir bakış atıp yanına sokuldu ve alçak sesle, "Büyük Kuzen, az önce bilerek yapmadım..." dedi.

Pei You'an onun kulağına eğilip fısıldadı: "Fu'er, sana haksızlık ediyorum."

Jiafu başını şiddetle iki yana salladı: "Ne kadar sürerse sürsün benim için hiç fark etmez!"

Pei You'an başka bir şey söylemedi, sadece gülümsedi. Bakışları şefkat doluydu; kolunu uzatıp onu göğsüne bastırdı.

Gümüş şamdanlar odayı aydınlatıyor, suyun hafif dalgaları gemiyi usulca sallıyordu. Dışarıdan ara sıra güvertede yürüyen gemicilerin ayak sesleri geliyordu.

Jiafu gözlerini kapattı, küçük bir kuş gibi onun göğsüne sokuldu. Onunla sessizce sarılarak dururken, içinde tarifsiz bir huzur hissediyordu.

Aniden dışarıdan art arda çalan telaşlı bir gong sesi duyuldu. Sesin arasına boğuk bağırışlar karışıyordu; mesafe uzak olduğu için ne dedikleri tam anlaşılamıyordu ama kıyıda bir kargaşa çıktığı belliydi.

Jiafu gözlerini açtı.

Pei You'an lomboz penceresini açıp dışarı baktı.

Jiafu da başını uzattı ve uzaktaki kıyıda, ellerinde meşalelerle, gonglar ve davullar çalarak koşturan bir grup asker gördü. Askerler avazları çıktığı kadar bağırıyordu: "Bütün gemiciler dinlesin! Wokou korsanları Quanzhou ve Pinghai'ye saldırdı! Yukarının emridir; korsanların buraya gelmesini engellemek için bu geceden itibaren liman kapatılmıştır! Hiçbir gemi izinsiz ayrılamaz! Aksi davrananlar korsanlarla işbirliği sayılacaktır!"

Jiafu Quanzhou'da büyümüşü, o yüzden Wokou korsanlarına hiç yabancı değildi. Önceki hanedanlık döneminden beri kıyı bölgeleri sürekli korsanların saldırılarına uğrardı ve Quanzhou hep ilk hedef olurdu. İmparatorluk kurulduktan sonra korsanlara karşı koymak için kıyı şeridinde birçok askeri garnizon kurulmuş ve askerler eğitilmişti. Geçmişte Quanzhou da korsan belası yüzünden saray emriyle defalarca kapatılmış, Zhen ailesi dâhil birçok tüccar bundan büyük zarar görmüştü. Ancak Jiafu'nun doğduğundan beri geçen yirmi yıla yakın sürede Quanzhou hiç büyük çaplı bir korsan saldırısına uğramamıştı; saldırılar bile çoğu zaman karaya çıkmaya fırsat bulamadan yok edilmişlerdi.

Bu mevsimde Wokou korsanlarının Quanzhou'ya saldıracağı aklının ucundan bile geçmezdi! Görünüşe göre bu seferki saldırı epey büyüktü, yoksa buradaki valiliği bile nasıl ayağa kaldırırdı?

"Büyük Kuzen!"

Jiafu'nun sesi hafifçe titriyordu.

Pei You'an onu yatıştırmak için sırtını usulca sıvazladı, sonra sedirden inip kamaradan çıkarak Yang Yun'a seslendi. Kısa bir süre sonra Yang Yun, memur kılıklı bir adamla birlikte aceleyle güverteye çıktı. Adam Pei You'an'ın önünde diz çöktü: "Bendeniz Langmen Garnizonu Yüzbaşısı Liu Tong. Pei Hazretleri'nin

gemisinin bu gece buraya yanaştığını bilmiyordum, sizi karşılamaya gelemediğim için lütfen kusurumu bağışlayın!"

Pei You'an ona kalkmasını söyleyip Quanzhou'daki durumu sordu.

Liu Tong anlattı: "Pei Hazretleri, bu sefer Wokou korsanları Guangdonglu haydutlarla işbirliği yapmışlar. İki koldan aynı anda Quanzhou ve Yongning'e saldırmışlar, çok kalabalıklarmış. Duyduğuma göre denizde limana dönmeyi bekleyen on küsur ticaret gemisini yağmalamakla kalmamışlar, gece yarısı garnizonların savunmasının zayıflığından faydalanıp şehre sızmış, adam öldürüp yangın çıkarmışlar. Korsanlar Quanzhou'nun güney kapısından girmiş. Başkomutan Li zamanında yetişip onları püskürtmüş ama güney tarafında epey ölen ve yaralanan olmuş. Birçok zengin ailenin evi yağmalanmış, bazılarının kaybı çok büyükmüş."

"Zhen ailesinden haberin var mı?" diye sordu Pei You'an.

Liu Tong cevap verdi: "Quanzhou'daki Zhen ailesi mi? Korsanlar kaçarken limana yakın depoları ateşe vermişler, yangın günlerce sürmüş. Zhen ailesinin mallarında kesin kayıp vardır. Ama aile üyelerine ne oldu, orasını pek bilmiyorum."

Kamarada olan biteni harfi harfine duyan Jiafu'nun içi alev alev yanıyordu. Pei You'an içeri girer girmez hemen ellerine yapıştı, titreyen bir sesle, "Büyük Kuzen, ne olur Quanzhou'ya bir an önce dönelim! Benim evim güney tarafında! Annemler için çok endişeleniyorum!" dedi.

Pei You'an, "Seni hemen Quanzhou'ya götüreceğim. Korkma, ben yanıdayım," dedi.

Dadı Liu, Tanxiang ve diğerleri karaya çıkmak için eşyaları toplamaya başladılar. Langmen Valisi, olayların aniliği ve aciliyeti yüzünden o gece bizzat limana gelip işleri denetliyordu. Pei You'an'ın oradan geçtiğini duyunca hemen yanına koştu, saygılarını sundu. Kısa bir süre sonra posta istasyonundan gereken at arabaları ve hızlı atlar getirildi. Pei You'an, Langmen Valisi'ne teşekkür edip Jiafu'yu arabaya bindirdi ve kafilе gece karanlığında Quanzhou'ya doğru yola çıktı.

Yolculuğun geri kalanında o eski rahatlıktan eser yoktu. Zorunlu molalar dışında hiç durmadan yol aldılar ve üç günün sonunda nihayet Quanzhou'ya vardılar. Şehir kapısında askerler nöbet tutuyor, giren çıkanı sıkı sıkıya kontrol ediyordu. Pei You'an ve Jiafu şehre girip güney tarafına yaklaştıkça, her yerde yağma ve yangın izleri gördüler. Birçok evin kapısına beyaz yas flamaları asılmış, içeriden ağıt sesleri yükseliyordu.

Jiafu yüreği ağzında kendi evlerinin önüne geldi. Sıkı sıkıya kapalı olan kapıyı yumrukladı. İçeriden başını uzatan hizmetkâr Jiafu'yu görünce sevinçten havaya uçtu, arkasını dönüp haberi vermek için hızla içeri koştu. Meng Hanım başta inanmamıştı ama dışarı çıkıp Jiafu ve Pei You'an'ı kanlı canlı karşısında görünce sevinç gözyaşlarına boğuldu, kızını ve damadını hemen içeri aldı.

Jiafu ağabeyini ve büyükannesini göremeyince hemen onları sordu.

Meng Hanım'ın yarası deşilmişti, gözyaşları içinde anlattı: "Korsanlar ve haydutlar güney tarafına saldırıp her yeri yakıp yıktığında, neyse ki Başkomutan Li zamanında asker gönderip kapımızı tuttu da içeri giremediler. Ama ağabeyin... Korkarım ağabeyin korsanların eline düştü..."

Meng Hanım'ın yüreği parçalanıyordu, hıçkırıklara boğulup sözünü tamamlayamadı. Yanındaki hizmetkârlar onun yerine olanları anlattı.

Geçen ay Zhen ailesinin bir gemisi Ryukyu'ya gidecekti. Yol pek uzun sayılmazdı. Zhen Yaoting, büyükannesi Hu Hanım ve annesi Meng Hanım'dan izin alıp Zhang Da ile birlikte gemiye binmişti. Aslında bu günlerde dönmeleri gerekiyordu ama yolda korsanların saldırısına uğramışlardı. Zhen ailesinin gemisiyle birlikte on küsur ticaret gemisi daha yolda yağmalanmıştı. Hu Hanım önceki hastalığından tam olarak kurtulamamıştı; torununun korsanların eline düştüğünü öğrenince keder ve öfkeyle o an oracıkta bayılmıştı. Günlerdir yatak döşek yatıyor, ağzına tek lokma koymuyordu. Meng Hanım bir yandan valiliğe adam gönderip haber almaya çalışıyor, bir yandan da ağır hasta kayıinvalidesine bakıyordu. Tam anlamıyla tükenmişti, başkente

haber göndermek üzereyken kızı ve damadının aniden çıkagelmesiyle duygularına daha fazla hâkim olamamıştı.

Jiafu içindeki dehşeti bastırmaya çalışarak annesini teselli etmeye koyuldu.

Pei You'an ayağa kalktı: "Fu'er, sen kayınvalidem ve büyükanneyle ilgilen. Ben valiliğe gidip durumu öğreneceğim."

Sözlerini bitirip tam kapıdan çıkıyordu ki, kapıdaki görevli koşarak içeri girdi ve Eyalet Valisi Gao'nun geldiğini haber verdi.

Quanzhou'da böylesine büyük bir felaket yaşanmıştı; işler biraz bile ters gitse kellesi gidebilirdi. Gao Huaiyuan haberi aldığı anda etekleri tutuşmuş, yerinde duramaz olmuştu. Bir yandan başkente haber gönderirken bir yandan da durumu toparlamak için bizzat Quanzhou'ya gelmişti. Dün buraya varmış, az önce kıyı savunmasını denetlerken şehir kapısından başkentteki Pei Hazretleri'nin Quanzhou'ya geldiği haberini almıştı. Hemen adamlarını toplayıp buraya koşmuş, Pei You'an'ı görür görmez dizlerinin üzerine çöküp acı içinde başını yere vurmuştu: "Pei Hazretleri! Suçluyum! Wokou korsanlarının Guangdonglu haydutlarla işbirliği yapıp saldıracağını ben de tahmin edemedim! Neyse ki garnizonları sürekli eğitmeyi ihmal etmemiştim de korsanları zamanında püskürtebildik! O yağmalanan on küsur gemiye gelince... Hiç merak etmeyin Hazretleri, Başkomutan'a donanmayla birlikte denize açılıp peşlerine düşmesini emrettim. Deniz uçsuz bucaksız olsa da elimizden geleni yapacağız. Tek umudum, Pei Hazretleri'nin benim bu zor durumumu anlayışla karşılayıp Majestelerinin huzurunda benim için birkaç iyi söz söylemesidir. Size minnettar kalırım!"

Gao Huaiyuan yalan söylemiyordu; o gün yağmalanan gemiler arasında Zhen ailesinin gemisinin olduğunu ve gemide Zhen ailesinin oğlunun bulunduğunu duyduğunda dünyası başına yıkılmış, hemen donanmayı arama kurtarma için denize göndermişti. Ama dürüst olmak gerekirse, o uçsuz bucaksız denizde hiçbir iz olmadan korsan gemisini bulup rehineleri

kurtarmak, okyanusta iğne aramaktan farksızdı; umut yok denecek kadar azdı. Kendi söylediklerine kendi bile inanmadığı için başını kaldırmaya cesaret edemiyordu.

Pei You'an ona kalkmasını söyleyip düşüncelere daldığı sırada, dışarıdan telaşlı bir ses daha duyuldu: "Valim! Valim! İyi haber! Yağmalanan o on küsur gemi geri döndü! Bugün limana girecekler!"

Gün batarken, iki müfreze suvari birliğinin muhafızlığında, ufukta beliren yelken karaltıları ağır ağır limana süzüldü.

Kıyı, gemileri karşılamaya gelen halkla hınçahınç doluydu. Yelkenler seçilmeye başlayınca kalabalıkta bir dalgalanma oldu; gemiler yaklaştıkça sevinç çığlıkları yükseldi. Yakınları gemide olanlar heyecan ve gerginlik içinde en öne geçmek için birbirini eziyor, sabırsızlıkla bekliyordu.

Jiafu ve Bayan Meng de çoktan gelmiş, rıhtımda gözlerini ufka dikmişlerdi. Gemi iyice yanaşınca Jiafu nihayet ağabeyi Zhen Yaoting'in suretini seçebildi; güvertede bir grup insanla bir araya toplanmışlardı. Kimileri sevinçten ağlıyor, kimileri kıydakilere çılgınca el sallayıp zıplıyordu.

Şunu bilmek gerekirdi ki; bir ticaret gemisi sıradan korsanların eline düşerse aileleri fidye ödediğinde sağ dönme ihtimalleri vardı. Ancak Wokou akıncılarına denk gelmişlerse genelde tek bir son olurdu: Gemi batırılır, içindekiler katledilirdi. Bu yüzden Vali Gao, kurtarma için suvari birliklerini göndermiş olsa da, hemen hemen hiç kimse bu insanların gerçekten kurtarılabilceğine inanmamıştı; umut çok zayıftı.

Fakat en imkânsız olan şey, gerçekten gerçekleşmişti.

Bayan Meng oğlunu görünce gözyaşlarına boğuldu; Jiafu ona destek olurken kendi gözleri de buğulanmıştı.

Zhen Yaoting, annesini ve yanındaki Jiafu'yu çoktan görmüştü. Gemi durup iskele tahtası uzatılır uzatılmaz kıyıya fırladı. Annesine sarıldıktan sonra Jiafu'ya dönüp "Kız kardeşim," dedi, onun neden bu vakitte Quanzhou'ya döndüğünü sordu. Jiafu olan biteni anlatınca ağabeyi kollarını açıp kendi etrafında döndü: "Ben iyiyim! Sizi boşuna telaşlandırdım!"

Bayan Meng oğlunun kollarından tutup onu tepeden tırnağa süzdü. Biraz kararmış ve zayıflamış, boynu ile alnında birkaç yara izi oluşmuştu ama genel durumu iyi görünüyordu.

Gözyaşlarını silip Kaptan Zhang ve diğerlerini sordu. Bu seferki felakette geminin ve malların gittiğini, bir kişinin de maalesef hayatını kaybettiğini öğrendi. Bereket versin ki Kaptan Zhang ve diğerlerinin durumu iyiydi; yaralıların yaraları da ağır değildi, bir süre dinlenince iyileşirlerdi. Bayan Meng derin bir nefes alıp Mazu Tapınağı yönüne doğru birkaç kez eğilerek şükretti.

Zhen Yaoting, "Anne," dedi, "Eğer şükredeceksen Altın Maskeli Ejder Kral'a da dua etmeyi unutma. Bu sefer o olmasaydı, oğlun bir daha dönemezdi!"

Bayan Meng şaşkınlıkla sebebini sordu. O sırada gemiden inen diğerleri de çoktan ailelerine olan biteni anlatmaya başlamıştı.

Meğer birkaç gün önce dönüş yolundayken Wokou akıncılarına yakalanmışlar. Japon korsanlarının gemileri sıradan ticaret gemilerinden farklı, denizde takibe uygun, kıvrak ve hızlıydı. Korsanlar da son derece gaddardı. Sıradan bir ticaret gemisinin onlara karşı koyması imkânsızdı; azıcık direnç gösterenler oracıkta öldürölüp denize atılıyordu. Bu seferki akıncılar, esirleri kendi üslerinde inşaat işlerinde çalıştırmak istedikleri için canlarını bağışlamışlardı. Toplamda on küsur gemi yağmalanmış, değerli mallar çalınmış, geri kalan gemiler delinerek batırılmıştı. Yüzlerce insanı ambarlara kapatıp kaçmaya hazırlandıkları sırada, Altın Maskeli Ejder Kral'ın savaş gemileriyle burun buruna gelmişlerdi. Kısa ama şiddetli bir çatışmanın ardından Wokoular bozguna uğramış; ölen ölmüş, kalanlar denize atlayıp kaçmıştı. Ejder Kral, aralarında Zhen Yaoting'in de bulunduğu pek çok kişiyi kurtarmış ve onlara dönüş yolunda refakat etmişti. Yolda resmi suvari birlikleriyle karşılaşmışlardı. Durumun nezaketinden ötürü, Garnizon Komutanı Li, Ejder Kral'a saldırmamış, esirleri teslim almış ve iki taraf kendi yoluna gitmişti.

Bu felaketten sonra gemi sahiplerinin zararı büyüktü, hayatını kaybedenlerin yaşlı ailelerinin feryatları her yerden duyuluyordu. Ancak olayı anlatan kişi o kadar mahirdi ki, sanki bir meddah gibi yaşananları ballandıra ballandıra anlatıyordu. Altın Maskeli Ejder Kral'ı öyle heybetli tasvir ediyordu ki, dinleyenler hayranlık içinde kalıyor, alkışlar kesilmiyordu.

Zhen Yaoting etrafına bakındı: "Kız kardeşim, Sayın Pei de seninle mi geldi?"

Kağıt üzerinde kayınbiraderi olsa da, yaşça Pei Youan'dan küçüktü ve ona duyduğu saygıdan ötürü "Enişte" demeye cüret edemeyip "Sayın Pei" diye hitap ediyordu.

Jiafu başını çevirdi. Kıyıda, suvari birliğine ait bir savaş gemisinin pruvasında Pei Youan'ın silüetini gördü. Yanında Vali Gao ve diğer yerel yetkililer vardı. Askeri kıyafetler içindeki orta yaşlı adam, muhtemelen Garnizon Komutanı Li idi; arkasındaki subaylarla birlikte Pei Youan'a saygıyla selam veriyordu. Pei Youan sanki hep bu tarafı kolluyormuş gibi başını çevirip baktı, komutana bir şeyler söyleyip beklemesini işaret etti ve kıyıya, Jiafu'nun yanına geldi.

Zhen Yaoting, Pei Youan'ın karşısında her zaman biraz çekingen davranırdı. Halini hatırlar sorunca iyi olduğunu söylemek için kollarını sallayıp gövde gösterisi yaptı.

Pei Youan gülümsedi, başıyla onayladı ve Bayan Meng ile Jiafu'ya döndü: "Efendim, Jiafu; benim burada halletmem gereken işler var. Yaoting'in sağ salım dönmesine çok sevindim, içim rahatladı. Sizi eve bırakmaları için adamlarımı görevlendirdim, ben biraz geç döneceğim."

Pei Youan bugün sivil kıyafetler içinde olsa da, doğuştan gelen o asil ve vakur duruşuyla kalabalığın içinde bir kuğu gibi seçiliyordu. Civardaki halk onu çoktan fark etmişti. Genç yaşına rağmen Vali Gao'nun bile ona karşı bu denli hürmetkar olması dikkat çekmişti. Quanzhou'da çoktan dedikodular yayılmıştı: Zhen ailesinin kızı evlendiğinde aileye imparatorluk lütfu yağmış, yaşlı hanımefendiye unvan verilmişti; hepsi de damadın başkentteki büyük bir devlet adamı olması sayesindeydi. Şimdi bu zarif, yakışıklı ve hatta biraz narin görünümlü genç adamın, o meşhur damat olduğunu anlamışlardı. Herkes ona huşu içinde bakıyor, o yaklaştıkça etraf sessizliğe bürünüyordu.

Bayan Meng, onun buradaki resmi görevlerinin ve ağırlamaların bitmeyeceğini biliyordu. Hele ki gelir gelmez böyle bir olay patlak vermişken daha da meşgul olacağı aşikârdı.

Hemen başıyla onayladı.

Pei Youan onları bizzat arabaya kadar uğurladı. Vali Gao ve diğerleri de bunu görünce hemen eşlik ettiler. Zhen ailesinin arabası uzaklaşınca Pei Youan savaş gemisine geri dönüp kabine girdi. Komutan Li hemen peşinden içeri daldı; Vali Gao ise içeri girmeye cesaret edemeyip diğer memurlarla dışarıda bekledi.

Pei Youan hafifçe gülümseyerek, "Zhen ailesi meselesinde size teşekkür borçluyum," dedi. "Sadece haneyi korumakla kalmadınız, bugün Yaoting'i de sağ salim getirdiniz."

Komutan Li hemen eğilerek selam verdi: "Sayın Pei, teveccühünüz. Asıl kusur bendedir; görevimi layığıyla yerine getiremedim. Zhen ailesinin selameti için canımı dışıma takmam gerekirdi."

Pei Youan, "Bir ihmaliniz olduğu doğru," dedi, "Ancak sonrasında vaktinde müdahale ederek daha büyük kayıpları önlediniz; bu başarınız kusurunuzu örter. Az önceki önerilerinizi bizzat İmparator Hazretlerine ileteceğim. Unutmayın, burada sadece tek bir haneyi değil, binlerce yuvayı korumakla yükümlüsünüz. Bir an bile gevšemeye gelmez, böyle bir hadisenin tekerrürüne asla müsaade edilmeyecek!"

Komutan Li yıllardır Quanzhou'da görev yapıyordu. Az önce Pei Youan'a, güvenlik noktalarının artırılması, asker sayısının çoğaltılması, yeni savaş gemileri ve silahlar alınması gerektiğini anlatmıştı. Yıllardır bu taleplerini üst makamlara ilettiğini ama büyük bir korsan tehlikesi olmadığı için hep geçirildiğini, bu yüzden disiplinin bozulduğunu ve savunmanın zayıfladığını söylemişti. Üstelik Guangdonglu korsanların içeriden iş birliği yapmasıyla bu açık verilmişti. Pei Youan'ın cevabını duyunca sevinçle yere kapandı.

Pei Youan onu ayağa kaldırdı, Guangdonglu korsan lideri ve kıyı savunmasının durumu hakkında detaylı sorular sordu. Yarın araziyi incelemek üzere sözleşip onu uğurladı. Komutan Li birkaç adım geri çekildi, tereddüt etti ve tekrar öne çıkıp selam verdi: "Sayın Pei, maruzatım olan bir husus daha var, arz etmeli miyim bilemedim."

Pei Youan, "Eğer devletin ve halkın bekasını ilgilendiriyorsa, çekinmeden söyleyin," dedi.

Komutan Li sesini alçalttı: "Efendim, Genç Efendi Zhen ve diğerlerinin sağ salim dönmesi Ejder Kral'ın başarısıdır, bu payı sahiplenmeye cüret etmem. Bu Ejder Kral'ı yakalamak için iki yıl önce emir almıştım ancak saklandığı Altın Ejder Adası'nın yeri çok gizli, savunması çok güçlüdür. Kıyılara asla saldırmadığı için üst makamlar meseleyi geçiştirince ben de peşini bıraktım. Bu seferki Wokou saldırısı sadece Quanzhou'yu değil, Pinghai'yi de hedef almıştı. Duyduğuma göre Pinghai'ye saldıran akıncılar daha karaya ayak basmadan denizde kuşatılıp yok edilmişler. Askerlerin dediğine göre bunu yapanlar da Ejder Kral'ın adamlarıymış..."

Bir an duraksadı: "Ejder Kral'ın devlete korsanlarla mücadelede yardım etmesi büyük bir hizmettir. Ancak ben birkaç yıldır bu kişiyi gizlice takip ediyorum ve kökeninin hiç de sıradan olmadığını seziyorum. Bugün nihayet onunla yüz yüze gelince, birini hatırladım."

"Kimi?"

"Tianxi döneminin generali, General Dong Chengmou!"

"Buna nasıl kanaat getirdiniz?"

"Efendim malumunuzdur ki, bendeniz vaktiyle General Dong'un emrinde binbaşı olarak görev yapmıştım. Sonra General suçlanıp ortadan kayboldu; ben de çeşitli yerlerde görev yaptıktan sonra Quanzhou'ya geldim. Bugün o Ejder Kral ile nihayet karşılaştığımda, her ne kadar uzaktan bir anlık olsa da ve söylendiği gibi yüzünde bir maske taşısa da, bir yerlerden tanıdık geldiğini hissettim. Üstelik kullandığı sancak ve işaretler de çok aşındı. Bu yüzden böyle cesur bir tahminde bulunuyorum. Eğer bu Ejder Kral gerçekten o zamanki General Dong ise, kendisi yiğit bir adamdır; haksızlığa uğramış olsa da devlete hizmet etmiştir. Eğer devlete sığınırsa, İmparator Hazretleri onu bağrına basacaktır."

Pei Youan, Komutan Li'nin gözlerinin içine baktı: "Bunu başka birine söylediniz mi?"

"Bu tamamen benim tahminimdir, gerçek olmayabilir; bu yüzden kimseye söylemeye cüret edemedim. Sizin İmparator'un en yakınındaki kişilerden biri olduğunuzu bildiğim için size arz ettim, takdir sizindir."

Pei Youan bir an düşündü ve başıyla onayladı: "Sadık ve temkinli birisiniz; sizi İmparator Hazretlerine bizzat tavsiye edeceğim. Bu meseleyi yakından takip edeceğim, siz de sakın başkasına sızdırmayın."

Komutan Li bu övgü karşısında havalara uçtu, minnetle tekrar yere kapandı ve izin isteyip ıktı.

Jiafu, annesi ve ağabeyiyle eve dönüp önce babaannesini ziyaret etti. Sonrasında yapılan hasar tespitinde, depoların yandığı ve yüklü bir ticaret gemisinin battığı, zararın çok büyük olduğu bildirildi. Üstelik bu olaydan sonra devletin deniz yasağını tekrar getirmesi kaçınılmazdı; bu yasak gelirse gemilerin ne zaman tekrar denize açılacağı belirsizleşirdi. Zhen ailesi gibi geçimini denizden sağlayanlar için bu, can damarının kesilmesi demekti.

Ancak bunlar gelip geçici meselelerdi; asıl önemli olan gemidekilerin çoğunun sağ salim dönmesiydi. O gece Zhen malikanesinde kazazedeler için yemek verildi, yaralıları ve ölenlerin ailelerine tazminat dağıtıldı. İ avluda da aile yemeği hazırlandı. Pei Youan, Vali Gao'nun davetini geri çevirip yemek için eve döndü. O gece Bayan Meng, kızı ve damadı için odayı hazırlattı ve ikisi orada konakladılar. Ertesi gün Pei Youan, Vali Gao ve Komutan Li eşliğinde kıyı savunmasını incelemek, asker sayısını düzenlemek ve Guangdonglu korsan liderini kuşatmak için birlikleri koordine etmek üzere dışarı ıktı. Günlerce sabah erkenden çıkıp gece geç döndü. Nihayet beklenen haber geldi: Yıllardır Guangdong ve Fujian kıyılarına kök söktüren korsan lideri yakalanmış ve idam edilmişti. Haberi alan Quanzhou halkı bayram etti. Pei Youan'ın şehre döndüğü gün halk sokaklara döküldü, efsanevi devlet adamını görmek için birbirleriyle yarıştılar. Yerel yetkililer ve eşraf sırayla kutlama ziyafetleri düzenledi; gönderilen davetiyeler Zhen ailesinin davetiye

kutusunu doldurup taşı.

O akşam Pei Youan, Jiafu ile birlikte babaannesi Bayan Hu'nun odasından çıktıktan sonra kendi odalarına döndüler. Kıyafetlerini değiştirirken, bu gece halletmesi gereken bir iş olduğunu, dönmeyebileceğini ve Jiafu'nun onu beklemeden yatmasını söyledi.

Jiafu onun koluna sımsıkı sarılıp dudak büktü: "Ne kadar önemli bir işmiş bu, bütün gece dışarıda kalmanı gerektiren? Yoksa o adamlar yine bir eğlence tertipleyip 'Tongyun'un On Güzeli'ni mi çağırdılar? Sen de mum ışığında güzelleri mi süzüp puan vereceksin?"

Pei Youan, yas döneminde olduğu bahanesiyle tüm o davetleri geri çevirmişti; Jiafu bunu elbette biliyordu. Sadece geldiğinden beri ilk kez bu akşam biraz vakitleri olmuştu ama o yine gidiyordu. Bunca zamandır birlikteydiler; Jiafu onun bu gece aklında bir şeyler olduğunu seziyordu. Önceki işlerinden farklı bir havası vardı. Bütün gece gelmeyeceğini duyunca hem üzüldü hem de biraz kıskançlık yaptı. Onun kendisine olan düşkünlüğünü bildiği için ne kadar naz yaparsa yapsın kızmayacağını biliyordu, bu yüzden küçük bir kapris yaptı.

Pei Youan gülümsedi, onun büzülmüş dudaklarını hafifçe sıktı ve onu kucaklayıp teselli etti. Bir süre sonra Jiafu kolunu bıraktı ama bu sefer beline sarılıp yüzüne baktı, ciddiyetle konuştu: "Büyük Kuzen, önemli bir iş olduğunu biliyorum. Sana yardım edemeyecek kadar aciz olduğumu da biliyorum. Ama şunu bilmeni isterim ki; senin işin benim işimdir. Yardımım dokunmasa bile benden bir şey saklamamı istemiyorum. Ben çocuk değilim, senin karınım."

Pei Youan ona baktı, bir süre göz göze geldiler. Yumuşak bir sesle, "Yarın döneceğim, sen uyu," dedi.

Jiafu içindeki hayal kırıklığını bastırıp yavaşça kollarını gevşetti, gülümsedi: "Peki, anladım. Dikkatli ol, seni bekliyor olacağım."

Pei Youan elini onun başına koydu, alnından hafifçe öptü ve dışarı çıktı.

Omuzlarında daha ne kadar ağır yük vardı? Ve kalbinde daha kaç gizli sır taşıyordu?

Jiafu onun gidişini izlerken içine bir hüznün çöktü. Bu gece ne yapacağını, neden kendisine anlatamadığını düşünürken aniden ayak sesleri duydu. Başını kaldırdığında Pei Youan'ın geri geldiğini gördü.

"Hadi," dedi Pei Youan gülümseyerek, "Seni de götürüyorum."

Jiafu erkek kıyafetlerini giydi, saçlarını tepeden topladı. Hazırlığı bitince Pei Youan'ın karşısına geçip bir tur döndü: "Büyük Kuzen, nasıl olmuşum?"

Pei Youan tuvalet masasına yaslanmış bekliyordu. Ona yanına gelmesini işaret etti. Takı kutusundan kendine ait bir erkek saç iğnesi çıkarıp onun topuzuna taktı. Onu şöyle bir süzüp gülümsedi. Solgun ay ışığı altında, Jiafu artık onun sadık bir genç uşağına dönüşmüştü.

Kapıda bir araba bekliyordu; Yang Yun uşak kıyafetleri içinde atları hazırlamıştı. Pei Youan başka muhafız almadı. Jiafu'yu nazıkçe arabaya bindirdi, kendisi de yanına oturdu. Güney kapısından çıkıp deniz kıyısındaki askeri karakolun yakınındaki bir erguvan ormanına vardılar. Komutan Li ve birkaç subayı orada at üstünde bekliyorlardı.

Sivil memurlar genelde araba veya tahtirevanla seyahat etmeyi severlerdi; bu hem statü göstergesiydi hem de daha konforluydu. Pei Youan askeri tecrübesi olan, korsanları dize getiren bir lider olsa da, Komutan Li'nin gözünde o hâlâ başkentin en parlak devlet adamı, bir nezaket timsaliydi. Bu yüzden araba ile gelmesini yadırgamadı ve hemen karşılamaya gitti.

Pei Youan arabadan inip ata bindi, grubun eşliğinde uzaklaştı. Yang Yun ise elinde kırıbaçıyla arabanın önünde uyuklar gibi yapıp efendisinin dönmesini beklemeye başladı.

Ay ışığı erguvan ormanının üzerine gümüşü bir perde gibi inmişti; ağaçların arasından süzülen gölgeler arabayı sarmalıyordu.

Yolda Pei Youan, Jiafu'ya bu gece Komutan Li ile kıyı savunmasını denetleyeceklerini, onun arabada beklemesini söylemişti.

Jiafu karanlık arabanın içinde oturmuş, uzaktan gelen dalga

seslerini dinleyerek sessizce bekliyordu.

Ay iyice yükselmişti. Gece yarısına doğru dışarıdan at sesleri geldi; Pei Youan dönmüştü.

Komutan Li'nin ailesi Quanzhou'da değildi; bu gece karakolda kalıp kıyı savunma raporunu hazırlayacaktı. Pei Youan'ı şehre kadar uğurlamak istedi ama Pei Youan nazikçe reddetti.

Komutan Li bu yarım ay boyunca genç devlet adamını tanımıştı; yüksek mevkide olmasına rağmen her işi bizzat denetleyen, gösteriştan uzak, disiplinli bir adamdı. Bu yüzden ısrar etmeye cesaret edemedi, adamlarıyla uzaktan selam verip arabanın gece karanlığında kayboluşunu izledi ve karakola geri döndü.

Jiafu, yanındaki adamın elini tutmuş, nefesini tutarak devasa bir erguvan ağacının arkasında bekliyordu. Sık yaprakların gölgesi onları tamamen gizlemişti. Araba uzaklaşıp komutan ve adamları dağılınca başını kaldırıp ona baktı.

Pei Youan başını hafifçe eğdi, ağaçların gölgesi yüzüne gizemli bir hava katıyordu.

"Eski bir dostu görmeye gidiyorum," diye fısıldadı elini sıkarak. Ardından onu yönlendirdi.

Jiafu'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Derin bir nefes alıp sanki gizli bir maceraya atılıyormuş gibi hissettiği o heyecanı bastırmaya çalıştı ve peşinden gitti.

El ele, sessizce erguvan ormanını geçtiler. Ay ışığının bembeyaz aydınlattığı kayalık bir kumsala çıktılar ve ıssız bir koyda durdular.

Kayaların dibinde küçük bir balıkçı teknesi duruyordu; suyun hafif çirpintısıyla nazikçe sallanıyordu.

Pei Youan, Jiafu'yu kucağına alıp suyu dizlerine kadar gelen sığıktan geçti, onu teknenin içine bıraktı ve kendisi de bindi.

Küreklerle kayadan destek alıp tekneyi açığa çıkardıktan sonra kış tarafına oturdu ve kürek çekmeye başladı.

Gelgit çekilme vaktindeydi; küçük tekne dalgaları yararak ilerliyordu.

Bu gece deniz sakindi. Gümüşü ay ışığı uzaklardaki karanlık sulara yansıyor, parıltılar suyun üzerinde dans ediyordu. Tekne, sanki yıldızlarla bezeli devasa bir obsidyen mücevherin üzerinde süzülüyor gibiydi.

Jiafu teknenin önünde, Pei Youan'ın karşısında oturuyordu. Bazen onun sakin kürek çekişini izleyip gülümsüyor, bazen de tekneden sarkıp elini serin sulara daldırıyordu. Deniz rüzgarına karşı ufka bakarken, yıldızların suya indiği bu rüyada, yanındaki bu adamın onu nereye götürdüğü umurunda değildi; sadece bu anın sonsuza dek sürmesini diliyordu.

Tekne açık denize doğru süzüldü ve sular çekilince ortaya çıkan, yükselince kaybolan küçük bir kayalığa yanaştı. Pei Youan tekneden inip halatı sabitledi, Jiafu'yu ıslak kayalara çıkardı. Etrafı kolaçan ettikten sonra bir ıslık çaldı; uzaklardaki bir kayanın arkasından bir silüet belirdi.

Adam yaklaştıkça Jiafu onun uzun boylu, gür sakallı ve orta yaşlı biri olduğunu gördü. Adam, "Genç Efendi!" diyerek Pei Youan'ın önünde diz çökmeye yeltendi.

Pei Youan atılıp onu kollarından tutarak ayağa kaldırdı.

Orta yaşlı adam heyecanlı görünüyordu: "Genç Efendi, sizden uzun zamandır haber alamamıştık. İki gün önce haber gelince sabırsızlandım, bu geceyi zor bekledim. Sizin talimatınız üzerine kimseye haber vermeden tek başıma geldim. Merak buyurmayın, Küçük Efendi'nin bile haberi yok..."

Bakışları Pei Youan'ın arkasındaki Jiafu'ya kaydı, bir an duraksadı ve şaşkınlıkla Pei Youan'a döndü: "Genç Efendi, bu kişi kimdir?"

Pei Youan, Jiafu'ya baktı, gözlerinde yumuşak bir ifade vardı: "O, Quanzhou'daki Zhen ailesinin kızıdır; artık benim eşim olur. Evleneli bir yılı geçti. Dong Amca, sen yabancı değilsin, üstelik bu sefer onun ağabeyini de kurtardın. Bu yüzden onu da getirdim ki sana bizzat teşekkür edebilsin."

Orta yaşlı adam, Pei Youan'ın yanındaki genç uşağı fark etmişti ama ay ışığında bu gencin duru tenli, narin yapılı olduğunu görünce şaşırılmıştı; Pei Youan'ın neden böyle birini

yanında getirdiğini anlayamamıştı. Kimliği açıklanınca hayretle, "Ah!" dedi. "O zaman Küçük Efendi'yi kurtaran kız..."

Aniden sustu.

Pei Youan gülümseyerek başıyla onayladı ve Jiafu'ya işaret etti: "Jiafu, işte bu kişi Altın Maskeli Ejder Kral'dır, ben ona Dong Amca derim. Ağabeyin ve diğerlerinin sağ salim dönmesi tamamen onun sayesinde."

Yol boyunca Jiafu, Pei Youan'ın bahsettiği "eski dost"un kim olabileceğini düşünmüştü ama karşısında ağabeyinin hayatını kurtaran efsanevi Ejder Kral'ı bulacağını hiç tahmin etmemişti.

Pei Youan çok detay vermese de, Jiafu adamın "Genç Efendi" hitabından ve derin saygısından onun vaktiyle Velihat Dükü'nün eski bir subayı olduğunu kolayca tahmin edebiliyordu. Üstelik ağabeyini de kurtarmıştı.

Jiafu büyük bir saygıyla eğilip selam verdi: "Teşekkür ederim, Dong Amca! Ağabeyimler döndüğünde halk sizin kahramanlığınızı anlatıyordu. Babaannem, annem ve sizin sayenizde evlerine dönebilen yüzlerce hemşerim adına size minnettarım!"

Dong Chengmou hemen kenara çekilip elini salladı: "Hanımefendi, beni mahcup ediyorsunuz. Korsanlarla savaşmak benim görevimdir, bu kadar nezakete hacet yok."

Pei Youan dış pelerinini çıkarıp düz bir kayanın üzerine serdi, Jiafu'nun oturmasına yardım etti. Önünde diz çöküp onunla göz göze geldi: "Dong Amca ile konuşacaklarım var, sen burada bekle. Hemen yanındayım, bir şey olursa seslen."

Jiafu başıyla onayladı.

Pei Youan alışkanlıkla onun başını okşadı, sonra ayağa kalkıp Dong Chengmou ile birkaç on adım ötedeki bir kayanın yanına gittiler.

Dong Chengmou hâlâ şaşkınlık içindeydi: "Genç Efendi, vaktiyle Küçük Efendi'yi kurtaran o kızın şimdi eşiniz olacağını hiç düşünmemiştim. Tam bir kader birliği, harika!"

Pei Youan arkasına dönüp ay ışığında oturan o narin silüete

baktı ve gülümsedi: "Eşim az önce teşekkür etti ama bir teşekkür de ben borçluyum. Dong Amca, sen bunca yıldır sadakatle Xiao Yu'yu korudun, hiçbir karşılık beklemedin. Üstelik bu haldeyken bile halkı unutmadın; Quanzhou ve Pinghai halkını korsanlardan kurtarman biz sarayda oturanları utandıracak kadar asil bir harekettir." Diyerek önünde saygıyla eğildi.

Dong Chengmou hemen karşılık verdi: "Genç Efendi, bu nasıl söz! Resmi ordunun yetersiz kaldığı yerde, damarlarında azıcık asil kan taşıyan hiç kimse halkın katledilmesine seyirci kalmazdı! Benim tek endişem, bu olayın çok ses getirmesi. Sizin en başta tembihlediğiniz o gizlilik prensibine aykırı davrandım. Devletin dikkatini çekmekten korkuyorum; benim canım mühim değil ama Küçük Efendi'nin açığa çıkmasından endişeliyim."

Pei Youan derin bir düşünceye daldı.

Dong Chengmou'nun yüzü değişti: "Genç Efendi, yoksa haber sızdı mı?"

Pei Youan, "Müsterih ol," dedi. "Kötü bir tesadüf eseri Quanzhou Garnizon Komutanı kimliğinden şüphelendi ama meseleyi hallettim; Küçük Efendi ile ilgili bir sızıntı yok gibi görünüyor."

Dong Chengmou rahat bir nefes aldı, yüzünde bir mahcubiyet belirdi: "Düşüncesizce davrandım, az kalsın büyük bir felakete yol açacaktım. Uyarınız için teşekkürler, bundan sonra daha temkinli olacağım."

Pei Youan, "Halkı korudun, bunda bir hata yok, neden kendini suçluyorsun?" dedi. "Sadece bu görüşmede sana tembihlemem gereken bir şey var. Şimdiki İmparator vaktiyle bir ferman yayınlamış, Küçük Efendi hayattaysa tahtın onun hakkı olduğunu söylemişti. Ben yıllardır İmparator'un yanındayım; bu sözü yalan yere mi söyledi bilemem ama gerçekten samimi olduğuna da güvenemem. Bildiğim kadarıyla yıllardır Küçük Efendi'nin izini süren gizli ajanların arkası kesilmedi. Dediğin gibi bu olay çok ses getirdi, içim rahat değil. Geri döndüğünde bir süre hiçbir eylemde bulunma, benden haber bekle ve her ihtimale karşı bir kaçış yolu hazırla. Tedbir, her zaman pişmanlıktan iyidir."

Dong Chengmou başıyla onayladı: "Emriniz başım üstüne!"

Jiafu kayanın üzerinde oturmuş, uzaktaki Pei Youan ve Ejder Kral'ın silüetlerini izliyordu. Rüzgar estikçe fısıltıları kulağına geliyordu ama ne konuştuklarını seçemiyordu.

Pei Youan'ın ne konuştuğunu merak etmiyordu.

Biliyordu ki; Pei Youan'ın o anlatılamaz gizemli kökeninin yanı sıra, imparatorun en yakınındaki adam olmasının ötesinde, kimsenin bilmediği gizli bir dünyası daha vardı.

Bu gece onu buraya getirmesi, onu karısı olarak o gizli dünyadaki insanlarla tanıştırması onun için yeterliydi.

Elini çenesine dayayıp ay ışığındaki o adamı izlerken aniden yakında bir hareketlilik hissetti.

Başını çevirdiğinde, ay ışığı altında bir kayanın arkasında bir gölgenin kıpırdadığını gördü. Korkuyla Pei Youan'a seslenecekken, kayanın arkasındaki kişi başını uzatıp ona sırttı. Ay ışığında bembeyaz dişleri parlıyordu. Jiafu'nun gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görünce parmağını dudaklarına götürüp "Şşşt" dedi.

Bu, on beş-on altı yaşlarında bir gençti. Teni esmerdi, saçları ve yüzü sanki yeni sudan çıkmış gibi ıslaktı. Gözleri ise inanılmaz derecede parlaktı; ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

Jiafu donup kalmıştı. Gence bakarken bir anda haykırdı: "Sen mi? Sen hâlâ hayatta mısın?"

Genç çocuk da ondan korkmuş gibiydi; aceleyle başını kayalığın arkasına çekti.

Pei You'an hızla oraya ulaştığında, Jiafu çoktan ayağa kalkmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyen parmağıyla yanındaki kayalığı işaret ediyordu; korkudan dili tutulmuş gibiydi. Pei You'an, gecenin karanlığında beliren o kapkara kayalığa baktı; arkasında birinin saklandığını anlamıştı. Yüzü asıldı ve kılıcını yavaşça kınından çekti.

"Büyük Kuzen!"

Kendine gelen Jiafu, telaşla Pei You'an'ın koluna yapıştı.

"Onu tanıyorum! Önce bir soralım——"

"Durun——"

Kayalığın arkasından genç bir ses duyuldu.

Hışırtilı sesler eşliğinde çocuğun başı yeniden ortaya çıktı; Pei You'an'a doğru bağırdı: "Üstadım, benim, Yu'er! Beni tanımadınız mı?"

Hızla oraya gelen Dong Chengmǎo, çocuğu görünce şaşkınlıktan donakaldı: "Genç Efendi, sizin burada ne işiniz var? Beni mi takip ettiniz?"

Xiao Yu'nun yüzünde hafif gururlu bir ifade belirdi. Saklandığı kayalığın arkasından bir maymun çevikliğiyle fırladı; daha ayakları yere tam basmadan Pei You'an'ın önüne atılıp kollarından yakaladı: "Üstadım, ne zamandır görüşmüyorduk! Onca zaman sonra buralara kadar geldiniz ama sadece Ejder Amca'yı çağırdınız, beni yanına almasına izin vermediniz! Üstadım, artık beni gözden mi çıkardınız?"

Pei You'an, Dong Chengmǎo'ya baktı.

Dong Chengmǎo mahcup bir ifadeyle, "Büyük Efendi..." diye mırıldandı.

Bunu gören Xiao Yu hemen araya girdi: "Üstadım, Ejder

Amca'ya kızmayın. Sizin Quanzhou'ya geldiğinizi ve korsanların başını ezdiğinizi duyunca, Ejder Amca'nın bu aralar sizinle görüşmeye geleceğini tahmin etmiştim. Gözümü ondan ayırmadım. Akşamüstü büyük gemiden sandalı indirip denize tek başına açılacağını görünce, önceden gizlice sandalın altına saklandım. Halat halkasına tutunarak buraya kadar geldim."

Dong Chengmǎo akşamüstü büyük gemiden ayrılıp tek başına denize açıldığında, takip edilmemek için etrafını defalarca kontrol etmişti. Ancak Xiao Yu'nun kendi teknesinin altında, suyun içinde saklanarak buraya kadar gelebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Büyük Efendi, bu benim ihmalim..."

Dong Chengmǎo hem utanmış hem de çaresiz kalmıştı.

Bu iki yıl içinde Xiao Yu inanılmaz derecede değişmişti.

Dong Chengmǎo, çocuğun denize açılmadan önce Quanzhou'da yıllarca sefalet içinde, zorlu bir hayat yaşadığını biliyordu. Yine de başlarda, eski Genç İmparator'un bu kaba ve tehlikelerle dolu deniz hayatına uyum sağlayamayacağından endişe etmişti. Ancak o çocuğun teninin ne ara böyle kavrulduğunu, boyunun nasıl uzadığını ve huyunun nasıl bu kadar değiştiğini anlayamamıştı bile. Eski hâlimden eser yoktu. Eğer onu her gün kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, karşısındaki bu kavruk tenli, çevik delikanlının, ilk geldiğinde o sessiz, yalnız kaldığında gözlerinde hüznün bulutları dolaşan çocuk olduğuna asla inanamazdı.

Pei You'an'ın gözlerinde az önce beliren o öldürücü bakış anında dağıldı. Karşısında aniden bitiveren, boyu neredeyse kendi kaşlarına ulaşmış bu gence bakarken dudaklarında yavaş yavaş bir tebessüm belirdi. Kılıcını kınına sokup Dong Chengmǎo'ya döndü: "Zararı yok, gelmesi iyi olmuş."

Olan biteni kenardan izleyen Jiafu ise hayretler içindeydi.

Az önce bu çocuk kayalığın arkasından başını uzatıp ona gülümsediğinde, yüz hatları biraz değişmiş olsa da gözleri ona çok tanıdık gelmişti. Sanki onu daha önce bir yerde görmüş gibiydi; zihninde derin bir iz bırakmıştı. Birden hatırladı; bu

ocuk, geçmişte hayatını kurtardığı, sonrasında ise yılbaşı gecesı denize atlayarak intihar ettiğini duyduğu o ocuktı!

Hâlâ hayattaydı ve şimdi tam karşısında duruyordu. Bu durum Jiafu için o kadar beklenmedikti ki, çığlık atıp Pei You'an'ı buraya çekmişti.

Pei You'an ile Altın Yüzlü Ejderha Kralı'nın bu gece bu ıssız resifteki buluşmasının gizli kalması gerektiğini biliyordu. Bu ocuğun aniden ortaya çıkması tehlikeli olabilirdi ama nedense onda hiçbir kötü niyet sezmemişti. Pei You'an'ın ona soru sormadan kılıçtan geçirmesinden korktuğu için engel olmaya çalışmıştı. Fakat olayların bu kadar ani bir şekilde yön değiştireceğini ve Pei You'an'ın bu çocuğu tanımakla kalmayıp, aralarında derin bir bağ olduğunu hiç tahmin etmemişti.

içindeki şaşkınlığı bastırdı ve biraz uzaklaşarak onlara alan bıraktı.

Dong Chengmăo da geri çekilerek Pei You'an ile Xiao Yu'yu bař bařa bıraktı.

Pei You'an genci dikkatle süzdü: "Üstadın seni görmek istemediğinden değil. Sadece son zamanlarda patlak veren Wokou korsanları meselesi epey ses getirdi. Sarayın hafiyelerinin dikkatini ekmenden korktuğum için Dong Amca'ya seni getirmemesini söyledim. Ortalık biraz durulunca seninle görüşmek için başka bir fırsat yaratmayı düşünüyordum. Kendi başına buraya kadar geleceğin aklıma gelmemişti. Suyun altı tehlikelidir, bir daha asla böyle fevri davranma, anladın mı?"

Xiao Yu yüzündeki su damlacıklarını silerek sırttı: "Su o kadar da soğuk değildi. Üstelik Ejder Amca size söylemedi mi? Artık suyun altında uzun süre nefesimi tutabiliyorum, yarım saat bile benim için ocuk oyuncağı! Geçen sefer tek başıma bir köpekbalığı bile öldürdüm! Sadece eti çok sertti, tadı pek güzel değildi! Ha, bu arada Üstadım, Ejder Amca size anlattı mı? Geçenlerde adamlarımla denize aıldığımda Wokou korsanlarının toplandığı bir filoya denk geldim. Gizlice peşlerine düştüm, gece yarısı gemilerine tırmanıp planlarını öğrendim ve hemen dönüp Ejder Amca'ya haber verdim. Ama Ejder Amca hiç mertlik

etmedi; adamlarını toplayıp korsanları biçmeye giderken beni Altın Ejder Adası'na kapattı. Beni orada tutabileceğini mi sandı? Bu sefer bir sürü korsan öldürdüm, gerçekten harikaydı!"

Pei You'an'ın gözlerinde gurur dolu bir ifade belirdi, başını salladı: "Genç Efendi gerçekten büyümüş! Eskisinden çok farklısın! Üstadın seninle gurur duyuyor."

Çocuk az önce kendi maceralarını anlatırken sesinde hafif bir böbürlenme vardı ama Pei You'an'ın onu gerçekten övdüğünü duyunca, o yakışıklı yüzü ister istemez kızardı. Duraksadı ve konuyu değiştirdi: "Üstadım, Quanzhou'da ayrıldığımızdan beri sizi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu iki yılınız nasıl geçti?"

Pei You'an gülümsedi: "İlginiz için teşekkür ederim Genç Efendi, gayet iyiyim."

Xiao Yu da gülümsedi: "Buna sevindim. Üstadım, sizi ne zamandır görmek istiyordum. Bu sefer dayanamayıp peşinizden geldim çünkü size söylemeyi çok istediğim birkaç şey var."

Pei You'an'ın yüzü ciddileşti: "Sizi dinliyorum Genç Efendi."

"Üstadım, o Yeşim Mühür'ün bende kalmasının hiçbir anlamı yok, sadece bir yük. Onu size vermek istiyorum. Ne yapacağınıza siz karar verin."

Çocuk kayalığın arkasından fırladığı ilk andan beri yüzündeki o gülümsemeyi hiç silmemişti; şimdi de hâlâ gülümsüyordu.

"Üçüncü Amcamın tahta çıktığı günden beri beni arattığını biliyorum. Bütün dünyaya beni geri getirmek istediğini ilan etmiş. Sözlerinde ne kadar samimi, bilemem. İster samimi olsun ister yalan, ben o saraya bir daha dönmek istemiyorum."

Pei You'an bir an sessiz kaldı.

Çocuğun yüzündeki ifade de yavaş yavaş ciddileşti.

"Üstadım, lütfen endişelenmeyin. Yu'er iki yıl önce hayatını kurtardığınızda da size söylemişti; ne rahmetli babama ne de bana hiçbir borcunuz yok. O zamanlar İkinci Amcam peşimi bırakmamış, beni öldürmeleri için hafiyeler yollamıştı. Siz hayatınızı tehlikeye atıp beni buldunuz ve kurtardınız; bu benim için fazlasıyla yeterli. İkinci Amcam bana ihanet edip tahtımı

gasp etmişti ama sonunda o da feci bir şekilde can verdi. İlahi adalet yerini buldu diyebiliriz, artık içimde hiçbir kin kalmadı. Eğer o baş belası ejderha tahtına dönmek isteseydim, Üçüncü Amcam Wuding'de isyan bayrağını çektiğinde ortaya çıkar ve benden yardım etmenizi isterdim. O zamanlar bunun için en iyi fırsattı. Şimdi ise ülkede sükûnet sağlandı, Üçüncü Amcam da halk için iyi bir imparator oldu. O mührü daha ne diye saklayayım? Kaldı ki, o üç yıllık imparatorluk dönemi aslında bana kalmamalıydı; benden yaşça büyük iki ağabeyim vardı. Onlar ölünce, kendimi bir anda veliaht, sonra da imparator olarak buldum. O yılların ne anlama geldiğini en iyi ben bilirim. İmparator olmaksızın, şimdiki hayatımı çok daha fazla seviyorum; bu sözlerim kalbimin en derinlerinden geliyor! Tek kötü yanı, hâlâ saklanmak zorunda olmam. Bu yükü ne yapsam diye düşündüm durdum ve sonunda size devretmekten başka çare bulamadım. İster yok edin, ister bir yolunu bulup ona verin. Bugünden sonra, insanların dilindeki o Genç İmparator gerçekten ölmüş olsun; geriye sadece özgür, uçsuz bucaksız dünyada hiçbir bağı kalmamış Xiao Yu kalsın!"

Pei You'an ve genç adam bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda Pei You'an hiçbir şey söylemedi, sadece elini kaldırıp onun omzunu sıvazladı.

Her şey bu sessizliğin içinde saklıydı.

Pei You'an'ın gözlerinde karmaşık duygular okunurken, Xiao Yu sanki omuzlarındaki tüm yüklerden kurtulmuşçasına rahatlamış, yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti: "Biliyordum! Bütün dünya beni anlamasa da, Üstadım beni anlar!"

Bunu söyledikten sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi hızla başını çevirdi ve adanın diğer ucunda duran o narin silüete baktı. Duyulmaktan korkarcasına biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı ve kekeleyerek sordu: "Üstadım, ne tesadüf ki onu da yanınızda getirmişsiniz. Yoksa benim geleceğimi önceden mi tahmin ettiniz? O zamanlar o beni kurtarmasaydı, sizin beni bulmanızı bekleyemezdim. Bu birkaç yıl içinde denize daldığımda güzel birkaç güney incisi bulmuştum, onları ipe dizip bir bileklik

yaptım. Bu gece sırf bunun için yanımda getirdim. Aslında niyetim, minnettarlığımın bir göstergesi olarak, fırsat bulduğunuzda bunu ona vermenizi rica etmekte. Onun da burada olacağını hiç düşünmemiştim..."

Konuşurken, balık mesanesiyle sıkıca sarılmış küçük bir kutuyu çıkardı. Su geçirmez balık mesanesi katmanını dikkatlice yırtarak içindeki öd ağacından oyulmuş kuru kutuyu açığa çıkardı ve Pei You'an'a uzattı. Yüzünü buruşturarak, "Bu kutuyu da kendi ellerimle oydum, pek zarif olmadı, umarım beğenmemezlik etmez. Ben kendim vermeye cesaret edemem, Üstadım, benim yerime ona siz verir misiniz?" dedi.

Pei You'an şaşkınlıktan donakalmıştı.

Xiao Yu ise hiçbir şeye aldırış etmeden, sözünü bitirir bitirmez kutuyu zorla Pei You'an'ın eline tutuşturdu. Sonra başını çevirip o silüete bir kez daha baktı: "Üstadım, ben hâlâ onun adını bile bilmiyorum. Siz biliyor musunuz?"

Soruyu sorduktan sonra kendi de biraz utanmış olacak ki yüzü hafifçe kızardı. Neyse ki teni kavruktu ve gece karanlığı olduğu için pek belli olmuyordu.

Pei You'an nihayet kendine geldi. Çocuğun bakışlarını takip ederek, ay ışığı altında duran o narin silüete baktı. Sonra başını eğip eline zorla tutuşturulan şeye dikkatlice baktı. Kısa bir tereddütten sonra, "O artık... benim eşim. Bu gece Dong Amca'nın buraya geleceğini bildiğimden onu da yanımda getirdim," dedi.

Çocuk önce donakaldı, sonra aniden durumu kavrayıp telaşla elini uzattı ve kutuyu geri kaptı: "Üstadım, bunu gerçekten bilmiyordum! Lütfen kusuruma bakmayın. Vermiyorum, vermiyorum!"

Pei You'an'ın yüz ifadesi normale dönmüştü. Olan bitenden habersizce orada duran silüete bir kez daha baktı, biraz düşündükten sonra gülümseyerek, "Zararı yok. Adı Jiafu. Seni onun yanına götüreyim, bizzat teşekkür edip bilekliği ona kendin ver. Bu ince düşünceni kesinlikle çok beğenecektir," dedi.

Xiao Yu'nun yüzü kıpkırmızı olmuştu ama karşısındaki adamın gülümseyen bakışlarını görünce yavaş yavaş sakinleşti ve

başını salladı.

Jiafu orada bekliyordu. Pei You'an'ın o çocukla birlikte kendisine doğru geldiğini görünce onlara doğru yürüdü.

Pei You'an gülümseyerek, "Fu'er, sen geçmişte onun hayatını kurtarmıştın ama ben sana hiç söylemedim. O aslında benim eski bir tanıdığımdır, adı Yu. Hayatını kurtarmanı hiç unutmamış, sana bizzat teşekkür etmek istedi," dedi.

Xiao Yu teşekkür etti ve hediyesini uzattı.

Jiafu kutuyu açtığında içindeki inci bilekliği gördü. Pei You'an'ın, bilekliği çocuğun kendi elleriyle yaptığını söylemesi onu çok duygulandırdı; bilekliği hemen bileğine taktı.

"Çok güzelmiş. Gerçekten çok beğendim, bu ince düşüncen için teşekkür ederim Genç Efendi," diyerek gülümsedi Jiafu.

Xiao Yu, Üstad'ının küçüklüğünden beri sağlığının pek yerinde olmadığını, bunca yıldır hep endişe ve yalnızlık içinde yaşadığını biliyordu. Şimdi nihayet yanında ona bakacak, böylesine nazik ve şefkatli bir kadının olması onu sevindirmişti. Ay ışığı altında yan yana durduklarında birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki...

Genç adam karşısındaki bu güzel çifte bakarken, içindeki o son mahcubiyet kırıntısı da kayboldu; yerini derin bir sevgi ve saygı aldı. Yüzü hâlâ biraz ateşler içindeydi ama alçak sesle, "Yengem beğendiyse ne mutlu bana. Yengem bundan sonra bana Yu'er diyebilir," dedi.

Pei You'an onları sohbet etmeleri için yalnız bırakıp Dong Chengmǎo'nun yanına gitti ve durdu.

Dong Chengmǎo, Xiao Yu'nun az önce ona neler söylediğini tam olarak bilmese de, geçen iki yıl içinde Genç İmparator'un aklından geçenleri nasıl fark etmezdi? Pei You'an'ın Xiao Yu'nun arkasından ciddiyetle baktığını görünce alçak sesle, "Büyük Efendi, eskiden Genç Efendi'nin başkente dönmesine nasıl yardım edebilirim diye gece gündüz düşünürdüm. Ama şimdi yavaş yavaş anlıyorum ki, her devrin adamı başkadır. Shun'an'ın yarattığı kargaşadan sonra Tianxi döneminin eski sadık adamları bir bir yok oldu. Şimdiki İmparator ise Wuding'de ordusunu güçlendiriyor; dünyadaki tüm yiğitler onun sancağı altında

toplanıyor. Tahta çıktığında halkın desteğini arkasına almıştı. Biz o zamanlar Genç İmparator'u tahta çıkarmaya çalışsaydık bile, korkarım ki umutlarımız boşa çıkardı. Sadece başarısız olmakla kalmaz, Genç Efendi'nin de sonunu hazırlardık. Şimdi içimde bir ukde kalsa da, belki de ilahi takdir böyleydi. Madem Genç Efendi'nin tahtta gözü yok ve saraydan uzak durmak istiyor, içiniz rahat olsun Büyük Efendi; bugünden sonra Genç Efendi'ye sizin adınıza en iyi şekilde göz kulak olacağım," dedi.

Pei You'an uzaklardaki kapkaranlık denize bakarak bir süre dalgın dalgın durdu, sonra, "Fırtına, en hafif esintiden doğar. Sarayda imparatorun aklından geçenleri kestirmek zordur, her an her şey değişebilir. Sanırım ben de burada daha fazla kalamayacağım. Dong Amca, sana daha önce söylediğim sözleri sakın unutma, asla rehavete kapılma," dedi.

Dong Chengmǎo saygıyla onayladı.

Pei You'an başını çevirip biraz ileride duran Jiafu ve Xiao Yu'nun silüetlerine baktı. İkisi çoktan kaynaşmış gibiydi; Xiao Yu ne anlattıysa, Jiafu'nun hafif kıkırdamaları duyuluyordu.

Bir süre onları izledi, hemen yanlarına gitmedi. Ta ki Jiafu başını çevirip onu arayana dek. O zaman ona gülümsedi ve yanlarına doğru yürüdü.

Ay göğün tam tepesine yükselmişti; gecenin ilk yarısında çekilen sular şimdi ağır ağır geri dönüyor, ayaklarının altındaki kayalık adacığı yavaş yavaş yutuyordu.

Pei Youan ve Jiafu, yüksekçe bir noktada durmuş, Dong Cheng'ang ve Xiao Yu'yu taşıyan küçük teknenin uzaklaşmasını izliyorlardı.

Genç çocuk teknenin ucunda dikilmiş, gözlerini bir an bile ayırmadan kayalığa bakıyordu. Tekne uzaklaştıkça adacık ve üzerindeki iki karaltı görüş alanından çıkıp karanlığa gömüldü.

Jiafu'nun gecenin başında üzerine oturduğu taş sular altında kalmıştı. Sandal suyun üzerinde yükselmiş, kayalara çarpan dalgaların etkisiyle hafifçe sallanıyor, suyun o dingin sesini yayıyordu.

Pei Youan onu tekrar teknenin içine götürdü.

Yarın sabah Yang Yun at arabasıyla şehirden çıkıp onları almaya gelecekti; gecenin geri kalan birkaç saatini teknede geçireceklerdi.

Küçük tekne, altındaki akıntının yardımıyla kıyıya doğru ağır ağır sürüklenmeye başladı.

Jiafu, Pei Youan'ın kucağına uzanmış, üzerine onun ceketini örtmüştü; uykusu gelmişti, gözleri yavaşça kapandı.

Pei Youan ise bütün gece gözünü kırpmadı.

Vaktinin çoğunu, kucağındaki kadının gece karanlığında belirginleşen yüz hatlarını izleyerek geçirdi. Kadın huzursuz bir rüya görüyor gibi olup yüzünü adamın göğsüne sürttüğünde, o tekrar derin bir uykuya dalana dek sırtını hafifçe patpatladı.

Jiafu uyandığında tekne dün geceki o sığ koya geri dönmüştü; hava tamamen aydınlanmıştı.

Dün gece bindikleri at arabası, uzaktaki kırmızılı ormanın kenarında bekliyordu.

Sandal dalgalarla birlikte süzülerek uzaklaştı ve uçsuz bucaksız denizde kayboldu. Dün gece yaşanan her şey; Altın Maskeli Ejder Kral ve o Yu adındaki çocuk, sanki geceleyin çıkılan o deniz yolculuğunun bir rüyasından ibaret gibiydi.

Şehre döndüklerinde, araba kapıdan geçerken orada yeni bir resmi duyuru asıldığını gördüler. Önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı; bazıları bağırıp çağırıyor, bazıları ise derin iç çekiyordu.

Pei Youan, Yang Yun’a arabayı durdurmasını söyledi. Bir süre sonra Yang Yun geri dönüp valiliğin limanı kapattığını, tüm teknelerin denize açılmasının yasaklandığını, yasağın ne zaman kalkacağını ise belirtilmediğini haber verdi.

Geçen seferki depo yangınında Zhen ailesi büyük zarar görmüştü; şimdi limanın kapatılması onlar için daha da büyük bir darbe, hatta kazanç kapılarının tamamen kapanması demekti. Jiafu, Pei Youan’ın kaşlarını çatıldığını ve bir şeyler düşündüğünü görünce, onu zor durumda bırakmamak için hemen atıldı: “Ağabeyim o olaydan sonra hâlâ kendine gelememi, babaannemin sağlığı da yerinde değil. Ailece zaten biraz durulmayı düşünüyorduk, böyle bir yasağın geleceğini tahmin ediyorduk. Madem çıktı, beklemekten başka çare yok.”

Pei Youan düşüncelerinden sıyrılıp başıyla onayladı.

Zhen malikânesine vardıklarında içeri girip yıkandılar ve üstlerini değiştirdiler. Dadı Liu ve Tanxiang, yanlarındaki hizmetçilerle birlikte yemekleri getirip küçük masaya özenle dizdiler.

Jiafu zaten kurt gibi acıkmıştı, oturur oturmaz yemeye başladı. Soslu ördek tabağındaki etin çok lezzetli olduğunu fark edince bir parça alıp adamın ağzına uzattı.

Pei Youan etraftaki hizmetçilerin çoktan arkalarını döndüğünü görünce gülümseyerek lokmayı kabul etti. Ardından Jiafu’nun sevdiği ballı vişneli etten bir parça alıp onun kâsesine koydu.

Jiafu lokmayı ağzına atıp çiğnerken adamın bakışlarının dudaklarında olduğunu fark etti. Gayriihtiyari dilinin ucuyla

dudaklarını yalayıp kenardaki sos kalıntısını temizledi ve ona tatlı bir gülücük yolladı.

Pei Youan bakışlarını kaçırdı.

Yemekten sonra babaannesinin odasına gidip durumuna baktılar. Hu Hanım'ın sağlığı son günlerde epey düzelmmişti. Bir süre yanında kaldılar; Meng Hanım kendisinin orada kalacağını söyleyip onları dinlenmeye gönderdi.

Pei Youan üst üste yığılan davetiyeleri reddetmelerini tembihleyip kapıları kapattırdı ve Jiafu ile odaya geçti. Öğle uykusundan sonra, güney penceresinin altında, Pei Youan her zamanki gibi titiz ve düzenli haliyle kuşağına kadar eksiksiz giyinmiş oturuyordu. Jiafu ise uykusunu tam alamamış gibiydi; yanakları al al, saçları dağınıktı. Üzerinde gökyüzü mavisi ev işi bir etek vardı, beyaz içliği göğsünden hafifçe görünüyordu. Çıplak ayaklarını sedirin kenarından sarkıtmış, bedeninin büyük kısmıyla adamın omzuna yaslanmıştı.

Pei Youan ona bir oyun analizini anlatıyordu. Hafızasına güvenerek, o gün tekne de yarım kalan ve kadının bilerek karıştırdığı hamleleri tek tek, hatasız bir şekilde yeniden dizdi: “O gün ilk otuz beş hamlen harikaydı, hiçbir açık bulamamıştım. Ancak otuz beşinci hamleden sonra oyun kurmakta acele ettin, tecrüben yetmeyince de hatalı bir hamle yaptın. Şimdi sana beni nasıl yeneceğini öğreteceğim.”

Gözlerini tahtadan ayırmadan taşları yerleştiriyordu: “Bak, eğer böyle oynarsan, senin için hiçbir risk taşımayan bir 'ko' mücadelesi başlatırsın. Kaybetsen de bir şey eksilmez, kazanırsan beklenmedik bir kazanç sağlarsın; işte buna 'kaygısız ko' denir...”

Jiafu ağzındaki eriği çiğnerken yanakları şişmişti, durmadan onaylayan sesler çıkarıyordu. Eli yanındaki meyve kutusuna gitti; içinde kayısı, erik, şeftali kurusu ve fındık bulunan on iki bölmeli beyaz yeşim kutudan bir kayısı kurusu aldı. Yatağın üzerinde dönüp adamın dizlerine boylu boyunca uzandı. Beyaz kolunu kaldırıp kayısıyı gülümseyerek adamın dudaklarına uzattı.

Pei Youan'ın sesi kesildi. Başını eğip kadının yüzüne baktı, bakışları orada asılı kaldı.

Öğleden sonranın ılık rüzgârı, bahçedeki çiçek kokularını odaya taşıyor, penceredeki perdeyi hafifçe dalgalandırıyor. Perdenin pencereye vuruşu ince bir ses çıkarıyordu. Perde aralıklarından sızan güneş ışığı, kadının yüzünde dans ediyordu. Bahar güneşi mi çok parlaktı yoksa karşısındaki yüz mü çok güzeldi, bir an gözleri kamaştı.

“Oyun yolu disiplinden geçer. Kalk, düzgün otur.”

Pei Youan’ın sesi biraz kurumuştur, ifadesi ciddiydi.

Jiafu dudak bükerek, “Hadi, ye şunu,” dedi.

Pei Youan yüzünü çevirdi: “Ekşidir, yemem.”

Jiafu ağzındaki ıslak eriği çıkarıp kayısı kurusundan bir ısırık aldı, bembeyaz dişleri göründü: “Ekşi değil, bir ısırık al hadi! Ye de sonra öğretirsin.”

Pei Youan kayısıyı ağzına aldı; ekşiyle karışık tatlı lezzet dilinin üzerinde yavaşça yayıldı.

Dizlerine uzanmış, pervasızca naz yapan kıza bakarken, bir zamanlar okuduğu o kelime kökeni analizini hatırladı.

"Nazlı", 娇 - Jiao kelimesi, "kadın" ve "şahlanmak" köklerinden gelirdi. Sanki bir atın şahlanıp dizginlenememesi gibi, bir kadının erkeğin önünde pervasızca şımarıp söz dinlememesi demekti.

“Büyük Ağabey, ne düşünüyorsun?”

Jiafu onun uzun süre konuşmadığını ve kendisine tuhaf bir bakışla baktığını görünce elini yüzünün önünde salladı.

Pei Youan lokmasını yutup onu dizlerinden hafifçe kaldırdı. Yataktan kalkıp arkasını döndü: “Qingyuan Dağı’nın manzarasının güzel olduğunu duymuştum. Quanzhou’ya geleli epey oldu ama henüz gitmedim. Hazır öğleden sonra vaktimiz varken, beni oraya götür.”

Jiafu sevinçle kabul etti. Hemen yataktan fırlayıp pabuçlarını giydi, Meng Hanım’a haber gönderdi. Hazırlanıp yanlarına birkaç hizmetli alarak yola koyuldular. Qingyuan Dağı’nda güzelce vakit geçirdiler. Akşam döndüklerinde yorgun ama keyifliyidiler. Pei Youan yarın da batıdaki Zijin Dağı’na gideceklerini,

Quanzhou'nun tüm dağlarını ve sularını onunla gezmek istediğini söylemişti. Ancak eve vardıklarında kapıdaki görevli onları karşıladı: “Pei Efendi, öğleden sonra vali Chen Hazretleri bizzat uğradı. Saraydan sizin adınıza gelen acil bir mektup bıraktı.”

Pei Youan mektubu aldı, mührü açıp bir göz attı ve geri bıraktı. Sanki bunu bekliyormuş gibi sakindi ama Jiafu'ya bakarken gözlerinde bir mahcubiyet vardı. Alçak sesle, “Fu'er, imparator beni başkente çağırıyor,” dedi. “Eve döneli çok olmadı, babaannenin sağlığı da tam düzelmedi. Sen şimdilik burada kal, ben önden gideyim. Bir süre sonra seni aldırmaya gelirim, olur mu?”

Jiafu'nun ilk tepki itiraz etmek oldu.

Onunla gitmek istiyordu; nereye giderse gitsin, yanında olmak istiyordu.

Lakin Pei Youan'ın ses tonu, her zamanki gibi yumuşak ve sanki ona danışıyormuş gibi olsa da, Jiafu gerçeği biliyordu; bu bir ricadan ziyade, verilmiş bir kararın tebliği idi.

Jiafu normalde onun yanında naz yapmaya alıştı; çünkü bunun işe yaradığını, Pei Youan'ın onun cilveleri karşısında geri adım attığını biliyordu.

Ama nazın her zaman sökmediğinin de farkındaydı.

Mesela bu sefer. İçindeki bir ses, onun kararından dönmeyeceğini söylüyordu.

Jiafu hiçbir şey demeden öylece ona bakakaldı.

“Hünkârımız beni bu kadar acele çağırdığına göre, muhtemelen önemli bir vazife verecektir. Seni başkente götürsem bile, iki gün sonra tekrar yola çıkmam gerekirse orada yapayalnız kalırsın. Kendi aileni yanında olman daha hayırlıdır.”

Kızını bağrına bastı: “Afu, söz dinle. Bir süre sonra gelip seni bizzat alacağım.”

İmparator'un emri çok acildi, Pei Youan ertesi sabah yola çıkmak zorundaydı.

O gece birlikte Madam Meng'in yanına gidip durumu anlattılar. Zhen Yaoting de oradaydı; Pei Youan'ın ertesi sabah döneceğini ve Jiafu'yu burada bırakacağını duyunca hepsi şaşkına döndü.

Madam Meng, damadının en azından birkaç ay kalacağını sanıyordu. Bir ay bile dolmadan böyle apar topar gitmesi hiç hesapta yoktu. Lakin ferman kesindi; gitmekten başka çare

yoktu. Aceleyle dışarı çıkıp hizmetçilerle beraber damadının yol hazırlıklarını yapmaya koyuldu.

Pei Youan, Jiafu'ya odasına gitmesini söyledi. Sonra Zhen Yaoting'i dışarı çağırdı, etraftakileri uzaklaştırdı ve ona gelecek planlarını sordu.

Zhen Yaoting onun yanında her zaman çekingen davranırdı. Soru karşısında kem küm ederek, “Şu an deniz yasağı var, gemiler tersanede yatıyor. Zaten geçenlerde çok zarar ettik, şu an başka bir fikrim yok. Okumuşluğum da yok, elimden başka iş gelmez. Mecbur yasağın kalkmasını bekleyeceğim...” dedi.

Bu yarım yıl içinde, babaannesi Hu Hanımefendi'nin sağlığı bozulunca o da sorumluluk hissetmiş, Zhang Da'dan işleri öğrenmeye başlamıştı. Tam bir şeyler kavradığını sanırken bu felaket gelmişti. Sözlerini bitirince kendini çok yetersiz hissetti, yüzü kızardı.

Pei Youan, “Yanılmıyorsam bu yasak öyle kolay kolay kalkmaz,” dedi. “Başkente varınca bir süre sonra buraya bir miktar para ve mülk göndereceğim. Zhang Da güvenilir biridir, onunla beraber uygun topraklar ve çiftlikler al. Eğer ticaret yapamazsanız, en azından bir toprak sahibi olarak ömrünüzün sonuna kadar kimseye muhtaç kalmazsınız. Ben gittikten sonra Afu sana emanettir, şimdiden teşekkür ederim.”

Zhen Yaoting hem şaşırdı hem heyecanlandı: “Efendi Pei müsterih olun! Afu benim öz kardeşimdir. Siz işlerinizi halledene kadar burada ne kadar isterse kalabilir. Bir yıl, beş yıl, gerekirse ömür boyu ona bakarım! Toprak meselesine gelince, sizin paranızla mülk almak bize yakışmaz. Zararımız oldu ama temelimiz sağlamdır; kardeşime bakacak gücümüz her zaman vardır. On yıl deniz yasağı olsa yine de size muhtaç kalmayız!”

Pei Youan gülümsedi: “Ziyayı yok, benim olan Afu'nundur, aramızda lafı olmaz. Ben yokken ona iyi bak, yeter.”

Zhen Yaoting defalarca söz verdi.

Eyalet yetkilileri de durumu çabuk öğrenmişti. Pei Youan'ın İmparator tarafından acilen çağrıldığını duyanlar o gece Zhen hanesine veda hediyeleriyle akın ettiler. Pei Youan'ın kabul

etmeyeceğini bildiklerinden hediyeleri Zhen ailesine bırakmaya çalıştılar. Madam Meng, Jiafu'nun tembihlerini unutmamıştı; hiçbir hediyeyi kabul etmedi. Oğlu ve Zhang Da gelenleri nezaketle karşıladı ama tüm hediyeleri sahiplerine iade etti.

Pei Youan misafirlerle ilgilenip nihayet odasına döndüğünde gece yarısı olmuştu. Odada gümüş şamdanlar parlıyor, Jiafu banyodan yeni çıkmış, üzerinde su gibi dökülen bir gecelik aynanın önünde saçlarını tarıyordu. Adım seslerini duyunca ayağa kalkacak oldu ama Pei Youan hemen arkasına geçti, tarağı elinden alıp nemli saçlarını yavaşça taramaya başladı. Tek bir saç telini bile incitmemeye çalışıyordu.

Jiafu içindeki ayrılık hüznünü bastırarak aynadaki yansımasına baktı: "Efendi Pei'nin elinden bu iş de geliyormuş meğer. Merak ederim, sizin yapamadığınız bir şey var mıdır?"

Hava ısınmaya başlamıştı. Pei Youan saçlarını taradıktan sonra hepsini tepesinde topladı, bir tokayla tutturdu. Eğilip aynadaki o taze nilüfer gibi parlayan yüze baktı: "Elbet vardır. Mesela çocuk doğurmak... Ne kadar öğrenmek istesem de beceremem herhalde."

Bunu o kadar ciddi bir tavırla, sanki gerçekten pişmanmış gibi söylemişti ki, Jiafu dayanamayıp kahrkahr bastı. Önce hafifçe güldü, sonra gülmekten karnına ağrılar girdi; masaya kapaklanıp "Ay, ay!" diye inledi.

Pei Youan ise onun bu neşeli halini gülümseyerek izledi.

Jiafu'nun gülmekten gözlerinden yaşlar geldi. Gülmesi kesildi ama yaşlar durmadı; gözpınarından aşağı süzülüler. Adamın koluna hafifçe vurdu, başını çevirip gözyaşlarını silerken söylendi: "Çok kötüsünüz, beni bilerek güldürüp ağlattınız..."

Pei Youan eğildi, onu oturduğu yerden kucaklayıp yatağa götürdü. Jiafu onun koluna yapışıp kendisiyle beraber yatmasını sağladı. Pei Youan yanına uzanınca Jiafu ona sokuldu, kollarını boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı.

Onu öyle sıkı tutuyordu ki, yüzünü göğsüne gömmüştü. Ağladığını görmesin istiyordu ama gözyaşları söz dinlemiyor, adamın gömleğini ıslatıyordu.

“Ağlama. Yakında gelip seni alacağım,” dedi kulağına.

Jiafu’nun ağlaması durmadı. Önce tek tük damlalar dökülürken sonra hıçkırıklara boğuldu. Vücudu sarsılıyor, nefesi kesiliyordu.

Pei Youan önce onu teselli etmeye çalıştı, sonra eğilip dudaklarına bir buse kondurdu; gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü öptü.

Jiafu gözlerini yumdu, hıçkırıkları iç çekişlere dönüştü.

Pei Youan onu öpmeye devam etti. Zarif çenesini, kuğu gibi boynunu, banyodan yeni çıkmış o mermer gibi beyaz vücudunu... Gitgide daha derinlere indi.

Jiafu bacaklarının nazikçe ama kararlı bir şekilde aralandığını hissetti. Bu öyle bir yakınlıktı ki, kaçmasına ya da çekinmesine izin vermiyordu.

Pencereden sızan gece rüzgârıyla yatak perdeleri su dalgaları gibi hafifçe kıtıldıyordu.

O hüzünlü kız, sanki bütün gücü çekilmiş gibiydi. Parmak uçları gerilmiş, bir an bulutların üzerinde, bir an derin bir uçurumdaymış gibi hissediyordu. Yastığa gömülmüş, nerede olduğunu unutmuştu. Titreyen vücudu, rüzgârda sarsılan bir su nilüferi gibiydi; her sarsıntıda etrafa kokular saçıyor, ay ışığı altında ıslanıyordu.

Kollarındaki kız nihayet sakinleşmiş, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde göğsüne kıvrılıp uykuya dalmıştı. Yüzünde hala o tatlı kızılık vardı.

Pei Youan onu bırakmadı, sabaha kadar uyumadan onu izledi.

—

Pei Youan ertesi sabah erkenden Quanzhou’dan ayrılıp başkent yoluna düştü.

Aylar önce Jiafu ile gemiyle geldikleri yolun aksine, bu sefer daha hızlı olan kara yolunu seçmişti. Gece gündüz demeden at sürdü ve yarım ay geçmeden başkente vardı. Şehre girdiğinde gece yarısıydı; hemen saraya haber gönderdi ve kapıda beklemeye başladı. Çok geçmeden içeri çağrıldı.

Xiao Lie onu çalışma odasında kabul etti.

İkinci nöbet geçmişti. Pei Youan içeri girdiğinde odanın her yerinin şamdanlarla aydınlatılmış olduğunu gördü. Xiao Lie masasının başında, önündeki tomarla ferman ve raporun arasında oturuyordu. Li Yuangui ve birkaç hizmetçi yanında bekliyordu. Ayak seslerini duyunca İmparator elindeki fırçayı bıraktı ve başını kaldırdı.

Işık altında gözlerinin kanlandığı, yüzünde derin bir yorgunluk olduğu belli oluyordu. Pei Youan selamını verince gülümsedi ve ayağa kalkmasını söyledi.

Pei Youan kalkınca Xiao Lie yolculuğu sordu, yorulduğunu söyledi. Sonra Quanzhou'daki korsan meselesine geldi. Pei Youan durumu anlattı. Xiao Lie öfkeyle masadaki raporları işaret etti: “Gao Huaiyuan bir eyalet valisi olarak görevini ihmal etmiş, halkın korsanlar tarafından yağmalanmasına göz yummuştur! Devletin şerefi ayaklar altına alınmıştır!”

“Haşmetmeapları lütfen öfkelenmesinler. Korsan belası eskiden beri vardır ama eğer kıyı savunması güçlendirilir ve başa liyakatli komutanlar getirilirse, o çapulcuların hiçbir hükmü kalmaz.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Tavsiye ettiğin o Li Zhong'un raporunu okudum; akli başında, ne yaptığını bilen birine benziyor. Yarın raporunu Savaş Bakanlığı'na göndereceğim, gereği yapılsın.”

“Hünkârımız çok isabetli buyurdular. Eğer bu bela defedilirse deniz yasağı da kalkar ve sahil halkı huzura erer.”

Xiao Lie, Pei Youan'a baktı: “Biliyorum, Zhen ailesinin gemileri hep denizlerde gezer. Bu yasak onları da etkilemiştir ama bu devletin bekası için şarttı. Oradayken halkın bana karşı bir şikâyeti olduğunu duydun mu?”

Pei Youan saygıyla cevap verdi: “Hünkârım, bu karar halkın güvenliği içindir. Halk korsanlardan nefret eder. Eğer devlet bu belayı çözerse ve denizler tekrar huzura kavuşursa, halkın hiçbir şikâyeti kalmaz.”

Xiao Lie başıyla onayladı, sonra onun çeteleri yakalamadaki

başarısını övdü. Sonunda Li Yuangui'ye bir işaret verdi; hizmetçiler dışarı çıktı ve kapılar kapandı.

Odada sadece Xiao Lie ve Pei Youan kalmıştı. Şamdanların ışığı gölgelerini duvara devasa bir şekilde yansıtıyordu.

Xiao Lie ellerini arkasında birleştirip odada yavaşça yürümeye başladı. Dalgın görünüyordu ama bir şey demiyordu. Odada sadece ayak seslerinin o tok yankısı duyuluyordu.

Döndü ve Pei Youan'ın önünde durdu. Aniden sordu: "Youan, sana sorarım; Quanzhou'ya gittiğinde bana rapor ettiklerin dışında, başka bir meseleyle karşılaştın mı?"

Gözlerini Pei Youan'a dikmişti. Işık gözlerinde titriyordu.

Pei Youan bir an ona baktı: "Aslında bir mesele daha vardı. Raporlara yazmanın uygun olmayacağını düşündüğüm için bizzat arz etmek istedim."

"Anlat bakalım."

"Hünkârım, korsanlarla mücadele ederken yerel yetkililerin bahsetmediği bir şey var. O baskın sırasında halkı koruyan sadece ordu değildi; 'Altın Maskeli Ejder Kral'ın da büyük yardımı dokundu."

Xiao Lie sessiz kaldı.

Pei Youan devam etti: "Bu adamın adını yerel raporlarda duymuşsunuzdur. Onu bir deniz haydudu olarak bilirler ama gerçek öyle değildir. Halk ona çok hürmet eder. Lakin asıl mühim olan kimliğidir; o, Tianxi döneminin General Dong Cheng'ang'ıdır."

Xiao Lie'nin yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi olmadı. Kendi kendine mırıldanır gibi konuştu: "Eski dönemin bir generali, hainlerin yüzünden denizlere düşüp haydut olmuş... Yazık!"

Pei Youan diz çöktü: "Kulunuzun günahı büyüktür."

Xiao Lie yavaşça ona döndü: "Senin ne günahın olabilir?"

"Hünkârım, General Dong babamın eski bir subayıydı. Youan onun kimliğini yıllardır biliyordu ama devlete bir zararı olmadığını düşündüğüm için gizledim. Doğrusu, Quanzhou'da

onunla bir kez görüştüm.”

Xiao Lie bir süre ona baktı, sonra gülümsedi: “Ziyanı yok, kalk ayağa. Dong Cheng’ang’ın hikâyesini bilirim. Devlete küsmüş, adını gizlemiş... Ama yine de mert adammış, sana kızmıyorum.”

Duraksadı, sesi biraz daha sıradan, sanki öylesine soruyormuş gibi bir tona büründü: “Peki Youan, bu yolculukta başka bir kazancın oldu mu?”

Pei Youan dizleri üzerinde dik durdu, İmparator’un gözlerine baktı: “Hünkârım, bir mesele daha var ki onu da arz etmem gerekir.”

“Nedir?”

“Eski Genç İmparator Yu’dan haber aldım.”

Pei Youan’ın sesi çok sakindi ama bu cümle odadaki havayı bir anda dondurdu.

Pei Youan yavaşça doğruldu, karşısındaki adamın keskin bakışlarına karşılık verdi: “Hünkârım bilirler ki, o çocukla aramızda bir hocalık bağı vardı. Bunca yıldır onun izini sürdüm ve şükür ki buldum. Siz daha önce ilan etmişsiniz; eğer hayattaysa başkente dönsün, makamı hazır demiştik. Yu, size minnettardır ama aynı zamanda hicap içindedir. O eski imparatorun öldüğünü, artık sadece sıradan bir genç olduğunu söyler. Gönlü özgürlüktedir; dünyayı gezmek, sade bir hayat sürmek ister. Shouchang Mührü’nü ise size sadakatinin bir nişanesi olarak devlete iade etmek ister.”

Pei Youan sözünü bitirince oda tekrar sessizliğe gömüldü.

Xiao Lie, Pei Youan’a bakarken yüzündeki kaslar hafifçe seğirdi. Uzun bir süre sonra yüzü yumuşadı, iç çekti: “Youan, bu sözlerin beni mahcup etti. Eğer gerçekten dönmek istemiyorsa, en azından bir prens olarak huzur içinde yaşasın; yollarda perişan olmasından iyidir. Aranızda hocalık bağı var, eğer beni görmek istemezse ona selamımı ilet.”

Pei Youan, “Hünkârım, Yu henüz bir genç olsa da iradesi kavidir. Bir karar verdiyse dönmez. Zaten sizin tahta çıkışınız göklerin emridir; onun mührü iade etmesi de sadece bu emre

boyun eğmesidir. Sizden istirhamım, o gencin bu isteğini kabul buyurmanız ve kulunuzun hocalık hukukuna hürmet etmenizdir!” dedi.

Cümleleri çok samimiydi. Sözü bitince tekrar yere kapandı.

Xiao Lie hızla öne atıldı, onu bizzat elleriyle yerden kaldırdı. Yüzüne şefkatle baktı, başıyla onayladı: “Youan, niyetini anladım. Beni çok müteessir ettin. Yol yorgunusun, git ve güzelce dinlen.”

İmparatorluk çalışma odasında Xiao Lie, ateşle ısıtıldıktan sonra yazıları beliren gizli mektuba gözlerini dikmişti. İfadesi kaskatıydı. Uzun bir süre sonra mektubu yanındaki Li Yuangui'ye uzattı: "Bunu yak. Emirlerimi ilet; şimdilik hiçbir şey yapmasınlar, bir sonraki emrimi beklesinler."

Li Yuangui "Emredersiniz" diyerek mektubu aldı ve köşedeki buhurdanlığa doğru yürüdü.

İmparator, tahta çıktığı ilk günden beri Genç İmparator'un saklanabileceği güney kıyılarına gizli ajanlar göndermişti. Altın Ejder Adası da elbette radarındaydı. Ancak adanın yeri çok gizliydi ve Ejder Kral yabancıları arasına kolay kolay kabul etmiyordu. Bir yılın sonunda ancak kıdemli bir ajan alt kademe bir tayfa olarak sızmayı başarmıştı. Ejder Kral'ın aslında Dong Chengmou olduğundan şüpheleniliyordu ama kanıt yoktu. Wokou saldırısı sırasında Ejder Kral'ın gemisine binmeyi başaran bu ajan, nihayet bazı bilgilere ulaşmıştı.

Gizli mektupta; Ejder Kral'ın deniz savaşındaki taktiklerinin Velihat Dükü'nün tarzına çok benzediği, gemide on beş-on altı yaşlarında bir gencin olduğu ve Ejder Kral'ın ona karşı çok saygılı davrandığı yazıyordu. Gencin yaşı, kaybolan Genç İmparator ile örtüşüyordu.

Li Yuangui kağıdı ateşe attı; kağıt siyah dumanlar çıkararak küle dönüştü.

"Efendimiz, gece yarısını çoktan geçti. Günlerdir yorulunuz, artık dinlenmelisiniz," dedi Li Yuangui geri dönerek.

Xiao Lie şakaklarını ovuşturdu ve masasından kalktı.

"Cariyeyi çağırılım mı?"

Xiao Lie elini salladı. Tam çıkmak üzereyken bir görevli içeri girip Veliaht Prens'in huzura kabul edilmek istediğini söyledi.

Xiao Lie şaşırdı: "Bu saatte ne için?"

"Bilmiyorum efendim. Çok acil bir mesele olduğunu söyledi, kapıda bekliyor."

"Gelsin bakalım."

Ayak sesleriyle birlikte Xiao Yintang içeri girdi, saygıyla selam verip ayağa kalktı ve Li Yuangui'ye bir bakış attı. Li Yuangui başıyla selam verip odadan çıktı.

"Bu kadar geç bir vakitte neden geldin?" dedi Xiao Lie soğuk bir sesle.

Veliaht Prenses ile yaşanan o hadiseden beri İmparator, oğluna karşı hep böyle mesafeliydi.

Xiao Yintang saygılı görünüyordu ama gözlerinde bastırmaya çalıştığı bir heyecan vardı: "Efendimiz, devlet işleriyle ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum. Normalde sizi rahatsız etmezdim ama mesele çok mühim. Vaktiyle bana Xiao Yu'nun izini sürmem için emir vermiştiniz. Quanzhou'dan eli boş dönmüş olsam da meseleyi hiç bırakmadım. Orada bıraktığım sadık adamım Liu Yi, nihayet bir iz buldu!"

Durup babasının tepkisini ölçtü. İmparator'un yüzü kıpırdamıyordu. Devam etti: "Efendimiz, güney denizlerindeki Altın Maskeli Ejder Kral'ı bilirsiniz. Liu Yi'nin öğrendiğine göre, bu Ejder Kral aslında Tianxi döneminin generali Dong Chengmou'dur!"

Xiao Lie hâlâ tepkisizdi. Prens biraz tereddütle ekledi: "Efendimiz, eğer bu kişi gerçekten Dong Chengmou ise ve bunca yıldır korsanlık yapıp halka zarar vermediyse neyse; ama bu adam büyük ihtimalle Genç İmparator'u saklıyor!"

Sesindeki heyecanı artık gizleyemiyordu: "Efendimiz, Liu Yi'nin haberine göre Ejder Kral'ın yanında on beş-on altı yaşlarında, kimliği belirsiz bir genç varmış. Ona 'Küçük Efendi' diyorlarmış. Tahminimce bu Xiao Yu'dur! Dong Chengmou, Velihat Dükü'nün eski adamıdır. Dük'ün Tianxi hanedanıyla bağı malumdur. Dong Chengmou'nun çocuğu saklaması ve uygun vakti beklemesi çok mantıklı değil mi?"

İmparator gözlerini kıstı, bir şey söylemedi.

Xiao Yintang duraksadı. "Bir endişem daha var efendim."

"Söyle."

"Pei Youan'a ne kadar güvendiğinizi biliyorum, ona iftira atmak niyetinde değilim. Ancak size şunu hatırlatmak isterim; Pei Youan görüldüğünden çok daha derin ve gizemli biridir. Dong Chengmou ile geçmişten gelen bağları var. Xiao Yu ile de hoca-talebe ilişkisi vardı. Eğer Xiao Yu gerçekten hayattaysa, ileride bir sorun çıkmaması için Pei Youan'a karşı temkinli olmanız gerekebilir!"

İmparator bir süre sessizce oğluna baktı. Xiao Yintang, babasının bu kadar sakin kalmasını yadırgamaya başlamıştı.

Babasının tahta çıktığı günden beri Xiao Yu'yu geri getirme vaadinde bulunmasının sadece halkın desteğini almak için bir oyun olduğunu biliyordu. Kimse ele geçirdiği tahtı geri vermezdi. Xiao Yu'nun bulunması, onun sessizce ortadan kaldırılması demekti.

Xiao Yintang, bu haberle babasının güvenini tekrar kazanmayı umuyordu. Eğer Pei Youan, rüyasında gördüğü gibi İmparator'un gizli oğlu olsa bile, taht meselesinde İmparator'un karşısında yer alırsa, babası onu asla affetmezdi.

"Eğer haberin doğruysa," dedi İmparator nihayet, sesi buz gibiydi. "Sence ne yapmalıyım?"

"Pei Youan'ı ihanetle suçlayıp hapse mi atmalıyım? Sonra da Xiao Yu'yu bulup yok mu etmeliyim? Yintang, halka verdiğim sözü unuttun mu? Yoksa beni, öz yeğenini katleden zalim bir imparator durumuna mı düşürmek istiyorsun?"

Xiao Yintang donup kaldı: "Baba! Anlamıyorum! Tianxi İmparatoru sizi Yunnan'a hapsedmişti, yirmi yıl boyunca binbir zorlukla bu devleti kurdunuz. Şimdide devleti o çocuğa mı bırakacaksınız? O kim ki böyle bir muameleyi hak ediyor?"

İmparator pencereye doğru yürüdü, geceyi izledi. "Yintang," dedi yumuşak bir sesle, "Eğer gerçekten sözümü tutup tahtı Xiao Yu'ya verirsen, sen ne yapacaksın?"

Prens bir an duraksadı ve diz çöktü: "Efendimiz, bu devleti siz kazandınız, takdir sizindir. Ben sadece size sadığım, emriniz neyse onu yaparım!"

Xiao Lie ona bir süre baktı ve başıyla onayladı: "Böyle düşünmene sevindim. Getirdiğin haberi bizzat araştıracağım. Bu meseleyi kimseye anlatma ve artık buna karışma."

Xiao Yintang selam verip çıktı. Odadan çıkarken durup arkasına baktı. Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi ve hızlıca uzaklaştı.

Pei Youan saraydan çıkıp kendi malikanesine döndü.

Bayan Xin ve Pei Quan, onun bu gece döneceğini bilmiyorlardı. İmparator'un emriyle tek başına döndüğünü, Jiafu'nun babaannesine bakmak için Quanzhou'da kaldığını öğrendiler.

İmparator'un onu bu kadar çabuk çağırması, yakında tekrar göreve başlayacağı anlamına geliyordu. Herkes içten içe kısıksa da dışarıdan nazik davranıyordu. Pei Youan odasına geçti. Banyodan sonra kıyafetlerini almak için dolaba yöneldi ama Jiafu'nun her gün hazırladığı temiz çamaşırların orada olmadığını görünce duraksadı. Dolabı açıp kendi kıyafetlerini alırken köşede katlanmış eski bir pelerin gördü.

Bu pelerini hatırlıyordu. Yunnan'da Jiafu'yu ilk kurtardığı gece, onun titreyen vücudunu örtmek için verdiği pelerindi. O zamanlar bile eskiydi. Bunca yıl oradan oraya koştururken bu pelerini tamamen unutmuştu. Jiafu'nun bunu özenle katlayıp saklamış olması onu duygulandırdı. Bir an için o geceki ürkek kızın görüntüsü gözünün önünde belirdi.

Pelerini eline alıp okşadı ve üzerine geçirdi.

O gece, gece yarısından sonra bir gölge çalışma odasına girdi. Oda karanlıktı; Pei Youan masasında oturuyordu, ay ışığı zayıf silüetini aydınlatıyordu.

Yang Yun fısıldayarak, "Efendim, merak etmeyin," dedi. "Güvenilir adamlarım haberi en kısa sürede General Dong'a iletecek. Hanımefendi konusunda da talimatlarınıza harfiyen uyulacak."

Pei Youan başıyla onayladı: "Teşekkür ederim. Bunca yıl benimle perişan oldun, şimdi yine tehlikeye atılıyorsun."

"Vaktinde Dük Hazretleri olmasaydı ailem yok edilecekti; benim canım zaten sizindir efendim. Sadece bir şeyi anlamıyorum..." Yang Yun duraksadı. "General Dong ve Küçük Efendi meselesini ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Prens'in adamları en fazla onda ikisini biliyordu; neden bilerek tüm bilgiyi sızdırmalarına izin verdiniz? Bu durumda İmparator her şeyi öğrenmiş olmayacak mı?"

Pei Youan bir süre sessiz kaldı. "Yang Yun, deniz yasağı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Yang Yun şaşırıldı: "Korsanlara karşı bir önlem değil mi?"

"Bu sadece görünen kısmı. İmparator büyük hırsları olan biridir; o 'Cihan Hakanı' olmayı, her milletin önünde diz çökmesini ister. Küçük bir korsan akınından korkup kabuğuna çekilecek biri değildir. Quanzhou'dayken en korktuğum şey başıma geldi."

Yang Yun dehşetle sordu: "Yani İmparator, Küçük Efendi'yi öğrendi mi? Yasak onunla mı ilgili?"

"İmparator beni acil çağırınca şüphelerim kesinleşti. Her şeyi bilmese bile büyük kısmını öğrenmiş. Beni denemek için çağırdı. Ne kadar saklamaya çalışsam da yakında her şey açığa çıkacaktı. Wokou isyanı her şeyi hızlandırdı. Zamanım azalıyor. İmparator'un ne yapacağı belli olmaz; kendimi koruyamazsam bile Zhen ailesini korumalıyım. Eğer başıma bir şey gelirse Prens, Zhen ailesini asla rahat bırakmaz. Bu yüzden risk alıp Prens'i harekete geçmeye zorladım. Prens bir hata yaparsa, elimiz güçlenir."

Yang Yun hâlâ tam anlamamıştı: "Bunun Prens'e bilgi sızdırmakla ne ilgisi var?"

Pei Youan gülümsedi: "Anlamıyorsun. Hükümdar ailesinde baba-oğul sevgisi bir kağıt kadar incedir. İmparator ile Prens arasındaki şüphe, güvenden daha fazladır. Bir kumar oynuyorum; umarım kazanırım."

Yang Yun, Pei Youan'a olan minneti ve onun zekasına duyduğu sarsılmaz inançla diz çöktü: "Efendim, kendinize dikkat edin."

Yang Yun karanlıkta kayboldu. Pei Youan bir süre daha sessizce oturdu. Köşedeki su saatine baktı; Jiafu'nun her gece onu yatağa çağırdığı saati çoktan geçmişti. Ayağa kalktı, gerindi ve ay ışığında odasına doğru yürüdü.

Birkaç gün içinde tüm saray erkânı, İmparator'un divan sonrası Pei Youan'ı sık sık huzuruna çağırdığını, hatta yemek vakitlerinde aynı çorbadan içip aynı tasta yemek yiyecek kadar yakınlaştıklarını öğrendi. Atama kararnamesi henüz çıkmamış olsa da bu durum, henüz altı ayını bile doldurmayan yas dönemindeki Pei Youan'ın görevine iade edileceğinin açık bir işaretiydi.

Böylesine büyük bir onur, bir gerçeği bir kez daha teyit ediyordu: Hükümdar ve veziri arasındaki uyum sarsılmazdı; İmparator'un Pei Youan'a olan güveni her türlü beklentinin ötesindeydi.

Pei Youan başkente döndüğünden beri alçakgönüllü tavrını koruyor, saray davetleri dışında meslektaşlarıyla pek görüşmüyor, vaktinin çoğunu malikanesinde geçiriyordu. Ancak bir söylenti kulaktan kulağa yayılıyordu: Beyaz Turna Manastırı'ndaki Rahibe Hanım Chi Hanzhen ile eski bir dostluğu olduğu, sadece rahibenin kardeşinin hastalığıyla ilgilenmekle kalmayıp, aralarında şiirler ve edebi sohbetlerle örülü zarif bir geçmiş bulunduğu konuşuluyordu. Bu dönüşünde de manastıra giderken görüldüğü söyleniyordu.

Biri dünyevi hırslardan arınmış, efsanevi bir güzelliğe sahip bir kadın; diğeri ise zekası ve yakışıklılığıyla hayranlık uyandıran, nüfuzlu bir beyefendi... Eski zamanların o birbirine denk şair ve ediplerine benzetiliyorlardı. İnsanlar bu durumu bir edebiyatçı zarıflığı olarak görüp gıptayla bahsediyorlardı.

Beyaz Turna Manastırı'nda, Pei Youan, Chi Hanzhen'in nabzını ölçüp muayenesini bitirdikten sonra yazı masasına geçip fırçasını mürekkebe daldırdı.

Uzun zamandır görüşmemişlerdi; Chi Hanzhen bir sarı çiçek gibi solmuş, hastalıktan bir deri bir kemik kalmıştı. Az önce şiddetli bir öksürük krizi geçirdiği için yanaklarındaki kızılılık

henüz dinmemişti. Kk bir rahibenin yardımıyla yatağından doğrulup yanına geldi, mahcup bir sesle: "Epeydir hastayım, birkaç hekim değiştirdim ama hiçbiri çare olmadı, aksine durumum daha da kötüleşti. Saray hekimleri daha önce kardeşimi tedavi etmek için Hünkârımızın emriyle gelmişlerdi ama şimdi onları tekrar çağırmaya cesaret edemem. Bu bitkin bedenim ölümü pek mühim değil ama ben gidersem küçük kardeşime bakacak kimse kalmaz. Yine size yk olduğum için yüzüm kızarıyor," dedi.

Pei Youan reçeteyi yazdı, mreккеbin kurumasını bekledikten sonra yanındaki rahibeye uzattı. Ardından Chi Hanzhen'e dönerek yumuşak bir sesle konuştu: "Neden böyle söylüyorsun? Sana daha önce de demiştim; ne zaman bir zorluğa düşsen, hele ki konu sağlığınsa, çekinmeden bana gelmelisin. Hastalığın hafif değil; bünyenin zayıflığı bir yana, zihninin de çok yorgun olduğu anlaşılıyor. İçerideki keder dışarıdaki marazla birleşince yatağa dşmşşsin. Sadece ilaçlarını içmekle kalma, gönlünü de ferah tut, yersiz endişelerden arın."

Chi Hanzhen'in gözleri nemlendi, başıyla onayladı.

Pei Youan etrafına şöyle bir baktı; odanın duvarları çıplaktı, eşyalar eskiye nazaran bir hayli azalmıştı.

"Manastıra girerken Rahibe Qingxin'den duydum, son günlerde bazı eşyalarını elden ıkarmışsın?"

Chi Hanzhen cevap verdi: "Burası bir kadın manastırı. Kardeşimin sağlığı düzelince, ne de olsa bir erkekle bir kadının bir arada kalması uygun olmazdı, hem ben de sığıntı gibiyim burada. Bu yüzden onu bir hemşehrime yanına yerleştirdim, güvenilir biridir. Ancak kardeşimin günlük masrafları, yemeği, giyimi için para gerekiyordu. Elimde pek bir birikim yoktu, ben de şu dünya malından neyim varsa sattım ya da rehine verdim. Sizi kendime gldrdmse bağışlayın."

Pei Youan, "Sana biraz destek olmamı ister misin?" diye sordu.

Chi Hanzhen telaşla başını salladı: "Asla olmaz efendim. Dışarıdan gelecek bir lütfu kabul etmek istemediğim için eşyalarımı elden çıkardım zaten. Bana halihazırda çok büyük

iyilikleriniz dokundu, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemezken bir de maddi yük olamam."

Pei Youan hafifçe başını salladı: "Ruhun temiz, gururun asil. Pekâlâ, seni dünya malıyla rencide etmeyeceğim. Ancak bundan sonra gerçekten zorda kalırsan, çekinme ve bana haber ver."

Chi Hanzhen eğilerek ona derin bir şükranla veda etti.

Pei Youan yanındaki hekim çantasını topladı ve gitmek için izin istedi. Chi Hanzhen, bitkin haline bakmadan onu avluya kadar uğurladı.

Pei Youan durmasını işaret etti, birkaç adım attıktan sonra bir şey hatırlamış gibi duraksadı, geri dönüp alçak sesle sordu: "Büyükbabanızın fırçası hem yazıda hem resimde eşsizdi. Hatırlıyorum da, eski İmparator Tianxi onun eserlerine bizzat şerh düşer, şahsi mühürlerini basardı. O eserler hâlâ sende mi?"

Chi Hanzhen geçmişî hatırlayınca kederlendi: "Büyükbabamın eserlerini hâlâ hatırlıyor olmanız ne büyük incelik. O zamanlar ailemiz felakete uğradığında canımızı zor kurtardık, eşyaları nasıl koruyabilirdik? Neyse ki büyükbabam, üzerlerinde İmparatorun el yazısı olan o birkaç eseri bir vefa borcu olarak önceden saklamış ve gizlice yakın bir dostuna emanet etmişti. Şimdi onlar tekrar bana geçti. Hatıra niyetine sakladığım o birkaç kağıttan başka bir şeyim kalmadı zaten. Neden sordunuz efendim? Eğer ihtiyacınız varsa lütfen bekleyin, hemen getireyim, sizin olsun."

Pei Youan gülümsedi: "Yanlış anladın. Senin gibi narin bir kadının kardeşine bakarken ne kadar zorlandığını görüyorum; kimseden de minnet kabul etmek istemiyorsun. Sadece şunu hatırlatmak istedim: Üzerinde eski İmparatorun şerhi olan o eserler elindeyse, onlara gözün gibi bak. İleride paha biçilemez olacaklar."

Chi Hanzhen şaşkınlıkla baktı: "Sözlerinizi pek anlayamadım efendim. Neden ileride bu kadar kıymetli olsunlar?"

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Sadece bu sözümü unutma yeter. Ben artık müsaadenizi isteyeyim. İlaçlarını içtikten sonra durumun yine kötüleşirse sakın tereddüt etme, bana haber

gönder."

Başıyla selam verip arkasını döndü ve ağırbaşlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Chi Hanzhen, onun gidişini yaşlı gözlerle izlerken, kalbindeki o tarifsiz sızıyla öylece bakakaldı.

—

Haziran ayında, İmparatorluk Bahçeleri Sorumlusu, Shanglin Bahçesi'nin yeni bölümlerinin tamamlandığını bildirdi. Bahçe artık yüzlerce li genişliğindeydi; etrafı dağlarla çevrili, gölleri ve pınarlarıyla muazzam bir yer haline gelmişti. İçeride sayısız geyik, tavşan ve sülün dolaşıyordu; her şey İmparatorun teşrifini bekliyordu.

Shanglin Bahçesi şehrin batısındaydı ve çok sıkı yönetilirdi; izinsiz girmek büyük bir suçtu, prensler bile bu kuraldan muaf değildi. Xiao Lie gençliğinden beri avlanmayı çok sevdi. On altı yaşındayken birkaç muhafızıyla gizlice buraya girip avlanmış, o gün çok eğlenmişti ama ertesi gün babasının huzuruna çıkarılmıştı. İmparator bu küçük oğlunu çok sevse de başkalarına ibret olsun diye onu cezalandırmıştı. O zamanlar çektiği mahcubiyet kardeşleri arasında alay konusu olmuştu. Yirmi yaşında Yunnan'a gönderildikten sonra geçen onca yıl boyunca, ne zaman canı sıkılsa avlanarak teselli bulmuştu. Şimdi İmparator olarak tahta çıkalı neredeyse iki yıl olmuştu; devlet işlerinden başını kaldıramıyordu. Bu raporu görünce heveslendi. Tam da askeri sınavların yapıldığı, her eyaletten yiğitlerin başkente geldiği bu günlerde, divanı bir günlüğüne tatil edip sınavın son aşamasını Shanglin Bahçesi'nde yapmaya karar verdi. Hem avlanacak hem de yeni yetenekleri bizzat sınavacaktı.

Xiao Lie tahta çıktığından beri gece gündüz demeden çalışıyor, vezirleri de peşinden sürüklüyordu. Her sabah şafak vaktinden önce kalkıp divana hazırlanmak zorunda kalan yetkililer, bir günlük bu av tatilini duyunca çok sevindiler. Hareket gününden önceki gece herkes hazırlıklarını tamamladı. Muhafız birlikleri ise günler öncesinden bahçeye yerleşmiş, av sahasını ve talim alanını Hünkârın gelişi için hazırlamıştı.

O gece ay ışığı bir tuhaftı; sanki haziran sıcağında gece karı yağmış gibi, bembeyaz bir ışık Veliaht Sarayı'nın damlarına buz gibi bir hüznle yayılıyordu.

O gece, Veliaht Prens Xiao Yintang'ın kalbi de sanki keskin bir bıçakla ikiye bölünmüştü. Bir yarısı ateş gibi yanıyor, damarlarındaki kanı kaynatıyor, gözlerini kan bürüyordu; diğer yarısı ise o damlardaki ay ışığı gibi soğuk ve kırılgan bir sızıyla doluyordu.

Babası Xiao Lie, bu imparatorluğun yüce hükümdarı, sonunda onu tam bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

O gece, büyük bir heyecanla ve sadakatle bir haberi ona götürmüştü. Ancak babasının tepkisi hayal kırıklığından da öte, bir öfke patlaması olmuştu.

Daha önce babasının tahtı başkasına devretmeyi düşünebileceğine asla ihtimal vermemişti. O geceden sonra bile buna inanmak istememiş, babasının kendisini sınıadığını düşünmüştü.

Ta ki Veliaht Prenses, rahibe ile Pei Youan'ın görüşmesini ve aralarında geçen her kelimeyi ona anlatana kadar.

Pei Youan neden rahibeye o eserleri saklamasını söylemişti? Neden ileride paha biçilemez olacaklarını iddia etmişti? Bu ne demekti?

Düşündükçe her şey yerli yerine oturdu.

Xiao Yu hâlâ hayattaydı. Eski dönemin bir veziri olan Pei Youan, onunla sadece yakın olmakla kalmıyor, eski hanedana karşı kimsenin anlayamayacağı bir vefa besliyordu.

Büyük ihtimalle Xiao Lie'yi, eski sözünü tutması ve Genç İmparator'u geri getirmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Xiao Yintang, babasının gerçekten ikna olup olmadığından emin değildi ama rüyalarında gördüğü gibi, İmparator'un bu "gizli oğluna" olan sevgisinin kendisine duyduğundan çok daha fazla olduğuna inanıyordu. İmparator'un ona olan güveni akıl almazdı.

Pei Youan gibi kurnaz bir adam, İmparatoru doğrudan tahttan

inmeye zorlamazdı. Ama eğer sürekli olarak halefin Genç İmparator olması gerektiğini, bunun tarihe şanlı bir sayfa olarak geçeceğini fısıldarsa, bu durum İmparator için cazip hale gelebilirdi.

Xiao Yintang biliyordu ki; Pei Youan ona tahammül edemiyordu, tıpkı kendisinin ona edemediği gibi. Aralarında bir ölüm kalım savaşı vardı.

Vaktiyle Xiao Yintang kendisini İmparatorun tek oğlu sanırdı. Şimdi bunun koca bir yalan olduğunu anlıyordu.

Bu yirmi yıl boyunca İmparatorun sadece sevdiği başka bir oğlu olmakla kalmamış, belki de yakında yeni oğulları da olacaktı.

Pei Youan amacına ulaşmasa bile, İmparatorun yeni çocukları olduğunda, aralarındaki bu soğuklukla Veliahtlık makamında ne kadar daha oturabilirdi?

Xiao Yintang'ı soğuk terler bastı.

Bugün yaşadıkları, rüyasındakilerden bambaşkaydı.

Ama o inatla inanıyordu ki; rüyasında gördüğü her şey, bu hayatta asıl olması gereken gerçeklikti.

Bayan Zhen onun kadınıydı ve kendisi de bu dünyanın hükümdarıydı.

Gerçekliğin değişmesinin tek sebebi Pei Youan'dı.

Önce kadınını çalmıştı, şimdi de tahtını çalıyordu.

Bu dünyada Pei Youan'ın ona karşı durmasını sağlayan tek güç İmparatordu.

Eğer İmparator olmazsa, Pei Youan'ın bu hayattaki sonu, sürgünde bir kâse zehirle ölmek olacaktı.

Şimdi İmparator ve o oğlu, ona karşı kılıçlarını biliyor, adım adım yaklaşıyorlardı.

Vakti daralıyordu. Kendisi için her şeyi göze almalıydı.

İmparator, Pei Youan ve kendisi arasındaki bu ölümcül üçgende, rüyasındaki gibi son gülen o olmalıydı.

Ertesi sabah, başkent yolları temizlendi. Muhafız birlikleri, Anyuan Markizi ve Komutan Liu Jiushao önderliğinde İmparatoru korumaya aldı. Yol kenarında diz çöken halkın arasından görkemli bir törenle Shanglin Bahçesi'ne doğru yola çıkıldı.

Pei Youan da normalde bu yolculuğa katılacaktı ancak birkaç gündür Chi Hanzhen'in durumu ağırlaşmıştı. Dün gece ateşi o kadar yükselmişti ki bilincini yitirmişti. Pei Youan, İmparator'dan izin alarak yanına bir saray hekimi alıp manastıra koştu. Bütün gece gözünü kırpmadı. Sabaha karşı ateş nihayet düştü ama kadın hâlâ derin bir uykuydaydı.

Yaşlı hekim bütün gece ayakta kaldığı için bitkin düşmüştü. Pei Youan ona dinlenmesini söyledi ve avludaki taş çardağa doğru yürüdü.

Çardak tertemizdi; üzerinde bir taş masa, bir tabure, birkaç rulo kutsal metin ve yazı takımı duruyordu. Anlaşılan burası Chi Hanzhen'in günlük okuma ve yazma yeriydi.

Pei Youan çardağa çıktı, eline bir metin alıp biraz karıştırdıktan sonra bıraktı. Canı istemiş olacak ki bir kağıt serdi, mürekkebi hazırladı ve fırçayı eline alıp yazmaya başladı.

Bütün gece uyumamıştı, gözlerinde hafif kanlanmalar vardı ama duruşu karlar altındaki bir bambu gibi dik ve vakurdu. Zerre yorgunluk belirtisi göstermeden, masanın başında hafifçe eğilmiş, tüm dikkatini kağıda vermişti.

Sabah güneşi yavaşça yükseliyor, altın rengi ışıklar çardağın yanındaki zakkum dallarının arasından süzülüp üzerine vuruyordu. Mürekkebi savuran kolunun ucu, serin sabah rüzgârıyla hafifçe dalgalanıyordu.

Chi Hanzhen pencerenin arkasından gizlice onu izliyordu. Çardaktaki o asil duruşa daha fazla dayanamadı, alnındaki ıslak bezi çekip attı ve kapıyı hızla açıp dışarı fırladı. Yanındaki küçük rahibenin şaşkın bakışları altında çardağa doğru koştu.

Gerçekten çok hastaydı, yüzü sapsarıydı. On adımlık yolu yürürken bile alnından soğuk terler boşalmıştı. Bir sütuna tutunarak nefes nefese konuştu: "Efendim, beni bırakın! Bugün

nerede olmanız gerekiyorsa oraya gidin! Benim yüzümden mühim işlerinizden geri kalmayın!"

Pei Youan ona bir bakış fırlattı, fırçası durmadı: "Uyandın mı? Odana dön ve dinlen."

"Efendim!"

Chi Hanzhen'in yüzünde bir dehşet belirdi. Dizlerinin bağı çözüldü, çardağın basamaklarına yığıldı. "Efendim, yalvarırım gidin! Beni düşünmeyin!"

Pei Youan istifini bozmadan son kelimeyi de yazdı, kağıdı süzdü ve fırçayı yerine bıraktı. Sonra basamaklarda yığılı duran kadına döndü; yüzü sakin, sesi sessizdi.

"Efendim, artık sizi kandıramayacağım. Bir süre önce kardeşimi götürdüler, onu kullanarak beni tehdit ettiler. Sizi takip etmemi, hakkınızda bilgi toplamamı istediler. Karşı koyamadım, sizi kandırmak zorunda kaldım. Sırf hasta görünmek için kendimi buzlu sulara soktum, verdiğiniz ilaçları içmedim. Birkaç gün önce de beni uyardılar; bugün sizin manastırdan bir adım bile dışarı çıkmamanızı sağlamalıymışım, yoksa kardeşimi öldüreceklermiş..."

Chi Hanzhen gözyaşları içinde her şeyi anlattı.

"Bunu isteyen Veliht Prenses miydi?" diye sordu Pei Youan sakince.

Chi Hanzhen gözlerini kapattı: "Evet!"

"Herkes benim asaletimden bahseder ama kimse ruhumdaki o karanlık suları bilmez. Bu manastıra kendi rızamla hapsolmadım. Veliht Prenses benimle irtibat kurduğunda tereddüt etsem de o şaşaalı hayata dönme arzusuyla bağımı koparamadım. Şimdi ise kendi ördüğüm ağa takıldım!"

Hıçkırıkları dinmiyordu.

"...Efendim, siz o gün benim ruhumun temizliğinden bahsetmişsiniz, ben bu övgüyü nasıl hak ederim? Siz büyükbabamın hatırına bana bu kadar içten davranırken, ben sizi böyle aldattım! Lütfen gidin, bugün nerede olmanız gerekiyorsa oraya! Daha fazla kalırsanız korkunç şeyler olacak!"

Basamaklara kapaklanıp acıyla ağlamaya başladı.

Pei Youan bir süre ona yukarıdan baktı, sonra basamaklardan inip dışarıya doğru yürümeye başladı.

Epey sonra küçük rahibe cesaretini toplayıp yanına geldi, Chi Hanzhen'i yerden kaldırıp taş tabureye oturttu.

Chi Hanzhen masanın üzerinde duran o yazıya baktı.

"On bin cilt şiir, bin kadeh şarap. Ne zaman dönüp baktım sultanlara, hanlara? Altın saraylara, fildişi kulelere dönmek istemez canım; şimdi Luoyang'da erik çiçekleriyle sarhoş olma vaktidir."

"Bin atlı beyler, on bin atlı hakanlar... Gümüş flütlerden rüzgâra dökülürken ezgiler, kadehlerde ay ışığı varken daha; o eski mezarların hepsi sultanlarla, hakanlarla dolu şimdi."

Şiirin ilk yarısı Zhu Yanhe'den, ikinci yarısı ise eski Tang şairi Liu Chang'an'dandı.

Sabah güneşi, henüz kurumamış mürekkebin üzerinde parlıyordu. Her harf güçlü, her fırça darbesi vakur ve sarsılmazdı.

Chi Hanzhen yaşlı gözlerle şiiri mırıldandı, başını çevirip o asil silüeti aradı ama o çoktan kapıdan çıkmıştı.

—

Aynı gün, tüm imparatorluğu sarsan bir haber yayıldı.

Hünkâr, Shanglin Bahçesi'nde avlanırken ve askeri sınavı yönetirken bir suikast girişimine uğramıştı. Durum son derece tehlikeliydi ancak Liu Jiushao'nun dikkati sayesinde komplo önceden fark edilmiş, suikastçılar daha yaklaşmadan yakalanmıştı. İmparator büyük bir sarsıntı geçirmiş, suikastçıların derhal sorgulanmasını emretmişti. Suikastın arkasında eski Shun'an Prensi'nin kalıntılarının olduğu öğrenilince Hünkâr öfkeyle saraya dönmüş ve divanı üç günlüğüne tatil etmişti. Vezirler korku içinde beklerken, üç gün sonra İmparator şaşırtıcı bir şekilde "Günah Çıkarma Fermanı" yayımladı.

Fermanda şöyle deniyordu: "Biz ve Shun'an Prensi öz be öz

kardeşiz, aynı kanı taşırız. Ancak vaktiyle kardeşlik hukukunu gözetemedik, hanedanımızı utanca boğduk. Dün gece rüyamızda atalarımızın azarlarına maruz kaldık, dehşetle uyandık. Atalarımızın huzuruna çıktığımızda yüzümüzün ak olması için asıl niyetimiz Gengzhou'daki ata topraklarına gidip mezar bekçiliği yaparak günah çıkarmaktı; lakin devletin ve milletin yükü omuzlarımızdadır. Neyse ki Veliaht Prens'in evlatlık sadakati büyüktür; kendi rızasıyla makamından feragat edip sıradan bir vatandaş olarak babasının yerine ata topraklarına gitmeyi ve orada mezar bekçiliği yaparak evlatlık vazifesini yerine getirmeyi kabul etmiştir."

Bu ferman tüm sarayı ayağa kaldırdı. Kıdemli Zhang ve Zhou Xing hemen huzura kabul edilmek istediler; dışarı çıktıklarında yüzleri kireç gibiydi, yanındakiler tutmasa yere yığılacaklardı.

İki gün sonra Kıdemli Zhang yaşlılığını bahane ederek emekliliğini istedi, İmparator kabul etti. Zhou ailesi ise o kadar şanslı değildi; Zhou Jin "hizipçilik" suçundan azledildi ve ardından hapsedildiği zindanda canına kıydı. Bu davada onlarca yetkili tutuklandı.

Sadece yarım ay içinde devletin zirvesinde böylesine büyük bir deprem yaşanmıştı. Herkes korku içindeydi; dışarıdan bakıldığında herkes fermanı övüyor, Veliaht Prens'in sadakatini göklere çıkarıyordu ama kapalı kapılar ardında asıl gerçek fısıldanıyordu.

Söylentilere göre Shanglin Bahçesi'ndeki suikastın asıl mimarları Veliaht Prens ve Zhou Jin'di. İmparator bu ihanete o kadar öfkelenmişti ki Zhou Jin'i ölüme sürüklemiş, oğlunu ise makamından edip ata topraklarına hapsedmişti. Bir daha oradan çıkması yasaktı; eğer çıkmaya yeltenirse infaz edilecekti.

Bu, bir hükümdarın geri dönüşü olmayan kesin emriydi.

Hükümdarın Çalışma Odası içinde, Shanglin Bahçesi seferinin komutanı Liu Jiushao, yaşananları detaylarıyla rapor ettikten sonra ekledi: "Dört Muhafız Birliği'nin sağ kanadındaki beş bin askerin başındaki subayların çoğu Zhou Jin'in adamlarıymış. Hünkârımız şehirden ayrılır ayrılmaz, sağ kanat gizlice dağılıp mevzi almış; suikast başarısız olursa sarayı kuşatıp darbe yapmaya hazırlanıyorlarmış. Tüm itiraflar alındı, belgeler hazır. Karar Hünkârımızındır."

Sözlerini bitirince İmparator'un gözlerini masadaki mum alevine diktiğini, bedeninin bir heykel gibi donup kaldığını ve yüzünün hafifçe morardığını gördü. Daha fazla bakmaya cesaret edemeyip başını öne eğdi.

Uzun bir sessizlikten sonra İmparator'un sesi duyuldu: "Bu seferdeki dikkatin ve sadakatin takdire şayan. Güzel. Şimdilik çekilebilirsin, mükâfatın verilecektir."

Liu Jiushao şükranla eğilip dışarı çıktı. Kapıda Pei Youan'ın sessizce beklediğini görünce hemen yanına varıp "Pei Hazretleri" diye selam verdi.

Şu an Pei Youan'a olan hayranlığı sonsuzdu. Eğer bu seferden önce Pei Youan onu uyarmasaydı ve daha dikkatli olmasını söylemeseydi, bu kadar titiz planlanmış bir suikastın ve darbe girişiminin sonunun ne olacağını hayal bile edemiyordu; hâlâ tüyleri diken diken oluyordu.

Pei Youan başıyla selam verdi.

Saray koridorlarında fazla durulmazdı. Liu Jiushao giderken alçak sesle, "Müsterih olun efendim, siz orada olmasanız da hizmetlerinizi gizlemedim, Hünkârımıza her şeyi olduğu gibi arz ettim," dedi.

Pei Youan hafifçe gülümsedi.

Liu Jiushao uzaklaşınca, Pei Youan başını kaldırıp sarayın

çatısındaki o sıra sıra dizilmiş ejderha başlı heybetli süslere baktı.

Heybetli canavar başları, donuk bakışlarıyla ayaklarının altındaki her şeyi kibirle süzüyordu.

Bir saray görevlisi içeriden çıkıp önünde eğildi: "Pei Hazretleri, Hünkârımız sizi huzuruna çağırıyor."

Pei Youan bakışlarını çekti, içeri girdi ve Xiao Lie'nin önünde diz çökerek selam verdi.

Xiao Lie masanın arkasında dimdik oturuyordu, yüzündeki öfke bulutları henüz dağılmamıştı. Önünde diz çöken Pei Youan'a bir süre sessizce baktı.

Pei Youan da başını kaldırmadan öylece bekledi.

"Youan, Liu Jiushao az önce bana rapor verdi. Bu Shanglin seferinde ona bazı uyarılarda bulunmuşsun?"

"Veliaht Prens'in böyle bir suikast planladığını nereden anladın? Madem bir şeyler sezdin, neden daha önce bana gelip anlatmadın?"

"Başını kaldır ve bana cevap ver!"

Xiao Lie nihayet konuştuğunda sesi oldukça ağır ve sorgulayıcıydı.

Pei Youan başını kaldırdı ve Xiao Lie'nin keskin bakışlarıyla karşılaştı; yüzünde en ufak bir tereddüt yoktu.

"Hünkârım, bu sözleri daha önce söyleyemezdim ama bugün söylemekten başka çarem kalmadı. Sebebi şudur: Veliaht Prens beni her zaman bir düşman gibi gördüğü için, ben de kendimi korumak adına her zaman tetikte olmak zorundaydım."

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra Xiao Lie tekrar konuştu: "Veliaht Prens'in sana tahammül edemediği kanısına nereden vardın? Ben ona defalarca babanla kardeş gibi olduğumuzu, sizin de öyle olmanızı istediğimi söylemiştim..."

Sesi gittikçe kısıldı ve hüznle sustu.

Pei Youan yavaşça başını yere koydu.

"Bu kulunuz suçludur; bir devlet adamı olarak görevimi tam

yapamadım, Veliaht Prens'in gönlündeki o düğümü çözemedim ve Hünkârımızı bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattım."

Alçak sesle konuştu.

Xiao Lie sustu.

Pei Youan doğruldu, bir saray görevlisini çağırıp yanında getirdiği eşyayı istedi. Görevli uzattı; Pei Youan bir kadının iç çamaşırını açtı. Kol kısmında sararmış, kurumuş lekeler vardı; epey eski olduğu belliydi.

İmparator şaşırdı: "Bu da nedir?"

"Hünkârım, bu, eşimin Veliaht Prenses'in annesinin doğum günü şöleninde giydiği elbisedir. Eşim o gece döndüğünde bana bir şey anlattı: Veliaht Prenses şarap ikram ederken, görevliye misafirlerin kadehlerini doldurmasını emretmiş. Sıra eşimin kadehine geldiğinde, eşim görevlinin sürahiye tutuşunda bir tuhaflık sezmiş. Şarabı içmeye cesaret edememiş ve çaktırmadan kolunun içine boşaltmış. Eve döndüğünde Veliaht Prenses'in o geceki tuhaf tavırlarını ve bu olayı bana anlattı. Bildiğiniz üzere hekimlikten biraz anlarım; çocukluğumdan beri yabancı ilaçlara da merakım vardır. Şüphelenip elbiseye bulaşan o sıvıdan örnek alıp inceledim. Sonunda bunun gizli bir uyuşturucu olduğunu anladım; içen kişi sarhoş gibi görünüyor ama aslında bilincini yitirip hezeyanlar savuruyordu."

Xiao Lie'nin yüzü gerildi.

"O anı hatırladıkça hâlâ soğuk terler döküyorum. Eğer o gece eşim o şarabı içseydi neler olurdu hayal bile edemiyorum. İşte o gecedен sonra her şeye karşı tetikte olmaya başladım. Veliaht Prenses olayından sonra Zhou Jin ve İmparatoriçe teker teker gözden düştü. Sizin baba şefkatiniz ne kadar büyük olsa da Veliaht Prens'in bu durumdan etkilenmemesi imkânsızdı. Tahminimce Veliaht Prens büyük bir korkuya kapıldı. Shanglin Bahçesi'ndeki suikastın ipuçları ise Beyaz Turna Manastırı'nda belirdi. Chi Hanzhen'i muayene ederken tavırları çok tuhaftı, hastalığı sürekli tekrarlıyordu. Tam sizin saraydan çıkacağınız gece durumu ağırlaştı ve bilincini yitirdi, bu yüzden ben de gidemedim. Chi Hanzhen'in eskiden Veliaht Prenses ile yakın

olduğunu biliyordum; bu hastalığın tam da sizin çıkışınıza denk gelmesi şüphelerimi artırdı. Hünkârımızın başına bir iş gelmesinden korktuğum için Komutan Liu'ya her türlü ihtimale karşı hazırlıklı olmasını söyledim."

Pei Youan başını kaldırdı ve İmparator'un gözlerinin içine baktı.

"İnsanın hırsı dipsiz bir uçurum gibidir. İnsan bazen hırslarının kölesi olduğunu fark edemez; asıl acı olan da budur. Hünkârım, Shanglin Bahçesi'ndeki olaydan önce her şey sadece benim insan sarraflığına dayanan tahminlerimdi. Veliaht Prens'in atalarına ve hanedanına bu kadar büyük bir ihanet edeceğine ben bile inanmak istememiştim. Hal böyleyken, nasıl olur da huzurunuzda çıkıp baba ile oğul arasına nifak sokmaya cesaret edebilirdim?"

"İşte tüm mesele budur, sakladığım hiçbir şey yoktur. Kendimi koruma telaşıyla Hünkârımızın canını tehlikeye attığım için suçluyum."

Pei Youan sözlerini bitirip tekrar yere kapaklandı.

Xiao Lie bir heykel gibi donup kalmıştı. Gözlerini kapatıp bir süre öylece oturdu. Sonra ağır adımlarla yerinden kalktı; adımları yorgun ve kederliydi. Yerde diz çökmüş bekleyen Pei Youan'ın yanına geldi ve elleriyle onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı.

"Youan, senin ne suçun var! Seni suçlamıyorum. Asıl ben kendime bakmalıyım; yıllardır ihmalkâr davrandım, oğlumun benden koptuğunu, babasını öldürecek kadar gözünün döndüğünü fark edemedim. Korkunç bir durum... Shanglin Bahçesi'nde yanımda olmasan da bu başarının arkasındaki asıl kişi sensin."

"Şu koskoca dünyaya hükmediyorum ama yanımda bir tek kişi bile..."

Birden parmaklarını Pei Youan'ın kollarına geçirdi, sıkıca tuttu. Sesi titremeye başladı, cümlesini tamamlayamadı. Pei Youan'a öylece baktı; bir anlık bir zayıflık gösterdiğini fark edince ellerini çekti, arkasını dönüp masasına oturdu.

"Youan, on altı yaşından beri yanımdasın, sana her zaman güvendim. Bundan sonra seninle omuz omuza çalışacağız."

"Bu dünya benim dünyam olsa da seni asla mağdur etmeyeceğim. Bunu unutma, olur mu?"

Xiao Lie, Pei Youan'ın gözlerine bakarak her kelimenin üzerine basa basa konuştu.

Pei Youan bir an duraksadı, sonra tekrar diz çöktü ve şükranlarını sundu.

Xiao Lie onu ayağa kaldırdı: "Veliaht Prens'in bu kadar soğuk biri olduğunu biliyordum. Veliaht Prenses'in ise erdemli biri olduğunu sanıp onu seçmişim; kocasına destek olur diye ummuştum ama o da onunla bir olup bana ihanet etti. Büyük hayal kırıklığı... Normalde onu da sürgüne gönderecektim ama dün saraydan haber geldi; hamileymiş. Şimdilik dokunmuyorum, çocuk doğduktan sonra icabına bakılır. Zhen'e yaptıkları için bu kararına darılmazsınız değil mi? Onu kayırdığımı düşünmezsiniz?"

Pei Youan cevap verdi: "Hünkârımızın kararı en adil olanıdır; eşim de bunu duysa size minnettar kalırdı."

Xiao Lie başıyla onayladı: "Çok yoruldum, sen de dinlenmeye çekil."

Pei Youan dışarı çıkarken Xiao Lie onun arkasından baktı. Tam kapıdan çıkacakken tekrar seslendi.

"Hünkârımın bir emri mi var?" Pei Youan durdu.

"Büyük Hanım vefat etti, sen de evin en büyük torunu olarak yas tutmalıydın. Normalde buna izin verirdim ama devlet işleri aile işlerinden önce gelir. Büyük Hanım da sağlığında vatanperver biriydi, eminim ruhu beni bağışlar. Son günlerde Jingxiang bölgesinden şikayet mektupları yağıyor. Göçmenlerin yerleştirilmesi meselesi tam bir kördüğüm oldu. Senin o büyük planın olsa da yerel yetkililer beceriksiz davranıyor, halkla sürekli çatışıyorlar. Böyle giderse büyük bir isyan çıkmasından korkuyorum. Bu işin başında sen vardın, oradaki halk da sana güveniyor. Bu yüzden seni başkente çağırmamın asıl sebebi, yas döneminde olmana rağmen seni tekrar göreve atayıp

güneybatıya göndermek. Git ve oradaki düzeni sağla, halkın hayır duasını al ki ileride başımız ağrımasın. Ne dersin?"

Xiao Lie'nin sesi sanki onun fikrini sorar gibi yumuşaktı.

Pei Youan'ın silüeti bir an duraksadı, sonra cevap verdi: "Emriniz başım üstüne."

Xiao Lie ona baktı: "Öyleyse yarın atama yazını çıkartırım, hazırlıklarını yap..."

Bir an duraksadı ve ekledi: "Youan, biliyorum yıllardır benim için gece gündüz demeden koşturuyorsun, bir an bile dinlenmedin. Her şeyi görüyorum. Bu işi de hallet, söz veriyorum sana uzun bir izin vereceğim. Sen de çok yoruldu."

"Hünkârım teveccühünüz... Ben sadece görevimi yapıyorum. İzninizle."

Xiao Lie gülümsedi ve Hadım Li Yuangui'yi çağırıp onu uğurlamasını söyledi.

"Pei Hazretleri, buyurun."

Li Yuangui saygıyla yolu gösterdi.

Pei Youan İmparator'a selam verip dışarı çıktı. Birkaç adım atmıştı ki karşıdan telaşla gelen Cui Yinshui'yi gördü. Cui Yinshui'nin yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Li Yuangui'yi görünce durdu, alçak sesle: "Baba, Kuzey Bahçesi'nde işler karıştı! İmparatoriçe Hünkârımızı görmek istemiş, görevliler haber uçurmayınca kendini yakmaya kalkmış! Bereket versin erken fark edilmiş de söndürülmüş, büyük bir facia önlenmiş..." dedi.

Li Yuangui'nin adımları durdu.

Pei Youan gülümsedi: "Li Efendi, siz zahmet etmeyin, ben yolu biliyorum," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Sarayın büyük kapısından çıkarken yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu. Gözlerini ileriye dikti ve adımlarını hızlandırarak uzaklaştı.

Kuzey Bahçesi'ndeki bir saray odasında, Zhou'nun yüzü bembeyaz, bakışları darmadağındı. Ayakkabılarının sesi boş

odada yankılanıyordu; sürekli bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

O sessiz ve geniş odada sadece kendi ayak sesleri duyuluyordu. Birden, kapının karanlığından uzun boylu bir silüetin yaklaştığını gördü. Yere vuran gölgesi kapkaraydı.

O adam sonunda karşısında durdu. Bakışları o kadar soğuk, o kadar duygusuzdu ki; sanki artık ona karşı nefret bile duymuyordu.

Zhou ona doğru koştu ama yaklaşmaya cesaret edemeyip birkaç adım ötede diz çöktü. Gözyaşları içinde başını yere koydu: "Hünkârım, azarlarınızı aldım, çok pişmanım. Yintang büyük bir suç işledi kabul ediyorum ama eğer Zhou Jin onu kışkırtmasaydı, benim oğlum asla böyle bir şeye kalkışmazdı! Bir anlık gaflete düştü... Bir baba evladına kıyamaz, yalvarırım yirmi yıllık hukukumuzun hatırına onu bağışlayın!"

Başını defalarca yere vurdu, "güm güm" sesleri odada yankılanıyordu.

Xiao Lie soğuk bir sesle, "Ölümle beni buraya getirttin, ben de belki pişman olmuşumdur diye geldim," dedi. "Ama görüyorum ki hâlâ kendi hatalarına bakmak yerine suçu başkasına atıyorsun. Hayvanlar bile ebeveynine sadık kalırken, senin oğlun ne yaptı? Tahta çıkar çıkmaz onu Veliaht ilan ettim, daha ne istiyordu? Babasını öldürmeye kalktı! Yine de canını bağışladım; Zhang hamile, çocuk doğunca hanedan üyesi olarak yetiştirilecek. Yirmi yıldır size hiçbir eksiklik yaşatmadım. Bundan sonrası senin bileceğin iş, ben gidiyorum."

Arkasını dönüp yürümeye başladı.

Zhou kan çanağına dönmüş gözlerini İmparator'un arkasından dikti ve aniden bağırdı: "Hünkârım! Bana ve Yintang'a haksızlık etmediğinizi söylüyorsunuz ama ben her şeyi biliyorum! O altı ay boyunca Yunnan'dan gizlice çıkıp nereye gittiğinizi sanıyorsunuz? Başkente sızıp Cien Tapınağı'na, Pei Wenjing'in yanına gittiniz, değil mi? Bunca yıldır gözünüz Pei Wenjing'in size verdiği o oğuldan başkasını görmedi! Yintang'a bir kez olsun baba gibi bakmadınız! Oysa asıl meşru oğlunuz, tahtın asıl varisi oydu! Siz bu kadar taraflı davranırken, Yintang'ın bu yola

girmesinde sizin hiç mi suçunuz yok? Siz kim oluyorsunuz da adalet dağıtıyorunuz! O el üstünde tuttuğunuz, kimsenin bilmediği oğlunuzun size sadık kalacağını mı sanıyorsunuz? Bir gün sizin o kirli sırlarınızı öğrendiğinde, sizi babası olarak kabul edeceğini mi sanıyorsunuz?"

Zhou'nun tiz çılgılığı boş salonda yankılandı, yankılar birbirine karıştı.

Xiao Lie aniden durdu ve yavaşça arkasına döndü.

Mum ışığı yüzüne vuruyordu; yüzü kaskatı kesilmiş, kasları seğiriyordu. Bakışları o kadar korkunçtu ki; sanki o an vahşi bir canavara dönüşmüştü.

"Az önce ne dedin sen?"

Dişlerini sıkarak Zhou'ya doğru adım adım yaklaştı. Bakışları ölüm saçıyordu.

Zhou bir an ürktü, korkuyla geri çekildi. Sonra sanki kendine gelmiş gibi İmparator'un ayaklarına kapandı: "Hünkârım, suçum büyüktür, az önce ne dediğimi bilmeden konuştum. Yalvarırım Yintang'ı bağışlayın, ona bir şans daha verin..."

Hıçkırıklara boğuldu: "Benim bir tek oğlum var, ona böyle davranılması ölümüyle eşdeğerdir..."

Xiao Lie eğilip ayaklarına sarılmış ağlayan kadına baktı. Bir süre sonra soğuk bir kahkaha attı: "Meşruiyet mi? Bu dünyada neyin meşruiyeti var ki? Benim tahtım da meşruiyetle gelmedi bana; neden mutlaka senin oğluna geçmek zorundaymış? İnsanoglunun hırsı bitmez, kendi sonunu kendi hazırlar."

Xiao Lie ayağını kurtardı ve bir daha arkasına bakmadan çekip gitti.

İmparatorun emri dağ gibi sarsılmazdı.

Ertesi gün Personel Bakanlığı resmi genelgeyi yayımladı: İmparator, Pei Youan'ın yasını yarıda kesip onu yeniden göreve çağırmıştı. Pei Youan, Güneybatı Genel Valisi olarak atanmış ve Jingxiang bölgesindeki mültecilerin yerleştirilmesi işini denetlemek üzere görevlendirilmişti; çok yakında yola çıkacaktı.

Haber yayınca, Pei Youan ile irtibatı olan meslektaşları birer birer uğurlamaya geldi. İki gün süren yoğun bir ziyaret trafiğinin ardından, ertesi sabah yola koyulacaktı. Akşamüzeri Pei Youan atıyla tek başına şehirden çıktı ve Cien Tapınağı'nın eteklerine vardı. Çöken akşam sisinin eşliğinde dağ basamaklarını tırmanıp tapınağın kapısını çaldı.

Tapınakta akşam duası vaktiydi; rüzgârla birlikte çan sesleri dalga dalga yayılıyordu.

Pei Youan, tapınağın doğusundaki Temel Salon'a geçti ve Pei ailesinin atalarının tabletlerinin bulunduğu avluya girdi. Avluya bakan yaşlı uşak çifti onu aniden karşılarında görünce aceleyle yanına koştular. Kısa bir hal hatır sormanın ardından Pei Youan, Yuzhu'nun durumunu sordu.

Eski hanımefendinin vefatının üzerinden henüz bir yıl geçmediği için tableti henüz asıl yerine konulmamıştı; bunun yerine günahlardan arınması ve huzur bulması için burada geçici bir kuleye yerleştirilmişti. Bir yıl dolunca Temel Salon'a alınacaktı.

Eski hanımefendi vefat etmeden önce, iki evin ayrılmasını organize etmenin yanı sıra, kendisine on yıla yakın süredir hizmet eden Yuzhu için de düzenlemeler yapmıştı. Kölelik senedini iade etmiş, ona hayatının geri kalanında yetecek kadar mal mülk ve bir ev bırakmıştı; eğer ileride uygun biri çıkarsa evlenip Pei ailesinden telli duvaklı çıkabileceğini söylemişti. Yas dönemi geçtikten sonra Yuzhu ile evlenmek isteyen pek çok kişi

ıkısa da o hiçbirine yanaşmamış, hanımefendinin tabletinin peşinden buraya gelmişti. Zaman su gibi akıp geçmiş, aradan yarım yılı aşkın süre geçmişti.

Yaşlı kadın, Pei Youan'ın sorusu üzerine hemen cevap verdi: "Bu yarım yıldır Yuzhu kızımız her gün hanımefendi için dualar okuyor. Büyük Hanımefendi daha önce bana tembihlemişti, ona iyi bakmamı söylemişti; hepsini aklımda tutuyorum."

Pei Youan başıyla onayladı ve hanımefendinin tabletinin bulunduğu odanın kapısını araladı.

Yuzhu, tabletin yanındaki hasır bir minder üzerinde diz çökmüş, alçak sesle kutsal metinleri okuyordu. Kapı sesini duyunca arkasına döndü, aceleyle ayağa kalkıp Pei Youan'ı selamladı. şaşkınlık ve sevinçle, "Efendimiz, sizin burada ne işiniz var? Büyük Hanımefendi ile Quanzhou'ya gitmemiş miydiniz?" dedi.

Görüşmeyeli altı ay olmuştu ve gerçekten de yaşlı kadının dediği gibi epey zayıflamıştı.

Pei Youan, hanımefendinin tableti önünde saygıyla eğildikten sonra ayağa kalktı: "Birkaç gün önce başkente döndüm. İmparator beni göreve çağırdı, Büyük Hanımefendi Quanzhou'da kaldı."

Loş odaya bir göz gezdirdi, kısa bir tereddttten sonra sordu: "Yuzhu, bundan sonrası için planın nedir?"

Yuzhu başını ne eğdi, bir süre sessiz kaldı.

"Hanımefendi için burada bir yılı tamamlayıp ona olan vefa borcumu deyince, bir manastıra sığınmayı düşünüyorum."

Pei Youan, "Yuzhu, senden bir ricam olacak," dedi.

Yuzhu şaşırdı.

"Emredin efendim. Eskiden hanımefendinin hizmetisiydim, o gitmiş olsa da ben hâlâ Pei ailesinin kulu sayılırım. Elimden gelen ne varsa, canım pahasına yapmaya hazırım!"

Pei Youan, "Sen artık Pei ailesinin kölesi değilsin," dedi. "Senden ricam, Quanzhou'ya gidip benim yerime Büyük Hanımefendi'ye göz kulak olman."

Yuzhu tekrar duraksadı, tereddütle sordu: “Efendimiz, ne demek istediğinizi tam anlayamadım...”

Pei Youan gülümseyerek açıkladı: “İmparatorun bu görevi bir yıldan önce bitmez muhtemelen. Gideceğim yerler sarp dağlar, hırçın sular; hanımefendinin bünyesi oralara uygun değil. Şu an babaannesinin sağlığı da pek iyi değil. Evde güvenilir hizmetçiler olsa da annesi narin, ağabeyi ise henüz toy. Eskiden seninle iyi anlaşırdı, sen de hem dikkatli hem beceriklisin. Ona yoldaşlık etmek için gitmek ister misin?”

Yuzhu, arkasında batan güneşin kıvrıllığıyla silüeti gölgelenen adama uzun uzun baktı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve yere kapanarak, “Büyük Hanımefendi’ye hizmet etmek benim için bir onurdur, kabul ediyorum,” dedi.

Pei Youan başını salladı: “İki gün içinde seni almaya gelirler. Hazırlıklarını yap ve yola koyul.”

Yuzhu onayladı, onu eşige kadar uğurladı ve gölgeler arasında kaybolan sırtını izledi.

Pei Youan o gece tapınakta konakladı. Ertesi sabah, şafak sökmeden tapınaktan ayrılıp şehre döndü.

Beşinci nöbet vaktiydi; tan yeri ağarıyor, tarlalarda beyaz sisler süzülüyordu. Koca bir gece boyunca kapalı kalan imparatorluk şehrinin kapıları, ağır ve kadim bir gıcırtyla yavaşça açıldı. İçeriden ağır silahlı bir askeri birlik çıktı. Önde ve arkada muhafızlar, ortada ise üstü yeşil keçe ile örtülmüş küçük bir araba sarsıla sarsıla ilerliyor, sabah sisini yararak şehir dışına doğru yol alıyordu.

Bu birlik, babasının yerine mezar başında günah çıkarması için sürgüne gönderilen eski veliaht prensi korumakla görevlendirilmişti. At üzerindeki Jinyiwei komutanı, yol kenarında atını yedekte çeken bir karaltı fark etti. Önce pek önemsemedi ama yaklaştığında onun Pei Youan olduğunu anlayınca hemen birliği durdurdu. “Pei Hazretleri!” diye seslenerek atından indi ve onu selamladı.

Pei Youan komutana gülümseyerek karşılık verdi, atının dizginlerini tutarak yolun kenarından şehir kapısına doğru

yürümeye devam etti. O yeşil keçeli arabanın yanından geçerken, araç aniden şiddetle sarsıldı. İçeriden demir parmaklıklara vuran zincir sesleri yükseldi; sanki biri içeride can havliyle çırpınıyordu. Ardından, keçenin altından bir ses yırtılarak dışarı sızdı: “Pei Youan! Beni yendiğini mi sanıyorsun? Göklerin işareti henüz son sözü söylemedi, bu benim sonum değil! Kader beni yanılsa ve bir daha asla dönemesem bile, senin sonun da asla hayırlı olmayacak! Onun gözündeki sadece dünya ve bu taht var; sana huzurlu bir son vereceğini mi sanıyorsun?”

Her bir kelime, her bir cümle, iliklerine kadar işlemiş bir nefretle kulaklarda çınılıyordu. Yakındaki muhafızların yüzü kireç gibi oldu, birbirlerine bakakaldılar. Pei Youan ise hiçbir şey duymamış gibiydi; gözleri ileride, adımlarını bir an bile yavaşlatmadan atını çekerek yoluna devam etti ve o yeşil arabanın yanından geçip gitti.

Komutan, Pei Youan’ın uzaklaştığını görünce hemen birliğe ilerleme emri verdi; bir an bile durmaya niyetleri yoktu.

At nalları yere vurdu, tekerlekler gıcırdadı. Kısa bir duraksamanın ardından kabile yoluna devam etti.

Arabanın içinden önce kısık, hırıltılı bir gülüş yükseldi; sonra bu ses çılginca bir kahkahaya dönüştü. Kahkaha gittikçe büyüdü, büyüdü ve kabile sabah sisinin içinde kaybolana dek tüm ovayı kapladı, sonra nihayet tamamen sessizliğe gömüldü.

—

O gece Xiao Lie, Pei Youan’ı sordu.

Li Yuangui, “Arz ederim efendim,” dedi. “Pei Hazretleri bugün başkentten ayrıldı. Onu bizzat şehir dışına kadar uğurladım. Cui Yinshui de yanına verildi, efendimizin her türlü ihtiyacıyla ilgilenecektir, müsterih olun.”

Li Yuangui imparatora bir göz süzüp alçak sesle devam etti: “Bir maruzatım daha olacak efendim. Pei Hazretleri son iki günü vedalaşmalarla geçirdi. Dün gece tek başına Cien Tapınağı’na gitti. Önce Temel Salon’a uğrayıp atalarına dua etti, ardından Kutsal Yazıtlar Kulesi’ne geçti. Geceyi orada geçirdi, şafak vakti tapınaktan ayrılıp şehre döndü.”

Xiao Lie bir an dalıp gitti. “Li Yuangui,” dedi. “Sana bir şey soracağım. Eğer ben ve o yeğenim birbirimize tahammül edemez hale gelirsek, Youan benim yanımda mı durur yoksa öğrencisinin mi?”

Li Yuangui eğilerek cevap verdi: “Efendimiz, neden böyle bir şüpheye düşersiniz? Pei Hazretleri’nin size olan sadakati benim dilime mi düştü?”

Xiao Lie bir süre sessiz kaldı, sonra tekrar sordu: “Peki, bu yaptıklarımı ileride öğrendiğinde, benden soğur mu?”

Li Yuangui tereddütle konuştu: “Efendimiz, çok evhamlanıyorsunuz. Siz yüce bir hükümdarsınız; tahtınızda oturup halkınız için çalışıyorsunuz, herkes sizi övüyor. Hükümdar ve tebaası su ve balık gibidir. Pei Hazretleri de hakkaniyetli biridir, neden sizden soğusun?”

Xiao Lie derin bir nefes verdi. “Umarım dediğin gibidir. Ancak bu meseleyi şimdilik ondan gizli tutmalıyız, haberler yayılmasın.”

Li Yuangui onayladı. Günlerdir imparatorun yüzünde ilk kez bir rahatlama ifadesi görünce kendisi de huzur buldu.

Her yılın sekizinci ayı, Quanzhou'nun en sıcak ve ticaretin en canlı olduğu dönemdi. Geçmiş yıllarda bu vakitler, limanlar yeni yanaşmış irili ufaklı gemilerle dolar, kıyıları mal almaya gelen dört bir yanın tüccarlarıyla kaynar, iğne atsan yere düşmez bir insan seli yaşanırdı. Ancak bu yıl tüm limanlar ıssızlığa bürünmüştü; güpegündüz bile limanda yalnızca boş gemilerin pruvalarında yiyecek arayan birkaç beyaz başlı martı sekiyordu.

Şehirdeki halkın büyük bir kısmı geçimini denizden sağlardı. Şimdi bir anda gelir kaynaklarını yitirince hâliyle endişeye kapılmışlar, başlarda her gün toplanıp Deniz Ticareti İdaresi'ne haber sormaya gitmişlerdi. Fakat artık İdare'nin de kapıları sımsıkı kapalıydı; girişteki kapanış ilanından başka tek bir insan gölgesi bile yoktu. Bu deniz yasağının hangi yılın hangi ayında biteceğini kimse bilmiyordu. Çaresiz kalan bazı yoksullar, hayatta kalabilmek için başka yollar aramaya koyulmuş, elinde avucunda biraz birikimi olanlar ise asık suratlarla iç çekip durur olmuştular.

Önceleri hayat fışkıran bu kadim şehrin can damarları bir gecede kesilmiş, tüm kasabaya ölü toprağı serpilmişti.

Bu genel gidişattan Zhen ailesi de nasibini almıştı. Önceki felaket Zhen ailesinin belini kırmamış olsa da kayıpları hafife alınacak gibi değildi. Üstüne bir de şimdi tek bir teknenin bile denize açılabilmesi ve işlerin durması eklenince, çaresizce kendi yanlarında çalışan denizcilere ve işçilere üç aylık erzak ve para yardımı dağıtıp onları yavaş yavaş memleketlerine yollamışlar, tersaneyi kapatmışlardı. Geriye yalnızca dul ve yetimler kalmıştı. Zhen Yaoting ve Büyük Zhang ise bu boşluktan istifade ederek tersanede kalmış, gemilerin bakımını yapıyor ve depoları yeniden inşa ediyorlardı.

O gün öğleden sonra tüm Zhen malikânesi sessizliğe gömülmüştü. Büyükannesinin yanından kendi odasına dönen

Jiafu'nun ögle uykusuna yatası yoktu. Pencere kenarında oturmuş, elini çenesine dayamış, dışarıdaki muz ağaçlarına dalıp gitmişken Dadı Liu içeri girdi. Yuzhu'nun başkentten geldiğini, şu an çiçek salonunda Meng Hanım'a saygılarını sunduğunu ve Meng Hanım'ın Jiafu'yu hemen oraya çağırdığını haber verdi.

Jiafu sevince boğuldu, telaşla kalkıp salona koştu. Çiçek salonuna vardığında annesinin Yuzhu'nun elini tuttuğunu, ikilinin gülüşüp konuştuğunu gördü. Yuzhu biraz süzölmüş görünse de keyfi yerindeydi. Jiafu'yu görünce büyük bir sevinçle hemen öne atılıp eski günlerdeki gibi saygıyla eğilmek istedi ama Jiafu onu durdurdu: "Artık sen de bizden birisin, lütfen böyle yapma." diyerek onu çekip oturttu. Yolculuğun nasıl geçtiğinden biraz bahsettikten sonra Jiafu, Pei You'an'ın durumunu sordu.

Gideli aylar olmuştu. Yalnızca geçen ay resmî posta istasyonu aracılığıyla başkente vardığını, her şeyin yolunda olduğunu, kendisini merak etmemesini ve şimdilik Quanzhou'da huzurla kalmasını söyleyen bir mektup almıştı; sonrasında ondan hiç haber çıkmamıştı. Jiafu'nun içinden kalkıp başkente dönmek geçiyordu ama onun gitmeden önceki tembihlerini hatırlayınca, her zaman söz dinleyen biri olarak yine tereddütte kalıyordu. Böyle endişe ve belirsizlik içinde geçen günleri ona asır gibi geliyordu. Bugün Yuzhu'nun aniden gelişi onu hem şaşırtmış hem de gelişinin Pei You'an ile ilgili olduğunu içten içe sezdirmişti. Birkaç sözden sonra dayanamayıp sordu. Gerçekten de Yuzhu, İmparator'un özel bir fermanıyla onun yasını yarıda kesip yeniden göreve çağırdığını, mültecilerin yerleştirilmesi meselesini halletmek üzere tekrar güneybatıya gönderildiğini ve gitmeden önce kendisini Quanzhou'ya yolladığını anlattı.

Meng Hanım ne kadar süreceğini sordu. En az yarım yıl ile bir yıl arası süreceğini duyunca dayanamayıp iç geçirdi, kızına bir bakış atıp hemen gülümseyerek ekledi: "Olsun, bu Majestelerinin ona ne kadar değer verdiğini gösterir. Bir yıl bile olsa çabuk geçer. Şimdi sekizinci aydayız, yılın bitmesine şurada ne kaldı? Yeni yıla girdiğimizde o da dönmüş olur elbet."

Jiafu'nun içi burkulsa da yüzünde bir gülümsemeyle Yuzhu'ya biraz daha eşlik etti. Yol yorgunu olduğunu bildiğinden, Meng

Hanım'la birlikte hizmetçileri yönlendirerek kendi avlusunda ferah, aydınlık bir oda hazırlattı. Onu yerleştirdikten sonra Yaşlı Hanımefendi Hu'yu ziyarete götürdü. Akşama doğru tersaneden dönen Zhen Yaoting'in Yuzhu'nun gelişini duyduğunda yaşadığı sevinç ise tarif edilemezdi. O günden sonra Yuzhu, Meng Hanım'ın yeğeni sıfatıyla malikâneye yerleşti. Zhen ailesinin hizmetçileri onun başkentten geldiğini, tavırlarındaki ve duruşundaki asaletin yerel zengin ailelerin hanımefendilerinde bile bulunmadığını görünce, üstüne evin hanımı ve genç hanımının da ona bu kadar içten davrandığına şahit olunca ona saygıda kusur etmediler; hepsi ona evin asıl hanımlarından biriymiş gibi muamele etti.

O gece yemeğin ardından Jiafu, Yuzhu'nun odasına giderek ona buzda soğutulmuş meyveler götürdü. Yuzhu küçük bir hizmetçi kızla eşyalarını yerleştiriyordu; Jiafu'nun meyveleri bizzat getirdiğini görünce telaşla onu karşıladı. Jiafu, "Sana bakmaya geldim. Odanda bir eksiğin olursa bana söylemen yeterli, sakın idare etmeye kalkma," dedi.

Yuzhu derinden etkilenmişti: "Bugün geldiğimden beri, Yaşlı Hanımefendi'den tutun da en alt kademedeki hizmetçilere kadar herkes bana o kadar iyi davrandı ki, idare edilecek hiçbir şey yok. Asıl ben, hiçbir emeğim geçmeden gördüğüm bu lütuf karşısında mahcubiyet duyuyorum."

Jiafu gülümsedi: "Biz eskiden beri birbirimizi biliriz, bana karşı böyle yabancı gibi davranmana ne gerek var? Üstelik senin kendi birikimin de var, bize sığıntı olarak gelmedin. Sadece eski dostluğumuzun hatırına Büyük Efendi'nin sözünü dinleyip anneme yardım etmeye geldin. Ailemizin mal varlığı çok büyük olmasa da işimiz az sayılmaz. Şimdi büyükannem de işlerle ilgilenemediği için bütün yük annemin omuzlarına bindi. Senin gelip ona destek olman annemi o kadar sevindirdi ki bilemezsin."

Yuzhu her ne kadar Pei You'an'ın ayarlamasıyla gelmiş olsa da, yeni bir yere gelmenin verdiği o hafif huzursuzluğu içinden atamamıştı. Ancak Jiafu'nun bu sözleri içini ferahlattı. Kendi kendine, bundan sonra Zhen ailesinin bu sıcaklığına layık olmak için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi. "Büyük

Hanım, içiniz rahat olsun. Madem yüzüzlük edip geldim, bundan sonra elimden geleni yapacak, size yük olmamaya çalışacağım," dedi.

Jiafu başını salladı ve nihayet konuyu asıl sormak istediği şeye getirdi: "Yuzhu Abla, Büyük Efendi o gün Ci'en Tapınağı'na seni bulmaya geldiğinde tam olarak ne dedi? O an olanları ve sana söylediklerini bana harfi harfine anlatabilir misin?"

Yuzhu başını sallayarak Pei You'an'ın o günkü sözlerini bir bir tekrarladı ve son olarak ekledi: "Büyük Efendi tembihlerini bitirdikten sonra Ata Salonu'na gidip ataların ruh tabletlerine saygılarını sundu. O geceyi Kutsal Yazıtlar Pavyonu'nda geçirdi. Ertesi sabah yanına gittiğimde çoktan ayrılmıştı. Rahipler, gün ağarmadan dağdan indiğini söylediler."

Jiafu birkaç soru daha sordu ama başka bir şey öğrenemeyince biraz daha oturup Yuzhu'ya erken dinlenmesini söyleyerek kendi odasına çekildi. O gece yatağında dönüp durdu, bir türlü uykuya tutmadı.

Pei You'an'ın yas döneminde İmparator tarafından özel olarak göreve çağırılması, güneybatıya gidip yarım kalan mülteci meselesini halledecek olması ve gitmeden önce Yaşlı Hanımefendi'nin ruhuna bekçilik etmeye yeminli Yuzhu'yu Quanzhou'ya göndererek ona da bir çıkış yolu ayarlaması son derece mantıklı ve olağan bir durumdu. Ama nedense, ayrılmadan önceki o gece kendisine gösterdiği o alışılmadık şefkati ve ayrılmakta zorlanışını hatırladıkça Jiafu'nun içi bir türlü rahat etmiyordu; sanki çok büyük bir şey olacaktı gibi hissediyordu.

Yaşlı Hanımefendi Pei ölmeden önce, İmparator ile Pei You'an arasındaki o sırrı ona açıklamıştı. Jiafu anlıyordu; Yaşlı Hanımefendi'ye göre bu, Pei You'an'ın hayatındaki en büyük sınav olabilirdi ve torununun bu sınavı geçememesinden korkuyordu. Günün birinde Pei You'an bu büyük sınavla yüzleştiğinde, Jiafu'nun onun yanında durup ona güç vermesini umuyordu.

Ancak Jiafu gerçekten biraz korkuyordu. O gün geldiğinde,

büyükannesinin umut ettiği gibi Pei You'an'ın yanında dimdik durabilecek ve ona o gücü verebilecek miydi, emin değildi.

O geceyi, denize açılıp o kayalık adaya çıktıklarını ve Yu adındaki o gençle karşılaşmalarını anımsamadan edemedi.

O gece genç gittikten sonra Pei You'an ona başka bir şey anlatmamış, Jiafu da sormamıştı. Ancak o gencin Pei You'an'a "Saray Eğitmeni" diye hitap ettiğini duymuştu.

Bu dünyada nasıl bir öğrencinin kendi hocasına "Saray Eğitmeni" diye hitap etme ayrıcalığı olabilirdi ki?

Jiafu eski hanedana dair söylentileri ve Pei You'an'ın gençliğine dair bazı eski meseleleri düşündüğünde, bu günlerde içten içe bazı şeyleri nihayet anlamaya başlamıştı.

Pei You'an'ın kendine has inançları ve sarsılmaz bir onuru vardı; Jiafu bunu herkesten iyi bilirdi.

Ancak o gencin kimliğini anladığı andan itibaren, onun için yüreği ağzında atıyordu.

Gündüzle gece arasında mekik dokuyor, dışarıdan bakıldığında her şeyi kolayca idare ediyormuş gibi görünse de, bunca yıldır attığı her adım aslında bıçak sırtında yürümek gibiydi.

Jiafu, akşamüzeri abisi döndüğünde laf arasında bahsettiği bir şeyi hatırladı. Gündüz tersanedeyken birileri, son birkaç gündür İmparatorluk donanmasına ait ondan fazla savaş gemisinin denize açıldığını ve deniz yollarını iyi bilen yaşlı balıkçıları rehber olarak tutmak için büyük paralar döktüklerini uzaktan gördüklerini söylemişti. Söylentilere göre Japon korsanların inini vurmaya gidiyorlardı.

Abisi bunu anlatırken çok heyecanlıydı.

Gerçekten de korsanlar bir an önce temizlenirse bu deniz yasağının da yakında kalkacağı anlamına gelirdi; elbette bu iyi bir haberd.

Fakat Jiafu'nun içi hiç rahat değildi.

İçinde hep kötü bir his vardı.

Pei You'an ondan hâlâ bir şeyler saklıyordu; üstelik bu çok

ama çok büyük bir şeydi.

Cui Yinshui, Pei You'an ile birlikte Jingxiang'a doğru yola çıkmıştı. Yolculuk ne kadar meşakkatli olsa da en ufak bir ihmalkârlık göstermeye cesaret edemiyor, yol boyunca hizmette kusur etmiyordu. O gün Nanyang'a varmışlardı; hedefleri olan yeni kurulan Anhua Vilayeti'ne birkaç günlük yolları kalmıştı. O gece nihayet posta istasyonuna ulaştıklarında hem insanlar hem de atlar bitap düşmüştü. İstasyon müdürü seyahat belgelerini görüp Pei You'an'ın yeniden göreve döndüğünü anlayınca büyük bir hevesle onları karşıladı ve gülümseyerek, "Pei Efendi'nin erdemi ve lütfu o kadar büyük ki, geçen seferki ani gidişinizin ardından halk hâlâ sizi anıyor. Bu sefer tekrar döneceğinizi hiç düşünmemiştik, bu Jingxiang için gerçekten büyük bir lütuf!" dedi.

Pei You'an halkın durumuyla ilgili birkaç soru sorduktan sonra odasına yerleşti. Gece yarısı olduğunda Cui Yinshui çay getirme bahanesiyle kapıyı çalıp içeri girdiğinde, onun hâlâ masanın başında oturduğunu ve dikkatle bir mektup yazdığını gördü.

Cui Yinshui yaklaşmaya cesaret edemedi, sadece kapının yanında durup bekledi. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başlayınca dayanamayıp, "Efendim, bütün gün yolda yorulunuz, yarın sabah da erken kalkacaksınız, artık dinlenseniz iyi olur. Ben yola çıkmadan önce manevi babam, sizin bu görevinizin çok meşakkatli olduğunu, size iyi bakmamı tembihledi. Eğer bedeninizi yorup hastalanırsanız, babam bunu duyduğunda beni fena azarlar," dedi.

Pei You'an kalemi eline aldığı anda binlerce kelimeyi bir çırpıda yazan biriydi ama bu gece nedendir bilinmez, kime yazdığı belli olmayan o mektubu yazarken defalarca duraksamıştı. Cui Yinshui'nin sözlerini duyunca başını kaldırdı, elindeki kalemi yavaşça bırakıp, "Peki. Ben yatıyorum, sen de git dinlen," dedi.

Cui Yinshui hemen onun yatağını hazırladı. Pei You'an yatağa girdikten sonra kandili üfleyip sessizce dışarı çıktı ve kapıyı

kapattı. Gece olaysız geçti. Ertesi gün Cui Yinshui erkenden kalkıp Pei You'an'ın uyanmasını bekledi. Uzun süre beklemesine rağmen içeriden hiçbir ses gelmeyince cesaretini toplayıp kapıyı iterek içeri girdi. Ancak yatak derli topluydu ve Pei You'an odada yoktu.

Cui Yinshui telaşla istasyon müdürünü çağırdı. Müdür, "Pei Efendi dördüncü nöbette yola çıktı. Senin yolda çok yorulduğunu, seni uyandırmamamı söyledi," dedi.

Cui Yinshui şaşkına döndü.

Bu güneybatı yolculuğunda Li Yuangui, hizmet etmesinin yanı sıra Pei You'an'ın hareketlerine dikkat etmesini, eğer şüpheli bir durum sezerse derhal yerel gizli teşkilata haber vermesini tembihlemişti. Yol boyunca en ufak bir anormallik olmamıştı; bu sabah böyle habersizce çekip gideceğini hiç düşünmemişti. Ayağını yere vurup hızla dönüp gitmek isterken, yanlarındaki muhafızlardan biri onu durdurdu ve gülerek, "Cui Gonggong, Pei Efendi tembihledi. Bu yolda çok yorulduğunuz, bizim sizi burada bırakıp birkaç gün iyice dinlenmenizi sağlamamızı söyledi. İyice dinlendikten sonra onu bulmaya gitseniz de geç olmaz," dedi.

Uçsuz bucaksız güneydoğu denizlerinde, irili ufaklı adalar gökyüzündeki yıldızlar gibi serpilmişti. Bu adaların kimi sular çekildiğinde ortaya çıkar, sular yükseldiğinde kaybolur; üzerinde tek bir ot bile bitmez, insan ayağı basmazdı. Kimi ise kendi kendine yetebilecek bereketli topraklara sahip olduğundan insanlar tarafından yuva belenmişti. Hatta arazisi sarp ve çetin olan bazı adalar, denizin enginliğinde özgürce yaşamak isteyen her türden kanunsuzun ve deniz haydutunun sığınağı hâline gelmişti.

Sayırsız ada arasında Altın Ejder adında bir ada vardı. Denizin derinliklerinde, bulunması imkânsız bir yerdeydi. Aslında eskiden adı sanı duyulmamış bir yerken, birkaç yıl önce bir grup insanın adaya çıkıp toprağı işlemesiyle her şey değişmişti. Adları deniz haydutu olsa da, sıradan haydutların aksine ticaret gemilerine koruma sağladıkları için kıyı halkının dilinde efsaneleşmiş, Altın Ejder Adası denizcilerin gözünde bir "Adalet Adası"na dönüşmüştü. Yıllar önce bir fırtınaya yakalanıp tesadüfen adaya çıkan yaşlı balıkçıların anlattığına göre, adanın toprağı bereketli, dört mevsimi bahar gibiydi; âdeta denizin ortasında, manzarası büyüleyici bir cennet bahçesiydi.

Ancak bugün, bu deniz cennetinden eser kalmamıştı. Top seslerinin yeri göğü inlettiğı adada alevler göğe yükseliyor, ağaçlar devriliyor, otlar küle dönüyordu; manzara yeryüzündeki bir cehennemi andırıyordu.

Üç gün önce, İmparatorluk savaş gemileri Altın Ejder Adası'nın etrafındaki sulara hayalet gibi süzülerek adayı dört bir yandan kuşatmıştı. Kızıl Namlulu Toplar bir gece boyunca adayı dövmüş, dış savunma hatlarını tamamen yerle bir etmişti. Ardından filikalar indirilmiş, iyi eğitimli donanma askerleri adaya çıkarak son saldırıyı başlatmıştı. Altın Yüzlü Ejder Kral'ın adamları iki gün boyunca direnmiş, ancak sonunda Altın Ejder Adası tamamen düşmüştü.

İmparatorluk ordusu bu savaşta kesin bir zafer kazanmıştı. Fakat esirler aranırken ne Altın Yüzlü Ejder Kral'dan ne de o "Genç Efendi" dedikleri çocuktan eser vardı. Bu kuşatmayı bizzat yöneten ve kısa süre önce Fujian ve Guangdong eyaletlerinin donanma başkomutanlığına terfi ettirilen Li Zhong, esirleri sorguya çektiğinde gerçeği öğrendi: Altın Yüzlü Ejder Kral adayı terk etme fikrini zaten aklına koymuştu ve yarım ay önce bir gemiyle adadan ayrılmış, nereye gittiği bilinmiyordu ve hâlâ dönmemişti.

Li Zhong'un kaşları çatıldı.

İmparator onun deniz savaşlarındaki yeteneğini takdir etmiş ve ona bu ağır sorumluluğu yüklemişti. O da yıldırım hızıyla, donanma askerleriyle dolu ondan fazla devasa savaş gemisini buraya kadar getirmişti. Tüm bunların asıl amacı, kimliği sır gibi saklanan o Genç Efendi'yi ele geçirmektir. Şimdi onca çabanın ardından Altın Ejder Adası alınmıştı ama en önemli şahıs ortada yoktu; bu, hiçbir şey başaramamış olmak demekti.

Li Zhong uzun süre düşündükten sonra güvendiği adamlarını çağırdı ve Altın Ejder Adası'nın etrafındaki resmî gemilerin yelkenlerini indirip geri çekilmelerini, giriş çıkış yollarını kapatmamalarını emretti. Adamları bu emre anlam veremeyip nedenini sordular.

"Tahminim doğruysa, Altın Yüzlü Ejder Kral bir şeylerden şüphelenmiş ve adayı terk etmeye karar vermiş. Yüzde doksan ihtimalle bu sefer yeni bir sığınak bulmak için keşfe çıktı. Deniz uçsuz bucaksız, belli bir yönü yok; ne kadar yetenekli olursam olayım onu bulmam imkânsız. Ama bizim gemilerimizin bu kadar çabuk gelebileceğini muhtemelen rüyasında bile göremezdi! Denizde haberleşme karadaki kadar hızlı değildir. Şu an Altın Ejder Adası'nın düştüğünden haberi olmadığını ve kesinlikle geri döneceğini tahmin ediyorum. Biz de burada pusuya yatıp avımızı bekleyeceğiz. Gemisi döndüğü an köşeye sıkışmış olacak."

Adamları onun bu zekâsına hayran kalarak derhal emirleri iletmeye gittiler. Li Zhong ayrıca en kurnaz adamlarını seçip onlara adalıların kıyafetlerini giydirdi ve Ejder Kral'ın adamları

kılığına soktu. Birkaç gün önceki saldırıda yıkılan gözetleme noktalarına küçük kayıklarla dönüp hiçbir şey olmamış gibi sabırla Ejder Kral'ın dönüşünü beklemeye başladılar. Gerçekten de yedi sekiz gün sonra, o gün öğle saatlerinde, Altın Ejder Adası'nın birkaç deniz mili güneybatısında büyük bir geminin direk gölgesinin belirdiği haberi geldi; bu, büyük ihtimalle Altın Yüzlü Ejder Kral'ın gemisiydi.

Li Zhong sevince boğuldu, adamlarına hemen harekete geçmemelerini, büyük gemi çembere girene kadar beklemelerini emretti. Ancak kısa bir süre sonra yeni bir haber geldi: Büyük gemi yaklaştığında gözetleme noktasındaki kayığı fark etmiş, bayraklarla işaretlerirken kendi adamları bir hata yapmış ve büyük gemidekiler durumu anlamıştı. Gemi hızla yön değiştirip uzaklaşmaya başlamıştı.

Li Zhong derhal pusudaki savaş gemilerinin harekete geçmesini, tüm kürekçilerin yerlerini almasını ve tam hızla takibe başlamalarını emretti.

Li Zhong'un tahmini doğrudu; Dong Chengmao ve Xiao Yu tam da o büyük geminin içindeydi. Dong Chengmao bu dönüşünde, yıllardır kendisini takip eden adamlarına bir açıklama yapmayı planlıyordu. Gitmek istemeyenleri yanına alıp başka bir yere göçecek, ayrılmak isteyenlere ise paylarını verip onlarla vedalaşacaktı; bir sonraki hayatta yine kardeş olacaktı. Ancak İmparatorluk donanmasının bu kadar çabuk gelebileceğini hiç hesaba katmamıştı. Durumun tuhaflığını fark eder etmez geminin yönünü çevirip tam hızla ilerlemeye başlamışlardı. Geminin arkasındaki denizde top sesleri dinmek bilmiyordu. On deniz mili kadar uzaklaştıklarında, arkadan gelen bir gülle ana direklerden birine isabet etti. Direkt ortadan kırılınca geminin hızı aniden düştü. Çok geçmeden arkalarındaki denizde on kadar savaş gemisi tek sıra hâlinde onlara yetişti. Li Zhong'un emriyle gemiler dağılıp Ejder Kral'ın gemisini çember içine aldılar.

Li Zhong ana geminin pruvasında durarak kürekçilere yavaşça yaklaşmalarını emretti ve yüksek sesle bağırdı: "General Dong!

Ben bir zamanlar sizin emrinizdeydim ve size büyük bir saygı duyuyorum. Aslında sizi böyle köşeye sıkıştırmamam gerekirdi ama hükümdarın ekmeğini yiyen, ona sadakatle hizmet etmek zorundadır. Benim de elimden bir şey gelmiyor, lütfen beni zor durumda bırakmayın. Majestelerinin emri var: General Dong o Genç Efendi'yi teslim ettiği takdirde geçmişteki tüm suçları affedilecek! Eğer General Dong devlete hizmet etmeye devam etmek isterse, döndüğünde birinci sınıf bir marki unvanı alacak. Sizi takip eden kardeşleriniz de refah içinde yaşayacak, kılıç ucunda kan yalamaktan çok daha iyi bir hayatları olacak. Eğer niyetiniz yoksa, Majesteleri sizi kesinlikle zorlamayacak, çekip gidebilirsiniz!"

Sözlerini bitirdikten sonra karşı gemiden hiçbir tepki gelmediğini görünce yüzü ciddileşti ve tekrar bağırdı: "Eğer sözlerime kulak asmazsanız, benim de elimden bir şey gelmez, kusuruma bakmayın. Altın Ejder Adanız çoktan benim elime geçti. Yıllardır sizi takip eden adamlarınızı umursamıyorsunuz diyelim, Genç Efendi'nin hayatını da mı umursamıyorsunuz? Majestelerinin ona zarar vermek gibi bir niyeti yok; sadece onu başkente geri götürmek istiyor, böylece bir daha sürgün hayatı yaşamayacak! Eğer inatla direnir, gücünüzün yetmeyeceği bir savaşa girerseniz, benim tek bir emrimle toplar ateşlenir ve geminiz anında sulara gömülür. O zaman adınız Ejder Kral bile olsa Genç Efendi'yi kurtaramaz, aksine onun ölümüne sebep olursunuz!"

Ejder Kral'ın gemisinde herkes derin bir sessizliğe bürünmüş, gözlerini Dong Chengmao'ya dikmişti.

Bugünkü durumda, kendisinin sadece bir gemisi ve iki yüz adamı varken, karşı tarafın tam donanımlı on kadar savaş gemisi ve en az birkaç bin askeri vardı. Geri çekilecek hiçbir yer kalmamıştı. Ancak sayısız savaştan sağ çıkmış bu adamın kalbinde zerre kadar korku yoktu. İçindeki tek pişmanlık, Pei You'an'dan gelen uyarıya rağmen sarayın bu kadar hızlı harekete geçebileceğini hafife almış olması ve zamanında tahliye emri vermeyerek bugünkü felakete yol açmasıydı. Gözleri kan çanağına dönmüş bir hâlde, "Kardeşlerim, sizler eskiden Wei

Dükü'nün adamlarıydınız, sonra yıllarca beni takip ettiniz. Size karşı mahcubum! İmparatorun istediği sizin canınız değil. Aranızda saraya teslim olmak isteyen varsa hemen şimdi karşıya geçsin, o Li Zhong size dokunmayacaktır!" dedi.

İçlerinden biri, "Wei Dükü hayatta olsaydı, bugün canını kurtarmak için karşı tarafa sığınır mıydı? Yaşarsak birlikte, ölürsek birlikte! Biz korkmuyoruz!" diye bağırdı.

Geriye kalanlar da hep bir ağızdan haykırdı: "Yaşarsak birlikte, ölürsek birlikte! Biz korkmuyoruz!"

Dong Chengmao'nun gözleri doldu, başını sallayarak, "Sizi hafife almışım! Madem öyle, bugün Genç Efendi'yi korumak için sonuna kadar savaşağız. Yaşamak da ölmek de göğün takdiridir!" dedi. Ardından adamlarına geminin kış tarafındaki filikaları hazırlamalarını emretti ve Xiao Yu'ya dönerek, "Genç Efendi, devletin toplarının gücü büyük olsa da isabet oranları düşüktür. Üstelik mesafe çok yakın olduğu için etkileri azalacaktır. Siz kıyafetlerinizi değiştirin, biz büyük gemiyle koruma sağlayıp çemberi yaracağız. Kuşatmadan çıkıp filikaya bindiğiniz an etrafınızda etten bir duvar öreceğiz. Deniz uçsuz bucaksız, buradan sağ çıkma umudumuz var!" dedi.

Dong Chengmao adamlarıyla konuşurken, Xiao Yu yüzü denize dönük bir hâlde tek kelime etmeden duruyordu. Yavaşça arkasını döndü, yüzünde ağır bir ifade vardı: "Gerek yok! Şans eseri kuşatmadan çıksak bile bu uçsuz bucaksız denizde, arkamızda takipçiler varken nereye kaçabiliriz ki? Altın Ejder Adası benim yüzümden yok oldu. Eğer sizin de benim uğruma boş yere ölmenize izin verirsem, hayatta kalsam bile bu benim için bir utanç olur. İmparator beni istiyor, ben giderim."

Dong Chengmao tam ağzını açacakken eliyle onu durdurdu ve dışarı doğru yürümeye başladı: "Kararım kesin, daha fazla konuşmanıza gerek yok!"

"Genç Efendi!"

Dong Chengmao'nun gözleri kıpkırmızıydı. Yanındaki adamlara bir bakış attı; içlerinden biri öne çıkıp Xiao Yu'nun ensesine sert bir darbe indirdi. Xiao Yu anında güverteye yığıldı.

Dong Chengmao hemen adamlarına onu filikaya taşımalarını ve gemi dizilişini ayarlayıp kuşatmayı zorla yarmaya hazırlanmalarını emretti.

Li Zhong önce tatlı dille ikna etmeye çalışmış, ancak karşıdan hiçbir ses gelmediğini görünce tereddütte kalmıştı. Onunla birlikte kuşatmayı denetleyen İmparatorluk Elçisi Zhang Jian ise sabırsızlanarak soğuk bir sesle, "Canlı ele geçiremezsek ölüsü de iş görür. Onlarla bu kadar konuşmanın ne âlemi var? Önce gemiyi batırın, bakalım nereye kaçabilecekler!" dedi.

Rütbesi büyük olanın sözü geçerdi; Li Zhong çaresizce emre itaat edip büyük gemiye ateş açılmasını emretti.

Altın Ejder gemisinde kürekçiler yerlerini almış, etraflarında patlayan top sesleri arasında bir ağızdan tempo tutarak büyük gemiyi var güçleriyle önlerindeki savaş gemisine doğru sürüyorlardı.

Altın Yüzlü Ejder Kral'ın bu gemisinin omurgası altın kadar sağlamdı, pruvası ise demirle kaplanmış, olağanüstü bir dayanıklılığa sahipti. Gemi birçok top güllesi yemiş ve su almaya başlamış olsa da, onlarca kürekçinin gücüyle hâlâ hızla ileri atılıyordu. Karşıdaki savaş gemisi buna hazırlıksız yakalanmıştı; geminin kendileriyle birlikte batmayı göze aldığını fark edince telaşla yön değiştirip kaçmaya çalıştılar. Ancak o an tamamen kaçmaları imkânsızdı. Büyük bir gürültüyle, savaş gemisinin pruvaya yakın gövdesi Altın Ejder gemisi tarafından parçalandı. Çarpışmanın şiddetiyle gemi o kadar sarsıldı ki neredeyse alabora olacaktı; donanma askerleri can havliyle tutunmaya çalıştı.

Li Zhong bu manzarayı görünce şaşkına döndü. Dong Chengmao'nun böyle bir kuşatma altındayken bile bu kadar korkusuzca savaşabileceğini hiç düşünmemişti. Bu savaş onun kariyerini belirleyecekti; eğer birileri onun elinden kaçarsa, döndüğünde bunun hesabını veremezdi. Dong Chengmao'nun Altın Ejder gemisinin pruvasında durup soğukkanlılıkla ve heybetle emirler yağdırdığını görünce, onu ortadan kaldırmazsa daha büyük sorunlar çıkacağını anladı. Artık başka bir şey düşünemiyordu; bir dizi keskin nişancıyı çağırıp Ejder Kral'a

nişan almalarını ve önce onu vurmalarını emretti.

Okçular sıraya girdi, onlarca demir yay gerildi ve öndeki o silüete nişan alındı; tek bir emirle oklar yağmur gibi yağacaktı.

Tam o sırada bir gözcü telaşla koşarak geldi ve arkalarından bir savaş gemisinin yaklaştığını bildirdi.

Li Zhong şaşırarak hızla geminin kış tarafına geçti. Gerçekten de yelkenleri rüzgârla dolmuş, kürekçileri tam güç asılan bir geminin hızla onlara doğru geldiğini gördü. Kısa sürede bunun limandan çıkmayan İmparatorluk savaş gemilerinden biri olduğunu anladı. Önce destek kuvvet sandı ama sonra pek öyle görünmediğini fark etti; üstelik gemiye kimin komuta ettiğini de bilmiyordu. Savaş gemisinin pruvasında duran kişiyi görmek için gözlerini kıstı. Gemi biraz daha yaklaşıncı onun kim olduğunu anladı; bu kişi Pei You'an'dan başkası değildi. Hemen adamlarına savunmayı geri çekmelerini, Altın Ejder gemisini kuşatmaya devam edip ateşi geçici olarak kesmelerini emretti. Kendisi de yaklaşan gemiye doğru yüksek sesle bağırdı: "Pei Efendi! Siz nasıl oldu da buraya geldiniz? Yoksa Majestelerinin yeni bir fermanı mı var?"

Gemi hızla yaklaştı, iki gemi birbirine bordaladı. Pei You'an tek başına ana gemiye geçti; cübbesi deniz rüzgârında dalgalanırken hızlı adımlarla yaklaştı.

Li Zhong ve sesi duyup gelen Müfettiş Zhang Jian hemen onu saygıyla selamladılar.

Pei You'an pruvaya geldi, ilerideki Altın Ejder gemisine bir bakış attıktan sonra başını çevirdi: "Başkomutan, benim elimde Majestelerinden bir ferman yok. Bugün buraya sadece sizden bir iyilik istemeye geldim."

Li Zhong anlam veremeyerek, "Pei Efendi, bununla ne demek istiyorsunuz? Ne iyiliği?" diye sordu.

"Başkomutan'dan Altın Ejder gemisinin gitmesine izin vermesini istiyorum." Sesi son derece sakindi.

Li Zhong şaşkına dönerken, yanındaki Zhang Jian da donakalmıştı. Kendine gelerek, "Pei Efendi, eğer elinizde Majestelerinin fermanı varsa elbette söyleyecek sözüm yok,

gemiye hemen bırakırım. Ama eğer ferman yoksa, bu beni gerçekten zor durumda bırakır. Gemideki kişilerin devletin aranan suçluları olduğunu unutmayın. Onları öylece bırakırsam, bu suçun altından kalkamam," dedi.

Pei You'an, "Bu durumun siz iki saygıdeğer yetkiliyi zor durumda bıraktığını biliyorum. Döndükten sonra bizzat Majestelerinin huzuruna çıkıp suçumu itiraf edeceğim. Tüm sorumluluğu ben, Pei You'an üstleneceğim; kesinlikle size bir zarar gelmeyecek," dedi.

Li Zhong'un yüzünde kararsız bir ifade belirdi, ancak Zhang Jian'ın yüzü giderek asıldı ve sesi sertleşti: "Pei Efendi, Majestelerinin size her zaman değer verdiğini biliyorum ama ben sadece aldığım emirleri uyguladım. Benim aldığım emir, Majestelerinin emridir. Bu çok kritik bir mesele, lütfen Pei Efendi bu işe burnunu sokmayın!"

Pei You'an ellerini arkasında kavuşturmuş, ulu bir dağ gibi sarsılmaz duruyordu.

Zhang Jian yanındaki güvendiği adamlarına bir bakış attı. Kılıçlı birkaç adam sessizce yaklaşmaya başladı. Ancak daha kılıçlarını çekmeye fırsat bulamadan "Çın!" diye bir ses duyuldu. İçlerinden birinin belindeki ağırlık kaybolmuş, kılıcı yok olmuştu. Başını kaldırdığında kılıcın Pei You'an'ın elinde olduğunu gördü. Kılıcın çeliği parladı ve Zhang Jian daha ne olduğunu anlayamadan boynunda soğuk bir ürperti hissetti; kılıç çoktan boğazına dayanmıştı.

"Zhang Efendi, siz üstlerinizin emrini yerine getiriyorsunuz, aslında sizi zor durumda bırakmamam gerekirdi ama bugün başka çarem kalmadı, sizi gücendirmek zorundayım."

Zhang Jian boynunu dikleştirerek, "Pei You'an, ben devletin üçüncü derece yüksek rütbeli bir yetkilisiyim, bana dokunmaya cesaret edebilir misin?" dedi.

Pei You'an gülümsedi: "Zhang Efendi, Tianxi döneminde Funing'e bağlı bir ilçede küçük bir sorgu yargıcısındınız. Sonra dalkavuklukla yükselip Shun'an döneminde dördüncü derece Fu'an Valisi oldunuz. Bir bölgenin babası gibi halkı korumanız,

adaletsizliği bitirip davaları hakkaniyetle çözeniz gerekirken, siz acımasız ve gaddar davrandınız. Makam hırsı uğruna o bölgelerde geçirdiğiniz yıllarda ellerinizle kim bilir kaç haksız karara imza attınız. Size zalim bir memur desem yalan olmaz..."

Yüzündeki gülümseme aniden silindi, bakışları karardı. Bileğini hafifçe sıktığında Zhang Jian'ın boynunda anında bir kesik açıldı ve kan damlaları etrafa sıçradı: "Madem gemiyi bırakmanızı istemek için buraya kadar gelmeye cesaret ettim, üçüncü derece bir yetkiliyi daha öldürmekten neden çekineyim?"

Zhang Jian'ın rengi attı, boynundaki acıya dayanmaya çalışarak bir daha kıpırdıyamadı.

Pei You'an, Li Zhong'a bakarak sakın bir sesle, "Li Efendi, gemiyi bırakın," dedi.

Li Zhong kendine geldi, dişlerini sıktı ve sonunda kuşatmanın kaldırılması emrini verdi. O on kadar savaş gemisi emri alıp yavaşça iki yana çekildi.

Pei You'an karşıya dönüp yüksek sesle bağırdı: "General Dong, benim için endişelenmeyin, benim bir çıkış yolum var! Adamlarınızı alın ve gidebildiğiniz kadar uzağa gidin. Bu hayatta bir daha asla geri dönmeyin!"

Sesi, uğuldayan deniz rüzgârına karışarak karşıya ulaştı.

Altın Ejder gemisinde Dong Chengmao'nun gözlerinden yaşlar boşaldı. Arkasındakilerle birlikte pruvaya koşup Pei You'an'a doğru diz çökerek yere kapandı, "Büyük Efendi!" diye haykırdı. Ardından ayağa kalkıp geminin ileri doğru hareket etmesini emretti.

Yaralarla dolu o büyük gemi ileriye doğru süzüldü ve sonunda denizin uçsuz bucaksız ufkunda yavaş yavaş gözden kayboldu.

Pei You'an, Zhang Jian'ı tutmaya devam ederken kılıcının ucuyla bir tabureyi kendine doğru çekti ve oturdu. Deniz rüzgârının savurduğu cübbesinin eteklerini düzeltti, başını kaldırıp yanında şaşkınlıktan donakalmış Li Zhong'a bakarak gülümsedi: "Dönelim, Li Efendi."

Birkaç gün sonra filo limana döndü, donanma karaya çıktı. Li Zhong son derece temkinli bir şekilde yol boyunca ona eşlik etti; birlikte başkente dönüp hesap vermeye hazırlanıyordu.

O gün gün batımıydı, batan güneş kan kırmızısıydı. Kafil e Quanzhou şehrinin güney kapısının dışından geçerken Li Zhong tereddüt etti, birliğin durmasını emretti. Kendi atından inip Pei You'an'ın yanına geldi ve alçak sesle, "Pei Efendi, ben sizin karakterinize güveniyorum. Şehre girip eşinizle vedalaşmak isterseniz buyurun gidin, ben sizi burada beklerim," dedi.

Pei You'an atının üzerinde başını çevirip güney kapısına doğru uzun uzun baktı. Silüeti bir süre öylece donakaldı, ardından başını geri çevirdi, atını mahmuzlayıp şehir kapısını es geçerek başkente giden posta yolunda ilerlemeye devam etti.

O akşamüstü, gün batımının kızılığında yoldan geçen o silüet, bir rüzgâr gibi sessizce süzülüp gitti, arkasında hiçbir iz bırakmadı. Üç gün sonra Yang Yun, Zhen malikanesine gelip Jiafu'yu görmek istedi. Selam verdikten sonra iki eliyle bir mektup uzattı: "Hanımım, bu mektup Efendimizin size iletmemi istediği emanettir."

Jiafu, Yang Yun'a öylece bakakaldı. Günlerdir yüreğini kemiren o tarifsiz huzursuzluk, o anda dev bir dalga gibi üzerine çöküp onu yuttu.

Avucundaki mektuba uzun uzun baktı ve sordu: "Efendimin başına bir şey geldi, değil mi?"

Yang Yun yavaşça diz çöktü, başını öne eğip mektubu iki eliyle başının üzerinde tuttu.

Gelecek olan gelmişti; kaderden kaçış yoktu. Ne kadar korksa da o mektubu okumak zorundaydı.

Jiafu gözlerini kapattı, derin bir nefes alıp kendini topladı. Gözlerini açtı ve mektubu eline aldı.

—

Jiafu mektubu aldıktan yarım ay sonra, Pei Youan, Li Zhong ve beraberindekiler nihayet başkente ulaştılar ve güney kapısında durdular.

Vakit gece yarısını geçmişti, şehir kapıları çoktan kapanmıştı. Kapılar açıldığında, surların karanlık gölgesinde bir silüet belirdi.

Li Yuangui, ciddi bir ifadeyle kapının dışındaki Pei Youan'a bakıyordu.

Pei Youan atından indi, ayakları sert taş zemine bastı. O derin kapı tünelinden geçerek Li Yuangui'nin yanına vardı ve önünde durdu.

"Li Efendi, size de zahmet verdik," dedi başındaki şapkayı çıkararak.

"Peşime takılın Pei Hazretleri," dedi Li Yuangui soğuk bir sesle. Yanındaki tahtırevanına bindi ve küçük hademelerin omuzlarında, sarayın karanlığına doğru süzülüp gittiler.

Sarayın ağır kapıları gıcırdayarak açıldı. Pei Youan içeri girdi; karanlığın yuttuğu o devasa duvarların ve salonların arasından geçerek Hünkârın çalışma odasının önüne getirildi. Kapının eşiğinde durdu.

Li Yuangui hiçbir şey söylemeden, dışarıdaki muhafızları da alarak oradan ayrıldı. Etrafı derin bir sessizlik kapladı; gece rüzgârı bir köşeden esip uzaktaki bir perdeyi dalgalandırıyordu.

Pei Youan elbisesinin ucunu düzeltti, kapının eşiğinde usulünce diz çöktü ve başını yere koydu: "Suçlu kulunuz Pei Youan, Hünkârını selamlar."

Kapı kapalıydı. İçerideki ışık gecenin karanlığı kadar derindi. Uzun süre bir cevap gelmedi; Pei Youan da kıpırdamadan öylece bekledi.

Nihayet içeriden, sanki boğazın derinliklerinden gelen boğuk bir ses duyuldu: "Gir."

Pei Youan ayağa kalktı ve kapıyı itip içeri girdi.

Odanın sonundaki büyük masanın arkasında bir karaltı oturuyordu; mum ışığı silüetini duvara dev bir gölge olarak yansıtıyordu.

Pei Youan masanın önüne kadar yürüdü, tekrar diz çöktü ve başını yerden kaldırmadı.

Xiao Lie'nin bakışları onun başının üzerindeydi, sesi buz gibiydi:

"Atasını unutan hayırsız, hükümdarını terk eden haindir. Kendine suçlu diyorsun, suçunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Seni o yıl Wuding'e getirdiğimden beri sana ne kadar iyi davrandığımı biliyorsun. Seni bir yeğen, bir evlat gibi gördüm, sana büyük umutlar bağladım. Sen ise benden gizli işler çevirdin, yetmezmiş gibi bir de bu halı yedin. Hangi yüzle bugün karşıma çıkabiliyorsun?"

"Neden beni tamamen terk edip o heriflerle beraber gitmedin?"

Üç soru peş peşe geldi; sonuncusu alaycı bir tını taşıyordu.

"Zorluktan kaçmamak, cezadan korkmamak vezirin şanıdır," diye cevap verdi Pei Youan. Sesi her zamanki gibi sakindi, zerre titreme yoktu.

Hava ağırlaştı.

Xiao Lie'nin dudakları hafifçe kıvrıldı, sanki acı acı gülümseyecekti ama hemen ardından yerini dizginleyemediği bir öfkeye bıraktı.

Önünde diz çöken Pei Youan'a bakarak soğuk bir kahkaha attı; göz pınarları öfkeden seğiriyordu. Birden yerinden kalktı, masanın üzerindeki her şeyi bir el darbesiyle yere savurdu. Değerli mürekkepler, mermer hokkalar, mühürler ve yarım kalmış fermanlar gürültüyle yere saçıldı; oda bir anda darmadağın oldu.

"Vezirin şanıymış! Sen hâlâ benim vezirim olduğunu biliyor musun? Senin gönlünde başka bir hükümdar yattığı besbelli!"

Xiao Lie eşyaları yere fırlattıktan sonra ellerini yumruk yapıp titreyerek masanın kenarlarına dayandı. Vücudunu öne doğru eğip Pei Youan'a yukarıdan baktı. Dişlerini sıkarak, neredeyse kükrercesine konuştu; sesi yaralı bir kaplanın hırıltısını andırıyordu.

Yakındaki bir şamdanın alevi, cübbesinin yarattığı rüzgârla titredi.

Pei Youan doğruldu.

"Bu suçlu kulunun gönlünde Hünkârından başka hükümdar yoktur; bu benim en samimi sözümdür."

Pei Youan kelimeleri tane tane seçerek konuştu ve başını kaldırıp kendisine öfkeyle bakan Xiao Lie'nin gözlerinin içine baktı.

Xiao Lie'nin göğsü hızla inip kalkıyordu; nefesi yavaşça düzene girdi ve bir süre sessizce bakiştılar.

"Öyleyse neden bana karşı geldin?"

Pei Youan sustu.

"Sana konuşmanı emrediyorum!"

Sesi uzadı, hafifçe titredi.

Pei Youan yine sessiz kaldı.

Xiao Lie yavaşça doğruldu.

"Eskiler der ki; erdemli hükümdar ölümlerin kemiklerini bile gömer, küçük otlara bile kıymaz. İnsanlar buna merhamet der. Yine denir ki; asilzade şanın, sefil ise çıkarının peşinde koşar. Senin çıkar peşinde koşmadığın belli. Hükümdarına böyle kafa tutman, yoksa kadim bilgiler gibi merhamet ve adalet şanı kazanmak için mi?"

"Şan ve şöhrat bu kulunuz için toz zerresi kadar hafiftir. Benim böyle davranmamın sebebi sadece hocalık vefası ya da eski İmparatora sadakat değildir. Başka bir şey değil, sadece kendi vicdanım içindir."

"O ölmeyi hak etmiyordu."

Pei Youan nihayet konuştu; sesi çok sakindi.

Xiao Lie bir an duraksadı, sonra alaycı bir kahkaha attı: "Kendi vicdanın için ha? Peki benim vicdanımı, benim ne hissettiğimi hiç düşündün mü? Bana o çocuğun artık sıradan bir genç olduğunu söyledin. Doğru, şimdi öyle olabilir. Ama kim garanti verebilir ileride fikrinin değişmeyeceğini? Bu taht uğruna kardeş kardeşi vuruyor, benim öz oğlum canıma kastediyor; sen neye dayanarak o çocuğun ileride hak iddia etmeyeceğini söylüyorsun? Kazanan kral, kaybeden haindir; dünya kurulduğundan beri böyledir!"

Bir an durdu.

"Madem bu kadar açık konuşuyoruz, o zaman sorayım: Eğer bugün o genci serbest bırakırsam ve günün birinde gerçekten taht kavgasına girişirse, o zaman sen ne yapacaksın? Nerede duracaksın?"

"Hünkârım, öyle bir gün gelse bile, bu kulunuz asla onun yanında yer alıp size karşı durmaz. Zat-ı âlinizin tahta çıktığı gün vezirlerin sunduğu o dilekçedeki sözü hiç unutmam: 'Büyük yol

yüründüğünde, dünya herkesindir.' Ben buna yürekten inanırım. Bu dünya ne bir kişinin dünyasıdır, ne de o gencin dünyası. Hünkârım, siz göklerin emriyle tahta çıktınız, halkınız için çalıştınız, adil bir hükümdar oldunuz. Halk huzur içindeyken, ben nasıl olur da kendi şahsi vefam için koca bir milleti karşıma alırım?"

Xiao Lie onun sakın yüzüne uzun uzun baktı. Gözlerindeki öfke yavaşça dindi ama yüzü hâlâ buz gibiydi: "Bu gerçeği bilmen güzel. Bu seferlik seni suçlamıyorum. Onu kurtararak hocalık borcunu ödedin, ona karşı mahcubiyetin kalmadı. Şimdi nerede olduğunu gerçekten bilmiyor olsan bile, mutlaka bir haberleşme yolun vardır. Bana yerini söyle; aramızdaki hukuk eskisi gibi kalsın."

Pei Youan duymamış gibi yaptı.

Hava yine buz kesti. Xiao Lie, Pei Youan'a dik dik bakıyordu; az önce dinen öfkesi yine gözlerine tırmandı.

"Youan, dilin 'tek hükümdarım sensin' diyor ama hâlâ beni kandırıyorsun! Senin içinde bir ikilik var, kararsızsın! Ben sana adım atıyorum, sen zerre pişmanlık göstermiyorsun! Biliyorum ölmekten korkmuyorsun, buraya kelle koltukta geldin. Ama işlediğin suçun cezası yedi sülaleni yakmaya yeter! Şaşıyorum doğrusu; Zhen ailesinin senin yüzünden felakete uğramasından hiç mi korkmuyorsun?"

"Hünkârımı yıllardır takip ederim; bilirim ki adil bir hükümdar masumlara öfke kusmaz. Ben Hünkârıma güvenirim."

Xiao Lie kaşlarını çattı, soğuk bir sesle: "İnsan sarraflı olduğunu sanıyorsun ama bu sefer yanılıyorsun! Beni çok gözünde büyütmüşsün!" dedi.

Pei Youan sustu. Xiao Lie de bir şey demedi, sadece ona baktı; gözlerinde karanlık ışıklar çaktı. Bir süre sonra derin bir nefes aldı, masadan düşen o mor fırçayı ayağıyla kenara itip Pei Youan'ın önünde durdu.

"Youan, beni iyi dinle. Sen başkalarına benzemezsin. Sana karşı bir şüphe duymaya tahammülüm yok. Sana düşünmen için üç gün veriyorum. Üç gün sonra hâlâ bana tam sadakat

göstermezsen, sana dokunmam; ama Zhen ailesinin başına gelecekleri bizzat izletirim!"

"İyice düşün. Kararını verdiğinde tekrar görüşürüz."

Pei Youan boş tahta doğru eğilip selam verdi, sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı.

O gece, güney kapısından giren o adamın dönüşü başkentte kimsenin dikkatini çekmedi. Vezirler onun hâlâ güneybatıda olduğunu sanıyordu.

Denize düşen bir su damlası gibi, sessizce kayboldu.

Üç gün sonraki gece, Li Yuangui Batı Bahçesi'ndeki gizli zindana geldi. Kilidi açıp içeri girdiğinde, köşede sönük bir mumun yandığını, masadaki kağıtların üzerinde tek bir harf bile olmadığını gördü. Pei Youan gözlerini kapatmış, bağdaş kurup yere oturmuştu. Elbiseleri tertemizdi, tek bir kırıklık bile yoktu. Yüzündeki hafif yorgunluk dışında her zamanki gibi görünüyordu.

Li Yuangui'nin ayak seslerini duyunca yavaşça gözlerini açtı; bakışları her zamanki gibi berraktı.

Li Yuangui'ye hafifçe başıyla selam verdi.

Li Yuangui ona bakarken karmaşık duygular içindeydi. Alçak sesle: "Pei Hazretleri, Hünkârımızın size ne kadar güvendiğini biliyorsunuz. Başkası olsa neyse ama sizin ona karşı ikilik yapmanıza nasıl dayansın? Hünkârımız da kaç gecedir gözüne uyku girmeden bekliyor. Bu kadar büyük bir suç işlemiş olmanıza rağmen sizi affetmeye hazır; neden sonuna kadar direniyorsunuz? Söyleyin gitsin, sadakatinizi gösterin, her şey bitsin. Hem, gerçekten Zhen ailesinin canını hiçe mi sayıyorsunuz?" dedi.

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Suç benimdir, ben çekerim. Ben Hünkârıma inanırım; o masumlara kıyacak biri değildir."

Li Yuangui bir süre ona baktı, başını sallayıp zindandan çıktı.

Xiao Lie de birkaç gecedir uyumamıştı; yüzü solgun, gözleri kan çanağına dönmüştü. Li Yuangui'nin raporunu dinleyince

öfkeyle parladı: "Gerçekten benim Zhen ailesine dokunmayacağımı mı sanıyor?"

Li Yuangui telaşla: "Hünkârım, istirham ederim, bir kez daha düşünün. Pei Hazretleri'ne birkaç gün daha süre verelim. Ben gidip tekrar konuşurum," dedi.

Xiao Lie dişlerini sıkarak: "Benim ağzımdan bir söz çıktı mı geri dönüşü olmaz! Önce onu zindana atın, bakalım o zaman konuşacak mı!" dedi.

Li Yuangui tam tekrar söze başlayacaktı ki Xiao Lie yüzünü astı: "Daha fazla konuşma, derhal emrimi ilet, yerel makamlar gecikmeden infaz etsin!"

Tam o sırada dışarıdan bir hademenin telaşlı ayak sesleri duyuldu. Önemli bir haber olduğu belliydi. Li Yuangui hemen dışarı çıktı; gelen manevi oğluydu ve yüzünde büyük bir sevinç vardı. Li Yuangui'yi görünce diz çöküp müjdeyi verdi: "Baba, müjde! Göklerden bir işaret geldi! Büyük bir kutlama vaktidir!"

Yarım ay önce Quanzhou'daki Zhen ailesi, gemi tersanesini genişletmek için yıllardır biriken kumları temizletirken, balçığın içinden dört köşe bir mühür çıkmıştı. Yıkayıp temizlendiğinde, üzerinde mühür yazısıyla "Göklerden Emir Aldı, Ömrü Uzun Olsun" yazdığı görüldü. Halk akın akın görmeye gelmiş, bilge kişiler bunun efsanevi kayıp imparatorluk mührü olduğunu söylemişti. Herkes diz çöküp göğe şükretmiş, bu kutlu işaret hemen yetkililere teslim edilmişti. Quanzhou Valisi bunun Shun'an Prensi döneminde kaybolan asıl mühür olduğunu anlamış, hemen kırmızı ipeklere sarıp altın kutuya koymuştu. Zhen ailesinden temsilciler ve şehrin ileri gelenleriyle birlikte davullar zurnalar eşliğinde eyalet merkezine götürülmüştü.

Vali Gao Huaiyuan büyük bir sevinçle mührü bizzat koruması altına almış, gece gündüz demeden başkente yetiştirmişti. Hünkârın emri olmadan şehre girmeye cesaret edememişler, şimdi kapıda bu kutlu emaneti sunmak için bekliyordlardı.

Haberci hademe müjdeyi verdikten sonra neşeyle Li Yuangui'ye baktı. Li Yuangui'nin gözlerinin parladığını, yüzüne bir sevinç yayıldığını gördü; ancak tam gülümseyecekken bu sevinç aniden dondu, sanki aklına kötü bir şey gelmiş gibiydi. Hademe şaşırarak fısıldadı: "Baba, ne oldu?"

Li Yuangui o an kendine geldi, yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirerek başını salladı: "Güzel haber. Sen bekle, ben hemen hünkarımıza arz edeyim."

Li Yuangui arkasını döndüğü anda o gülümseme tekrar kayboldu.

Yıllardır kayıp olan Mühür-ü Hümayun yeniden gün yüzüne çıkmıştı ve yerel yetkililer bunu bir kutlu alamet olarak sunuyorlardı; bu, mevcut imparatorun gerçek göklerin oğlu ve kaderin seçtiği kişi olduğunun kanıtıydı. Normalde bu muazzam bir haberdi ama tam da bu zamanda keşfedilmesi ve üstelik Quanzhou'daki Zhen ailesinin tersanesinde bulunması... Bu tesadüfün altındaki sebebi Li Yuangui nasıl anlamazdı?

Pei Youan bu adımı bile önceden hesaplamıştı. Bu hamle, bir satranç tahtasındaki "hayat gözü" gibiydi; tek bir taşla İmparator'un yolunu tamamen tıkamıştı. Bu zekanın inceliği gerçekten sıradan insanların harcı değildi; her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı.

Ama bu aynı zamanda bir şeyi daha gösteriyordu: Pei Youan bu işe girdiğinde her türlü hazırlığı yapmış, yanındaki herkesin kaçış yolunu ayarlamıştı. Kendisi ise İmparator'un gazabına uğramayı göze almış, o genci korumak için canını bile ortaya koymaktan çekinmemişti.

Bu meselede Pei Youan'ın kararlılığı ne kadar güçlüyse, İmparator'un ardından gelecek öfkesi de o kadar dehşet verici olacaktı.

Li Yuangui bunu çok iyi biliyordu, bu yüzden tam da bu anda

haberi verdiğinde İmparator'un gazabının ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyordu.

İçindeki huzursuzluğu bastırarak içeri girdi, kelimelerini dikkatle seçerek az önce duyduğu haberi aktardı.

Son birkaç gündür divan toplantıları, istişareler, elçilerin kabulü ve fermanların onaylanması derken sarayda işlerin ardı arkası kesilmiyordu. İmparator'un keyfi ise her zamanki gibi yerinde değildi; masasında günlerdir bakılmamış bir yığın evrak birikmişti. Li Yuangui içeri girip haberi verdiğinde İmparator başını eğmiş bir fermanı imzalıyordu. Bir yandan yazıyor, bir yandan dinliyordu. Zhen ailesinin tersane inşaatı sırasında Mühür-ü Hümayun'un bulunduğu haberini duyunca bir an duraksadı; fırçayı tutan eli havada asılı kaldı, kaskatı kesildi.

İmparator yavaşça başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı; sanki karşısında biri varmış gibi boşluğa bakıyordu. Fırçayı tutan eli hafifçe titremeye başladı.

Fırçanın ucunda bir mürekkep damlası birikti, İmparator'un elinin sarsıntısıyla aniden düştü ve altındaki kağıda sıçradı.

"Hünkarım!"

En çok korktuğu o büyük öfke patlamasını görmemiş olsa da İmparator'un şu anki hali gerçekten ürkütücüydü.

Li Yuangui, hünkarın yüzünün gitgide sarardığını görünce ona seslendi.

İmparator'un omuzları hafifçe sarsıldı, gözlerini yumdu; elindeki fırça sapı yana yattı ve parmaklarının arasından halsizce kayıp düştü.

"Hünkarım, kendinize dikkat edin!"

Li Yuangui telaşla onu tuttu.

İmparator gözleri kapalı, elini alnına dayadı; bir süre öylece hareketsiz kaldı.

"Hünkarım, eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız hemen hekimbaşını çağırayım!"

Li Yuangui başını kaldırıp saray görevlilerine seslenecekti ki...

"Gerek yok."

İmparator yavaşça gözlerini açtı, sesi boğuk çıkıyordu.

"İyiyyim..."

Bir kez daha tekrarladı ama yüzü kireç gibiydi, gözlerindeki fer sönmüştü, bakışları donuktu.

Li Yuangui onlarca yıldır onun yanındaydı; eskiden Göklerin Şanı İmparatoru ve Shun'an Kralı tarafından en ağır baskılara maruz kaldığı zamanlarda bile onu hiç bu kadar bitkin görmemişti. İçini bir korku ve endişe kapladı.

"Hünkarım..."

"Gao Huaiyuan ve yanındakilerle benim adıma ilgilen, onları yerleştir. Ben biraz yorulдум, dinleneceğim..."

"Bu evraklar da yarına kalsın..."

İmparator son bir fısıltıyla bunları söyledi, yavaşça ayağa kalktı ve dışarı çıktı; adımları çok ağırdı.

Ertesi gün divanda tüm memurlar, Mühür-ü Hümayun'un kısa süre önce Quanzhou'da bulunduğunu öğrendi. İşin ilginç yanı, mührün Pei Youan'ın kayınpederine ait bir tersanede çıkmış olmasıydı. Fujian Valisi bu kutlu alameti koruması altına almış, gece gündüz demeden başkente ulaştırmıştı. Bu sabah şehirde davullar çalınmış, haberi duyan halk sokaklara dökülmüştü.

Memurlar büyük bir sevinçle İmparator'a övgüler yağdırdılar.

İmparator tahtında oturmuş, Ayinler Bakanı'na mührün karşılanma töreni için talimat veriyordu. Mühür sonunda altın bir tepsiye konuldu, memurların elleri üzerinde sırayla diz çökerek taşındı ve İmparator'un tahtının önüne getirildi.

İmparator vakur bir ifadeyle mührü bizzat eline aldı; Hanedan Akademisi tarafından acilen kaleme alınan şükür duasının üzerine bastı. Parlak kırmızı bir mühür izi belirdi; üzerinde net bir şekilde "Gökten Alınan Emirle, Ebedi ve Muzaffer" yazan sekiz antik karakter okunuyordu. Memurların hepsi heyecanla yere kapandı, "Padişahım çok yaşa!" nidalarıyla yeri göğü inlettiler.

İmparator yüzünde bir gülümsemeyle bu işte emeği geçen

Fujian yetkililerine ve Zhen ailesine ödülleri dağıttı; ardından kutlama için saray ziyafeti verileceğini ilan etti. Memurlar şükranlarını sundular. O gece ziyafetten sonra Zhen ailesinin başarısından söz edilirken konu ister istemez Pei Youan'a geldi.

Bu mühür, vaktiyle Genç İmparator'un ölümüyle kaybolmuştu. Shun'an Kralı'nın hüküm sürdüğü yıllarda gizlice her yerde aranmış ama izine rastlanmamıştı. Bunca yıldır pek çok kişi mührün Genç İmparator tarafından götürüldüğüne inanıyordu. Şimdi mührün bir "kutlu alamet" olarak bu kadar görkemli bir şekilde İmparator'a sunulması, onun meşruiyetini tüm dünyaya ilan etmesini sağlamıştı. Bu az bir hizmet değildi. Kendi aralarında konuşurlarken herkes Pei Youan'ın şansına imreniyordu; kendisi uzaklarda, güneybatıda olsa bile İmparator'un gözünde yine büyük bir itibar kazanmıştı. Döndüğünde kim bilir nasıl ödüllendirilecekti.

O gece ziyafet bittikten sonra İmparator saraya döndü; adımları hafifçe sendeliyordu, belli ki biraz fazla içmişti. Yatağa uzanır uzanmaz gözlerini yumup derin bir uykuya daldı.

İmparator yanına hiçbir cariye çağırmamıştı; aslına bakılırsa saraya girdiklerinden beri cariyeleri çok nadir kabul ediyordu, Veliaht azledildikten sonra ise bir kez bile çağırmamıştı. Li Yuangui bunu herkesten iyi biliyordu. İmparator'un son zamanlardaki kederini bildiği ve bu gece de alkollü olduğu için içi rahat etmemiş, bizzat nöbet tutmaya karar vermişti.

Gece yarısına doğru, saat kulesinden üçüncü nöbetin vuruşları duyuldu. Li Yuangui'nin de uykusu gelmişti. İmparator'un mışıl mışıl uyuduğunu görünce oturduğu yerden kalktı, belini kütletti ve tam yatak odasından çıkacaktı ki yataktan belli belirsiz bir sayıklama duydu: "A-Jing... A-Jing..."

Li Yuangui kaskatı kesildi, hemen kapıya baktı; dışarıda nöbet tutan iki küçük hademenin sütunlara yaslanıp uyukladığını görünce rahat bir nefes aldı. Hemen yatağın yanına gidip fısıldadı: "Hünkarım."

Xiao Lie gözlerini açtı, bakışları bir an boşluğa daldı, sonra yavaşça doğruldu. Bir süre öylece durduktan sonra alçak sesle

sordu: "Kaçınıcı nöbet?"

"Hünkarım, üçüncü nöbet geçeli çok olmadı. Susadınız mı? Size su getireyim."

Xiao Lie suyu aldı, bir dikişte bitirdi ve tekrar yattı, bir daha kıpırdamadı.

Li Yuangui bir süre başında bekledi; İmparator'un sırtı hareketsizdi, tekrar uyuduğunu sanıp parmak uçlarında tam çıkacaktı ki arkasından boğuk bir ses geldi: "Ci'en Tapınağı'na gitmek istiyorum."

Eğer bu gece giderlerse, bu İmparator'un başkente girdiğinden beri Ci'en Tapınağı'na yaptığı üçüncü gece ziyareti olacaktı.

Li Yuangui bir an duraksadı, sonra eğilerek cevap verdi: "Emredersiniz hünkarım."

—

Pei Youan Ci'en Tapınağı'na vardığında dördüncü nöbet yeni geçmişti; uzun gecenin en karanlık, en sessiz anıydı.

Her yer derin bir sessizliğe gömülmüştü.

Avlunun kapısında durdu, Li Yuangui'ye biraz şaşkınlıkla baktı.

"Pei Bey, içeri girin, hünkarımız sizi içeride bekliyor."

Li Yuangui ona eğilerek selam verdi ve biraz geri çekildi.

Pei Youan hafifçe tereddüt etti, içindeki o tuhaf hissi bastırarak aralık kapıyı itti ve içeri girdi.

Avluda kimse yoktu; o gece İmparator'la konuştuğu odadan loş bir ışık sızıyordu.

İşığa doğru yürüdü, kapıyı açtı. Masanın üzerinde bir ruh levhası duruyordu, önündeki buhurdanlıktan ince bir duman yükseliyordu. İmparator kapıya arkası dönük durmuş, sanki uzun süredir o levhaya bakıyormuş gibi dalıp gitmişti.

Pei Youan diz çöküp selam verdi. Xiao Lie yavaşça arkasını döndü, kalkmasını işaret etti; ona uzun uzun baktı, tek kelime etmedi.

İmparator'un yüzü solgundu, gözlerinde içkinin verdiği

kızarıklıklar vardı ama bakışları çok derindi. Ona öylece bakarken, o sert yüz hatları yavaş yavaş yumuşamaya başladı.

Pei Youan'ın içindeki tuhaf his iyice kuvvetlenmişti.

Masanın üzerindeki levhaya baktı; üzerindeki isim, halası öldükten sonra Göklerin Şanı İmparatoru tarafından verilen resmi unvan değildi. Sadece "Pei Hanedanı'ndan Wenjing'in Ruh Makamı" yazıyordu. Şaşırarak duraksadı: "Hünkarım, gecenin bu vaktinde bu kulunuzu buraya neden çağırdınız?"

Xiao Lie başını levhaya çevirerek konuştu: "Youan, buraya gel... Öz annenin önünde diz çöküp selam ver."

Pei Youan'ın bedeni kaskatı kesildi. Bakışları levhadan Xiao Lie'ye, sonra tekrar levhaya kaydı: "Hünkarım, buraya gelmişken halamın levhası önünde dua etmek boynumun borcudur. Ancak bu sözleriniz... Gerçekten anlaşılır gibi değil. Ne demek istediğinizi kavrayamıyorum."

"Youan, sen Muhafız Dükü'nün oğlu değilsin. O senin dayındır. Senin öz baban benim!"

Xiao Lie her kelimenin üzerine basarak söylemişti.

Pei Youan'ın bakışları aniden donakaldı.

“Youan, bu meseleyi ömrüm yettiğince senden saklamak niyetindeydim. Lakin şimdi vaziyet değişti. Uzun uzun düşündüm ve bilmenin daha hayırlı olacağına karar verdim; ta ki baba-oğul arasındaki bu yanlış anlaşılmalara derinleşmesin, gönül düğümleri çözülsün. Bu yüzden seni bu gece buraya çağırdım...”

“Annen Pei Wenjing'dir, baban ise benim. Bu hakikattir. Bana inanmalısın.”

Xiao Lie'nin sesi kesildiğinde oda mezar sessizliğine büründü.

Uzun bir süre Pei Youan karşıdaki adama bakakaldı; ne kımıldadı ne de ağzını açtı.

“Haşmetmeapları herhalde şarabın tesiriyle henüz ayılmamışlar. Kulunuz müsaadenizi ister,” dedi aniden. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, arkasını dönüp büyük adımlarla çıkmaya yeltendi.

Xiao Lie bir hamlede öne atılıp kapıyı tuttu.

“Youan! Dinle beni! Annenle biz çocukluk aşkıydık. Bunu geçen sefer burada karşılaştığımızda da anlatmıştım. O kadar zarif, o kadar zeki bir kadındı ki... Onu canımdan çok sevdim. Kendi kendime yemin etmiştim; eğer bu hayatta onunla evlenmek nasip olursa, ömrüm boyunca sadece ona sadık kalacaktım. O yıl ben on yedi, o on beş yaşındaydı. Reşit olma töreni yapılmıştı, tam babam İmparator Hazretleri'nden onu isteyecektim ki sınırdaki barbarlar saldırıya geçti. O zamanlar gençtim, kanım kaynıyordu; bir kahramanlık yapıp döneyim, sonra isterim diye düşündüm. Yaşlı General Pei ile birlikte sınırı gitmek için izin istedim. O vakitler Veliaht Dük de ordudaydı, omuz omuza savaştık, iki kardeş gibiydik. Savaş çok çetin geçti. Barbarlar otuz bin süvariyle saldırdılar, bir yıldan fazla sürdü.

Kar bastırıp erzakları kesilince geri çekildiler. Tam o sırada acı haberi aldım; babam ağır hastaydı ve ağabeyim Veliaht Prens, babamdan anneni istemişti. Babam da hükmünü vermiş, onu ağabeyimle evlendirmişti. Belki de vaktinin az kaldığını biliyordu, devletin anasız kalmamasını istiyordu. Nikâhtan kısa süre sonra düğün yapıldı. Ben her şeyi göze alıp geri döndüğümde, o artık bir başkasının zevcesiydi. Babam da hakka yürümüştü. Ölmeden önce beni Yunzhong Kralı ilan etmiş ve benim için de büyük bir aileden bir kız seçmişti...”

Xiao Lie durdu, bakışları kederle masanın üzerindeki nilüfer kaidesine takıldı.

Lamba ışığı titriyor, tütsü dumanı bir sicim gibi göğe yükseliyordu. Nilüferin önünde bir an için birbirine dolanmış beyaz bir sis bulutu oluşturup sonra yavaşça dağılarak yok oldu.

“Babamın vefatından kısa süre sonra Yunnan’a gittim. Anneni bir daha hiç görmedim, bu dünyada kavuşamayız sandım. Sonra başkentte salgın hastalık yayıldığını duydum. Annen de ne yazık ki hastalığa yakalanmış ve tek başına buraya, iyileşmesi için gönderilmişti. Durumu çok ağırdı. Haberi alınca içim yandı, Yunnan’dan yerli ilaçlar alıp gizlice buraya geldim. Yarım yıl boyunca gizli gizli ona refakat ettim. İyileştiğinde gitmek zorundaydım ama senden sonra hamile kaldığını asla tahmin edemedim...”

Xiao Lie derin bir nefes alıp başından beri kaskatı kesilmiş, tek kelime etmeyen Pei Youan’a baktı.

“Youan, bunu bir anda kabul etmenin zor olduğunu biliyorum. Kaderin bir oyunu bu. On altı yaşındayken seni o ceset yığınlarının arasından çekip çıkardığım anı hatırlıyor musun? O an dünyalar benim olmuştu; tek düşündüğüm, göklerin nihayet bana acıdıydı. Wenjing gitmişti ama bana kendi kanından, canından seni bırakmıştı. Sana gözüm gibi bakmalıydım; sen yanımda olduğun sürece sanki annen de yanımdaydı...”

“Size bir sorum var,” dedi Pei Youan aniden sözünü keserek. “Halam... Madem salgından ölmedi, nasıl öldü?”

Xiao Lie'nin kederi daha da derinleşti.

“O vakit de yanında değildim. Babaannen vefat etmeden evvel onu görmeye gitmiştim. Onun dediğine göre, sen doğduktan sonra kanaması durmamış...”

Sesi titredi, sustu.

“Lohusa kanamasından mı öldü?” diye sordu Pei Youan, gözlerinde yavaş yavaş kan çanakları oluşurken. Dişlerini sıktı.

Xiao Lie, yüzü acıyla çarpılmış olan Pei Youan’a baktı; kendi gözlerinde de yaşlar birikmeye başlamıştı.

“Annen vefat edince dayın seni evlat edindi. Benim senden haberim olduğunda sen çoktan Veliaht Dükalık evinin büyük oğlu olmuştun. Seni yanıma almamın imknı yoktu, sadece uzaktan takip edebildim. Youan, yüzün annene ne kadar çok benziyor... Zekn, yeteneğin de ondan miras. Bilmezsin, sen daha gencecik bir delikanlıyken adın başkentte dilden dile dolaşırdı; yanına gelemezdim ama iim nasıl bir gururla, nasıl bir hasretle dolardı. Gece gündüz seninle olan, sana hocalık eden dayını ne kadar kıskanırdım bir bilsen...”

“Bir sorum daha var. O gece... Kendi rızasıyla mı oldu, yoksa onu zorladınız mı?”

Pei Youan bir kez daha Xiao Lie'nin sözünü kesti.

Xiao Lie, Pei Youan'ın keskin bakışlarıyla karşılaşınca uzun süre sessiz kaldı. Başını çevirip tekrar nilüfer kaidesine baktı.

“Neden konuşmuyorsunuz?” Pei Youan'ın yüzü iyice buz kesti.

“Youan...” Xiao Lie gözlerini yumdu.

“Annenin aziz ruhuna leke sürmeye cüret edemem... Her şey benim hatamdı. O gece haddi aşan bendim...”

“nk artık ona leke sürecek yüzünüz yok!” dedi Pei Youan aniden sert bir sesle.

Xiao Lie donakaldı, sonra endişeyle atıldı: “Youan, dinle beni! Buraya geldiğimde niyetim halisti; sadece iyileşmesi için dua ediyordum. Lakin o gece, ayrılık vakti gelip atınca, bir anlık...”

Sustu.

“Demek aşk bahanesiyle haddinizi aştınız? O bencil arzularınız peşinde koşarken, halamı bir an olsun düşündünüz mü? O haliyle, o ruh haliyle size nasıl karşı koyabilirdi? İster zorlamış olun, ister o size kanıp razı gelmiş olsun; eğer dediğiniz gibi ona değer verseydiniz, bunun ne kadar yanlış olduğunu bilir, ona bunu yapmaya kıyamazdınız!”

“İnsanı insan yapan; hürmeti, hicabı ve iradeyi bilmesidir. Aksi halde hayvandan ne farkı kalır?”

Pei Youan’ın göz pınarları kızarmış, sesi hafifçe titremeye başlamıştı.

Xiao Lie öylece kalakaldı. Pei Youan’a bakarken gözyaşları süzüldü. Uzun bir süre sonra başını salladı: “Haklısın, sövdüğün kadar varım; bir hayvandan farkım yoktu. Bunca yıl, o geceki o vahşi hareketimi her hatırladığımda pişmanlıktan kavruldu. Eğer benim hatam olmasaydı, annen bu kadar erken göçüp gitmeyecekti. Şimdi Wenjing gitti, ona olan borcumu ödeyemem ama şükür ki sen varsın. Youan, bilemezsin, ne kadar çok isterdim...”

Xiao Lie, Pei Youan’a doğru bir adım attı, elini uzatıp kolunu tutacak gibi oldu.

“Annemin canı pahasına alınan bir hayatı yaşamaktansa, bu dünyaya hiç gelmemiş olmayı yeğlerdim!” dedi Pei Youan soğuk bir sesle.

Xiao Lie’nin yanından geçip o sunağın önüne gitti. Nilüfer kaidesine bir süre baktı, diz çöküp üç kez yere kapandı. Sonra ayağa kalktı, kapıyı açıp çıktı.

Xiao Lie peşinden atıldı, arkasından bağırdı: “Youan! Annene karşı günah işledim, sana karşı da günahkârım! Bunları bu gece sana anlattım ki baba-oğul bir olalım! Ben senin babanım! Annen seni binbir zahmetle dünyaya getirdiğine göre, bizim bugün bu halde olmamızı istemezdi! Kararımı verdim, bu imparatorluk, benden sonra...”

Pei Youan aniden durdu. Arkasına dönüp peşinden gelen Xiao Lie’ye baktı; gözlerinin derinliklerinde sanki ince bir kan sızıntısı vardı.

Xiao Lie zıncı diye durdu, tek kelime etmeye cesaret edemedi.

“Benim babam Pei Xian’dır! Büyük Wei Devleti’nin sarsılmaz direği, birinci derece Veliaht Dük Pei Xian! Haşmetmeapları lütfen sözlerine dikkat etsinler. Kulunuz müsaadenizi ister!”

Her bir kelime dişlerinin arasından döküldü. Sözü biter bitmez arkasını döndü, avlu kapısından çıkıp gecenin karanlığında kayboldu. Bir kez bile ardına bakmadı.

Xiao Lie iki adım daha attı ama sonra durdu. Karanlığa bakarken nefesi ağırlaşmıştı, bütün vücudu hafifçe titriyordu.

Li Yuanguı aceleyle karanlıktan çıkıp İmparator’un koluna girdi, ağzını açmaya cesaret edemedi.

Xiao Lie, o zifiri karanlık altındaki ıssız avluda, öylece uzun süre bekledi.

—

Gün yavaş yavaş ağarıyordu. Binlerce li ötedeki Quanzhou’da o sabah Zhen hanesinde büyük bir telaş vardı; Jiafu’yu başkente uğurluyorlardı.

Jiafu bu kararını ailesine açıkladığında, herkes daha yeni bulunan "göksel alametin" sevincini yaşıyordu. Madam Meng, kızının aniden başkente dönmek istediğini duyunca hem şaşırmış hem de üzülmüştü. Damadının şu an başkentte olmadığını, giderken de özellikle tembihlediğini hatırlatıp Quanzhou’da kalmasının daha güvenli olacağını söyledi. Ancak Jiafu, kayınvalidesine hizmet etmesi gerektiğini bahane ederek gitmekte ısrar edince, Madam Meng daha fazla engel olamadı ve yol hazırlıklarını başlattı. Zhen Yaoting kız kardeşine bizzat eşlik etmek istediye de Jiafu, evin ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek onu vazgeçirdi. Sonunda en güvenilir kâhyalardan birini yanına verip yola çıkardılar. Madam Meng, Zhen Yaoting ve Yuzhu ile vedalaşıp ayrıldılar.

Arabaya bindiği an Jiafu’nun yüzündeki gülümseme silindi, uzaklara daldı. Araba şehir kapısından çıkıp posta yoluna girdiğinde aniden durdu. Kâhya, birinin yolu kestiğini söyledi.

Jiafu başını dışarı uzattığında Yang Yun’u gördü. Yang Yun hızla yanına gelip selam verdi: “Hanımefendi, Efendimiz sizin

Quanzhou'da kalmanızı emretmişti. Lütfen Efendimizin sözünü dinleyin ve beni de zor durumda bırakmayın.”

Jiafu gözlerini ona dikti: “Sana bir sorum var. Geçen gün bizim tersanede kazı yaparken çıkan o şey... Onu sen mi ayarladın?”

Geçen gün Zhen ailesinin tersanesinde işçiler kazı yaparken bir mühür bulmuşlardı. Sonunda bunun yıllardır kayıp olan İmparatorluk Mührü olduğu anlaşılmış, tüm şehir çalkalanmış, Zhen ailesi sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı.

Jiafu haberi duyar duymaz bunun Pei Youan'ın bir planı olduğunu tahmin etmişti. İçindeki huzursuzluk daha da artmışken nasıl kalabilirdi?

Sorusuna Yang Yun sessiz kalınca Jiafu acı bir gülümsemeyle devam etti: “Efendin ne dolaplar çeviriyor bana anlatmıyor, sana sorsam sen de söylemezsin biliyorum. Seni zorlamayacağım. Lakin bu yollar sadece efendinin malı değil; ben o başkente gideceğim! Eğer gitmemi istemiyorsa, gelsin bizzat kendisi durdursun. O gelmiyorsa, ben ona gidiyorum!”

Sözünü bitirip perdeyi kapattı ve kâhyaya devam etmesini emretti.

Araba posta yolunda hızla ilerlerken arkasında toz bulutları bırakıyordu.

Arabanın uzaklaştığını gören Yang Yun'un elinden bir şey gelmedi. Onu korumak zorundaydı, bu yüzden atına atlayıp peşlerine düştü.

Jiafu, yanındaki Tanxiang'a bohçasını getirmesini söyledi. İçinden o gün Yang Yun'un getirdiği mektubu çıkardı. İçindeki kâğıda bir kez daha baktı, sonra yavaşça ikiye, dörde, sekize böldü... Tanxiang'ın şaşkın bakışları altında kâğıdı paramparça edene kadar devam etti. Sonunda elini pencereden dışarı uzatıp parmaklarını gevşetti.

Küçük kâğıt parçaları posta yolunun sert rüzgârıyla bir anda dört bir yana savruldu, birer kelebek gibi havada uçuşup tarlaların arasında gözden kayboldular.

Tam üç gündür İmparator ortalıkta görünmüyordu.

Bu üç gün boyunca ne bir meclis toplanmış ne bir devlet işi görüşülmüş ne de tek bir vezir hakanın yüzünü görebilmişti. Sunulan arzuhaller ve raporlar ise bir türlü onaylanıp geri dönmüyordu.

Saray erkânı, İmparator'un çalışma azmini bilir; hasta olsa bile devlet işlerini asla aksatmadığını hatırlardı. Tahta çıktığından beri böyle bir durumla ilk kez karşılaşılıyordu. Baş kâhya Li Yuangui'ye sorduklarında, o sadece "Hünkârımız önceki gece üşütmüşler, kendilerini iyi hissetmedikleri için istirahatete çekildiler," diyordu. İlk gün bu açıklama yetti ama ikinci gün dedikodular başladı. Üçüncü güne gelindiğinde ise ortalık iyice karıştı. Sonunda nüfuzlu birkaç devlet adamı, hakanın halini sormak üzere çalışma odası önünde beklemeye başladı. Uzun bir bekleyişin ardından Li Yuangui dışarı çıktı, endişeli kalabalığı yatıştırdı ve İmparator'un fermanını ilettili: Yarın sabah huzura kabul başlayacaktı. Herkes derin bir nefes aldı.

Li Yuangui gidenlerin arkasından bakıp yavaşça yatak odasına girdi.

Odada kimse yoktu; tüm hizmetkârlar dışarı çıkarılmıştı. Kat kat perdeler inmiş, gündüz vakti olmasına rağmen içerisi zifiri karanlığa bürünmüştü.

Li Yuangui parmak uçlarında yürüyerek odanın derinliklerine, ejderha işlemeli yatağın yanına vardı. Eğilip perdelerin arasından fısıldadı: "Hünkârım, herkes gitti."

Perdelerin arkasından ses gelmedi.

Li Yuangui bir süre bekledikten sonra nihayet cesaretini toplayıp perdeyi hafifçe araladı.

Ekim ayının başıydı; öğle güneşi altında yürüyen biri terlerdi ama İmparator baştan aşağı kalın bir yorgana sarılmış, yatakta

oturuyordu. Sadece yüzü görünüyordu; gözlerini bir noktaya dikmiş, heykel gibi kıpırtısız duruyordu.

Karanlıkta gözleri iki kara çukur gibi görünüyor, ifadesi insanı ürpertiyordu.

Li Yuangui tekrar seslendi: "Hünkârım, vezirler gitti. Yarın sabah huzurunuz var, müsaade buyurun bir hekim çağırayım, size bir kuvvet şurubu hazırlasın..."

"Hasta değilim. Onca yıl neler atlattım, bu kadarcık şeyle ölmem... Söyle bana, o zindanda ne yapıyor?"

"Pei Efendi hiçbir şey yapmıyor..." diye fısıldadı Li Yuangui.

İmparator acı bir kahkaha attı: "Anladım! İnatçı herif... O geceki onca çabam boşa gitti!"

Yavaşça başını çevirdi, sesi boğuk çıkıyordu: "Ben ona içimi açtım, bana sadık olsun, baba oğul bir olalım istedim; o ise bana böyle davranıyor, onurumu zerre saymıyor! Ben bu ülkenin hakaniyim, benim bir gururum var! Söyle Li Yuangui, onun cezasını nasıl vereyim?"

Li Yuangui'nin gözlerinden yaşlar boşaldı, koluyla silip diz çöktü: "Hünkârım, canınız sağ olsun, kendinizi böyle yıpratmayın. Pei Efendi'ye biraz daha zaman verin; baba oğul bağı, kan bağı nihayetinde ağır basacaktır. Elbet sizin yüceliğinizi anlayacaktır."

İmparator onu duymuyor gibiydi. Bir süre sonra soğuk bir gülümsemeyle, "Benim iyiliğimi kötülük belledi. Neyse... O kadının hatırına ona son bir şans daha vereceğim. Eğer hâlâ aklı başına gelmezse, öbür dünyada o kadının sitemine katlanmak pahasına, böyle bir oğlum olmadığını kabul edeceğim!"

Li Yuangui irkildi: "Hünkârım, niyetiniz nedir?"

"Önce şu raporları onaylayacağım!"

İmparator bir gündür üzerinden çıkarmadığı yorganı savurup attı, yataktan fırladı. Saçları darmadağınık, üzerinde sadece beyaz bir içlik vardı. Ayakkabılarını bile giymeden, çıplak ayakla sarayın buz gibi mermer zeminine basarak büyük adımlarla yürümeye başladı. Geniş kolları rüzgârda savruluyordu.

Gençliğinde yakışıklı ve gururlu bir adamdı; şimdi yaşlanmış, hırçın ve karanlık birine dönüşmüştü. Üzerinde hükümdarlık kaftanı olmamasına, perişan haline rağmen omuzları hâlâ dikti. Arkadan bakıldığında, dünyevi dertlerden elini eteğini çekmiş bir meczubun pervasızlığına sahipti.

Li Yuangui bir an donup kaldı, sonra ayakkabıları kapıp peşinden koştu: "Hünkârım, ayaklarınız üşüyecek, müsaade edin giydireyim..."

Gece yarısı, rüzgârın uğultusuyla birlikte Batı Bahçesi'ndeki gizli zindanda ışıklar titriyordu. Pei Youan, hücresinin köşesindeki samanların üzerinde yan yatmış, duvara bakıyordu.

Derken dışarıdan ayak sesleri duyuldu. Sesler yaklaştı, tam hücresinin önünde durdu. Kilidin gıcirtısıyla birlikte biri içeri girdi.

Pei Youan gözlerini açtı, yavaşça arkasına baktı. Yerinden doğrulup kıyafetini düzeltti ve diz çökerek karşısındaki gölgeye selam verdi.

Xiao Lie'nin yüzünün yarısı loş ışıkta aydınlanmış, diğer yarısı karanlıkta kalmıştı. Gözleri bir parlayıp bir sönüyordu.

"Youan, on altı yaşından beri yanımdasın. On yıl oldu. Bu on yıl boyunca dertlerime ortak oldun, gece gündüz beraberdik. Şimdi baban olduğumu biliyorsun; bana karşı gerçekten zerre kadar evlatlık sevgisi duymuyor musun?"

Xiao Lie'nin sesi derinden ve ağır geliyordu.

Pei Youan cevap verdi: "Hünkârım, bu kulunuzun canını yıllar evvel siz kurtardınız. Bunca yıl sizin için yaptığım her iş, hem can borcumun gereği hem de bir tebaanın sadakatiydi. Siz tüm halkın imparatorusunuz, dolayısıyla herkesin babası sayılırsınız. Halkın sevgisini kazanmak hükümdarlık yoludur; Wuding'de geçirdiğiniz o yirmi yılın, çektiğiniz çilelerin karşılığı ancak böyle verilir."

Xiao Lie'nin gözleri seğirdi, derin bir nefes aldı: "Güzel. Madem meseleyi hakan ve tebaası arasına indirgedin, ben de hakanın olarak sana son bir şans veriyorum."

"Söyle bana, devrik imparator meselesinde hâlâ söyleyecek sözün yok mu?"

Pei Youan bir an sessiz kaldı: "Hünkârım, bu kulunuzun söyleyecek sözü yoktur."

Xiao Lie'nin nefesi ağırlaştı, ellerini sıkı; damarları derisinin altında birer solucan gibi kabardı.

"Ölümden gerçekten hiç korkmuyor musun?"

"Korkarım. Lakin hakanın gazabı da lütfu da başım üstünedir."

Xiao Lie'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Titreyen parmağıyla diz çökmüş Pei Youan'ı işaret ederek sesi çatallanmış bir halde bağırdı: "Ne hakan tanırırsın ne baba! Ne sadakatin var ne hürmetin! Benim yanımda senin gibi asilere yer yok! Seni yıllar evvel Suye Şehri'nden ben getirdim, şimdi oraya geri dön! Artık ödeştik, birbirimizde hakkımız kalmadı!"

Sözünü bitirir bitirmez hışımla arkasını döndü, pelerini savurarak zindanın karanlık koridorunda kayboldu.

Pei Youan olduğu yerde dik durmaya çalıştı ama yüzü bembeyaz kesildi. Sırtı yavaşça büküldü, alnını buz gibi toprağa yasladi. Kıpırtısız kaldı.

Birden boğazında metalik bir tat hissetti. Yavaşça doğruldu, günlerdir göğsünde biriken o koyu renkli kanı geri yuttu. Samanların üzerine oturdu ve gözlerini yumdu.

—

Birkaç gün sonra, tüm Büyük Wei sarayı gizlice yayılan bir haberle çalkalanmaya başladı. Kimsenin devlet işlerine bakacak hali kalmamıştı; herkes İmparator'un yüzünden bir ipucu yakalamaya çalışıyordu.

O üç günlük sessizliğin ardından İmparator eski haline dönmüştü; her sabah meclisi topluyor, en ufak ayrıntıyı bile sorguluyordu. Kim bir hata yapsa anında azarlanıyordu. Devlet adamları diken üstündeydi.

Kimse o fısıltıların gerçek olduğuna inanmak istemiyordu.

Birkaç gün önce, şafak vaktinde, birinin iki yaşlı asker eşliğinde sarayın kuzey kapısından çıktığı görülmüştü.

Başkentte Pei Youan'ı tanımayan yoktu. Söylenenlere göre o adam Pei Youan'a tıpatıp benziyordu; tek farkı üzerinde o asil mor kaftanı değil, sıradan bir halk giysisi olmasıydı. Şehirden çıkar çıkmaz kuzeye yönelmişti.

Ardından bir haber daha geldi: Pei Youan, atanmış olduğu Jingxiang bölgesine hâlâ varmamıştı. Dedikodular iyice yayıldı.

Söylenenlere göre Pei Youan görev yerine giderken bilinmeyen bir sebeple emre itaatsizlik etmiş, İmparator'u gazaba getirmişti. Hakan da onu rütbelerinden mahrum edip ceza olarak kuzey sınırına sürgüne göndermişti.

İşin aslı neydi, İmparator neden bunu resmen duyurmamıştı, kimse bilmiyordu. Bir gün Liu Jiushao ve Anyuan Markizi huzura çıkıp "Pei Efendi devletin direğidir, bir suçu varsa yargılanmalıdır," diyerek gerçeği sormaya yeltendiler. İmparator öyle bir gürledi ki ikisini de huzurundan kovup üç aylık maaşlarını kesti. O günden sonra sarayda kimse ağzını açamadı; "Pei Youan" ismi anılması yasak bir kelimeye dönüştü.

Güz sabahının serinliğinde, ufuk yeni ağarırken, yol kenarındaki söğütler boyunlarını bükmüş, sazlıklar rüzgârda savruluyordu. Pei Youan, yanındaki yaşlı askerlerle yoluna devam ediyordu.

Şansları yaver giderse birkaç güne kuzeye giden askeri ikmal birliğine rastlayabilirlerdi.

Öndeki köprüye yaklaştıklarında, arkadan bir arabanın tekerlek sesleri duyuldu. Yaklaşan küçük, mütevazı bir arabaydı. Durduğunda içinden sade giyimli bir kadın indi, kolunda bir bohçayla ona seslendi.

"Efendim, bir hanım peşinizden geliyor!" dedi askerlerden biri.

Pei Youan duraksadı, yavaşça arkasına döndü.

Chi Hanzhen nefes nefese yanına geldi. Durduğunda elindeki bohçayı sıkıca kavradı, gözlerini ona dikti.

Askerler birbirlerine bakıp biraz kenara çekildiler.

"İyisinizdir umarım?" dedi Pei Youan, her zamanki nazik ve

mesafeli tavrıyla.

Chi Hanzhen nefesini düzene sokmaya çalışırken onun zayıflamış yüzüne baktı, gözleri doldu.

"Pei Efendi, haberinizi aldım. Kardeşimi güvenli bir yere yerleştirdim. Sınır boyları soğuk ve çetindir; müsaade edin sizinle geleyim. Başka bir niyetim yok, sadece yanınızda olup size hizmet etmek isterim. Köleniz, cariyeniz olmaya razıyım; bu ömürde başka muradım yoktur."

Pei Youan'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi: "Nezaketiniz için müteşekkirim. Lakin ben bir suçluyum, bu bir sürgün. Hünkârımızın emriyle ailemin bile yanımda gelmesine izin yok; gizlice gelerseniz suçunuz katlanır. Lütfen geri dönün."

Arkasını döndü.

"Pei Efendi—"

Chi Hanzhen birkaç adım daha attı.

"Kutsal metinlerde der ki; koca bir nehir aksa da insana bir kadeh su yeter. Benim ömrümde, refikam iki yıl boyunca yanımda oldu; bu benim şansımdır, muradıma erdim. Siz geri dönün!"

Pei Youan arkasına bakmadan büyük adımlarla yoluna devam etti.

Chi Hanzhen olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini o dik duruşlu, vakur gölgeye dikti.

O gölge bir bambu, bir çam ağacı gibi dimdikti. Sabah rüzgârı giysilerini savururken, Pei Youan yolun sonunda yavaş yavaş gözden kayboldu.

"Karım Fu'er. Bugüne dek yazdığım her mektuba 'Yazımı görmek yüzümü görmek gibidir' diyerek başlardım; lakin bu mektubun yüzüne hiç açılmamasını dilerdim. Seni özlemediğimden ya da yüzünü görmek istemediğimden değil; eğer bu mektubu okuyorsan, bu benim acizliğimden, sana verdiğim sözü tutamamış olmamdandır.

"Yaz ortasındaki o ayrılığı hatırla; için kan ağlıyordu, ben de buna dayanamayıp usulca kulağına fısıldamış, çok geçmeden seni yanıma aldıracağımı söylemişim. O zamanlar içimde hâlâ bir umut kııntısı vardı, kaderin bize merhamet etmesini diliyordum. Ancak bu gece, vakit artık sonbahar; güneybatının bu ücra köşesinde, köhne bir odada eriyen mumun ışığında, gecenin sessizliğini bölen ve sabahı müjdeleyen su saatinin damlalarını dinlerken, artık kendimi kandıramayacağımı anladım ve kalemi elime aldım.

"Normalde kalemi elime aldığımda binlerce kelime bir çırpıda dökülürdü; lakin bu gece, şu an, mürekkeğim dondu, düşüncelerim tılandı. İçimden geçen binlerce söze rağmen, bunları kâğıda nasıl dökeceğimi bilemiyorum.

"İki yıl önce Chengjiang Eyaleti'ndeki o geceyi hatırla; tıpkı bu geceki gibi, posta konağında yapayalnız yatıyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde uyku tutmamış, kalkıp lambanın ışığında kitap okumaya başlamışım. Birden senin sesini duyduğumu sandım, rüya gördüğümü düşündüm. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda, üstün başın darmadağınık, ayakların çıplak, saçların birbirine karışmış bir halde, tıpkı ürkmüş bir tavşan gibi önüme fırlamış, kollarıma atılmış ve uzun süre beni bırakmamıştın. O an şaşkınlıktan ne yapacağımı bilememiş, bu durumu tuhaf bulmuştum. Ancak şimdi dönüp baktığımda, o gece benim bu hayattaki mutluluğumun başlangıcıymış; her anı gözümün önünde, kokun hâlâ burnumda tütüyor.

"Çocukluğumdan beri yüzlerce filozofun eserlerini okudum, bilgelerin öğütlerini ezberledim; her zaman saygılı oldum, zihnimde hiçbir kötü düşünceye yer vermedim. Lakin, yazılar beni ne kadar bilgeleştirse de, kurallar beni ne kadar sınırlasa da, aklımı başımdan alan tek kişi sen oldun.

"Wuding'de aynı çatı altında geçirdiğimiz o birkaç ayı hatırla; senin o binbir türlü kurnazlığını sevmediğimi söyler, seni sık sık azarlardım. Oysa şimdi itiraf edebilirim ki, o zamanlar bile bu durumun tadını çıkarıyor ama bunu kendime bile itiraf edemiyordum. Evlendiğimiz o günlere, paravanın ardındaki o sıcaklığa, yatağımsızdaki o fısıldaşmalara gelince... İyice düşündüğümde, her şeyin ne kadar kusursuz olduğunu anlıyorum.

"Han Kitabı'nda yazar; Liang Hong her eve döndüğünde, karısı ona yemeğini sunarken tepsiyi kaş hizasına kadar kaldırarak saygısını gösterirmiş ve bu, çağlar boyu dillere destan olmuş. Ancak ben Liang Hong'a imrenmiyorum; ben senin o pervasız, şımarık hallerini seviyorum. O zamanlar bunlardan hoşlanmadığımı düşünsem de, şimdi dönüp baktığımda, bunların aslında ne kadar ulaşılmaz olduğunu görüyorum. Bu hayatta senin o cilveli hallerini bir daha göremeyeceğimi, bana 'Büyük Kuzen' diye seslenişini bir daha duyamayacağımı bilmek, içimde iliklerime kadar işleyen bir pişmanlık bırakıyor.

"Babam ben küçükken kardeşlerime ve bana, erdemli bir insan olmanın kolay olmadığını, doğru yoldan sapmamayı, ahlak ve kurallara uymayı öğütlerdi; ben de buna yürekten inanırdım. Ancak bugüne geldiğimde anladım ki, dünyadaki en zor şey erdemli bir insanın yapması gerekenleri yapmak değilmiş; asıl zor olan, seninle doğru yol ve kurallar arasında bir seçim yapmak zorunda kalmakmış.

"Sonunda sözümden döndüm; sana verdiğim o sözü tutup seni güneye, yanıma alıramadım, o umutlu bekleyişini boşa çıkardım. Yarın yola çıkmalıyım, yapmam gereken bir şeyi yapacağım. Bu işin sonu muhtemelen ölüm olacak. Bu tehlikeye atılmamın sebebi şöhret peşinde koşmam ya da seni başkalarından daha az sevmem değil; sadece bu göğün ve yerin

arasında, bir insanın yapması gereken bazı şeyler vardır.

"Bugün yapacağım bu iş, benim için kaçınılmazdır; lakin sonuçta seni yüzüstü bırakmış olacağım.

"Sevgilim, sen o zamanlar bana sığınmak, benim korumam altına girmek için koşup gelmiştin. Bugün ise her ikisini birden başarmanın bir yolu yok. Seni böyle yüzüstü bıraktığım için, eğer bir gün benim ölüm haberimi alırsan, sakın kendine zarar verme; benim için boşuna çırpınma. Benim işlediğim suç, hükümdara karşı işlenmiş, affı olmayan bir suçtur.

"Bu hayatta, sarayın en yüksek mevkilerinde bulunmuş olsam da, aslında sadece yarım bir bedenden ibarettim. Karanlık ve aşağılık bir geçmişe sahip, annesi meçhul, gençliğinde adı çıkmış, uğursuz bir adamdım. Senin beni terk etmeyip iki yıl boyunca bana yoldaşlık etmen... Yaşarsam, geri kalan ömrümde bu mutluluğu anımsamak bana yeter; ölürsem de, bu zaten kaderimin bir cilvesidir. Tek pişmanlığım, bundan sonra senin huzurunu ve güvenliğini sağlayamayacak olmam. Neyse ki bazı hazırlıklar yaptım; geri kalan ömründe seni bizzat koruyamayacak olsam da, huzur içinde yaşayabileceğini, bir daha korku içinde titremene veya başkalarının elinde oyuncak olmana gerek kalmayacağını umuyorum. Bu da benim senin için yapabileceğim son şeydir.

"İlişikteki sayfa bir boşanma belgesidir. Bugün senden vazgeçtiğime göre, bundan böyle beni düşünmene gerek yoktur. Sen zeki ve büyüleyici bir kadınsın; eğer iyi birine rastlarsan, kendi yuvanı yeniden kurabilirsin. Bunu öğrenirsem, gülümseyerek mutlu olur, uzaktan senin iyiliğin için dua ederim. Söyleyeceklerim bu kadar, kendine iyi bak sevgilim.

"Sekizinci ayın yirmi yedinci geces, dördüncü nöbette You'an tarafından kaleme alınmıştır."

Pei You'an'ın bu mektubu iki kısımdan oluşuyordu; biri bu içerikti, diğeri ise Jiafu'nun o gün paramparça edip çöpe attığı boşanma belgesiydi.

Bu birkaç sayfalık kâğıdı tekrar okumasına gerek yoktu; her bir kelimesi, her bir cümlesi çoktan zihnine kazınmıştı.

Jiafu ancak bu mektubu aldıktan sonra her şeyi anlamıştı; meğer o gece, o ayrılmadan önce, kendisiyle sonsuza dek vedalaşmaya hazırlanıyormuş. Sadece o an, kendisi onun gidişinin hüznüne kapılmış, sonrasında onun o şefkatli dokunuşlarıyla aklı başından gitmiş ve onun bu farklı halini hiç fark edememişti. Daha sonra abisinden onun gitmeden önceki emirlerini ve hazırlıklarını öğrendiğinde, ardından Yuzhu da geldiğinde, tüm bunlar üst üste binince nihayet o uğursuz kokuyu almıştı.

Ancak o mektubu görmeden önce, tüm o endişeler ve şüpheler sadece birer önseziden ibaretti; içinde hâlâ bir umut kırıntısı taşıyabiliyordu.

Mektup eline ulaştığı an, Jiafu'nun endişesi ve kaygısı ne kadar derinse, ardından gelen öfkesi ve hüznü de o kadar büyük olmuştu.

Bu şeyi saklayacaktı; onu bulduğunda, kendi yazdığı bu kâğıtları yüzüne çarpacak, her bir kelimesini ona tek tek yutturacaktı!

İşte Jiafu, böylesi bir kaygı, endişe ve henüz dışa vuramadığı, vuracak yer de bulamadığı bir öfke ve hüznle, gece gündüz demeden yollara düşmüş ve nihayet o gün başkente, Pei malikânesine varmıştı.

Pei malikânesi hâlâ aynı malikâneydi ama aradan geçen sadece yarım yıldan biraz fazla bir sürede, bu dönüşünde Pei malikânesi sanki bambaşka bir yer olmuştu. Kapıda ve ön avluda tek tük hizmetkârlar vardı; içeri doğru ilerlerken kimi kaytarıyor, kimi dedikodu yapıyordu. Jiafu ve beraberindekilerin içeri girdiğini görünce telaşla karşılamaya geldiler ama yüzlerindeki ifade eskisine göre oldukça farklıydı, gizli bir tuhaflık barındırıyordu. Jiafu doğruca kendi avlusuna geçti, Xin Hanım'ın tarafına haber gönderip üzerini değiştirdikten sonra ziyarete geleceğini bildirdi. Ardından Liu Mama'yı haber toplaması için yolladı. Kısa süre sonra Liu Mama dehşet içinde geri döndü; anlaşılan Büyük Efendi Quanzhou'dan ayrıldıktan sonra güneybatıya gitmemiş, başkentteymiş ama hiç ortalıkta görünmemiş. Sonra yarım ay kadar önce, İmparator'u

öfkelenirdiği için görevden alındığı ve unvanlarının elinden alındığı dedikoduları yayılmış. Hatta bir sabah iki yaşlı askerin onu şehir kapısından çıkarıp kuzeye doğru sürgüne götürdüğünü görenler olmuş.

Jiafu'nun kalbi şiddetle çarpmaya başladı.

Pei You'an o mektupta "sonu muhtemelen ölüm olacak" dediği "yapması gereken şeyin" ne olduğundan hiç bahsetmemiş olsa da, Jiafu bunun kesinlikle Xiao Yu ile ilgili olduğunu hissediyordu.

Ancak böyle bir işe bulaşmak, "hükümdara karşı affı olmayan bir suç" olabilirdi.

Dizlerinin bağı çözüldü ama çabucak kendini topladı.

Mektubunun her satırından, Pei You'an'ın o işi yaparken en kötüsünü göze aldığı anlaşılıyordu. Oysa şimdi İmparator onu öldürmemişti.

Belki bu onun da beklemediği bir şeydi ama Jiafu bunun asıl sebebinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Görevden alınmışsa alınmıştı, umurunda bile değildi. Kuzeye sürülmüşse de korkmadan peşinden giderdi. Tek endişesi onun sağlığıydı.

Önceki hayatında da sınır ötesine gitmiş, sonra eski hastalığı nüksetmiş ve büyük ihtimalle Xiao Yintang'ın suikastına kurban giderek Suye Şehri'nde can vermişti. Bu hayatta Xiao Yintang ona bir daha zarar veremeyecek olsa da, sınır ötesinin o dondurucu soğukunda yapayalnızken onun için nasıl endişelenmezdi?

O nihayet yetişip gelmişti ama adam çoktan kuzeye sürülmüştü!

Jiafu, hemen yola çıkıp onun peşinden gitme dürtüsünü bastırdı.

Gideli yarım ay olmuştu. Kuzey o kadar büyüktü ki, tam olarak nereye sürüldüğünü, hangi yoldan gittiğini ve olayların nasıl geliştiğini bilmiyordu.

Bir ziyaret kartı yazıp aceleyle Liu Jiushao'nun konağına, Liu Hanım'a gönderilmesini emretti. Kendisi ise hiç istemese de mecburen toparlandı, üzerini değiştirdi ve Quanzhou'dan

getirdiği hediyeleri hizmetkârlara verdirerek Xin Hanım'ın tarafına geçti.

Zhou Jiao'e geçen ay doğum yapmış, bir kızı olmuştu; kırkı çikalı henüz birkaç gün olmuştu ve Xin Hanım ona karşı artık çok soğuk davranıyordu. Pei Xiuzhi ise o demir ferman sayesinde Dük unvanını geri almıştı ve normalde Zhou Jiao'e'nin yüzüne bile bakmıyordu.

Jiafu içeri girdiğinde, tam da Quan'ın avluda durup Zhou Jiao'e'nin odasının penceresine doğru bir avuç taş fırlattığını gördü. Çatır çutur sesler eşliğinde birkaç taş içeri girdi; içeriden bir bebeğin ağlama sesi ve Zhou Jiao'e'nin tiz çığlıkları, küfürleri duyuldu. Yaşlı bir hizmetçi pencereyi açıp başını dışarı uzattı. Quan arkasını dönüp kaçarken, o sırada yaklaşmakta olan Liu Mama'ya kafa atacağını hiç hesap etmemişti. Liu Mama "Ah!" diye bağırarak az kalsın sırtüstü düşüyordu; neyse ki Tanxiang atik davranıp onu tuttu. Quan'ın kendisi küçük olduğu için çarpmanın etkisiyle geriye savrulup poposunun üstüne düştü ve avaz avaz ağlamaya başladı. Sütannesı ve hizmetçiler telaşla dışarı fırladılar; Jiafu'yu görünce irkildiler, "Büyük Hanım" diyerek selam verdikten sonra Quan'ı susturmaya çalıştılar. Xin Hanım ağlama sesini duyunca hemen dışarı çıktı ve azarladı: "Size çocuğa iyi bakın demedim mi, yine ağlattınız!"

Sütanne ve hizmetçiler Jiafu'ya bakıp ağızlarını açtılar ama cevap vermeye cesaret edemediler. Quan ise Liu Mama'yı işaret ederek bağırdı: "Bu pis koca karı bilerek bana çarptı!"

Xin Hanım başını kaldırıp Jiafu'yu görünce duraksadı, yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi.

Jiafu, o çocuğa duyduğu nefreti bastırarak konuştu: "Kayınvalide, eve henüz döndüm, sizi ziyarete geliyordum. Mama da benimle birlikteydi. Tam içeri girmiştik ki, Quan'ın o odanın penceresine taş fırlatıp kaçtığını gördük. Kaçarken Mama'ya çarptı. Mama yaşlı, böyle çarpışmalara dayanamaz, az kalsın düşüyordu. Neyse ki tuttular ama Quan da yere düştü. Ne büyük günah!"

Xin Hanım sesini çıkarmadı. Arkasından on yedi on sekiz

yaşlarında, güzel yüzlü, yabancı bir kadın çıktı; kılık kıyafetine bakılırsa hizmetçiye benzemiyordu. Jiafu ve beraberindekilere dik dik baktı.

"O pis koca karı çarptı! Bilerek yaptı! Büyükanne, benim intikamımı al!" Quan yerde debelenip bağıırıyordu.

"Kalk ayağa!"

Arkasından bir kükreme koptu. Jiafu başını çevirdiğinde, Pei Xiuzhi'nin telaşla geldiğini gördü. Yanlarına vardığında yerdeki Quan'ı sertçe azarladı.

"Hem önce sen insanlara çarpıyorsun, hem de utanmadan mızımızlanıyorsun! Kalk hemen, atalar salonuna git, diz çöküp cezayı çekeceksin!"

Quan aniden ağlamayı kesti ve sıvışarak Xin Hanım'ın arkasına saklandı.

Xin Hanım kaşlarını çatarak, "Tamam, tamam, içeri geçelim de ben ona güzelce bir ders veririm," dedi ve hizmetkârlara Quan'ı odasına götürmelerini emretti. O sırada Zhou Jiao'e ağlayan bebeği kucağında tutarak odadan fırladı ve feryat etti: "Evde kimsem yok diye hepiniz beni eziyorsunuz! Bir avuç taş odamın içine fırlatıyorsunuz! Beni o kadar köşeye sıkıştırdınız ki, her şeyi yapabilirim! Ah benim zavallı kızım..."

"...Daha Büyük Hanım'ın yası bile bitmedi!" Zhou Jiao'e bu tarafa doğru bağıırmaya devam etti. "Benim haberim yok mu sanıyorsunuz, şimdiden odaya adam almaya başladınız bile..."

Birkaç ay önce Xin Hanım, Zhou Jiao'e'nin hamile olduğu için kocasına hizmet edemeyeceğini bahane ederek Pei Xiuzhi'ye Yun'niang adında yeni bir cariye almıştı. Tabii ki yaşlı hanımın bir yıllık yası henüz dolmadığı için bu cariyenin varlığı resmiyete dökülmemişti.

Zhou Jiao'e'nin bağıırışlarını duyan Xin Hanım'ın yüzü karardı ve sertçe kükredi: "Hâlâ ne bakıyorsunuz? İkinci Hanım'ı odasına götürsenize!"

Onun sözleri üzerine herkes oraya koştu; arkadaki hizmetçiler ve yaşlı kadınlar bir yandan ikna etmeye çalışıyor, bir yandan çekiştiriyor, Zhou Jiao'e'yi içeri iterek tam bir kargaşa

yaratıyorlardı.

Jiafu içindeki iğrenmeyi bastırıp Xin Hanım'ı selamladı, getirdiği hediyeleri bıraktırıp müsaade istedi. Xin Hanım soğuk bir tavırla sadece başını salladı. Jiafu avludan çıkar çıkmaz, arkasından yaşlı hizmetçilerin fısıltılarını duydu: "...Tüyleri dökülmüş anka kuşu tavuktan beterdir, şuna bak, kendini hâlâ bir şey sanıyor..."

Liu Mama da bunu duymuştu; yüzü öfkeyle kasıldı, durup hesap sormak için geri dönecekti ki Jiafu onu durdurdu ve yürümeye devam etti. Kendi avlusunun kapısına yaklaşırken arkasından aceleci ayak sesleri duyuldu. Pei Xiuzhi yetişmişti: "Yenge, abimin başına gelenlere üzülme. Bundan sonra evde huzurla yaşayabilirsin, bir şeye ihtiyacın olursa bana söylemen yeterli."

Jiafu hafifçe gülümsedi: "Zahmet etmeyin." dedikten sonra arkasını dönüp içeri girdi. Eşyaları İkinci Ev'e göndertti ama kendisi gitmedi, sadece Liu Hanım'dan gelecek cevabı bekledi. Akşama doğru Liu Hanım bizzat kendi arabasıyla çıkageldi. Jiafu onu içeri buyur etti, hizmetkârlar çay ve ikramlıklar getirdi. Jiafu gözleri dolarak konuştu: "Bugün başkente döner dönmez o olayları duydum; beynimden vurulmuşa döndüm, ne yapacağımı bilemedim. Liu Efendi kocamla her zaman iyi anlaşırdı, bu yüzden aklıma siz geldiniz. Aslında sadece sizden biraz bilgi almak, kuzeye giden kişinin gerçekten kocam olup olmadığını öğrenmek istemiştım. Sizin tehlikeyi göze alıp bizzat geleceğinizi hiç düşünmemiştim, lütfen minnetimi kabul edin."

Liu Hanım aceleyle onu tuttu ve dedi ki: "Kardeşim, bana neden yabancı gibi davranıyorsun? O zamanlar Pei Efendi olmasaydı, bugün Liu ailesi diye bir şey kalmazdı. Sana doğruyu söyleyeyim, o kişi gerçekten Pei Efendi. Ancak Haşmetmeap'ı tam olarak neyle öfkeliendirdiğini benim kocam bile bilmiyor. Geçen gün Anyuan Markisi ile birlikte Haşmetmeap'ın huzuruna çıkıp bunu sordular ama bir şey öğrenemedikleri gibi, üstüne bir de Haşmetmeap'tan azar işittiler."

Liu Hanım içini çekti: "Benim kocam bu işin içinden çıkamıyor. Daha sonra araştırdığımızda, Haşmetmeap'ın özellikle

emir verdiğini, kimsenin Pei Efendi ile birlikte gitmesine izin vermediğini, hizmetkârların bile ona eşlik etmesini yasakladığını, aksi takdirde cezalarının artırılacağını söylediğini öğrendik. Kardeşim, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Jiafu gözyaşlarını silip konuştu: "Her şeyin bir mantığı olmalı. Kocam gerçekten affedilmez bir suç işlemiş ve cezasını hak etmiş olsa bile, bu durumun herkese duyurulması gerekir ki insanların içi rahat etsin. Şimdi böyle ne idüğü belirsiz bir şekilde kuzeye sürülmüşken ben nasıl huzur bulabilirim? Haşmetmeap'ın huzuruna çıkmak istiyorum. Acaba Liu Efendi yarın benim adıma Haşmetmeap'a durumu arz edebilir mi?"

Liu Hanım hemen kabul etti, Jiafu'yu teselli etti ve biraz daha oturduktan sonra aceleyle ayrıldı. Jiafu o gece hiç uyumadı. Ertesi gün öğleden sonra Liu Hanım tekrar geldi ve Liu Jiushao'nun haberi yukarı ilettiğini, ancak İmparator'un o an hiçbir şey söylemediğini, kendisinin de üstelemeye cesaret edemediğini belirterek biraz daha beklemesini söyledi.

Bu bekleyiş yedi sekiz gün sürdü ve hiçbir haber gelmedi. Jiafu endişeden deliye dönecekti. Tekrar Liu Hanım'ı bulup Liu Efendi'den mesajı Li Yuangui'ye iletmesini, Li Yuangui ile görüşmek istediğini rica etti. Göz açıp kapayıncaya kadar birkaç gün daha geçti ama hâlâ bir hareket yoktu.

Jiafu endişeden kavrulurken o gün Li Yuangui'nin yanındaki Cui Yinshui geldi ve şu mesajı ilettili: "Manevi babam Hanımefendi'ye iletmemi söyledi; Haşmetmeap'ın öfkesi hâlâ taze, şu an görüşmek pek uygun olmaz. Hanımefendi biraz daha sabretsin, zamanla Haşmetmeap'ın öfkesi yavaş yavaş dindiğinde manevi babam bizzat Hanımefendi adına ricada bulunacakmış."

Şu an onuncu ayın sonlarıydı, başkente döneli yarım ay olmuştu. Bu yarım aylık gecikmede Pei You'an'ın nereye vardığını kim bilebilirdi? Burada havalar soğumaya başlamıştı, kuzeyi söylemeye bile gerek yoktu; on birinci ayda lapa lapa kar yağması sıradan bir şeydi. Onun yapayalnız olduğunu, yanına kışlık giysi alıp almadığını bile bilmediğini düşündü. Zaten normalde kendine bakmayı bilen biri değildi, şimdi ne halde olduğunu kim bilebilirdi? Gözyaşları bir anda boşaldı.

Cui Yinshui onun ağladığını görünce telaşla eğildi: "Hanımefendi, lütfen ağlamayın..."

Jiafu yüzünü çevirip sessizce gözyaşlarını sildi. Cui Yinshui ona bakakalmış, içi sızlamıştı. Dişlerini sıkı, etrafta kimsenin olmadığını görünce yaklaşıp kısık sesle konuştu: "Hanımefendi, bu kadar endişelenmenize gerek yok. Manevi babam da Pei Efendi'nin kuzeyin soğuğuna dayanamayacağından korktuğu için, daha önce Haşmetmeap'tan gizlice yaşlı askerlere tembihte bulunup Efendi'ye iyi bakmalarını söylemişti. Sadece Efendi bu sefer Haşmetmeap'ı gerçekten çok kızdırmış, yoksa Haşmetmeap bu kadar ileri gitmezdi. Hanımefendi biraz daha beklesin."

Jiafu'nun içi ancak o zaman biraz rahatladı. Ama böyle İmparator'un öfkesinin dinmesini beklemek... Kim bilir ne kadar sürecekti?

Dalmış düşünürken aniden aklına bir şey geldi. Hemen ayağa kalkıp Cui Yinshui'den beklemesini istedi. Gidip Pei You'an'ın eskiden evlilik nişanesi olarak verdiği o yeşim kolyeyi getirdi ve uzattı: "Cui Ağabey, lütfen geri döndüğünde benim adıma Li Ağabey'e teşekkürlerimi ilet. Ve bu eşyayı Li Ağabey'e verip, benim adıma Haşmetmeap'a sunmasını rica et."

Cui Yinshui kesenin ağzından içeri baktığında bir yeşim kolye gördü. Nereden geldiğini bilmediği için biraz tereddüt etti.

Jiafu, "Cui Ağabey, için rahat olsun, kesinlikle bir sorun çıkmaz. Lütfen bana yardım et," diyerek ona doğru eğilip selam verdi. Cui Yinshui "Ah!" diyerek hemen kenara çekildi, eşyayı alıp, "Pekâlâ, bunu senin adına manevi babama iletayım. Ama manevi babam bunu Haşmetmeap'a sunar mı, orasını bilemem. Sen haber bekle," dedi.

Jiafu onu geçirdikten sonra endişe içinde bir gece daha geçirdi. Ertesi günün akşamında Pei malikânesinin önünde bir saray arabası durdu. Cui Yinshui tekrar gelmişti; İmparator'un emriyle Jiafu'yu saraya, huzuruna çağırdığını söyledi.

Araba saray kapısında durduğunda, Cui Yinshui bizzat tabureyi getirip kapının önüne koydu. Jiafu arabadan inip sarayın içine buyur edildi. Labirent gibi yollardan geçtikten sonra, düşünlerinin ertesi sabahı Pei Youan ile birlikte gelip bağlılık bildirdikleri o büyük salonun önüne vardılar. Dış salonda durdular. Cui Yinshui ona beklemesini söyleyip içeri süzüldü; az sonra geri dönüp Jiafu'yu içeri davet etti. İç salonun eşiğinde durup alçak sesle seslendi: "Hünkârım, Zhen Hanım geldi."

Li Yuangui dışarı çıkıp Cui Yinshui'ye gitmesini işaret etti. Jiafu, Pei Youan'a gizliden yardım ettiği için ona minnettardı; ancak burada teşekkür etmek uygun olmayacağından sadece hafifçe eğilerek selam verdi. Li Yuangui hemen geri çekilip, "Peşimden gelin," dedi ve içeri yöneldi.

Jiafu derin bir nefes alıp içeri girdi. İmparator, üzerinde ejderha kaftanıyla o günkü meşe koltukta oturuyordu. Zayıflamış görünüyordu ama bakışları o günkü babacan halinden eser taşıyor, aksine buz gibi bir ciddiyet yansıtıyordu. Hakanın keskin bakışlarını üzerinde hissedince yere serili minderin üzerine diz çöktü ve saygıyla yere kapandı.

Li Yuangui de dışarı çıkınca salonda sadece Jiafu ve İmparator kaldı. İmparator, "Li Yuangui beni görmek istediğini söyledi, hayırdır?" dedi soğuk bir sesle.

Jiafu teşekkür edip diz çökmüş halini bozmadan söze başladı: "Hünkârım, bu kulunuzun sizden tek bir istirhamı vardır; lütfedip benim de kuzeye gitmeme müsaade buyurunuz. Beyim size karşı suç işlemiştir; eğer idam edilseydi cenazesini toplamak bana düşerdi. Madem merhamet edip canını bağışladınız, karı koca bir bedendir; ben de onun suçuna ortağım, onunla gitmek isterim."

Konuşurken gizlice İmparator'un yüzünü süzdü; ifadesi hâlâ mesafeliydi ama bir öfke belirtisi de yoktu. Tekrar başını yere koyup devam etti: "Sadece suçuna ortak olmak değil, endişem de

büyüktür. Kuzey toprakları çetindir, rüzgârı serttir. Duyduğuma göre o topraklarda kış erken gelir, her yer buz keser. Beyimin bünyesi çocukluğundan beri zayıftır; bunca yıl cephelerde, devlet işlerinde koşturup durdu. İki yıllık evliyiz, evinde geçirdiği günler bir elin parmaklarını geçmez. Zaten yorgun ve bitkindir; şimdi o ücra yerlerde kimsesiz kalırsa, soğuktan veya hastalıktan başına bir iş gelirse, sizin bağısladığınız o can ziyan olur diye korkarım."

Bu sözleri İmparator'a bir hatırlatma olsun diye söylüyordu ama aslında kalbinden geçen tam da buydu; gözleri dolmuştu.

"Kendi etti, kendi buldu! Ona defalarca şans verdim, hepsini elinin tersiyle itti!"

İmparator nihayet konuştu; sesi az önceki soğukluğunu kaybetmiş, hafifçe yükselmişti.

Jiafu onun hafifçe heyecanlandığını fark edince başını daha da öne eğdi: "Büyük Hanım vefatından hemen önce herkesi odadan çıkarıp bana beyimin asıl hikâyesini anlatmıştı. Beyim, Wei Konağı'nın büyük oğlu olarak bilinse de aslında babalığı onu dışarıdan getirip evlat edinmiş. Beyimin öz babası, babalığının kadim bir dostuymuş; o zamanlar bazı sebeplerden ötürü çocuğuna bakamamış. Annesi ise onu doğurduktan iki gün sonra kan kaybından can vermiş... Çok acıklı bir kaderi varmış. Büyük Hanım, beyimi öz torunu gibi sevdiğini, onun zayıf ve hastalıklı halini bildiği için kendisinden sonra tek endişesinin o olduğunu söylemişti. Benden ne olursa olsun ona iyi bakmamı vasiyet etmişti. O gün söz vermiştim, şimdi onu böyle bırakamam. Hünkârım, bir kez daha merhamet edin; hem bir eş olarak vazifemi yapmama hem de Büyük Hanım'a verdiğim sözünü tutmama müsaade edin."

Salona derin bir sessizlik çöktü. İmparator tek kelime etmedi.

Jiafu beklerken gizlice başını kaldırdı; İmparator'un gözlerinin daldığını, heykel gibi durduğunu gördü. Az önceki sözlerinin, hakanın Büyük Hanım'ı ziyaret ettiği o son anları hatırlattığından emindi. Tekrar başını eğdi.

"Söyle bana, bu nesne sende ne arıyor? Bunun ne olduğunu

biliyor musun?"

Bir süre sonra İmparator'un sesi duyuldu; boğuk ve derinden geliyordu.

Jiafu başını kaldırıncı, İmparator'un elinde o manolya desenli yeşim taşı gördü. Taşı nereden çıkardığını görmemişti ama şimdi onu sıkıca kavramış, karanlık ve karmaşık duygularla Jiafu'ya bakıyordu.

Bu yeşim taşııı Pei Youan, Quanzhou'ya geldiğinde evlilik nişanesi olarak vermiş ve babasından kalan tek hatıra olduğunu söylemişti.

Ancak Pei Youan'ın gerçek kimliğini öğrendikten sonra Jiafu, meselenin bu kadar basit olmadığını anlamıştı.

Eskiden beri Wei Konağı'nın eski hizmetkârlarından Pei Youan'ın annesi Pei Wenjing'in manolyaları çok sevdiğini, genç kızken odasının bahçesinin manolyalarla dolu olduğunu duymuştu. Kadın aynı zamanda iyi bir ressamdı ve Büyük Hanım'da ondan kalan bir resim vardı; mühründe "Manolya Gönüllü" yazıyordu. Bu yüzden bu yeşim taşıının mutlaka Pei Wenjing'den kaldığına emindi. Başkente geldiğinden beri İmparator ile görüşmeye çalışmış ama reddedilmişti; çaresizlik içinde bu taşı hatırlayıp sunmuştu.

İmparator ile Pei Wenjing'in eskiden ne kadar yakın olduklarını bildiğinden, hakanın bu taşı tanıyacağından emindi ama sonucun ne olacağını kestiremiyordu. Şimdi İmparator'un ifadesini görünce sezgilerinde yanılmadığını anladı: Hakan sadece taşı tanımakla kalmıyor, ona karşı büyük bir gönül bağı besliyordu.

Jiafu, "Hünkârım, o yeşim taşı beyimin bana verdiği evlilik nişanesidir," dedi.

"Öyleyse neden onu huzuruma gönderdin? Niyetin neydi?" diye sordu İmparator; sesi gergin ve sorgulayıcıydı.

Jiafu cevap verdi: "Hünkârım, bu da Büyük Hanım'ın vasiyetiydi. 'Eğer bir gün Youan'ın başı darda kalırsa, bu taşı alıp hakanın huzuruna çık; o, eski dostunun hatırına Youan'ı bu dertten kurtaracaktır,' demişti. Günlerdir size ulaşmaya çalışıp

başaramayınca, çaresizlikten bu yola başvurdum. Beyimin ne suç işlediğini bilmem, sormaya da cüret edemem; ama sizin gibi adil bir hakani bu kadar öfkelenirdiğine göre suçu büyüktür. Bu yüzden affı için yalvarmaya yüzüm yok; sadece yanında gitmeme, ona bakmama müsaade edin ki bir zeval gelmesin."

İmparator bir süre öylece oturdu, ifadesi yavaş yavaş yumuşadı. "Büyük Hanım bu taşla ilgili başka bir şey anlattı mı?" diye sordu.

Jiafu başını kaldırınca İmparator'un ona pürdikkat baktığını, sanki bir cevap beklerken titrediğini gördü. Gözlerini kaçırarak konuştu: "Sadece beyimin annesinin vefatından önceki iki gün boyunca bu taşı elinden hiç bırakmadığını, son nefesini verirken onu beyimin kundağına yerleştirdiğini duydum..."

Duraksadı.

"Ölmeden önce... bir kini, bir nefret var mıydı?"

İmparator öne doğru eğilmişti, sesi titriyordu.

Jiafu başını salladı: "Büyük Hanım o sırada çok halsizdi, birkaç kelime edip sustu. Ben de daha fazlasını sormadım. Lakin..."

Başını eğip alçak sesle devam etti: "Lakin bence bir kadın ölmeden evvel bir nesneyi elinden bırakmıyorsa, mutlaka birine hasret duyduğu içindir. O nesneyle bağı olan kişiyi özlediği içindir; neden kin tutsun ki? Üstelik onu evladına miras bırakmış. Besbelli o taşın evladını korumasını, ona dertsiz, kedersiz bir ömür getirmesini dilemiştir."

İmparator kıpırtısız kaldı. Yüzünde mutlulukla karışık bir hüznün belirdi, gözleri nemlendi. Uzun bir süre sonra yerinden kalktı, yeşim taşı elinde, Jiafu'yu orada bırakıp yavaş adımlarla dışarı çıktı. Ayak sesleri koridorda yankılanarak uzaklaştı.

Jiafu kalkmaya cesaret edemedi; o devasa, boş salonda tek başına diz çökmüş bekledi.

Bir süre sonra arkadan ayak sesleri geldi. Li Yuanguı aceleyle içeri girdi. Jiafu'yu hâlâ diz çökmüş görünce bizzat yardım edip kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme vardı: "Zhen Hanım, müjde! Hünkârımız dileğinizi kabul buyurdu, gitmenize izin verdi."

Aslında Jiafu'nun az önce söyledikleri, tamamen kendi tahminlerine dayanarak İmparator'un duymak istediklerini söylemesinden ibaretti. Eğer yanlış bir şey söylediyse bile Pei Wenjing'in ruhunun onun bu çabasını anlayıp affedeceğinden emindi. İmparator'un nihayet razı olduğunu duyunca sevinçten gözyaşlarını tutamadı, Li Yuangui'ye teşekkür etti.

Li Yuangui, "Ben sadece bir kulum, teşekkürünüze gerek yok. Hünkârımız az önce, 'O kadın, Youan'dan daha akıllıymış,' diyerek memnuniyetini dile getirdi. Ne de olsa eski bir hukukları var; hakanın Pei Efendi'ye ne kadar değer verdiğini siz de bilirsiniz. Hakan, 'Pei Efendi bu sefer yoldan çıktı, suçu büyüktür; sen yanına gidince ona nasihat et, hakanını babası bilsin, sadakat göstereceğin ki erkenden affedilsin, evine dönsün,' dedi."

Li Yuangui her kelimeyi söyledikçe Jiafu başıyla onaylıyordu; tek isteği bir an önce yola çıkmaktı. Li Yuangui de bunu fark etmiş olacak ki gülümseyerek ekledi: "Vakit kaybetmeyelim o halde. Eşyalarınızı toplayın, sizi bir an evvel göndermeleri için emir vereceğim."

Yeşim tılsımın Li Yuangui tarafından geri getirilmediğini gören Jiafu, sormaya çekindi; saraydan ayrılıp doğruca Dükalık Köşkü'ne döndü.

Hanımefendi Xin ve ikinci evin tarafı, onun bir saray arabasıyla götürüldüğünü çoktan haber almış, gizli gizli gözlemeye başlamışlardı. Döndüğünü görünce, her iki taraftan da hizmetçi kızlar ve yaşlı dadılar avluya üşüşüp içerideki çalışanlardan ağız aramaya başladılar. Çok geçmeden Dükalık Köşkü'ndeki herkes haberi almıştı: Büyük Gelin de yola çıkmaya hazırlanıyordu; başkentten ayrılıp kuzeye gidecekti.

Bu olayla ilgili her ne kadar herkes Pei Youan'ın imparatorun gazabına uğradığını ve sınır dışına sürüldüğünü konuşsa da, ne Ceza Vekaleti ne de Yüksek Mahkeme bu konuda resmi bir belge yayımlamıştı. Tüm söylentiler, o sabah erkenden görülen birkaç silüetten ibaretti. Bu yüzden kimse durumdan tam emin olamıyordu; sonuçta İmparator ile Pei Youan arasındaki o yakın hükümdar-tebaa ilişkisi düşünülünce, bir gecede böyle bir şeyin yaşanması akıl almazdı. Ancak haber kesinleşince, Dükalık Köşkü'nün kuytu köşelerinde yeni bir dalgalanma koptu. Çok geçmeden ikinci evden Meng Hanım gelip haberi Jiafu'dan teyit etti. Yüzünde acıyan bir ifadeyle birkaç teselli cümlesi kurdu, ardından İkinci Efendi'nin de bir mesajı olduğunu ilettiler: Olan olmuştu, üzülmek faydasızdı; gönlünü ferah tutmalı, yolda sağlığına dikkat etmeliydi; oraya vardığında, bir süre sonra imparatorun affı elbet gelecekti. Bir süre kalıp ne zaman yola çıkacağını sordu ve onu bizzat uğurlayacağını söyledi. Jiafu teşekkür ederek onu dışarı kadar geçirdi.

Jiafu, Li Yuangui'den Pei Youan'ın Ganzhou'daki Suve Şehri'ne gönderildiğini öğrenmişti. Ne büyük bir tesadüftü ki, burası tam da önceki hayatında Pei Youan'ın hayata gözlerini yumduğu yerdi. Duygulanmaya vakti yoktu, içini bir telaş kaplamıştı; bir an önce, hatta bu gece yola çıkmak istiyordu.

Meng Hanım gider gitmez hemen eşyalarını toplamaya koyuldu.

Pei Youan bu kez sınır dışına bir göreve, memuriyete gitmiyordu. Ellerindeki o gösterişli kürkleri ve ipekli kaftanları yanlarında götürmeleri uygun olmazdı. Dolapları altüst edip kalın ama gösterişli olmayan kışlık giysileri seçti. Yetmeyeceğinden korkup hemen kumaş kestirdi; sıradan kumaşlar kullanıyor ama içlerini en kaliteli, sıcak tutan ipek elyaflarla doldurtuyordu. Avludaki dikiş nakışta usta ne kadar kız ve yaşlı kadın varsa hepsi toplandı. Bir çember oluşturup oturdular; kimi kol dikeyor, kimi yaka çatıyordu. Gece boyunca iğne iplik durmadı; sadece bir gecede birkaç kat yeni kışlık giysi dikildi ve tek tek sandıklara yerleştirildi.

Ertesi sabah hazırlıklar neredeyse tamamlanmıştı. Li Yuanguı, imparatorun hizmetçi götürmesini yasakladığını söylememiştı, demek ki götürebilirdi. Tanxiang ve Muxiang uygun yaştaydılar ve yıllardır Jiafu'ya hizmet ediyorlardı; kendileri gönüllü olup eşlik etmek istediklerini söylediler. Liu Dadı da Jiafu'yu canı gönülden seviyordu ve o da gitmek istiyordu ancak Jiafu onu ikna edip geri çevirdi; ondan Quanzhou'ya dönmesini, annesine haber götürmesini ve ömrünün geri kalanını orada huzur içinde geçirmesini istedi.

Liu Dadı, Jiafu'nun ellerini tutmuş, dırdır edercesine öğütler veriyor, bir yandan da Tanxiang ve Muxiang'a Büyük Gelin'e iyi bakmalarını tembihliyordu. Acıklı kısımlara gelince gözleri doluyor, odadaki herkesin gözlerinden yaşlar süzölüyordu.

Tam herkes bu hüzne boğulmuşken, Hanımefendi Xin'in yanındaki yaşlı bir kadın içeri girdi.

Jiafu gözyaşlarını sildi ve kadını içeri buyur etti.

Kadın içeri girip yerdeki sandıklara ve bohçalara bir göz attı, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle eğilerek selam verdi: "Büyük Gelin, siz burada yokken köşkün eski ambarında bir yangın çıktı. Zamanında müdahale edilse de bina biraz hasar gördü, artık kullanılamaz halde. Hanımefendi düşünüyor ki, orayı yeniden yaptırmak büyük masraf olacak. Şu köprü yanındaki büyük avlu bunca yıldır boş duruyor, öylece kalması

yazık. Hanımefendi'nin fikri şudur: Büyük Efendi ileride dönse bile artık orada oturmaz herhalde, bu yüzden oradaki eski eşyaları çıkarıp biraz çekidüzen vererek orayı ambar yapalım, böylece para tasarrufu olur. Siz henüz evdeyken bir sorayım dedim; içerideki eski eşyalardan işe yarayanlar varsa buraya taşıtalım, yaramayanları da toptan kaldıralım."

O köprü güneyindeki avlu, Pei Youan'ın gençliğinde yaşadığı yerdı. Evlendiklerinde Büyük Hanımefendi, kendi kuzey odasına yakın olan bu küçük avluyu genç çifte tahsis etmişti. Oraya taşınmamış olsalar da, içeride Pei Youan'ın çocukluğundan beri biriktirdiği pek çok nadir kitap ve eşya duruyordu. Taşımaya kalksalar birkaç günde bitmezdi.

Jiafu bir an sessiz kaldı, sonra soğuk bir sesle, "Ambar yapılması da olur," dedi. "Gidip bir bakayım, kitaplara zarar gelmesin, hepsini buraya taşıtın." Yanına birkaç hizmetçi alıp o avluya gitti. Daha kapıya varmadan, dışarıdaki yola içeriden çıkarılmış bir yığın masa ve sandalye yığıldığını gördü. Avlu kapısı ardına kadar açıktı; içerisi de dışarı çıkarılmış mobilyalar ve kitaplıklarla doluydu. Bir yığın kitap yerlere saçılmıştı. Hizmetçi kızlar ve yaşlı kadınlar harıl harıl eşya taşıyorlardı. Hanımefendi Xin'in yanındaki Ye soyadlı yaşlı kadın merdivenlerin tepesinde durmuş, avazı çıktığı kadar bağırarak kitaplıkların dışarı çıkarılmasını emrediyordu. Kitaplıklar ağırdı, bir an dengesi bozulup yana yattı ve üzerindeki henüz indirilmemiş bir deste kitap gürültüyle yere boşaldı.

"Ölü gibi ağır! Çabuk gelin destek verin—"

Kitaplığı taşıyan kadınlar bağırırken, diğerleri yardıma koştu. Yerdeki kitapların üzerine basan yedi sekiz çift ayak eşliğinde koca kitaplığı nihayet boş bir alana taşıdılar.

Jiafu oraya yürüdü, çömeldi ve yerdeki üzerinde siyah bir ayak izi olan bir kitabı eline aldı.

Kitap çok eskiydi, sayfaları sararmıştı. Üzerinde Jiafu'nun aşına olduğu, kimi uzun kimi kısa cümleler vardı. Bunlar Pei Youan'ın gençliğinde ders çalışırken tuttuğu notlardı.

Jiafu üzerindeki çamuru dikkatlice silkeledi ve yerdeki

kitapları tek tek toplamaya başladı.

Bunu gören Ye Dadı yanına gelip kitap toplamaya yardım ediyormuş gibi yaptı, gülümseyerek: "Büyük Gelin geldiniz mi? Bakın hele, bu eşyalardan hangilerini istiyorsanız ayırtayım da odanıza taşıtsınlar."

Jiafu elindeki birkaç kitabı düzeltip kenardaki bir masanın üzerine koydu, ayağa kalktı ve buz gibi bir sesle konuştu: "Hepsini istiyorum! Hatta bu avluyu da istiyorum! Her şeyi derhal içeri taşıyın, her şey yerli yerine dönecek. Nasıl çıkardıysanız öyle geri sokun!"

Herkes durdu, birbirine bakakaldı.

Ye Dadı şaşırdı, yaltaklanan bir gülümsemeyle: "Büyük Gelin, beni zor durumda bırakmıyor musunuz? Ben sadece Hanımefendi'nin emrini yerine getiriyorum."

Jiafu çevredeki hizmetçilere ve kadınlara bir göz gezdirdi, acı bir gülüşle: "Siz sanıyorsunuz ki Büyük Efendi böyle gitti ya, bir daha dönemez; o yüzden her şeyi böyle hoyratça mahvediyorsunuz, değil mi? Size söyleyeyim, bugün Büyük Efendi gözden düşmüş olabilir ama yarın ne olacağını kimse bilemez! Size tavsiyem, uzağı görün; efendisine uyup sadece burnunun ucunu gören yağ hırsız fareler gibi olmayın! Bu ömür daha çok uzun! Bugün kim bu avludaki eşyalara bir kez daha basmaya cüret ederse beklesin; bugün siz basarsınız, yarın ben size gösteririm. Öyle uysal, kilden bir kukla olmadığımı o zaman anlarsınız!"

Avluda çıt çıkmıyordu. Bir an sonra, demin eşya taşıyan kadınlar telaşla öne atılıp yerdeki kitapları alelacele toplamaya başladılar: "Büyük Gelin kusura bakmayın, demin sadece bir anlık dikkatsizlikti."

Jiafu, Ye Dadı'ya döndü: "Taşıyor musun taşımıyor musun? Sen taşımazsan ben kendi adamlarıma taşıtırım." Bunu dedikten sonra başını çevirdi, Liu Dadı'ya avludaki tüm hizmetçileri çağırmasını emretti. Liu Dadı hemen cevap verip hızla uzaklaştı. Jiafu artık Ye Dadı'yla ilgilenmedi, yerdeki darmadağın kitapları toplamaya devam etti.

Ye Dadı'nın yüzünde eğreti bir gülümseme vardı, çaktırmadan kapıya doğru süzüldü ve eşikten çıkar çıkmaz koşarak uzaklaştı.

Jiafu, adamlarını yönlendirerek dışarı çıkarılmış kitapları bir araya toplattı; masa, sandalye ve kitaplıkların tozunu sildirip hepsini tek tek içeri taşıttı. O sırada Hanımefendi Xin, yanında Ye Dadı ve diğerleriyle içeri girdi. Manzarayı görünce kaşlarını çattı, hoşnutsuz bir tavırla: "Bu ne demek oluyor? Buranın bunca yıldır boş olduğunu gördüm, büyük oğlan da evdeyken kullanmıyordu. Şimdi evin durumu eskisi gibi değil, üç beş kuruş tasarruf edelim diye boşaltın dedim. Hem gelip fikrini sormadılar mı?"

Avludaki tüm hizmetçiler işi bıraktı. Jiafu onlara doğru yürüdü ve sakın bir sesle: "Ben de tam kayınvalideme haber vermeye gidecektim; bu avlu, kocam döndüğünde kullanmasa bile önce onun fikri sorulmalı. İçeride yılların birikimi kitaplar var, eşya çok, oradan oraya taşınırken zarar görür. Kayınvalidem ambar yapmak istiyorsa evde başka boş oda mı yok? Lütfen kendinize daha uygun bir yer bulun."

Hanımefendi Xin, Jiafu'nun gözlerinin içine dik dik baktı: "Senin gözünde bir kayınvalide olarak hiç mi değerim yok? Youan burada olsaydı, alt tarafı boş bir avlu için senin benimle konuştuğun gibi konuşmazdı!"

"Kayınvalidem madem kocamın iyiliğini hatırlıyor, o zaman o evde yokken eşyalarına dokunulmasına da izin vermesin. Eğer benden memnun değilseniz, ileride o döndüğünde beni boşamasını söylersiniz, olur biter!"

Jiafu sözünü bitirince Liu Dadı'ya dönüp getirdiği adamlarla eşyaları taşımaya devam etmesini emretti. Liu Dadı yüksek sesle onayladı, Hanımefendi Xin'e ters bir bakış fırlatıp adamları yönlendirdi; avlu yeniden hareketlendi.

Hanımefendi Xin sinirden bir an konuşamadı, yüzü bir kızarıp bir bozardı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Jiafu önündeki bu kadına soğuk gözlerle baktı. İçinde aniden, yıllar önce Mengmu kabilesinde birileriyle kavga ettiğinde hissettiği o rahatlama duygusu uyandı. İçindeki o hınç biraz

olsun dinmiş gibiydi. Artık onunla ilgilenmedi, kitapları düzenlemeye devam etti. O sırada bir hizmetçi kız koşarak içeri girdi, bağıırıyordu: "Saraydan birileri geldi, İmparator Hazretleri ihsanlarda bulundu!"

Hanımefendi Xin şaşırđı, artık burayı unutup hemen arkasına döndü ve ihsanın kime olduğunu sordu. Kız şaşkınca başını salladı.

Düşününce, bu ihsan olsa olsa kendi oğlu için olabilirdi. Hanımefendi Xin, Jiafu'ya bir bakış fırlatıp orayı terk etti ve hızla uzaklaştı.

Jiafu ihsan haberini duymuştu ama bunun kendisiyle bir alakası olamazdı. Zaten imparatorla köprüleri atmıştı, yarın gidecekti; diz çöküp karşılamaya gitmeye gerek duymadı, eşyaları düzenlemeye devam etti. Beklenmedik bir şekilde, az sonra o kız yine nefes nefese geri geldi: "Büyük Gelin, ihsan sizeymiş! Büyük Gelin, çabuk gelin!"

Liu Dadı ve diğlerleri büyük bir sevinçle Jiafu'ya baktılar.

Jiafu alelacele ön salona vardığında, gelenin yine Cui Yinshui olduğunu gördü. Yanındaki küçük hademeler, üzerleri sarı ipekle örtölmüş, altın işlemeli sedef kakmalı sandıklar taşıyorlardı. Hanımefendi Xin ve Ye Dadı da oradaydı; yüz ifadeleri az önceki halinden çok farklıydı.

Cui Yinshui sesini uzatarak: "Zhen soyadlı hanım, ihsanı dinlesin," dedi.

Jiafu diz çöktü, diğlerleri de ona eşlik ederek ihsanı dinlemek için yere kapandılar.

İmparator, Jiafu'ya beş yüz liang gümüş, çeşitli ipekler ve dokumalar ihsan etmişti. Cui Yinshui listeyi okumayı bitirince, küçük bir hademenin elinden bir kutu aldı, önünde tutarak güler yüzle konuştu: "Zhen Hanım, bu, Qinghai'den bu yıl taze gelmiş birinci sınıf bir kutu tırtıl mantarıdır. Bir yılda ancak bu kadar toplanır, majesteleri bunu da size ihsan etti. Şükranınızı sunun."

Jiafu şükranlarını sundu, ihsanları kabul etti ve hademeleri uğurladı. Geri döndüğünde Hanımefendi Xin çoktan kendini halsiz hissediyorum bahanesiyle ortadan kaybolmuştu. Yolda

karşılaştığı tüm dadılar ve hizmetçiler Jiafu'ya karşı son derece saygılıydılar, hepsi "Büyük Gelin" diye seslenmek için birbiriyle yarışyordu; sanki bir anda eski günlere dönülmüştü.

İnsanoğlunun vefası ve dünyanın hali işte böyleydi; sadece yarım günde bu Dükalık Köşkü'nde koca bir oyun sergilenmişti. Jiafu duyulanmaya vakti olmadan o avluya geri döndü; içerinin hizmetçilerle dolduğunu, hepsinin bir iş yapmak için yarıştığını gördü; hatta ikinci evden bile yardım gelmişti. Her şey eski haline dönünce, Jiafu çevresine bir göz gezdirdi, kapı ve pencereleri kendi elleriyle kapattı, kapıyı kilitledi ve oradan ayrıldı.

Vaktiyle birinin kendini astığı söylenen o büyük ağacın önünden geçerken duraksadı, yanındakilere emretti: "Bu ağacı kesin, kökünden söküp atın!"

—

Ertesi gün Jiafu, sınır dışına gönderilen yüze yakın kişilik bir mühimmat ordusuna katıldı; bir at arabasına binip başkentten ayrıldı ve kuzeye giden yola koyuldu.

Yang Yun da onu korumak için eşlik ediyordu.

Kasım ayının başlarında başkentten ayrılmıştı; o gün, Pei Youan'ın gidişinin üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti.

Bu ordu, Ganzhou sınır şehrine acil ihtiyaç duyulan ilaçları taşıyordu ve hızı yavaş değildi. Planlara göre aralık ortasından önce varacaklardı. Başlarda yolculuk sorunsuz geçti. Bir aylık zahmetli bir yolun ardından Jiafu orduyla birlikte Suzhou'ya ulaştı. Birliğin komutanı ona, Suzhou'yu geçtikten sonra kuzeybatıya doğru birkaç yüz li daha gidileceğini, Tanrı Dağları'nın bir silsilesini aşacaklarını ve yaklaşık on günlük bir yolun ardından Ganzhou'daki Suye Şehri'ne varacaklarını söyledi.

Bu yolculuk son derece meşakkatliydi. Jiafu'nun ayakları, uzun süre at arabasında kalmaktan ve dondurucu soğuktan dolayı donuk yaralarıyla dolmuştu; ama o hiç şikayet etmiyordu, varacak olmanın heyecanıyla doluydu. Beklenmedik bir şekilde, tam o sırada hava aniden bozdu. Tanrı Dağları'nın geçitlerinden

geçerken bastıran devasa bir kar fırtınası, binlerce yıldır askerlerin ve atların çiğneyerek açtığı o kadim yolu iki günde kapattı; dağlar arasındaki yüksek yaylaları ve vadileri yuttu. Yol bulunamıyordu; bir dikkatsizlik uçuruma yuvarlanmak demekti. Kafile rüzgar almayan bir vadi ağzında durmak zorunda kaldı. Yedi sekiz gün bekledikten sonra nihayet kar durdu. Öncü askerler yolu arayarak, dura kalka ilerlediler. Günler süren çabanın ardından nihayet o dağ geçidinden çıktılar. Suye Şehri'ne ulaştıklarında yılın sonuydu; gökten kar yağıyor, fırtına uğulduyordu. Yılbaşına sadece birkaç gün kalmıştı.

Suye bin yıllık kadim bir yerdi ama eskiden Batı Bölgeleri ticaret yolu üzerinde sadece bir duraktı. Stratejik konumu, çevresindeki gür otlaklar ve Tanrı Dağları'ndan süzülen pınar sularıyla beslenen gölleri sayesinde, hangi hanedan döneminde başladığı bilinmez ama devlet buraya surlar inşa etmiş ve zamanla büyük bir nüfus toplanmıştı. Şimdilerde burası, Ganzhou'da barbarlara karşı savunma hattı oluşturan en önemli askeri şehirlerden biri haline gelmişti; on binlerce asker ve sivil yaşıyordu. Şehirde askeri ve sivil idareden sorumlu bir valilik binası vardı. Vali Hu Liangcai, Jiafu'nun başkentten geldiğini öğrenince onu kabul etmedi, karşılamaya kimseyi de göndermedi. Jiafu valiliğin önünde karların içinde, elleri ayakları uyuşmuş halde bekledi. Uzun bir süre sonra, içerideki halden anlayan yaşlı bir nöbetçiden haber alabildi: Pei Youan buraya geleli yaklaşık iki ay olmuştu ama şehirde değildi, şehir dışındaki yem ambarına gönderilmişti.

Yaşlı nöbetçi onlarca yıldır burada olduğunu, bu yüzden bazı şeyleri bildiğini söyledi. Bu Vali Hu Liangcai'nin babası, vaktiyle Pei Youan'ın babası Dük Weiguo'nun emrindeymiş; askeri disiplini bozduğu için ceza almış. Hu Liangcai bunu hiç unutmamış; şimdi kendisi Suye Valisi olunca, suçlu sıfatıyla buraya sürülen Pei Youan'dan intikam almak için onu görünüşte nazıkçe karşılayıp yem ambarına bekçi olarak atamıştı.

Bu görev dışarıdan boş ve rahat görünse de aslında tam bir çileydi. Yerleşim yerinden uzak, ıssız ve çorak bir bölgedeydi. Ambarın sorumluluğu sadece bölgedeki devasa ordunun atlarının

yem giriş çıkışını kontrol etmekle kalmıyor, aynı zamanda getirilen hasta ve zayıf savaş atlarının bakımıyla da ilgilenmeyi gerektiriyordu. Elinin altında sadece birkaç yaşlı ve zayıf asker vardı. İşin ağırlığı bir yana, kötü niyetli bir üst amir, atların zayıflamasını veya ölmesini bahane ederek her an hesap sorabilir, zorluk çıkarabilirdi.

Jiafu yaşlı askere teşekkür etti, geri dönüp Yang Yun'u buldu. Yol boyunca onlara eşlik eden komutanı bulmasını ve kendisini şehir dışındaki at çiftliğine götürecek bir rehber istemesini söyledi. Ancak komutan, Jiafu'nun Vali Hu Liangcai tarafından ağırlandığını sanmış, ilaçların teslimatı için gitmişti ve ancak akşam dönerdi.

Yani komutanın dönmesini beklerse, en erken yarın yola çıkabilecekti.

Jiafu artık bir saniye bile bekleyemeyecek gibiydi, sanki kanatlanıp uçmak istiyordu. Hemen o yaşlı nöbetçiye geri koştu ve kendisine rehberlik etmesi için yalvardı. Yaşlı nöbetçinin nöbeti tam o sırada bitmişti, kabul etti. Yang Yun at arabasını sürdürdü, yaşlı nöbetçi yanına oturdu; Jiafu ve iki hizmetçi kız eşyalarıyla birlikte arabanın içindeydiler. Birkaç kişi tek bir arabada, bu kuzeybatı sınır şehrinin dışındaki uçsuz bucaksız karda, ıssız bozkırın derinliklerine doğru ağır ağır ilerlediler.

Jiafu, Pei Youan'ı gördüğünde o mektubu nasıl hırsla yüzüne çarpacağını hayal ediyordu; elleri ayakları buz kesse de bu çile ona hiç ağır gelmiyordu. Yarım gün boyunca yol aldılar. Akşama doğru aniden araba sarsıldı, atlar kişnedi ve durdu.

Jiafu başını dışarı uzattığında, atın yana yattığını ve ön toynağının derin bir kar çukuruna saplandığını gördü. Yang Yun aşağı inip kontrol etti; atın ayağının karla örtülü bir çukura girdiğini ve kırıldığını, artık yürüyemeyeceğini söyledi.

Yaşlı nöbetçi havanın kararmak üzere olduğunu, ya geri dönmeleri gerektiğini ya da yakınlarda geceleyebilecekleri bir yer bulmaları gerektiğini söyledi.

Jiafu, çiftliğe ne kadar yol kaldığını sordu. Yaşlı nöbetçi, "Sekiz dokuz li daha var," dedi.

Jiafu önündeki uçsuz bucaksız beyaza baktı ve "Şu kadarcık yol için yürüyelim o zaman!" dedi.

Yang Yun onu ikna edemedi, çaresiz yaralı atı ve arabayı yol kenarına çekti. Jiafu ve iki hizmetçi kız hafif bohçalarını yanlarına aldılar; yaşlı nöbetçinin rehberliğinde, dizlerine kadar gelen karda, rüzgara karşı bata çıka ilerlemeye başladılar.

Jiafu nihayet yem ambarının o ahşap parmaklıklı kapısının önünde durduğunda, gece yarısı olmuştu.

Gök kapkaraydı, kar lapa lapa yağıyordu. Bu yol boyunca kaç kez kayıp düştüğünü bilmiyordu, her yeri buz ve karla kaplanmıştı.

Yaşlı bir nöbetçi esneyerek kapıyı açtı. Pei Youan'ın hanımının geldiğini öğrenince, kardan bir heykele dönmüş Jiafu'ya ağzı bir karış açık bakakaldı. Bir süre sonra kendine gelip bir fener yaktı ve aceleyle ona yol gösterdi. Ambar olarak kullanılan bir dizi deponun arasından geçtiler ve nihayet bir sıra odanın sonunu işaret ederek, "Pei Efendi orada kalıyor," dedi.

Orası döküntü bir dizi odaydı, her yer karanlıktı; sadece nöbetçinin işaret ettiği odanın penceresinden sönük, sarımtırak bir ışık sızıyordu.

"Pei Efendi atlara gerçekten çok iyi bakıyor, o geldiğinden beri buradaki hasta atlar epey düzeldi. Ama kendisi hastalandı, şu birkaç gündür öksürüğü iyice arttı."

Yaşlı nöbetçi yan tarafta kendi kendine mırıldanıyordu.

Jiafu'nun tüm vücudu titriyordu. Kendini topladı, başını çevirip Yang Yun'a, soğuktan yüzleri morarmış Tanxiang ve Muxiang'ı yerleştirecek bir yer bulmasını söyledi. Kendisi ise o ışığa doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Karların üzerinde adımlarını hızlandırdı, yaklaştıkça daha da hızlandı.

Tam kapının önüne geldiğinde ise yavaşladı ve sonunda durdu.

Kar, uçsuz bucaksız gece göğünün derinliklerinden sessizce süzülüyordu. Her yer zifiri karanlıktı, sadece önündeki o kapı ve

pencerenin arasından sızan birkaç cılız sarı ışık vardı.

Kapı ve pencere çok eskiydi, ahşapların arasındaki çatlaklar her yerdeydi. Jiafu nefesini tuttu, boğazından fırlayacakmış gibi atan kalbini bastırmaya çalıştı; yavaşça o döküntü pencerenin önüne geldi ve ahşap çatlaktan içeri baktı.

Odanın köşesinde bir yatak, bir masa, bir tabure ve bir ocak vardı; başka da bir şey yoktu. Ocaktaki ateş zayıf ve cansızdı, sönmek üzere gibi görünüyordu.

Görüşmeyeli sadece yarım yıl olmuştu ama Pei Youan feci şekilde zayıflamıştı. Yüzü bembeyazdı, omuzlarına eski bir hırka atmış, masanın köşesindeki o sönük kandilin ışığında başını eğmiş, elindeki hesap defterlerini temize çekiyordu.

Bir süre yazdıktan sonra aniden öksürmeye başladı, yüzünde hafif bir acı ifadesi belirdi. Kalemi bıraktı, ayağa kalktı ve su doldurmak istercesine ibriğe uzandı.

Aniden bir şey hissetmiş gibi hareketini durdurdu, yavaşça doğruldu ve başını çevirip Jiafu'nun bulunduğu pencereye doğru baktı.

"Dışarıdaki kim?"

Sesi hafifçe kısıktı ama son derece sakindi.

Kapının dışındaki sesler kesilmiş, hareketlilik dinmişti.

Buraya geldiğinden beri gündüzleri yoğun geçiyor, geceleri ise bir türlü uyku tutmuyordu. Nefes egzersizleriyle zihnini dinginleştirmeye çalışsa da nafileydi; bedeni günden güne çökmüş, son zamanlarda o eski öksürüğü yine nüksetmişti. Ancak işitme duyusu hâlâ eskisi kadar keskin sayılırdı.

Tam o sırada, arkasını dönüp kendine su doldururken, pencerenin dışından karın üzerine basılmasıyla çıkan o hafif gıcirtıyı duydu.

Ses oldukça boğuk ve kısa süreli olsa da, kulaklarına kadar net bir şekilde ulaşmıştı.

Pei Youan, yılın bu son günlerinde, sınır boyundaki bu ıssız kalenin orta yerinde ve karın her yeri kapladığı bu gece yarısında, kimin bu odun deposuna gelip onu arayacağını hayal bile edemiyordu.

Aklına birkaç gün önce yiyecek çalmak için içeri sızan, ihtiyar asker Ding'in kurduğu tuzağa yakalanıp ayağından yaralanan o küçük beyaz kurt geldi. Yaralarını iyileştirmiş, karnını doyurmuş ve sonra onu serbest bırakmıştı. Lakin hava o kadar dondurucuydu ki, yiyecek bulamayan o zavallı hayvancağızın ölümü göze alıp tekrar buraya sığınmış olması muhtemeldi.

Az önceki o ses, belki de ondan gelmişti.

Pei Youan öksürerek kapıya doğru yürüdü ve kanatları araladı. İçeriye, kar taneleriyle karışık sert bir rüzgâr daldı.

Bakışlarını sağa sola gezdirdi.

Görüş alanına narin bir kadın silüeti girdi. Üzeri karla kaplanmış halde pencerenin kenarında öylece duruyordu; kımıldamıyordu, sanki az önce oraya kondurulmuş zarif bir kardan adam gibiydi.

Kar taneleri saçlarının üzerinde uçuşuyor, tutamlarına

tutunuyordu. Kadın gözlerini ona dikmişti; dondurucu soğuktan kızarmış yanaklarından aşağı sessizce yaşlar süzülüyordu.

Pei Youan'ın bakışları bir an için kadının yüzünde donup kaldı.

“Fu’er!”

Gayriihtiyari bir çığlık attı.

Taishan Dağı önünde devrilse istifini bozmayacak biriydi; ancak geride bıraktığı yirmi küsur yıl boyunca, hiçbir anında bu denli sarsılmamış, kontrolünü bu derece kaybetmemiştir.

Bir an için rüyada olduğunu sandı; gördüklerine inanmaya cüreti yoktu. Bedeni kaskatı kesildi.

“Büyük Ağabey, seni bulmaya geldim.”

Jiafu hıçkırarak, titreyen bir sesle konuştu.

Artık dayanacak gücü kalmamıştı. O gün Quanzhou’dan ayrılışından beri geçen şu yarım yılı aşkın sürede; yüreğinde biriken tüm o endişe, özlem, bekleyiş, kırgınlık ve öfke, onu gördüğü o ilk anda gözyaşlarına ve bu "Büyük Ağabey" seslenişine dönüşmüştü. Hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları inci taneleri gibi dökülmeye başladı.

Pei Youan bir adımda yanına varıp kollarını ona doladı; onu öyle bir sıktı ki, sanki narin bedenini kemiklerini kırarcasına içine çekmek istiyordu.

“Fu’er! Fu’er!”

Başka bir kelime dökülmüyordu dudaklarından; sadece ona sıkıca sarılıyor, durmadan ismini sayıklıyordu.

Sert bir rüzgâr esti, ahşap kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptı.

Kollarındaki beden buz gibiydi, zangır zangır titriyordu. Pei Youan kadının ellerine dokununca irkildi, zihni bir anda berraklaştı. Onu kucağına alıp içeri taşıdı, kendi yatağına yatırdı. Kar sularıyla ıslanmış dış pelerinini, botlarını ve çoraplarını aceleyle çıkardı; yorganı üzerine çekip onu iyice sarmaladı. Uzanmasını tembihledikten sonra kapıyı kapattı ve ilk iş ocağa kömür takviyesi yaptı.

O telaşla uğraşırken, aniden iki kol arkasından beline dolandı ve karnının üzerinde kenetlendi.

Jiafu yataktan kaymış, arkasından ona sarılmıştı; yüzünü sırtına yasladı.

“Büyük Ağabey...”

Kısık sesle seslendi ona; sesinde ağlamanın bıraktığı o mahzun ve genizden gelen yumuşaklık, derin bir bağlılık ve huzur vardı.

Pei Youan bir an duraksadı, sonra dönüp onu tekrar kucaklayarak yatağa götürdü. Bu kez kendisi de yanına uzandı.

İyice eskimiş, neredeyse dağılmak üzere olan ahşap yatak, iki kişinin ağırlığını taşıyınca hafifçe gıcırdadı.

Avuçlarıyla kadının hâlâ yaşlı olan soğuk yanaklarını okşadı, buz kesmiş ellerini ovuşturarak ısıttı. Sonra ayaklarını buldu ve kendi vücut ısısıyla onları ısıtmaya çalıştı.

“Seni gidi budala Fu’er, neden aniden böyle bir yere geldin ki...”

Ses tonunda hafif bir sitem vardı. Ona baktığında, kadının yaşlı gözlerini kocaman açmış kendisine baktığını gördü ve sustu. Bir süre öylece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar; ikisi de tek kelime etmedi.

Oda derin bir sessizliğe gömüldü. Kandilin zayıf alevi hafifçe titriyordu. Kulaklarında sadece dışarıdaki ıssız bozkırda uğuldayan kuzey rüzgârının sesi vardı. Ocak iyice harlandı, oda tıpkı kadının vücut ısısı gibi yavaş yavaş ısınmaya başladı.

Pei Youan’ın yüzü, kadının yüzüne doğru ağır ağır yaklaştı.

Jiafu’nun kirpikleri titredi, gözlerini yavaşça yumdu. Pei Youan’ın dudakları onunkilere tam değmek üzereyken, adam kendini tuttu.

“Büyük Ağabey, Fu’er’i öpmek istemiyor musun?”

Jiafu gözlerini açtı ve mırıldanarak sordu. Yaşlı gözlerindeki bakışlarda derin bir hayal kırıklığı vardı.

Pei Youan’ın solgun yüzüne hafif bir kırmızılık yayıldı. Başını iki yana sallayarak fısıldadı: “Seni öpmeyi çok istiyorum. Ama şu birkaç gündür öksürüğüm var. Biraz daha bekle, iki güne

iyileşince seni öpeceğim...”

Jiafu bir kolunu adamın boynuna doladı, diğer koluyla da sırtından bastırdı.

Belki de günlerdir süren hastalığın etkisiyle Pei Youan gerçekten halsiz düşmüştü; Jiafu’nun hafif baskısıyla yatağa yığılıverdi, karşı koyacak gücü yoktu.

Jiafu küçük bir hayvan yavrusu gibi üzerine atıldı, yanına diz çöküp yüzüne abandı; onu öpüyor, hafifçe ısıırıyordu. Pei Youan canı yanınca onun o sivri küçük dişlerinden kaçmaya çalıştı. Jiafu önce biraz gülerek bu durumdan keyif aldı, sonra yavaş yavaş duruldu. Yüzünü adamın aralanmış gömleğinden göğsüne yasladı, arkasını ona dönüp sessizce ağlamaya başladı.

Pei Youan kımıldamadan durdu, bir an gözlerini yumdu. Sonra aniden gözlerini açtı, bir hamleyle onu altına alıp tek kelime etmeden içine işledi.

Jiafu uyandığında ertesi gün olmuştu. Kar durmuş, güneş doğmuştu; altın sarısı ışık huzmeleri ahşap kapı ve pencerenin yarıklarından içeri sızıyordu. Oda, bir rüyanın içindeymişçesine sessizdi.

Pei Youan, dün gece muhtemelen çok yorulmuş ve bitkin düşmüştü; şu an saatin kaç olduğu bilinmese de hâlâ derin bir uykudaydı.

Yüzü ona dönüktü, gözleri kapalıydı. Bir koluyla kadının belini kavramıştı; nefesi hafifçe alnına çarpıyordu.

Sıcacıktı, huzur doluydu.

Jiafu, adamın kucağına biraz daha sokuldu, iyice yapıştı ve gözlerini kapatıp tekrar uykuya daldı.

Yeniden uyandığında vakit muhtemelen öğleni bulmuştu. Yatakta tek başınaydı ama Pei Youan'ın kapının hemen dışında olduğunu biliyordu; Yang Yun ile konuştuklarını duyabiliyordu. Ne dediklerini tam seçemese de sesleri kesik kesik içeri süzülüyordu; kulağa hoş, gönle şifa geliyordu.

Odadaki soba gürül gürül yanıyordu. Jiafu yorganın altında çıplak yatıyordu; içeriden dışara, tepeden tırnağa, her bir saç teli ve her bir deri gözenekli o kadar huzurlu ve rahattı ki...

Dün gece karda çektiği o zorlu yolculuk, şimdi sanki bir rüya gibi geliyordu.

Bu kadar iyi yürüyebildiğini hiç bilmezdi; bileklerine kadar gelen karda dokuz-on li yolu bir solukta yürümüşü. Eskiden olsa buna asla ihtimal vermezdi.

Yorganın altından iki taze filiz gibi incecik kollarını çıkardı, tembelce gerindi ve yavaşça doğruldu. Giysilerini ararken, dün gece çıkarılanların götürüldüğünü gördü. Yastığının yanında, iç çamaşırından çorabına kadar tertemiz bir takım duruyordu. Belli ki Pei Youan kalkınca hazırlamıştı.

Hafifçe esnedi, elini giysilere uzattı. Tam o sırada kapıda ayak seslerini duydu; ardından kapı yavaşça açıldı.

Jiafu hemen yorganın altına süzüldü, gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaptı.

Kapıyı kapattı, parmak uçlarında yaklaştı. Sobayı kontrol etti, sonra yatağın kenarına ilişti.

Jiafu gözleri kapalı olsa da onun kendisine sessizce baktığını hissedebiliyordu.

Neyse ki yüzü duvara dönüktü; yoksa bu bakışlar altında çoktan açık verirdi.

Bir süre sonra arkasındaki adamın yavaşça üzerine eğildiğini hissetti. Ne yapacağını kestiremedi. Daha ne olduğunu anlamadan sırtında bir sıcaklık duydu; adam açıkta kalan çıplak sırtına hafif bir öpücük kondurdu. Ardından yorganı yukarı çekip beyaz omuzlarını ve sırtını nazikçe örttü. Hareketleri o kadar yumuşaktı ki, sanki onu uyandırmaktan ödü kopuyordu.

Bunu yaptıktan sonra ayağa kalktı, tam dışarı çıkacaktı ki...

Jiafu o gizli öpücüğün yarattığı heyecanla daha fazla dayanamadı, kıkırdayarak gözlerini açtı ve yataktan fırladı. Çıplak kollarıyla boynuna sarıldı. Yumuşacık bedeni ona yapışınca adamın bütün direnci kırıldı, dizlerinin bağı çözüldü ve birlikte yatağa devrildiler.

Altlarındaki o emektar yatağın ayağından, dün geceki gibi acıklı bir "gıcırtı" yükseldi.

Jiafu bir hamleyle göğsünün üzerine tırmandı. Yeni uyanmış, mahmur ve cilveli gözlerini kısıp o güzel çenesini zafer kazanmışçasına kaldırdı.

"Demek ben uyurken beni gizlice öpüyorsun ha!"

Pei Youan'ın gözlerinde neşeli kıvılcımlar çaktı. Gülümsedi, elini kaldırıp yorganın üzerinden hafifçe kalçasına vurdu.

"Uyandığın halde numara yapıyorsun, yaramaz seni. Karnın acıkmıştır, hadi kalk artık."

Jiafu öyle kolayca bırakacak gibi değildi, ona sarılmaya devam etti. Pei Youan epey dil döktükten sonra nihayet gevşedi.

Pei Youan elbiselerini tek tek giydirdi. En son çoraplarını giydirirken elleri duraksadı.

Ayakları normalde birer nilüfer yaprağı gibi bembeyaz ve kusursuzdu; ama şimdi her yanı kızarmış, şişmiş soğuk ısırlığı ile doluydu. Ayak sırtı, sanki buharda pişmiş bir çörek gibi şişmişti. Bakmaya kıyılamayacak kadar acıklıydı.

Jiafu parmaklarını büktü, gülümsedi: "Bazen kaşınıyor sadece, acımıyor, mühim değil."

Pei Youan sustu. Ayaklarını avuçlarının içine aldı, tabanlarını ovdu. Sonra bir merhem çıkarıp kızarıklık yerlere sürdü, bir süre

daha masaj yaptıktan sonra çoraplarını nazikçe giydirdi. En son, Jiafu'nun bu yolculuk için ona hazırladığı yeni pamuklu ayakkabıları ayağına geçirdi.

Jiaf'nun ayakları şiştiği için kendi ayakkabıları çok sıkıyordu ve rahatsızdı; dün gece hangi güçle onlarla buraya kadar gelmişti, kendi de şaşıyordu. Yataktan indi, parmak uçlarında yükselip çenesinden öptü ve "Efendim, bana ne kadar iyi bakıyorsunuz," dedi. Terlik gibi gelen o koca ayakkabılarla "pat pat" diye odada bir iki tur attı. Küçük bir kız çocuğu gibi neşeliydi. Masaya yaklaşp üzerindeki defterlere baktı; sadece sıradan malzeme kayıtlarıydı. Dün gece o kadar geç vakitte, üstelik hastayken bunlarla uğraştığını, eskiden yaptığı büyük işleri düşününce içi sızladı. Dev bir ejderhanın sığ suda yüzmesi, bir kaplanın sinek avlaması gibi geliyordu bu ona.

Pei Youan gülümsedi: "Savaş atları kıymetlidir; bu yem deposu da atların can damarıdır, ihmale gelmez. Burası da güzel."

Jiafu onu sadece o eski parlak günleri, o muazzam zekası için değil; başına ne gelirse gelsin sarsılmayan bu vakur duruşu ve geniş gönlü için seviyordu.

Onu küçük gördüğü için kendinden utandı ve gülümsedi: "Efendim, bu yazı çizi işlerini bana öğretin, bundan sonra size ben yardım edeyim."

Pei Youan gülerek onayladı, kapıyı açıp seslendi. Çok geçmeden hizmetçiler sıcak su getirdi. Jiafu elini yüzünü yıkayıp saçlarını taradıktan sonra odada yemeğini yedi. Dışarıda karın dindiğini ve havanın açtığını görünce odada tıkılıp kalmak istemedi, etrafı gezmek istedi.

Pei Youan ona kıyamadı, üzerine kalın bir kürk giydirdi ve birlikte dışarı çıktılar.

Depo alanı çok genişti; doğuda ambarlar, batıda ise atların bulunduğu ahırlar vardı. Şu an içeride yüzlerce at bulunuyordu. Pei Youan ahırın girişinde durdu, gülümsedi: "İçerisi pek temiz değil, dönelim istersen."

Jiafu hevesliydi, geri dönmedi. Pei Youan da ona etrafı

gezdirmeye devam etti.

Şu an savaş olmasa da dondurucu soğukta pek çok atın ayakları donmuş ya da eski yaraları nüksetmişti; sürekli buraya gönderiliyorlardı. Eğer iyileşemezlerse ordu için yük oluyorlardı ve genelde kesilip askerlere erzak ediliyorlardı.

Pei Youan gençliğinde orduda bulunduğu için bu durumu kanıksamıştı ama buraya geleli daha iki ay olmasına rağmen, onun titiz bakımı sayesinde onlarca at sağlığına kavuşmaya başlamıştı.

Jiafu içeri girdi; ahırların tertemiz olduğunu, atların sıra sıra dizildiğini gördü. Uzakta iki yaşlı asker yem hazırlıyordu; Efendilerinin yeni gelen hanımıyla birlikte olduğunu görünce hemen gelip saygıyla selam verdiler.

Pei Youan birkaç emir verip onları işlerine gönderdi. Bir şey hatırlamış gibi Jiafu'ya işaret etti ve onu ılık bir bölmeye götürüp içeriyi gösterdi.

İçeride doru bir kısrak vardı; tüyleri parıl parıldı, çok güzeldi. Dikkatli bakınca diğerlerinden biraz daha küçük ama karnının daha büyük olduğu fark ediliyordu.

Jiafu önce anlamadı, sonra birden fark edip sevinçle bağırdı: "Karnında tay mı var?"

Pei Youan gülerек onayladı: "Bir süre önce yemeden içmeden kesilince hasta sanıp buraya göndermişler."

Jiafu çok mutlu oldu: "Onu besleyebilir miyim?" diye sordu. İzin alınca bir avuç bakla alıp dikkatlice uzattı. Atın sıcak ve ıslak dili avucunu yaladıkça huylanıp kıkır kıkır güldü.

Burasını sevmişti; etraf ıssız, her yer karla kaplı, kaldıkları ev eski ve dökük olsa da burayı yürekten sevmişti.

Atı besledikten sonra ellerini yıkadı. Pei Youan onu dışarı çıkardı. Keyfi yerindeydi, karda "kırt kırt" sesleri çıkararak yürürken sevinçten dönmek, bağırmak istiyordu.

Pei Youan ise üşümesinden korkup onu zorla odaya kapattı. Sıkılmasın diye yanına hizmetçileri bıraktı, kendisi ise kapı ve penceredeki çatlakları onarmaya koyuldu. Hizmetçilerin odasını

da elden geçirdi. Sonra nereden bulduysa koca bir tahta fıçı getirip bütün öğleden sonra "dan dun" diye üzerinde çalıştı. Akşam olmadan evin bütün deliklerini kapattı; Jiafu'nun artık rahatça sıcak banyo yapabileceği bir fıçısı vardı. Odanın köşesine koyup önüne bir perde çekince basit ama kullanışlı bir banyo alanı yaratmış oldu.

Akşam yemeğinden sonra Pei Youan her zamanki gibi depoyu kontrol etmeye çıktı. Jiafu sobanın üzerinde onun ilacını hazırladı, yatağa kendi getirdiği yumuşacık çarşafları serdi, yeni perdeleri çekti. Çaydanlık sobanın üzerinde "fokur fokur" kaynıyordu. Dışarısı ne kadar ıssız ve dondurucu olursa olsun, bu küçük oda ona dünyanın en huzurlu yuvası gibi geliyordu.

Jiafu odayı düzenlemeyi bitirdiğinde hava iyice kararmıştı. Kapıda ayak seslerini duyunca döndü; Pei Youan gelmişti. Sevinçle karşıladı, üzerindeki paltoyu almasına yardım etti ve tam vaktinde ıltıttığı ilacı uzattı. İlacı içmesini izlerken elini göğsüne koyup sitem etti: "Yaşlı Ding senin epeydir öksürdüğünü söyledi; atları iyileştiriyorsun da neden kendi hastalığına bakmıyorsun?"

Pei Youan, "İlaç içiyorum ya..." dedi.

"İçiyorsun da neden öksürüğün daha da arttı?"

Dün gece öksürürken yüzünde oluşan o acı dolu ifadeyi hatırlayınca Jiafu'nun öfkesi kabardı.

"Hem! Buraya geleli kaç gün oldu, şu yarım günde biten tamiratları neden yapmadın? Daha bitmedi! Dün gece geldiğimde içeride zerre sıcaklık yoktu, sanki buz kuyusuna düşmüş gibiydim..."

Pei Youan konuyu değiştirmeye çalıştı: "Odayı sen mi düzenledin? Hanımım ne kadar da becerikliymiş, pek memnun oldum."

Jiafu kaşlarını çatı: "Ben ciddi bir şey konuşuyorum!"

Pei Youan güldü: "Ben de öyle!"

Jiafu ona yumruklarını savurdu, Pei Youan ise onu kollarına alıp alçak sesle gülmeye devam etti.

Jiafu ona bir bakış fırlatıp elini çekti, kapıyı açıp su istedi.

Bu yem deposunda yedi sekiz yaşlı askerin dışında bir de yerel bir kadın vardı; dün gece kapıyı açan Yaşlı Ding'in karısıydı. Çok güçlü kuvvetli bir kadındı. Yemek yapmanın dışında her türlü ağır işe koşturuyordu. Jiafu'yu görünce hayran kalmış, ağzından "Hanımefendi" lafını düşürmez olmuştu. Hizmetçileri de görünce ağır işlerin hepsini kendi üstlenmişti. Pei Youan'ın bir banyo fiçisi hazırladığını görünce, akşamdan kar

suyuyla koca kazanlarda su kaynatmıştı. Şimdi kapıda bekliyordu. Su içeri taşındı, fıçı doldu. Jiafu sıcak suyun içinde uzun uzun keyif yaptı. Çıktığında teni pembeleşmişti; üzerine uzun bir bornoz alıp saçlarını sobanın önünde kurutmaya başladı.

Pei Youan masasının başında hesaplarla uğraşıyordu ama gözü sürekli o zarif silüete kayıyordu.

Saçları kurumaya başlayınca Pei Youan ayağa kalktı, yanına gelip tarağı elinden aldı ve saçlarını taramaya başladı.

Jiafu mayışmıştı, gözlerini kısıp kucağına yaslandı. Tam uyumak üzereyken onun fısıltısını duydu: "Fua'er... Yang Yun her şeyi anlattı. Buraya gelene kadar ne kadar çok çile çekmişsin. Oysa benim sana sunabildiğim bir odadan fazlası değil."

Jiafu gözlerini açtı, ona baktı. Gözlerindeki o suçluluk duygusunu görünce hemen başını salladı: "Hiç de çile çekmedim. Burası çok güzel!"

Pei Youan hafifçe gülümsedi, saçlarını okşadı. Bakışlarındaki şefkat daha da derinleşti: "Düşünüyorum da... Kış geçsin, bahar gelip havalar ısınınca Yang Yun seni Quanzhou'ya geri götürsün. Söz veriyorum kendime çok iyi bakacağım, seni bir daha endişelendirmeyeceğim..."

Jiafu'nun yüzündeki gülümseme dondu: "Efendim, siz ne dediniz?"

"Fua'er, bana olan sevgini biliyorum. Ben alışkınım ama burası senin uzun süre kalabileceğin bir yer değil. Benimle sefalet çekmeni istemiyorum..."

"Az önceki cümleyi tekrar edin." Jiafu'nun yüzü asıldı.

"Bahar gelince Yang Yun seni Quanzhou'ya götürsün diyorum..."

Jiafu bir süre sessiz kaldı, sonra acı bir gülümsemeyle: "Quanzhou'ya ne yapmaya gideceğim? Başkasıyla evlenmeye mi?" dedi.

Pei Youan cevap vermedi.

Jiafu ona dik dik baktı, yüzünde soğuk bir ifade belirdi.

Aniden onu sertçe itti: "Demek gitmemi istiyorsun, öyle mi? Madem öyle baharı beklemeye gerek yok, hemen şimdi Yang Yun'a söyle arabayı hazırlasın, bu gece gidiyorum! Burada kalıp sana ayak bağı olmayayım!" dedi ve kapıya yönelip sürgüyü açtı, dışarıya seslenmeye yeltendi.

Bir anda parlamıştı. Pei Youan önce donup kaldı, sonra hemen arkasından yetişip onu içeri çekti, kapıyı kapattı. Telaşla: "Fua'er, dinle, düşündüğün gibi değil. Sadece senin burada acı çekmeni istemiyorum..." dedi.

Jiafu'nun gözleri dolmuştu. Ağdaki bir balık gibi çırpınıyordu ama adam onu bırakmıyordu. Kurtulamayınca hırsından adamın bileğini ısırdı.

Pei Youan acıyla inledi, eli gevşeyince Jiafu kurtuldu ve duvardaki sandıklardan birine koştu. Sandığı hırsıyla açtı; içi kitap doluydu. Bir kucak kitabı rastgele çıkarıp ona doğru fırlattı: "Bunları gelirken senin o eski çalışma odandan seçip getirdim! Geri götürmeye de niyetim yok! İster oku, ister yak, ister yırt; artık beni ilgilendirmesin!" dedi ve gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

Pei Youan yüzüne çarpan kitaplara rağmen kıpırdamadı. Öylece ona baktı; ağladığını görünce kendine geldi ve hemen yanına gidip onu kucakladı.

Jiafu yine çırpındı ama adam onu bırakmadı. Bu sefer omzunu ısırdı; adam ne bıraktı ne de sesini çıkardı. Nihayet Jiafu'nun dermanı tükendi, dişlerini çekti ve bedeni gevşedi.

Pei Youan onu kucağına alıp yatağa bıraktı.

"Fua'er... Benim hatam... Hâlâ kızgınsan yine ısır beni..."

Gözyaşlarını öperek sildi, sesi titriyordu.

"Pei Youan, az önce sevgimi bildiğini söyledin. Sen benim kalbimi ne bilirsin ki? Ben neden onca yolu aşım buraya geldim sanıyorsun? Sefaletten korksam hiç gelmezdim! Biliyorum, benimle mecburen evlendin; senin gözünde hiçbir zaman gerçek eşin olamadım! Başın sıkışınca bana hiçbir şey anlatmadın! O kellenin gideceği işlerde bile benden her şeyi sakladın! Beni aptal yerine koyup geleceğimi garantiye aldığını sandın, sonra da bir

mektup bırakıp beni başından savabileceğini düşündün, değil mi? Ben de safım; buraya peşinden gelirsem kalbimi anlarsın, beni gerçekten eşin kabul edersin sandım. Meğer hepsi benim hüsnükuruntummuş! Tamam, seni tanıdım artık, sen hep böyleydin! Güzel, ben gidiyorum, yollarımız ayrılınsın; sen yoluna, ben yoluma... Başkasıyla evlenirim, beni isteyen mi yok sanki..."

Hıçkırıklara boğuldu, konuşamaz hale geldi.

Pei Youan ona baktı, gözleri buğulandı. Aniden dudaklarına yapıştı, onu hırsla öptü. Jiafu önce omuzlarına vurdu, sonra yavaşça duruldu ve sadece sessizce ağlamaya devam etti.

Pei Youan nihayet geri çekildi, nefes nefeseydi: "Fua'er, hatalıyım, bir daha asla böyle bir şey düşünmeyeceğim. Lütfen kal, olur mu?"

Jiafu yaşlı gözlerle baktı: "Hani gitmemi istiyordun? Neden kalayım ki?"

"Gitmeni istemiyorum."

Gözleri kızarmıştı, ona dikkatle bakıyordu: "Dün gece seni karşımda görünce rüya sandım... Bu halim ne kadar sürer bilmem, senin burada perişan olmana gönlüm razı gelmedi sadece. Hatalıyım. Fua'er, kalır mısın?"

"Yanımda olmanı istiyorum."

"Eğer bir gün gerçekten beni bırakıp başkasına gidersen, bu hayatın benim için hiçbir anlamı kalmaz..."

Sesi çok kısıktı.

Jiafu'nun ağlaması dindi. Ona baktı, sonra tekrar yataktan kalkıp sandığa gitti. Bir mektup çıkardı ve ona doğru fırlattı: "Pei Hazretleri, kaleminiz pek kuvvetliymiş, bu mektup harika olmuş. Şimdi bunu bana bir kez daha oku, o zaman seni affederim."

O mektup, tam da Pei Bey'in o asil burnunun üzerine çarptı ve ayaklarının dibine düştü.

Adam bir an dona kaldı, mektuba baktı, sonra yavaşça eğilip onu yerden aldı. Tam o sırada hızla arkasına dönüp mektubu şömineye fırlatmaya yeltendi; hareketleri inanılmaz derecede çevikti.

“Yakmaya cüret et de gör bakalım!”

Arkasından gelen o nazlı ses onu durdurdu.

Pei Bey, elinin yanmasını falan umursamadan mektubu son anda ateşin ağzından çekip aldı. Zarfın bir köşesi çoktan tutuşmuştu; telaşla elleriyle vurarak kıvılcımları söndürdü. Mektubu kurtarmayı başarmıştı.

Jiafu onun elinden zarfı aldı, içindeki kağıdı çıkarıp adamın önüne açtı.

“Oku bakalım,” dedi muzip bir gülümsemeyle.

Pei Youan mektubu tutarken yüzünde tarif edilemez bir utanç vardı. Bir süre öylece durdu, sonra aniden öksürmeye başladı. Öksürüğü o kadar şiddetliydi ki iki büklüm oldu, yüzü kıpkırmızı kesildi.

Jiafu hemen yanına gidip sırtını sıvazladı, göğsüne masaj yaptı. Bir süre sonra öksürüğü kesilen Pei Youan, kızın ellerini sıkıca tuttu: “Fua’er, bana karşı gerçekten çok iyisin.”

Jiafu ellerini geri çekti.

Adam tekrar tutmaya çalıştı.

Jiafu ellerine hafifçe vurdu: “Dokunma bana! İki öksürdün diye yelkenleri suya indireceğimi mi sandın? Kalbim taştan benim! Okumuyor musun? İyi, o zaman ye o mektubu! Tek bir kelimesini bile bırakmadan hepsini yut!”

Pei Youan acı acı gülümsedi: “Güzel karım, affet beni. Gerçekten hatalıydım. Bir daha olmayacak. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsam...”

“Bir de 'bir dahası' mı olacak?” diye tersledi Jiafu.

“Senin sözlerine artık güvenim kalmadı! Giderken beni aldıracağına dair sözler veren kimdi? Arkasını döner dönmez bana ne yaptın? Sen bir yalancısın, artık ne söylesen boş. Ya okursun ya da yersin, karar senin!”

Jiafu sözlerini bitirip yatağa çıktı, yastıklara yaslanıp soğuk bir ifadeyle onu izlemeye başladı.

Pei Youan yavaşça yanına gelip yatağın kenarına oturdu. Gözlerini ondan ayırmıyordu.

Bu adam gerçekten de bir sanat eseri gibiydi. Yeni yıkanmış, odanın sıcaklığında sadece ince bir sabahlıkla duruyordu. O siyah gözleri öyle bir bakıyordu ki, sanki binlerce kelime dökülüyordu dudaklarından. Jiafu kalbinin hızla çarptığını hissedince dayanamayıp yüzünü diğer yana çevirdi. Birden adamın fısıltısını duydu:

“Eski dostlar binlerce li ötede, dağlar ve geçitler aşılmaz... Artık ne bir haber gelir, ne de bir mektup. Sadece bu yorgun ve hasta beden kaldı geriye; şafak vakti duyulan boru sesleriyle bölünen rüyalar... Yolun sonu kederli olsa da, karlı bir gecede o güzel kadın ansızın çıkageldi; yüzü bir şeftali çiçeği gibi, gülüşü bir rüya gibi.”

Duraksadı.

“Fua’er, bu sana yazdığım diğer mektuptu. Ben seni yüzüstü bıraktım ama sen beni bırakmadın, peşimden buralara kadar geldin. Ben ise kör olmuş bir halde seni geri göndermeye çalıştım. Ben gerçekten büyük bir aptalım! Değil mektubu yemek, taş ye dersen bir an bile düşünmem. Şimdi yiyorum hepsini!”

Jiafu arkasına döndüğünde adamın gerçekten mektubu parçalayıp ağzına götürdüğünü gördü. Şaşkına dönmüştü; aslında sadece onu biraz korkutmak istemişti, o güzelim sözlerin yok olmasına gönlü el vermezdi. Hemen atılıp kağıt parçalarını

elinden aldı. Mektup ikiye bölünmüş ve buruş buruş olmuştu. Sınırle adamın bacağına bir tekme attı: “Bunu bana geri vereceksin!”

Pei Youan onun ayağını havada yakalayıp kendine doğru çekti. Jiafu yatağa boylu boyunca uzanırken etekleri açıldı, o bembeyaz bacakları ortaya çıktı. Jiafu bir çığlık atıp örtünmeye çalıştı ama adam çoktan üzerine eğilmişti.

Pei Youan derin bir tutkuyla gözlerine baktı: “Fua’er, kocanı bu seferlik affet, olmaz mı?”

Oda sessizliğe büründü.

Jiafu bir süre onunla bakıştı, sonra ellerini adamın sabahlığının içine daldırıp az önce ısırıldığı omzuna dokundu. Diş izleri hala oradaydı. Hafifçe okşadı, sesi yumuşacıktı: “Kocacığım, çok acıdı mı?”

Pei Youan önce başıyla onayladı, sonra "hayır" anlamında salladı: “Acımadı.”

Jiafu şefkatle ona yaklaştı, omzundaki o izi öptü.

İkisinin de üzerinde incecik birer giysi vardı. Tenleri birbirine değdikçe Pei Youan’ın direnci kırılıyor, arzusu şahlanıyordu. Tam gözlerini kapatıp bu anın tadını çıkaracakken omzunda keskin bir acı hissetti. Gözlerini açtığı anda Jiafu’nun onu bir kez daha ısırıldığını gördü. Kız gülümseyerek geri çekildi: “Acımıyor madem, bir tane daha yapayım da iyice aklında kalsın! Bir dahaki sefere verdiğin sözleri unutmazsın belki!”

Pei Youan diş izleriyle dolu omzuna dokunup acı acı gülümsedi.

Jiafu onu itip yataktan kalktı, masanın başına gidip o yırtık mektubu düzeltmeye çalıştı.

Büyükannenin vefatının üzerinden bir yıl geçmişti. Normalde yas süresi üç yıldır ama bu ıssız bozkırda, o eski katı kurallar sanki çok uzakta kalmıştı.

Evleneli iki yıl olmuştu ama toplansanız sadece birkaç ay bir arada kalabilmişlerdi. Dün geceki o ani kavuşmanın ardından, Pei Youan artık kendini tutmak istemiyordu. Büyükannesinin

ruhu eğer onları izliyorsa, bu sevgiyi anlayışla karşılayacağını düşündü. Masanın yanına gitti, kızı arkasından kucakladı ve o bembeyaz ensesine küçük bir öpücük kondurdu.

Jiafu huylanıp boynunu büktü.

Pei Youan bir cevap alamayınca onu kucağına alıp yatağa taşıdı. Kulağına fısıldadı: “Fua’er...” Sesi titriyordu.

Yorganın altından küçük bir el ona doğru uzandı, bir an dokunup hemen geri çekildi.

Jiafu utanarak gözlerini kaçırdı: “Büyük Kuzen, yine mi rahatsızlandın?”

Pei Youan o küçük dokunuşla kanının kaynadığını hissetti. Gözlerini ondan ayırmıyor, parmaklarıyla dudaklarını okşuyordu.

“Hadi uyu artık. Uyuyunca geçer!” dedi Jiafu, adamın elini iterek.

Pei Youan şaşırmıştı.

“Ben yokken kendine hiç bakmamışsın. Ev rüzgâr alıyor, soba yanmıyor, ilaçlarını içmiyorsun. Zaten bünyen zayıf, bir de bu kadar zaman hasta yattın. Dün geceyi saymıyorum ama bu gece olmaz! Önce iyileşeceksin, sonra bakarız!”

Jiafu bunu söyleyip kollarından sıyrıldı.

Pei Youan onu tekrar kendine çekti: “Fua’er... Ben iyileştim... İnanmıyorsan bu gece görebilirsin...”

Jiafu başını "olmaz" anlamında salladı: “Olmaz dedim! Ben uyuyorum, sen de uyu!” Arkasını döndü, sonra tekrar ona bakıp fısıldadı: “Büyük Kuzen, söz dinle, o zaman sana çok iyi bakarım.”

Pei Youan dün geceki uykudan sonra kendini çok enerjik hissediyordu, aslında sabaha kadar durmaya niyeti yoktu ama Jiafu’nun onu cezalandırmak istediğini anladı.

Kızsa kızamıyordu, eski ağırbaşlı halleriyle ders vermeye kalksa artık o otoritesi kalmamıştı.

Çaresizce gülümsedi. Kızın çoktan uykuya daldığını görünce o da derin nefeslerle kendini sakinleştirmeye çalıştı. Sonunda o ateşi bastırıp gözlerini açtı.

Kızın o huzurlu ve masum uyuyuşunu izlerken içini tarif edilemez bir sıcaklık kapladı. Işığı söndürdü, o mis kokulu bedeni kollarına alıp dışarıdaki fırtınanın sesleri eşliğinde uykuya daldı.

Ertesi sabah yılın son günüydü.

At harasındaki yaşlı askerlerin çoğu kimsesizdi. Jiafu, Ding Ana'ya para verip şehre alışverişe gönderdi. Yang Yun da onlara eşlik etti. Öğleden sonra ellerinde etler, içkiler ve sebzelerle döndüler.

Askerler bu yıl bayram edeceklerini anlayınca çok sevindiler. Mutfağın bacası tütmeye, et kokuları her yana yayılmaya başladı.

Jiafu ve hamile kısırağı kontrol eden Pei Youan dışarı çıktıklarında, Yaşlı Ding'in elinde bir yemek kutusuyla geldiğini gördüler. Ding, "Pei Bey, şehirdeki Hu Bey birini göndermiş. Harayı iyi idare ettiğiniz için size bir ikram göndermiş," dedi.

Jiafu merakla kutuyu açtı ama gördüğü manzara karşısında donakaldı. Kutunun içinde yenmiş tavuk kemikleri, çürümüş lahana yaprakları ve yemek artıkları vardı. Hu Liangcai resmen Pei Youan ile alay ediyordu. Jiafu sinirden kutuyu tekmeleyip parçaladı.

"Bırak kalsın, ayağını incitme," dedi Pei Youan sakince. Kızın ellerini tutup ısıtmaya çalıştı.

Kocasının böyle aşağılanması Jiafu'nun içini acıtıyordu ama Pei Youan hiç orali değildi. "Hadi içeri girelim, hava çok soğuk," diyerek onu eve soktu.

Hava kararınca Yaşlı Ding bahçede havai fişekler patlattı. Jiafu, Yang Yun ve hizmetçilerini de masaya davet etti ama onlar usul gereği kabul etmediler. Jiafu da zorlamadı, onlara ayrı bir sofrta kurdurdu. Kendisi ve Pei Youan, baş başa küçük bir masada, sıcak pirinç şarabı eşliğinde yılı uğurladılar.

Pei Youan hala hafifçe öksürdüğü için Jiafu ona sadece bir kadeh izin verdi. Kendisi ise o tatlı şaraptan birkaç kadeh içince iyice gevşedi, ceketini çıkarıp ince gömleğiyle kaldı.

Pei Youan'ın bakışları yavaşça onun üzerine kaydı. Kızın kızarmış yanaklarını, parlayan gözlerini izledi. Sonra yavaşça

kalkıp onu kucağına aldı ve yatağı taşıdı.

“Bugün söz dinledim mi?” diye fısıldadı kulağına.

Jiafu sarhoş değildi ama zihni bulanıktı. Sadece başıyla onayladı.

Pei Youan gülümsedi ve acele etmeden, tek tek gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

O gece, dışarıdaki fırtınanın sesine yatağın gıcırtiları karıştı.

Yeni yılın ilk sabahında Pei Youan erkenden kalkıp yatağın bacaklarını sağlamlaştırmaya başladı. Bir daha o seslerin Jiafu’yu utandırmasını istemiyordu.

O sırada, binlerce li ötedeki başkentte büyük bir olay yaşanıyordu.

Şehir kapılarında büyük bir kalabalık vardı. İnsanlar yeni yıl kutlamaları için toplanmıştı. Kalabalığın arasında, güneyin güneşinde kavrulmuş teniyle sessiz bir genç duruyordu.

Şehir kapıları açılınca kalabalığa karışıp saraya doğru ilerledi. Muhafızlara, "Kayıp İmparator" hakkında haberi olduğunu söyledi. Gözleri bağlanarak saraya sokuldu. Li Yuangui onu sorguladı ve sonunda imparatora müjdeyi verdi: Bu genç, herkesin aradığı Xiao Yu’ydu.

Genç çocuk sarayın her köşesini biliyordu. Hatta tahttaki ejderhanın hangi tırnağının bükük olduğunu bile söylemişti; çünkü çocukken orada otururken canı sıkıldıkça o tırnağı bükermiş.

İmparator Xiao Lie büyük bir şok yaşadı ama hemen çocuğu görmedi. Onu gizlice izlemeye başladı. Karşısında, gökyüzüne bakıp özgürlüğü düşleyen o çocuğu gördüğünde, içinde tarif edilemez duygular uyandı.

Üç gün sonra İmparator, Xiao Yu ile görüşti.

Bu görüşmede neler konuşulduğunu kimse bilmiyordu, Li Yuangui bile. Görüşme bittikten sonra İmparator bütün geceyi tek başına, ışıkları söndürmeden geçirdi.

Ocağın dördünde tatil bitti ve sabah divanı tekrar toplandı. Sabahın dördünde Li Yuangui içeri girdiğinde, İmparator'un hâlâ dünkü elbiseleriyle bir sedire dayandığını gördü. Yüzü çökmüş, gözleri kanlanmıştı; belli ki hiç uyumamıştı.

"Hünkârım, bugünkü divanı erteleseğim mi, yoksa yarına mı bıraksam?" diye sordu Li Yuangui çekinerek.

İmparator yavaşça başını çevirdi, Li Yuangui'ye uzun uzun baktı. Bakışları o kadar karanlıktı ki Li Yuangui ürperdi. Nihayet İmparator sordu: "Li Yuangui, sence ben de mi hatalıyım?" Sesi o kadar kısık ve çatallıydı ki duymak zordu.

Li Yuangui korkuyla yere kapandı: "Hünkârım, bu nasıl söz? Hükümdar hata yapmaz. Siz tahta çıktığınızdan beri halkınız için çalıştınız. İnanmazsanız Güney Kapısı'na gidin bakın; halk günlerdir sizin için dua ediyor. Onlar böyle düşünürken kulunuz nasıl başka türlü düşünür?"

İmparator acı bir kahkaha attı: "Ağzın iyi laf yapıyor ama eminim içinden beni suçluyorsun! Evet, hepsi sadık vezirler, hepsi kahraman! Bir tek ben zalimim, değil mi?"

Li Yuangui başını yere vurmaya devam etti: "Hünkârım bağışlayın, haddim değildir!"

İmparator sedirden fırladı, ellerini beline koyup odada volta atmaya başladı. Gittikçe heyecanlanıyordu.

"Pekâlâ, ne fark eder! Bırakalım onlar sadık kalsın, onlar kahraman olsun! Ben de bu dünyanın zalimi olayım! Korkmuyorum!"

Neredeyse haykırarak konuştu, sonra Li Yuangui'nin önünde

durdu. Bir süre daldıktan sonra yine alaycı bir ifadeyle: "Gökler bile benim yanımda! Youan bu sefer beni yendiğini sandı ama yanıldı; sonunda kaybeden o oldu!" dedi.

"Benim oğlum kıymetimi bilmedi, beni reddetti, bana karşı geldi. Benim vereceklerimi istemedi!"

"Benim vermediğim şeyi kimse alamaz. Benim verdiğim şeyi ise kimse reddedemez! Beni yenebileceğini mi sandı?"

"Li Yuangui, bak gör; bir gün gelecek, o kendi ayaklarıyla geri dönecek ve önümde eğilecek!"

"Beni yenemeyecek," dedi her kelimenin üzerine basa basa.

Li Yuangui şaşkınlıkla ona bakıyor, tek kelime edemiyordu.

İmparator gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve nihayet sakinleşti.

"Divan toplanacak. Hazırlayın!" dedi sertçe.

Li Yuangui hemen hademeleri çağırdı.

"Liuyang Prensi geldi mi?" diye sordu İmparator giyinirken.

Liuyang Prensi, Xiangxi'nin ücra bir köşesinde yaşayan, Xiao Lie'nin yeğeni sayılan ama yaşça ondan büyük olan sönük bir hanedan üyesiydi. Yıllardır kendi küçük bölgesinde sessiz sedasız yaşamış, çocuğu olmadığı için de unvanının kendisiyle birlikte yok olacağını kabullenmişti. Her yılbaşı bazı prensler başkente çağrılırdı ama o on yıldır davet edilmemişti. Geçen yıl aniden çağrılınca sevinçten ne yapacağını şaşırmış, karısıyla birlikte yola çıkmıştı ama yolda aksilikler çıkınca büyük töreni kaçırmıştı.

"Hünkârım, dün gece ulaştılar. Töreni kaçırdıkları için çok mahcuplar, affınızı dilerler."

Xiao Lie gülümsedi: "Geldiler ya, mühim değil. Bugün onları huzura kabul edeceğim, hazırla."

Li Yuangui emri yerine getirdi.

Zhaoping döneminin ikinci yılının dördüncü günü, İmparator, Liuyang Prensi ve eşini huzuruna kabul etti. Onların halka karşı merhametli olduklarını övüp hediyelere boğdu. Prens ve eşi gözyaşları içinde teşekkür ettiler. Yarım ay başkente kaldıktan sonra memleketlerine döndüler.

Bu olay o kadar önemsiz görünüyordu ki kimse üzerinde durmadı. Prens yaşlıydı, çocuğu yoktu, bölgesi fakirdi... Herkes İmparator'un diğer prenslere örnek olsun diye böyle davrandığını sandı. Birkaç gün sonra konu kapandı.

Kader işte böyleydi; insanın hiç beklemediği yerden vururdu. Liuyang Prensi ve eşi dahil kimse, o günkü bu küçük buluşmanın ileride koca bir imparatorluğun kaderini değiştirecek ilk nota olduğunu bilmiyordu.

Pei Youan ne kadar dahi olursa olsun, o uzak sınır boyunda bu karanlık suların yükseldiğini nasıl bilebilirdi?

Geri dönmeye karar verdiğinde her şeyi hesapladığını sanmıştı ama bir şeyi unutmuştu: O kurtarmak istediği gencin kalbini.

"Hünkârın beni aradığını duydum ve geldim. Her şey benim yüzümden oldu; bugünden itibaren tüm suç benimdir, ölüme de razıyım."

Genç adamın İmparator'un karşısındaki ilk sözü buydu.

Bu açıdan bakılırsa, Pei Youan gerçekten de İmparator'u yenememişti.

Bu oyunda ne hükümdar, ne vezir, ne de baba oğul kazanmıştı; herkes kaybetmişti.

Yılbaşı şenlikleri bitti, Jiafu geleli yarım ayı geçmişti. Hayat zordu; her gün sadece lahana ve turp yiyorlardı, meyve hak getire... Ayaklarındaki soğuk yaraları iyileşmiyordu. Dışarı çıktığında bir lahana dolması gibi kat kat giyiniyordu. Bir gün Pei Youan ile gezerken ayağı kara saplanmış, karın içinde bir soğan gibi dikili kalmıştı. Pei Youan onu oradan çekip çıkarırken epey gülmüştü ama Jiafu'nun keyfi yerindeydi. Daha da güzeli, Pei Youan yan odayla aradaki duvarı yıktırıp orayı bir banyo odasına çevirmişti.

Burası çok soğuktu; yerli halk kış boyu bir iki kez ancak yıkanırdı. Jiafu ise titizdi; eskiden her gün yıkanırdı. Burada banyo yapmak tam bir dertti. Fıçı vardı ama oda daracıktı, mutfak uzaktı, su gelene kadar soğuyordu. Bu soğukta sıcak bir

banyo en büyük lükstü.

Ocak ayında depo işleri sakindi. Pei Youan şehirden ustalar getirtti, borular döşetti. Demirciye özel çizimler verdi; demirci o kıvrımlı boruların ne işe yarayacağını anlamasa da para bol olunca hemen yaptı. Pei Youan fırınla banyo arasına sistemi kurdu; artık mutfakta ateş yanınca banyoda sıcak su akıyordu.

Bu yeni banyo sadece Jiafu'yu değil, hizmetçileri de çok mutlu etmişti. Yaşlı Ding'in karısı ise Pei Youan'ın sadece hanımı yıkansın diye bu kadar masraf yapmasını ağzı açık izlemişti.

O gece dışarıda yine kar yağıyordu ama içerisi bahar gibiydi. Jiafu yeni banyosunda ilk kez rahatça yıkandı. Çıktığında teni gül gibi pembeleşmişti. Yatağa uzandı, Pei Youan ayaklarındaki yaralara masaj yapmaya başladı.

Jiafu onu övdü: "Pei Hazretleri'nin elinden her iş geliyor, ne kadar da yetenekli."

Pei Youan gülümsedi: "Güzelim banyodan çıkmış, bir nilüfer gibi açmış... Sen mutlu ol yeter, ben senin için her şeyi yaparım."

Jiafu onun şaka yaptığını biliyordu ama "her şeyi yaparım" lafı onu heyecanlandırdı, kalbi küt küt attı: "Siz iyice edepsizleştiniz, eskiden böyle değildiniz," dedi dudak bükerek.

Pei Youan onun o tatlı yüzüne baktı, içinden bir istek yükseldi: "Ayakların hâlâ kaşınıyor mu?"

Jiafu başını salladı: "Daha iyiyim."

Pei Youan ona yan yatmasını, belini hafifçe bükmesini söyledi.

Jiafu onun parlayan gözlerine ve vücuduna verdiği şekle bakınca, yeni bir şeyler denemek istediğini sandı. Kalbi iyice hızlandı, biraz da merakla "Efendim, kapı daha kilitli değil..." diye fısıldadı.

Pei Youan duraksadı.

Jiafu gelirken çok eşya getirememişti ama bir sandığı tamamen onun kitapları ve yazı takımlarıyla doluydu. Onun kitaplardan uzak kalmasına gönlü razı gelmemişti. Pei Youan bu fedakârlık karşısında ona ne kadar teşekkür etse azdı. Aslında

sadece o anki zarif duruşunu görünce bir "Yatakta Güzellik" resmi çizmek istemişti. Kapı lafını duyunca önce anlamadı, sonra kızın kızaran kulaklarını görünce durumu çaktı. Gülmemek için kendini zor tuttu: "Fua'er, yoksa benden öyle bir şey mi bekliyordun? Ben sadece resmini çizmek istemiştim."

Jiafu dondu kaldı. Onun bıyık altından güldüğünü görünce yanlış anladığını fark etti. Yüzü kıpkırmızı oldu, "Ay!" diye bağırıp yüzünü yastığa gömdü.

Pei Youan daha fazla dayanamadı, kahkahayı bastı. Bu kızı her haliyle çok seviyordu.

Onun gelişiyile bu soğuk ve karanlık oda, dünyanın en sıcak ve aydınlık yuvasına dönüşmüştü.

Üzerine eğildi, omuzlarını, sırtını öptü. Kulağına fısıldadı: "Fua'er, bu gece sana ne yapmamı istersin?"

Jiafu nazlanıp kaçmaya çalıştı ama Pei Youan çoktan alev almıştı; resim falan hak getire... Kızın o halleri onu iyice tahrik etmişti, az önceki "yan yatma" pozisyonunu denemek için can atıyordu.

Jiafu bu sefer utancından kabul etmedi.

Pei Youan yüzünü astı: "Hani bana iyi bakacaktın?"

Jiafu çaresiz gözlerini kapattı: "Tamam be, ne halin varsa gör! Hep beni kandırıyorsun!"

Pei Youan onun bu hallerine bayılıyordu. Tam işe koyulacaklardı ki dışarıdan bir ses geldi: "Pei Hazretleri, doru kısarak doğuruyor!"

Jiafu hemen gözlerini açtı.

"Hadi gidelim!"

Sevinçle yataktan fırladı, elbiselerini giymeye başladı. Pei Youan'ın hâlâ yatakta yattığını görünce "Çabuk ol!" diye çıkıştı.

Bu at da bula bula bu vakti bulmuştu ya... Pei Youan iç çekip yataktan kalktı.

Jiafu soğuktan çok korkardı ama konu o at olunca her şeyi unutuyordu. Kapıyı açıp Pei Youan'ı beklemeden dışarı koştu. Pei Youan hemen yetişip onu yakaladı, üzerine kalın kürkü geçirdi,

şapkasını, eldivenlerini taktı ve karda ahıra doğru yürüdüler.

Ahır sıcacıktı. Jiafu'nun koydurduğu gübre sobası içeriyi ısıtmıştı. Kısarak samanların üzerine yatmış, acı çekiyordu.

Herkes oradaydı; askerler, hizmetçiler... Hepsi heyecanla bekliyordu.

Jiafu kapının önünde beklerken birden tayın bacağını gördü. Çok sevindi ama bacak orada takılıp kaldı. Kısrağın dermanı tükenmişti, karnı hızla inip kalkıyordu.

Jiafu, Pei Youan'ın koluna yapıştı: "Ne yapacağız? Gücü bitti galiba!"

Pei Youan onu teselli etti, ceketini ona verdi ve ahıra girdi. Kısrağa biraz yem verdi, karnını okşadı. Sonra ellerini yıkayıp arkaya geçti. Yavaşça içeri uzandı, diğer bacağı da bulup çıkardı. Tayın toynaklarını tutup kısarakla beraber yavaşça çekti. Nihayet tayın kafası ve bütün bedeni dışarı süzüldü.

Kısarak canlandı ve her şey başarıyla bitti.

Jiafu ve hizmetçiler sevinçle bağırdılar.

Simsiyah, çok güzel bir taydı. Islak vücuduyla samanların üzerinde yatıyor, o koca gözleriyle dünyaya şaşkınlıkla bakıyordu.

Kısarak hemen ayağa kalktı, yavrusunu yalamaya başladı. Onu boynundan tutup ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Tay önce ön bacaklarını, sonra arka bacaklarını dikti ve sallanarak da olsa ayağa kalktı. Annesine sokuldu; o muazzam sevgi sahnesi herkesi duygulandırdı.

Jiafu'nun gözleri dolmuştu, oradan ayrılmak istemiyordu. Pei Youan birkaç kez seslendi ama o hâlâ hayranlıkla bakıyordu. Pei Youan güldü: "Annesi ona bakar, merak etme. Hadi artık, uyku vakti!"

Jiafu istemeye istemeye ahırdan çıktı. Odaya döndüler, Pei Youan banyoya girdi, Jiafu ise yatakta dalgın dalgın oturdu.

Pei Youan yanına geldi, yattılar.

"Efendim, ben de size bir evlat vermek istiyorum, ister misiniz?"

Jiafu'nun sesi çok kısıktı.

Pei Youan cevap vermedi ama dudakları yukarı kıvrıldı. Eli yavaşça belinden aşağı süzld.

"Efendim, erkek mi istersiniz kız mı?"

Jiafu nefes nefese sordu.

"Senden gelen her Şeyi severim..."

Onu öptü ve susturdu.

Dışarıda kar sessizce yağıyor, dünya bu huzurlu gecede derin bir uykuya dalıyordu.

Mevsimler devrildi, vakit mart ayına erdi. Kar ve buz yavaş yavaş eriyor, yüze çarpan rüzgârda baharın o hafif, mest edici esintisi hissediliyordu. O uzun ve amansız kış, nihayet geride kalmıştı.

Toprak çözülmeye başlayınca, Jiafu evin önündeki boş araziye belleyip birkaç tarh açtı ve sebze tohumları serpti. Birkaç gün geçmeden topraktan baş gösteren taze filizler, insanın içine neşe veren bir manzara sunuyordu. Pei Youan'a bir kümes çattırıp şehirden birkaç civciv getirtti. Ocak ayında doğan o küçük tay ise Jiafu'nun gözbebeği olmuştu; onu kendi elleriyle besliyor, yıkıyor ve yelesini tarıyordu. Jiafu'nun özenli bakımı altında tay günbegün serpilip büyüdü. Garip olan şuydu ki, doğduğunda siyah olan tüyleri gitgide kızıla dönmüş, tüm gövdesi yağlı bir parlaklığa kavuşmuştu. Dört ayağındaki siyahlıklar da silinmiş, yerini kar beyazı nişanlara bırakmıştı; koşarken sanki karda yürüyormuş gibi göründüğünden pek zarifti. Henüz iki üç aylık olmasına rağmen rüzgâr gibi koşuyor, haranın bir boyu aşan duvarlarından tek sıçrayışta zahmetsizce geçiyordu. Huyları ise annesinden tamamen farklıydı; sık sık dışarı kaçıp yabanıl bir hırçınlıkla etrafta tozar, Jiafu'dan başkasını yanına yaklaştırmazdı. Sadece onunla yakınlık kuruyor, Pei Youan yaklaştığında bile bundan pek hoşnut görünmüyordu.

Harada ömrünü atçılığa adanmış yaşlı bir nefer vardı; kendisinin iyi bir at sarrafı olduğunu iddia ederdi. Kısrağın fena olmadığını ancak pek bir hususiyetinin bulunmadığını, lakin bu tayın asla alelade bir hayvan olmadığını söylerdi. İskeletine ve toynaklarına bakılırsa, sıradan bir aygırın dölü olamazdı; sanki kısrağın gizlice dışarı kaçmış ve nerede olduğu belirsiz yabanıl bir aygırla çiftleşmişti. Daha iki üç aylıkken böyle bir heybete sahipse, büyüdüğünde şüphesiz eşsiz bir küheylan olacaktı. Jiafu bu sözlere pek sevindi ve taya "Taxue" adını verdi.

O gün Taxue sabah çıkmış, akşam olmasına rağmen henüz

dönmemiştir. Pei Youan ve birkaç yaşlı nefer, haranın boşluğunda iyileşen atları talim ettirirken, Jiafu bir süre onları izledi. Taxue için endişelenince Pei Youan'a haber verip kapının önüne çıktı ve yolu gözlemeye başladı. Nihayet, uzaklarda siyah bir gölgenin hızla bu tarafa doğru süzüldüğünü gördü. Ancak tayın peşinde, bağırıp çağırarak kovalayan on on iki kişilik bir süvari grubu vardı. Taxue ürkmüşe benziyordu; uzaktan Jiafu'nun silüetini görünce sanki şikâyet edercesine kişnedi ve ona doğru dolu dizgin koştu. Yanına vardığında Jiafu'nun arkasına sığındı; her yerinden ter boşanıyor, burun delikleri hiddetle inip kalkıyordu. Huzursuzca kuyruğunu sallayarak başını Jiafu'nun koluna sürtüyor, sanki korunmak istiyordu.

Jiafu, tayın bu ürkmüş halini görünce içi sızladı. Süvarilerin yaklaştığını görünce hemen Taxue'yi içeri çekmek istedi ancak adamlar bir anda kapıya dayandı. Yirmili yaşlarında bir adam, atını mahmuzlayıp haranın kapısını zorla açarak içeri daldı. Jiafu'nun önünde durup yolunu kesti ve elindeki kamçıyı havaya kaldırarak seslendi: "Bu tay haranın mı? Pek ala! Onu alıyorum..."

Sözü bitmeden gözleri Jiafu'ya takıldı ve bakışları donup kaldı. Kamçıyı tutan eli havada asılı kalmıştı.

Jiafu, adamın gözlerini ayırmadan kendisine baktığını görünce tiksintiyle doldu. Hemen Taxue'nin yularından tutup adamın atının yanından sıyrıldı ve hızla içeri yöneldi.

Dışarıdaki maiyet askeri kılıklı adamlar da gürültüyle içeri dalarak Jiafu'nun arkasından bağırdılar: "Karşındakinin kim olduğunu biliyor musun? Ordu Müfettişi Lord Hu'nun öz kardeşidir! Çabuk atı bırak!"

Bu adamın adı Hu Liangyou idi; gerçekten de Suye Ordu Müfettişliği'nin başındaki Hu Liangcai'nin kardeşiydi. Geçen bahar ağabeyiyle birlikte buraya gelmiş, kısa sürede rütbe alarak Tuğbaylık makamına kadar yükselmişti. Bütün kışı şehirde kapalı kalarak geçirmiş, sıkıntıdan patlayacak raddeye gelmişti. Havaaların ısınmasıyla bugün yakın adamlarını yanına alıp ava çıkmıştı. Kırklarda bu küçük kızıl tayı görmüş, henüz ufak olsa da cins bir hayvan olduğunu anlamıştı. Kement atmış ama tay

çevikliğiyle kurtulmuştu. Hu Liangyou adamlarıyla peşine düşmüş, haraya kadar kovalamıştı. Tayın bir kadın tarafından götürüldüğünü görünce, mevkisine güvenerek içeri dalmıştı. Lakin karşılaştığı bu genç kadının güzelliği karşısında nutku tutulmuştu. Değil bu sınır boylarında, vaktiyle Jiangnan'ın o şaşaalı eğlence yerlerinde bile böylesine bir afet görmemişti. İçinde kötü niyetler uyandı. Adamlarının bağırmasını susturup Jiafu'ya gülümsedi: "Bu küçük kızıl tay sizin mi hanımefendi? Pekâlâ, sizde kalsın. Ben General Hu'nun kardeşi Liangyou'yum. Sizin adınız nedir, kaç yaşındasınız?"

Jiafu, Taxue'yi çekerek başını eğdi ve hızla uzaklaşmaya çalıştı. Hu Liangyou onu öyle kolay bırakmaya niyetli değildi; şehvetten gözü dönmüş bir halde atından atladı ve bir hamlede Jiafu'nun önünü kesti. Hafifmeşrep bir tavırla güldü: "Hanımefendi, buralar pek ıssız, pek tenhadır. Sizi şehre götüreyim, Müfettişlik konağında yanımda kalın; hizmetçileriniz olur, en ala yemekleri yer, en zarif ipeklere bürünürsünüz. Buradan bin kat daha iyidir..."

Konuşurken elindeki kamçıyı uzatıp Jiafu'nun çenesini okşamaya yeltendi. O anda küçük kızıl tay birden hırçınlaştı; öfkeyle kişneyip ön ayaklarını şaha kaldırdı ve Hu Liangyou'ya sert bir tekme savurdu.

Tay henüz birkaç aylık olsa da şaha kalktığında bir insan boyunu aşıyordu. Bu ani öfkeyle savurduğu tekme Hu Liangyou'yu yere serdi. Adam hiddetten kudurmuş bir halde askerlerine tayı vurmalarını emretti. On kadar asker bir anda etrafı sarıp yaylarını gererek Jiafu ve Taxue'yi çembere aldı.

"Vurun şu hayvanı! Görsün bakalım beni tekmelemek neymiş!"

Hu Liangyou yerden kaldırıldı; aksayarak taya doğru yürüdü ve elindeki kamçıyı hayvanın başına doğru hırsıyla savurdu.

"Büyük Ağabey!"

Jiafu kendini düşünmeden tayın üzerine attı; kollarını boynuna dolayıp kendi bedeniyle onu siper etti ve gözlerini yumarak çığlık attı.

O sırada gökten inen bir kement Hu Liangyou'nun boynuna dolandı. Adam ne olduğunu anlayamadan ilmik sıkıştı, kement gerildi ve Hu Liangyou sırtüstü yere kapaklandı.

Arkadan gelen güç o kadar büyüktü ki, ip etine gömüldü. Hu Liangyou'nun gözleri karardı, nefesi kesildi; elleriyle kemende asılıp içgüdüsel bir çabayla çırpındı. Yerlerde sürüklenerek birkaç kulaç öteye fırlatıldı ve ancak o zaman durabildi. Ayaklarının altındaki çamurlu toprakta derin izler açılmıştı.

Jiafu sırtına kamçı inmesini beklerken birden arkasına döndü ve Pei Youan'ın geldiğini gördü. Pei Youan orada durmuş, elinde gergin bir at halatı tutuyordu. Jiafu derin bir nefes alıp hemen Pei Youan'a doğru koştu. Küçük tay da tıpış tıpış peşinden gelip arkasında durdu.

"Fu'er, iyi misin?" diye sordu Pei Youan alçak sesle.

Jiafu dudaklarını ısırıp yerdeki Hu Liangyou'ya bir bakış attı ve başını salladı: "İyiyim."

Pei Youan teselli etmek için elini sıktı, sonra geri çekilmesini işaret edip halatı bıraktı.

"Lord Hu, ne büyük bir heybet bu böyle. Alt tarafı bir hayvan, onunla bu kadar uğraşmaya ne hacet?"

Hu Liangyou neredeyse boğulmak üzereyken serbest kalınca derin bir nefes aldı; zihni yavaş yavaş yerine geliyordu. Boğazı acıyor ve kaşınıyordu; uzun süre öksürdükten sonra ancak durabildi. Üstü başı çamur içinde, perişan bir haldeydi. Başını kaldırıp baktığında, karşısında duran yirmi dört yirmibeş yaşlarındaki bu yakışıklı adamı gördü. İlk bakışta elinden iş gelmez bir katip gibi duruyordu; az önce boynunu koparacak gibi sıkı o halatı onun attığına inanmak güçtü. İçindeki korkuyu bastırıp sertçe konuştu: "Sen Pei Youan mısın? Ne büyük cesaret! Hâlâ o eski yüksek memur olduğunu mu sanıyorsun? Sen artık bir suçlusun! Ağabeyim, babanın hatırına seni buraya, haranın başına verdi. Sen ise şükretmek yerine, üstün geldiğinde ağırlamayı bırak, bir de el kaldırmaya cüret ediyorsun! Seni itaatsizlik suçundan cezalandıracağım! Adamlar! Bağlayın şunu!"

Askerler bu emri duyunca birbirlerine bakiştılar.

Pei Youan'ın saraydaki şöhreti çok büyüktü; ayrıca merhum babası Dük Wei, yıllarca bu sınır boylarında genel vali olarak görev yapmış, derin izler bırakmıştı. Aradan yıllar geçmiş olsa da Pei ailesinin adı hâlâ gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Askerler de bunu biliyordu; Pei Youan'ın vakur ve otoriter bakışlarını üzerlerinde hissedince bir an öne çıkmaya cesaret edemediler. Hu Liangyou'nun zorlamasıyla ancak yavaşça etrafını sarmaya başladılar.

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Lord Hu, siz en iyisi dönün. Buralar ıssızdır, sizi daha fazla ağırlamayayım." Sözü bitirince arkasını döndü; bir eliyle Jiafu'yu, diğeriyle küçük tayı tutarak içeri doğru yürüdü.

Hu Liangyou, adamın kendisini hiçe saydığını ve maiyetinin önünde küçük düştüğünü görünce dişlerini sıktı. Yanındaki bir askerin elinden yayı ve oku kapıp nişan aldı; hedefinde Pei Youan'ın sırtı vardı.

Pei Youan sanki arkasında gözü varmış gibi durdu ve yavaşça döndü. Az önceki gülümsemesi uçup gitmiş, bakışları bir kartalinki kadar keskin ve soğuk bir hal almıştı. Atın yularını bırakıp Jiafu'ya fısıldadı, sonra yaya doğru adımlamaya başladı.

Hu Liangyou'nun elleri titremeye başladı. Pei Youan yaklaştıkça oku fırlatmaya cesaret edemiyordu.

Pei Youan, Hu Liangyou'nun önünde durdu. Gözlerinin içine bakarak elini yavaşça kaldırdı ve yaya sürülmüş okun gövdesini kavradı.

"Hu Liangyou, pazar yerinde at koşturup halkı taciz etmek ordu tüzüğünün üçüncü maddesine aykırıdır; bir kadına sarkıntılık etmek ise askeriye için en büyük utançtır. Büyük Wei kanunlarına göre bunun cezası elli değnektir. Tuğbaylığa kadar yükselmişsin, ağabeyin sana bunları hiç öğretmedi mi?"

Parmaklarına bir anda güç verdi; "çat" diye bir ses duyuldu. Okun gövdesi ortadan ikiye bölünüp yaya yere düştü.

Hu Liangyou'nun yüzü bir kızarıp bir bozardı; olduğu yerde donup kalmıştı.

.....

Grup süklüm püklüm atlarını sürüp uzaklaştı. Hava kararmış, hara eski sessizliğine bürünmüştü.

Jiafu, Taxue'yi ahıra bağladı. Küçük tay da az önce bir halt karıştırdığını anlamış gibiydi; normalde ahıra girmek istemezken bu sefer uslu duruyordu. Başını uzatıp Jiafu'nun yüzünü yalamaya, kendini affettirmeye çalıştı. Jiafu başını itip parmağıyla alnına vurdu: "Hep senin yüzünden! Bugün başımıza iş açtın! Bir daha gizlice kaçarsan seninle hiç ilgilenmem!"

Sesi sertti. Küçük tay gözlerini kırptırıp başını tekrar uzattı, Jiafu'nun koluna süründü. Jiafu onu tekrar itince boynunu büküp boğazından mırıltılar çıkardı; sanki nazlanıp af diliyordu.

Jiafu ona birkaç fırça daha attıktan sonra Pei Youan'ın kenarda durup gülümseyerek kendisini izlediğini gördü. Tayın yemini verip birlikte dışarı çıktılar. Yol boyunca Jiafu hiç konuşmadı. Eve dönüp üstlerini değiştirdikleri sırada Pei Youan ona seslendi.

Jiafu tereddütle alçak sesle konuştu: "Büyük Ağabey, biraz endişeliyim. Bugün benim ve Taxue için o Lord Hu'nun kardeşini gücendirdin. Ya o Lord Hu sana zorluk çıkarırsa..."

Pei Youan onun dış giysisini çıkarmasına yardım etti. "Endişelenme. Bu Hu Liangcai yıllarca asker yönetmiş, becerikli biridir; ancak buraya geleli bir yıl bile olmadı, kökleri henüz sağlam değil. Babamın eski adamlarını el altından tasfiye etse de görünürde bana karşı nazik davranıyor. Bugünkü mesele, benimle açıkça karşı karşıya gelmesine yetmez."

"Öyleyse neden geçen yılın sonunda o artıkları gönderip seni açıkça aşağılamaya kalktı?"

Sorusunu bitirir bitirmez kendi kendine cevabı buldu: "Anladım! Yoksa o artıkları gönderen bu Hu Liangyou muydu?"

Pei Youan takdir edercesine başını okşadı: "Müsterih ol. Ne yaptığımı biliyorum."

Hu Liangyou atını şehre sürdüğünde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Doğruca garnizon karargahına gitti; ağabeyi Hu Liangcai hâlâ kurmaylarıyla sınır savunmasını görüşüyordu. Hu Liangyou içeri dalarak bağırdı: "Ağabey! Bana yapılanın hesabını sormalısın!"

Hu Liangcai kardeşini toz toprak içinde, perişan halde görünce şaşırdı, hemen ne olduğunu sordu. Hu Liangyou gündüz olanları binbir yalan katarak anlattı; boynundaki morarmış kement izini göstererek sızlandı: "Ağabey, bu Pei Youan çok gaddar biri, az kalsın onun elinde can veriyordum! Hadi beni geçtim, sen ona bu kadar iyi davranırken o seni hiç saymıyor! Eğer ona haddini bildirmezsen, biz Hu kardeşlerin yüzü bu Suye şehrinde bir daha yere bakmaz!"

Hu Liangcai öfkeyle birkaç adım attı ama aniden durdu. Arkasını dönüp kardeşine dışarı çıkmasını söyledi ve kurmaylarına danıştı. Memurlardan Yang soyadlı biri, saray geleneklerini ve bürokrasiyi iyi biliyordu: "Hu Bey, acele etmeyin! Pei Youan vaktiyle İmparator'un en yakınındaki adamdı; hünkaramızın ona ne kadar değer verdiği herkesin malumu. Buraya sürgün edilmesi çok tuhaf bir mesele, saraydan hâlâ resmi bir yazı gelmedi, herkes başka bir şey söylüyor. Bana kalırsa ona çok fazla bulaşmamalısınız; bu adamların ne zaman tekrar yükseleceği belli olmaz. Üstelik Pei ailesinin bu topraklarda kökü derindir, halk ve asker hâlâ onları unutmadı. Siz buraya geleli çok olmadı, eğer ona dokunursanız sessiz kalmayacaktır; bir karışıklık çıkarsa toparlaması güç olur. En iyisi o günkü muhafızları çağırıp meseleyi bir de onlardan dinleyin."

Hu Liangcai bu sözlerle kendine geldi. Hu Liangyou'nun adamlarını çağırıp sıkıştıınca gerçeği hemen öğrendi. Meğer at kovalama bahanesiyle yem ambarına girip Pei Youan'ın hanımına sarkıntılık etmiş, bu yüzden boynuna kemendi yemişti.

İçini hem öfke hem nefret kapladı; kardeşinin bela aramasına kızıyor, vaktiyle Pei Xian'ın kendisini herkesin önünde cezalandırmasını, şimdi de oğlunun ona hiç yüz vermemesini hazmedemiyordu. Öfkesini zorla bastırıp Hu Liangyou'yu çağırdı, ona sıkı bir zılgıt çekti ve bir daha o ambarın yakınına bile yaklaşmamasını emretti.

Hu Liangyou büyük bir darbe almıştı, boğazı hâlâ şiş ve acı içindeydi. Ağabeyinin intikam alacağını sanırken azar işitince süklüm püklüm dışarı çıktı.

Birkaç gün sonra, gece yarısı, ambarın bir deposundan aniden alevler yükseldi. Ancak ateşi yakan iki kişi kaçmaya fırsat bulamadan yakınlarda pusuda bekleyen Yang Yun tarafından enselendi. Çalınan gong sesleriyle Yaşlı Ding ve adamları yardıma koştu, yangını hemen söndürdüler.

Yakalanan iki kundakçı, o gün Hu Liangyou'nun yanında olan adamlardı. Yang Yun onları gece boyu sorgulayınca hemen itiraf ettiler; Hu Liangyou'nun emriyle gece yarısı ambarı yakmaya geldiklerini söylediler.

Ambarda ordunun üç aylık at yemi duruyordu; yangının yayılıp can almasını bir kenara bıraksak bile, eğer ambar yansaydı ve ordu yemsiz kalsaydı, askeri kanuna göre bekçilerin cezası idamdı.

Pei Youan, Yang Yun'a adamları bağlamasını söyledi; itirafnamelerle birlikte onları gece yarısı garnizona, Hu Liangcai'ye gönderdi.

Ertesi gün Hu Liangcai'nin yanındaki o Yang soyadlı kurmay geldi. Pei Youan'ın önünde saygıyla eğildi; yanında dün geceki iki kundakçının kesik başlarını getirmişti. Özür dileyerek, Hu Liangyou'nun bu adamlar tarafından kışkırtıldığını, bir anlık gaflete düştüğünü söyledi. Hu Bey'in kardeşine askeri disiplin cezası verdiğini, aslında bugün onun da geleceğini ama yediği dayaktan dolayı ayağa kalkamadığını anlattı ve Pei Youan'dan anlayış rica etti.

Pei Youan sadece gülümsedi, tek kelime etmedi; kurmayı nezaketle uğurladı. Mesele böylece kapandı ve bir daha Hu

Liangyou buralarda görünmedi.

Jiafu nihayet rahat bir nefes aldı. Her gün tavukları besliyor, atları gezdiriyordu. Havalar ısındığı için iki hizmetçi kızla birlikte yazlık giysiler dikeyor, yeni pabuçlar yapıyordu; hayatları yoksul ama sade ve huzurluydu. Bazen ailesini özlemesi dışında, gerçekten de "dünya varmış" dedirtecek bir sükunet içindeydi. Bir sabah uyandığında aniden midesi bulandı, öğürdü. Önce akşam yediğı bir şeyin dokunduğunu sandı, pek üzerinde durmadı. Ama yanında olan Pei Youan hemen telaşlandı; onu yatağı yatırıp bileğini tutarak nabzını ölçmeye başladı.

Jiafu onun bu kadar ciddileşmesine önce şaka yollu takıldı ama Pei Youan nabza baktıktan sonra tek kelime etmeden ona öylece bakınca, gözlerindeki o sevinç ve endişe karışımı parıltıyı görünce aniden anladı: "Bir evladımız mı olacak?"

Pei Youan başını salladı.

Jiafu bir an donup kaldı, sonra yataktan fırladı: "Büyük Kuzen, gerçekten mi? Beni kandırmıyorsun değil mi?"

Pei Youan tekrar başını salladı.

Jiafu sevinçten küçük bir çığlık atıp boynuna atıldı.

Pei Youan onu kucakladı. Onun bir çocuk gibi sevinışine bakarken kalbi şefkatle doldu. Sırtını hafifçe sıvazlayıp onu sakinleştirdi ve tekrar yatağı yatırdı. Karnına elini koyup gülümsedi: "Treading Snow'un huyu kötüdür, bugünden itibaren ona binmek yok, anlaştık mı?"

Jiafu başını salladı, bir süre ona baktıktan sonra yüzünü okşadı, sesi endişeliydi: "Büyük Kuzen, çocuğumuz olacağı için sevinmedin mi?"

"Böyle bir zamanda doğacak diye insanların laf etmesinden mi korkuyorsun?" diye sordu tereddütle.

Pei Youan bir an duraksadı, sonra az önceki düşünceli halinin onu korkuttuğunu anladı. Gülümseyerek başını salladı: "Babaannem kızmadıktan sonra kimden korkalım?"

Yanına uzandı, ona sıkıca sarıldı ve fısıldadı: "Fu'er, bana bir evlat vereceksin, nasıl sevinmem? Sadece şu anki zorlu şartları

düşündüm, seni ve bebeği mahrum bırakmaktan korktum..."

Jiafu başını salladı: "Ben mahrum değilim. Bizim çocuğumuz, kız olsun erkek olsun, o da benim gibi babasını görmek için can atacaktır."

Pei Youan gülümsedi, gözleri parladı ve ona tekrar sıkıca sarıldı.

Çok geçmeden Tanxiang, Muxiang ve Ding Ana da haberi aldı; hepsi sevinçten havalara uçtu, tebrik yağdırdılar. Jiafu o günden sonra huzurla bebeğini beklemeye başladı; Pei Youan ona paha biçilemez bir mücevher gibi bakıyor, her şeyiyle ilgileniyordu.

Hamilelik haberi, karnı iyice belli olduktan sonra binlerce li ötedeki saraya ulaştı.

O gün İmparator'un keyfi aslında çok bozuktu. Divan çıkışında, işini beceremediği için azarlanan bakanlar kan ter içinde çalışma odasın'dan çıkmışlardı. İmparator son yarım yıldır çok huysuzdu; Li Yuangui buna alışmıştı. Bakanlar gidince hemen içeri girip haberi verdi.

İmparator haberi dinledikten sonra öylece oturdu; bir süre sonra gözlerinde derin bir heyecan ve uzun zamandır görülmemiş bir sevinç parıltısı belirdi.

Li Yuangui fırsatı değerlendirip devam etti: "Hünkarım, bir haber daha geldi. Suye Garnizon Komutanı Hu Liangcai, vaktiyle Muhafız Dükü'nden ceza aldığı için şimdi kin gütmekteymiş. Pei Bey'e saygısızlık ediyormuş; kardeşi de şahsi hırsı yüzünden ambarı yaktırıp Pei Bey'e zarar vermeye kalkmış."

İmparator öfkeyle masaya vurdu: "Ona bir şey oldu mu?"

"Hünkarım merak buyurmayın," dedi Li Yuangui hemen. "Neyse ki Pei Bey hazırlıklıymış, kundakçıları hemen yakalatmış. Pei Bey ve hanımı gayet iyiler."

İmparator yavaşça koltuğuna sindi, soğuk bir sesle konuştu: "Bir şey olmadıysa bana neden anlatıyorsun? Onun her yerde gözü kulağı yok muydu, her şeyi hesaplamaz mıydı? Çok marifetlidir o! Sürgün edilmiş haliyle bile oralarda gül gibi geçinip gidiyordur. Benim başımdan aşkın işim var, bir daha böyle şeylerle beni rahatsız etme!"

"Emredersiniz, anladım..." Li Yuangui terini silerek başını salladı.

"Haber gönder," dedi İmparator o tam çıkacakken. "Zhen Hanım'ı ne pahasına olursa olsun korusunlar, kılına zarar gelmeyecek!"

Li Yuangui eğilerek huzurdan ayrıldı.

Zaman su gibi akıp geçti, yarım yıl daha devrildi. O yılın kışında, on birinci ayda, Jiafu'nun karnı iyice büyümüştü; hesaplarına göre doğuma bir aydan az kalmıştı.

Karnı ağırlaştıkça bacakları da şişiyor, canı yanıyordu. Geceleri yatağa girdiğinde Pei Youan bıkmadan usanmadan o uyuyana kadar bacaklarına masaj yapıyordu.

O gece Jiafu, Pei Youan'ın sıcak kucağında derin uykudayken dışarıdan gelen bir gürültüyle uyandı. Kulağını kabarttığı anda uzaktan at kişnemeleri duydu. Ardından Yaşlı Ding'in sesi kapıda yankılandı: "Pei Bey, garnizondan acil emir geldi, saman ve yemlere el koyuyorlar!"

Pei Youan doğruldu, Jiafu'ya uyumaya devam etmesini söyleyip giyindi ve dışarı çıktı. Ambarın kapıları ardına kadar açılmıştı, her yer meşalelerle aydınlanmıştı. Büyük bir birlik gelmişti; Liang soyadlı bir subay, çuvalların arabalara yüklenmesini yönetiyordu. Askerler harıl harıl çalışıyor, Yaşlı Ding ve diğer eski askerler kenarda fısıldaşarak olanı biteni izliyordu.

Subay Liang, Pei Youan'ı görünce hemen yanına gelip saygıyla selam verdi.

Pei Youan selamı nezaketle karşıladı: "Ben artık memur değilim, bu kadar resmiyete gerek yok. Ama bu gece neden bu kadar çok yem çekiliyor?"

Az önce listeye bakmıştı; bu miktar on bin atın aylık ihtiyacını karşılayacak kadardı.

Subay Liang: "Hu Bey acil haber aldı; Hu ve Hui kabileleri birleşmiş, on bin süvariyle Jianmen Geçidi'ne saldırmayı

planlıyorlarmış. Hu Bey acil durum ilan etti, bizi yem sevkiyatı için gönderdi. Birkaç güne ordu Jianmen'e hareket edecek."

Pei Youan, zifiri karanlıkta Jianmen Geçidi'nin olduğu yöne doğru uzun uzun baktı, derin düşüncelere daldı. Ertesi sabah erkenden Suye şehrine girdi, garnizon kapısına gitti. Kapılar ardına kadar açıktı, zırhlı subaylar telaşla girip çıkıyordu. Halk kapı önünde toplanmış, endişeyle fısıldaşıyordu; büyük bir savaşın kokusu havada asılıydı.

Şehre pek uğramazdı; kapıdaki muhafızlar onu tanımadı. Pei Youan basamakları çıktı, ismini verdi ve komutanla görüşmek istediğini söyledi. Muhafızlardan biri gözlerini açıp onu süzdü, inanamaz bir ifadeyle: "Sen o başkentten gelen meşhur Pei Bey misin?" diye sordu.

Pei Youan hafifçe gülümsedi: "Ta kendisiyim. Zahmet olmazsa haber verin, Komutan Bey ile görüşmem gereken bir mesele var."

Muhafız hemen beklemesini söyleyip içeri koştu, garnizonun büyük kapılarının ardında gözden kayboldu.

Bir süre sonra nöbetçi dışarı çıktı ve eğilerek selam verdi: "Lord Pei, Lord Hu askeri işlerin çok yoğun olduğunu, şu an sizi kabul edemeyeceğini söyledi. Eğer gerçekten mühim bir husus varsa beklemenizi, işleri bitince sizi göreceğini buyurdu."

Pei Youan hafifçe kaşlarını çattı, bir an düşündükten sonra teşekkür edip kenara çekildi.

Kapıdan giren çıkanların haddi hesabı yoktu; bazen kenarda bekleyen Pei Youan'a göz ucuyla bakıyorlardı ama kimse onu tanımıyordu. Herkes telaş içindeydi, atlar ve askerler mahşer yerini andırıyordu.

İki nöbetçi, ara sıra bu genç ve vakur adama gizlice bakıyorlardı. Şu an bile, o dünyaca ünlü devlet adamının bu kadar sade, bir katip kılığında yanlarında durup Lord Hu'nun huzuruna çıkmayı beklediğine inanmakta güçlük çekiyorlardı. Üzerinde kaba kumaştan bir kaftan olsa da bu duruşu ve tevazusu ömürlerinde ilk kez gördükleri bir şeydi; içlerinde ona karşı büyük bir hayranlık uyanmıştı. Yaklaşık iki tütsü yanımı kadar süre geçtikten sonra, Pei Youan'ın yüzünde hafif bir endişe belirmediğini gördüler. O sormadan nöbetçilerden biri tekrar içeri girdi; ancak bu sefer dışarı çıktığında başı öne eğik, kekeleyerek konuşamaz bir haldeydi.

Pei Youan ne kadar zeki bir adamdı; nöbetçinin içeride azar yediğini hemen anladı.

Eğer alelade bir mesele olsaydı beklemenin zararı yoktu, ancak bu mesele şehrin ve kalelerin emniyetiyle ilgiliydi. Üstelik Hu Liangcai'nin vakti olsa bile kendisini görmeye niyetli olmadığını, az önceki sözlerin sadece birer bahane olduğunu tahmin etmişti. Nöbetçinin koluna hafifçe vurdu: "Benim yüzümden azar işittin, kusura bakma. Acele bir işim var, bekleyemem, içeri bizzat gireceğim. Eğer bir suç aranırsa, zorla girdiğimi söylersiniz." Ardından büyük adımlarla içeri daldı.

Müfettişlik konağının düzenini Pei Youan avucunun içi gibi biliyordu; doğruca toplantı salonuna gitti ve kapıyı itip içeri girdi. İçeride Hu Liangcai; yardımcı generaller, komutanlar ve kurmay heyetiyle harita başında savaş düzeni alıyordu. Kapının açıldığını duyunca döndü, Pei Youan'ı görünce bir an duraksadı, sonra yüzü asıldı: "Buraya nasıl girdin? Az önce haber göndermedim mi, beklemeni söylemedim mi?"

Pei Youan selam verdi: "Lord Hu, sizi rahatsız ettim. Mesele acil olduğu için izinsiz girmek zorunda kaldım. Lütfen vaktinizi ayırın, sizinle mahrem bir husus konuşmam gerek."

Salondaki komutanlar arasında Pei Youan'ın adını duymayan yoktu. Kurmay Yang dışındakiler onu ilk kez görüyorlardı; böyle aniden ortaya çıkmasına şaşırmış, hepsi ona bakmaya başlamıştı.

Hu Liangcai adamlarının şaşkınlığını ve Pei Youan'ın kendisine karşı bu kadar saygılı davranmasını görünce gururu okşandı; başıyla onayladı: "Neyi gizli saklı konuşacağız? Burada soyle. İşim başımdan aşkın!"

"Lord Hu, duyduğuma göre Hu ve Hui kabilelerinin iş birliği yaptığını, on binlerce askerle Jianmen Geçidi'ni ele geçirip içeri sızmayı planladıklarını öğrenmişsiniz. Lord Hu geçmişe bir baksın; kadim zamanlardan beri Hu kabileleri ne zaman büyük bir saldırıya kalkışsa hep bahar veya yaz aylarını seçmişlerdir; tüm büyük savaşlar böyle olmuştur. Şimdi ise her yer buz kesmiş, yollar karla kaplı, ot bitmiyor. Askerler savaşa hazır olsa, soğuktan korkmasa bile, geçecek yol nerede? Atlar ne yiyecek? Hu kabilelerinin savaş usulü bizimkinden farklıdır; ambarları yoktur, hafif teçhizatla hızla hareket ederler, 'savaşarak beslenirler', yani geçtikleri yerleri yağmalayarak ordunun rızkını sağlarlar. Jianmen yolu uzaktır; bu zemheride on bin kişilik orduyla oraya yürümek mantığa aykırıdır, bu habere itibar edilmemelidir. Benim kanaatimce, Hu kabileleri ordumuzu Jianmen'e çekip sınır boylarını boş bırakarak buraları yağmalamayı hedefliyorlar. Eğer ordu Jianmen'e giderse, korkarım o vakit her iki tarafı da koruyamazsınız."

Pei Youan salondakilere bir göz gezdirdi.

"Lakin haber gelmiş bir kere, tedbiri elden bırakmamak gerek. Benim acizane fikrim; Yanyun muhafızlarına haber verip Jianmen'i kollamalarını isteyin, asıl orduyu burada tutup Suve ve Jinai şehirlerinde savunma hattı kurun, Hu süvarilerinin baskınlarına karşı tetikte olun. Lordum, siz ne dersiniz?"

Sözleri bitince salonda derin bir sessizlik oldu. Hu Liangcai etrafına baktı, adamlarının Pei Youan'a hayranlıkla baktığını görünce hiddetlendi: "Pei Youan, az önce kendin söyledin, bunların hepsi senin kanaatin. Nasıl bu kadar emin olup işime karışmaya cüret edersin? Benim kesin istihbarat kaynaklarım var, yanılmam! Eğer senin sözüne uyup orduyu burada tutarsam ve Hu kabileleri Jianmen'i aşarsa, o zaman bu vebali kim üstlenecek?"

Pei Youan bir adım öne çıktı: "Lord Hu'nun dediği doğrudur, bu yüzden Yanyun muhafızlarına haber verilip tedbir alınmalıdır. Ancak bu sınır boyundaki şehirler asla savunmasız bırakılmamalıdır!"

Hu Liangcai buraya geldiğinden beri büyük bir askeri başarı kazanamamıştı, bu yüzden içinde hep bir ukde vardı. O da oyun kurmayı bilen bir adamdı; iki yıldır Hu sarayına pek çok casus salmıştı. Bu haber de en güvendiği casuslardan biri tarafından gizlice ulaştırılmıştı. Hu Liangcai haberi alınca hemen başka adamlar gönderip teyit ettirmişti; gelen raporlar Hu ordusunun gerçekten toplandığını ve öncü birliğin Jianmen'e doğru hareket ettiğini söylüyordu. Bu yüzden habere zerre şüphesi yoktu.

Jianmen Geçidi çok mühimdi; eğer düşerse kellesi giderdi, ama orada düşmanı püskürtürse bu büyük bir zafer olurdu. Zafer kazanma hırsıyla, Yanyun muhafızlarının haberi alıp şanı çalmasından korkuyordu. Bu yüzden tüm hızıyla sefere hazırlanmıştı, yarın sabah yola çıkacaktı; artık kimseyi dinleyecek hali yoktu. Alayla güldü: "Daha fazla konuşma! Sen artık sıradan bir halksın, git haranınla ilgilen. Askeri sırlara ve devlet işlerine dil uzatmak senin haddine mi? Eğer şimdi huzurdan çekilmezsen, seni itaatsizlik ve fitne çıkarmaktan tevkiif ettiririm!"

Pei Youan, Hu Liangcai ile bir süre bakıştı; adamın yüzündeki

o kibirli gülümsemeyi gördü. Selam verip arkasını döndü ve gitti. Kapıya giden yolda arkasından bir ses duydu; döndüğünde, haraya daha önce gelen Kurmay Yang'ın nefes nefese peşinden geldiğini gördü ve durdu.

Kurmay Yang derin bir reverans yaptı ve alçak sesle konuştu: "Lord Pei, doğruyu söylemek gerekirse, haberi ilk duyduğumda ben de şüphelendim ve Lord Hu'ya iyice düşünmesini söyledim. Ama o beni dinlemedi, aksine korkaklıkla suçladı. Kaynağın çok sağlam olduğunu iddia edince ben de üsteleyemedim. Lakin az önce söyledikleriniz aklıma çok yattı. Ben her ne kadar rızkı için burada çalışan sıradan bir danışman olsam da vatan sevgim henüz ölmedi. Bu mesele çok mühim, binlerce canın emniyeti söz konusu. Sizin gibi bir devlet adamına hayranlığım bakidir, bu işin peşini bırakmayacağınızı biliyorum. Eğer benden bir isteğiniz olursa emrinizdeyim, canla başla hizmet etmeye hazırım!"

.....

Ertesi gün beşinci nöbet bile gelmemişti, gökyüzü zifiri karanlıktı. Suve şehri dışındaki ordugahın talim meydanında borazanlar çalışıyor, meşaleler geceyi aydınlatıyordu. Karargâh kapısı önünde ordu teçhizatını kuşanmış, sefere hazırды. Planlandığı üzere burada sadece az miktarda asker bırakılacak, geri kalan büyük kuvvet yardımcı generaller önderliğinde Jianmen'e hareket edecekti. Herkes hazırды, sadece başkomutanın gelip sancağı kutsamasını ve harekât emrini vermesini bekliyorlardı.

Beşinci nöbet vakti geldi ama Hu Liangcai'den eser yoktu. Bir süre daha geçti, yine ses çıkmadı. Askerler ve komutanlar arasında huzursuz fısıldaşmalar başladı.

Hu Liangyou, ağabeyinin vaktinde gelmemesinin orduyu sarsmasından korktu; tam şehre adam gönderecekken şehir kapısı yönünden gelen yüzlerce süvari gördü. Meşaleler birer ateş böceği gibi karargâha yaklaşıyordu. Ağabeyinin geldiğini sanıp sevindi, hemen davulların çalınmasını emretti. Süvariler yaklaştığında, en öndeki atlı elinde bir şeyi havaya kaldırarak bağırdı: "Müfettişlik mührü buradadır! Emirleri dinleyin, tüm

birlikler derhal kışlarına dönsün!"

Bu adamın adı Li Rui idi. Yıllardır sınırda görev yapmış, yardımcı generalliğe kadar yükselmiş, çevik ve savaşçı ruhuyla askerlerin sevgisini kazanmıştı. Hu Liangcai buraya gelince, Li Rui'nin merhum Dük Wei'nin eski adamı olduğunu bildiğinden onu sürekli ezmiş, rütbesini düşürmüştü. Bu seferki sefere de onu dahil etmemiş, beş yüz adamla burada nöbetçi bırakmıştı.

Hu Liangyou şoke oldu, öfkeyle öne atıldı: "Li Rui, isyan mı ediyorsun? Sahte emir vermeye nasıl cüret edersin! Mühür senin eline nasıl geçti? Ağabeyim nerede? Kendisi nerede?"

Li Rui "Yakalayın!" diye kükredi. Arkasından on kadar asker fırlayıp Hu Liangyou'yu kısı kıvrak yakaladı ve boynuna ağır bir mahkûm boyunduruğu geçirdi. Hu Liangyou çırpınıyor, küfürler savuruyordu.

Bu olay o kadar ani olmuştu ki, Hu Liangyou zincire vurulana kadar arkasındaki komutanlar kendilerine gelemeler. Sonra kılıçlarını çekip Li Rui'ye yaklaştılar, adamı bırakmasını emrettiler. İki taraf arasında kılıçlar çekilmiş, hava gerilmişken şehir kapısı yönünden bir atlı daha geldi ve hızla ordugahın ortasında durdu.

Gelen kişi, heybetli yağız bir atın üzerinde vakur bir edayla oturuyordu. Gözleri önündeki o bağırıp çağıran komutanların üzerinde gezindi; bakışları şimşek gibi keskindi. Üzerinde kaba kumaştan elbiseler olsa da yaydığı o otoriter hava herkesi sindiriyordu.

Biri onu tanıdı ve dehşetle bağırıldı: "Pei Youan!"

Diğerleri donup kaldı. Yakındaki askerler arasında bir dalgalanma oldu; neferler fısıldaşarak parmak uçlarında yükselip onu görmeye çalıştılar.

Pei Youan atından indi. Binlerce gözün dikkati altında, komuta kürsüsüne doğru yürüdü. Meşalelerle donatılmış basamakları birer birer tırmanıp kürsüye çıktı. Orduya dönüp gür bir sesle haykırdı: "Hu Liangcai'nin komuta yetkisi elinden alınmıştır. Ben Pei Youan, geçici olarak bu görevi üstleniyorum. Komutanından neferine kadar herkes emrime itaat etsin, derhal

kışlalarına dönsün ve yeni emirleri beklesin!" Sesi o kadar kudretli ve sarsıcıydı ki, ordugahın en ücra köşesinden bile duyulmuştu.

Kışla önünde derin bir sessizlik hâkim oldu. Bırakın sıradan neferleri, Hu Liangcai'nin en yakın adamları bile Pei Youan'ın bu heybeti karşısında ne yapacaklarını şaşırmış, isyan etmeye cesaret edememişlerdi.

Hu Liangyou boyunduruğa vurulmuş olsa da pes etmeye niyetli değildi. Kendisini tutan iki askerin elinden kurtulmaya çalışarak bağırdı: "Pei Youan, sen artık bir memur bile değilsin, burada ne hakla ahkâm kesersin? Ağabeyimin yerine orduyu yönetmeye ne yetkin var? Askeri harekâtı geciktirmenin hesabını saraya nasıl vereceksin? Ben Büyük Wei'nin dördüncü rütbe Ejderha Süvari Komutanıyım! Benim suçum ne? Bugün beni ordunun önünde aşağılayıp zincire vurdun, yarın bu boyunduruğu boynumdan çıkarmak istediğinde o kadar kolay olmayacak!"

Onun bu sözleri üzerine, Hu kardeşlerin sadık adamlarından oluşan birkaç yüz kişilik grup bağırmaya başladı. Hu Liangyou boynundaki zincirleri şakırdatıyordu.

Pei Youan kürsüden inip Hu Liangyou'nun önüne geldi. Gülümsedi: "Komutan Hu, bu boyunduruğu çıkarmak benim için neden zor olsun ki?" Dudaklarındaki gülümseme henüz silinmemişken birden bağırdı: "Adamlar! Kellesini vurun, boyunduruğu öyle çıkarın!"

Hu Liangyou başta Pei Youan'ın kendisini affedeceğini sanıp sevinmişti; ancak bir anda yüzünün değişip ölüm emri vermesiyle neye uğradığını şaşırdı. Li Rui'nin kılıcını çekip yaklaştığını görünce dehşet içinde çırpındı ama zorla yere bastırıldı. Daha ne olduğunu anlayamadan keskin bir çelik parıltısı indi; boynu soğudu ve kellesi gövdesinden ayrıldı. Boyunduruk şangırıtıyla yere düşerken, fışkıran kanlar yerdeki karları kızıla boyadı.

Li Rui kesik başı havaya kaldırıp bağırdı: "Hu Liangyou uzun süredir askeri disiplini çiğnemekteydi, bugün de emre itaatsizlik ettiği için ibretialem için infaz edilmiştir!"

Hu kardeşlerin adamları, Pei Youan'ın bir gülümsemeyle nasıl bir anda kelle aldığını görünce dehşete düştüler. Onun o keskin bakışlarını tekrar üzerlerinde hissedince kımıldamaya bile cesaret edemediler, silahlarını bırakıp teslim oldular. Diğer komutanlar ve askerler zaten Hu Liangyou'nun ağabeyinin makamına güvenip zorbalık yapmasından bıkmışlardı; infazı görünce içleri ferahladı. Pei ailesinin eski heybetine olan saygılarıyla diz çöküp bağıldılar: "Lord Pei'nin emrindeyiz, canımız feda!" Diğer askerler de onlara katıldı; ordugahın her yerinden yükselen sadakat yeminleri havayı titretti.

Pei Youan komuta mührünü devraldı. Li Rui ve diğerlerini yanına alıp şehre döndü, askerlere kışlarına dönmelerini emretti. Vakit kaybetmeden Yanyun muhafızlarına haber saldı; kendisi de Müfettişlik konağına girip işleri düzene sokmaya başladı. O sırada güneş henüz doğuyordu.

Pei Youan gece yarısına kadar çalıştı. Tüm düzenlemeler yapılmış, komutanlar görevlerini almıştı.

Harada Yang Yun kalmış olsa da Jiafu'yu iki gündür görmemişti. Pei Youan'ın aklı onda kalmıştı; onun endişelenmesinden korkuyordu. İşleri toparlayıp, diğerlerinin kalması için ısrar etmesine aldırmandan dördüncü nöbet vaktinde Suye şehrinde çıktı. Karların yansıttığı ışıkla atını dörtnala sürdü; soğuk rüzgâr yüzünü dövüyor, buzları kırarak ilerliyordu. Nihayet şafak sökerken haraya ulaştı.

Suye şehrinde her şey değişmişti ama bir yıldır yaşadığı bu ıssız yuva hâlâ aynı huzur içindeydi. Şafağın ilk ışıkları altında her yer sessizdi.

Pei Youan, karlar altındaki o alçak evlerin damlarına baktı; içi sıcak bir huzurla doldu. Kapıya yaklaştığında, karların içinde elinde bir bohçayla bekleyen birini gördü. Belli ki bütün gece yol yürümüş ve yeni varmıştı. Kapıyı çalmaya yelteniyor ama tereddüt ediyordu. Arkasından gelen at sesini duyunca döndü, Pei Youan'ı tanıyınca yüzünde bir sevinç belirdi ve hızla ona doğru koştu. Ancak ayağı kayıp yere kapaklandı; acısına aldırmandan emekleyerek kalktı, yolun ortasına gelip diz çöktü ve başını yere koydu: "Lord Pei, bendeniz Cui Yinshui, size ve

hanımefendiye hizmet etmeye geldim. Bundan böyle canım pahasına emrinizdeyim!"

Pei Youan'ın yüzü buz gibiydi; sanki adamı hiç görmemiş gibi atını mahmuzladı. Yolun ortasında diz çökmüş Cui Yinshui'nin üzerine doğru sürdü; at neredeyse üzerine çarpacakken Cui Yinshui kaçmaya cesaret edemedi, gözlerini yumup çiğnenmeyi bekledi. Ancak at bir anda üzerinden sıçrayıp geçti ve kapının önünde durdu.

Yaşlı Ding, Pei Youan'ın sesini duyunca hemen kapıyı açtı. Cui Yinshui korkudan titreyerek ayağa kalktı ve peşinden koştu: "Lord Pei—"

"Geri dön, benim hizmetçiye ihtiyacım yok."

Pei Youan atın üzerindeyken arkasına bile bakmadan konuştu. Yaşlı Ding'e kapıyı kapatmasını emredip içeri girdi.

Jiafu karnı burnunda olduğu için hareket etmekte zorlanıyor, geceleri zaten rahat uyuyamıyordu; hele son iki gecedir Pei Youan yanında olmayınca gözüne uyku girmemişti. O gece bir uyuyup bir uyanarak sabahın dördüne kadar vakit geçirdi. Aklı ondaydı, şehirdeki işlerin nasıl gittiğini merak ediyordu. Yatakta bir o yana bir bu yana dönerken, birden kapının dışından karda yürüyen ayakların çıkardığı o gıcır gıcır sesi duydu. Hemen onun geldiğini anladı. Nitekim bir an sonra kapının dışından ona seslendiğini duydu. Sevinçle yatağından fırladı, bir hırka alıp karnını tutarak yataktan indi ve terliklerini sürüyerek kapıyı açmaya gitti.

Pei Youan içeri girmeden önce çizmelerindeki karları silkeledi, sonra kapı perdesini kaldırıp eğilerek içeri girdi. Girmesiyle kucağında sıcak ve yumuşak bir vücut bulması bir oldu. Jiafu onun üzerindeki soğuğa aldırmadan boynuna atıldı, sanki yıllardır ayrıymışlar gibi ona sımsıkı sarıldı.

Pei Youan'ın kalbi ısındı ama onu üşütmekten korkarak, “Üstüm başım buz gibi, hemen yatağa dön,” dedi.

Jiafu başını salladı, onu bıraktı ve dışarıdaki paltosunu çıkarmasına yardım edip onu sobanın önündeki sandalyeye oturttu. Pei Youan onu dizlerine oturttu, son iki gündür nasıl yiyip içtiğini, nasıl uyuduğunu sordu. Jiafu her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve ona neler yaşadığını sordu. Pei Youan, adam öldürüp ortalığı yatıştırdığından tek kelime bahsetmeden kısaca anlattı: “Hu Liangcai’yi geçici olarak ev hapsine aldım. Durum acildi, garnizonun yerinden ayrılmasına asla izin verilemezdi, başka çarem yoktu. Dün gece savunma hattını kurar kurmaz Longyou Valisi Kıdemli Tang’a bir rapor gönderdim, buraya asayiş sağlaması için acilen birini göndermesini istedim.”

Longyou Valisi Kıdemli Tang, Muhafız Dükü Pei Xian’ın babasıyla aynı yaşaydı; Dük Pei gençliğinde ona amca derdi, Pei

Youan ise büyük amca diye hitap ederdi. Genç İmparator Chening'in ilk yılında, Prens Sun'an naipken, General Tang emekli olup memleketine dönmüştü. Birkaç yıl sonra Prens Sun'an tahta çıktığında, Dong Cheng'ang gibi eski komutanlar birer birer tasfiye edilince kuzeybatı sahipsiz kalmıştı. Prens Sun'an, o zamanlar altmış küsur yaşında olan eski generali tekrar göreve çağırmıştı. General, Prens Sun'an'ın tahtı gasp etmesine içerlese de, sınır boyundaki halkın perişan olmasına gönlü razı gelmemiş ve Longyou Valiliği görevini kabul etmişti. Şimdi yetmişine merdiven dayamış olmasına rağmen hâlâ zırhını çıkarmamıştı.

Birkaç ay önce Kıdemli Tang ile Pei Youan arasında bir mektuplaşma olmuştu. General mektubunda tekrar emekli olma niyetinden bahsediyor, Pei Youan'ın başına gelenlere üzüldüğünü dile getiriyordu. Mektubun sonunda Hu Liangcai'nin cesur bir komutan olduğunu ve devlete hizmetleri dokunduğunu bildiğini ama kibirli ve şan peşinde koşan biri olduğunu, bir gün fevri davranıp halkı ateşe atmasından korktuğunu yazmıştı. Pei Youan'a, şu an bir unvanı olmasa bile babası Dük Pei'nin bu topraklarda can veren ruhunu unutmamasını, acil bir durumda inisiyatif alarak her şeyi genel menfaat doğrultusunda halletmesini tembihlemişti.

Pei Youan olanları çok sıradan bir şeymiş gibi anlatıyordu ama Jiafu'nun yine de yüreği ağzına geldi. Ancak onun yaptığı her şey, ne olursa olsun, hatta ucu ölüme bile çıksa, Jiafu'nun gözünde her zaman doğrudu. Ona olan hayranlığı sonsuzdu.

Onun kucağına sokuldu, Pei Youan da ona sarıldı. Bir süre böyle baş başa kaldıktan sonra Jiafu onun dün gece muhtemelen hiç uyumadığını, aç ve yorgun olduğunu hatırladı; ona yemek hazırlatmak ve biraz uyumasını sağlamak için kalkmak istedi.

Pei Youan kendisinin çıkacağını söyledi ama bir şeyi hatırlamış gibi ekledi: "Cui Yinshui geldi, onu ana kapının dışında bekletiyorum. Birazdan kızlara söyle, ona sıcak bir şeyler versinler ve hemen gitsin, burada kalmasına izin verme!"

Jiafu şaşırdı; Li Yuangui'nin en gözde küçük saray hademesi olan Cui Yinshui'nin neden aniden buralarda belirdiğini merak

edip sordu.

“Sana hizmet etmeye geldiğini söylüyor,” dedi Pei Youan soğuk bir sesle.

Jiafu birkaç soru daha sordu, Cui Yinshui’nin tek başına geldiğini öğrenince biraz düşündü.

Elbette Cui Yinshui’nin hizmetine ihtiyacı yoktu ama bu hademenin gelişi kesinlikle İmparator’un emriydi. İmparator’un niyetinin ne olduğunu bilmese de, dışarıda böyle bir kar kıyamet varken, bu küçük hademenin eskiden kendisine nazik davrandığını ve yardım ettiğini hatırlayınca içi elvermedi. “Kendisinin de buraya gelmeye can attığını sanmam, emir kuludur sonuçta. Dışarı çok soğuk, ne olursa olsun içeri girip bir ısınsın. Kalıp kalmayacağına sonra karar veririz, senin sözünden çıkmam. Sen de yorgunsun, biraz uzan, yemek hazır olunca seni çağırırım.”

Pei Youan onun giyinip dışarı çıkacağını görünce hemen onu kucağına alıp yatağa bıraktı: “Yine yufka yürekliliğin tuttu. Pekâlâ, girip ısınsın bakalım. Ama burada kalmayacak.”

Hava aydınlandı.

İki gecedir gözüne uyku girmemişti; bir şeyler atıştırıp banyo yaptıktan sonra Jiafu’nun ısrarıyla yatağa yattı. Ancak Jiafu’nun da yanında yatmasını istedi. Daha bir iki saat bile uyumamışlardı ki şehirden birileri geldi; Hu halkının Jianmen Geçidi’ne gönderdiği öncü süvari birliğinin yolunu değiştirdiği ve sınıra doğru yaklaştığı haberini getirdiler. Li Rui ve diğerleri acilen Pei Youan’ı istişareye çağırıyorlardı.

Pei Youan uyanır uyanmaz kalktı. Jiafu sessizce elbiselerini giydirmesine yardım etti, onu kapiya kadar uğurladı ve gidişini izledi.

Pei Youan birkaç adım attıktan sonra birden geri döndü ve onun kulağına fısıldadı: “En kısa sürede döneceğim, çocuğumuzu birlikte kucağımıza alacağız.”

Ona sımsıkı sarıldı ve hızla uzaklaştı, silueti yavaş yavaş gözden kayboldu.

Jiafu yavaşça odaya döndü, oturdu ve birden Cui Yinshui’yi

hatırlayıp sordu. Tanxiang, “Sabah içeri çağırıp ateşin başına oturtmadık mı? Kendi girmek istemedi, birkaç lokma çörek yedi, hâlâ ana kapının önünde diz çökmüş bekliyor,” dedi.

Jiafu kaşlarını çattı, Tanxiang’a onu içeri çağırmasını söyledi. Az sonra Cui Yinshui geldi; yüzü soğuktan donmuş bir turp gibi morarmıştı, kaşlarında ve saçlarında buzlar oluşmuştu, dizleri ve pantolon paçaları kar içindeydi. Soğuk iligine kadar işlemişti, tir tir titriyordu. İçeri girdiğinde Jiafu’yu görünce eklemeleri kaskatı kesildiği için diz çökemedi, bir sopa gibi kaskatı yere kapaklandı. Dili bile donmuş gibiydi, tek kelime edemiyordu.

Jiafu korktu, hemen Yaşlı Ding ve karısını çağırıp adamı ısıtmaları için götürttü. Bir süre sonra Cui Yinshui nihayet kendine geldi, Jiafu’nun huzuruna çıkıp diz çöktü ve minnetle teşekkür edip yerlere kadar eğildi.

Jiafu, “Benim senin hizmetine ihtiyacım yok, bir daha kapının önünde öyle diz çökme. Geri dön, ustana benden selam söyle, burada hizmete gerek olmadığını ilet,” dedi.

Cui Yinshui durmadan başını yere vuruyordu: “Yalvarırım hanımım, bu kulunuza acıyın. Buraya gelmeden önce ustam tembihledi; eğer geri gönderilirim artık sarayda yerim olmayacağını söyledi. Benim anam yok, babam yok, on yaşımdan beri saraydayım, zaten yarım bir insanım, saraydan kovulursam yaşayamam...”

Burnunu çeke çeke ağlamaya başladı.

Jiafu onun acındırmak için abarttığını biliyordu, kaşlarını çatarak, “Majesteleri seni neden buraya gönderdi? Gerçekten sadece hizmet için mi?” diye sordu.

Cui Yinshui hemen göğ e el açıp yeminler etti; eğer başka bir niyeti varsa bir dahaki hayatında da hademe olarak doğsun diye beddualar etti. Sonra bir şeyi hatırlamış gibi aceleyle, “Doğru ya, bu gelişimde hanımıma Quanzhou’dan bir mektup getirdim,” dedi ve göğsünden bir mektup çıkarıp uzattı.

Burası çok sapa bir yerdi; resmi makamlar dışında sıradan insanların haberleşmesi çok zordu, hele Quanzhou gibi bir uçtan bir uca olan bir yerle iletişim imkânsız gibiydi. Ancak yılın

başında Jiafu geldikten sonra Pei Youan her yolu denemiş, sonunda şehirde aslen Fujianlı olan yaralı bir eski asker bulmuştu. Ona para verip Jiafu'nun esenlik mektubunu ailesine ulaştırmasını istemişti. Aradan bir yıl geçmişti; Jiafu ailesinin iyi olduğundan emin olsa da bazen onları çok özliyordu. Şimdi aniden bir mektup gelince sevinçten havalara uçtu, hemen alıp açtı.

Mektup Bayan Meng'den geliyordu. Nisan-Mayıs aylarında Jiafu'nun mektubunu aldıklarını, onun ve damadının iyi olduğunu öğrenince çok sevindiklerini yazmıştı. Evde her şey yolundaydı, babaannesinin sağlığı daha kötüye gitmemişti. Jiafu'ya damadıyla birlikte kendilerine iyi bakmalarını, bir an önce kavuşmayı dilediklerini söylüyordu.

Mektubun sonunda ağabeyinin evlilik meselesinden bahsediyordu. Damadın nüfuzlu olduğu zamanlarda her gün kapılarının aşındığını, yerel yetkililerin bile akraba olmak istediğini, o zamanlar seçmekte zorlandıklarını anlatıyordu. Ancak bir yıl önce damadın başına gelenler ve sürgün haberi yayılınca kapılarını çalan kalmamıştı; o eski adayların hepsi birer birer sırta kadem basmıştı. Bunun üzerine Yuzhu'yu gelin olarak almaya karar vermişti. Bu büyük iniş çıkışlardan sonra yaşlı kadının da bakış açısı değişmişti. Yuzhu'nun ağırbaşlılığını, becerikliliğini ve bir yılı aşkın süredir evi çekip çevirmesini görünce, üstelik torununun da onu canı gönülden istediğini bildiği için artık karşı çıkmıyordu. Aslında bunu çoktan yazmak istemişti ama mektubu götürecek kimseyi bulamamıştı. Tesadüfen bir gün, bir adam kapılarını çalmış, sınıra gideceğini ve Zhen ailesinin mektubunu götürebileceğini söylemişti. Bayan Meng de sevinçle bu mektubu yazıp adama teslim etmişti.

Jiafu annesinin mektubunu defalarca okudu, içi sevinçle doldu.

Cui Yinshui gizlice Jiafu'yu süzüyor, onun heyecanını görünce tekrar yalvarmaya başlıyordu: "Bu kulunuz buraya size hizmet etmek için gönderilmiş olsa da, sizin ne kadar yüce gönüllü bir efendi olduğunuzu biliyorum. Canı gönülden hizmet etmek istiyorum, ne olur beni geri göndermeyin."

“Eğer ille de gönderecekseniz, ne olur bahar gelip havalar ısınana kadar acıyın bana... Şimdi dışarısı çok soğuk, gelirken kulağımın biri donup düşecekti neredeyse...”

Cui Yinshui ağılamaklı bir yüzle konuştu.

Jiafu ona bir bakış attı. Böyle bir havada onu zorla yola çıkarmaya gönlü razı gelmedi. Biraz düşündükten sonra, “Pekâlâ, kış geçene kadar kal bakalım. Burası saray değil, kendine o aşağılayıcı sıfatlarla hitap etme, bizim gibi konuş. Durmadan diz çökme, burada o kadar kural yok. Ama şunu unutma; dürüst olacaksın. Eğer bir bit yeniği sezersem, ben sana bir şey yapmasam bile kocamın ne kadar dişli olduğunu bilirsin,” dedi.

“Evet, evet, çok sağ olun hanımım!”

Cui Yinshui sevinçten havalara uçtu, Jiafu’ya bir kez daha selam verip neşeyle dışarı çıktı.

Bu hademe Cui böylece geçici olarak yanlarında kaldı. İnanılmaz çalışkandı, her işe koşuyor, ağzından bal damlıyordu. Tanxiang ve Muxiang’a "abla" diye hitap ederek yarım günde kızlarla can ciğer oldu.

O akşam Pei Youan birini gönderip Jiafu’ya kısa bir not ilettili. Notta, bu savaşın Hu Liangcai’nin casusunun Hu halkı tarafından deşifre edilmesiyle başladığını yazıyordu. Hu halkı onun şan peşinde olduğunu bildiği için ona bir oyun oynamış, Jianmen Geçidi’ne saldıracakmış gibi yapıp aslında başka bir yeri hedeflemişlerdi. Gelen haberlere göre Hu süvarileri yakında burada olacaktı. Bu gece halkı tahliye etmek ve savunmayı kurmak için sınıra gidiyordu. Önümüzdeki birkaç gün savaş çıkabilirdi ve eve dönemeyebilirdi; Jiafu’dan evde huzurla beklemesini, merak etmemesini istiyordu.

Jiafu mektubu okuduğunda dışarıdan sakın görünse de içi içini yiyordu. Her gün ondan bir haber bekliyordu. Nihayet o gittikten yedi sekiz gün sonra kesin haber geldi; birkaç çatışmadan sonra, dün Suye Şehri’ne iki yüz li mesafedeki Suye Nehri kıyısında Pei Youan bizzat askerlerin başında büyük bir zafer kazanmıştı. On binlerce Hu süvarisini darmadağın etmişti; Hu halkı ağır kayıplar vererek kuzeye kaçmıştı ve bir daha

saldırmaya cesaret edemeyeceklerdi.

Haber Suve Şehri'ne ulaşınca halk bayram etti. Soğuğa aldırmadan yanlarına yiyecek, içecek ve giyecek alarak Pei Youan ve askerlerini karşılamak, onlara teşekkür etmek için şehrin fersah fersah dışına çıktılar.

Şantiyedekiler de haberi alınca çok sevindiler.

Jiafu, Pei Youan'dan bir not daha aldı; hava kararmadan dönmeye çalışacağını yazıyordu.

Jiafu içindeki heyecanı bastıramıyordu, akşama kadar bekleyemedi. Akşamüstü Tanxiang ve Muxiang'ın yardımıyla yavaş yavaş şantiyenin ana kapısına doğru yürümeye başladı; onu orada beklemek istiyordu. Yolun yarısında birden karnına bir sancı girdi, bacaklarından aşağı sıcak bir sıvının süzüldüğünü hissetti. Olduğu yerde çakılı kaldı, Tanxiang'ın eline sımsıkı yapıştı ve yavaşça konuştu: "Sanırım doğum başlıyor, beni eve götürün."

Bu ilk bebek, beklenen tarihten yaklaşık yarım ay önce, dünyaya gelmek için sabırsızlanarak erkenden yola çıkmıştı.

Pei Youan, ihtiyatlı karakteri gereği yanında olamayacağı bu ihtimali önceden düşünmüştü. Suye Şehri'ne gittiği günün ertesinde, şehirden yarı ömrünü ebellekle geçirmiş, tecrübeli bir kadın getirtmişti. Kadın, her an ihtiyaç duyulabileceği düşünceyle günlerdir orada bekliyordu.

Hanımfendi'nin doğumunun başladığı haberi, Tanxiang'ın telaşlı çılgınlıklarıyla yankılandı. Zafer haberinin getirdiği sevinçle çalkalanan o ıssız şantiye alanı, bir anda gergin bir havaya büründü. Herkes oraya koştu. Ebe ve Ding Ana doğum yatağını hazırlarken, Cui Yinshui ve Muxiang aleracele su ısıtmaya koyuldu. Yang Yun ise Pei Youan'a haber uçurmak için, artık bir yaşını doldurmuş olan ve şimşek gibi koşan Taxue'nin sırtına atlayıp Suye Şehri'ne doğru yola çıktı.

İşin garibi, Taxue doğası gereği hırçın bir hayvandı; normalde Pei Youan ve Jiafu dışında kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermezdi. Pei Youan bile ona binecek olsa, eğer önünde hanımfendisi oturmuyorsa, at önce bir şahlanır, binicisini üzerinden atmaya çalışır, ancak başaramayacağını anlayınca gönülsüzce pes ederdi. Fakat bugün, sanki o da durumun ehemmiyetini kavramış gibiydi. Jiafu'nun karnını tutarak eve taşınışını koca gözleriyle izledikten sonra, Yang Yun yanına yaklaştığında alışılmadık bir uysallık gösterdi. Eyerin vurulmasına, binicinin sırtına çıkmasına ses çıkarmadı. Ardından bir kışneme kopardı ve nallarından ateş çıkarırcasına Suye Şehri'ne doğru uçuşa geçti. Şantiyenin bir adam boyundaki devasa kapısının İhtiyar Ding tarafından açılmasını bile beklemeden, bir sıçrayışta üzerinden atladı. Kızıl bir bulut gibi fırlayıp gitti ve göz açıp kapayınca dek ıssız yolda uzaklaşan siyah bir nokta halini aldı.

Doğumdan önce, karnındaki bebek günbegün büyürken, Jiafu bazen Pei Youan ile olan bu ilk çocuklarının erkek mi yoksa kız mı olacağını hayal ederdi.

Gönlünden geçen, önce Pei Youan'a benzeyen bir oğul doğurmaktı. Biliyordu ki, Pei Youan gibi bir babası olan o ilk oğul, tıpkı karla kaplı sarp bir kayalıkta kök salan küçük bir çam fidanı gibi olacaktı; fırtınalar ne kadar sert eserse essin, o göğse doğru boy atacak ve gülbüzleşecekti.

Yine biliyordu ki, ileride kocasına o gizli gizli arzuladığı o narin kızı verdiğinde, oğlu iyi bir ağabey olacak, anne ve babasına yardım ederek kız kardeşini sevgiyle koruyup kollayacaktı.

Ancak her anne adayı gibi, doğum vakti yaklaştıkça umut ve hayallerin yanı sıra hafif bir gerginlik de yüreğine sızıyordu.

Kadınların doğum yapmasının, "sırat köprüsünden geçmek" gibi olduğunu duymuştu. Pei Youan'ın yokluğunda, karnındaki bebeğin kıpırtılarını tek başına hissettiği anlarda bu gerginlik bazen zihnini bulandırırıyordu.

Fakat şu an, bebeğin gelmek üzere olduğunu anladığında, zihnindeki tüm karmaşa dindi. Az önceki o ince sızı gibi gerginlikten eser kalmamış, her şey berraklaşmıştı.

İster erkek olsun ister kız, o kendi rahminde taşıdığı, Pei Youan'ın kanından ve canından bir parçaydı; onu sağ salım dünyaya getirmeliydi. Kocasıyla bebeğin ilk karşılaşma anını hayal ettikçe, yüreği şefkat ve güçle dolup taşıyordu.

Başlangıçta sancılar aralıklılarla geliyordu ve pek şiddetli değildi. Ancak zamanla sıklaştı ve dayanılmaz bir hal aldı. Jiafu, ağzına yerleştirilen mantar tıpayı dişleriyle sıkıca kavradı. Etinin santim santim parçalandığı o uyuşturan acıya rağmen gözlerini yumdu ve ebenin talimatlarıyla tüm gücünü toplayarak karnındaki yavruyu bu dünyaya itmeye çalıştı.

Dün gece başlayan sancıların üzerinden bir gece ve bir koca gün geçmişti.

Pencerenin dışındaki aydınlık kararmış, sonra tekrar ağarmıştı. Pei Youan tam bir gün bir gecedir kapının önünde

bekliyordu.

Ertesi gün hava karardığında ebe, rahim ağzının nihayet açıldığını fark etti ancak bebek hâlâ başını gösterememişti. Bu durum bir süredir böyle devam ediyordu. Bir gün bir gece süren sancılar anneyi takatsiz bırakmıştı; Jiafu sanki sudan yeni çıkarılmış gibi ter içindeydi ve ağzına tek lokma koyamıyordu. Ebenin de elinden pek bir şey gelmiyordu; yanındaki Ding Ana'ya kadına biraz şekerli su içirmesini söyledi, kendisi ise doğuma yardımcı olmak için Jiafu'nun karnına masaj yapmaya başladı.

Üzerinde derin diş izleri kalmış olan mantar tıpa Jiafu'nun ağzından çıkarıldı. Karnına saplanan yeni bir sancı dalgasıyla birlikte, Jiafu gayriihtiyari bir acı çığlığı kopardı. Bu ses kapı ve pencereleri aşarak dışarı ulaştı.

"Kocacığım—"

Bu koca bir gün bir gece boyunca dudaklarından dökülen ilk feryat, Pei Youan'ın kulaklarına ulaştı.

Üzerinde hâlâ çıkarmaya vakit bulamadığı zırhı vardı ve zırhın kumaş kısımları kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı.

Daha dün akşamüstü, Su ye halkının coşkulu tezahüratları arasında şehre girmişken, Yang Yun'dan Jiafu'nun doğum haberini almıştı. O an her şeyi bir kenara bırakmış, Taxue'ye atladığı gibi eve koşturmuştu.

Bir gece ve bir gündüz süren o bekleyişte, bir türlü o müjdeli haberi alamamıştı.

Bu, Pei Youan'ın hayatı boyunca yaşadığı en uzun, en azap dolu bekleyişti.

O, bir zamanlar imparatorluğun en parlak dehası, devletin sarsılmaz sütunuydu. Şu an buraya sürülmüş, sıradan bir şantiye bekçisi konumuna düşürülmüş olsa bile, sınır boyundaki asker ve halkın gözünde hâlâ hayranlık duyulan bir kaleydi. Ancak kimse bilmezdi ki o, dünyevi duygulardan arınmış bir ermiş ya da çelikten bir heykel değildi. Yaşadığı onca yıl boyunca, onun da ruhunu kemiren karanlık anları olmuştu.

Doğmak kendi arzusu değildi, ölmek ise onun için bir kayıp

sayılmazdı.

Ta ki o gece, kendisine inatla "Büyük Kuzen" diye seslenen o genç kız kucağına atılana dek... İşte o andan itibaren yaşamak onun için bir anlam kazanmıştı.

İçeriden, Jiafu'nun terini silmek için kullanılan kanlı su dolu bir leğen daha çıkarıldı. Kıpırmızı su yere boşaltıldı. Tanxiang, bembeyaz kesilmiş yüzüyle, hızla yeni ısıtılmış temiz su dolu bir leğenle içeri daldı.

Pei Youan'ın dün gece eve ilk ulaştığındaki o sevinç ve heyecandan eser kalmamış; yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş, dudaklarının rengi çekilmişti. Bu dondurucu havada alnından boncuk boncuk terler boşanıyordu. Parmakları kapı pervazını öyle sıkı kavramıştı ki elinin üzerindeki damarlar dışarı fırlamıştı. Yine de ellerinin titremesine engel olamıyordu.

Arkasındaki Cui Yinshui'nin beti benzi atmış, dizlerinin bağı çözülmüş halde yere yığılmıştı. Rastgele bir yöne doğru durmadan secde ediyor, ağzının içinde sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Bu hadımın hangi tanrıya yakardığı, hangi duaları okuduğu belirsizdi.

Pei Youan daha fazla dayanamadı. Kapıyı hızla itip açtı, zırhını çözüp yere fırlattı ve kan çanağına dönmüş gözlerle yatakta yatan kadına doğru atıldı.

"Fu'er! Fu'er! Buradayım!"

Adam dizlerinin üzerine çöktü, kadının buz gibi olmuş terli elini sıkıca kavrayıp dudaklarına götürdü. Kendi vücut ısıyla o eli ısıtmaya çalışıyordu.

Bir gün bir gece süren sancılar Jiafu'yu bitap düşürmüştü; tüm gücü damla damla çekilmişti.

Neredeyse kendinden geçmek üzereydi; onu ayakta tutan tek şey, bebeğini bu dünyaya getirme konusundaki o sarsılmaz iradesiydi.

Gözlerini açacak mecali bile kalmamıştı ama elini tutan o elin gücünü hissetti, kulağının dibinde kendisine seslenen o sesi duydu.

Onu hayal kırıklığına uğratabamazdı. Böylesine bir adamla evlendiği için ne kadar şanslıydı.

Bebeklerini de hayal kırıklığına uğratabamazdı. Onun doğuşunu ne kadar çok beklemişti.

Hepsi onu bekliyordu.

Dişlerini sıktı, varını yoğunu topladı ve son bir kez daha ıkındı.

"Baş göründü! Baş göründü! Hanımefendi, biraz daha gayret, biraz daha ıkınırsanız doğacak!"

Ebe sevinçle haykırdı.

Jiafu'nun bedeni kontrolsüzce titriyordu ama o küçük eli, adamın büyük elini santim santim daha sıkı kavradı, parmakları birbirine kenetlendi.

Jiafu, karnındaki o küçük canın da kendisiyle birlikte çabaladığını hissetti.

Tüm gücüyle, santim santim bebeğinin dünyaya gelişine yardım etti.

Bu uzun bir acıydı ama aynı zamanda umut dolu bir yolculuktu.

"Geldi! Geldi! Nur topu gibi bir oğlan!"

Bebeğin gür bir ağlamasıyla birlikte, ebenin sevinç dolu sesi kulaklarında yankılandı.

Onu bunca zamandır esir alan o korkunç acı, bir anda uçup gitti; Jiafu'nun bedeni ve ruhu kuş gibi hafifledi.

Gözlerini açıp yeni doğan bebeğinin neye benzediğine bakmak istiyordu. Pei Youan'ın o anki mutlu yüzünü görmeyi her şeyden çok istiyordu ama parmağını oynatacak hali kalmamıştı.

Adamın elini sıkın eli yavaşça gevşedi, bilinci bulanıklaşmaya başladı.

Kulağında bebeğin ağlamasına, Pei Youan'ın kendisine seslenen sesi karışıyordu.

Ona cevap vermek istiyordu ama gözlerini açamıyordu. Sadece dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme

belirdi.

Pei Youan'ın bu gülümsemeyi görmesini istiyordu; görürse iyi olduğunu, endişelenmemesi gerektiğini anlardı. Sadece biraz yorgundu, biraz uyumak istiyordu.

Sanki bir rüya alemine çekilmişti.

Rüyasında bedeni bir tüy gibi hafiflemiş, yavaşça havaya yükselmişti. Şaşkınlıkla, ama büyük bir kolaylıkla gözlerini açtı. Aslında hâlâ o doğum yatağında yattığını gördü; başı hafifçe yana düşmüş, yüzü terden birbirine yapışmış saçlarla kaplıydı, gözleri kapalıydı ve dudaklarında o hafif gülümseme duruyordu. Altından yavaş yavaş kanlı bir su süzülüyordu. Ve o adam... Yatağın kenarına çökmüş, ona sıkıca sarılmış, yüzüne hafifçe vurarak durmadan adını haykırıyordu.

Adamın sırtı, dehşetle sarsılıyordu.

Jiafu'nun içi parçalandı. Uyanacağını bilse de onu böyle korku içinde bırakmaya kıyamıyordu. Hemen geri dönmek, gözlerini açıp ona gülümsemek istiyordu ama bedeni çok hafifti, kontrol edemiyordu. Süzülürken tüm sesler yavaş yavaş uzaklaştı.

Jiafu, uçsuz bucaksız, zifiri karanlık ama tatlı bir uykuya daldı. Ne kadar süre uyuduğunu bilmiyordu ama nihayet uykusunu aldığı anda, artık geri dönmesi gerektiğini anladı. Yoksa Pei Youan onu arardı. Ancak bir an için yolu bulamadı.

Pei Youan'ın onu bulamayacağından endişeleniyor, evin yolunu kaybetmekten korkuyordu. O şaşkınlık ve korku içinde süzülürken, birden kendini önceki hayatının son anlarında buldu; yeraltı sarayındaki o görkemli tabutun içine mühürlenmişti.

Yerin altı öyle karanlık, öyle soğuktu ki zangır zangır titriyordu. Başının üzerindeki o ağır tahta kapağı turnaklarıyla kazıyor, dışarı çıkmak istiyordu ama her çabası nafileydi.

Daha önce yaşadığı o çaresizlik ve ölüm korkusu ruhunu tekrar sarmışken, birden önünde bir ışık hüzmesi belirdi. Babasının şefkat dolu yüzünü gördü; babası gözyaşları içinde kaybolurken, karanlığın derinliklerinden genç bir adam ona doğru yürümeye başladı.

Üzerindeki giysilerin etekleri uçuşuyordu, eşsiz bir zarafeti vardı. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeye yanına geldi.

"Fu'er, eve dönelim."

Elini uzattı, Jiafu'nun elini tuttu ve parmaklarını birbirine kenetleyerek sıkıca kavradı.

Jiafu'nun bilinci yavaş yavaş yerine geldiğinde, birinin kucağında olduğunu hissetti. Dilinin üzerinde tarif edilemez bir acılık, burnunda ise keskin bir ilaç kokusu vardı; sanki biri ağzına zorla bir şeyler döküyordu.

Acı ilaçlara hiç tahammülü yoktu. Daha gözlerini açmadan başını çevirip kaçmaya çalıştı ama biri çenesini sıkıca tutmuştu. Ne takati vardı ne de sesi çıkıyordu; bir yudumu yutmadan diğeri boğazına boşalıyordu.

Kirpikleri titredi, kaşlarını çattı ve kendisini zorlayan o güce karşı koymaya çalıştı. Tam o sırada, tepesindeki kişinin adeta çığına döndüğünü, yüzüne hafif tokatlar indiğini hissetti.

“Fu'er! Fu'er! Uyan!”

Ses gittikçe netleşiyordu. Ağzına bir yudum daha ilaç boca edildi; karşı koyduğu için yarısı boğazına kaçtı, yarısı dudaklarının kenarından süzüldü.

Ağzı zehir gibiydi... Yüzü ise sızlıyordu...

Jiafu bir iniltiyle o puslu rüyalar aleminden uyandı ve gözlerini yavaşça araladı. Gözlerini açtığında gördüğü ilk şey, rüyasındaki o son sahneydi: Karanlığın derinliklerinden çıkıp gelen, elini uzatıp onu eve götüreceğini söyleyen o adam...

Ancak şu an onu kucaklayan adamın, rüyadaki o vakur halinden eser kalmamıştı.

Pei Youan'ın giysileri kan içindeydi, göz çukurları çökmüş, çenesinde düzensiz sakallar çıkmıştı. O yorgun, ferî sönmüş gözleri kan çanağına dönmüştü; gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu.

“...Büyük Kuzen...”

Jiafu'nun tüm kemikleri sızlıyordu. Onun kucağına bir kedi yavrusu gibi sığındı, sesi duyulmayacak kadar kısık.

Youan'ın gözlerinde kanlı bir yaş parladı.

Jiafu her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Youan savaşa gitmişti, zafer haberi gelmişti... Onu kapıda karşılamak istemiş ama daha varamadan sancıları tutmuştu. Bir gün bir gece süren o zorlu doğumun ardından bebeğini dünyaya getirmiş, sonra da yorgunluktan kendini karanlığa bırakmıştı...

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama onu ne kadar korkuttuğunu tahmin edebiliyordu.

“...Ben iyiyim... Korkma...”

Elinin tersiyle onun çökmüş yanağını okşadı, onu teselli etmek istedi. Sonra bebeğini aramak için hafifçe kıpırdandı.

Eli yanağına değer değmez Youan hıçkırıklara boğuldu ve onu göğsüne bastırdı. Öyle sıkı, öyle büyük bir güçle sarılıyordu ki, sanki onu kendi etine kemiğine gömmek istiyordu. Jiafu’nun nefesi kesilecek gibi oldu.

Şaşkınlık içindeydi; bu, kocasını ikinci kez ağlarken görüşüydü. İlkinde babaannesi ölürken ağlamıştı ama o zaman bile böyle dağılmamıştı. Duygularını dizginleyemiyor ama bir yandan da kendini zorluyordu. Yüzünü Jiafu’nun saçlarına gömdü, öylece kaldı. Jiafu, boynunda sıcak bir ıslaklığın yayıldığını hissetti.

Youan onu uzun süre öylece tuttuktan sonra başını kaldırdı. Gözyaşları durmuştu ama gözleri hala kıpkırmızıydı. Jiafu’yu yastığa bir kristal bebekmişçesine nazikçe yatırdı, üzerini örttü. Boğuk bir sesle gülümsedi: “Yavrumuz yan odada uyuyor. Sen önce bir şeyler ye, güçlenince onu yanına getireceğim.”

“Şimdi görmek istiyorum—”

Youan başını sallayıp onu yavaşça yastığa bastırdı ve boş ilaç kasesiyle dışarı çıktı. Dışarıdan bir sevinç çığlığı yükseldi. Hizmetçilerin, Dadı Ding’in ve o küçük hadımın sesleri birbirine karışıyordu; hepsi bayram ediyordu.

Cui Yinshui’nin dizlerinin bağı çözölmüş olmalıydı; kendini kar yığınının içine bıraktı, sonra doğrulup göğe şükür duaları etmeye başladı.

Tanxiang içeri girip Jiafu’nun üstünü değiştirmesine yardım etti. Jiafu dışarıdaki zifiri karanlığa bakıp ne kadar zaman

geçtiğini sordu. O an anladı Youan'ın neden bu kadar perişan olduğunu.

Doğum yapalı iki gün iki gece olmuştu! Doğumdan sonra kanaması durmamış, kendinden geçmişti. Youan başından bir an bile ayrılmamış, o içemediği ilaçları kendi ağzına alıp dudaklarından ona akıtmıştı. Doğum sancılarının başladığı o gecedan beri, tam dört gece üç gündür gözünü kırpmamıştı.

Jiafu'nun gözleri doldu. Tanxiang hemen yaşlarını sildi: "Lohusa kadın ağlamaz, sütün kesilir, maraz kalır..."

Jiafu hemen gözlerini kurulayıp yemek istedi. Çok acıkmıştı; hemen toparlanmalı, Youan'ın içini rahatlatmalı ve bebeğine kavuşmalıydı.

Büyük bir kase etli lapa, tatlı bir yumurta tatlısı ve iki çörek yedi. Nihayet canlanmıştı. Youan tekrar ilaç getirdiğinde, bu kez itiraz etmeden acı ilacı bir dikişte bitirdi. Youan'ın ağzına verdiği bir parça şekeri çiğnerken gözlerini kapıya dikti.

Youan gülümsedi, başıyla onaylayıp dışarı çıktı. Az sonra kucağında sıkıca sarılmış bir bebekle geri döndü. Tanxiang perdeyi açtı, Youan eğilip içeri girdi. Bebeği yatağa, Jiafu'nun yanına bıraktı. Kundak açılınca Jiafu'nun karşısına ak pak, tombul bir ufaklık çıktı.

Bebek çok güzeldi; yumuşak saçları, incecik kaşları vardı. Daha birkaç günlük olmasına rağmen kirpikleri uzun ve kıvrıktı. Burnu hokka gibi, ağzı ise pembe ve küçücüktü. Gözleri açıktı; o kapkara, boncuk gibi gözlerle merakla annesine bakıyordu.

Youan, oğluna "Ci'er" ismini verdiğini söyledi; bu isim, kadim efsanelerdeki, annesini besleyen o vefalı kuştan geliyordu.

Jiafu bebeği gördüğü an, onu doğururken çektiği tüm acıları unuttu. Parmak ucuyla o minicik ele dokundu; bebek hemen parmağını kavrayıp salladı, ağzından minik neşeli sesler çıkardı.

"Gülümsedi! Gördün mü, gülümsedi!"

Jiafu heyecanla başını kaldırdı: "Büyük Kuzen, onu kucağıma alabilir miyim?"

Youan, bazen kendisi de bir çocuk kadar masum görünen

karısına baktı, dudakları hafifçe kıvrıldı: “Saf Fu’er, sen onun annesin, neden alamayacakmışsın?”

Jiafu hem seviniyor hem de titriyordu: “Korkuyorum, ya tutamazsam...”

Youan gülümsedi, bebeği kucağına alıp nazikçe Jiafu’nun kollarına bıraktı. Oda sıcacıktı, bebekten hafif bir süt kokusu yayılıyordu. Annesinin kokusunu alan küçük Ci’er, hemen başını onun göğsüne sürterek aranmaya başladı.

“Acıkmış bu ufaklık,” dedi Youan gülümseyerek.

Jiafu’nun yüzü kızardı. Youan’dan sıcak bir havlu istedi, bebeği yavaşça yanına yatırdı. Kocasının sevgi dolu bakışları altında elbisesini aralayıp bebeği emzirmeye başladı. Ci’er gözlerini yummuş, iştahla annesini emiyordu. Karnı doyduğunda ise derin bir uykuya daldı.

Youan da yatağın kenarına uzandı, sessizce onları izledi. Bebek uyuyunca onu beşiğine yatırdı, geri dönüp Jiafu’nun yanına sokuldu. Dudaklarının kenarında kalan bir damla sütü öperek sildi ve ona gülümsedi.

“Yoruldu, uyu artık.”

Youan onu yavaşça yatırdı ama Jiafu onun göğsüne sokuldu: “Büyük Kuzen, seni çok korkuttum değil mi?”

Youan sustu.

Jiafu başını kaldırıp ona baktı, huzursuz olmuştu: “Büyük Kuzen...”

Youan aniden onu kollarına alıp öpücüklere boğdu; alnını, burnunu, yanaklarını, boynunu... Sonunda dudaklarına yapıştı. Sertçe, tutkuyla öpüyordu onu. Nefesi kesilene kadar bırakmadı.

“Fu’er, gözlerini açtığında Tanrı’ya nasıl şükrettim bilemezsin. Uyanmadığın o iki gece boyunca, hep beni doğururken ölen annemi düşündüm. Korkudan delirecek gibiydim. Eğer sen de dönmeseydin, bu dünyada bir başıma ne yapardım?”

Sesi kısıldı, boğazı düğümlendi. Jiafu’nun kalbi küt küt atıyordu ama kımıldamaya korkuyordu.

“Fu’er, sana daha önce hiç anlatmadım... Benim öz annem,

Tianxi döneminin İmparatoriçesi Yuan'dı. Öz babam ise..."

Duraksadı, gözlerini kapattı.

"Şu an sarayda oturan o adam, eski Yunzhong Kralı."

Sonunda dişlerini sıkarak gerçeği haykırdı.

"Annem beni Ci'en Tapınağı'nda doğururken kanaması durmamış, iki gün sonra ölmüş. Babam beni Pei Malikanesi'ne getirip büyük oğlu olarak büyüttü... Bunu sana hiç söylemedim çünkü dile getirmesi bile utanç vericiydi. Ama bu gece bilmeni istedim, istersen beni hor gör. Ben sadece gayrimeşru bir çocuk değil, aynı zamanda uğursuzun tekiyim; annem benim yüzümden öldü. Bu dünyada fazlalık gibiyim. Eğer seni de kaybetseydim, yaşamanın ne anlamı kalırdı?"

Jiafu doğruldu.

"Efendim... Eğer sana babaannemin ölmeden önce bana her şeyi anlattığını ve seni asla yalnız bırakmamamı vasiyet ettiğini söylesem ne dersin?"

Youan donakaldı.

"Efendim, yanılıyorsun. Sen nasıl fazlalık olursun? Seni nasıl hor görürüm? Babaannem ve amcam seni sevgiyle büyüttü. Seni doğuran annem, eğer senden nefret etseydi, canı pahasına seni dünyaya getirir miydi? O seni o kadar çok sevdi ki, kendi hayatından vazgeçti. Eğer senin böyle düşündüğünü bilseydi, ne kadar üzülürdü."

"Efendim, bunu bana anlattığın için çok mutluyum. Annem seni sevdi, ben de seviyorum. O artık yok ama ben varım. Bu ömür boyu yanıdayım."

"Sen yaşlanmazsan ben de saçlarımı ağartmam; sen yaşlanırsan, seninle birlikte yaşlanırım. Kabul eder misin?"

Youan uzun süre ona baktı. Sonra yavaşça, onu sıkıca kucakladı ve gözlerini yumdu.

Aradan iki ay geçmişti. İlkbaharın ilk demleriydi; Suve Şehri'nin dışındaki uçsuz bucaksız bozkırın derinliklerinde, ufuk çizgisi hâlâ erimemiş karların beyazlığıyla birleşiyordu. Ancak şehre ve insan nefesinin ulaştığı yerlere yakın noktalarda, uzun kış boyunca donmuş olan toprak yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı. Birkaç gün üst üste açan güneşin ardından, malzeme sahasındaki alçak evlerin önünde, duvar diplerindeki taş yarıklarından nemli yosunlar öbek öbek baş göstermişti.

Öğleden sonra Pei Youan, atı Taixue'ye binerek Suve Şehri'ne gitti. Bir haber gelmişti; Kıdemli Tang bizzat şehre gelmiş ve Pei Youan'ı çağırtmıştı. Geçen seferki savaştan kısa bir süre sonra Kıdemli Tang, Suve Şehri'ndeki askeri valiliği geçici olarak devralması için birini göndermişti. Pei Youan ise malzeme sahasına dönmüş, bir yandan hakkında verilecek kararı beklerken bir yandan da Jiafu ile taze ebeveynliğin tadını çıkarmaya başlamıştı. Ci'er'in bakımı, Jiafu'nun sağlığının toparlanması derken, iş güç arasında iki ayın nasıl geçtiğini anlamamışlardı bile.

Geçen seferki olayda Kıdemli Tang'ın "duruma göre hareket etme" izni olsa da bu yetkiyi bu denli esnetmek, ağır bir yorumla düpedüz isyan ve ihanet sayılabilirdi. Bu iki ay içinde Kıdemli Tang'ın meseleyi İmparator'un huzuruna taşıdığı aşikârdı.

Jiafu, sezgilerine dayanarak büyük bir felaket beklemiyordu; İmparator'un her ne olursa olsun Pei Youan'ın kellesini almayacağını düşünüyordu ama hükümdarın zihninden neler geçtiğini kestirmek de imkânsızdı. Ya hâlâ öfkeliyse? Ya bu durumu fırsat bilip suçunu ağırlaştıracak bir oyun kurarsa? Bu ihtimaller yüzünden Pei Youan gittikten sonra Jiafu'nun içine bir huzursuzluk düştü. Zaman öldürmek için oğlu ve iki hizmetçisiyle odada dikiş dikmeye oturdu. Gece olup oğluyla biraz oynadıktan sonra onun uykusunun geldiğini fark edince yatağa yatırıp emzirdi. Ci'er karnı doyunca mışıl mışıl uykuya

daldı.

Jiafu yatak başlığına yaslanmış, gündüz yarım bıraktığı kaplan başlı ayakkabının üzerindeki küçük kaplan figürünü işlerken kapının hafifçe açıldığını duydu. Başını çevirdiğinde Pei Youan'ın döndüğünü gördü.

Pei Youan dışarıdaki giysilerini çıkarıp ellerini yıkadıktan sonra sessizce yatağın kenarına geldi. Eğilip uyuyan oğluna baktı, küçük yanağını şefkatle okşadı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ardından yatağın kenarına oturup elini Jiafu'ya uzattı.

Jiafu onun kollarına sığındı ve alçak sesle yemek yiyip yemediğini sordu. Şehirde Kıdemli Tang ile birlikte yediğini söyledi.

Jiafu, kocasının söyleyecek bir şeyleri olduğunu sezerek yüzüne baktı.

Pei Youan, kadının beline kadar dökülen ipeksi saçlarını usulca okşadı. "Fu'er, bugün yaşlı efendiyle görüştüm. Saray, onun emeklilik talebini kabul etmiş. Yakında görevini bırakıp memleketine dönecek. Ancak..."

"Saray ona yerine kimin geçebileceğini sormuş. O da beni önermiş, İmparator da onaylamış. Bugün imparatorluk fermanını getirdi..."

Bir an duraksadı.

Kıdemli Tang'ın bugün ona okuduğu ferman, önce işlediği suçları bir bir sıralıyordu. İmparator onu pervasızlıkla, nizamı hiçe saymakla suçluyor; normalde en ağır şekilde cezalandırılması gerektiğini ancak o anki durumun mecburiyetini ve sonrasında kazandığı büyük zaferi göz önüne aldığını belirtiyordu. Ayrıca hemen ardından teslim olup suçunu itiraf etmesi ve niyetinin tamamen kamu yararı olduğunun anlaşılması üzerine cezası hafifletilmiş, sadece bir yıllık maaşı kesilmişti. Kıdemli Tang'ın güçlü tavsiyesi ve kefaletiyle de Pei Youan'ın Longxi Valiliği görevine atanmasına karar verilmişti. Fermanda, bu dersten ibret alması, sadakatle devlete hizmet etmesi ve sarayın beklentilerini boşa çıkarmaması tembih ediliyordu.

Jiafu derin bir nefes aldı.

Meğer gerçekten de boşuna endişelenmişti.

Başkentten ayrılalı bir yılı aşkın zaman geçmişken ve böyle bir olay yaşanmışken, İmparator onu cezalandırmak bir yana, üzerine bir de valilik rütbesi vermişti.

Her ne kadar önceki hayatında Pei Youan tam da bu görevdeyken vefat etmiş olsa da Jiafu artık endişeli değildi.

Önceki hayatında Pei Youan'ın Suye Şehri'ndeki ölümünün kesinlikle Xiao Yintang ile bir ilgisi olduğuna emindi; bunu Xiao Yintang'ın ölmeden önceki sayıklamalarından çıkarmıştı.

Bu hayatta ise Xiao Yintang azledilmiş, Gengzhou'daki aile topraklarına hapsedilmişti. Yeniden ayağa kalkma ihtimali yok denecek kadar azdı. Eski Veliaht Prenses Zhang Fengtong'a gelince; Cui Yinshui'nin anlattığına göre bir kız bebek doğurmuş ancak bebek bir ayı doldurmadan ölmüştü. Zhang Fengtong kederinden aklını yitirmiş, gece gündüz ağlamaktan harap olmuştu. Sonunda öyle bir noktaya gelmişti ki saray görevlilerinin gözü önünde kendi pisliğini yemeğe karıştırıp yiyecek kadar delirmisti. Herkes dehşet içindeyken o kendi kendine gülüyor, ölen kızıyla konuşuyor, göğsünü açıp onu emziriyormuş gibi yapıyormuş. Normalde suçundan dolayı sürgüne gönderilmesi gerekirken, memleketine dönmüş olan yaşlı babası İmparator'a yalvarınca, hekimler de kadının gerçekten delirdiğini onaylamış ve ailesinin yanına dönmesine izin verilmişti. Söylenenlere göre şimdi ailesi tarafından bir avluya kapatılmış, gün yüzü görmeden yaşıyormuş. Bu hayatta onun da sonu gelmişti.

Her şey eskiden olduğundan farklıydı artık. Kader dönüp dolaşıp Pei Youan'ı yine Suye Şehri'ne ve valilik makamına getirse de Jiafu biliyordu ki bu kez el ele verip birlikte yaşanacaklardı.

"Fu'er, sence bu valilik görevini kabul etmeli miyim?"

Pei Youan'ın yüzü ciddileşti. Bir süre sessiz kaldıktan sonra aniden bu soruyu sordu.

Jiafu onun kollarından doğrulup gözlerinin içine baktı.

"Büyük Kuzen, bana soruyorsun ama biliyorum ki sen çoktan kararını verdin. Valilik mührü saraydan gelse de maaşını devlet ödese de sana 'Efendimiz' diyen, senden huzurlu bir hayat bekleyenler binlerce, on binlerce sıradan insandır. Sen memuriyeti İmparator için değil, halk için yapıyorsun. Eskiden de böyleydi, şimdi de öyle. Eğer sen yapmazsan ve yerine Hu Liangcai gibi biri gelirse, ceremesini yine halk çekecek. Saray ferman çıkarmış, yaşlı efendi seni önermiş ve sana kefil olmuşken reddedersen..."

Jiafu ona kaçamak bir bakış attı. "O adam sonuçta İmparator. Fermanına karşı gelmenin cezasını bir kenara bıraksak bile, yaşlı efendinin sana olan güvenini boşa çıkarmış olmaz mısın?"

Gündüz fermanı aldığıında Pei Youan'ın zihni bulanmıştı. Eve dönünce gayriihtiyari Jiafu'ya sormuştu ama onun bu kadar derinlikli bir nasihat vereceğini, her kelimesinin kalbine dokunacağını tahmin etmemişti. Bir an donakaldı, sonra utançla iç geçirdi. "Fu'er, koca bir adam olmama rağmen bu meselede senin kadar geniş yürekli davranmadım. Haklısın; memuriyet bir aile ya da bir soy için değil, halk için yapılır. Yaşlı efendi bana bu kadar güvenmişken onu nasıl hayal kırıklığına uğrattırım? Bu mühür vaktiyle babamın elindeydi, şimdi ben de onun yolundan gideceğim. Eğer bu bölgenin insanlarına bir faydam dokunursa, babamın beni yetiştirirken harcadığı emeğe de değmiş olur!"

Kendi meselelerine dışarıdan bakmak zordu. Jiafu, kocasının saraydaki o kişiyle olan ilişkisi yüzünden kalbinde bir düğüm olduğunu ve bu yüzden tereddüt ettiğini biliyordu.

Akıllı insanlar kendi gönül yaralarını iyileştirmekte bazen en çok zorlananlar olurdu. Onun ikna olduğunu görünce içi sevinçle doldu ama mahsus kaşlarını çattı. "Büyük Kuzen, ne demek istiyorsun? Neden kadınların yüreği erkeklerden daha dar olsun ki?"

Pei Youan önce şaşırdı, sonra kendini tutamayıp güldü. Kendi alnına hafifçe vurup Jiafu'yu kucağına çekti, öperek özür diledi. O gece odada sonsuz bir şefkat vardı; yanlarında yatan Ci'er de annesiyle babasının kollarında gün ağarana dek huzurla uyudu.

Yarım ay sonra Longxi Valisi görevinden ayrıldı ve Pei Youan valilik makamına geçti.

Haber yayıldığında tüm Suye Şehri halkı sevince boğuldu.

Savaş bittiğinde Pei Youan'ın mührü devredip tüm suçü üstlenerek şehirden ayrılmasından bu yana halk onun için endişeleniyordu. İmparator'un onu cezalandırmasından korkuyorlardı; şimdi böyle bir haber gelince sevinmemeleri mümkün müydü? Ancak Longxi Valiliği'nin merkezi normalde eyaletin iç kısımlarına daha yakın olan Yongzhou'daydı. Halk sevinçliydi ama Pei Youan'ın gitmesini de istemiyorlardı. Ertesi gün binlerce insan kendiliğinden toplandı; ellerinde davullar, zillerle büyük bir kalabalık halinde malzeme sahasına geldiler.

Jiafu o sırada odada eşyaları topluyordu. Pei Youan yatağa uzanmış, Ci'er'i göğsüne yatırmış onunla oynaşıyordu; odada baba oğulun kakhahaları çınılıyordu.

Burada bir buçuk yıla yakın zaman geçirmişlerdi, şimdi ayrılacak olmak Jiafu'nun içine bir hüüzün düşürüyordu. İnsan alıştığı her şeye bağlanıyordu; Pei Youan'ın bacağını tamir ettiği o eski yatak bile şimdi gözüne en sıcak anılarla dolu görünüyordu. Şunu da mı götürsem bunu da mı derken dışarıdan bir gürültü duyuldu. İhtiyar Ding nefes nefese koşarak geldi. "Pei Efendi! Şehirden bir sürü insan gelmiş, sizi ve hanımefendiyi uğurlamak istiyorlar!"

Pei Youan doğruldu, Jiafu ile bakiştılar. Jiafu hemen Ci'er'i kucağına alıp hizmetçiye verdi, kocasının üstünü başını düzeltti. Dışarı çıktıklarında malzeme sahasının kapısının önünün insanlarla dolup taşıtığını gördüler. Kimi elinde tavuk tutuyor, kimi şarap getirmişti; küçük bir çocuk ise kucağında bir kuzu taşıyordu. Pei Youan ve Jiafu'yu görünce çocuk hızla koşup kuzuyu havaya kaldırdı. Yaşlı bir adam diz çöküp yere kapandı. "Bu benim torunum, bu kuzu da onun beslediği hayvandır. Bugün getirdik, lütfen efendimiz ve hanımefendi hor görmesinler, bu bizim ailemizin küçük bir gönül borcudur!"

Onun sözleri üzerine diğerleri de birer birer diz çöktü, getirdikleri hediyeleri sunmak için birbirleriyle yarıştılar.

Pei Youan hemen yaşlı adamı yerden kaldırmaya çalıştı, herkese ayağa kalkmalarını, hediye kabul etmeyeceğini söyledi. Ama kimse dinlemiyordu; birini kaldırırsa diğeri diz çöküyordu. "O gün siz şehri korumasaydınız şimdi hiçbirimiz hayatta olmayacaktık, bu hediyelerin lafı mı olur! Lütfen kabul edin!"

Jiafu'nun kalbi şükranla doldu, böyle bir kocası olduğu için bir kez daha gurur duydu. Küçük çocuğun hâlâ kuzuyu havaya kaldırıp dedesi gibi diz çöktüğünü gördü. Kuzu henüz birkaç aylık olmasına rağmen tostoparlaktı, iyi bakıldığı belliydi. Çocuk taşımakta zorlanıyor ama yine de inatla yukarıda tutuyordu. Jiafu yanına gidip kuzuyu çocuğun elinden aldı ve gülümsedi. "Bu küçük kuzuyu çok seviyorsun değil mi? Onu eve geri götür, Pei Efendi hediye kabul edemez."

Çocuk utandı ama başını sallayarak reddetti.

Pei Youan'ın yüzünde duygulu bir ifade belirdi. Elini kaldırıp kalabalığı susturdu. "Ben sadece görevimi yaptım, sizlerin bu sevgisi beni mahcup ediyor. Gençliğimde Suye Şehri'ne iki kez gelmiştim, buraya karşı hep farklı bir bağ hissettim. Burası sınır boyu, nüfusu kalabalık, stratejik önemi büyük. Sizlerden saklayacak değilim; valilik makamını buraya taşımayı düşünüyorum. Böylece sınırı korumak daha kolay olacak. Bugün gösterdiğiniz bu nezaket benim ve eşim için kafidir, ancak lütfen bu getirdiklerinizi geri götürün!"

Halk zaten onun gitmesini istemiyordu; valiliğin buraya taşınacağını duyunca yer yerinden oynadı, sevinç çılgınlıkları yükseldi. Ama yine de hediyeleri geri götürmeye yanaşmıyorlardı. Çifte dua edip eşyaları oracığa bırakıp gitmeye yelteniyorlardı.

Pei Youan, ne kadar zeki olursa olsun, eşyaları bırakıp kaçan bu kalabalık karşısında çaresiz kalmıştı.

Jiafu bir adım öne çıkıp kalabalığa seslendi: "Değerli hemşehrilerim! İmparator'un kesin emri vardır; bir memur halktan karşılıksız bir şey alırsa bu haksız kazanç sayılır. Gönül rızasıyla verilse bile kanunlarımıza aykırıdır. Lütfen Pei Efendi'nin sözüne kulak verin; niyetiniz başımızın tacıdır ama bu

hediyeleri lütfen geri alın!"

Pei Youan durumu kavrayıp hemen saygıyla selam verdi.

Jiafu sözlerini bitirince kuzuyu tekrar çocuğun kucağına verdi ve gülümseyerek onu ayağa kaldırdı.

Halk bir süre birbirine baktı, sonunda çaresizce bıraktıkları eşyaları geri topladılar. Ancak yeni valilerine ve eşine duydukları saygı bir kat daha artmıştı. Tekrar diz çöküp teşekkür ettikten sonra neşe içinde dağıldılar.

Bir ay sonra saraydan onay geldi; Longxi Valiliği'nin Suye Şehri'ne taşınmasına izin verilmişti.

Zhaoping döneminin üçüncü yılının nisan ayı sonunda, bir manga askerin eşliğinde Pei Youan, atlı arabada oturan Jiafu ve Ci'er ile birlikte, halkın davullu zurnalı sevgi gösterileri arasında Suye Şehri'ne girdi ve valilik konağına yerleşti.

Bahar rüzgarları buzları eritti, yağmurlar şeftali çiçeklerini uyandırdı, böcekler yuvalarından çıktı ve kırlangıçlar sökün etti; bir bahar daha geldi, döngü tamamlandı.

Bu bahar aslında sıradan bir yeni yılın başlangıcıydı ancak başkentteki bürokratlar, taşradaki prensler, sivil ve askeri makamlar ve hatta Büyük Wei'nin milyonlarca tebaası için önümüzdeki ayın yirmi altısı, tüm ülkenin kutlayacağı özel ve neşeli bir gündü.

Zhaoping döneminin altıncı yılındaydı ve önümüzdeki ayın yirmi altısı, İmparator'un ellinci yaş günü, yani "Büyük Doğum Günü"ydü.

Majesteleri tahta çıktığından beri yedi yıl su gibi akıp geçmişti. Bakanların gizli değerlendirmelerine göre, her ne kadar sert yasaları ve tavizsiz tutumuyla biraz insafsız görünse de, halkın refahı için çalışmış, tahta çıktığından beri lüks ve sefahate meyletmemiş, devlet işlerinde gece gündüz demeden ter dökmüştü. Bugün ülkenin huzur içinde olduğu, halkın işinde gücünde olduğu herkesin malumuydu. Bu yüzden ellinci yaşı şerefine, pek çok bakan İmparator'un genel af ilan etmesini ve Ayinler Bakanlığı tarafından görkemli bir kutlama töreni düzenlenmesini teklif eden dilekçeler sunuyordu.

İmparator, kendi doğum günü kutlamalarına karşı her zaman mesafeliydi. Her yıl o gün geldiğinde, sadece hanedan tapınağında kurban sunar, memurların tebriklerini kabul etmezdi. Ancak bu yıl, belki yaşının ilerlemesinden belki de ellinci yaşın ehemmiyetinden dolayı, alışılmadık bir şekilde sessiz kalmış, itiraz etmemişti. Böylece Fener Festivali'nin ardından Ayinler Bakanlığı ve Hanedan İşleri Dairesi öncülüğünde tüm devlet kurumları diğer işleri bir kenara bırakıp önümüzdeki ayın kutlamalarına hazırlanmaya başladı. Bakanların sunduğu sunak kurma, ayin düzenleme gibi tekliflerin

çoğu İmparator tarafından reddedilse de geçen yıl güneydoğu kıyılarında kazanılan zaferin anısına bir tören yapılmasına izin verilmişti. Korsanların Penghu adalarındaki inleri tamamen yerle bir edilmiş, binlerce esir alınmış, geri kalanlar ise can havliyle kaçıyordu. Yıllardır kıyıları kasıp kavuran bu bela nihayet temizlenmişti. Askeri İşler Bakanlığı, imparatorluk kapısı önünde bir esir sunma töreni düzenlenmesini ve böylece hem İmparator'un yaş gününün kutlanmasını hem de devletin gücünün sergilenmesini teklif etmiş, İmparator da bunu onaylamıştı.

Gece yarısı sularında, Li Yuangui elinde bir raporla aceleyle saraya girdi. Yüzünde hafif bir sevinç ifadesiyle kapıdaki küçük hadıma sordu: "Majesteleri istirahate mi çekildi?"

Küçük hadım alçak sesle, "Majesteleri biraz yorgundu, dosyaları erken bitirip yattılar," dedi.

Li Yuangui elindeki raporu süzerek kararsızca beklerken, karanlık iç odadan İmparator'un hafif boğuk sesi duyuldu: "Li Yuangui, sen misin?"

Li Yuangui hemen cevap verip içeri girdi, mumları yaktı ve yatağın perdelerini altın kancalara tutturdu.

Xiao Lie gözlerini açıp yavaşça doğruldu. Li Yuangui, imparatorun beyaz içliğinin sırt kısmının terden sırılsıklam olduğunu ve alnında su damlacıklarının biriktiğini fark etti. Sanki bir kabustan yeni uyanmış gibiydi. Hemen bir havluyla terini silmeye çalıştı.

Xiao Lie havluyu alıp alnını kuruladı.

"Majesteleri, başınız hâlâ ağrıyor mu? Kendinize dikkat etmelisiniz. O akılsızların laflarına kulak asmayın. Hekimler de diyor ki, her şey stresten ve iç sıkıntısından kaynaklanıyor. Biraz ferahlasanız sağlığınız düzelir."

Geçen yıldan beri Xiao Lie'nin sağlığı eskisi gibi değildi. Uykuları kaçıyor, sık sık baş ağrıları çekiyordu. Bugün sarayda kutlama hazırlıkları konuşulurken bir bakanın, veliahtlık makamının boş olmasının devleti zayıflattığını ima ederek, yıllardır sürgünde olan eski veliaht prensin geri çağrılmasını

teklif etmesi İmparator'u çileden çıkarmıştı.

İmparator yedi yıldır tahttaydı ve tek oğlu olan eski veliahtı sürgüne gönderdiğinden beri haremde hiçbir hareketlilik yoktu. Rivayete göre İmparator yıllardır hiçbir cariyesini yatağına çağırmamıştı. Bakanlar bu durumu endişeyle takip ediyor, İmparator'un veliahtı geri getirmek için bir bahane aradığını sanıyorlardı. Ancak bugün bu teklifi yapan bakan, İmparator'un gazabına uğramış, otuz sopa yiyip görevinden alınmıştı.

Xiao Lie cevap vermedi, terini silip havluyu bir kenara attı: "Gece yarısı neden geldin?"

Li Yuangui gülümseyerek, "Efendim, Longxi Valiliği'nden gelen doğum günü tebriği ulaştı. Talimatınızı hatırladım, bekletmeye cesaret edemedim," dedi.

Xiao Lie hemen bakışlarını ona çevirdi. Li Yuangui, koyu mühürlü raporu saygıyla sundu.

İmparator bir süre rapora baktı, mührü kırdı ve içindeki kağıdı çıkardı.

İnce bir kağıttı, üzerinde sadece birkaç satır yazı vardı. İmparator kağıda göz attı, bir an öylece donup kaldı. Bakışlarında hayal kırıklığıyla karışık bir öfke belirdi. Kağıdı yere fırlatarak soğukça güldü: "Biliyordum! Tam da tahmin ettiğim gibi!"

Tebrik dilekçesi yatağın önüne süzülerek düştü.

İmparator'un doğum gününde, başkente gelemeyen tüm taşra yöneticileri standart bir tebrik metni gönderirdi. Li Yuangui yerdeki kağıda göz ucuyla baktı: "...İmparator Hazretleri'nin doğum gününü kutlar, sonsuz saadet ve uzun ömürler dileriz. Kulunuz Pei Youan ve diğerleri, en derin saygılarıyla arz eder."

Bu, her memurun kullandığı kalıplaşmış, ruhsuz bir metindi. Ne bir kelime eksik, ne bir kelime fazla.

Li Yuangui, yazının Pei Youan'ın kendi el yazısı olduğunu fark edince biraz rahatladı: "Majesteleri, lütfen kendinizi üzmeyin. Bu resmi bir tebriktir, Pei Efendi nasıl farklı bir şey yazabilir ki? Ama bakın, kendi eliyle yazmış. Her harfi ne kadar özenli, ne kadar saygılı. Yazarken ne kadar ciddi olduğunu buradan

anlayabilirsiniz."

Xiao Lie tek kelime etmedi. Yavaşça yataktan kalktı, terliklerini giyip pencereye yürüdü ve karanlık geceye doğru bakmaya başladı.

Sessizliği yine İmparator bozdu: "Cui Yinshui'den çocukla ilgili yeni bir haber var mı?"

"Efendim, en son geçen yılın sonundaki haberi size sunmuştum. Henüz yeni bir şey gelmedi. İsterseniz hemen bir ulak göndereyim."

İmparator bir süre sustu: "O çocuk Zhaoping'in üçüncü yılında doğmuştu. Şimdi altıncı yılındayız, demek ki üç yaşında. Onu görmeyi çok istiyorum."

"Gelecek ay elli yaşına basıyorum. Torunumun artık dönme vakti geldi."

Arkasını dönüp Li Yuangui'ye baktı ve tane tane konuştu: "Talimatımı yerine getir."

Li Yuangui yere kapandı: "Emriniz başım üstüne."

Bahar gelmiş, Suve Şehri'nde karlar erimeye başlamıştı. Birkaç gün sonra bahar panayırı kurulacaktı.

Panayır zamanı Batı Diyarı'ndan ve iç bölgelerden gelen tüccarlar burada toplanır, alışveriş yaparlardı. Şaraplar, yeşimler, ipekler, atlar... Suve Şehri o on beş gün boyunca adeta başkentle yarışır bir canlılığa bürünürdü.

Pei Youan, Longxi Valisi olarak buraya atandığından beri ticareti teşvik etmiş, panayırın çapını genişletmişti. Şehrin sokaklarında deve çanlarının sesi hiç eksik olmuyordu.

Valilik binasının önünde katipler kayıt işlemleri için ter döküyordu. Pek çok tüccar, kayıt yaptırdıktan sonra bile gitmiyor, o meşhur Vali Bey'i bir kez olsun görebilmek için kapının önünde bekliyordu.

Ön taraf bu kadar kalabalıkken, arka taraftaki küçük talim alanı oldukça sessizdi. Küçük bir çocuk, sabahın erken saatlerinden beri orada günlük idmanını yapıyordu.

Henüz üç-dört yaşlarındaki bu çocuk, açık mavi bir gömlek giymişti. Saçları tepesinde iki küçük boynuz gibi toplanmıştı ve çok sevimli görünüyordu. Bir tütsü çubuğunun karşısına geçmiş, at binme, mabu duruşunda bekliyordu.

Bu, babasının ona verdiği ödevdi. Babası geçen ay, üç yaşını doldurduğu için artık derslere başlaması gerektiğini söylemişti. Tekli günlerde okuma yazma çalışıyor, çiftli günlerde ise talim alanında bir tütsü süresi boyunca mabu duruşunda bekleyip yirmi ok atıyordu.

Bugün çiftli gündü. Babasının işi olduğu için yanında olamamıştı ama küçük yumurcak, babasının öğrettiği duruşu harfiyen uyguluyordu.

Güneş yükseldikçe tütsü kısaldı. Küçük çocuğun alnında ter damlaları birikmeye başladı. Yanındaki refakatçisi —beyaz yüzlü, ince sesli hadım Cui Yinshui— üç yıldır bu küçük beyin yanında ve ona kıyamıyordu. Etrafı kolaçan edip efendisinin orada olmadığını görünce hemen tütsünün başına geçti. Yanaklarını şişirip tütsünün daha hızlı yanması için "püff püff" diye üflemeğe başladı. Nefesi kesilene kadar üfledi ve sonunda tütsü bittiğinde rahat bir nefes aldı: "Küçük Bey! Bakın, tütsü bitti! Bugünlük idman tamam!"

Pei Youan'ın oğlu Ci'er, sanki duymamış gibi duruşunu bozmadı. Gözlerini silah rafının yere düşen gölgesine dikmişti. Gölge duvarın köşesine değene kadar bekledi, sonra doğrulup uyuşan bacaklarını salladı: "Cui Amca, babam gelip de tütsü süresince bekleyip beklemediğimi sorarsa, senin tütsüyü üflediğini söyleyeceğim. Ben de mecburen güneşin gölgesine bakarak vaktin dolmasını bekledim."

Sesi hâlâ bebeksi ve yumuşaktı ama Cui Yinshui'nin yüreği ağzına geldi. Hemen diz çöküp kendi ağzına hafifçe vurmaya başladı: "Ah benim bu akılsız kafam! Küçük Bey, lütfen bu seferlik beni affedin. Bir daha yapmayacağım!"

Çocuk, adamın kendi yüzüne birkaç kez vurmasını izledikten sonra elini tuttu: "Cui Amca, iyiliğimi istediğini biliyorum ama böyle yapmanı sevmiyorum. Babama söz verdiğim şeyi mutlaka

yapmalıyım! Az önce seni korkutmak için öyle söyledim. Ama bir daha yaparsan gerçekten darılırım!"

Cui Yinshui hızla başını salladı. Çocuk ancak o zaman gülümsedi. Babasının onun için özel yaptığı küçük demir yayı eline aldı. Birkaç adım geriye gitti, oku yerleştirdi, yayı gerdi ve hedef tahtasına nişan alıp fırlattı.

"Vınnn!" Oku hedefe saplandı. Tam merkezden iki parmak sapmış olsa da o duruşu ve ciddiyeti, gelecekte büyük bir usta olacağının habercisiydi.

Ci'er, tam merkezi vuramadığı için birbiri ardına ok atmaya devam etti. Belirlenen yirmi oku çoktan geçmişti ama hırs yapmıştı. Kan ter içinde kalmış, dışlığını çıkarıp atmıştı.

Cui Yinshui yan tarafta kıvranıyor, çocuğun yerine o okları kendisi atmak istiyordu ama bu sefer sesini çıkarmaya cesaret edemiyordu. O sırada talim alanının kapısından yirmi yaşlarında, zarif bir kadın girdi. Üzerinde bahar renklerinde bir etek, omuzlarında ise beyaz kürk yakalı bir pelerin vardı. Jiafu, oğlunun talim alanında olduğunu duyunca dayanamayıp gelmişti. Ci'er, annesini görünce yayı bırakıp ona doğru koştu.

Jiafu onu kucakladı, terini sildi. Sırtının da sıırıslıklam olduğunu görünce içi sızladı. "Yoruldu mu?" diye sordu.

Ci'er babasının yanında küçük bir adam gibi ağırbaşlıydı ama annesinin yanına gelince hemen o yumuşacık çocuk haline büründü. Annesinin boynuna sarılıp başını omzuna yasladı ve usulca başını salladı.

Jiafu, çocuğun avuç içlerinde yay kirişinin bıraktığı kızarıklıkları görünce Pei Youan'a içten içe söylendi. Çocuğu eve götürüp kuruladı, kıyafetlerini değıştirdi.

Muxiang biraz atıştırmaık getirdi. Jiafu oğlunu elleriyle beslerken Yang Yun içeri girdi. İmparator'un doğum günü hediyelerinin ve tebrik yazmalarının mühürlenip başkente gönderilmek üzere yola çıktığını haber verdi.

İmparator'un ellinci yaş günü haberi Longxi'ye aylar önce ulaşmıştı. Pei Youan sadece resmi bir tebrik dilekçesi göndermiş, başka hiçbir hazırlık yapmamıştı. Jiafu ise kendi elleriyle bir

tebrik yazması hazırlamış ve bir kutlama giysisi dikmişti. Bunları Longxi Valiliği adına gizlice göndermişti.

Pei Youan bu hazırlıkları görmüş ama ses çıkarmamıştı. Sadece yüzünü asıp yanından geçip gitmişti.

Yang Yun çıktıktan sonra Ci'er merakla sordu: "Anne, başkent nerede? İmparator nasıl biri? Doğum günü için neden ellerinle ona elbise diktin? O gün gördüm, babam neden hiç mutlu değildi?"

Ci'er'in gözleri merakla açılmış, annesi Jiafu'nun vereceği cevabı bekliyordu.

Jiafu yumuşak bir sesle anlatmaya başladı: “Payitaht bize çok uzak, oraya varmak için günlerce yol gitmek gerekir. Şehrin ortasında devasa bir saray vardır; damı cam tuğlalarla kaplıdır. Güneş vurduğunda ıslıl ıslıl parlar. İşte İmparator orada yaşar. O, dünyadaki tüm insanlardan ve işlerden mesuldür; sıradan insanlara benzemez. Doğum günü geldiğinde annenin ona kaftan dikmesi, boynumuzun borcudur. Baban ise...”

Bir an duraksadı, oğluna durumu nasıl açıklayacağını düşünürken Ci'er'in gözleri parladı: “Anladım! Babam, annem yoruluyor diye üzülüyor, o yüzden keyfi kaçık!”

Jiafu, o bayramlık kaftanı yetiştirmek için birkaç gece uykusuz kalmıştı; Pei Youan gerçekten de karısının bu kadar hırpalanmasına içerlemiş, bu yüzden huzursuzluğu iyice artmıştı.

Ci'er henüz üç yaşındaydı. Normalde pek konuşkan sayılmazdı ama zehir gibi bir zekâsı vardı. Jiafu, Pei Youan'ın çocukluğunun da muhtemelen tıpkı oğlunkine benzediğini, onu kandırmanın hiç de kolay olmadığını düşünüyordu. Tam babasının asık suratını nasıl açıklayacağını kara kara düşünürken, oğlunun kendi sorusunu kendisinin cevapladığını görünce derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirmeye hazırlanıyordu ki kapıdan ayak sesleri duyuldu; Pei Youan içeri girmişti.

Ci'er, annesinin kucağına yaslanmışken babasını görünce hemen doğruldu ve “Baba,” diye seslendi. Pei Youan başıyla selam verip yanlarına oturdu ve sabahki talimleri hakkında sorular sordu. Ci'er, küçük gövdesini dimdik tutarak her soruya cevap veriyordu; sesi çocuksu ve incedi ama babasına bakarkenki ifadesi son derece ciddiye.

Pei Youan, “Az önce gidip hedeflere baktım,” dedi. “Ci'er güzel atışlar yapmış, yirmi okla da kalmamış. Ancak henüz

öğrenme aşamasındasın, kendini çok yormana gerek yok. Her seferinde hakkını vererek yirmi ok atsan kâfidir, anladın mı?”

Ci’er babasına hayrandı. Bu küçük çocuğun gözünde babası her şeye kadirdi; ulu bir dağ gibi hayranlık uyandırıyor. Takdir edildiğini duyunca gözleri sevinçle parladı ve kuvvetle başını salladı.

Pei Youan gülümseyerek oğlunun başını okşadı, sonra duvara yaslı kitaplığa gidip bir kitap karıştırmaya başladı.

Jiafu oğlunu tekrar kucağına çekti ve tatlısını yedirmeye devam etti. Kaşığı ağzına götürdüğünde Ci’er lokmasını yuttu ama annesinin yedirmeye devam edeceğini görünce biraz mahcup oldu. Gizlice babasının sırtına bir bakış atıp Jiafu’nun kulağına eğildi; sesi yumuşacıktı: “Anne, artık ellerim ağrımıyor. Kendim yiyebilirim. Babam dedi ki, Ci’er artık üç yaşında, kendi yemeğini kendi yemeli...”

Jiafu, ok atmaktan elleri sızladığı için ona kıyamayıp yedirmeye başlamıştı. Oğlunun kararlı halini görünce kaşığı ona uzatmak zorunda kaldı.

Ci’er kâsesindeki tatlıyı iştahla, tek bir damla bırakmadan kendi başına yedi. Dudaklarının kenarına bulaşan şerbeti Jiafu sildi.

O sırada Pei Youan yanlarına gelip Cui Yinshui’ye seslendi ve oğlanı dışarı çıkarmasını söyledi.

Jiafu, kocasının kendisiyle konuşacakları olduğunu anlamıştı, bu yüzden itiraz etmedi. Ci’er’in pabuçlarını giydirmesine yardım etti, üzerine kalın, küçük bir pelerin geçirdi. Cui Yinshui’nin onu elinden tutup dışarı çıkarmasını ve kapıyı kapatmasını izledikten sonra kocasına dönüp sitemle söylendi: “Ci’er daha üç yaşında, ona amma da disiplin uyguluyorsun! Sen gelince çocuk küçük bir hoca kesiliyor başımıza. Bir lokma yemek yedireyim dedim, laf edersin diye korktu çocuk! İnsan böyle baba mı olur?”

Pei Youan hafifçe güldü, Jiafu’nun yanına oturup elindeki kitapla nazikçe karısının başına vurdu: “Merhametli anne hayırsız evlat yetiştirir! Onu senin şımartman yeter, ben ne yaptığımı biliyorum.” Bunları söylerken Ci’er’in bitirdiği boş

kâseye bir göz attı ve karısını kucağına çekti: “Benim de karnım acıktı. Senin gözün Ci’er’den başkasını görmez oldu, beni ihmal ediyorsun! Geldiğimden beri sadece oğlunla ilgilendin, bir kez olsun aç mısın diye sormadın.”

Jiafu ona yandan bir bakış atıp hafifçe itti: “Evet, evet, hepsi benim suçum. Bekleyin Pei Hazretleri, hemen size yiyecek bir şeyler getireyim. Eğer sizin de elleriniz sızlıyorsa, pekala, sizi de ben beslerim...”

Kucağından inmek için hamle yaptı ama tam döneceği sırada beli kocasının güçlü elleriyle kavrandı. Bir nida döküldü dudaklarından; kendini altındaki uzanma koltuğunda buluverdi.

Pei Youan üzerine eğildi.

“Güzelliğin iştahımı açmaya yeter... Seni yesem kâfi...”

Jiafu başta biraz debelense de kısa sürede teslim oldu.

Bir süre sonra Pei Youan nihayet onu serbest bıraktı ve asıl meseleye geldi. Yarın Bahar Panayırı açıldıktan sonra, sınır boylarını denetlemek üzere yola çıkacaktı.

Havalar ısınıyordu; bozkır kavimlerinin bahar sıcaklığıyla birlikte baskınlar yapmasını önlemek için her yıl bu vakitlerde sınır savunmasını bizzat denetlerdi. Longyou idaresi altındaki eyaletlerin sınırı dolambaçlı ve uzundu; gidip gelmesi en az yarım ayı bulurdu.

Nitekim Jiafu sorduğunda, ancak gelecek ayın ortasında dönebileceğini öğrendi. İçini bir hüznün kaplasa da bunun onun vazifesi olduğunu biliyordu. "Güle güle git, çabuk dön," diyerek hazırlıklarını yapmaya koyuldu. Pei Youan o gün bir daha dışarı çıkmadı; vaktini karısı ve oğluyla geçirdi.

Gece olduğunda Pei Youan lambanın altında yazı masasına gömülmüştü. Jiafu, Ci’er’i yıkadıktan sonra onu sedire yanına aldı ve oyun kutusunu çıkarıp onunla karşılıklı dizildi.

Bu oyun takımı, Pei Youan’ın oğluna üçüncü yaş günü hediyesiydi. Toplam otuz iki parça vardı: Atlı iki general, iki aslan, atların çektiği dört savaş arabası, dört at, dört deve ve asker niyetine kullanılan, bağdaş kurmuş on altı küçük adam... Hepsi ahşaptan oyulmuş, sanki canlanacakmış gibi duran

figürlerdi; iki ordunun savaşını temsil ediyordu. Ci'er buna bayılıyor, bir hazine gibi saklıyordu. Babasından kuralları öğrendiğinden beri bu işe meftun olmuştu; her gün oynamak istiyordu. Bazen Jiafu ya da Cui Yinshui ona eşlik ediyor, bazen de tek başına taşları dizip saatlerce başından kalkmıyordu; Jiafu müdahale etmese yemek yemeyi bile unuturdu. Başlarda Jiafu oğlunu yenebiliyordu ama son zamanlarda zorlanmaya başlamıştı; bir anlık dikkatsizliği mağlubiyetine yetiyordu.

Bir süre sonra evdeki hizmetçilerden biri bir iş için seslenince, Jiafu, Tanxiang tarafından çağrıldı. Pei Youan'dan kendi yerine geçmesini rica etti ve ekledi: "Eğer saat dokuza kadar dönmezsem, Ci'er'i yatır."

Pei Youan elindeki evrakları bırakıp ayağa kalktı, sedire gelip oğlunun karşısına oturdu.

İşlerinin yoğunluğundan dolayı, ilk birkaç gün kuralları öğretmek için zaman ayırması dışında, son zamanlarda oğluyla pek oynayamamıştı. Ci'er oldukça heyecanlı görünüyordu; sedirde dimdik diz çökmüş, gözlerini ciddiyetle oyun tahtasına dikmişti; hali tavrı usta bir stratejisti andırıyordu.

Pei Youan oğluyla bir el oynadı; Jiafu'nun tembihlediği vakit yaklaşmıştı. Tam onu odasına göndermek üzereyken, oğlunun henüz doymamış bir ifadeyle, umutla kendisine baktığını gördü. Kalbi yumuşadı ve bir el daha oynamaya razı oldu. Oyunun ortasında, eskiden Yang soyadlı bir müşavir olan ve şimdi Pei Youan'ın hizmetinde çalışan yardımcısı bir mesele danışmak için geldi. Pei Youan taşları bırakıp oğluna beklemesini söyledi ve dışarı çıktı. Kısa süre sonra döndüğünde, oğlunun oyun masasının üzerine kapaklanıp uyuyakaldığını gördü; küçük eliyle atlı general taşını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Pei Youan oğlunun elindeki taşı nazikçe aldı, onu kucağına alıp yan taraftaki küçük yatak odasına taşıdı. Yatağa yatırıp dış giysilerini çıkardı, üzerini örttü. Tam çıkacakken arkasından uykulu, ince bir ses duyuldu: "Babamla daha oynayacaktık, bitmedi ki..."

Pei Youan arkasına döndüğünde, oğlunun mahmurlukla

gözlerini açmaya çalıştığını, ovuşturarak doğrulmak istediğini gördü. Hemen yanına uzanıp sırtını pırpıslamaya başladı: “Ci’er, uyku vakti. Ben o oyunun nerede kaldığını aklıma yazdım, bir dahaki sefere bitiririz.”

Ci’er gözlerini kapattı, bir süre sonra tekrar açıp fısıldadı: “Baba merak etme, ben anneme yoldaş olurum.”

Pei Youan, oğlunun parıldayan gözlerine bakarken içini sıcak bir duygu kapladı; eğilip oğlunun alnından öptü. Bir baba olarak, oğlunun önünde her zaman mesafeli ve ağırbaşlıydı. Ci’er, kendini bildi bileli annesinin onu hep yanaklarından öptüğünü hatırlar, babasının ise hiç böyle yapmadığını bilirdi. Bu gece bir ilkti; kalbi hem sevinçle hem de bir utangaçlıkla doldu, başını babasının omzuna yaslayıp öylece kaldı.

Pei Youan, oğlunun alnını tekrar öpüp yumuşak bir sesle konuştu: “Annen biraz sulugözdür; onu sana emanet ediyorum. Ben yokken anneni neşelendir, sakın ağlatma.”

Ci’er bir “hı-hım” sesi çıkardı: “Ben annemi korurum, ağlatmam.”

Pei Youan gülümsedi, oğlunu kendine biraz daha çekip sırtını sıvazladı: “Hadi uyu bakalım.”

Ci’er, babasının kucağında yavaş yavaş derin bir uykuya daldı.

Pei Youan, oğlunun masum çehresine bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra kendine geldi ve sessizce yataktan kalktı.

Ertesi gün Pei Youan, Suye Şehri’nden bir müfreze askerle birlikte ayrıldı. Şehirde düzeni sağlaması ve konağı koruması için Yang Yun ile diğer iki güvenilir yardımcısını geride bıraktı.

Kocasının gitmesi ve uzun süre dönmeyecek olması Jiafu’nun içini burksa da bu ilk değildi. Yarım ayın çabuk geçeceğini, üstelik bakması gereken bir oğlu olduğunu düşünerek hüznünü dağıttı. Ertesi gün odasında oğluyla yazı talimi yaparken, bir sayfayı bitirdiklerinde yanlarında bekleyen Cui Yinshui, küçük beyin yazısının ne kadar güzel olduğunu övüp duruyordu.

Üç yıl önce Jiafu, Cui Yinshui’nin sadece bahara kadar kalmasına izin vermişti. Ancak Ci’er doğduğunda Pei Youan

karısının sağlığıyla o kadar meşguldü ki haremağasıyla uğraşacak vakti olmamıştı. Cui Yinshui ise evin her işine koşturuyor, kusursuz bir hizmet sunuyordu. Bahar geldiğinde gitmemek için öyle dil dökmüş, öyle yalvarmıştı ki Jiafu onu zorla göndermeye kıyamadı. Pei Youan da karısının ricasına karşı gelemedi; üstüne bir de Cui Yinshui'nin yüzüzlüğü eklenince, Pei Youan gönülsüzce de olsa duruma göz yumdu.

Bu haremağası son derece titizdi ve Ci'er'e çok iyi bakıyordu. Jiafu onun çocuğa olan sevgisinin samimi olduğunu görmüş, geçen zaman içinde de bir fenalığını sezmemişti; bu yüzden oğluna yaklaştmasına artık engel olmuyordu. Aradan geçen üç yılda Cui Yinshui, Ci'er'in ayrılmaz bir gölgesi haline gelmişti.

“Anne, dışarısı çok kalabalık ve eğlenceliymiş. Yazımı bitirdim, biraz dışarı çıkıp oynayabilir miyiz?” diye yalvardı Ci'er.

Jiafu, oğlunun umut dolu gözlerine bakınca, koca yıl içinde şehrin ancak bu yarım ay boyunca bu kadar şenlikli olduğunu düşündü. Normalde yazın kavurucu kum, kışın ise dondurucu buz dışında bir şey görmeyen çocuğuna kıyamadı ve başıyla onayladı.

Ci'er sevinçle sandalyeden atlayıp zıplamaya başladı. Cui Yinshui hemen arabayı hazırlamaya koştı. Jiafu, hizmetçileri Tanxiang, Muxiang ve Ding Ana'yı da yanına çağırđı. Hepsi panayıra gideceklerini duyunca neşeyle giyinip kuşandılar. Yang Yun o gün konakta olmadığı için Jiafu yanına iki muhafız daha aldı. Kafile konaktan çıkıp panayırın yolunu tuttu; dükkan dükkan gezip bir sürü şey aldılar. Jiafu oğlunu hokkabazları izlemeye götürdü, öğlene doğru yorgun ama mutlu bir halde geri döndüler.

Dönüş yolunda Jiafu ve Ci'er arabada oturuyor, Cui Yinshui de yanlarında onlara eşlik ediyordu.

Ci'er'in aklı hâlâ izlediği gösterilerdeydi. Annesinin kucağına sokulup, “Anne, Cui dedi ki payitahtın çarşıları buradakinden kat kat daha kalabalıkmiş, her gün şenlik varmış. Oradaki sihirbazlar gökte uçan kuşları, suda yüzen balıkları yoktan var

edebiliyormuş. Anne, babam bizi ne zaman payitahta götürecektir? Orası nasıl bir yer, çok merak ediyorum,” dedi.

Jiafu, Cui Yinshui’ye keskin bir bakış fırlattı.

Cui Yinshui mahcup bir gülümsemeyle, “Ağzımdan kaçırverdim efendim, küçük beyin hemen aklına yattı...” diye geveledi.

Jiafu oğlunu dizlerine oturtup, “İleride babanın işleri hafifleyince bizi götürür, olur mu?” dedi.

Ci’er hayallere dalarak başını salladı. Konağa döndüklerinde yemeklerini yediler. Jiafu bütün sabah gezmekten yorulduğu için biraz dinlenmek istedi. Ci’er’in panayırdan alınan oyuncaklarla oynadığını, hiç uykusu olmadığını görünce onu Cui Yinshui’ye emanet edip odasına çekildi ve biraz kestirdi. Uyandığında vakit ikindiye geçmişti. Tanxiang’ı çağırdı. Genç kız içeri girip saçlarını taramaya başladı ama yüzünde tuhaf, bir şey söyleyecekmiş de çekiniyormuş gibi bir ifade vardı. Jiafu ne olduğunu sordu.

Tanxiang kısık sesle, “Öğleden sonra saraydan biri geldi efendim, şu meşhur Li Başharemağası. Sizi çağırmak istedim ama hanımefendi dinlensin diye izin vermedi, hâlâ dışarıda bekliyor,” dedi.

“Li Başharemağası mı? Li Yuangui mi?”

Jiafu irkildi.

“Evet efendim. Cui Yinshui ona ‘manevi babam’ diyor.”

Jiafu’nun kalbi küt küt atmaya başladı, tüyleri diken diken oldu.

İmparator’un doğum günü yaklaşırken Li Yuangui’nin neden buraya geldiğini bir türlü anlamlandıramıyordu. Hemen oğlunu sordu; Cui Yinshui’nin Ci’er’i ön tarafa götürdüğünü öğrenince panikle saçlarını toplattı, alelacele üstünü değiştirip ön salona koştu. İçeri adımını atar atmaz gerçekten de Li Yuangui’yi orada gördü. Üzerinde sivil kıyafetler vardı; eğilmiş, oğluyla konuşuyordu. Ne dediyse artık, son derece hürmetkar bir hali vardı; Cui Yinshui de yanlarında el pençe divan duruyordu.

Jiafu oğlunun güvende olduğunu görünce derin bir nefes aldı ve ona seslendi. Ci’er annesini görünce hemen koşup eline yapıştı

ve Li Yuanguai'yi işaret ederek, "Anne! Bu amca babamı da seni de tanıyormuş. Benim payitahta, o senin anlattığın büyük evde yaşayan bir İmparator Dedem varmış. Dedem beni çok özlemiş, üstelik hastalanmış, beni ona götürmek istiyormuş," dedi.

"Anne, doğru mu söylüyor? Benim gerçekten payitahta bir dedem mi var?"

Ci'er başını kaldırıp merakla annesine bakıyordu.

Jiafu, Li Yuanguai'nin gülümseyerek kendisine doğru geldiğini görünce oğlunu kucağına alıp hızla birkaç adım geri çekildi. Oğlunun şaşkın yüzünü görünce gerginliğini hissettirdiğini anladı; onu korkutmamak için sakinleşmeye çalışarak çömeldi: "Annenin bu amcayla konuşacakları var tatlım. Sen Tanxiang ablanla odana git, ben birazdan yanına geleceğim, tamam mı?" diyerek Tanxiang'a oğlunu almasını işaret etti.

Ci'er başını salladı ama giderken Li Yuanguai'ye dönüp bakmadan edemedi.

"Li Başharemağası, hayırdır, hangi rüzgar attı sizi?"

Ci'er uzaklaşır uzaklaşmaz Jiafu nezaket kurallarını bir kenara bıraktı. Oğlunun söyledikleri yüreğini ağzına getirmişti.

Li Yuanguai derin bir tazimle eğildi, sesi son derece saygılıydı: "Hanımefendi, lütfen endişe buyurmayın. Geliş sebebim tam da küçük beyin buyurduğu gibidir. Majestelerinin ellinci yaş günü yaklaşmaktadır ve kendileri küçük beyi görmeyi canıgönülünden arzu etmektedirler. Bu sebeple kulunuzu, sizleri ve küçük beyi payitahta davet etmek üzere vazifelendirmişlerdir. Eğer sizce de uygunsa, bugün yola çıkabilir miyiz? Müsterih olun, yol boyu her türlü konforunuz düşünülmüş ve gerekli tertibat alınmıştır."

Jiafu, Cui Yinshui'ye baktı; haremağası hemen gözlerini kaçırıp suçlu bir ifadeyle başını öne eğdi.

"Ci'er'in babasına haber vermem gerekir," dedi Jiafu.

Li Yuanguai daha da eğilerek, "Pei Hazretleri'nin mühim işleri var, şu an vakit ayırması güçtür. Müsterih olun, denetimden döndüklerinde kendilerine sizlerin ve küçük beyin nerede olduğunuzu bizzat bildireceğim," dedi.

Jiafu durumu kavramıştı.

Li Yuangui, Pei Youan'ın yokluğunu fırsat bilmiş, doğrudan kapısına dayanıp onları payitahta "davet" etmeye gelmişti. Pei Youan denetimde olmasa bile, muhtemelen onu bir şekilde uzaklaştıracak bir bahane bulurlardı.

“Li Başharemağası, babası burada yokken Ci’er ile yola çıkmam pek münasip düşmez,” dedi Jiafu, gözlerini bu kurnaz haremağasına dikerek.

Li Yuangui bir kez daha eğildi: “Majesteleri küçük beyi gerçekten çok özlediler. Lütfen bu kulunuzu zor durumda bırakmayın.”

İmparator’un doğrudan bir ferman çıkarmayıp Li Yuangui’yi göndermesi, onun nezaketinin son sınırıydı muhtemelen.

Jiafu bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Anlaşıldı. Hazırlıkları yapın,” dedi.

Li Yuangui rahatlayarak minnetle gülümsedi: “Anlayışınız için minnettarım hanımefendi.”

Jiafu, Ci’er’i arabaya bindirirken, önce kendilerinin gideceğini, babasının işi bitince arkalarından geleceğini söyledi.

Ci’er ancak o zaman ikna oldu; yanına aldığı oyun kutusuna sıkı sıkı sarılarak, “Anne, dedemi görünce ona bu oyunu öğreteceğim, o zaman hemen iyileşir,” dedi.

Jiafu, oğlunun masum gözlerine bakarken içindeki karmaşayı bastırıp hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Ayın yirmi üçüydü; İmparator'un ellinci yaş günü şenliklerine üç gün kala, Jiafu ve oğlu Ci'er, kimseye haber vermeden sessizce başkente vardılar.

Vakit gece yarısıydı. Anne ve oğlu taşıyan at arabası doğrudan Chang'an Sol Kapısı'ndan saraya girdi. Chengtian Kapısı'na vardıklarında arabadan inip her tarafı kapalı bir tahtirevana bindiler. Saray görevlileri tarafından taşınarak Duan Kapısı'ndan geçtiler, Öğle Kapısı üzerinden batıya yöneldiler. Zifiri karanlıkta, birbiri ardına açılan saray kapılarından geçerek nihayet Xiyuan'a vardılar. Üçüncü nöbet geçtiğinde, Jiaoyuan denilen saray bahçesindeki bir köşke yerleştirildiler.

Jiaoyuan, çiçeklerin ve ağaçların gür bittiği, beyaz köprülerin berrak sular üzerinde yükseldiği bir yerdi. Taiye Gölü ile bahçedeki göletler birbirine bağlanmıştı; suların içinde yüzlerce renkli koi balığı oynayıyordu. Güneşli günlerde köprüden yem atıldığında balıkların su yüzünde sıçraması görülmeye değer bir manzaraydı. Kalacakları oda belli ki önceden özenle hazırlanmıştı; yerlere yumuşak halılar serilmiş, yataklar ipeklerle donatılmış, odanın her köşesine güzel kokular yayılmıştı.

Saray kapısından buraya gelene kadar epey yol yürümüşlerdi. Ci'er daha tahtirevandayken annesinin kucağında derin bir uykuya dalmıştı. Jiafu oğlunu yatırdı, kendisi de yanına uzandı; yorgun olmasına rağmen heyecandan gözüne uyku girmedi, sabaha kadar tavanı seyretti.

Ertesi sabah Ci'er dinlenmiş bir halde uyandı. Cui Yinshui kapıda hizmet etmek için bekliyordu ama Jiafu onu içeri almadı. Başka hiçbir saray görevlisini de istemedi; oğlunu bizzat giydirdi, yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı. Kahvaltılarını ettikten sonra Ci'er merakla etrafı süzmeye başladı. Burasının o meşhur "Saray" denilen devasa ev olduğunu öğrenince, o büyük hademenin bahsettiği "Büyükbaba"sını hatırladı: "Anne, Büyükbaba'yı ne

zaman göreceğim?"

Sözü biter bitmez dışarıdan Li Yuangui'nin sesi duyuldu: "Hanımefendi, hünkarımız teşrif ettiler."

Jiafu başını çevirdi; ayak sesleriyle birlikte kapıda bir silüet belirdi. Adam içeriye doğru birkaç adım atıp durdu.

Xiao Lie gelmişti. Başında siyah ipekten bir başlık, üzerinde omuzları altın ejderha işlemeli imparatorluk cübbesi vardı.

Jiafu şaşkınlığını gizleyemedi.

Zhaoping döneminin ikinci yılında başkentten ayrılmıştı, şimdi ise altıncı yılın baharıydı. Aradan geçen üç-dört yıl çok uzun sayılmazdı ama İmparator sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. Belki de devlet işlerinin yükü ağır gelmişti; şakaklarına kırlar düşmüştü.

Jiafu'nun zihnindeki İmparator hâlâ orta yaşlı, dinç bir adamdı; ama şu an karşısında duran kişinin artık o eski gücünden eser kalmadığını, gerçekten yaşlandığını gördü.

Jiafu sadece bir an baktı ve hemen başını eğip Ci'er ile birlikte yere kapandı. "Padişahım çok yaşa" diyerek selam verdiler.

Xiao Lie'nin bakışları, Jiafu'nun yanındaki o küçük bedene odaklanmıştı. Öylece durmuş, kıpırdamadan bakıyordu. Bir süre sonra çocuğun gizlice başını kaldırıp kendisine merakla baktığını görünce hafifçe gülümsedi ve ona elini uzattı.

Ci'er yerden kalktı, sarı kaftanlı ve yeşim kemerli bu adama doğru yürüdü. Birkaç adım ötede durup başını kaldırdı, Xiao Lie ile bir süre bakiştikten sonra çocuksu ama ciddi bir sesle sordu: "Sen benim Büyükbabam mısın?"

Xiao Lie'nin sesi titriyordu: "Sen Ci'er misin?"

Ci'er başını salladı: "Ci'er benim lakabım. Asıl adım Pei Yiyuan. 'Uçan doğan göğe yükselir, balıklar derin sulara dalar' dizesindeki Yiyuan."

Xiao Lie karşısındaki çocuğa bakarken içindeki fırtınayı zorla bastırdı, ona doğru yürüdü ve tam önünde durdu.

"Pei Yiyuan... Ben senin Büyükbabanım!"

Xiao Lie eğildi, çocuğu kucaklayıp havaya kaldırdı.

Jiafu başını kaldırdığında, oğlunun imparatorun ellerinde havada süzüldüğünü gördü. Ci'er'in şen kahkahaları odanın duvarlarında yankılanırken Jiafu'nun içini bir ürperti kapladı.

İmparator'la son görüşmesini hatırladı. O zaman başkente gelip yalvardığında İmparator hâlâ çok öfkeliydi ve onu sorguya çekmişti.

O zaman durumu bir şekilde idare etmişti. İmparator belki inanmıştı belki inanmamıştı; aralarında sessiz bir anlaşma vardı.

Yıllar geçmişti; Li Yuangui onları almaya geldiğinde Ci'er'e "Büyükbaba" dediğinde şaşırılmıştı ama şimdi İmparator, Jiafu'nun gözlerinin önünde hiçbir şeyi gizlemeden Ci'er'i torunu olarak tanımıştı.

Niyeti neydi?

Sanki Jiafu'nun şaşkınlığını hissetmiş gibi Xiao Lie çocuğu yavaşça yere indirdi ve Jiafu'ya döndü: "Doğum günü hediyeni aldım. Ci'er benim torunum, öz torunum. Onu çok iyi yetiştirmişsin, ayağa kalkabilirsin. Madem geldiniz, burada huzurla kalın." Sonra tekrar çocuğa döndü, gülümseyerek: "Ci'er, Büyükbaba seni kendi yerine götürsün mü, oyun oynarız?"

Ci'er tam "evet" diyecekken duraksadı, annesine dönüp yanına koştu: "Anne, Büyükbaba beni oyun oynamaya çağırıyor, gidebilir miyim?"

Jiafu, İmparator'un keskin bakışlarının altında, oğlunun umut dolu gözlerine baktı ve yavaşça başını salladı.

Ci'er sevinçle Xiao Lie'ye döndü: "Büyükbaba, annem izin verdi!"

Sonra tekrar annesine seslendi: "Anne, oyunum bitince gelip seninle kalacağım."

Sanki bir şey hatırlamış gibi koşturarak içeri girdi, elinde satranç kutusuyla geri geldi.

Jiafu, Xiao Lie'nin oğlunun elinden tutup onu neşeyle dışarı çıkarışını izlerken öylece kalakaldı.

Xiao Lie sabah divanından sonra Ci'er'i çalışma odasına

götürdü ve herkesi dışarı çıkardı. Li Yuangui neşeyle içeri girip; ejder gözü, litchi, ceviz, şekerlemeler ve taze meyvelerle dolu tepsileri bıraktıktan sonra geri çekildi. Odada sadece dede ve torun kalmıştı.

Xiao Lie, Ci'er'i yanına çağırdı. Çocuğun elinde satranç kutusuyla kendisine dikkatle baktığını görünce güldü: "Ci'er, neden öyle bakıyorsun?"

Ci'er: "Annem senin sıradan insanlardan farklı olduğunu söylemişti. Senin neren farklı?"

Xiao Lie bir an duraksadı, sonra kahkahalarla gülerek Ci'er'i kendi oturduğu geniş sedire aldı: "Annen yanılmış! Büyükbabanın kimseden farkı yok. O da Ci'er'i görmeyince özlüyor."

"O sakalsız amca senin hasta olduğunu, o yüzden bizi çağırdığını söylemişti. İyileştin mi?"

Xiao Lie tekrar güldü, başını salladı: "Büyükbaba seni görünce bütün hastalıkları geçti."

Ci'er sevindi. Xiao Lie elindeki kutuya baktı: "Kutuda ne var?"

Ci'er kutuyu masaya koyup kapağını dikkatle açtı, içindeki taşları tek tek çıkarırken: "Bu babamın bana doğum günü hediyesi, kendi elleriyle yaptı. Büyükbaba, satranç oynamak ister misin? Eğer bilmezsen ben sana öğretirim."

"Olur, olur!" dedi Xiao Lie hemen, Ci'er'in karşısına bağdaş kurup oturdu.

Ci'er satranç tahtasını açtı, taşları tek tek dizdi; bir yandan diziyo bir yandan da Xiao Lie'ye hamleleri ciddi bir tavırla anlatıyordu.

Xiao Lie karşısındaki bu küçük bücürü izlerken gözlerinde kesin bir kararlılık belirdi.

"Pei Yiyuan... Üç gün sonra Büyükbaban elli yaşına basacak. O gün sarayın Öğle Kapısı önünde büyük bir tören yapılacak. O törende, kıyılarımızdaki halka zulmeden korsanlar getirilecek. Onlarca yıldır can yaktılar, ev yıktılar; ama şimdi hepsi dize getirildi. Büyükbaba o gün hepsinin cezalandırılması emrini verecek ki devletimizin şanı yürüsün, şehitlerimizin ruhu şad

olsun. Pei Yiyuan, korkar mısınız?"

Ci'er'in yüzü kızardı, gözlerini kocaman açtı: "Pei Yiyuan korkmaz! Babam Suve şehrinde bir sürü kötü adamı cezalandırdı! Ben de çabuk büyüüyüp babamla birlikte kötülerin hakkında gelmek istiyorum!"

"Güzel! Peki o gün Büyükbabanla birlikte o kuleye çıkıp töreni izlemek ister misin?"

"İsterim!" dedi Ci'er elindeki taşı sıkarak.

Xiao Lie tekrar bir kahkaha patlattı, ses odada çınladı: "Güzel! O zaman sözleştik; o gün seni yanımda kuleye çıkaracağım ve o hadsizlerin cezasını bizzat senin emrinle vereceğiz!"

Jiafu üç gündür oğlunun yüzünü görmemişti; kendisi de Muz Bahçesi'ne hapsedilmiş gibiydi, dışarı tek adım atamıyordu. Saray görevlileri her gün Ci'er'den haber getiriyor, majesteleriyle birlikte yiyip içtiğini, her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlardı ama Jiafu'nun içi içini yiyordu. Oğlunun güvenliğinden değil, imparatorun bu hamlesinin asıl niyetinden endişeliydi.

Nihayet, Mart'ın yirmi altısındaki doğum günü kutlamalarından bir gece önce Li Yuangui bizzat geldi. İmparatorun mesajını getirdiğini söyledi: Yarın imparator, Ci'er'i de yanına alıp Wu Kapısı'nın burcuna çıkacak, esir teslim töreninde halkın karşısına birlikte çıkacaklardı. Tören bitince Ci'er'i Muz Bahçesi'ne geri gönderecekti, Jiafu'nun endişelenmesine gerek yoktu.

Jiafu dehşete düştü, olduğu yerde donakaldı.

Li Yuangui mesajı iletip dışarı çıktı.

Jiafu onun uzaklaşan sırtına baktı ve düşünmeden peşinden koştu, onu durdurdu: "Li Efendi, majestelerini görmem lazım!"

Li Yuangui eğilerek selam verdi: "Hanımefendi lütfen bekleyin, hemen majestelerine haber ileteyim."

Hünkâr Odası'nda Ci'er, kendisi için özel yapılmış yüksek ayaklı bir sandalyede oturuyordu. Xiao Lie onun arkasında durmuş, eğilerek Ci'er'in elini tutmuştu; bir fermanın üzerine yavaşça "Görüldü, onaylandı" anlamına gelen beş büyük kırmızı karakter yazıyordu. Kalemı bırakıp yazdıklarına baktı, sakalını sıvazlayarak güldü: "İşte ferman böyle onaylanır. Eğer uygunsa vekillere böyle cevap verilir; uygun değilse reddedildiği yazılır ve yeniden hazırlanması için ilgili birimlere geri gönderilir. Ci'er anladın mı?"

Ci'er pek anlamış sayılmazdı ama başını salladı.

"Ci'er uykun mu geldi?"

Ci'er gözlerini ovuşturdu: "İmparator Dede, annemi özledim, annemin yanına gitmek istiyorum."

Xiao Lie yumuşak bir sesle: "Ci'er bu gece de dedenle kal, yarın esir töreni bitince seni annene göndereceğim, olur mu?" dedi.

Ci'er bir an tereddüt etti ama sonunda başını salladı.

Xiao Lie, Ci'er'in elinden tutup bizzat yatak odasına götüreceksen Li Yuangui içeri girdi, kulağına fısıldayarak bir şeyler söyledi. İmparator, Cui Yinshui'yi çağırdı; Cui Yinshui hemen öne atılıp Ci'er'i kucağına aldı ve onu oyalayarak dışarı çıkardı.

Jiafu içeri girdi. Xiao Lie masanın arkasında oturmuş fermanları inceliyordu, kalkmasına izin verdi.

Jiafu diz çökmüş vaziyette kalkmadı: "Majesteleri, az evvel Li Efendi yarın sabah Ci'er'i esir törenine götüreceğinizi söyledi; bu doğru mudur?"

"Elbette. Ci'er şu an uyudu. Yarın tören bitince onu Muz Bahçesi'ne göndereceğim. Endişelenme."

"Majesteleri! Bu asla olmaz! Ci'er majestelerinin bu kadar büyük bir lütfuna layık değildir!"

Xiao Lie başını kaldırdı, Jiafu'ya bir bakış fırlattı ve kalemi yavaşça bıraktı.

Hünkâr Odası'ndaki hava bir anda ağırlaştı.

Jiafu, Xiao Lie'nin üzerindeki bakışlarına hiç kaçırmadan karşılık verdi: "Majesteleri Ci'er'i başkente getirdiğinde, niyetiniz sadece dede-torun hasret gidermekse buna boynum kıldan incedir. Lakin yarınki esir töreni çok büyük bir meseledir. Ci'er henüz çocuktur, bir şey bilmez. Ben bir anne olarak sesimi yükseltmek zorundayım; lütfen emrinizden rücu edin, Ci'er'i yanıma almama izin verin!"

Xiao Lie, Jiafu'ya bakarak bir süre sessiz kaldı.

"Zhen soyadlı hanım, o zamanlar ne yaşandığını senin de bildiğini tahmin ediyorum. Sana gerçeği söyleyeyim; Ci'er, Büyük Wei'nin veliahdıdır. Bu karar sadece benim gönlümde

kesinleşmiş bir şey değil, aynı zamanda göklerin iradesidir."

Jiafu'nun kalbi deli gibi çarpmaya başladı: "Majestelerinin bu teveccühü Ci'er için dünyalara bedel bir lütuftur ancak Ci'er'in ne adı ne de makamı buna uygundur. Nasıl olur da Büyük Wei'nin veliahdı olabilir? Lütfen bir kez daha düşünün!"

Xiao Lie: "Bunlar senin dert edeceğin şeyler değil. Benim bir planım var," dedi.

Jiafu kendini zorlayarak sakinleşti, Xiao Lie'ye baktı: "Benim sözümün bir ağırlığı olmayabilir ama haddimi aşarak bir şey daha söyleyeceğim; bu mesele çok mühimdir, Ci'er'in babası elbet bunu öğrenecek ve o zaman bunu sevinçle kabul etmeyecektir!"

Bu sözleri hem bir sorgulama hem de gizli bir uyarı niteliğindeydi; kısa ama son derece cüretkardı.

Xiao Lie'nin ifadesi değişmedi: "Onun gelmesini bekliyorum zaten." Bunu dedikten sonra fırçasını tekrar eline aldı, yeni bir ferman açtı ve başını eğerek: "Gidebilirsin," dedi.

Jiafu nasıl gidebilirdi?

Xiao Lie tahtı kendi oğluna devretmek, Ci'er'i imparator yapmak istiyordu. Başkalarının gözünde bu gökler kadar büyük bir şans olabilirdi ama kocası istemediği sürece o da geri adım atmayacaktı.

Ve kocasının bunu kesinlikle istemeyeceğini ondan daha iyi kimse bilemezdi.

"Majesteleri! Ci'er'in babası Büyük Wei için sınır boylarında savaşıyor, gitmeden önce çocuğu bana emanet etti. Eğer sıradan bir mesele olsaydı majestelerine karşı gelmeye asla cüret etmezdim. Ama bu mesele çok büyüktür! Hakkımı aramak zorundayım! İstirham ediyorum, yarınki meseleyi ne olursa olsun Ci'er'in babası gelene kadar erteleyin!"

Masada oturan Xiao Lie'ye doğru yere kapandı.

Xiao Lie şaşırmış gibiydi, sanki onu ilk kez tanıyormuş gibi bir süre Jiafu'ya baktı. Öfkelenmedi bile; sadece kaşlarını çatı, fırçasını fırlatıp ayağa kalktı: "Yeter, sen gitmiyorsan ben

gidiyorum." Ellerini arkasında birleştirip dışarı yöneldi.

Jiafu'nun zihni karmakarışık.

İmparatorun niyetini nihayet anlamıştı.

Ci'er'i önce başkente getirmişti; yarınki o büyük tören geçtikten sonra, tüm dünyaya onun veliaht olduğunu ilan etmiş gibi olacaktı. Ondan sonra Pei Youan gelse bile artık her şey bitmiş, geri dönüşü olmayan bir yola girilmiş olacaktı.

Jiafu dişlerini sıktı; o an nereden geldiği belli olmayan bir cesaretle yerden kalktı, hünkâr masasına yürüdü ve kalemlikteki keskin bir kağıt bıçağını kapıp boğazına dayadı.

"Tek bir ricam var; majesteleri niyetinde kararlıysa bile önce kocamın haberi olmalı! Aksi takdirde, canıma burada kıyarım!"

Xiao Lie aniden arkasına döndü, Jiafu'ya dik dik baktı, yüzünde yavaş yavaş bir öfke belirdi: "Küstah! Derhal indir şunu!"

"Bu can feda olsun lakin ben ölürsem majestelerinin bundan sonra ne Pei Youan adında bir oğlu ne de Pei Yiyuan adında bir torunu kalır! Bu sözlerim boş bir tehdit değildir! Hangisi daha mühim, siz karar verin!"

Li Yuangui sesi duyunca içeri daldı, dehşet içinde kaldı: "Hanımefendi, sakın heyecanlanmayın, bırakın o bıçağı!"

Jiafu hiç korkmuyordu; bileğini hafifçe hareket ettirince bıçağın ucu narin tenine battı ve hemen bir kan sızıntısı belirdi.

Xiao Lie'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, Jiafu'ya bakarken yavaşça elini kaldırdı, onu işaret etti: "Sen... sen..." Sesi titriyordu, bir an konuşamadı. Yüzü gittikçe morardı, morardı ve aniden vücudu yana devrildi; gürültüyle yere yığıldı.

"Majesteleri!"

Li Yuangui feryat ederek üzerine atıldı. İmparatorun gözleri kapalıydı, nefesi kesilmek üzereydi. Dehşet içinde bağırdı: "Hekim çağırın! Çabuk!"

Jiafu da bu ani sahne karşısında donakalmıştı.

Tek amacı imparatorun yarın oğlunu Wu Kapısı'na çıkarmasını engellemekti; çaresizlikten bu en aptalca ama belki

de tek etkili yolu seçmişti. Ama durumun bu kadar kötüleşeceğini, Xiao Lie'nin sinirden bayılacağını hiç tahmin etmemişti. Hemen elindeki bıçağı bıraktı, yanına koştu. İmparatorun yüzü kül gibiydi, kendinde değildi. Li Yuangui ve içeri koşan küçük hademelerle birlikte imparatoru sedire taşıdılar.

Çok geçmeden nöbetçi Hekim Hu yetişti. Durumu görünce şaşırды, hemen iğne tedavisiyle müdahaleye başladı. Uzun bir uğraşın ardından imparatorun boğazından hırıltılar yükseldi, birkaç ağız kirli kan kustu ve yavaşça gözlerini açtı. Bakışları ferini yitirmişti, boş boş tavana bakıyordu; bitkin bir haldeydi.

"Majesteleri! Majesteleri! Nasılsınız?"

Li Yuangui durmadan fısıldayarak sesleniyor, bir yandan da ağzına su veriyordu ama su kenarlardan süzülüp akıyordu.

"Majesteleri—"

Li Yuangui'nin gözyaşları dökülmeye başladı.

Jiafu'nun hisleri çok karıştı; yavaşça yere diz çöktü. Hekimlerin ve görevlilerin telaşla giriş çıkışını izledi. Gece yarısını geçene kadar bekledi. İmparatorun yüzü hâlâ altın sarısı gibi solgun olsa da durumu nihayet dengelenmiş görünüyordu. Hekim dışarı çıktı, Li Yuangui görevlilere de çıkmalarını emretti ve kendisi kapının yanında durdu.

İmparator sedirde yatarken gözlerini yavaşça açtı, bir süre daldıktan sonra kısık sesle konuştu: "Kalk, git dinlen artık. Youan'ın kalbini biliyorsun, onu koruyorsun, sana kızmayacağım —"

"Ama sözüm hâlâ geçerli, kararım kesin— Youan geldiğinde, onunla her şeyi açık açık konuşacağım—"

Xiao Lie sözünü bitirince sanki çok yorulmuş gibi gözlerini kapattı, bir daha ses çıkarmadı.

"Hanımefendi, lütfen dönün," dedi Li Yuangui yumuşak bir sesle.

Jiafu'nun gözlerinden yavaşça yaşlar süzüldü; neden ağladığını, neden bu kadar üzüldüğünü kendisi de bilmiyordu.

Belki Xiao Lie'nin "Youan'ın kalbini biliyorsun, onu koruyorsun, sana kızmayacağım" sözü içini yakmıştı.

Belki de kendi acizliğine, tüm gücüyle çabalasa da sonunda Pei Youan'a zerre kadar yardım edemeyişine ağlıyordu.

Yerden kalktı ve yavaşça oradan uzaklaştı.

Ertesi gün, Zhaoping döneminin altıncı yılı, Mart'ın yirmi altısı... Büyük Wei İmparatoru'nun ellinci yaş günüydü. Saray büyük bir genel af ilan etmişti; isyan, vatana ihanet, ağır hakaret gibi "on büyük suç" ve kasten adam öldürme dışında kalan tüm mahkûmlar serbest bırakılmıştı. Tüm halk minnettardı. Başkentte o gün tam bir bayram havası vardı; yeni giysisi olan yenisini giymiş, olmayan temizlenmiş kıyafetlerini kuşanmıştı. Her evde tüsüler yakılıyor, imparatorun uzun ömürlü olması için göklere dualar ediliyordu. Güney kapısından saraya uzanan büyük caddenin her iki yanı insan seliyle dolmuştu; herkes esir düşen korsanların ve mahkûmların geçişini izlemek için sabırsızlanıyordu.

O gün güneş pırıl pırıldı; yükselen güneş, sarayın Wu Kapısı'ndaki o muazzam burcun üzerine vuruyor, sarı kiremitli çatılarda altın gibi parlıyordu.

Bin beş yüzden fazla zırhlı muhafız, Wu Kapısı'nın iki yanındaki meydanda saf tutmuştu; ordu yüzlerce metre uzanıyordu. Her biri yiğit ve heybetliydi; parlak zırhlar kuşanmış, bellerine kılıç takmış, ellerinde mızraklarla güneşin altında parlıyorlardı. Altı vekaletin bakanlarından dördüncü rütbe ve üzerine kadar beş yüzden fazla devlet görevlisi, resmi kıyafetleri ve tören başlıklarıyla huşu içinde imparatorun burca çıkmasını bekliyordu.

Kuşluk vaktinde, Wu Kapısı'nın ana burcunun iki yanındaki kulelerden çan ve davul sesleri yükseldi; sesler birbirine karışarak yankılandı. Bir ejderha tahtirevanı, önlü arkalı muhafızlar eşliğinde Wu Kapısı'nın kuzey kapısına getirildi.

Tahtirevanı durdu; imparatorun silüeti nihayet burca çıkan yolda belirdi.

İmparatorun başında on iki püsküllü hükümdar tacı, üzerinde güneş, ay, yıldız, dağ ve ateş motifli on iki sembolli imparatorluk kaftanı vardı. Adım adım burca doğru ilerliyordu.

Yüzü kül gibiydi, gözleri kan çanağına dönmüştü. Tahtirevandan inerken bir an sendeledi, sanki ayakta duramıyor gibiydi; tacının önündeki püsküller hışırtyla sallandı. Yanındaki Li Yuangui hemen koluna girip ona destek oldu.

"İmparator Dede, neyin var?"

Sabah uyandığından beri imparatordaki tuhaflığı sezen Ci'er, huzursuzca sordu.

"Bir şeyim yok dedeciğim."

Xiao Lie ona gülümsedi, kendisine destek olan Li Yuangui'yi hafifçe itti ve Ci'er'i kucağına alıp yere bıraktı.

Ci'er başını kaldırıp önündeki o devasa burca baktı; bu küçük yaşında bile sanki olağanüstü, baskın bir atmosferi hissetmişti. Tereddütle sordu: "İmparator Dede, gerçekten oraya çıkabilir miyim?"

Xiao Lie ona elini uzattı: "Korkma, dedenle gel."

Ci'er, Xiao Lie'nin elini tuttu; birlikte merdivenleri çıktılar. Nihayet biri büyük biri küçük iki silüet, burçta önceden hazırlanmış tahtların önünde belirdi.

Biri büyük biri küçük iki koltuk vardı; aşağıda bekleyen yüzlerce yetkili, yükseklik farkından dolayı başta fark etmemişlerdi. Ancak imparatorun yanındaki o çocuğu görünce hepsinin yüzünde bir şaşkınlık belirdi; hepsi parmak uçlarında yükselip ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

İmparator, Ci'er ile birlikte tahtına oturdu. Burcun kenarında duran bir ulak avazı çıktığı kadar bağırdı; emir yanındaki iki muhafıza, oradan dörde, sekize yayılarak hızla aşağı iletilti. Beş yüzden fazla devlet görevlisi ve bin beş yüzden fazla zırhlı muhafız, yüzlerini kuzeye, burçtaki imparatora dönerek aynı anda diz çöktüler. Zırhların ve silahların birbirine çarpma sesiyle birlikte "Yaşasın imparator!" nidaları yeri göğü inletti.

Ci'er küçük koltuğunda oturmuş, elleriyle koltuğun

kenarlarına sıkıca yapışmıştı; gözlerini bile kırpıyordu.

Bir süvari birliği yavaşça Chengtian Kapısı'ndan girip Duan Kapısı'nın önüne geldi. Bir emirle birlikte, iri yarı, gür sakallı, savaş zırhları içinde heybetli bir adam, arkasındaki bin yiğit askerle birlikte Duan Kapısı'ndan geçti. Düzenli adımlarla Wu Kapısı meydanına geldiler. Yukarıda sadece silüeti görünen imparatora doğru gür bir sesle rapor verdi: "Kulunuz, Korsan Temizleme Ordusu Komutanı Dong Chengang; majestelerinin yüce ihsanı ve kıyı halkının azmiyle üç yıl süren seferi başarıyla tamamladım! Sınırları korsanlardan temizledim; bugün iki yüz yirmi üç korsan elebaşını huzuruza getirdim. Büyük Wei'nin şanını yürütmek için majestelerinin hükmünü bekliyorum!"

Raporunu bitirince arkasındaki askerlerle ayağa kalkıp iki yana ayrıldı. Arkada, boyunlarında boyunduruk, elleri ayakları zincirli yüzlerce korsan esiri getirildi. Meydanın ortasına geldiklerinde, dört bir yandan yükselen "Öldür!", "Öldür!", "Öldür!" nidaları göğe yükseliyordu. Eskiden dehşet saçan o korsan savaşçıların şimdi yüzleri kireç gibiydi, korkudan yere yığılıyorlardı.

Ceza Vekili, elinde burçtan gönderilen fermanla meydanın ortasına yürüdü. Suçları yüksek sesle okudu ve bitirince arkasını dönüp burçtaki imparatorun gelecek emri bekledi.

Xiao Lie yavaşça ayağa kalktı, Ci'er'i kucağına aldı ve burcun kenarına yürüdü. Aşağıdaki binlerce şaşkın bakışın altında başını çevirdi ve Ci'er'e baktı: "Emri ver."

Ci'er küçük ellerini yumruk yapmıştı; çocuksu ama gür bir sesle bağırdı: "Hüküm icra olunsun!"

Bu "Hüküm icra olunsun!" nidası, yanındaki muhafızlar tarafından aşağı iletilti. Sonunda meydanın ortasında bin beş yüz muhafız hep bir ağızdan "Hüküm icra olunsun!" diye haykırdı. Korsanlar cellatlar tarafından Duan Kapısı'ndan çıkarılıp Chengtian Kapısı'nın dışına götürüldü. Orada önceden hazırlanmış infaz alanında, binlerce meraklı gözün önünde, koca satırlar aynı anda indi.

"Yaşasın imparator! Çok yaşasın!"

Dalga dalga yayılan bu sesler Wu Kapısı'nın önünde yankılandı. Chengtian Kapısı civarında beslenen beyaz güvercinler kanat çırparak göğe yükseldi.

Dong Chengang, yanındaki yetkililerle birlikte imparatora doğru diz çöktü, başını yere koydu. Başını kaldırdığında gözlerinde tarif edilemez, karmaşık bir ifade vardı.

Pei Youan, toz toprak içinde, atını fırtına gibi sürerek sarayın en dış kapısı olan Chengtian Kapısı'na vardığında; kulağına gelen şey, surların içinden yükselen o yer gök inleyen "Yaşasın imparator!" nidalarıydı.

Atını durdurdu. O yankılanan seslerin arasında, başını kaldırıp ilerideki kulelerin üzerinde süzülen güvercin sürüsüne baktı. Bedeni olduğu yerde donup kaldı, kıpırdamadı.

Mülki ve askeri erkânın, "Bin yaşa!" nidaları Meridyen Kapısı'nın surlarında yankılanırken, İmparator ve yanındaki küçük çocuğun silüeti gözden kayboldu.

Tören sona ermişti ancak meydandaki yüzlerce memurdan tek bir kişi bile ayrılmadı. Herkes olduğu yerde kümelenmiş, az evvel görüş alanlarına giren o küçük çocuk hakkında fısıldaşıyor, bilgi almaya çalışıyordu.

Böylesine mühim bir törende, İmparator o çocuğu sadece yanına almakla kalmamış, "infaz" emrini bile onun ağzından verdirtmişti.

Teamüllere bakılırsa bu çocuk, İmparator'un Büyük Wei tahtı için gönlündeki müstakbel veliahttan başkası olamazdı.

İmparator tahta çıktığından beri tek bir oğlu olmuş, o da yıllar önce veliahtlık makamından azledilerek Gengzhou'daki ata topraklarına hapsedilmişti. İmparator'un o günden sonra başka evladı olmaması ve son yıllarda yaşlılık emarelerinin iyice baş göstermesi, devlet ricalini her geçen gün daha da endişelendiriyordu. Son zamanlarda İmparator'un azledilen veliahdı yeniden makamına iade edeceği söylentileri ayyuka çıkmıştı; ancak bu fikri ortaya atan saray görevlisinin değnek cezasına çarptırılmasıyla bu ihtimal de suya düşmüştü.

Saray koridorlarında fısıldaşılan iki ihtimal kalmıştı: Ya İmparator bu yaşından sonra bir oğul sahibi olacak ve tüm düğüm çözülecekti ya da hanedan sülalesinden uygun bir genci evlat edinerek tahtı ona devredecekti. Bugün, İmparator'un doğum günü kutlamalarında durumun böylesine ani bir viraj alacağını kimse tahmin etmemişti.

Geleceğin muhtemel veliahdıyla nihayet tanışmış olmak aslında sevindirici bir haberd; fakat bugüne dek kimse bu çocuğu görmemiş, soyunu sopunu duymamıştı. Bu yüzden Personel Bakanı He Gongpu, Ayinler Bakanı Zhang Shiyong, Sağ

Ordu Komutanı Lu Xiang ve Liu Jiushao gibi İmparator'un çalışma odasına sık girip çıkan yüksek rütbeli devlet adamları, bir anda meraklı kalabalığın kuşatması altında kaldı.

Cennet Kapısı'nın önündeki güvercin sürüleri henüz havada süzülürken, bir söylenti kentin damarlarına sızmaya başladı bile.

Liuyang Prensi'nin bu kez başkente çağrılması bir sır değildi; ancak denilene göre, sadece doğum günü tebriki için gelmemiş, İmparator'a bir çocuk da getirmişti.

Bu çocuk, İmparator'un öz torunuydu. Babası, İmparator'un gençlik yıllarında saray dışında bıraktığı bir "ejder soyu"ydı. Babası saraya dönmeyi reddetmiş, ancak oğlunu, o eski günlerin sırdaşı olan Liuyang Prensi'ne emanet etmişti. Şimdi ise Liuyang Prensi, imparatorluk kanından gelen bu çocuğu köklerine kavuşturmak üzere başkente getirmişti.

İmparator'un Meridyen Kapısı'nda kucağına aldığı o çocuk, Liuyang Prensi'nin getirdiği öz torunuydu.

Bu haber saray çevresini altüst etmeye yetti. Akşam olmadan yeni bir söylenti daha yayıldı.

Anlatılanlara göre her şey otuz yıl önce başlamıştı. Tianxi İmparatoru tahta çıktığında, o zamanlar Yunzhong Prensi olan şimdiki İmparator'u Yunnan'da gözetim altında tutuyordu. Genç ve mağrur olan Yunzhong Prensi, gönlündeki kederi dağıtmak için gizlice bölgesinden ayrılıp seyahate çıkmış, yolu Liuyang Prensi'nin bulunduğu Xiangxi topraklarına düştüğünde bir "Kutsal Kadın" ile karşılaşmıştı. İkili arasında bir gönül bağı kurulmuştu ancak kadın, halkını bırakıp Yunnan'a gitmek istememiş; Prens de uzun süredir dışarıda olduğu için acilen dönmek zorunda kalınca ayrılmak mecburiyetinde kalmışlardı. Kutsal Kadın sonradan bir oğul doğurmuş, o oğuldan da bu torun dünyaya gelmişti. Geçen yirmi yıl boyunca Tianxi İmparatoru'nun şüpheleri ve talihsiz tesadüfler nedeniyle bu kutsal kan, hanedan kütüğüne yazılamamıştı. Şimdi yaşlanan ve evlat hasreti çeken İmparator, Liuyang Prensi'ne emir vererek torununu getirtmişti; yakında Ata Tapınağı'nda yapılacak törenle çocuk resmen hanedana kabul edilecekti.

Liuyang Prensi ve eşi, otuz yıldır bu sırrın şahitleri ve şimdi de küçük torunu saraya ulaştıran elçilerdi.

Devlet ricali şaşkınlık içindeydi.

Kiminin zihni aydınlanmış, kimi heyecana kapılmış, kiminin içine ise şüphe tohumları düşmüştü.

Zihni aydınlananlar, on yıllardır kendi halinde yaşayan Liuyang Prensi'nin neden İmparator'un iltifatına ve ihsanına mazhar olduğunu şimdi anlıyordu.

Heyecana kapılanlar, Büyük Wei'nin nihayet bir varisi olduğu için seviniyordu. İmparator'un bugünkü tavrına bakılırsa, eski veliahdı geri getirmekle uğraşmayacak, doğrudan bu çocuğu "Veliaht Torun" ilan edecekti.

Şüphe duyanlar ise bu "Kutsal Kadın" hikâyesinin ne kadar gerçek olduğunu sorguluyordu.

Ancak çocuğun İmparator'un öz torunu olduğu noktasında kimsenin şüphesi yoktu.

Hanedan kanı, hele ki İmparator'un soyu, devletin bekası demekti; en ufak bir hataya yer yoktu. Eğer çocuğun kökeni belirsiz olsaydı, İmparator gibi feraset sahibi bir hükümdarın Liuyang Prensi tarafından kandırılmasına imkân var mıydı?

He, Zhang ve Lu gibi isimler, söylentiler kulaklarına çalındığında server vermediler, ser vermediler; İmparator'un bir sonraki hamlesini beklemeye koyuldular.

Aslında, şaşkınlık ve şüphe içindeki saray erkânından çok daha büyük bir dehşet yaşayan iki kişi vardı: Başkente yeniden gelen Liuyang Prensi ve eşi. Onların kalbindeki fırtınayı tarif etmeye kelimeler yetmezdi.

Dört yıl önce Liuyang Prensi ve eşi saraydan ayrılırken büyük ihsanlara boğulmuşlardı. Ertesi yıl, Li Yugui gizlice malikâneye gelerek İmparator'un gizli fermanını iletmişti: Karı koca, yaşlılıklarında bir evlat "doğuracaklardı". Prenses, karnına her ay biraz daha kalınlaşan kumaşlar sararak "gebe" kalmış, on ayın sonunda bir "oğul" dünyaya getirmişti. Göz boyamak için halk arasından gizlice bir erkek bebek bulunup malikâneye getirilmiş, ardından Hanedan İşleri Dairesi'ne bildirilerek kütüğe

kaydedilmişti.

Liuyang Prensi ve eşi biliyordu ki, İmparator'un üç yıl önce onlara bu "oğlu" doğurtmasının sebebi, ileride gerçekten veliaht yapmak istediği bir çocuğu "hanedandan evlatlık alma" kılıfıyla tahta çıkarmaktı. Mesele hayati olduğu için ağızlarını sıkı tutmuşlar, o bebeği üç yıl boyunca malikânede gözlerden ırak büyötmüşlerdi. Tek yapmaları gereken, ferman geldiğinde gerçek veliahdı, kendi oğullarıymış gibi başkente göndermekti.

İmparator kimi veliaht yapmak isterse istesin, bu plan dört yıl öncesindenilmekilmek işlenmişti ve bugüne gelindiğinde her şey kusursuz görünüyordu.

Karı koca, yolun sonunda İmparator'un neden bu kadar titizlikle hazırlanan ve hiçbir şüpheyeye yer bırakmayacak olan "evlatlık" yönteminden vazgeçtiğini anlayamıyorlardı.

Şu "Kutsal Kadın" hikâyesi de iş görürdü elbet. Eğer İmparator'un eli yeterince güçlüyse, her türlü muhalefeti ezip geçebilirdi. Hiçbir memur, koca İmparator'un soyu belirsiz bir çocuğu torun diye bağrına basacağına ihtimal vermezdi. Ancak yıllardır planlanan "evlatlık" yöntemine kıyasla, bu yeni hikâye biraz aceleye getirilmiş gibiydi; sanki son anda verilmiş bir karardı ve bu durum elbet bazı memurların şüphesini çekecekti.

Liuyang Prensi ve eşi büyük bir hayret içindeydi. Fakat İmparator'un emrine karşı gelmek ne hadlerine? Kendilerine söyleneni yapıp sessizce köşelerine çekildiler.

Ciafu, Muz Bahçesi'ndeidi. Saray binalarının arasından süzölüp gelen o devasa "Bin yaşa!" nidasını ögle vakti hayal meyal duymuştu.

Bahçedeki balık havuzunun yanındaki beyaz mermer köprüünün tepesinde durmuş, kalbi ağzında, gözlerini bahçe kapısına dikmiş, oğlunun dönmesini bekliyordu.

Burası bahçenin en yüksek noktasıydı; bakışları duvarların üzerinden aşip dışarıdaki koridoru görebiliyordu.

İkinci sularında, koridorun ucunda bir grup belirdi. Cui Yinshui, Ci'er'i kucağına almış, bu tarafa doğru geliyordu;

arkalarında birkaç saray görevlisi vardı.

Ci'er sanki daha fazla bekleyemezmiş gibi, daha uzaktayken Cui Yinshui'nin kucağından kurtulmaya çalıştı. Ayakları yere değer değmez, küçük bacaklarını savurarak bu tarafa doğru koşmaya başladı.

Ciafu köprüden inip dışarı fırladı.

"Anne! Anne!"

Ci'er, annesini görünce daha da hızlandı. Küçük bir kuş gibi atılıp annesinin kucağına gömüldü, boynuna sıkıca sarıldı.

Ciafu, oğlunun küçük bedenine sımsıkı sarıldı, gözlerinden boşanmak üzere olan yaşları zorlukla tuttu. Ci'er başta çok neşeliydi ama yavaş yavaş gülümsemesi soldu. Annesine bakıp elini onun göz kapaklarına götürdü: "Anne, üzgün müsün?"

Ciafu başını salladı, oğlunun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu: "Üzgün değilim. Sadece Ci'er'i gördüğüm için çok mutluyum."

Oğlunu kucağına aldı.

Ci'er nihayet rahatlamıştı, yumuşacık kollarını annesinin boynuna doladı.

"Seni her gün özledim ama Büyükbaba İmparator, törenden sonra beni gönderebileceğini söyledi. Anne, bugün aşağıda o kadar çok insan vardı ki! Hepsi birden bağırduğında sesleri çok yüksekti, hani babam geçen sonbahar büyük meydanda askerleri topladığında çıkan ses gibi! Sonra çok heybetli bir general geldi, bir sürü kötü adam getirmişti. General o adamların halkımıza zarar veren kötü insanlar olduğunu söyledi, Büyükbaba İmparator da 'infaz' demem için bana yardım etti. Anne, ben de çabuk büyümek istiyorum; babam ve o general gibi kötü adamlarla savaşağam..."

Ciafu, oğlunun anlattıklarını dinleyerek içeri girdi. Ci'er'in giysilerini taşıyan Cui Yinshui, çekinerek arkalarından süzüldü; Ciafu'nun yüzüne bakmaya korkuyor, kapı eşiğinde uzakta duruyordu.

Ci'er bu sabah çok erken kalkmıştı ve kendisi için henüz tam

manasını kavrayamadığı o görkemli törenin heyecanını yaşamıştı. Nihayet annesinin yanına dönmenin huzuruyla, Ciafu'nun kucağında mayışmaya başladı; konuşurken sesi yavaş yavaş kısıldı ve uykuya daldı.

Esir sunma töreninden sonra İmparator, saraydaki istirahatgâhına çekildi.

Sabahki tören sanki tüm enerjisini tüketmişti. Döndüğünde tören giysilerini çıkarır çıkarmaz uzandı. Tabip gelip muayene etti, İmparator ilacını içti. Bir an gözlerini yumup dinlendikten sonra doğrulup oturdu ve Li Yugui'ye fermanları yatağına getirmesini emretti. Li Yugui, onun hâlâ bitkin olduğunu görünce getirmek istemedi, biraz daha dinlenmesi için dil döktü. Tam o sırada bir saray görevlisi nefes nefese içeri daldı; Pei Youan'ın izinsiz başkente döndüğünü, saray kapılarını zorladığını ve ikinci kapıda muhafızlarca durdurulduğunu haber verdi. Muhafızlar ne yapmaları gerektiğini soruyordu.

Li Yugui'nin yüreği ağzına geldi.

Pei Youan'ın döneceğini biliyordu ama bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişti. Endişeyle İmparator'a baktı.

Az evvel yüzü kireç gibi olan ve yorgunluktan bitap düşen İmparator, bu haberi duyar duymaz sanki bir anda canlandı. Gözlerine fer geldi, yorganı üzerinden atıp yataktan fırladı: "Gelsin, engel olmayın!" dedi ve Li Yugui'yi saçını tarayıp giysilerini hazırlaması için sıkıştırdı.

Görevli emri alıp hızla uzaklaştı. Li Yugui çaresizce yardımcılarını çağırdı, İmparator'un hazırlanmasına yardım ettiler. Üzerini giyinen İmparator, bizzat beş renkli yeşim bir kuşak seçip beline bağladı. Aynanın karşısına geçip sakal tarağını aldı, sakallarını özenle düzeltti. Aynada kendine şöyle bir baktı, şakaklarındaki beyazlara dokundu ve Li Yugui'ye dönüp gözlerindeki keskin ışıqla gürlledi: "Onu bekliyordum! Sakın ha! Onun yanında hasta olduğuma dair tek bir kelime bile etmeyeceksin!"

Li Yugui, İmparator'un hayatı boyunca ne kadar gururlu

olduğunu ve asla pes etmediğini biliyordu. Şu an bile en ufak bir zayıflık göstermeyi reddediyordu. Boyun eğip geri çekilirken içindeki endişe daha da büyüdü.

Pei Youan, sarayın ikinci kapısının önünde duruyordu. Karşısında elleri kılıçlarının kabzasında, tetikte bekleyen bir sıra muhafız vardı. Birliğin başındaki subay onu tanıyordu; Longyou Valisi olduğunu bildiği için üzerine gitmeye cesaret edemiyor ama içeri girmesine de izin veremiyordu. Eğilerek selam verdi: "Efendim, lütfen beni zor durumda bırakmayın. Haber gönderdim, yanıt gelir gelmez yolunuzu açacağım."

Pei Youan gözlerini yumdu, hiçbir şey söylemedi. Göğsünde kabaran öfkeyi dindirmeye çalışıyordu.

Barbarlar Hetao topraklarından hiçbir zaman gözlerini çevirmemişlerdi. Birkaç yıl önce hanedanları el değiştirmişti ve Pei Youan'ın aldığı istihbaratlara göre düşman gizlice güç topluyordu.

İçinde bir his vardı; on yıllar önceki o büyük savaş er ya da geç kapıya dayanacaktı. Belki bugün, belki yarın. Bu yüzden baharın ilk günlerinde, hava biraz ısınır ısınmaz teyakküza geçmiş ve bizzat sınır devriyesine çıkmıştı.

Yarım ay önce devriyesini tamamlayıp Suye Şehri'ne döndüğünde, Ciafu ve Ci'er'in başkente "davet edildiğini" öğrenmişti. Yang Yun ise İmparator'un adamları tarafından alıkonulmuş, ona haber uçurması engellenmişti.

Zhaoping döneminin ikinci yılının sonbaharında başkentten ayrılıp Suye'ye gitmişti; aradan dört beş yıl geçmişti. Ciafu ve oğlunun, o yokken İmparator tarafından "alındığı" haberini aldığı an, içine bir ağırlık çökmüştü.

Otuz yıllık ömründe, en huzurlu geçtiği o birkaç yıllık sakin hayat, artık paramparça olmuştu ve bir daha asla geri gelmeyecekti.

İşlerini alalecele devredip o gece yola çıkmış ve nihayet bugün yetişmişti.

Ancak yine de geç kalmıştı.

Cennet Kapısı'nın dışında, törenden çıkan eski meslektaşlarıyla karşılaşmıştı. Kimi sevinçli kimi şaşkın bakışlar altında Liu Jiushao ona doğru koşmuştu.

Liu Jiushao, onun doğum günü töreni için çağrıldığını sanmış, bir adım geç kaldığı için üzüntülerini bildirmişti. Az evvel İmparator'un üç dört yaşlarında bir çocuğu kucağına alıp Meridyen Kapısı'nda görüldüğünü anlatmıştı. Söylenene göre bu çocuk, İmparator'un gençliğinde Yunnan'dayken doğan bir "ejder soyu"nun torunuydu. Belli ki İmparator, o çocuğu veliaht yapmaya niyetliydi.

Pei Youan yüzünde hafif bir tebessümle Liu Jiushao ve diğer eski dostlarıyla ayaküstü selamlaştı. Bir bahane uydurup onlardan ayrılır ayrılmaz saraya daldı ve bu ikinci kapıda muhafızlarca durdurulana dek durmadı.

Uzaklardaki koridorda bir hademe nefes nefese koşarak geliyordu. Daha yanlarına varmadan bağırdı: "Hünkarımız, Efendi Pei'yi huzuruna çağırıyor!"

Pei Youan aniden gözlerini açtı, önündeki muhafızı kenara itip kararlı adımlarla içeri daldı.

Ciafu oğlunu yatırmış, kendisi de yanına uzanmıştı. Gözlerini yummuş, Pei Youan'ı düşünüyordu.

Hesaplarına göre çoktan Suye'ye dönmüş olmalıydı. Kendisinin ve Ci'er'in haberini aldığına şüphe yoktu ama başkente ne zaman varacağını kestiremiyordu.

İmparator bildiğini okumuş ve çocuğu tüm dünyanın önüne çıkarmıştı. Pei Youan geldiğinde ve olanları öğrendiğinde, aralarında nasıl bir fırtına kopacağını tahmin bile edemiyordu.

Pei Youan'ın muhtemel öfkesini düşünürken, gözünün önüne dün gece İmparator'un bayılıp kan kustuğu an geldi. Kalbi öyle karışık, zihni öyle doluydu ki uyuması imkânsızdı. Tam bunları tartarken, dışarıdan Cui Yinshui'nin o çekingen sesini duydu. Yataktan kalkıp dışarı çıktı.

"Hanımefendi, babalığım haber saldı... Efendi Pei az evvel gelmiş. Saraya girmiş, şu an Hünkarımızın yanına gidiyormuş..."

Cui Yinshui belini bükmüş, yüzünde endişeli ama bir o kadar da temkinli bir ifadeyle konuşuyordu.

Ciafu donakaldı. Pei Youan'ın bu kadar çabuk yetişeceğini hiç ummamıştı!

Li Yugui'nin, Cui Yinshui'yi bu haberi vermesi için göndermesindeki amacı gayet iyi anlıyordu.

İmparator'a sadakatle bağlı olan o yaşlı hademe, baba-oğul arasında yeni bir çatışma çıkmasından korkuyordu. Dün geceki olaydan sonra yüreği ağzındaydı; Ciafu'nun oraya gitmesini, öfkeli olan Pei Youan'ın onu görünce biraz durulmasını ve İmparator'a fazla yüklenmemesini umuyordu.

Ciafu, İmparator'un bu "ben yaptım oldu" tavrına kızgındı, hatta bunu anlamakta zorlanıyordu.

Eğer mesele tahtın varissiz kalmasıysa, Xiao Yintang'ı azlettiği vakit pekâlâ haremiyle ilgilenip yeni bir evlat sahibi olabilirdi. Ancak yıllardır haremde tek bir ses çıkmaması da akıl alır gibi değildi.

Hadi diyelim evladı olmadı, hanedan sülalesinden bir genci evlat edinip veliaht yapabiliirdi; bu hem töreye hem mantığa uygundu.

Fakat o, Pei Youan'ın istemediğini bile bile neden böyle yapıyordu?

Olan olmuştu; artık Pei Youan ve İmparator'un eskisi gibi kafa kafaya gelmesini istemiyordu. İmparator'un sağlığını bir kenara bıraksa bile, bu çatışmanın artık kimseye faydası yoktu.

Ciafu, Ci'er'e göz kulak olması için Cui Yinshui'yi bıraktı ve bir görevlinin rehberliğinde hızla oraya yöneldi.

Pei Youan, yıllardır uzak kaldığı o saray odasına girdi. Tahtın önüne kadar büyük adımlarla yürüdü ve orada çakılıp kaldı.

Xiao Lie, tahtında dimdik oturuyordu. Pei Youan'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra bakışlarını onun gözlerine dikti: "Birkaç yıl taşrada kalınca huzura çıkma adabını da unutmuşsun. Ayınler Bakanlığı'ndan birini çağırıp sana yeniden ders mi verdireyim?"

Pei Youan yavaşça diz çöktü ve İmparator'a secde etti: "Pei

Youan, İmparator Hazretlerini selamlar." Her kelime, göğsünün en derinlerinden geliyordu.

Xiao Lie soğuk bir sesle, "Ayağa kalk," dedi.

Pei Youan doğruldu: "Başkente gelmemin tek bir sebebi var; karımı ve oğlumu geri almak. Lütfen emir verin, onları alıp derhal sınır boylarına döneyim."

İmparator, "Karını alabilirsin," dedi. "Fakat Pei Yiyuan burada kalacak."

Pei Youan, İmparator'un duygusuz yüzüne baktı. Gözlerinde gizleyemediği bir öfke kıvılcımlandı, dişlerini sıkarak konuştu: "Onun soyadı Pei, Xiao değil! Ben onun babasıyım, o da benim oğlum! Üç yaşındaki bir sabiyi Meridyen Kapısı'na çıkarırken bana sorma gereği duymadınız mı?"

"Youan, vaktiyle Xiao Yu'yu gizlice serbest bırakırken sen bana sordun mu?"

İmparatorun sorusu buz gibiydi.

"Beni baban olarak tanıımıyorsan tanıma, artık seni zorlayacak değilim. Ama Ci'er'i bana bırakacaksın. Bundan böyle seninle sadece hükümdar ve tebaasıyız."

"Zhen Hanım batıdaki Muz Bahçesi'nde. Onu al ve git!"

Salonda ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyordu; yalnızca altın yaldızlı, kıvrık kulplu efsanevi canavar figürlü buhurdanlığın kapağındaki canavarın ağzından sessizce süzülen beyaz tütsü dumanı, kesintisiz bir iplik gibi kıvrılarak yükseliyordu.

"Ya reddedersem?" diye sordu Pei You'an; sesi kasvetli ve kesik kesikti.

"Senin doğuştan isyankâr olduğunu, ne hükümdar ne de baba tanıdığını biliyorum!"

Xiao Lie'nin yüzü gerilmişti.

"Ci'er senin oğlun, onu benden zorla alıp götürmek istersen, sana gerçekten bir şey yapamam, seni cezalandıramam da! Ancak You'an, muhtemelen henüz bilmediğin bir şey var. Bugünkü esir sunma törenindeki İsyankıran Generali'nin kim olduğunu biliyor musun?"

İmparator'un bedeni daha da dikleşti, kelimelerin üzerine basa basa konuştu: "O, Dong Chengmang'ın ta kendisi!"

Pei You'an'ın bakışları aniden donakaldı.

"Çok mu şaşırdın?" İmparator gülümsedi.

"You'an, son birkaç yıldır sınır ötesindeydin, muhtemelen pek çok şeyden haberin yok. Sana şunu söyleyeyim; sadece Dong Chengmang bana hizmet etmekle kalmıyor, bir zamanlar uğruna başını feda etmekten çekinmediğin Xiao Yu da şu an benim ellerimde!"

"Saklamama gerek yok; sen sınır ötesine gittikten kısa bir süre sonra, bundan dört yıl önce, başkalarını daha fazla tehlikeye atmak istemediğini söyleyerek kendi rızasıyla başkente gelip huzuruma çıktı. Onun bu onurlu duruşuna saygı duyuyorum lakin göğün altında iki hükümdar olmaz. Aslında onu en başından öldürmeliydim; bu kişisel bir kin değil, devletin bekası için bir zorunluluktu. Ancak o zamanlar seni düşündüğüm için

onun hayatta kalmasına izin verdim."

"Büyük Wei'nin kaderi üzerine yemin ederim ki, onu öldürmeyecek, deniz aşırı diyarlara gitmesine izin vereceğim. O ve soyundan gelenler, yaşadıkları sürece Büyük Wei topraklarına bir daha adım atmadıkları müddetçe, bundan böyle ona zerre kadar zorluk çıkarmayacağım!"

"Ben bir adım geri attım, senin de bana doğru bir adım atmanı istiyorum. Ci'er atalarını tanıyıp köklerine dönsün, soyadını Xiao olarak değiştirsin ve Büyük Wei'nin Veliiaht Torunu olsun."

"Veliiaht Torun'un ilan edildiği gün, Xiao Yu'nun özgürlüğüne kavuştuğu gün olacaktır. Kabul ediyor musun?"

"Eğer reddedersen, karını ve çocuğunu alıp hemen şimdi saraydan ayrılabilirsin. Ben de imparatorluk soyundan tahta geçecek başka birini seçerim."

"Ve Xiao Yu'yu öldürüp, gelecekteki tüm tehlikelerin kökünü kazırım!"

İmparator'un ağır ve buz gibi sesi salonun dört bir köşesinde yankılandı.

Pei You'an'ın parmakları yavaşça kıvrılarak yumruk halini aldı; eklemleri sürtünüyor, çatırdıyordu.

"Bu göğün altındaki her şey benimdir; kime vermek istersem onun olur! Kaldı ki, ben şimdi bu dünyayı kendi torunuma bırakmak istiyorum, bu göğün ve yerin en doğal kanunudur!"

Pei You'an'ın gözlerinde hafif bir kanlanma belirdi; dişlerini sıkarak adım adım İmparator'a doğru yürüdü.

Xiao Lie sarsılmaz bir dağ gibi duruyordu, soğukça gülümsedi: "Yoksa hükümdar katili mi olmak istiyorsun?"

Masada duran Ejderha Pınarı kılıcını kınından çekip ona doğru uzattı: "Eğer beni öldürecek cesaretin yoksa, o zaman önümde diz çök, suçunu itiraf et ve lütfuma şükret!"

Pei You'an bir eliyle kabzayı, diğer eliyle keskin namluyu kavradı; bedeni taş kesmiş gibiydi.

Uzun bir süre sonra, o beyaz çelik namlu, iki elinin arasında yavaşça kavışlenerek bir yay halini aldı.

Aniden, kulakları sağır eden kısa ve tiz bir çınlamayla birlikte kılıç ortasından şiddetle kırıldı, ikiye bölündü.

Kan, Pei You'an'ın avucundan oluk oluk akıyor, ayaklarının dibindeki zemine damlayarak yeri kızıla boyuyordu.

"Ben Suve Şehri'nden ayrılmadan hemen önce Hular hareketlenmişti, birkaç güne kalmaz oraya dönmem gerek. Affını dileyeceğim bir suçum, şükran duyacağım bir lütfun yok!"

"Sen, halk için adil bir hükümdar olabilirsin. Ancak benim bu hayattaki en büyük nefretim, damarlarımda senin kanını taşıyor olmamdır!"

Ellerini gevşetti; uzun bir çınlama sesiyle birlikte kılıcın kabzası ve kırık namlusu aynı anda yere düştü.

Pei You'an arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

Xiao Lie'nin bakışları, yerdeki o kan göletinden yavaşça kalkıp Pei You'an'ın sırtına sabitlendi.

Elleri yavaşça titremeye başladı, yüzü morardı ve aniden şiddetle ayağa fırladı.

"Dur orada! Seni hayırsız evlat!"

Büyük bir gürültüyle, Xiao Lie'nin önündeki o ağır, sandal ağacı kenarlı yeşil yeşim imparatorluk masası devrildi; üzerindeki eşyalar bir anda etrafa saçıldı.

"On altı yaşına bastığın o yıl, seni o ceset yığınının içinden çekip çıkardığım anı, nasıl bir sevinç ve minnet duyduğumu bugüne dek hiç unutmadım! Bırak telafi etmeyi, senin hayatın için kendi hayatımı vermem gerekseydi bile bunu seve seve yapardım! Ama sen beni defalarca hayal kırıklığına uğrattın! Seni bu noktaya ben zorlamadım, beni böyle davranmaya sen mecbur bıraktın! Beni baban olarak tanımamanı geçtim, bu imparatorluğu kendi torunuma bırakmak istiyorum, buna bile mi karşı çıkıyorsun? İyi, çok iyi, git..."

Jiafu salonun dışına vardığında, içeriden devrilen masa ve sandalyelerin gürültüsünü ve İmparator'un öfkeli kükreyişini duydu. Dışarısı bomboştı; saray hizmetkârları Li Yuangui tarafından çoktan uzaklaştırılmıştı. Sadece o, kapının önünde

endişeyle volta atıyordu. Jiafu'nun geldiğini görünce aceleyle yanına koştu.

Jiafu'nun yüreği ağzına gelmişti; hiçbir şeyi umursamadan sımsıkı kapalı kapıları itip hızla içeri daldı ve gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Pei You'an salonun ortasında yan dönmüş bir halde duruyordu. Yüzü bembeyazdı, tek kelime etmiyor, dudaklarında soğuk bir tebessüm taşıyordu. Sol avucundan damla damla kan süzülüyordu.

İmparator, devrilmiş masanın arkasında duruyordu. Gözleri öfkeyle irileşmiş, burun delikleri hızla inip kalkıyordu. Yüzü tamamen morarmış, derin derin nefes alıyordu. Ayaklarının dibinde kanlı, kırık bir kılıç namlusu yatıyor; kâğıtlar, fırçalar, hokka ve irili ufaklı mühürler yerlerde darmadağın duruyordu.

"Büyük Kuzen!"

Jiafu dehşet içinde bağırarak Pei You'an'ın yanına koştu. Kanayan elini yakaladığında, avucunun içinde neredeyse kemiğe dayanmış derin bir kesik olduğunu ve kanın durmaksızın aktığını gördü. Hemen eteğinden bir parça yırtıp kanamayı durdurmak için eline sımsıkı sardı.

"Ben iyiyim, korkma. Sen dışarı çık..."

Pei You'an sanki nihayet kendine gelmiş gibiydi. Arkasını döndü, yaralı olmayan eliyle Jiafu'nun omzuna hafifçe dokunarak usulca fısıldadı.

Jiafu tek kelime etmeden onu itti ve yere diz çöktü.

"Haşmetmeap! Kocacığım! Ben bir anneyim, anne yüreğinin ne demek olduğunu ancak şimdi anlıyorum. Halam o zamanlar kararından dönmemişti, peki tüm bunlar bugünkü şu manzara için miydi? Eğer ruhu göklerdeyse, nasıl huzur bulur! Yalvarırım Haşmetmeap, yalvarırım kocacığım, içinizdeki öfke dağlar kadar büyük olsa da, sonradan pişman olmamak, dökülen suyu geri toplamaya çalışmamak için lütfen iki kere düşünün!"

İmparator'a doğru derin bir şekilde başını yere eğdi, ardından Pei You'an'a döndü. Tam ona doğru secde edecekti ki, Pei You'an bir adım öne atılıp onu tuttu.

"Fu'er!"

Pei You'an'ın gözlerinin kenarı kızarmıştı; Jiafu'yu yerden kaldırdı.

Jiafu onu tekrar itti, hâlâ kaskatı kesilmiş halde duran İmparator'un yanına gidip diz çöktü.

"Haşmetmeap, o normalde Ci'er'e karşı oldukça katıdır. Ci'er henüz üç yaşında, bazen hata yaptığında onu o kadar sert azarlar ki, Ci'er onun yanında kendi doğasını bastırır, eskisi gibi yakınlık kuramaz. Ancak aslında kalbinde bu çocuğa karşı sonsuz bir sevgi besliyor; sadece Ci'er henüz dünyayı anlayacak yaşta değil, babasının bu sert görünümünün ardındaki şefkati göremiyor. Sanırım dünyadaki tüm babaların şefkati böyledir. Haşmetmeap, oğlunuza duyduğunuz sevgiyle torununuzu da bağrınıza basıp Ci'er'in köklerine dönmesini istiyorsunuz; bu aslında Ci'er için muazzam bir lütuf, biz karı koca buna minnettar olmalıyız. Ancak bugünden sonra, etle tırnak gibi birbirine bağlı bu baba oğul, bir daha birbirlerine baba-oğul diyemeyecekler, aile bağları kopacak. Bu derin acıyı, kendi etinden canından ayrılmayan, evladını görüp de ona evladım diyemeyen biri asla anlayamaz. O da bu durumu aniden öğrendiği için kabullenemedi ve yüce zatınıza karşı saygısızlık etti."

"Bu kulunuz yalvarıyor, lütfen bu meseleyi bir kez daha düşünün. Yüce kararınız değişmeyecek olsa bile, kulunuz yine de yalvarıyor, ona biraz daha zaman tanıyamaz mısınız? Dünyada milyarlarca insan var; baba-oğul olarak doğmak Göğün bir lütfudur. İnsan taştan, odundan yapılmamıştır; baba ile oğul arasındaki bağ, sudan daha koyu olan kan bağıdır, nasıl bir anda kesilip atılabilir?"

Jiafu sözlerini bitirdiğinde gözyaşlarına boğuldu. İmparator'a doğru bir kez daha başını yere eğdi; alnı yere değiyor, uzun süre doğrulmuyordu.

Salona yeniden sessizlik çöktü.

Pei You'an, yerde diz çöken Jiafu'nun sırtına bakakaldı.

İmparator'un bedeni de taştan bir sütun gibi donmuştu. Sadece nefes alışverişleri yavaş yavaş sakinleşti, yüzündeki o

korkutucu morluk dağıldı ve rengi kül gibi oldu. Bütün gücü çekilmişçesine yavaşça imparatorluk tahtına geri çöktü.

Pei You'an yaklaştı, Jiafu'yu yerden kaldırdı ve onunla birlikte salonun kapısından çıkıp gitti.

İmparator'un ellinci yaş günü kutlamalarının yankıları henüz dinmemişti ki, birkaç gün içinde Jianmen Geçidi komutanından gelen sekiz yüz li menzilli acil bir savaş raporu İmparator'un masasına ulaştı.

Casusların bildirdiğine göre, Hular Han otağında onlarca kabileden oluşan üç yüz bin kişilik bir süvari ordusu toplamış, kan içip yemin etmişlerdi; birkaç güne kalmadan güneye doğru sefere çıkacaklarından şüpheleniliyordu.

Eğer bu haber doğruysa, bu, otuz yıl önceki o büyük savaştan bu yana Büyük Wei ile kuzeyli barbarlar arasındaki en büyük askerî çarpışma olacaktı.

Son birkaç gündür vezirler, o gün Wu Kapısı'nın surlarında o çocuğa dair dolaşan çeşitli söylentileri tartışıyor, saraydan daha fazla sır öğrenebilmek için her yolu deniyorlardı. Ancak saraydan tek bir haber bile sızmamıştı. Vezirler İmparator'u beklemekten başka çare bulamamışlardı ama İmparator'un cephesinde de tören gününden beri en ufak bir hareket yoktu. Vezirler bu duruma anlam veremezken, aniden gelen savaş haberiyle tüm dikkatler başka yöne kaydı. Savaş Bakanlığı ve Maliye Bakanlığı acil olarak İmparator'un huzurunda toplandı; büyük bir ordunun sevk edilmesi, erzak ve askerî maaşların ayarlanması için hazırlıklara başlandı.

Tüm sarayın atmosferi bir anda gerilmişti.

Pei You'an o gün Jiao Bahçesi'ne gelmiş, baba-oğul görüşmüşlerdi. Saraydan ayrıldıktan sonraki bu birkaç gün boyunca Jiafu, Ci'er ile birlikte Batı Bahçesi'ndeki Jiao Bahçesi'nde kalmaya devam ediyordu.

Onun yarın orduyu yönetmek ve savaşa hazırlanmak üzere sınır ötesine döneceğini öğrenmişti; morali çok bozuktu.

İmparator bu birkaç gün içinde başka bir adım atmamış olsa

da, anne-oğulun saraydan ayrılmasına da izin vermemiştir. Üstelik o günden sonra Pei You'an'ı bir daha görememiştir; görünüşe göre saraya girmesi yasaklanmıştı.

Gece yavaş yavaş derinleşti. Ci'er uyumuştı. Jiafu oğlunun yanına uzanmış olsa da nasıl uyuyabilirdi ki? Yatakta dönüp dururken, aniden avludan gelen ayak seslerini duydu.

Bu ayak seslerini o kadar iyi tanıyordu ki.

Jiafu'nun kalbi hızla çarpmaya başladı; üzerine bir örtü alıp yataktan fırladı, lambayı yakmaya bile vakit bulamadan ayakkabılarını ayağına geçirip iç odadan dışarı fırladı. Dış odaya geçip kapıyı açtığı anda, kapının önünde dikilen o silüeti gördü.

"Büyük Kuzen!"

Jiafu sevinç ve şaşkınlıkla boğuk bir çığlık atarak kendini onun kollarına attı.

Pei You'an onu kucakladı, başını eğip onu öptü, kapı pervazına yasladı. Sonra aniden onu kucaklayıp kaldırdı, paravanın yanındaki divana taşıyıp üzerine bıraktı ve tekrar üzerine kapandı.

Acelecî, sabırsız, son derece güçlü ve hatta onun canını biraz acıtacak kadar hoyrattı; sanki henüz kadın eli değmemiş, tecrübesiz bir delikanlı gibiydi.

Gecenin ıssız karanlığında, Jiafu'nun hafif, tutkulu iniltileri duyuluyordu; ancak sanki iç odada uyuyan oğlunu uyandırmaktan korkuyormuş gibi, sesler henüz boğazından çıkmadan bastırılıyor, sonsuz bir şefkate dönüşüyordu.

Nihayet Pei You'an derin bir nefes verdi; Jiafu'yu kollarına alıp o daracık divanda ona sarılarak derin bir uykuya daldı.

O bahar gecesi, nihayet insanın içini huzurla dolduran bir hale bürünmüştü.

Jiafu gözlerini kapattı ve onun kollarında yavaşça uykuya daldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandığında, kendini iç odadaki yatakta yatarken buldu; yanında oğlunun rüyalara dalmış küçücük bedeni vardı.

Doğruldu, yataktan kalkıp dışarı çıktı. Yarı aralık kapıdan, Pei You'an'ın dışarıdaki taş basamaklarda oturduğunu gördü; gecenin ilerleyen saatlerinin mehtabı, onun ay beyazı sırtını aydınlatıyordu.

Jiafu yanına gidip oturdu, onun sargılı, yaralı elini ellerinin arasına alıp usulca öptü.

Pei You'an onu kucağına alıp göğsüne yasladı, ardından dış giysisini çıkarıp onun omuzlarına örttü. Ay ışığının altındaki iki silüet tek bir bedende birleşmişti.

"Fu'er, bugün Gündüz General Dong ile görüştüm. Bana, Yu'er'in o zamanlar veda etmeden ayrıldığında ona sadece bir mektup bıraktığını söyledi. Her şeyin onun yüzünden başladığını ve yine onunla bitmesi gerektiğini yazmış. General Dong ve kardeşlerinden artık onunla ilgilenmemelerini, dünyanın dört bir yanında kendi yollarını çizebileceklerini ya da saraya hizmet edebileceklerini, bir daha kılıcın ucundaki kanı yalayarak yaşamak zorunda olmadıklarını söylemiş. General Dong başkente kadar peşinden geldiğinde artık çok geçmiş..."

Duraksadı.

"O zamanlar her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladığımı, hiçbir açık bırakmadığımı sanıyordum. Senin her şeyi göze alıp sınır ötesine kadar peşimden geleceğini hiç düşünmemiştim; Yu'er'in kendi rızasıyla başkente döneceğini de..."

"Oysa şimdi yetişkinlik çağına gelmiş olmalı... Bu aptal çocuk..."

Derin bir iç çekti.

Jiafu'nun gözlerinin önünde, yıllar önce Quanzhou'daki kendi iskelelerinde, o genci denizden kurtardığı an canlandı.

O gencin parlak gözleri vardı; çamura batmış, ölümün eşiğinde olsa bile, gözlerindeki o saf ışık sönmemişti.

"Büyük Kuzen, o zamanlar ben senin peşinden gelmeseydim, sen benim için ömür boyu sürecektir bir lüks ve refah ayarlamış olsan bile, içim asla rahat etmezdi. Xiao Yu da eminim böyle hissetmiştir. Eğer o zaman öylece çekip gitseydi, ömrünün sonuna kadar yaşasa bile kalbi asla huzur bulmazdı. Onun

aradığı şey de, sanırım sadece vicdan rahatlığıydı."

"Yarın dönüyorsun, kendine iyi bakmalısın. Gözün arkada kalmasın, ben burada kalıp Ci'er'imize iyi bakacağım."

Pei You'an başını eğdi, dudakları Jiafu'nun boynunda o gün bıraktığı yara izine usulca dokundu; sonsuz bir şefkatle kollarını yavaş yavaş ona daha sıkı doladı.

"Fu'er, önceki hayatımda ne gibi bir iyilik yaptım da bu hayatta senin yoldaşlığını kazandım, inanamıyorum..."

Jiafu ay ışığının altındaki bu adamın yüzüne baktı, dudaklarında yavaşça bir tebessüm belirdi.

"Büyük Kuzen, önceki hayatta beni sen kurtarmıştın; bunu bu hayatta hiç unutmadım. Bu yüzden sen beni unutmuş olsan da ben senin peşini bırakmadım."

Pei You'an hafifçe irkildi, sonra bunun bir şaka olduğunu düşünüp, kalbindeki tüm o sıkıntıya rağmen gülümsedi ve ona daha sıkı sarıldı.

"Büyük Kuzen, içeri girelim. Sen o gün saraydan ayrıldıktan sonra Ci'er seni çok özledi. Bu sabah ders çalışırken sana göstermek için bir yazı yazdı."

Pei You'an ve Jiafu içeri girdiler. Lambayı yaktılar; Pei You'an lambanın ışığında oğlunun yazdığı yazıyı inceledi, sonra kâğıdı bırakıp usulca yatağın kenarına geldi. Yatakta derin bir uykuda olan o küçük bedene baktı, elini uzatıp onun küçük yanağını usulca okşadı.

Ertesi sabah Ci'er, babasının kötü adamlarla savaşmak için tek başına Suye Şehri'ne döneceğini, annesiyle kendisinin ise geride kalıp eskisi gibi babasıyla birlikte olamayacaklarını öğrendiğinde çok üzüldü. Ancak babasının ona daha önce öğrettiği "Erkek adam kolay kolay ağlamaz" sözünü aklından çıkarmadı; gözleri yaşlarla dolsa da, kıpkırmızı olmuş gözlerini silerek babasına el salladı.

Pei You'an karısını ve oğlunu kollarına alıp sımsıkı sarıldı, ardından onları bırakıp arkasını döndü ve gitti.

Pei You'an gitmeden önce Xiao Lie'ye bir mektup bırakmıştı.

O mektup, imparatorluk masasının bir köşesinde duruyordu; İmparator onu hiç açmamıştı. Ta ki üçüncü günün sabahına kadar... İmparator geceyi uykusuz geçirmiş, Maliye Bakanlığı'nın gece yarısı acilen gönderdiği savaş bütçesi raporlarını sabaha kadar incelemişti. Onlarca sayfalık o uzun raporu kenara bıraktı, fırçasını elinden bıraktı, kaşlarının arasını ovuşturdu. Bakışları masanın köşesindeki o mektuba kaydı. Uzun süre mektuba baktıktan sonra nihayet elini uzatıp onu aldı ve açtı.

Ejderha gibi uçan, anka gibi süzülen birkaç satır el yazısıyla yazılmış bir dörtlük vardı:

"Ne ağlamaya mecal var, ne gülmeye,

Döktüm içimi, serdim önüne.

Baba ile oğul hısım mıdır, bilir misin?

Kaldır başını da bak, ensende üç jinlik demir kütlesi."

Xiao Lie gözlerini dikmiş bakıyordu; uzun bir süre sonra mektubu kapattı ve gözlerini yumdu.

"Li Yuangui, git Ci'er'i getir."

Başkente geleli henüz birkaç gün olmuştu ama peş peşe o kadar çok şey yaşanmıştı ki, Jiafu bunların hiçbirine hazırlıklı değildi. Pei You'an aceleyle gelmiş, savaş yüzünden yine aceleyle sınır ötesine dönmüştü ve kendisi ona eşlik edememişti. Karı koca böyle ayrılmışlardı; bir daha ne zaman görüşeceklerini kim bilebilirdi?

Jiafu'nun içi endişe ve sıkıntıyla doluydu ama bunu Ci'er'in yanında belli etmiyordu. Ci'er'in neden babasıyla birlikte dönmediklerine dair sorularına, sınırda savaş olduğu için babasının onların Suye Şehri'nde tehlikede olmasından korktuğunu, bu yüzden sarayda kalmalarını istediğini söyleyerek cevap vermişti. Babası savaşı bitirdiğinde onları almaya gelecekti.

O zaman Ci'er uslu uslu başını sallamıştı ama belki de anne babasının ayrılışındaki o tuhaf atmosferi hissetmişti; Pei You'an

gittikten sonraki bu iki gün boyunca, ilk geldikleri zamanki gibi neşeli değildi, etrafındaki her şeye karşı merakı sönmüştü. Ci'er'in konuşması azalmış, sürekli Jiafu'nun peşinde dolanır olmuştu; gece uyurken bile annesinin elini sımsıkı tutuyordu, sanki uyanınca onu görememekten korkuyordu.

Sabahın erken saatlerinde Ci'er uyandı, giyinip yüzünü yıkadıktan ve yemeğini yedikten sonra masaya oturdu. Pei You'an'ın eskiden onun için hazırladığı okuma yazma kitabını eline alıp babasının bıraktığı ödevleri yapmaya başladı; tıpkı Suve Şehri'ndeki Askerî Vali Konağı'nda olduğu gibi. Jiafu da yanında oturmuş, onun yazı yazmasını izliyordu. Birden Cui Yinshui içeri girdi ve Büyükbabasının Ci'er'i çağırdığını söyledi.

Son birkaç gündür kuzey sınırında patlak veren savaş yüzünden İmparator olağanüstü yoğundu; Ci'er de günlerdir Büyükbabasını görmemişti. Bunu duyunca başını çevirip Jiafu'ya baktı.

Cui Yinshui aceleyle açıkladı: "Haşmetmeap dün gece Maliye Bakanlığı'nın bütçesini incelemek için sabahladı, bu sabah da uyku tutmamış. Küçük beyefendiyi yanına çağırıp biraz satranç oynamak istedi, oyun bitince geri getireceğiz."

Jiafu sessizce oğlunun kıyafetlerini değiştirmesine yardım etti, oğlunun satranç tahtasını kucaklayıp Cui Yinshui'nin elinden tutarak gidişini izledi. Biraz düşündükten sonra peşlerinden koşup seslendi: "Ci'er, Büyükbaban sana ne sorarsa sorsun, ona her zaman içinden geçenleri söyle, anlaştık mı?"

Ci'er gözlerini kırptırıp başını salladı.

Jiafu gülümsedi, oğlunu öptü ve Cui Yinshui'nin onu götürmesine izin verdi.

İmparator Ci'er'i kucağına alıp sedire oturttu, kendisi de karşısına geçti. Ci'er'in satranç taşlarını dizmesini izlerken sordu: "Ci'er bu birkaç gündür Büyükbabasını özledi mi?"

Ci'er başını salladı.

İmparator elini uzatıp onun küçük başını şefkatle okşadı, gözlerinde memnun bir ifade vardı: "Ci'er bu birkaç gündür neler yapıyor?"

"Büyükbaba, dün ok attım, bu sabah da kitap okudum."

İmparator gülümseyerek başını salladı: "Çok güzel. Ci'er yorulursa dinlensin. Daha çok küçüksün, biraz daha büyü, Büyükbaban sana çok iyi bir hoca bulacak."

Ci'er başını iki yana salladı: "Babam kötü adamları dövmeye gitti, babam dönünce o bana öğretir."

İmparator hafifçe irkildi, biraz düşündükten sonra etrafına bakındı: "Ci'er, Büyükbabanın burası güzel mi?"

"Güzel." Ci'er başını salladı.

"O gün Büyükbaban seni Wu Kapısı'nın surlarına çıkarmıştı, hoşuna gitti mi?"

"Gitti." Ci'er tekrar başını salladı.

"Eğer Büyükbaban bundan sonra hep burada yaşamayı istese, seni tekrar surlara çıkarsa, ama bir şartla... Başkalarının yanında babana baba, annene anne demeyeceksin. Kabul eder misin?"

Satranç taşlarını dizmekte olan Ci'er durdu, başını kaldırıp şaşkınlıkla sordu: "Ci'er neden babasına ve annesine öyle diyemeyecekmiş?"

"Baban ve annen hâlâ senin baban ve annen olacak, sadece başkalarının yanında onlara öyle seslenmeyeceksin."

Ci'er başını iki yana salladı: "İstemem. Ben babama ve anneme öyle sesleneceğim! Babam ve annem neredeyse ben de orada olacağım."

İmparator bir süre sessiz kaldı, sonra sordu: "Ci'er, az önceki sözleri sana anne baban mı öğretti?"

Ci'er tekrar başını iki yana salladı: "Kendim düşündüm. Az önce annem dedi ki, Büyükbabam bana bir şey sorarsa, ne düşünüyorsam Büyükbabama onu söyleyecekmişim."

"Büyükbaba, kızdın mı?" Endişeyle büyükbabasına bakıyordu.

İmparator hafifçe gülümsedi: "Büyükbaban çok sevindi."

Ci'er elinde satranç taşıyla başını hafifçe eğmiş, karşısındaki İmparator'a bakıyordu.

İmparator, Pei You'an'ınkilere tıpatıp benzeyen kılıç gibi

kaşlarını kaldırdı: "Ci'er neden Büyükbabasına öyle bakıyor?"

"Büyükbaba, sen kötü adam mısın?" diye sordu Ci'er kısık bir sesle.

İmparator şaşırdı, biraz düşündükten sonra gülerek cevap verdi: "Ci'er neden böyle bir soru sordu?"

"Benim babam iyi biridir. O gün annemle babamın konuşmasını gizlice duydum, babam Büyükbabamı sevmiyor galiba..."

İmparator, karşısındaki o saf gözlerin kendisine dikkatle baktığını görünce kahkahalara boğuldu; torununu küçük masanın üzerinden uzanıp kucağına aldı.

"Söyle bakalım Ci'er, sen Büyükbabanı seviyor musun?"

"Ci'er Büyükbabasını seviyor ama babam sevmiyor..."

İmparator, kucağındaki yüzü sıkıntılı çocuğa bakarak onu yavaşça daha sıkı sardı. Bir an daldıktan sonra konuştu: "Büyükbaban bu hayatta pek çok kişiye haksızlık etti, iyi bir adam değil. Ama Büyükbaban iyi bir imparator olmak için çok çabalayacak. Ci'er Büyükbabasını hep sevsin, olur mu?"

"Olur!" Ci'er başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

İmparator gülümsedi, elini uzatıp onun küçük başını okşadı.

Zhaoping döneminin altıncı yılı, bahar... Hetao bölgesini ele geçirmek isteyen kuzey barbarları, otuz yıl aradan sonra otuz bin süvari toplayarak büyük bir öfkeyle güneye hücum ettiler.

Longyu Valisi Pei Youan, Kuzey Seferi Başkomutanı olarak atandı; Yan, Yun, Ganzhou gibi on küsur eyaletin askeri idaresini üstlenerek ordunun başına geçti ve düşmanı karşılamak için kuzeye yürüdü.

Kuzey sınırında savaş ateşleri yeniden yükselirken, nisan ayında hanedan mensuplarından Prens Changle, kayıp olan Genç İmparator Xiao Yu'yu bulduğunu iddia etti. Xiao Lie'nin tahtı asıl sahibine devretmediği bahanesiyle kendi bölgesi olan Dongchang'da isyan başlattı. Gizlice Gengzhou'ya baskın yapıp yıllardır hapis tutulan eski veliaht prens Xiao Yintang'ı kurtardı. "Hakiki Hanedan Yolu" sloganıyla on bin kişilik bir ordu topladılar; Dongchang'ı yağmalayıp Jinan'ı ele geçirdiler. Başlangıçta çok güçlüydüler, tüm Shandong halkı korku içindeydi. Yarım yıl sonra, o yılın sonbaharında, Shandong'dan çıkmaya çalışırken Liu Jiushao'nun sert direnişiyle karşılaştılar.

Prens Changle ağır bir yenilgi aldı ve can havliyle Dongchang'daki Tangyi şehrine sığındı. Çok geçmeden şehir kuşatıldı.

Prens Changle son bir gayretle direnirken, kargaşadan faydalanan Xiao Yintang tarafından öldürüldü. Xiao Yintang sadece prensi değil, oğullarını, kardeşlerini ve "Genç İmparator" diye öne sürülen o sahte Xiao Yu'yu da katletti. On küsur kafayı Tangyi surlarına astı; başından beri isyan etme niyetinde olmadığını, Prens Changle tarafından zorla kaçırıldığını, şimdi ise bu hainleri öldürerek sadakatini kanıtladığını iddia etti. İmparator'dan af diliyordu.

Liu Jiushao bir yandan şehri kuşatmaya devam ederken, diğer yandan Xiao Yintang'ın af dilekçesini hızla başkente gönderdi.

O dilekçe sarayın Hünkâr Odası'na ulaştığında, imparator o günkü sabah toplantısını bitirmiş, Ci'er ile satranç oynuyordu.

Sabah toplantısında iki önemli haber tartışılmıştı.

Birincisi, kuzeydeki savaşın gidişatıydı. Barbarlarla yarım yıldır süren çatışmaların ardından, on beş gün önce Pei Youan ordusuyla Jianmen Geçidi dışında barbar süvarilerini bozguna uğratmıştı. Barbarlar kuzeybatıya kaçıyordu. Pei Youan, düşmanın toparlanmasına izin vermemek için zaferin peşini bırakmamış, tehlikeyi kökten kazımak için merkez karargâhlarına doğru takibe başlamıştı. Savaş kritik bir evreye girmişti.

İkinci haber ise Liu Jiushao'nun Prens Changle'yi, eski veliahtı ve sahte imparatoru köşeye sıkıştırdığıydı; artık her şey an meselesiydi.

İkisi de güzel haberlerdi. Sadece bakanlar değil, imparator da nadiren huzurluydu. Odasına dönüp birkaç fermanla ilgilendikten sonra Li Yuangui'ye Ci'er'i çağırmasını söyledi.

Ci'er, Cui Yinshui tarafından getirildi ve dede-torun satranca oturdular.

Bu yarım yıl içinde imparator Ci'er'i resmi törenle atalarına takdim etmemişti ama Jiafu ve Ci'er'in saraydan ayrılmasına da izin vermemişti. Bakanlar başta çocuğun veliaht ilan edileceğini sanmışlardı ama aylar geçmesine rağmen bir gelişme olmamıştı. İç ve dış karışıklıklar yüzünden kimse üstelememişti ama şimdi durum düzelince, veliahtlık meselesi yine gündeme gelmişti. Bazı bakanlar dolaylı yollardan nabız yoklamaya başlamışlardı ama imparator ne evet ne de hayır diyordu. Bakanlar da imparatorun otoritesinden korktukları için ileri gidemiyorlardı; mesele böylece sürüncemede kalmıştı.

Batı Bahçesi artık Ci'er'in yaşam alanıydı. Orada göller, kuğu evleri, kaplan barınakları ve pek çok nadir hayvan vardı. Ci'er, annesi Jiafu ile birlikte her sabah babasının tembihlediği derslerini ve idmanlarını hiç aksatmadan yapıyor; kalan vaktinde ya annesiyle oluyor ya oyun oynuyor ya da imparatorun yanına çağrılıyordu. İmparator yorgunluğunu atmak için sık sık Ci'er'i

satranca çağırırdı; çocuk neredeyse dört yaşına basmıştı.

Satranç oynarken imparator, babasının yıl sonuna kadar döneceğini söyledi. Ci'er'in gözleri parladı, sevinçten havalara uçtu. İmparator önce gülümseyerek sakalını sıvazladı ama sonra sanki bir şey hatırlamış gibi torununa bakarken bakışları ciddileşti. O sırada Li Yuangui içeri girdi, Liu Jiushao'dan gelen zafer haberini getirdi.

İmparator, Xiao Yintang'ın rakiplerini öldürdüğüne dair raporu hızla okudu ve soğuk bir sesle: "Beni aptal mı sanıyor? Zhang ailesi ve hain prens çoktan iş birliği yapmıştı. Önce babasını öldürdü, şimdi de isyancılarla bir oldu. Artık kaçacak yeri kalmadı," dedi.

"Majesteleri, Liu Efendi bir rapor daha gönderdi; eski veliahtın bizzat yazdığı gizli bir dilekçe..."

Li Yuangui, mühürlü gizli bir mektubu daha uzattı, çekinerek imparatora baktı.

İmparator mektuba bir göz attı, yüzü asıldı; bir süre sonra mektubu alıp açtı. İçindeki kağıdı tararken bir anda yüzü bembeyaz kesildi. Mektuba bakakaldı, aniden gözlerini yumdu ve "güm" diye bir sesle sedirden yere yığıldı.

Li Yuangui dehşet içinde hekim çağırdı. İmparatoru sedire taşıyıp müdahale etmeye çalıştılar ama imparatorun gözleri kapalıydı, tepki vermiyordu. Ci'er elinde satranç taşıyla dedesinin dönmesini beklerken bir anda kötüleştiğini görünce ağlayarak üzerine atıldı: "İmparator Dede!" Li Yuangui hemen Cui Yinshui'ye Ci'er'i götürmesini söyledi. İmparatorun elinde sıkıca tuttuğu o kağıdı fark etti; çekip aldı, hızlıca bir göz attı ve o da dehşete düştü. Mektubu hemen koynuna sakladı.

Oğlu imparator tarafından götürüldükten sonra Jiafu odasında dikiş dikiyordu. Çok geçmeden Cui Yinshui çocuğu geri getirdi. Ci'er gözyaşları içinde annesinin kucağına atıldı: "Anne, az önce dedemle satranç oynuyorduk, bir mektup okudu ve birden fenalaştı, yere düştü..."

Jiafu şaşırды, Cui Yinshui'ye sordu. İmparatorun isyanla ilgili bir haber aldığını ve bayıldığını öğrendi ama haberin ne

olduğunu o da bilmiyordu.

Jiafu oğlunu içeri götürüp sakinleştirdi. Kendisi de bir yere gidemediği için meraktan ölüyordu. Gece yarısına doğru Cui Yinshui geldi, Li Yuangui'nin onu çağırdığını söyledi.

Jiafu, Ci'er'i Cui Yinshui'ye emanet edip hemen imparatorun kaldığı Chenguang Sarayı'na gitti. İçeri girdiğinde imparatorun hâlâ ayılmadığını, yüzünün kağıt gibi solgun olduğunu gördü. Hekimler canla başla uğraşıyordu. Li Yuangui bir kenarda derin bir kederle duruyordu. Jiafu'yu görünce gözlerini sildi ve yan odaya geçmelerini işaret etti. Odadaki görevlileri uzaklaştırdıktan sonra Jiafu endişeyle sordu: "Majestelerine ne oldu? Asıl mesele nedir?"

Li Yuangui sessizce koynundan o mektubu çıkarıp uzattı.

Jiafu mektubu aldı.

Mektup isyancı Xiao Yintang'dan geliyordu. Şunları yazmıştı: İmparator için hainleri temizlediğini söylüyor ve iki şart koşuyordu.

Birincisi; veliahtlık makamı ona iade edilecek, imparator "Emekli İmparator" unvanıyla tahttan çekilecek ve kendisi başa geçecekti.

İkincisi; mektubun ulaştığı gün Jiafu derhal Dongchang'daki Tangyi şehrine gönderilecekti. On gün içinde onu orada görmezse, tüm dünyaya Pei Youan'ın asıl kimliğini açıklayacaktı: Herkes Pei Youan'ın, şimdiki imparator ile rahmetli İmparatoriçe Tianxi'nin yasak aşkından doğan oğlu olduğunu öğrenecekti.

Xiao Yintang bu sırrın kesin olduğunu, Dükalık Köşkü'nden Pei Xiuzhi'nin şu an elinde olduğunu söylüyordu. Pei Xiuzhi, Pei Youan'ın dükün öz oğlu olmadığını, otuz yıl önce dışarıdan getirilmiş bir evlatlık olduğunu kanıtlamıştı.

Xiao Yintang son olarak; eğer imparator bu şartları kabul ederse, tahta geçtiğinde Pei Youan'a iyi davranacağını ve canını bağışlayacağını söylüyordu.

Ancak tek bir şart bile kabul edilmezse, ömür boyu hapis yatmaktansa herkesi beraberinde yakmaya yemin ediyordu.

Jiafu mektubu okuyunca donakaldı.

Pei Xiuzhi iki ay önce bir davete gitmiş ve bir daha dönmemişti; gizemli bir şekilde kaybolmuştu. Hanımefendi Xin perişan olmuş, Pei Quan da durumu saraya bildirmişti. Bir dükün böyle aniden kaybolması üzerine tüm şehir aranmış ama izine rastlanmamıştı. Sonunda ümit kesilmişti.

Pei Xiuzhi'nin Xiao Yintang'ın eline düşeceği kimin aklına gelirdi?

"General Liu, Tangyi'nin tamamen kuşatıldığını, içeride yiyecek kalmadığını ve isyancıların en fazla on gün daha dayanabileceğini söylüyor. Majesteleri hâlâ baygın, ayrılmadı. Haber duyulursa ortalık karışır diye her şeyi gizli tutuyorum..."

Li Yuangui, Jiafu'ya bakarken sesi keder doluydu.

Jiafu, Xiao Yintang'ın onu neden istediğini biliyordu; hem rehin alıp Liu Jiushao'nun saldırısını durdurmak hem de ileride Pei Youan'a karşı koz olarak kullanmak istiyordu.

Ama Pei Youan'ın bu sırrını rahmetli babaannesi, dük, imparator, kocası ve kendisinden başka kimse bilmemeliydi.

Xiao Yintang bunu nasıl öğrenmişti? Yoksa İmparatoriçe Zhou vaktiyle bir şeylerden şüphelenip ona mı çıtlatmıştı?

Jiafu'nun zihni karmakarışık, elleri ayakları buz kesti.

Xiao Yintang veliahtlıktan bir gecede düşürülmüş, yıllarca hapis yatmıştı. Şimdi bir fırsat bulup isyan etmiş ama yine başarısız olmuştu. Eğer köşeye sıkışırsa her şeyi mahvetmesi işten bile değildi.

Jiafu, Pei Youan'ın bu sırrı ortaya çıkarsa neler olacağını hayal bile etmek istemiyordu.

"Hanımefendi, bu mesele çok mühim, en ufak bir hatayı kaldırmaz. Majesteleri hâlâ kendinde değil, bu yüzden inisiyatif alıp sizi çağırdım. Lütfen bir mektup yazın, durumu Pei Efendi'ye bildirelim; bu gece hemen bir ulak çıkaracağım!"

Jiafu zihnini toparladı, masaya oturdu ve hazırlanan kağıda alelacele bir mektup yazdı. Li Yuangui mektubu mühürledi ve güvendiği bir adamını çağırıp tembihledi; adam mektubu

koynuna koyup hemen yola çıktı.

"Li Efendi, mektup ne zaman ulaşır?"

Li Yuangui kaşlarını çatı: "En hızlı ulakla beş günde varır ama Pei Efendi barbarların peşinden çok uzaklara gittiye..."

Haber Pei Youan'a zamanında ulaşsa bile, o sınır dışındayken ve savaşın ortasındayken on gün içinde Tangyi'ye yetişmesi imkânsızdı.

Jiafu bir an gözlerini yumdu, sonra açtı: "Li Efendi, on gün içinde onun buraya gelmesi mümkün değil. Eski veliaht beni istiyorsa, giderim..."

"Hanımefendi, kendinizi tehlikeye nasıl atarsınız? Asla olmaz!"

"Gitmek zorundayım; kocam dönene kadar onu oyalamalıyım! Efendi siz de biliyorsunuz, bu sır sadece kocamı ve imparatoru değil, rahmetli imparatoriçeyi de ilgilendiriyor. Eski veliaht sadece tehdit ediyor olsa bile, bu riski göze alamayız!"

Jiafu'nun yüzü solgundu ama sesi son derece kararlıydı.

"Daha fazla konuşmayın, kararım kesin. Hazırlıkları yapın, bu gece yola çıkıyorum!"

Li Yuangui ona uzun uzun baktı, yavaşça önünde diz çöktü ve başını yere koydu: "Emriniz başım üstüne!"

—

Jiafu, Batı Bahçesi'ne geri döndüğünde sarayın kuzeydoğusundaki kulelerden gece yarısı davulu yükseliyordu.

Ci'er uykudaydı. Jiafu yatağın kenarına oturdu, oğlunun yüzünü uzun uzun seyretti. Sonra eğilip alına hafif bir öpücük kondurdu ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

Cui Yinshui olayın aslını bilmiyordu; sadece çok mühim bir şey olduğunu, hanımın saraydan ayrılacağını ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını anlamıştı. Küçük veliaht ona emanetti. Gözlerini silerek: "Hanımefendi müsterih olun, küçük efendiye gözüm gibi bakacağım," dedi.

Jiafu başını salladı, son bir kez uyuyan oğluna baktı, onun yüzünü zihnine kazıdı ve oradan ayrıldı.

Zhaoping döneminin altıncı yılı, ekim ayının sonu... Mektupta belirtilen o son günde, içinde gizemli bir kadının olduğu bir at arabası, binlerce askerin arasından geçip kuşatma altındaki Tangyi şehrinin batı kapısında durdu.

Xiao Yintang surların tepesinde duruyordu; Liu Jiushao'nun askerlerine bir ok menzili geri çekilmelerini emretti. Sonra hızla aşağı inip kapının açılmasını buyurdu.

Jiafu, başından aşağı her yerini örten bir pelerin kuşanmıştı, sadece yüzünün yarısı görünüyordu. Arabadan eğilerek indi ve orada durup gözlerini ileriye dikti.

Şehir kapısı açıldı, içeriden bir silüet hızla çıktı ve ona doğru yürüdü.

Yıllardır görmediği Xiao Yintang... Önceki hayatının son kabusundaki o adam, işte yine karşısındaydı.

Xiao Yintang arabanın yanında durdu, başını hafifçe kaldırdı. Sonbahar güneşi yüzüne vuruyordu; tüm haliyle histerik ve karanlık bir enerji yayıyordu. Gözlerini Jiafu'ya dikmişti, bakışları parlıyordu. Yavaşça dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Elini ona uzattı, arabadan inmesine yardım etmek istedi.

Jiafu elini geri çevirdi, arabanın kenarına tutunarak kendi indi ve şehir kapısına doğru yürümeye başladı.

Tangyi Şehri'ndeki manzara kan dondurucuydu. Şehirdeki askerlerin çoğu malikâne muhafızlarıydı; geri kalanı ise Zhang ailesinin topladığı paralı askerlerdi. Zhang Fengtong'un iki kardeşi şehirde sürekli dedikodu yayıyor, ordunun sınırda ağır bir yenilgi aldığını, devletin belinin büküldüğünü ve kendi destek kuvvetlerinin yolda olduğunu söylüyorlardı. Herkese şehri canları pahasına savunmalarını, eğer günün birinde sarayı ele geçirirlerse hepsine rütbe ve makam verileceğini, ancak destek gelmeden şehir düşerse hepsinin kılıçtan geçirileceğini ve mezarlarının bile olmayacağını aşıyorlardı.

Sokaklarda, önceki günlerdeki iç çatışmalarda ölen ve kimsenin kaldırmaya tenezzül etmediği asker cesetleri oraya buraya saçılmıştı. Bazıları çürümeye başlamıştı; duvar diplerine istiflenmiş, üzerlerine alelaide samanlar ya da yırtık hasırlar örtülmüştü. Askerler günlerdir karınlarını doyuramamış gibiydi; hepsinin gözleri kan çanağına dönmüştü, bakışlarında korku ve köşeye sıkışmış bir hayvanın çaresizliği vardı. Havada ağır bir kan ve irin kokusu asılıydı.

Changle Prensi'nin malikânesi artık Xiao Yintang tarafından ele geçirilmişti. Malikâne uçsuz bucaksızdı; ön bahçesi, arka bahçesi lüks içindeydi. Güzel cariyeler ellerini kavuşturmuş, emir bekliyordu. Kapının içi ve dışı sanki iki ayrı dünyaydı.

Ciafu içeri girer girmez, kapının yanında duran şık giyimli bir kadın gördü. Kadın öyle dik duruyordu ki, bu duruşu neredeyse kaskatı ve yapaydı.

Bu kadın Zhang Fengtong'du.

Birkaç yıl içinde görünüşü inanılmaz değişmişti. Ciafu'nun hafızasındaki o ay yüzlü, dolgun hatlı kadından eser kalmamıştı. Şimdi bir deri bir kemikti; yirmili yaşlarında olmasına rağmen orta yaşlı bir kadın gibi görünüyordu. Bakışlarındaki o eski ağırbaşlılık ve sükûnet yerini karanlık bir kine ve sivriliğe

bırakmıştı; bu değişim çıkık elmacık kemiklerinden ve donuk gözlerinden okunabiliyordu.

Gözlerini Ciafu'ya dikmişti; o içeri girdiğinden beri bakışlarını bir saniye bile ayırmamıştı. Birden gözbebekleri titredi ve bakışlarını Xiao Yintang'a çevirdi.

Xiao Yintang sanki onu hiç görmemiş gibi yanından geçip gitti. Ciafu'yu içeri buyur etti ve bir kapıyı açtı.

Ciafu yavaşça pelerinini çıkardı ve arkasından içeri giren Xiao Yintang'a döndü.

Xiao Yintang konuşmadı; bir süre onu süzdü. Gözlerinde garip bir ışık parladı, ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladı.

Ciafu geri adım atmadı, bakışlarını onunkilere dikti: "Xiao Yintang, yanılmıyorsam beni bu zamanda buraya çağırmanın tek sebebi, kocamı bana karşılık tehdit etmek. İsteddiğini elde etsen bile, baban tahtı sana devretse bile, kocamdan hâlâ korkuyorsun. Buraya geldim çünkü ölümden korkmuyorum. Canlı bir Ciafu ile ölü bir Ciafu'dan hangisinin senin için daha değerli olduğunu sen benden iyi biliyorsun."

Xiao Yintang onun önünde durdu, bir süre bakıştılar. Bakışları sertleşti: "Biliyordun da neden geldin? Babam ne diyor bu işe?"

"Hastalandı. Ben ayrılırken henüz ayrılmamıştı..."

Ciafu onun gözlerinin içine baktı: "Başkente olduğumu nereden biliyordun? Eğer on gün içinde gelmeseydim, gerçekten her şeyi yakıp yıkmaya niyetli miydin?"

"Sarayda olduğunu tahmin etmek zor değildi. Babam, doğum gününde bir çocuğu Meridyen Kapısı'na çıkardı; o çocuğun kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Şu sözde Kutsal Kadın'ın torunu..."

Alaycı bir kahkaha attı.

"Tahtı Pei Youan'ın oğluna bırakacak! O çocuk saraya girdiyse, senin de yakınlarda olduğun belliydi. Köşeye sıkıştırıldım, artık kaybedecek neyim kaldı? Ben asil bir veliahttım; babam o kadar taraflı davrandı ki... Hele o Pei Youan, bana en büyük zararı o verdi! O yüksek duvarların ardında hapis

kaldığım yıllarda, her gün kan ağladım, ölmekten beter oldum! Öyle sefilce bir ömür süreceğime, bugün her şeyi göze alıp kumarımı oynarım!"

"Ben gelmeseydim ve General Liu şehri ele geçirseydi, o haberi nasıl yayacaktın? Kim senin sözüne inanırdı?"

"Sana gerçeği söyleyeyim; babamın kolay kolay razı olmayacağını biliyordum. Bu şehri de daha fazla savunamayacağımı biliyorum. Bir laf ortaya attıysam, hazırlığımı da yapmışımdır. Bugün onuncu gündü. Adamlarımı çoktan ayarladım; eğer sen gelmeseydin ya da benim ölüm haberim yayılsaydı, birkaç gün içinde tüm hanedan üyelerine, prenlere bu haber ulaşacaktı!"

Heyecanı arttıkça yüzüne bir kırmızılık çöktü: "O prensler yıllardır topraklarını, yetkilerini kaybettiler; babam hepsini kapana kısırdı. Şimdi İmparator'un Tianxi'nin eski imparatoriçesiyle zina yaptığını, Pei Youan'ın aslında bir haramzade olduğunu öğrenseler sence ne yaparlar? Sahte bir Xiao Yu'nun ne önemi kalır? O zaman her köşeden bir sahte Xiao Yu fırlar! Babam o tahtta oturduğu sürece bu dünyaya huzur haram olur! Öldüğünde bile o eski imparatoriçeyle olan rezilliği tüm dünyanın diline düşecek! O zaman göreceğim Pei Youan'ın o gururlu yüzünü, nasıl yaşayacakmış!"

Deli gibi gülmeye başladı: "Ben ölsem de gam yemem! Babamı da Pei Youan'ı da ölmekten beter edeceğim! Öldüklerinde bile huzur bulamayacaklar!"

Ciafu buraya gelmeden önce, geçen hayatından tanıdığı kadarıyla Xiao Yintang'ın ne kadar saplantılı biri olduğunu biliyordu. O mektuptaki tehditlerin boş olmadığını sezmişti.

Ancak bu sözleri bizzat onun ağzından duyunca, yüreğindeki dehşeti dizginleyemedi.

Karşısındaki bu neredeyse çıldırmış adama baktı; sırtından aşağı soğuk terler boşalıyor, kalbi boğazında atıyordu.

"Xiao Yintang, sen bunları nereden biliyorsun? Senden başka kim biliyor?"

Xiao Yintang gülmeyi kesti, Ciafu'ya baktı. Dudaklarında

Ciafu'nun tüylerini diken diken eden o tuhaf, ürpertici gülümseme belirdi: "Afu, dürüst olmak gerekirse bugün buraya gelmen beni bile     rttı. A zımı mı arıyorsun? Beni hayal kırıklığına u ratıyorsun. Bilmiyorsun ama sen bu hayatta aslında benim, Xiao Yintang'ın kadını olmalıydın. Ben de bu dünyanın imparatoru olmalıydım. Ama madem geldin, artık geçmişi de meyeceğim..."

Ona  yle bir bakıyordu ki, bakışları bir anda inanılmaz bir  fektle doldu. Yumu acık bir sesle, "Afu," dedi, "bundan sonra Pei Youan'ı unut, huzurla yanımda kal, olur mu?"

Ciafu'nun tüyleri ürperdi. Bir anda her şeyi anladı.

Xiao Yintang ona "Afu" dediği andan itibaren o a ına hitap, ona önceki hayatını hatırlatmı tı.

Gözlerini koca koca açarak dehşet içinde bu adama baktı.

Demek o da kendisi gibiydi!

"Afu, bilmiyorsun ama geçen hayatta zaten benim kadınımdın. Bu hayatta eğer yeniden imparator olabilirsem, sen benim uçurum olacaksın. Sana verdiğim sözü tutaca ım; bu hayatta seni mutlaka imparatori em yapacağım, sana çok iyi bakaca ım..."

Elini Ciafu'ya doğru uzattı, yavaşça ona doğru yürümeye başladı.

Ciafu geri çekildi, duvarın dibine kadar geriledi. Kaçacak yeri kalmadı ında buz gibi bir sesle konuştu: "Xiao Yintang, geçen hayatta senin tarafından hapsedildim; ne bir unvanım vardı ne de gün yüzü gördüm. Sen  u anki gibi sınır savaşında ölüp gittin. Yaralanıp ölürken bile beni rahat bırakmadın, seninle birlikte g m lmemi istedin. Hadi gömülmeyi geçtim, son nefesimi nasıl verdiğimi biliyor musun? Henüz canlıyken tabuta  ivilendim!"

Xiao Yintang donakaldı, adımları kesildi. Gözlerindeki o sahte şefkat yerini deh ete bıraktı.

"   ırmana gerek yok. Sen  nceki hayatı hatırlıyorsan, ben de hatırlıyorum."

Uzun bir sessizlikten sonra Xiao Yintang sanki kendine

gelebildi, dişlerini sıktı: "O aşağılık kadın... Sana bunu nasıl yapar! Buradan kurtulduğumda senin intikamını alacağım, onu asla sağ bırakmayacağım! Sana ne yaptıysa bin beteriyle ödeyecek!"

Ciafu başını salladı: "Geçen hayattaki şeyler artık umurumda bile değil. Sadece şunu soracağım: Pei Youan sonunda Suye Şehri'nde öldüğünde, bu senin parmağın mıydı? O öldükten sonra tahta çıktın, ertesi yıl da şu anki gibi bir savaş çıktı. Onu kısıkanıyordun; o ölmüş olsa bile, sen imparator olsan bile, onun dehası senin gölgede kalıyordu. Bakanlarına ve tüm dünyaya ondan aşağı kalmadığını kanıtlamak için bizzat savaşa gittin ama gökler sana yardım etmedi; o savaşta can verdin. Bu senin ilahi adaletindi."

"Hâlâ hatırlıyorum; ölürken bile rüyalarında onun ruhundan korkuyordun. Geçen hayatta öyleydin, bu hayatta da görüyorum ki aynısın. Ben bir kadın olarak buraya tek başıma geldim, her şeyi göze aldım; en fazla ölürüm. Ama sen Xiao Yintang, bir erkek olarak bana iyi bakacağını söylüyorsun ama tehdit etmekten başka ne yaptın?"

Xiao Yintang'ın bakışlarında şaşkınlık ve eziklik karışımı bir ifade belirdi. Yüzü yavaş yavaş soğudu, tek kelime etmedi.

Bir süre Ciafu'ya baktıktan sonra sertçe konuştu: "Ben gerçek bir ejder soyuyum, o hiçbir zaman dengim olmadı. Bu hayatta beni yenmesi o kadar kolay değil!"

Sözünü bitirince odadan çıktı ve kapıyı üzerine kilitledi.

Hava kararmıştı. O gece Ciafu'ya hizmet etmesi için bir cariyeye geldi; Xiao Yintang bir daha görünmedi, Zhang Fengtong'dan da haber yoktu.

Aradan birkaç gün geçti. Ciafu o odaya hapsedilmişti; dışarıda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Bir gece yarısı, Ciafu yatağında giysileriyle uzanmış, gözleri kapalı düşüncelere dalmışken dışarıdan garip sesler duydu. Birileri bağırıp çağırıyordu; bu sessiz gecede sesler çok kulak tırmalayıcıydı.

Yataktan fırlayıp pencereye koştu. Çivili tahtaların arasındaki

boşluktan baktığında, malikâne kapısı tarafında devasa alevler gördü.

Ardı arkası kesilmeyen gürültüler yükseliyordu; sanki birileri zorla içeri girmeye çalışıyordu.

Ciafu etrafına bakındı, bir mumu söküp o bakır uçlu şamdanı eline aldı. Sapını kolunun içine gizledi. Tam saklamıştı ki kapıdan aceleci ayak sesleri geldi. Kilitli kapı, Xiao Yintang'ın tekmesiyle açıldı. Yüzü karanlıktı, birkaç adımda içeri girdi, köşeye sinmiş Ciafu'yu gördüğü gibi kolundan tutup arka bahçeye doğru sürüklemeye başladı.

Dışarıdaki ordu henüz içeri girmemişti ama şehir kendi içinde karışmıştı. Günlerdir yayılan bir söylentiye göre, devlet ordusu sınırda büyük bir zafer kazanmıştı ve buraya devasa bir birlik gönderiliyordu. Şehirdeki o "destek kuvveti" haberi tamamen uydurmaydı. Halk galeyana gelmişti; malikânedeki aç kalmış bir grup muhafız bu gece birleşip Zhang Fengtong'un bir kardeşini öldürmüştü. Malikâneye girmeye çalışıyorlardı, Zhang'ın diğer kardeşi ise kendi adamlarıyla direniyordu; durum kontrolden çıkmıştı.

Xiao Yintang tek kelime etmeden Ciafu'yu arka bahçeye sürükledi. Bir kapıdan geçip bir yapay kayalığın önüne geldiler. Kayayı var gücüyle ittiğinde arkasından gizli bir kapı çıktı. Xiao Yintang kapıyı itti ama açılmadı; başını eğip ay ışığında baktığında kapının kalın bir zincirle kilitlendiğini gördü.

Xiao Yintang öfkeyle kapıya tekmeler savurdu ama kapı çok sağlamdı. Belindeki uzun kılıcı çekip zincire vurmaya başladı; kılıç ve zincir her çarpıştığında karanlıkta kıvılcımlar çakıyordu.

"Veliaht Hazretleri, nereye gidiyorsunuz?"

Arkasından gelen o fısıltı gibi sesle irkildiler.

Ciafu arkasına baktığında, ağaçların gölgesinden bir silüetin ağır ağır çıktığını gördü. Ay ışığı kadının yüzüne vurduğunda, bunun Zhang Fengtong olduğu anlaşıldı.

Üzerinde hâlâ o şatafatlı saray giysileri vardı, başındaki anka kuşu tacı ay ışığında parlıyordu. Xiao Yintang'a bakarken yüzünde o tuhaf, çarpık gülümseme vardı; görünüşü dehşet

vericiydi.

Xiao Yintang ona bir bakış atıp zinciri kırmaya devam etti. Büyük bir gürültüyle elindeki kılıç ortadan ikiye ayrıldı.

"Bu gizli yoldan kaçıp günün birinde yeniden güçlenmeyi mi hayal ediyorsun? O zincir kara altından yapıldı, onu asla kıramazsın," dedi Zhang Fengtong gülümseyerek.

Xiao Yintang kükredi: "Demek senin işin, aşağılık kadın!"

Hızla dönüp Zhang Fengtong'un üzerine yürüdü, yakasına yapıştı.

"Anahtarı ver!"

Diye bağırdı. Birden, sanki biri sırtına ağır bir darbe indirmiş gibi kaskatı kesildi, beli yavaş yavaş büküldü.

Zhang Fengtong, az evvel onun karnına sapladığı hançeri geri çekti.

Xiao Yintang yere yığıldı, karnını tutarak acı içinde kıvrandı; Zhang Fengtong'a inanamaz gözlerle bakıyordu.

"Sen... aşağılık..."

Zhang Fengtong bir adım geri çekildi, yerdeki Xiao Yintang'a bakıp alayla güldü: "Veliaht Hazretleri, seninle evlendiğimden beri sana canımı verdim, bir kez olsun sana ihanet etmedim. Sen azledildiğinde gece gündüz seni düşündüm. Seni kurtarabilmek için kendi kızımı feda ettim, deli numarası yaptım, göz boyamak için kendi dışkıyı yedim! Saraydan çıktıktan sonra ailemi ikna ettim, gizlice senin için uğraştım ve sonunda seni kurtardım. Ama sen bana nasıl davrandın? Sırf o kadının saçma sapan sözleri yüzünden beni canlı canlı gömmeye kalktın, bir de onu imparatoriçe yapacağını söyledin! Ne kadar taş kalpliymişsin!"

Kıkır kıkır gülmeye başladı: "Sana gerçeği söyleyeyim; şehirdeki o söylentilerin hepsini ben yaydım! Madem beni öldürecektin, seni nasıl sağ bırakırım? Öleceksek hep beraber ölelim."

Sözünü bitirince Xiao Yintang'ı orada bırakıp elinde parlayan hançerle Ciafu'ya doğru yürümeye başladı.

Ciafu az evvelki vahşet karşısında donakalmıştı. Zhang

Fengtong'un bir hortlak gibi üzerine geldiğini görünce arkasını dönüp kaçtı. Az evvel geçtikleri kapıya vardığında, o kapının da Zhang Fengtong tarafından kilitlendiğini fark etti; artık kaçacak yeri yoktu.

Zhang Fengtong hemen arkasındaydı, hançeri havaya kaldırıp Ciafu'ya saplamak için atıldı.

Ciafu elindeki şamdanı sımsıkı tuttu, sivri ucunu öne çevirdi. Zhang Fengtong daha üzerine atılmadan kolunu savurdu; Zhang Fengtong hazırlıksız yakalanmıştı, acıyla bir çığlık attı. Şamdanın sivri ucu bileğini yarmıştı, kanlar boşanmaya başladı.

"Sürtük! Seni aşağılık sürtük! Seni öldürmeden durmayacağım!"

Zhang Fengtong yaralı elini tutarak çılgına döndü, başındaki tacı yamulmuştu ama inanılmaz bir hırsla hançeri sıkmaya devam ediyordu. Sendeleyerek Ciafu'nun peşinden geliyordu.

Ciafu dehşet içindeydi, bahçede köşe kapmaca oynuyordu. Sonunda karanlıktan faydalanıp yapay kayalıkların arasındaki bir oyuga saklandı.

"Sürtük! Çık dışarı!"

Zhang Fengtong aklını yitirmiş gibiydi; bir yandan küfürler savuruyor, bir yandan elindeki hançerle ağaçları ve taşları rastgele bıçaklıyordu. Metalin taşa çarpma sesleri yankılanıyordu.

Ciafu nefesini tuttu, kımıldamadı.

"Sürtük! Sürtük!"

Zhang Fengtong'un sesi yaklaşıyordu, iyice yakınına gelmişti. Ciafu tam yerinden fırlayıp kaçacakken birden kadının acı dolu çığlığını duydu.

Ciafu kayaların arasındaki çatlaktan baktığında, Xiao Yintang'ın bir şekilde yerden kalktığını gördü.

Zhang Fengtong'un arkasında duruyordu; elindeki kırık kılıcı kadının sırtından sokmuş, göğsünden çıkarmıştı.

Zhang Fengtong'un bedeni kaskatı kesildi, elindeki hançer yere düştü.

Ay ışığı kadının çarpılmış yüzünü aydınlatıyordu. Gözleri donuklaşmıştı, yavaşça arkasına döndü ve fısıldadı: "Veliaht... sen..."

Xiao Yintang'ın yüzü buz gibiydi, kırık kılıcı bir hamlede geri çekti. Zhang Fengtong ayaklarının dibine yığıldı, bir süre çırpındıktan sonra hareketsiz kaldı. Bir eli hâlâ kocasının bileğini sıkıca tutuyordu.

Xiao Yintang iğrenerek bacağını çekti, cesedi kenara itti. Ardından giysisinden bir parça yırtıp karnındaki yarayı bağladı. Etrafına bakındı: "Afu, neredesin? Çık ortaya, seni buradan götüreceğim."

Dışarıdan yeniden çatışma sesleri yükseldi, alevler göğşe ulaşıyordu; malikânenin yarısı yanmaya başlamıştı.

"Afu! Kaçamazsın! Eğer şimdi çıkmazsan, seni bulduğumda hiç iyi olmayacak..."

Seslenmeye devam ediyordu, ayak sesleri yaklaşıyordu. Ciafu o oyukta büzüştükçe büzüştü, nefes bile almaya korkuyordu.

Ayak sesleri tam yanından geçti. Ciafu tam rahatlayacakken birden ensesinde soğuk bir ürperti hissetti. Arkasından bir ses yükseldi: "Çık bakalım."

Ciafu yavaşça başını çevirdi. Xiao Yintang hemen arkasında duruyordu; ay ışığında gözleri karanlık ve tehditkâr bir şekilde ona bakıyordu.

Tam o sırada kapının dışından aceleci ayak sesleri geldi ve Liu Jiushao'nun sesi yankılandı: "Eski Veliaht, burası kuşatıldı! Teslim olursan belki canını bağışlarlar!"

Xiao Yintang olduğu yerde durdu. Kapıdaki meşale ışıklarına bir an baktıktan sonra Ciafu'yu saklandığı yerden çekip çıkardı, kolunun altına kısırtıp bağdı: "Liu Jiushao, sen de kimsin ki benimle konuşuyorsun? Ben Veliahtım! Git İmparator'u çağır! Eğer bizzat gelirse ne yaparsa yapsın razıyım! Yoksa, iki gün önce şehre giren o kadının kim olduğunu biliyor musun? Şu an elimde, onunla beraber ölmek benim için şereftir!"

Kapı büyük gürültülerle kırıldı. Meşale ışıkları altında, Ciafu kapının önünde bir silüet gördü. Zırhlar içinde, vakur ve sert bir

duruşu vardı; gözleri doğrudan Ciafu'ya dikilmişti.

O an Ciafu'nun kalbi deli gibi çarpmaya başladı, gözleri doldu, yaşlar süzölmeye başladı.

Xiao Yintang on günlük mühlet vermişti, mektubundaki sözler zaten aklını yitirdiğini gösteriyordu. Geçen hayatta onun yanında yıllarını geçiren Ciafu, huyunu çok iyi biliyordu. Onu kışkırtmamak için tek başına gelmişti; amacı sadece onu oyalamaktı.

Buraya gelirken geri dönmemeyi bile göze almıştı.

Geçen hayattaki Pei Youan, ömrünün son anında o ilacın zehirli olduğunu bile bile gülümseyerek ölüme gitmişti. Soyuyla ilgili o düğümün onun için ne kadar büyük bir utanç ve keder olduğunu Ciafu'dan başka kimse bilemezdi. Buraya gelmeye karar verdiğinde, bu sırrın ortaya çıkmasının yaratacağı karışıklıktan ziyade, onun insanlar arasında bir dedikodu malzemesi haline gelmesine dayanamamıştı.

Buna zerre kadar tahammülü yoktu. Gücü ne kadar az olursa olsun, ölümü pahasına bile olsa onu korumak istemişti.

"Pei Youan!"

Xiao Yintang'ın sesi titredi.

Pei Youan bakışlarını Ciafu'dan çekip onun yüzüne dikti. Bakışları çok derindi. Bir el hareketiyle askerleri geri çekti, Liu Jiushao da uzaklaştı. Kapıda sadece o kalmıştı.

İki adam, o kapı eşiğinde karşı karşıya duruyordu.

"Xiao Yintang, eğer birazcık erkekliğin varsa, onu bırak!"

Dedi ve elindeki uzun kılıcı aralarındaki yere fırlattı. Zırhını da çıkarıp bir kenara attı.

Ay ışığı gökyüzünden süzölürken, yerde Pei Youan'ın dimdik ve zayıf silüeti uzanıyordu.

Xiao Yintang göğsünü dikleştirdi, başını kaldırdı. Bir süre ona baktıktan sonra bir kahkaha attı; kahkahası giderek büyüdü, gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü: "Pei Youan! Benim Afu'mu aldın, tahtımı aldın, şimdi de canımı mı almaya geldin? Seni aşşğılık haramzade! Neyine güvenip benimle yarışyorsun?"

İyi ki geldin! Seninle benim aramdaki bu hesap bugün kapanacak!"

Gözleri vahşice parlıyordu. Ciafu'yu kenara itip Pei Youan'a doğru yürüdü. Adımları önce ağırdı, sonra hızlandı. Yerden kılıcı kapmak için atıldı; Pei Youan hızla gelip kılıcı tekmeledi. Kılıç kınından fırladı, Xiao Yintang havada yakalayıp silahı ele geçirdi.

Kılıç elindeydi artık; parlayan çelikle Pei Youan'a hamle yaptı.

"Fu'er, uzaklaş!"

Diye bağırdı Pei Youan. Yerden o kara altın kınını alıp kılıcı durdurdu. Kılıç darbesiyle kın ortadan ikiye ayrıldı.

Ciafu gözyaşlarını silip yerden kalktı. Ölü Zhang Fengtong'un yanına koşup yerdeki hançeri kaptı. Geri dönüp bağırdı ve hançeri silahsız olan Pei Youan'a doğru fırlattı.

Tam o sırada, bir yıldırım hızıyla parlayan kılıç ucu Pei Youan'ın kolunu çizip geçti.

Pei Youan durmadı, diğer koluyla havada hançeri yakaladı.

Ciafu bir kayanın arkasında durmuş, ay ışığında birbirine giren o iki silüete bakıyordu. Ellerini kayaya öyle sıkı bastırmıştı ki nefes alamıyordu.

Bir karış uzun, bir karış güçlüydü; kılıç sahibi olduğu için Xiao Yintang avantajlıydı.

Kılıcı her savurduğunda darbesi keskin ve öldürücüydü. En ufak bir hatada rakibini yere serebilirdi. Pei Youan onlarca ölümcül hamleden sıyrıldı, yavaş yavaş duvara kadar geriledi; artık kaçacak yeri yoktu.

"Pei Youan, geçen hayatta da bana yenilmiştin, benim elimde ölmüştün. Bu hayatta da aynısı olacak!"

"Öl bakalım!"

Diye haykırdı ve kılıcı Pei Youan'ın üzerine indirdi.

Pei Youan kaçmadı, aksine üzerine atıldı. Kılıcın ucu sol omzuna saplanırken, Xiao Yintang'ın gözlerindeki o zafer ifadesi henüz yerleşmeden, Pei Youan bir ters hamle yaptı. Bir şimşek hızıyla parlayan hançer, Xiao Yintang'ın gırtlığına dayanmıştı.

Ölümün soğuk nefesi bir anda yüzüne çarptı.

Xiao Yintang donakaldı, gözlerini Pei Youan'a dikti. Yüzleri birbirine çok yakındı.

"Gücün yetiyorsa öldür beni!"

Diye hırıldadı, alnındaki damarlar çatlayacak gibiydi.

Pei Youan bir süre ona baktı, tek kelime etmedi. Hançeri biraz daha bastırıp boynunda bir çizik açtı; tam o atan damarın üzerindeydi.

O sırada dışarıdan ayak sesleri geldi. Liu Jiushao bir tahtirevanın eşliğinde içeri girdi. Li Yugui perdeleri araladı ve içinden bir silüet çıktı.

Üzerinde sade giysiler, ayaklarında bez pabuçlar vardı. Gözlerini karşıya dikmiş, ağır ağır içeri giriyordu.

Xiao Lie gelmişti!

Pei Youan arkasına baktı, gözleri karanlıktı. Uzun bir süre sonra hançeri yavaşça indirdi ve yere fırlattı. Omzundaki kılıcı çekip çıkardı, sendeleyerek Ciafu'ya doğru yürümeye başladı.

Ciafu kayaların arkasından fırlayıp ona sarıldı. Ancak onun tüm ağırlığıyla üzerine yığıldığını hissetti; Pei Youan yere yığılmıştı.

—

Sanki çok uzun bir uykudan uyanmış gibi, Pei Youan gözlerini açtığında bir yatakta yattığını fark etti. Yaraları sarılmıştı, dışarı karanlıktı. Odada bir mum yanıyordu, Ciafu yatağın kenarında öylece uyuyakalmıştı.

Yorgun yüzünde hâlâ gözyaşı izleri vardı.

Bir süre onu izledi, yavaşça doğrulmaya çalıştı. Tam kılmıdamıştı ki Ciafu'nun kirpikleri titredi ve hemen uyandı. Doğrulup gözlerini açtığında onun bakışlarıyla karşılaştı ve öylece kaldı.

Birbirlerine uzun uzun baktılar.

Ciafu'nun o mektubu sınıra ulaştığında, Pei Youan barbarların peşindeydi ve mektup eline geç ulaşmıştı. On gün önce barbar

ordusunu bozguna uğrattıp prenslerini esir aldığında hem o mektubu hem de Li Yugui'nin gönderdiği ikinci haberi almıştı. Haberde Xiao Yintang'ın on günlük mühlet verdiği ve aklını kaçırdığı, Ciafu'nun ise onu durdurmak için Tangyi'ye gittiği yazıyordu. İmparator ise üç gün sonra ayılabilmiş ve hasta haliyle yola çıkmıştı.

Pei Youan'ın o anki öfkesi ve korkusu tarif edilemezdi. Her şeyi bırakıp gece gündüz demeden at sürmüş, yollarda kaç at çatlatmıştı. Günlerdir gözünü kırpmamıştı ve nihayet yettiğinde tüm gücü tükenmişti. Ciafu'ya sarıldığı an o gerginlik boşalmış ve bedeni iflas etmişti.

Tam bir gün bir gece uyumuştı. Şimdi uyandığında ertesi günün gece yarısıydı; Ciafu bir an bile yanından ayrılmamıştı.

Ciafu'nun gözleri doldu, fısıldadı: "Ağabey, iyi misin? Tabip çok yorgun olduğunu söyledi..."

Pei Youan birden kolunu uzatıp onu göğsüne çekti, sımsıkı sarıldı.

"Fu'er, Xiao Yintang geçen hayatta benim onun elinde öldüğümü söyledi. Ne demek istediğini bilmiyorum ama şunu biliyorum; eğer sen olmasaydın, şu an nerede olurum ben de bilmiyorum. Eskiden o genç hükümdar meselesi yüzünden sana bir mektup bırakmıştım. Sonra sen peşimden sınıra gelmiştin, mektubu okumamı istemiştin ama ben okumamıştım. O mektuptaki her kelime kalbimden geliyordu. Orada yazmıştım; o gece Chenjiang'daki o handa, bana doğru koştuğun an, benim hayatımdaki tüm huzurun başlangıcıydı."

"Benim için, binlerce kişinin beni suçlaması, milyonlarca kişinin benden nefret etmesi önemli değil; yeter ki sana bir zarar gelmesin."

"Sözlerimi unutma, olur mu?"

Ciafu'yu bıraktı, gözlerinin içine bakarak her kelimeye bastırdı.

Ciafu uzun süre ona baktı ve yavaşça başını salladı.

Pei Youan onu yastığa yatırdı, derin bir iç çekti: "Benim saf Fu'er'im, uyu artık, iyiyim ben..."

Ciafu bir hıçkırıkla yüzünü onun göğsüne gömdü, beline sımsıkı sarıldı.

Pei Youan bir süre ona sarıldıktan sonra yüzünü kaldırdı, gözyaşlarını öperek kuruladı. Dudakları yavaşça aşağı süzüldü ve onu derin bir öpücüğe boğdu.

Changle Prensi'nin malikânesindeki o gizli hücrede, loş bir ışık altında Xiao Yintang saçları darmadağınık, elleri zincirli bir halde deliler gibi dönüp duruyordu. Kükrüyor, bağırıyor, bedeniyle demir kapıya vuruyordu. Gürültüler yankılanıyordu. Sonunda gücü tükendiğinde yere yığıldı, nefes nefese kalmıştı. O sırada demir kapı açıldı ve kapıda bir gölge belirdi.

Xiao Yintang yavaşça başını kaldırdı, pelerinli silüete baktı. Vücudu titremeye başladı, birden dizlerinin üzerine çöktü.

"Baba, affet beni, hata ettim—"

Gözyaşları içinde başını yerlere vurdu.

Xiao Lie kımıldamadan ona bakıyordu. Uzun bir süre sonra konuştu: "Yintang, sen önce beni öldürmeye kalktın, babalık hatırına canını bağışladım. Ama sen uslanmadın, dışarıdakilerle iş birliği yapıp isyan çıkardın. Hadi o da neyse, ama bugün yaptığın..."

Sesi titredi, sustu.

Xiao Yintang başını yerden kaldırdı: "Sen bana nasihat veriyorsun ama kendinin ne kadar taraflı olduğunu söylemiyorsun! Pei Youan senin oğlun da ben değil miyim? Her şeyi onun için yapıyorsun, en iyisini ona veriyorsun! Zhen Hanım'ı önce ben istedim, sen de kabul etmiştin ama Pei Youan bir laf edince hemen vazgeçtin! Bu kadar ayrımcılık yaparken beni nasıl oğlun olarak görürsün?"

Xiao Lie soğuk bir sesle, "Akla karayı karıştırıyorsun, hakla batılı ayıramıyorsun," dedi. "Açgözlülüğün sonu budur! Tahta çıktığımda seni veliaht yaptım, daha ne yapmalıydım? Eğer edebinle otursaydın seni azleder miydin? Seni Gengzhou'ya gönderdim ki pişman olasın ama sen uslanmadın, şimdi de bu günahı işledin. Kendi sonunu kendin hazırladın, gökler ne

yapsın?"

Xiao Yintang gözlerini babasına dikti: "Baba, gerçekten ölmemi mi istiyorsun?"

Xiao Lie gözlerini yumdu.

Xiao Yintang'ın gözleri doldu, dizlerinin üzerinde ona doğru yaklaştı ve aniden bağırdı: "Baba! Ben imparatorluk ailesinde doğdum, ben zaten imparatorum! Kabul etmiyorum, kabul etmiyorum—"

Yerden fırladı, ellerindeki zinciri havaya kaldırıp Xiao Lie'nin üzerine atıldı. Zincir tam boğazına dolanacakken Li Yugui arkadan fırladı ve bir bıçak darbesi Xiao Yintang'ın göğsüne saplandı.

O devasa gövde sessizce yere yığıldı. Bir süre titredikten sonra durdu. Ağzından kanlar süzüldü, gözleri açık kaldı.

Li Yugui hemen İmparator'un önünde diz çöktü.

Xiao Lie uzun süre gözlerini açmadı. Açtığına bakışları çok kederliydi. Yerdeki cesede bakmadan arkasını döndü, ağır adımlarla yürüdü. İki adım sonra durdu ve vücudu yana doğru kayarak demir kapıya yaslandı.

—

Aylardır süren Changle Prensi isyanı nihayet bastırılmıştı.

İmparator başkentten ayrılırken Tabip Hu da yanındaydı. Tabibin tavsiyesiyle imparatorluk kafilesi birkaç gün Tangyi'de gizlice dinlendi. Yarın başkente dönülecekti.

Akşamüstü Ciafu ilacı içeri götürdü ve bir görevliyle beraber İmparator'a içirdi. Li Yugui sevinçli bir ifadeyle içeri girdi, eğilerek fısıldadı: "Hünkarım, az evvel haber geldi; Zhang kardeşlerin ağzından o eski veliahdın dışarıdaki adamlarının yerini öğrendik. Hepsi yakalandı, tek bir kaçak bile kalmadı. Diğer prenslerin malikâneleri de sıkı gözetim altında, her şey yolunda."

Li Yugui sözünü bitirince Ciafu'ya minnetle baktı ve kenara çekildi.

İmparator sanki uykuya dalmıştı.

Ciafu haberi duyunca gözlerini yumdu, derin bir nefes aldı. Sessizce çıkmak üzereyken İmparator'un sesini duydu: "Zhen Hanım."

Ciafu durdu.

İmparator gözlerini açtı, pencereden giren altın sarısı gün batımına baktı. Sesi kısıktı: "Sen ve Youan benimle gelmek zorunda değilsiniz. Ona söyle; Xiao Yu yıllardır Altın Ejder Adası'nda tutuluyor. Gitmek isterse her an gidebilir."

İmparator sözünü bitirip yeniden gözlerini yumdu.

Ciafu yavaşça diz çöktü ve İmparator'a hürmetle secde etti.

Sarayın koyduğu deniz yasağının üzerinden altı yedi yıl gibi bir zaman geçip gitmişti. Geçmişte deniz sayesinde zenginleşen bu kadim Quanzhou şehri, şimdi yine deniz yüzünden tamamen çöküşe geçmişti. Deniz Ticareti İdaresi'nin o sıkı sıkıya kapalı iki devasa kapısının boyaları dökülmüş, demir kilitleri paslanmıştı. Limanda demirli eski gemiler rüzgâra ve yağmura dayanamamış, gündün güne çürümeye yüz tutmuştu.

İlk yıllardaki o umutlu bekleyiş, yerini derin bir umutsuzluğa bırakmış; artık kimse deniz yasağının kalkacağından söz etmez olmuştu. Şehrin nüfusu hızla erimişti. Bu yıllar zarfında, nesillerdir burada yaşayan eski Quanzhou halkı dışında herkes geçim derdiyle şehri terk etmişti. Sokaklar ve caddeler, o eski şaşaalı deniz ticareti günlerinin kalabalığından tamamen yoksun kalmıştı.

Bahar gitmiş güz gelmiş, mercan çiçekleri açmış, mercan çiçekleri solmuş; yıllar birbirini kovalamış, devran dönüp durmuştu.

Kadim şehrin çöküşüyle birlikte, bir zamanlar gücünün zirvesinde olan Zhen ailesi de sessizliğe gömülmüştü.

Eskiden Zhen ailesi denilince, Quanzhou'nun en zenginleri oldukları söylenirdi. Kızları bizzat İmparator'un sarayından altın gibi bir damat bulmuş, ailenin yaşlı hanımı bile saraydan onur unvanı almıştı. Ailenin bu ihtişamını kim kıskanmazdı ki? Quanzhou halkı, Zhen ailesinin tersanesinden gökten inen bir mucize gibi çıkan o devasa gemiyi ve insanların davullar çalarak onu nasıl coşkuyla uğurladığını hâlâ hatırlıyordu. O zamanlar bu görkem tüm şehri sarsmıştı; eski Quanzhou halkı o günleri anlatırken anıları hâlâ taptazeydi.

Ne ironiktir ki, o gün yaşananlar sanki Zhen ailesinin ihtişamının zirvesi olmuş ve o günden sonra her şey bıçak gibi kesilmişti.

Bir dönem, tüm Quanzhou'da Zhen ailesinin damadının İmparator'u öfkelen dirip sınır ötesine sürgün edildiği dedikodusu dolaşmıştı. İşte tam da o günlerden sonra Zhen ailesinin kapısı ıssızlaşmış, kapılarında gidip gelen resmi görevlilerin tahtirevanları görünmez olmuştu. Son iki yıl içinde, Pei soyadlı o damadın saray tarafından yeniden göreve çağrıldığına dair söylentiler yayılmaya başlasa da, rütbesi başkentteki o eski görkemli günlerinin yanından bile geçemiyordu. Sınır ötesindeki o çorak topraklarda, kuzeyli barbarlara karşı sınır beklemesi gerekiyordu ve Zhen ailesinin kızı da onun peşinden gitmişti. İnsanlar bir süre buna hayıflanmış, sonra bu da unutulup gitmiş, yavaş yavaş kimse onlardan bahsetmez olmuştu.

Ancak Zhen ailesi bu yıllar boyunca birkaç kez itibarın zirvesini ve dibini görmüş; yerel yetkililerin onlara yaranmak için kapılarını aşındırdığı o şaşıaalı günleri de, kapılarından kuş uçmaz kervan geçmezken tanıdıkların yolda karşılaştıklarında vebalıymışlar gibi yollarını değıştirdiğı o ikiyüzlülüğü de tecrübe etmişti. Bu iniş çıkışlar arasında, kendi özlerini korumayı başarmışlardı. Evdeki ve tersanedeki artık ihtiyaç duyulmayan hizmetkârları ve işçileri dağıtmışlar, kapılarını sıkıca kapatıp kendi içlerine çekilmişlerdi. Yıllarca o büyük kapı bir daha açılmamış, aile üyeleri hep yan kapıyı kullanmıştı. Yaşlı hanım artık iyice yaşlanıp elden ayaktan düştüğü için evin idaresi Meng Hanım'a kalmıştı. Dul bir kadın olmasına ve aslında yumuşak huylu bir yapıya sahip olmasına rağmen, evi son derece iyi çekip çeviriyordu. Dışarıdaki tarlalarla Zhang Da ilgileniyor, evin iç işlerinde gelini ona yardım ediyordu. Oğlu pek becerikli olmasa ve ara sıra saçmalasa da son derece hayırlı bir evlattı; üstelik bu yıllar içinde hem bir kızı hem de bir oğlu olmuştu. Daha da takdire şayan olanı, yıllar önce tersanede çalışan o dul ve yetimlerin hâlâ Zhen ailesinin himayesinde olmasıydı. Bu konu açıldığında, eski Quanzhou halkı başparmaklarını kaldırıp Zhen ailesinin bu vefalı tutumunu övmeden edemezdi.

O gün öğleden sonra, Fujian eyaleti yönünden gelen hızlı bir atlı, sarı topraklı ana yol üzerinden dörtnala Quanzhou şehir kapılarına doğru yaklaştı.

Gelen kişi Fujian Eyalet Konağı'nın ulağıydı. Şehir kapısından içeri girer girmez, bir yandan valilik binasına doğru atını surerken bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu: "Saraydan emir var, deniz yasağı kalktı! Saraydan emir var, deniz yasağı kalktı!"

Sanki durgun bir suya taş atılmış gibiydi; yoldan geçenler oldukları yerde kalakaldı. Tezgâhın arkasında uyuklayan kumaőçı dkkânının sahibi dışarı fırladı; kapı önünde güneşte ayakkabı tabanı diken kadınlar ayağa fırladı; çember eviren kk ocuk çemberini elinden düőürdü; eşek arabaları çarpıőtıđı için kavgaya tutuőmak üzere olan iki arabacı bile durup kaldı.

Herkes, tozu dumana katarak uzaklaşan o ulağın arkasından gözlerini kocaman açmış, inanamayan bakışlarla bakakalmıőtı.

Yavaş yavaş, giderek daha fazla insan evlerinden dışarı fırladı. O haberi birbirlerine fııldıyorlar, yüzlerinde tarıfsız bir sevinç ve inanamamazlık birbirine karışıyordu. Birileri ulağın peşinden koşmaya başladı. Kulaktan kulağa yayılan bu haberle kısa sürede tüm şehir ayağa kalktı. İnsanlar ellerindeki iőı gücü bırakıp valilik binasına doğru akın etti; kapıda toplanıp boyunlarını uzatarak kesin haberi beklemeye koyuldular.

Akşamüstü, üzerinde valiliğin kıpkırmızı mührünü taşıyan resmi duyuru, valilik binasının önündeki rüzgârlık köşke asıldı. Zabıtalalar davullar çalarak sokaklarda devriye atıyor, bir yandan da resmi duyuruyu yüksek sesle okuyorlardı. Deniz Ticareti İdaresi'nin yıllardır kapalı olan o büyük kapısı, böceklerin kemirdiği menteőelerin gıcirtıları eşliğinde o gece açıldı. Hava daha kararmadan, sarayın yakın zamanda Deniz Ticareti İdaresi'ni yeniden faaliyete geçireceği ve Quanzhou dâhil güneydoğudaki tüm limanların denizaşırı ticarete açılacağı haberi tüm şehre yayılmıştı.

İnsanların yüzünde gller açıyor, davullar alınıyor, herkes sokaklara dökülüyordu. şehrin güneydoğusundaki gece göğüne aniden ıslık çalarak bir havai fıőek fırladı ve yarı yolda patlayarak rengârenk bir iek gibi açtı. Kim bilir hangi aile, yılbaşı için sakladığı havai fıőekleri erkenden ateőlemiőtı. Ardından, giderek artan havai fıőekler gece göğüne yükselerek,

yıllardır ıssızlığa terk edilmiş o limanı aydınlattı.

O gece tüm Quanzhou şehri kaynıyor, adeta bir sevinç denizinde yüzüyordu. Şehir kapıları bile istisnai olarak açık bırakılmıştı; zira pek çok insan sabırsızlanıyor, ellerinde fenerlerle deniz kenarına koşup yıllardır boş yatan irili ufaklı gemilerini kontrol etmek istiyordu. Valilik de halkın bu coşkusuna ayak uydurmuş, kapıları bütün gece açık tutmuştu.

Zhen ailesinin konağı da ıslıl ıslıldı. Meng Hanım, müjdeyi vermek için bizzat yaşlı hanımın odasına koştu.

Yaşlı hanımın artık kulakları ağır işitiyor, gözleri zor görüyordu ama akli hâlâ zehir gibiydi. Haberi duyunca bastonuna tutunarak yavaşça pencere kenarına yürüdü, uzaklardaki gece göğünde patlayan havai fişeklere bakarak mırıldandı: "Devran dönüyor mu yoksa? İyi haber... İyi haber..."

Zhen Yaoting, Zhang Da'ya iki hizmetkârı çağırıp havai fişek ve çatapat çıkarttırdı. Kendisi de artık beş yaşına gelmiş olan ikiz çocuklarını —oğlunun süt adı Ping, kızıninki ise Xi idi— yanına alarak yıllardır kapalı duran o büyük kapıyı açtırdı. Uzaklarda, sınır boylarında olan halaları ve eniştelерinin sağlığı ve mutluluğu için havai fişekleri ateşlediler. İki çocuk kulaklarını tıkayıp babalarının arkasına saklanmış, bir yandan korkarken bir yandan da kıkır kıkır gülüyorlardı. Yerdeki tüm çatapatlar patladıktan sonra, çocuklarını alıp neşe içinde içeri döndü.

Gece ilerledikçe sokak başlarındaki kalabalıklar yavaş yavaş dağılsa da şehirdeki ışıklar sönmek bilmedi. Pek çok evde babalar oğullarıyla, ağabeyler kardeşleriyle, eski ortaklar birbirleriyle lambanın ışığında toplanmış, liman açıldıktan sonra yapacakları işlerin planlarını kurmaya başlamıştı. Zhen ailesi de onlardan farksızdı. Zhang Da, şu an şehirde bulunan eski adamlarını o gece hemen çağırılmıştı. Patronları Zhen Yaoting de dâhil olmak üzere ondan fazla kişi kare bir masanın etrafında toplanmış, gaz lambasının ışığında iş konuşuyordu; hepsinin yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı.

Yuzhu ve aşçı kadın biraz gece atıştırmalığı hazırlayıp dışarı çıkardılar; aşçı kadına bunları içeri götürmesini söyleyen Yuzhu

tam odasına dönecekti ki dışarıdan bir bağırış koptu: "Hanımım! Genç Efendi! Genç Hanım! Damat Bey ve Küçük Hanım döndü!"

Meng Hanım ayakkabılarını bile doğru dürüst giymeye fırsat bulamadan oğlu ve gelinini peşine takıp dışarı fırladı. Zhang Da elinde fenerle onları takip etti. İkinci kapıya vardıklarında, karşıdan sivil kıyafetler içinde iki kişinin geldiğini gördüler. Otuzlarına yaklaşan adamın başında hasır bir şapka, üzerinde siyah bir pelerin vardı; şapkanın altındaki yüzü ince, kaşları zarif, gözleri ise derin ve manalıydı. Yanındaki yirmili yaşlarının başındaki kadın ise gümüş rengi sansar kürkünden, kapüşonlu bir Zhaojun pelerini giymişti. Bu gelenler, yıllardır görmedikleri Pei You'an ve Jiafu çiftinden başkası değildi.

Jiafu "Anne!" diye seslenerek koşup yanlarına geldi.

"A-Fu!"

Meng Hanım hâlâ rüyada gibiydi, gözlerine inanamıyordu; yıllardır ayrı düştüğü kızı aniden çıkagelmiş, gözlerinin önünde duruyordu.

Kızına sımsıkı sarıldı, gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bu gözyaşlarının çoğu sevinçtendi ama içinde biraz da hasretin burukluğu vardı. Anne kız ağlaşarak sarılırken Yuzhu'nun da gözleri dolmuş, Pei You'an'ı selamlamaya gitmişti. Yanlarında duran Zhen Yaoting alçak sesle birkaç teselli sözü söyleyince Meng Hanım kendine geldi. Pei You'an'ın onu selamlamaya geldiğini görünce aceleyle gözyaşlarını sildi, Jiafu'yu bırakıp ona doğru adım attı ve sevinçle konuştu: "Döndünüz ya, ne mutlu! Döndünüz ya! Tam da bugün valilikten haber geldi, saray deniz yasağını kaldırmış. Sizin de bu gece dönmenizle çifte bayram yaşıyoruz, hadi hemen içeri geçin!"

Pei You'an ve Jiafu içeri geçip hasret giderdikten sonra yaşlı hanımı görmeye gittiler. O gece Jiafu, tıpkı evlenmeden önceki o gece olduğu gibi annesinin yanından ayrılmadı; anne kız aynı yatağı paylaşıp diz dize oturdular. Konuşacakları bitmiyor, duyguları kelimelere sığmıyordu; kâh ağlayıp kâh gülerек gecenin yarısını ettiler. Sonunda Meng Hanım kızını odasına gönderdi.

Pei You'an hâlâ lambanın ışığında oturuyordu. Elinde bir kitap vardı ama bakışları donuktu, sayfaları uzun süredir çevirmemişti. Kapının dışından gelen ayak seslerini duyunca elindeki kitabı bıraktı, kalkıp kapıyı açtı ve Jiafu'yu içeri aldı.

Karı koca baş başa yattılar. Jiafu bir süre gözlerini kapalı tuttu, sonra kollarını yavaşça onun beline dolayarak sıkıca sarıldı ve fısıldadı: "Büyük Kuzen, biraz korkuyorum..."

Yarın sabah erkenden Altın Ejder Adası'na gideceklerdi. Yıllar önceki o seçkin ve gururlu genç, kalbinde sönmek bilmeyen o küçük alev yüzünden kanatları kırılmış bir kuşa dönmüş, özgürlüğünü yitirmiş ve Altın Ejder Adası'nın o daracık kafesine hapsolmuştu.

Günler günleri, yıllar yılları kovalamıştı. Şimdi yeniden karşılaştıklarında, o genç ne hâle gelmişti acaba? Gözlerinde, Jiafu'nun ilk gördüğünde aklından çıkaramadığı o hayat dolu, coşkulu parıltı hâlâ duruyor muydu?

Tam o an, Jiafu'nun gözlerinin önüne, Ci'er'in yarım yamalak konuşmaya başladığı ve o taptaze, çocuksu sesiyle ilk kez "Anneciğim" dediği an geldi. Kalbinin derinliklerinde, sanki bir şeyleri kaybetmek üzereymiş gibi belirsiz bir korku filizlendi.

Yastığını paylaştığı kocasının, şu an bu korkusunun kaynağını çok iyi bildiğinden emindi.

Pei You'an onun gözlerinin içine baktı, uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça onu kollarına aldı ve hafifçe kızarmış göz kapaklarına bir öpücük kondurdu.

"Uyu artık," diye fısıldadı onu yatıştırırken, sesi son derece şefkatliydi.

Ertesi sabah erkenden, günün ilk ışıklarıyla birlikte Pei You'an ve Jiafu donanma limanına geldiler. Dong Chengmǎo ve Li Yuangui çoktan orada onları bekliyordu. Karı koca büyük bir gemiye bindiler; denizciler yelkenleri açıp küreklere asılarak açık denize doğru yola koyuldular.

Büyük gemi Altın Ejder Adası'na yaklaştığında gün batmak üzereydi; batan güneşin ışıkları deniz yüzeyinde altın pullar gibi

parlıyordu. Jiafu geminin baş tarafında durmuş, elindeki dürbünle ilerideki o giderek netleşen siyah kara parçasına bakıyordu. Görüş alanına yavaş yavaş büyük bir geminin silüeti girdi. Biraz daha yaklaştıklarında nihayet net görebildi: Deniz kenarındaki düz bir kumsalda, yepyeni bir Fu kalyonu yükseliyordu. Gövdesi tamamen siyaha boyanmıştı; başı sivri, kıcı genişti ve iki ucu da yukarı doğru kıvrıktı. Geminin uzunluğu yaklaşık dokuz zhang kadardı. Önünde ve arkasında küçük birer yelken, ortasında ise devasa bir ana yelken vardı. Uzaktan bakıldığında direği bulutlara değecekmiş gibi yükseliyordu ve o ana direğin tam tepesinde bir silüet duruyordu.

Batan güneşin altın rengi ışıkları, o silüetin ayaklarının altındaki bembeyaz dev yelkene vurarak sanki altın yaldızlı bir tablonun zeminini çiziyordu. Henüz tam seçilemeyen o silüet ise tablonun içindeki hareketli bir manzara gibiydi; ancak kendisi bunun hiç farkında değildi. Bir koluyla direğe sarılmış, diğer kolunu uzatmış, başını eğmiş, tüm dikkatini direğin tepesindeki halatları düzenlemeye vermişti.

Jiafu'nun kalp atışları hafifçe hızlandı, başını çevirip yanındaki Pei You'an'a baktı. Onun gözleri kırpmadan, yelkenin tepesindeki o harıl harıl çalışan bulanık silüete kilitlenmişti.

Büyük gemi giderek yaklaştı ve güvenlik sınırına girdi. Geminin baş tarafında yavaşça bir işaret sancağı yükseldi; sancak rüzgârda dalgalanırken, gözetleme kulesinde mevsimlik nöbet tutan muhafızlar dürbünle durumu kontrol edip resifin arkasına gizlenmiş topçu bataryalarına geçiş izni veren işareti gönderdiler.

Büyük gemi hiçbir engelle karşılaşmadan kıyıya yanaştı. Jiafu dürbünle yelkenin tepesindeki o meşgul silüeti artık net bir şekilde görebiliyordu; kavruk tenli, son derece çevik bir gençti.

Güvertede, bağdaş kurmuş oturan yaşlı bir gemici nargilesini tüttürerek dinleniyordu. Denizden gelen o resmi saray gemisini görünce ayağa kalktı, yelkenin altına gidip direğe iki kez "güm güm" diye vurdu.

Yelkenin tepesindeki o silüet, nihayet arkasındaki denizde

yaşanan olağandışılığı fark etti.

Elindeki işi bıraktı, yavaşça başını çevirdi; batan güneşin göz alan altın ışıklarına karşı gözlerini kısarak deniz yüzeyinde giderek yaklaşan o gemiye baktı.

Olduğu yerde donakaldı. Sonra aniden, koluna doladığı henüz bağlanmamış o on küsur halatı bırakıverdi. Yelken, kendisini tutan iplerden kurtulunca rüzgârsız kalmış bir uçurtma gibi direktten aşağı hızla düştü. O silüet de yelkenle birlikte hızla aşağı kaydı. Güverteye iner inmez, daha ayakları yere tam basmadan arkasını döndü ve geminin o canlıymış gibi duran ejderha başı oymalı yüksek burnuna doğru koştu. Çevik bir panter gibi takla atarak geminin burnundan aşağı atladı, kumsalda bir tur yuvarlandıktan sonra hemen ayağa fırladı ve çıplak ayakla deniz kenarına doğru delicesine koşmaya başladı.

Pei You'an hızla güverteden inip kumsala adım attı ve kendisine doğru koşan o gence doğru büyük adımlarla ilerledi.

Bu gelen Xiao Yu'ydu.

O uzun hapis hayatı, onu on beş on altı yaşlarında bir çocuktan alıp, bugün yirmi yaşına basmış bir delikanlıya dönüştürmüştü.

Koskoca Altın Ejder Adası, yıllar önceki o deniz savaşından bu yana onun hapsedildiği bir kafes olmuştı. Adada, düzenli olarak değişen muhafızlar ve ona eşlik eden dilsiz yaşlı bir gemiciden başka kimse yoktu.

Buraya hapsedildiğinde ondan bir isteği olup olmadığı sorulmuştu. O genç adam uzun süre sessiz kalmış, sonunda okyanusları aşabilecek bir Fu kalyonu yapmak istediğini söylemişti.

İsteği kabul edilmişti. Bu yıllar boyunca, gemi yapımı için gereken tüm malzemeler onun isteği doğrultusunda denizleri aşip buraya getirilmişti. O malzemelerle birlikte, onun "An Amca" diye çağırıldığı o dilsiz yaşlı gemici de gelmişti.

An Amca eski bir denizciydi; gemi yapım sanatında ustaydı ve geçmişte sarayın tersanelerinde sayısız savaş gemisi inşa etmişti. İşte bu yıllar boyunca, bu dilsiz An Amca'nın rehberliğinde genç

adam kendi deniz gemisini inşa etmeye başlamıştı. Her bir keresteyi kendi elleriyle zımparalamış, onlara ihtiyaç duyduğu şekli vermişti.

Kirişler, omurgalar, güverte tahtaları, dümen yekeleri, kürekler...

O uzun hapis günleri, ellerinin arasından su gibi akıp gitmişti.

Fu kalyonu yavaş yavaş şekillenmiş ve bugünkü hâlini almıştı; o zamanki genç çocuk da günbegün süren bu yoğun uğraşın içinde bugünkü yetişkin erkeğe dönüşmüştü.

Xiao Yu, Pei You'an'ın yanına kadar koştu; aralarında sadece birkaç adım kalmışken aniden olduğu yere çakıldı. Gözlerini Pei You'an'a dikmiş, öylece duruyordu.

Pei You'an büyük adımlarla onun tam önüne geldi.

"Yu'er!"

İki elini uzatıp Xiao Yu'nun kollarını sıkıca kavradı.

"Üstadım!"

Xiao Yu bir an duraksadıktan sonra kendini onun omuzlarına attı; gözleri anında yaşlarla dolmuştu.

Pei You'an, boyu artık kendisiyle aynı olan bu eski öğrencisine sımsıkı sarıldı.

"Ahhh——"

Xiao Yu aniden başını göğе kaldırıp avazı çıktığı kadar bağırdı; sanki o anki tüm duygularını dışarı vuruyordu. Bu haykırış deniz rüzgârına karışıp uzaklara taşındı.

Pei You'an'ın gözleri de hafifçe dolmuştu. Onun sırtını usulca sıvazladı: "Yu'er, üstadın geç kaldı... Sana onca acı çektirdim, onca haksızlığa uğrattım..."

Xiao Yu aniden bağırmayı kesti, yüzündeki gözyaşlarını bir çırpıda silip Pei You'an'a sırtarak bembeyaz, inci gibi dişlerini gösterdi.

"Üstadım! Bunlar acı veya haksızlık değil! Her şeyi kendi rızamla yaptım! Ben sadece mutluyum! Bu hayatta sizinle ve yengemle bir daha görüşebileceğimi hiç düşünmemiştim..."

Gemiden inip yanlarına kadar gelen ve kenarda durarak gülümsemeyle kendini izleyen Jiafu'ya baktı. Bir süre ona baktıktan sonra hafifçe gülümsedi, başıyla selam verdi. Ardından Pei You'an'ın elinden tutup onu o Fu kalyonuna doğru sürüklemeye başladı.

"Üstadım, bakın! Bu, yıllardır kendi ellerimle, her bir tahtasını tek tek işleyerek inşa ettiğim Fu kalyonu! Üstadım, siz göklerin ve yerin tüm ilimlerine vakıfsınız ama ne kadar çok şey bilerseniz de, geminin hangi kısmında hangi ağacın kullanılacağını bildiğinizi sanmıyorum! Kirişler ve direkler için meşe veya kâfur kullanılabilir ama kâfur kullanacaksanız, ilkbahar veya yaz aylarında kesilmiş olmamalı, aksi takdirde zamanla kurtlanır. Güverte tahtaları için ağaç türü pek fark etmez ama dümen yekesi yapacaksanız karaağaç veya zelkova gerekir. Kürekler için sedir, selvi veya katalpa uygundur. Bir de omurga ve ana direk var..."

Xiao Yu, Pei You'an'ı peşinden sürükleyerek hızlı adımlarla geminin güvertesine çıktı.

"Onlar için çok kıymetli olan tik ağacı gerekir! Güneşe ve yağmura dayanıklıdır, ateşten korkmaz, böcekler kemiremez. Üstadım, bu Fu kalyonumun omurgası ve ana direği son derece sağlamdır. Daha birkaç gün önce yapımını bitirdim! Günün birinde bu gemim denize açılırsa, fırtınalardan ve dalgalardan asla korkmaz; onlarca yıl geçse bile asla çürümez!"

Xiao Yu o kalın direği okşadı, başını çevirip Pei You'an'a baktı; gözleri parlıyor, yüzünde gururlu bir ifade okunuyordu.

"Genç Efendi——"

Onlarla birlikte gelen Dong Chengmǎo da hızla güverteye çıkmıştı. Tam Xiao Yu'nun önünde diz çökecekken, Xiao Yu onu kolundan tutup kaldırdı.

Xiao Yu onu şöyle bir süzüp kahkahayı bastı: "General Dong, siz de mi geldiniz? Wokou korsanlarını nasıl hakladınız? Biliyor musunuz, bu yıllar boyunca tek pişmanlığım, sizinle birlikte korsan avına çıkamamak oldu!"

Dong Chengmǎo'nun gözleri hafifçe dolmuştu: "Sizin

sayenizde Genç Efendi, korsan belası temizlendi. Saray deniz yasağını da kaldırdı; sahil halkının sevincine diyecek yok."

Xiao Yu kakhaha attı: "Harika!" dedikten sonra, kenarda duran ve başından beri tek kelime etmeyen Li Yuangui'ye baktı; yüzünde hafif bir şaşkınlık belirmişti.

Li Yuangui konuştu: "Genç Efendi, Majestelerinin fermanı var. Majesteleri geçmişte tüm halka bir söz vermişti; günün birinde Genç İmparator bulunursa, onu bizzat başkente getirtenekti. Majesteleri, o günkü sözünü tutmak üzere beni bu iki beyle birlikte buraya gönderdi. Lütfen derhal başkente dönün; Majesteleri sizi bizzat şehrin dışında karşılayacak, uygun bir günde ataların tapınağında kurbanlar kesip tüm dünyaya ilan ederek sizi yeniden tahta çıkaracak ve ilahi düzeni sağlayacak."

"Genç Efendi!"

Dong Chengmǎo heyecan dolu bir ifadeyle diz çöktü.

Xiao Yu'nun bedeni kaskatı kesildi; yüzündeki o neşeli ifade yavaş yavaş yerini derin bir ciddiyete bıraktı. Aniden Pei You'an'a dönüp, "Üstadım, sizinle birkaç kelime konuşmak istiyorum," dedi.

Ertesi sabah, deniz yüzeyinde güneş yeni doğarken o yepyeni Fu kalyonu, yükselen gelgitin yardımıyla denize indirildi. Xiao Yu ve yaşlı An Amca yelkenleri açtılar; rüzgârı arkalarına alan gemi, denizin enginliklerinde yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Xiao Yu geminin burnunda dimdik duruyor, kendisini uğurlayan Pei You'an ve Jiafu'ya doğru el sallayarak avazı çıktığı kadar bağıyordu: "Üstadım, Yengem! Günün birinde dünyadaki dört denizi de aştıktan sonra, muhakkak sizi ziyarete geleceğim!"

Li Yuangui diz çöktü ve Xiao Yu'nun uzaklaştığı yöne doğru son derece saygılı bir şekilde başını yere eğerek selam verdi, ardından ayağa kalktı.

Jiafu, Xiao Yu'nun giderek küçülen silüetine bakarken, onun Pei You'an'a söylediği o sözler zihninde yankılanıyordu.

Demişti ki: *Üstadım, bu yıllar boyunca buradan bir adım bile*

dışarı çıkamasam da, kalbim asla tutsak olmadı; kalbim daha önce hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Üstadım, ben bencil bir adamım. O zamanlar başkente dönerken tek istediğim kendi içimi rahatlatmaktı; şimdi ise kalbimde bu dünyanın onca halkına yer yok.

Üstadım, bu dünyada işler onda yedi sekiz oranında ters gitse de, geriye kalan o iki üçlük güzellik bile insanın oraya yönelmesi için yeterlidir. Lütfen bana müsaade edin; bugünden sonra rüzgârı yarıp dalgaları aşayım, bulutlara değen yelkenimle engin denizlere açılayım. Ancak o zaman bu hayata boşuna gelmemiş olurum!

Jiafu'nun aklına uzaklarda, başkentteki Ci'er geldi; içindeki o terdirginlik hissi giderek daha da güçleniyordu.

Acaba şu an Ci'er neredeydi, ne yapıyordu?

Güneyde yavaş yavaş bahar yüzünü gösterirken, on binlerce li uzaklıktaki başkentte hâlâ kış hüküm sürüyor, lapa lapa kar yağıyordu.

İmparator bir ay önce hastalığını bahane ederek meclisi toplamayı bırakmış, neredeyse bir ay boyunca hiçbir devlet adamıyla görüşmemişti. Herkes endişeden deliye dönerken, bir ayın sonunda nihayet yeniden ortaya çıkmış ve meclis rahat bir nefes almıştı.

Ancak o günden sonra İmparator'un sağlığı hızla bozulmuştu. Yürümekte bile zorlanıyor, baston kullanmak zorunda kalıyordu. Artık her gün meclisi toplamıyor, sadece önemli bir mesele olduğunda devlet adamlarını İmparatorluk Çalışma Odası'na çağırarak görüşüyordu.

O gün, Xiao Lie devlet meselelerini görüştüktan sonra vezirlerin çıkmasını beklemiş, ardından paravanın arkasında sessizce oturan Ci'er'e seslenmişti.

Ci'er kendi köşesinde oturmuş, kitap okuyup yazı yazıyordu. İmparator fermanları onaylıyordu. Cui Yingshui mangala dikkatlice birkaç parça gümüş kömür ekledi; oda sıcacık ve son derece sessizdi.

"İmparator Dedeciğim, 'Geçmişte dünyayı iyi yönetenler, küçük hesaplar yerine büyük planlar yapar, cezalandırmaktan ziyade erdeme önem verir, huzur içindeyken bile tehlikeyi düşünür, kazanç sağlarken zararı da hesaba katardı; ancak bu şekilde uzun süre refah ve mutluluk içinde yaşayabilirler.' Bu ne anlama geliyor?"

Ci'er, İmparatorluk Çalışma Odası'ndan aldığı kitabı elinde tutarak İmparator'un yanına geldi ve sordu.

Xiao Lie kitaba bir göz attı ve gülümseyerek açıkladı.

Ci'er biraz anlamış, biraz anlamamış gibi başını salladı. Biraz düşündükten sonra tekrar sordu: "İmparator Dedeciğim, vezirlerin de sık sık 'dünya' dediğini duyuyorum. Bu dünya dedikleri şey tam olarak nedir?"

Xiao Lie biraz düşündü, elindeki fırçayı bıraktı ve hizmetkârlara dışarı çıkmak için sıradan kıyafetler getirmelerini emretti. Üstü giydirildikten sonra, kendi elleriyle Ci'er'in omuzlarına bir pelerin örttü ve başına tüylü, tavşan kulaklı bir şapka taktı.

"İmparator Dedeciğim, babamla annem mi döndü? Onları karşılamak için mi saraydan çıkıyoruz?" diye sordu Ci'er sevinçle.

Xiao Lie onun başını okşadı: "İmparator Deden seni saraydan çıkaracak, sana o 'dünya' dedikleri şeyin ne olduğunu gösterecek."

Akşamüzeri kar yavaş yavaş dindi. Sarayın kuzeydoğu köşesindeki davul kulesinin yanındaki küçük kapı açıldı ve dışarı bir tahtirevan çıktı.

Sivil kıyafetli iki hademe, tahtirevanı saray duvarı boyunca güneye doğru taşıdı, Baotai mahallesinden geçip fener pazarının girişinde durdular.

Tahtirevandandan yaşlı bir adam ve küçük bir çocuk indi. Elli yaşlarındaki adam bir elinde baston tutuyor, diğer eliyle dört beş yaşlarındaki küçük çocuğun elini kavıyordu. Biri büyük biri küçük iki siluet, cadde boyunca yavaşça ilerlemeye başladılar.

Birkaç adım arkalarından, yine sivil kıyafetli birkaç muhafız sessizce onları takip ediyordu.

Dede ve torun fener pazarına girdiler. Caddenin iki yanı dükkânlarla, meyhanelerle doluydu. Hava henüz kararmamıştı ama her kapının önünde fenerler asılmıştı bile. İçeriler ısıtılmış, her yerden kahkahalar yükseliyordu. Lüks arabalar, atlar caddeden akıp gidiyordu; uzaktan bakıldığında cadde gümüş bir ejderha gibi uzanıyordu.

Burası başkentin saray dışındaki en şaşılahtan yeriydi. İmparatorluk şehrinin zenginliği ve görkemi tam da buradaydı.

Fener pazarı aslında başlangıçta Kurucu İmparator'un halkla eğlenmek için sarayın doğusunda kurduğu bir yerdi. O zamanlar her yıl fener festivali civarında renkli kuleler kurulur, tüccarlar davet edilir, havai fişekler atılırdı. Soylusundan köylüsüne herkes buraya akın ederdi. Önceleri on gün sürerdi, sonra ayda üç keze döndü, en sonunda ise burası mücevherden antika eşyaya, ipekten porselene kadar her şeyin bulunduğu, meyhanelerin ve malikanelerin sıralandığı devasa bir yer haline geldi. Artık adı fener pazarı olsa da sadece festivallerle sınırlı değildi; yılın her günü ısıtılmış.

Ci'ler, dedesinin peşinde, şık giyimli insanların arasında

yürüyordu. Caddenin sonuna geldiğinde kucağı oyuncaklarla dolmuştu; yoldaki dükkânlardan muhafızlar ona bir sürü şey almıştı. Bacakları yorulmuştu ama çok heyecanlıydı. Caddenin sonundaki tahtirevana bindiklerinde dedesine durmadan sorular soruyordu.

Xiao Lie hepsine cevap verdi ve sonunda sordu: “Ci'er, burayı sevdin mi?”

Ci'er başıyla onayladı: “Evet.”

Biraz düşündükten sonra sordu: “Büyükbaba, bana dünyayı gezdireceğini söylemiştin, dünya burası mı?”

Xiao Lie, “Seni başka bir yere daha götüreceğim, o zaman anlarsın,” dedi.

Tahtirevan uzun bir süre yol aldıktan sonra durdu.

Ci'er dedesiyle birlikte aşağı indiğinde şaşırıp kaldı.

Önlerindeki cadde dar ve karanlıktı, iki yandaki evler alçak ve döküntüydü. Yolun ortasındaki karlar çığnenmekten simsiyah olmuştu. Hava çok soğuktu ve kararmak üzereydi; evlerin kapı ve pencereleri sımsıkı kapalıydı, içeriden sadece sönük bir sarı ışık sızıyordu. İlerisi zifiri karanlıktı. Yoldaki birkaç kişi omuzlarını çekmiş, perişan bir hâlde aceleyle yürüyorlardı; belli ki bir an önce eve gidip sıcak bir çorba içmek, donmuş ellerini ısıtmak istiyorlardı.

Az önceki fener pazarıyla burası arasında dağlar kadar fark vardı.

Bu dede ve torunun burada olması çok tuhaftı. Birkaç kişi onlara bakıp geçti; kendi dertlerine düşmüşlerdi.

Ci'er ile aynı yaşlarda bir kız çocuğu, muhtemelen annesinin eski elbiselerinden bozma çiçekli bir hırka giymiş, kapı eşiğinde duruyordu. Hırka çok eskidi, üzerindeki çiçekler sararmıştı ve belli ki çocuğu ısıtmıyordu. Kız soğuğa aldırmadan ellerine üflüyor, dışarıyı gözetliyordu; sanki birini bekliyordu.

Ci'er kendi yaşında çocukları pek görmezdi, durup kıza bakmaya başladı. Kız onu ve yanındaki Xiao Lie'yi, arkadaki muhafızları görünce korkup kapıyı kapattı.

Ci'er dedesine baktı, dedesi ona gülümseyince yürümeye devam etti. O sırada arkadan hızlı ayak sesleri duyuldu.

Bir seyyar satıcı geliyordu. Hava kötü olduğu için mallarını satamamış gibiydi, yükü hâlâ çok ağırdı.

Az önce kapanan o döküntü kapı aniden açıldı ve kız çocuğu sevinçle "Baba!" diye bağırıp adama doğru koştu.

Satıcının yorgun yüzü kızını görünce aydınlandı, yükünün arasından bir elma şekeri çıkarıp kıza verdi. Kız sevinçle şekeri aldı, babasının elini tutup içeri çekti: "Anne! Babam geldi!"

İçeriden bir kadın çıktı, dolu yüke ve kızın elindeki şekere bakıp iç çekti: "Evde birkaç günlük yemek kaldı, senin malzemelerin de satılmıyor, neden çocuğa para harcadın?"

Adam, "Sadece bir kuruştur. Yarın daha çok gezer, daha çok satarım," dedi.

"Aman, hep aynıını söylüyorsun. Hadi gir içeri de ısın, yemek yiyelim."

Kadının söylenmeleri arasında kapı kapandı, ailenin silueti kayboldu.

Etraf sessizleşti, havada bir yerlerden yemek kokusu duyulmaya başladı.

Ci'er o kapalı kapıya öylece bakakaldı.

Xiao Lie bastonuna dayanmış, sessizce yanında bekliyordu. Bir süre sonra torununun elini tuttu: "Biraz daha yürüyelim mi?"

Ci'er yavaşça bakışlarını çekti, başıyla onayladı ve dedesinin peşinden gitmeye devam etti.

İlerledikçe yol daha da zorlaşıyordu, evler daha da harabaydı. Bazı evler ev bile sayılmazdı; dört direğin arasına gerilmiş bezler ve otlardan ibaretti.

Yıkık bir duvarın dibinde birkaç dilenci ateş yakmış ısınıyordu. Yakındaki kulübelerden öksüren çocuk sesleri ve kadınların iç çekişleri geliyordu.

Muhafızlar gerilmişti, pür dikkat etrafı kolluyorlardı.

Ci'er'in bakışları ciddileşti, dudaklarını sıktı. Dedesinin elini

tutarak bu sefalet yuvasının içinden geçip gitti.

Nihayet o karanlık sokaklardan çıktılar, ışıklar tekrar görünmeye başladı.

“Hadi git buradan! Kapının önünü kapatma!”

Sönük bir ışığın sızdığı küçük bir meyhanenin önünde, yaşlı bir adam duruyordu. Üzerinde incecik bir giysi vardı, tir tir titriyordu. Yanında, üzerinde dedesinin eski paltosu olan küçük bir kız çocuğu oturuyordu; kızın yüzü soğuktan morarmıştı.

Meyhanenin garsonu onları kovuyordu.

“Gözünü seveyim, biraz daha durayım, şu portakalları satıp gideceğim. Torunum hasta, evde kimsemiz yok, ilaç parası için getirdim onu buraya...”

Yaşlı adam yalvarırken Xiao Lie ve yanındakileri gördü.

“Beyim, portakal alır mısınız?”

“On tane kaldı, hepsi taze. Normalde on kuruş ama hepsini alırsanız beş kuruşa veririm.”

Adam umutla onlara bakıyordu.

Ci'er dedesine baktı. Xiao Lie muhafıza işaret etti. Muhafız gidip yirmi kuruş verdi ve bütün portakalları aldı.

Yaşlı adam sevinçten ne yapacağını şaşırdı, defalarca eğilip selam verdi. Paraları dikkatlice kuşağına bağladı, torununu bir sepete koyup yükünü omuzladı ve karda sendeleyerek uzaklaştı.

Ci'er birden dedesinin elini bıraktı, koşup yaşlı adama yetişti ve kendi el ısıtıcısını çıkarıp küçük kıza verdi. Sonra arkasına bakmadan dedesinin yanına döndü ve tahtirevana bindiler.

İçerideki mangal sayesinde tahtirevan sıcacıktı.

Yol boyunca Ci'er tek kelime etmedi.

Saraydaki çalışma odasına döndüklerinde Xiao Lie gülümsedi: “Ci'er, şimdi anladın mı dünya neymiş?”

Ci'er dedesine baktı.

“Kitaplar der ki, bahar gökyüzüdür; her şeyin yeşerdiği yerdir. Ama her şeyin içinde en değerlisi insandır. Bu yüzden dünya demek, aslında halk demektir. Ben imparatorum. Ci'er,

imparatorun görevi nedir bilir misin?”

Ci'er başını salladı: “Bilmiyorum.”

“İmparatorun görevi, dünyayı yönetmektir.”

Ci'er'in gözleri parladı: “Anladım büyükbaba! Dünyayı yönetmek demek, halkı yönetmek demektir!”

Xiao Lie gülümsedi, gururla başını salladı.

“Çok doğru. Bugün seni gezdirdim. Bu şehirde zenginler var ama onlar azınlık. Çoğunluk ise o bir lokma ekmek için çırpınan insanlardır. Gördün, benim burnumun dibinde bile aç ve açıkta olanlar var. Başkent böyleyse, koca dünyada kim bilir neler vardır? İmparatorun işi, o insanların karnını doyurmak, sırtını giydirmektir. Anladın mı?”

Ci'er yavaşça başıyla onayladı.

“Ci'er, ben yaşlandım. Artık bu işi yapamayacağım. Ben bıraktığımda senin devam etmeni istiyorum. Dünyaya huzur getirmeni istiyorum. İster misin?”

Ci'er önce başını salladı, sonra duraksadı: “Büyükbaba, önce annemle babama sormam lazım.”

Xiao Lie güldü: “Tamam. Onlar da yakında dönerler. Ben onlara sorarım. Eğer onlar izin verirse sen de kabul eder misin?”

“Ederim.”

Xiao Lie ona sevgiyle baktı: “Ci'er, iyi bir imparator olmak çok zordur. Bazen sevdiğin şeylerden vazgeçmen gerekir. Ama hayat böyledir; bir şey alırken bir şey verirsin. Bu sözümü unutma, büyüyünce anlarsın.”

Ci'er, “Unutmayacağım büyükbaba,” dedi.

Mart sonu gelip çatmış, Jiangnan'ın puslu söğütleri ve yol boyu uzanan dut ağaçları yılın en büyüleyici vaktine bürünmüştü. Lakin ne Pei Youan ne de Jiafu'nun gözü bu eşsiz manzarayı görüyordu; Quanzhou'dan ayrılır ayrılmaz vakit kaybetmeden kuzeye, başkente doğru yola koyuldular.

Pei Youan bir an evvel başkente varmak için yanıp tutuşsa da, Jiafu'nun yol yorgunluğuna dayanamayacağından endişe ediyor, bu yüzden ilk başlarda yolculuğu alışılabilir bir tempoda tutuyordu.

Oysa Jiafu, aylardır görmediği oğlunun hasretiyle kavruluyor, özleminin yanı sıra içten içe kemiren bir endişe taşıyordu. Gönlünde bir çift kanat olup uçup gitmek vardı; yol meşakkati umurunda bile değildi. Onun durmaksızın devam etme ısrarları karşısında Pei Youan, çaresizce dizginleri sıkılaştırdı ve tempoyu artırdı.

Nihayet beklenen gün geldi ve ikili başkente ulaştı. Hiç vakit kaybetmeden saraya gidip huzura çıkma talebinde bulundular. Saraya kabul edildiklerinde, İmparator'un çalışma odasının bulunduğu Cheng'guang Sarayı'na götürüldüler. Issız revakların altında bir süre bekledikten sonra, içeriden gelen telaşlı ayak seslerini duydular. Başlarını kaldırdıklarında, içeriden fırlayıp onlara doğru koşan küçük Ci'er'i gördüler.

“Baba! Anne!”

Ci'er yüksek eşiği bir çırpıda aşmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara doğru atılmıştı.

Jiafu artık ne saray adabını ne de protokolü düşünüyordu. Pei Youan'ı öylece orada bırakıp ileri atıldı ve oğlunu kucaklayıp bağrına bastı. Öpücükleri, yağmur damlaları gibi Ci'er'in alına ve yüzüne yağıyordu.

Ci'er, annesinin öpücükleriyle mest olmuştu ama bir yandan da babasına kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Babasının onu derin

bir sevgiyle izlediğini görünce hafifçe utandı. Annesi onu yeniden öpmeye yeltenince biraz geri çekilip kulağına fısıldadı: “Anne, babam bakıyor...”

Jiafu, kalbindeki karmaşık duyguları bastırarak doğruldu. Kocasının ağır adımlarla onlara yaklaştığını görünce oğlunu yere bıraktı.

Ci'er, her zamanki terbiyesiyle babasının önünde diz çökmeye hazırlandı. Ancak daha dizleri yere değmeden, Pei Youan iki koluyla onu kavradı ve sıkıca bağrına bastı.

Bu durum sadece Ci'er'i değil, Jiafu'yu da şaşırtmıştı.

Jiafu, kocasının oğlunu ne kadar sevdiğini biliyordu; lakin Pei Youan, oğluna karşı her zaman mesafeli ve vakur bir tavır takınırdı. Kalbindeki sevgiyi bugün olduğu gibi apaçık dışa vurduğunu ilk kez görüyordu.

Ci'er, babasının kollarında önce şaşkınlıktan donakaldı, ardından yüzünde mutlu bir gülümseme yayıldı. Küçük kollarını çekinerek babasının boynuna doladı, yüzünü kulağına yaklaştırıp fısıldadı: “Babacığım, çok uzun zamandır kötü adamlarla savaşıyordun. Ben ve annem seni çok özledik...”

Pei Youan'ın göz pınarları hafifçe kızardı; oğlunu daha da sıkı kucakladı, uzun süre bırakmaya kıyamadı.

“Pei Hazretleri, Hünkârımız buyurdular ki; Hanımefendi küçük beyi Batı Bahçesi'ne götürsün, zatıâliniz ise içeri buyursun. Hünkârımızın sizinle konuşacakları var...”

İçeriden çıkan Cui Yinshui, bir kenarda durmuş, Pei Youan'ın yüz ifadesini kollayarak temkinli bir sesle konuştu.

Jiafu'nun yüreği ağzına geldi, endişeyle kocasına baktı.

Pei Youan, oğlunu Jiafu'ya geri verdi. Karısıyla bakışları bir anlığına kenetlendi. Alçak sesle, “Sen Ci'er'i götür,” dedi.

Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve içeriye doğru ilk adımını attı.

Xiao Lie, Pei Youan'ın karşısındaki o eski heybetli ve dinç halinden uzaktı. Üzerine gelişigüzel bir kaftan atmış, sedirine

yaslanmış, elindeki bir arzuhali inceliyordu.

Pei Youan diz çökerek sadakatini sundu.

Xiao Lie, “Ayağa kalk,” dedikten sonra ağır adımlarla sedirden inip her zamanki tahtına oturdu. Gözlerini Pei Youan’a dikti: “Youan, son zamanlarda vezirlerden aldığım arzuhallerde en çok iki mesele zikrediliyor. İlki, kuzeydeki büyük zaferin. Hun süvarilerini darmadağın ettin, hanedan üyelerini esir aldın; şimdi Hun sarayı barış dileniyor. Bu zaferde payın çok büyük, aferin.”

Pei Youan’ın sesi sakindi: “Hünkârımızın yüce inayeti sayesinde. Kulunuz sadece görevini ifa etmiştir, paye gütmez.”

Xiao Lie hafifçe gülümsedi ama bakışlarını Pei Youan’dan ayırmadı: “İkinci mesele ise... Büyük Wei hanedanının halefinin kim olacağı.”

Elindeki arzuhali ve masanın köşesindeki bir tomar kağıdı Pei Youan’ın önüne doğru sertçe bıraktı.

“Son zamanlarda çok şey yaşandı, eski düşüncelerim değişti. Niyetim Xiao Yu’yu geri getirip vaktiyle verdiğim sözü tutmaktı. Lakin sen de gördün, o çocuğun bu işte gözü yok, dönmek istemiyor. Ben ise Ci’er’i seçtim. Onu iyi yetiştirirsem, gelecekte Büyük Wei’nin aziz bir hükümdarı olacaktır.”

“Yarın müneccimbaşına talimat vereceğim, hayırlı bir gün seçsinler. Ci’er’i yanıma alıp ecdat tapınağına gideceğim, soyumuza kabul edilecek ve Büyük Wei’nin Veliht Torunu ilan edilecek.”

“Youan—”

Xiao Lie, onun adını seslenirken gözlerini Pei Youan’ın gözlerine hapsetti: “Seninle aramıza giren o soğukluğun kaynağı Xiao Yu idi. Bugün Xiao Yu için elimden gelenin en fazlasını yaptım. Şimdi senden bir adım geri atmanı istiyorum, bu çok mu fazla?”

Kelimeler ağzından tane tane dökülmüştü.

Pei Youan, Xiao Lie’ye baktı; Xiao Lie de ona bakıyordu, zerre geri adım atmaya niyeti yoktu. Dört göz, bir irade savaşında çarpıştı.

“Hünkârım, Yu'er'in dönmeceğini zaten biliyordunuz. Yıllar evvel boynunu kılıca uzatıp başkente döndüğü gün bunu anlamıştınız. O gün onu öldürmeyip Jinlong Adası'na hapsedmeniz, merhametinizden değil, ileride beni mecbur bırakmak için elinizde tuttuğunuz bir kozdu, değil mi?”

Pei Youan'ın sesinde artık öfke yoktu; bakışları kederli, tonu ise dümdüzdü.

Xiao Lie'nin gözlerinde anlık bir mahcubiyet belirdi ama çabuk toparlandı.

“Xiao Yu'nun dönmeceğini tahmin ettiğim doğrudur. Sana dürüstçe söyleyeyim; yıllar evvel, kendi öz torunumu halefim yapmayı zaten düşünmüştüm. Siz ikiniz, ben hayattayken bir erkek evlat sahibi olmasaydınız durum farklı olurdu. Lakin bugün bir oğlunuz var; o çocuk bilge bir hükümdar olmasa bile, devleti koruyup kollayacak bir hakan olacağı aşikâr. Vaktiyle Xiao Yu'yu hayatta tutmam senin içindi, evet. Ama bugün Ci'er'i seçmem seni zorlamak için değil! Kararım kesindir ve değişmeyecektir! Bu çocuğun yeteneği, ömrüm boyunca gördüklerimin ötesinde. Eğer doğru terbiye edilirse, tarihe geçecek bir hükümdar olması işten bile değil!”

Xiao Lie konuşurken hafifçe heyecanlanmıştı. Gözlerini kapadı, sakinleşmeyi bekledi ve sonra tekrar açtı.

“Youan!”

Tekrar seslendi, bakışları derinleşti.

“Bu hayatta baba-oğul olamadık, bu benim nasipsizliğimdir, artık zorlamıyorum. Lakin böyle bir evlada sahip olmak Büyük Wei'nin ve dahi tebaanın şansıdır. Neden şahsi duygularını bir kenara bırakıp benimle aynı paydada buluşmuyorsun? Neden Büyük Wei ve bu uçsuz bucaksız dünya için, tarihe adını altın harflerle yazdıracak bir hükümdar yetiştirmeme yardım etmiyorsun?”

Pei Youan'ın gölgesi, olduğu yerde bir heykel gibi kımıldamadan duruyordu.

Jiafu, Ci'er'i alıp Muz Bahçesi'ne dönmüştü. Oğluyla

konusurken bir yandan da içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalışıyor, Pei Youan'ın dönüşünü büyük bir endişeyle bekliyordu. Akli bir karış havada gibiydi.

“Anne, o gün Hünkâr Dedem bana ‘dünya nedir’ diye sordu. Beni sarayın dışına çıkardı. Dedi ki, ileride onun yerine hükümdar olmama yardım etmesini istiyormuş. Anne, sen ve babam buna razı mısınız?” Ci'er nihayet o günkü meseleyi açmış, kocaman gözlerini annesine dikmişti.

Jiafu kendini bu ihtimale hazırlamış olsa da, bu sözleri oğlunun ağzından bizzat duymak, kanının damarlarında donmasına yetti. Göğsü daraldı, bir an nefes alamadı.

Ci'er'in Büyük Wei'nin veliahdı olması demek, ne anlama geliyordu? Bunu çok iyi biliyordu.

Oğlunun yüzüne öylece bakakaldı, tek kelime edemedi.

“Anne? Mutsuz mu oldun?”

Ci'er, annesindeki bu tuhaf değişikliği hemen fark etmiş, endişeyle ona bakmaya başlamıştı.

“Babam ve sen kızmayın, ben sizin sözünüzü dinlerim!” diye ekledi hemen, kollarını annesinin boynuna sıkıca dolayarak.

Jiafu, oğlunun o henüz dünyadan bihaber, saf gözlerine baktı. İçindeki o kopan fırtınayı ve sızıyı bastırıp başını salladı: “Korkma Ci'er, annene bir şey olmadı...”

Sözünün yarısı boğazında düğümlenip kaldı.

“Baba!”

Ci'er aniden seslendi.

Jiafu başını çevirdiğinde, Pei Youan'ın ne zaman geldiğini bilmediği bir halde kapıda dikildiğini gördü. Gözlerini onlara dikmiş, bir gölge gibi kımıldamadan duruyordu.

Oğlunun sesini duyunca sanki uykudan uyanmış gibi oldu. Eşiği aşır ağır adımlarla yanlarına geldi, Jiafu ve Ci'er'in önünde durdu.

Uzun süre Ci'er'e baktı, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Elini uzatıp oğlunun başını okşadı ve Cui Yinshui'ye işaret ederek çocuğu oyun oynaması için dışarı çıkarmasını

istedi.

Ci'er, Cui Yinshui'nin elinden tutmuş giderken, her üç adımda bir arkasına dönüp bakıyordu.

Nihayet odada sadece Jiafu ve o kalmıştı.

Pei Youan'ın yüzünde kederli bir ifade vardı. Hiçbir şey demeden Jiafu'ya bakıyordu.

Jiafu da ona baktı; uzun bir sessizliğin ardından titreyen bir sesle sordu: "Büyük Kuzen, Hünkâr'ın fikri... Artık değişmez mi?"

Pei Youan alçak sesle cevap verdi: "Fu'er, sana karşı çok mahcubum..."

Jiafu yüzünü kocasının omzuna gömdü, gözlerini yumdu; yaşlar sessizce süzülüp gitti.

—

Üç ay sonra, Zhaoping devrinin yedinci yılının haziran ayında, devlet ricalini uzun süredir meşgul eden halefiyet meselesi nihayet kesinliğe kavuştu.

İmparator, vaktiyle Wu Kapısı'nın surlarına beraber çıktığı o çocuğu yanına alarak ecdat tapınağına gitti.

Ertesi gün saraydan bir ferman yayımlandı: İmparator, bu çocuğu Veliaht Torun ilan etmişti; kendi vefatından sonra tahta o geçecekti.

Aynı zamanda bir ferman daha çıktı:

Pei Youan, Hunlara karşı kazandığı üstün başarılar ve hanedana olan sarsılmaz sadakati sebebiyle eski görevine iade edilmiş, tüm unvanları geri verilmiş ve üzerine bir de "Veliaht Torun Atabeyi" makamı tevcih edilmişti. Bundan böyle Veliaht Torun'un yetişmesinden ve eğitiminden bizzat sorumlu olacaktı. İmparator'un ve dahi tüm dünyanın emanetine sadık kalması bekleniyordu.

Birkaç gün evvel Devlet Konağı'na dönmüş olan Jiafu, bu haberin hızla yayılmasıyla birlikte tebrik için kapılarını aşındıran saray hanımları ve vezir eşlerini ağırlamaya başladı.

Hanımefendi Pei, bir kadının en olgun ve güzel çağındaydı; yüzünde sınır boylarındaki o çetin hayatın en ufak bir izi

kalmamıştı. Aksine, yıllar ona daha vakur ve asil bir hava katmıştı. Onu görenler hayranlıklarını gizleyemiyor, yaranmak için binbir dil döküyorlardı. Jiafu ise yüzündeki eksilmeyen tebessümüyle, ne gurura kapılıyor ne de nezaketinden ödün veriyordu.

Gece yarısı Pei Youan konağa döndü.

Jiafu, sınırdan döndüğü bahanesiyle konağa yerleşince, Ci'er de bir buçuk yıldır kaldığı Muz Bahçesi'nden ayrılmak zorunda kalmıştı. Xiao Lie, çocuğun alışamayacağından korktuğu için onu bizzat Cheng'guang Sarayı'na yanına almış, her şeyiyle kendi ilgileniyordu.

Bu gece Pei Youan sarayda kalmış, ancak şimdi dönebilmişti.

Odada hala mum ışığı yanıyordu. Pei Youan aralık kapıyı itip içeri girdiğinde, Jiafu'yu onu güler yüzle karşılarken buldu. Hemen ceketini çıkarmasına yardım etti, banyoya girmesi için ısrar etti. Ci'er'den tek kelime bile etmiyor, sanki her şey normalmiş gibi davranıyordu.

Pei Youan banyodan çıktığında Jiafu henüz yatağa girmemişti. Ona bir kaftan uzatıp giymesine yardım etti, belindeki kuşağı bağlarken, "Büyük kuzen, son zamanlarda yine zayıflamışsın. Sana gece atıştırmalığı hazırlattım, bekle de getirteyim, yiyip öyle uyu," dedi.

Hafifçe gülümseyip kapıya doğru yöneldi.

Pei Youan daha fazla dayanamadı; ileri atılıp karısını arkasından belinden sıkıca kavradı. Başının tepesini öptü, boğuk bir sesle, "Fu'er, kalbinin ne kadar yandığını biliyorum. Ağlamak istiyorsan ağla, benim yanımda kendini tutma," dedi.

Onu kendine doğru çevirdi.

Jiafu'nun yüzündeki gülümseme silindi, dişleriyle alt dudağını ısırды, gözleri dolmaya başladı.

"Ci'er nasıl? İyi mi?"

Pei Youan ona bakarken, zihninde bu gece oğluyla vedalaşma anı canlandı. Çocuk, babasının koluna yapışmış bırakmıyor, gözyaşları içinde soruyordu: "Bundan sonra başkalarının önünde

size anne-baba diyemezsem, kimse yokken diyebilir miyim?” Hayatın binbir sillesini yemiş, saray entrikalarının içinden geçmiş, demir gibi bir iradeye sahip olan bu adamın bile gözleri dolmuştu.

Gözyaşlarını içine akıttı: “İmparator, Ci'er'in bilge bir hükümdar olmasını umuyor. Benim böyle bir beklentim yok. Lakin Ci'er büyüdüğünde, halkı için layık bir hakan olacaktır. Eğer öyle olursa, bugünkü kaybımız boşa gitmemiş demektir.”

Jiafu hıçkırıklara boğuldu, omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Pei Youan onu kucağına alıp yatağa yatırdı, yanına uzandı. Elini karısının ipek gibi saçlarında gezdirdi: “Müsterih ol, Ci'er küçük olsa da çok anlayışlı bir çocuk. Ben zaten sürekli sarayda olacağım, sen de ne zaman istersen onu görmeye gidebilirsin.”

“Büyük kuzen... Ci'er büyüdüğünde, onu böyle bıraktığımız için bize içerler mi?”

Jiafu yaşlı gözlerle sordu.

Pei Youan bir an sustu, sonra hafifçe gülümsedi: “Gökyüzünü kucaklamak sonsuz bir iştir, kazanç ve kayıp ise bir gönül meselesi. Ci'er büyüdüğünde, kendi yolunu kendisi bulacaktır.”

Jiafu ona dikkatle baktı.

Pei Youan yüzünü ona yaklaştırdı, karısının yüzündeki yaşları tek tek öperek sildi. Sonsuz bir şefkatle onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

Yıllar su gibi akıp geçti, karlar eriyip yerini yeni bir bahara bıraktı; Zhaoping döneminin onuncu yılı kapıya dayandı.

Bu üç yıl içinde, ülke genelinde doğal afetler azalmıştı. Geçen yıl Shanxi'deki çekirge istilas ve ondan önceki yıl Anhui'deki sel felaketi dışında her yerde hasat boldu. Hazine dolup taşmış, devlet uzun süre sonra ilk kez bütçe fazlası vermişti.

Dışarıda ise, üç yıl önceki savaşta ağır bir yenilgi alan ve beli bükülen göçebeler, Pei Youan'ın adını duyunca hâlâ tir tir titiyorlardı. İmzalanan anlaşmaya göre beş yüz li kuzeye çekilmişlerdi ve önümüzdeki on yıl boyunca sınıra büyük bir saldırı düzenleyecek güçleri kalmamıştı.

Hanedan içinde ise imparator, geçen yılın sonunda isyan hazırlığında olduğu ihbar edilen son muhalif Prens Jing'i de ortadan kaldırmıştı. Son üç yıl içinde, aralarında Prens Jing'in de bulunduğu ve Prens Changle'nin izinden gitme potansiyeli olan yedi sekiz prens; ya kesinleşmiş ya da uydurulmuş suçlarla intihar etmiş veya unvanları ellerinden alınarak halk tabakasına düşürülmüştü. Hiçbiri huzurlu bir sona kavuşamamıştı. İmparatorun hanedan üzerindeki otoriteyi sağlama konusundaki kararlılığı ve demir yumruğu herkesçe görülmüştü. Hayatta kalan diğer prensler ise sıranın kendilerine gelmesinden korkarak ellerindeki tüm askeri güçleri kendi rızalarıyla devlete teslim etmişlerdi. Saray, dışarıdaki tüm prenslerin elindeki seçkin birlikleri geri almış ve yetkilerini kısıtlamıştı; artık birinci dereceden bir devlet görevlisi, bir prensin önünde yere kapanmak zorunda değildi. Xiao Lie'nin tahta çıktığından beri üzerinde çalıştığı bu kısıtlama politikası, onuncu yılında nihayet meyvelerini vermiş ve kesin bir zafer kazanılmıştı.

Yeni yılın huzur ve refah getirmesi beklenirken, halk heyecanla fener festivalini beklerken saraydaki hava aniden ağırlaştı.

Yeni yıl kutlamalarının havai fişek sesleri hâlâ kulaklardayken, imparatorun artık dayanamayacağı, son günlerini yaşadığı haberi yayıldı.

İmparatorun sağlığı, yıllar önceki veliaht prens isyanından beri kötüye gidiyordu; son iki yıldır ise sönmek üzere olan bir kandil gibiydi. Ancak Prens Jing'in ortadan kaldırıldığı haberi gelene kadar direnmişti. Belki de artık yapacak bir şeyi kalmadığı için o gece tamamen yatağa düşmüştü.

Bu kez, saray hekimleri ne kadar çabalarsa çabalasın, durumu geri döndürmeye güçleri yetmedi.

Yeni yılın başında devlet adamları hâlâ tatildayken, He Gongpu, Zhang Shiyong, Lu Xiang ve Liu Jiushao gibi önemli isimler her gün sarayda hazır beklemeye başladılar. İmparatorun günlerdir vaktinin çoğunu baygın geçirdiğini, tek lokma yemediğini ve sadece bitki çayları ile ayakta tutulduğunu öğrenince hepsinin yüzü asıldı; hepsi bir ağızdan Pei Youan'a baktılar.

Son iki yıldır imparator devlet işlerini tamamen Pei Youan liderliğindeki kurula devretmişti. Pei Youan bir yandan devlet işlerini yürütürken bir yandan da veliaht torunun eğitimini bizzat üstlenmişti. Küçük veliaht, hocasına karşı büyük bir sevgi ve saygı duyuyordu; aralarında derin bir bağ vardı.

Veliaht torun sadece zeki değil, aynı zamanda küçük yaşına rağmen ağırbaşlı ve disiplinliydi. He ve Zhang gibi kıdemli devlet adamları bile bu yedi yaşındaki çocuğun karşısında ciddiyetlerini bozmuyorlardı. Tahta ilk geçtiği zamanlarda kökeni hakkında fısıldanan dedikodular çoktan unutulmuştu.

Herkes biliyordu ki eski bir dönem kapanıyordu; artık karşılarında duran bu kudretli hocanın ve henüz reşit olmadığı için ona muhtaç olan küçük imparatorun dönemi başlayacaktı.

İmparatorun fenalaştığı gece Pei Youan saraya girmiş, ertesi günden itibaren tatilini yarıda kesip her gün devlet işlerini yürütmeye devam etmişti. Veliaht torun, dedesinin hastalığı yüzünden çok üzgündü ve geceleri uyuyamıyordu. Pei Youan, çocuğun bu üzüntüden zarar görmemesi için kendi eşini saraya

çağırmış, veliahtın bakımı ve teselli edilmesi işini ona bırakmıştı.

Bu karara kimsenin bir itirazı yoktu.

Sarayın koridorlarında, diğer yetkililerin bakışları altında Pei Youan sessizliğini koruyordu.

Dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi vakurdu.

—
"Fiyuuu—"

Keskin bir sesle birlikte, saray duvarlarının hemen dışındaki fener pazarından bir havai fişek yükseldi ve gece karanlığında renkli çiçekler gibi açtı. Biri sönmeden diğeri patlıyor, tüm gökyüzünü aydınlatıyordu.

İmparator yatağa düştüğünden beri odasından dışarı çıkmamıştı.

Bu saray batı tarafındaydı ve pazara epey uzaktı; ancak bu geceki kutlamaların sesi yüksek duvarları aşır buraya kadar ulaşıyordu.

Li Yuangui on beş gündür imparatorun başucundan ayrılmamıştı. Çok yorulunca yere bir şilte atıp kestiriyordu.

Hekimler az önce çıkmıştı. İmparator iki gündür derin bir komadaydı, artık ilaçları bile yutamıyordu.

Hekimler çıkarken yatakta uyuyor gibi görünen imparatora büyük bir korkuyla bakmışlardı.

Li Yuangui yarım kalan ilaç kâsesine bakıp içindeki kederi bastırdı. Hizmetçileri çağırıp ilacı tekrar içirmeye çalışacaktı ki, yataktaki adamın göz kapakları hafifçe titredi.

"Fiyuuu—"

Uzaklardan bir havai fişek sesi daha geldi.

İmparatorun göz kapakları daha şiddetli titremeye başladı.

Li Yuangui bunu görünce hemen yatağa atılıp "Efendimiz!" diye seslendi.

Xiao Lie gözlerini yavaşça açtı.

"Fiyuuu—"

Bir ses daha duyuldu.

Xiao Lie sanki sesi dinliyordu; bir süre sonra bakışları netleşti.

“Efendimiz, uyandınız mı? İlacınızı için! İçerseniz iyileşeceksiniz!”

Li Yuangui’nin gözleri dolmuştu, sesi titriyordu. Kaşığı imparatorun dudaklarına götürdü.

Xiao Lie hiçbir şey duymuyormuş gibi kımıldamadan durdu; sadece dışarıdaki o sesleri dinledi. Uzun bir süre sonra, zar zor duyulan bir fısıltıyla sordu: “Bu gece Fener Festivali mi?”

“Evet efendim. On beş gündür uyuyorsunuz...” Li Yuangui hıçkırıklarına engel olamadı.

“Demek on beş gündür uyuyorum...”

Xiao Lie mırıldanarak tekrarladı.

“Ne kadar da çabuk geçmiş... Az önce rüyamda on dört yaşındaki o festival gecesini gördüm... Uyandım, o gideli otuz küsur yıl olmuş... Neyse ki ben de gidiyorum, onu bulmaya gidiyorum...”

Derin bir iç çekti; bu sesin içinde hem hüznün hem de bir huzur vardı.

Li Yuangui gözyaşlarını sildi.

“Git ve o kutudaki şeyi getir.”

Li Yuangui bir an duraksadı, sonra ne demek istediğini anladı. Hemen dolaba koştu, anahtarla kapakları açtı ve içinden bir kutu çıkardı. Kutudaki yeşim madalyonu alıp imparatorun avucuna bıraktı.

İlk yeşim Xiao Lie’nin avucuna değince gözlerini yumdu ve parmaklarını yavaşça kapattı. Madalyonu sıkıca tuttu.

Az önceki rüyasında o on dört, sevdiği kız ise on üç yaşındaydı. Yine böyle ıslıl ıslıl bir festival gecesiydi. Saraydan gizlice kaçmış, gümüş eyerli atıyla kalabalığa karışmıştı. Atını bilerek o kızın üzerine sürmüş ve elindeki tavşanlı feneri kırmıştı.

Kız onu tabii ki tanıyordu; çocukluklarından beri sık sık

karşılaşırlardı. İmparatorun gözdesi olduğu için sarayda istediği gibi davrandığını bilirdi. Sinirlenmişti ama statüsü gereği ona kızmaya cesaret edememişti. Tam arkasını dönüp gidecekken, o kendi elleriyle oyduğu ve o an vücut ısıyla ısınmış olan yeşim madalyonu kızın eline tutuşturmuştu.

Onun orkideleri sevdiğini biliyordu.

“Fenerin yerine say, al bunu!”

Mağrur bir tavırla söylemişti bunu ama kalbi deli gibi çarpıyor, yüzü kızarıyordu.

Kız çok şaşırmış ve utanmıştı; madalyonu hemen geri verip kaçır gibi uzaklaşmıştı.

Genç prens ise madalyonu bir söğüt dalına asmış, kızın arkasından bağırmıştı: “Buraya asıyorum! İstemiyorsan kalsın!”

Kız ona aldırış etmemişti ama ailesinin karşıdan geldiğini görünce paniklemişti. Arkasına baktığında prensin hâlâ orada durduğunu, gözlerinin havai fişeklerin ışığıyla parladığını görmüştü. O yakışıklı ve muzip yüzüyle kendisine bakıyordu. Kız heyecanlanmış, ailesi görmesin diye hemen geri koşup söğüt dalındaki madalyonu kapmış ve avucunda gizlemişti.

İmparator gözlerini yavaşça açtı.

“Li Yuangui, Zhen soyundan gelen o kadın nerede?” diye fısıldadı bir süre sonra.

“Veliaht torununuz Majestelerinin başucundan ayrılmak istemedi. Taifu, Zhen Hanımefendi’yi saraya getirtti; birkaç gündür küçük beyin bakımıyla o ilgileniyor.”

“Git, onu buraya çağır,” dedi İmparator.

.....

Jiafu saraya geleli ve Ci’er’e eşlik edeli birkaç gün olmuştu.

Bütün gün boyunca Ci’er, dedesinin hasta yatağının başından bir an bile ayrılmamıştı. Ancak gece yarısına doğru Jiafu onu odasına götürebilmişti; çocuk şimdi derin bir uykudaydı, uykusunda bile annesinin elini sıkıca tutuyordu.

Geçen üç yıl boyunca Jiafu, oğluna böyle sarılarak uyumayı hayal etmişti. Nihayet muradına ermişti ama böyle bir durumda olacağını hiç düşünmemişti. Oğlunun parmağına dolanan yumuşak elini tutarken gözlerini bir an bile yummadı. Gece yarısı, yarı uykulu bir haldeyken perdenin dışından Cui Yinshui’nin fısıltısını duydu. Hemen uyandı, yataktan sessizce süzülüp dışarı çıktı. İmparator’un az önce kendine geldiğini ve kendisini çağırdığını öğrendi. Alelacele üstünü değiştirip Chengguang Sarayı’na koştu. Günlerdir komada olan ve sadece birkaç kez kısa süreliğine uyanan İmparator, üzerine bir hırka almış, yatağında doğrulmuş oturuyordu. Hastalıktan dolayı çökmüş ve zayıflamıştı ama gözleri son derece berrak, hali tavrı şaşırtıcı derecede dinçti; sanki bir mucize olmuş da iyileşmiş gibiydi.

Jiafu’nun içinden uğursuz bir his geçti. Yatağın önünde diz çöküp saray usulünce selam verdi. Bir süre sonra yukarıdan bir ses duyuldu: “Zhen soyundan gelen kız, sen de Youan gibi hâlâ

Bize ‘Baba’ demeyecek misin?”

Jiafu irkilerek başını kaldırdı; İmparator’un gözleri üzerindeydi.

Ne diyeceğini bilemez bir haldeyken İmparator’un hafifçe gülümsediğini gördü; gülümsemesinde acı bir alay vardı: “Ayağa kalk. Pekala, biliyorum; bu tahtı dünyada herkes arzulamaz. Bizim yüzümüzden öz oğlunla ana-oğul gibi görüşemediniz; Bize kin gütmüyorsan bu bile Bizim için bir tesellidir...”

İmparator aniden öksürmeye başladı; Li Yuangui hemen atılıp sırtını sıvazladı.

Öksürüğü dindiğinde nefes alışverişi hâlâ çok düzensizdi. Jiafu yerden kalkıp yakındaki ılık ilaç kâsesini ona uzattı.

İmparator başını sallayarak ilacı reddetti. Nefesi sakinleşince dalgın dalgın uzağa baktı.

“Seni buraya mühim bir mesele için çağırmadık. Az önce bir rüya gördük; gençlik yıllarımızı... Sadece konuşacak birini aradık...”

“Koca bir dünyaya hükmediyoruz, her şeye sahibiz ama ömrümüzün sonunda konuşacak tek bir can bulamıyoruz. Az önce ellinci yaş günümüzde Bizim için diktiğin kaftanı hatırladık. Onu bir kez bile sırtımıza geçiremedik ama o niyetin için sana minnettarız...”

Jiafu içindeki hüznü bastırarak kısık sesle, “Majestelerinin bir emirleri varsa buyursunlar,” dedi.

“Zhen soyundan gelen kız, bilir misin, neden Ci’er’in imparator olması için bu kadar direttik?” diye sordu İmparator aniden.

Jiafu yatağındaki adama dikkatle bakıyordu.

“Gençliğimizde bir talihsizlik sonucu asıl sevdiğimizi kaybettik, sonra da telafisi mümkün olmayan büyük bir hata işledik. Youan ne derse desin, Bizim nazarımızda bu taht, ona sunabileceğimiz en büyük kefarettir.”

“Biz bir hanedanın içine doğduk; bu ömürde kardeşin kardeşi kırdığını, evladın babaya başkaldırdığını, akrabaların ihanetini

gördük. O, kendi soyundan utanç duyuyor olabilir ama damarlarında hanedan kanı aktığı bir gerçektir; tüm günahların kaynağı da budur.”

“Madem bu talihsizlikle Bizim, Xiao Lie’nin oğlu olarak doğdu, o halde bu hayatta tek bir yolu vardır: Zirveye tırmanmak.”

“Bu hayatta çok insanın canını yaktık. Bu kararın sonu hayır mı şer mi olur, Biz bilemeyiz.”

“Dünyada her şeyin bir bedeli vardır. Madem sarayda doğdu, cihanın önünde diz çökmesini bilecek!”

“Başkalarının elindeki bıçak olmayacak, bıçağı tutan el olacak!”

“Bize göre, hayatta kalmanın tek yolu budur!”

İmparator bunları tek nefeste söyledikten sonra tekrar nefes nefese kaldı. Omuzları çöktü, arkaya doğru yaslandı. Li Yuangui hemen onu tutup yavaşça yatırdı.

“Söyleyeceklerimiz bu kadar. Sen de dön artık, Ci’er’e iyi bak...” dedi İmparator gözlerini kapatarak.

Jiafu yavaşça diz çöktü, başını yere koyup selam verdi ve dışarı çıktı. Saraydan birkaç adım uzaklaştıktan sonra arkasındaki karanlık silüete bakıp gözyaşlarına boğuldu.

.....

Üstün Fener Festivali gecesi olmasına rağmen, İmparator’un durumu sebebiyle Doğu Köşkü’nde vezirler nöbet tutuyordu.

Bu gece Pei Youan’ın yanı sıra Zhang Shiyong ve Lu Xiang da oradaydı. İkisi fısıldaşarak İmparator’un durumunu konuşuyorlardı.

“Majesteleri talihlidir, bu badireyi de atlatacaktır...”

“Pei Hazretleri, siz tıptan da anlarsınız, bir çaresi yok mudur? Pei Hazretleri?”

Pei Youan’dan cevap alamayınca arkalarına döndüler; onun çoktan dışarı çıktığını ve karanlıkta kaybolduğunu gördüler.

Pei Youan dışarı çıkınca duraksadı. Yüksek saray duvarları

dünyayı ikiye bölmüştü. Duvarın dışında şenlik ateşleri, fenerler ve cümbüş; duvarın içinde ise derin saray avluları ve kasvetli gölgeler vardı. Gece rüzgarında sallanan saray fenerleri, yere titrek ve zayıf ışıklar düşürerek sessizliği daha da derinleştiriyordu.

Pei Youan başını kaldırıp uzaklardaki şenlikli gökyüzüne baktı, sonra Chengguang Sarayı'nın kapalı kapılarına kadar yürüdü. Kapının önünde uzun süre öylece durdu, sonra arkasını dönüp yavaşça uzaklaştı.

Jiafu döndüğünde Ci'er hâlâ derin uykundaydı. Yatağın kenarına ilişip İmparator'la olan konuşmasını düşündü.

Bunun son perde olduğunu biliyordu.

O sözler aslında belki de Pei Youan'a söylenmek istenmişti; ya da İmparator'un dediği gibi, sadece konuşacak bir can aramıştı.

Gözlerini kapatıp bir süre düşündükten sonra ayağa kalktı. Tam Cui Yinshui'yi çağırıp Pei Youan'ı çağırmasını söyleyecekti ki merdivenlerin başında bir gölge gördü.

Gökyüzündeki dolunay, adamın üzerine solgun bir ışık düşürüyordu.

Pei Youan gelmişti.

Jiafu hemen yanına koşup elini tuttu ve onu içeri çekti.

Pei Youan yatağın kenarına oturup uyuyan oğluna baktı. Bir süre sonra sessizce kalktı. Jiafu onu kapıya kadar geçirdi. Pei Youan karısına sarılıp gülümsedi: “Sizi özledim, bir bakmak istedim. Şimdi Doğu Köşkü'ne dönmem lazım, sen uyu.”

Jiafu onun beline sarılıp yüzüne baktı: “Büyük Kuzen, az önce Majesteleri beni çağırdı...”

Konuşulanları bir bir anlattı ve ekledi: “Bana sana iletmemi söylemedi ama bilmeni istediğini düşündüm.”

Pei Youan bir süre sessiz kaldı, karısını öpüp, “Gitmem lazım, hadi uyu artık,” dedi.

.....

“A-Jing... Bu ömürde tam bir rezil gibi yaşadım...”

“Torunumu imparator yaptım, bilmem gönlüne göre mi oldu? Eğer sevmediysen, yanına geldiğimde istediğin kadar azarla Beni...”

“A-Jing, eğer zaman geri aksaydı, çok önceden babana gider, seni eşim olarak isterdim...”

Xiao Lie kendi kendine mırıldanıyordu. Elindeki yeşim kolyeyi sıktıkça sıktı. Gözleri tavanın karanlık köşelerine daldı, sanki o karanlığın ötesindeki sonsuzluğu görüyordu.

Vuujj—

Şenlik alanından yükselen bir havai fişek gökyüzünü yardı ve devasa bir çiçek gibi açarak sarayın doğu semasını aydınlattı.

Işıklar sönerken gece tekrar karanlığa gömüldü.

“Tabipler! Tabipler yetişin! Majestelerini kurtarın!”

Sessizliği yırtan bu feryat sarayda yankılandı.

Dışarıda bekleyen Baştabip Hu ve ekibi hemen içeri daldı.

Zhang Shiyong ve Lu Xiang apar topar çağrıldıklarında, bir gölgenin çoktan kapıda beklediğini gördüler.

O zayıf ve dik sırtlı gölge, Veliaht Torun’un hocası Pei Youan’dan başkası değildi.

Kısa süre sonra He Gongpu, Liu Jiushao ve diğer devlet erkânı da bir bir saraya ulaştı.

“Pei Youan, Zhang Shiyong ve Liu Jiushao huzura buyursunlar!” diye bağırdı bir saray görevlisi.

İçeri girdiklerinde, İmparator’un yatağında halsizce yattığını gördüler; artık konuşamıyordu. Gözleri yarı açık, yarı kapalıydı. Yerde bir dizi tabip diz çökmüş bekliyordu. Li Yuangui elinde fermanla yatağın ucunda duruyordu, yüzünde derin bir keder vardı.

“Pei Youan, Zhang Shiyong ve Liu Jiushao, fermanı dinleyin!”

Li Yuangui öne çıkıp okumaya başladı. Üçü de hemen diz çöktü.

İmparator son anlarını yaşadığını biliyordu. Kendisinden sonra tahta Veliaht Torun’un geçmesini, cenaze töreninin sade

tutulmasını, yas süresinin kısa kesilmesini ve saraydaki cariyelerin kurban edilmeyip onlara iyi bakılmasını emreliyordu. Küçük imparator reşit olana dek Pei Youan "Vasi Vezir" olarak atanmış, devlet işlerinin başına getirilmişti. Zhang ve Liu'ya da onursal unvanlar verilerek ona yardımcı olmaları emredilmişti.

Zhang ve Liu gözyaşları içinde fermanı kabul ettiler.

Yataktaki İmparator hâlâ hareketsizdi.

"Efendiler, ferman tebliğ edilmiştir, çekilebilirsiniz!"

Zhang ve Liu fermanı elleriyle tutarak ağlaya ağlaya geri çekildiler.

Pei Youan da ayağa kalktı. Adımları çok ağırdı. Tam kapıya vardığında durdu ve yavaşça arkasına döndü.

Yataktaki Xiao Lie ne zaman açtığı bilinmeyen gözlerini dışarıya çevirmişti.

Saray mumlarının titrek ışığında, İmparator'un bakışları oğlunun sırtına takılıp kalmıştı; donuk ve hareketsizdi.

Pei Youan'ın gölgesi bir an duraksadı, sonra aniden dönüp yatağa doğru koştu.

Arkadaki vezirlerin şaşkın bakışları altında, Xiao Lie'nin önünde tekrar diz çöktü ve nizamınca, alnını yere koyarak en ağırbaşlı selamını verdi.

Alnı yerde, öylece hareketsiz kaldı.

İşte o an, İmparator'un gözlerinde uzun zamandır görülmemiş bir huzur ve kabulleniş belirdi.

Yatağının önünde önünde secde eden o silüete dikkatle baktı, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Derin bir nefes verdi ve gözlerini yavaşça, sonsuza dek kapattı.

Üçüncü nöbet geçeli çok olmamıştı. Başkent henüz Üstün-Mehtap gecesinin havai fişek gürültülerinden sıyrılıp sessizliğe gömülmemişken, sarayın kuzeydoğu köşesinden aniden çan sesleri yükseldi. Tam dokuz kez çalındı; dört bir yandaki tapınaklar bu sese karşılık verdi. Çan sesleri başkent karanlık gecesinde uzun süre yankılandı.

Başkent sakinleri bu sese yabancı değildi.

Şehrin dört kapısı derhal mühürlendi. Evlerdeki kandiller birer birer söndürüldü.

Şafak sökmeden tüm şehir beyaza bürünmüş, feryatlar göğe yükselmişti.

Ci'er de uykusundan bu çan sesleriyle uyandı.

Yatağından kalkıp Jiafu'nun kucağına sığındı, gözlerini ovuştururken hala yarı uykuluydu. "Sabah olmuş, Hünkâr Dedemi görmeye gidelim," diye mırıldandı.

Jiafu biliyordu; şu an devlet ricali kapıda bekliyordu. Veliâht Torun'u alıp tahta oturtmak için gelmişlerdi.

Cui Yinshui içeri girdi, bir kenarda ellerini kavuşturup beklemeye başladı.

Çan sesleri kesilince dışarıdan rüzgarla birlikte saray görevlilerinin ve cariyelerin ağlama sesleri duyulmaya başladı. Sesler uzak ve kesik kesik olsa da gecenin sessizliğinde odaya kadar ulaşıyordu.

Ci'er de duydu. Bir şeyleri sezmiş gibi aniden ayıldı, gözlerini kocaman açıp Jiafu'ya bakakaldı.

Hünkâr Dedesi uzun zamandır hastaydı. Bir gün gideceğini, o gün geldiğinde Ci'er'in üzülmemesini, aksine Büyük Wei için iyi bir imparator olmasını istediğini ona defalarca söylemişti.

Ci'er'in gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

Jiafu'nun kalbi paramparça oldu. Oğlunun o narin gövdesine

sarıldı, yaşlarını sildi. Kendi elleriyle elbiselerini bir bir giydirdi, yataktan indirdi ve son bir kez sıkıca sarıldıktan sonra elini bıraktı. Onu bekleyen Cui Yinshui'ye teslim etti.

Cui Yinshui öne çıkıp Jiafu'nun önünde diz çöktü, başını yere koyup selam verdi. Sonra ayağa kalkıp Ci'er'e yol gösterdi.

Jiafu olduğu yerde çakılıp kaldı. Ci'er'in her üç adımda bir arkasına dönüp ona bakışını izledi, ona hafifçe başıyla onay verdi.

O ve Pei Youan, Ci'er doğduğundan beri geçen yedi yıl boyunca başka çocuk sahibi olmamışlardı.

İlk yıllarda Pei Youan, Jiafu'nun doğum sancılarını ve o zor anlarını unutamamış, onu bir daha tehlikeye atmak istememişti. Tıptan anladığı için, hangi günlerin hamileliğe uygun olduğunu biliyordu. Jiafu sonradan durumu fark etmiş, ne kadar uğraşırsa uğraşsın —naz yapsın, tehdit etsin ya da küssün— Pei Youan geri adım atmamıştı.

Son yıllarda ise artık ikisinin de böyle bir düşüncesi kalmamıştı.

Aralarında hiç konuşmasalar da, Ci'er'in Veliaht Torun ilan edildiği o ilk günden beri bir sessiz anlaşma yapmışlardı.

Ci'er büyüyene kadar ikinci bir çocuk yapmayacaklardı.

Oğullarının kendini terk edilmiş hissetmesini istemiyorlardı; Ci'er'den başka birine verecek fazladan sevgileri de yoktu.

Bu gecedен sonra oğlu, Büyük Wei'nin yeni imparatoru olacaktı.

Ci'er dünyaya geldiğinde, kaderin ona böyle bir yol çizeceğini hiç hayal etmemişti.

Jiafu biliyordu; bu kapıdan dışarı attığı o ilk adımdan itibaren oğlunun yolu meşakkatle, fırtınalarla ve henüz öngöremediği krizlerle dolu olacaktı.

Lakin Jiafu inanıyordu; oğlu günün birinde tüm engelleri aşacak ve merhum imparatorun dilediği gibi ulu bir hükümdar olacaktı.

Küçük gölge sarayın karanlığında tamamen kaybolana dek

arkasından bakmaya devam etti.

Merhum imparatorun vasiyeti üzerine, yedi yaşındaki Veliiaht Torun tahta çıktı. Gelecek yıldan itibaren devrin adı "Yong'yi" olarak değişecekti. Genç imparator rüştüne erene dek Pei Youan "Vasi Nazır" tayin edildi; huzurda diz çökme zorunluluğundan muaf tutuldu.

Onunla birlikte bu payeye layık görülen diğer isimler Zhang Shiyong ve Liu Jiushao idi. Biri ilmiyle, diğeri kılıcıyla Pei Youan'a genç hakanı koruyup kollamada yardım edecekti.

İmparator'un vefatından üç gün sonra Batı Bahçesi'nden bir ölüm haberi daha geldi: Yıllardır hapiste olan sabık Kraliçe Zhou vefat etmişti. İmparator'un vasiyeti uyarınca kraliçe usulüyle defnedildi. Ancak imparator onunla aynı kabre girmemiş, mezarlığın doğusunda tek başına yatmayı seçmişti. Mezarının üzerindeki tepe, yağmurlu havalarda uzaktan bakıldığında, sanki ebedi bir nöbetçi gibi yüzünü Kraliyet Merhamet Tapınağı'na dönmüş, sessizce bekliyordu.

Cenaze törenleri imparatorun "sade tutulsun" emrine rağmen yarım ay sürdü. Yas süresi bittiğinde halkın yaşantısı pek değişmedi; düğünler, eğlenceler kaldığı yerden devam etti. Devlet işleri ise zaten son iki yıldır Pei Youan'ın elindeydi; geçiş süreci pürüzsüz oldu.

Geçmiş geçmişte kalmalıydı. İnsan hayatta olduğu sürece hep ileriye bakmalıydı.

Jiafu bunu biliyordu. Pei Youan'ın ise bunu kendisinden çok daha iyi bildiğine emindi.

İmparator vefat etmeden hemen önce, Pei Youan onun huzuruna çıkıp o en büyük saygı selamını vermişti.

Dışarıdan bakanlar bunu bir vezirin minneti sanabilirdi.

Lakin Jiafu biliyordu; o an Pei Youan'ın kalbindeki tüm yükler boşalmış, her şeyi gerçekten geride bırakmıştı.

İmparator da o anı anlamış olmalıydı. O selamın anlamı sadece o baba-oğul arasındaydı.

Bazen en büyük ses sessizliktedir; sükut, bin kelimeden daha tesirlidir.

İmparator son nefesini verirken, kalbinde uzun süredir arzuladığı o huzuru bulmuş olmalıydı.

Yas dönemi bittikten sonra genç imparator tahta oturunca Pei Youan'ın işleri iyice yoğunlaştı. Şafakla evden çıkıyor, gece yarısı dönüyordu.

Bu sırada Jiafu da boş durmuyordu. Tanxiang'ın yardımıyla eşyaları topluyor, saraya daha yakın bir konağa taşınma hazırlıkları yapıyordu. Böylece Pei Youan kışın yollarda perişan olmayacaktı.

Tanxiang yıllar evvel Yang Yun ile evlenmiş, bir oğlu olmuştu. İkisi de Pei Youan ve Jiafu'ya sadakatle hizmet etmeye devam ediyorlardı.

Devlet Konağı'ndaki diğer akrabalara gelince...

Üç yıl evvel Pei Xiuzhi esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuş, aylar sonra Pei Youan tarafından gizlice geri getirilmişti. Annesi Hanımefendi Xin, oğlunun sabık veliaht prensin isyanına karıştığını öğrenince dehşete düşmüştü. İmparator, babasının ve Pei Youan'ın hatırına onu bağışlamıştı ama Pei Xiuzhi o günden sonra bir daha belini doğrultamadı. Günlerini içki içerek geçiriyor, sadece bir unvandan ibaret kalıyordu.

İkinci amcanın evi ise tam tersine yükselişteydi. Pei Quan'ın pek bir başarısı olmasa da oğlu Pei Xiuluo sınavları kazanmış, önemli bir ailenin kızıyla evlenmişti. Hanımefendi Xin'i asıl çileden çıkararak ise Pei Youan'ın konumuydu. Artık ona "Vezir Pei" deniyordu; gücü her şeye yetiyordu. Hanımefendi Xin onun öz annesi sayılsa da aralarındaki ilişki hep soğuk kalmıştı. Buna karşılık ikinci amcanın karısı Hanımefendi Meng, Jiafu'nun teyzesi olduğu için Pei Youan ile arası çok iyiydi. Herkes işini halletmek için ona koşuyordu. Hanımefendi Xin kıskançlıktan ve hırstan yavaş yavaş sağlığını yitirmeye başlamıştı.

Konağın unvanı zaten Pei Xiuzhi'ye geçtiği için, Pei Youan'ın

devlet işlerine yakın olmak adına başka bir eve taşınması gayet doğaldı.

Taşınma günü geldiğinde Jiafu her şeyi sessizce halletmek istese de, kocasının makamı yüzünden tüm başkent hanımlarının gözü üzerindeydi. Tebrıklar ve hediyeler yağmaya başladı. Jiafu hepsini nezaketle geri çevirdi.

Nisan ortası gelmişti. Merhum imparatorun vefatının üçüncü ayı için düzenlenen büyük anma töreni vardı. Pei Youan, genç hakan adına yüzlerce mil ötedeki imparatorluk mezarlığına gitmişti. Dönmesi birkaç günü bulacaktı.

Jiafu evde tek başınayken, akşamüstü Hanımefendi Meng çıkageldi. Elinde memlekettten gelen kurutulmuş sebzeler vardı. "Değerli bir şey kabul etmediğini biliyorum kızım, bunlar sadece tadımlık," diyerek kendini sevdirmeye çalıştı.

Birlikte akşam yemeği yediler. Yemekten sonra Hanımefendi Meng lafı Pei Youan'ın yokluğuna ve Jiafu'nun yalnızlığına getirdi. "Ah Afu, teyzen olarak söylüyorum; bunca yıldır neden hala bir ses yok? Gözüm yollarda kaldı. Duydum ki çok kerametli bir tapınak varmış, oraya gidip dua edenlerin hemen oğlu oluyormuş. Gel gidelim," dedi.

Jiafu gülümsedi: "Sağ ol teyze, vaktim olduğunda bakarız."

Hanımefendi Meng ısrar edecekken bir uşak telaşa içeri daldı. "Hanımım, evde yangın çıktı! Üçüncü bey kayıp, her yer alevler içinde!"

Pei Quan da törende olduğu için evde erkek yoktu. Hanımefendi Meng dehşetle ayağa kalktı.

Jiafu, Pei ailesinin bu fertlerini pek sevmese de, büyükannenin ve devletli babanın hatırı için sessiz kalamazdı. Hemen yardıma koştu. Konağa yaklaştıklarında gökyüzünün kızıla boyandığını gördüler. Yollar meraklı kalabalıkla tıkanmıştı.

Yangın bir depodan çıkmıştı. Üçüncü kardeş Pei Xiuluo'nun içeride kilitli kaldığı söyleniyordu. Uşaklar onu dışarı çıkardığında yüzü tanınmaz haldeydi, duman solumaktan bayılmıştı. Karısı feryat figan ağlıyordu. Hanımefendi Meng oğlunun halini görünce oracıkta bayıldı.

Jiafu hemen en iyi hekimleri çağırttı. Pei Xiuluo kendine geldiğinde artık eski yakışıklılığından eser kalmamıştı.

Hanımefendi Meng kendine gelince hırsla sordu: "Kim yaptı bunu?"

Gelin ağlayarak cevap verdi: "Uşaklar görmüş, büyük yengemin odasından bir hizmetçi gelmiş akşamüstü. Kesin onların işi! Abla, ne olur bize yardım et, hakkımızı ara!"

Hanımefendi Meng, oğlunun artık bir daha memur olamayacağını, hayatının karardığını anlayınca çılgına döndü. "Demek öyle! Kendi oğlu bir işe yaramıyor diye benim aslan gibi oğluma kıydılar! Afu, şahidim ol, bu canı ortaya koyacağım ama o zalimlerden hesap soracağım!"

Öfkeyle büyük yengenin kaldığı tarafa doğru yürüdü. Yolda Pei Xiuzhi ile karşılaştılar. Adam leş gibi içki kokuyordu, ayakta duramıyordu. "Yenge... Kardeşim nasıl?" diye kekeledi. Hanımefendi Meng suratına tükürüp onu kenara itti. Pei Xiuzhi olduğu yere yığılıp sızdı.

Meng Er Hanım, yanındakileri peşine takmış, hışımla Sin Hanım'ın avlusuna doğru ilerliyordu. Avludaki hizmetçiler ve uşaklar, onun kan çanağına dönmüş gözlerini, dişlerini gıcırdatışını ve sanki birini parçalayacakmış gibi duran o vahşi halini görünce dehşete kapıldılar. Kimse yanına yaklaşip ne olduğunu sormaya cesaret edemedi. En sonunda, Sin Hanım'ın yanındaki emektar Ding Kocakarı, tüm cesaretini toplayarak yolunu kesti: "Hanımefendi hasta, az önceki yangın da onu iyice sarstı, şu an dinleniyor. Er Hanım, bir maruzatınız varsa önce bana deyin, ben gidip arz edeyim..."

Sözü bitmeden havada şaklayan bir tokatla sarsıldı; yanağında beş parmağın izi anında kıpkırmızı belirdi.

Kocakarı yediği tokatla serseme dönmüştü. İki tarafın arasının uzun süredir açık olduğu bilinirdi ama böyle el kaldırmak ilk kez oluyordu. Yanağını tutarak, Meng Er Hanım ve beraberindekilerin içeri dalışını, kapıyı gümbürtüyle açışlarını çaresizce izledi.

Sin Hanım, alnına bir tülbent bağlamış, yatağında oturuyordu. Büyük bir telaş içinde yatağın kenarına vuruyor, uşakları Quan-ge'yi bulmaları için dışarı salıyordu. Bu Quan-ge artık on dört yaşına basmıştı; kim bilir ne zaman, kimlerin kışkırtmasıyla kumar illetine bulaşmıştı. Başlarda evde uşakları gizlice toplar, üç beş kuruşuna zar atardı. Geçen yıldan beri babasının her gün sarhoş gezmesini, gözdesi Yun-niang'ın ölü doğum yapıp ardından kendisinin de ölmesini, üvey annesi Zhou'nun çıkardığı bitmek bilmez huzursuzlukları ve büyükannesinin iyice zayıflayan otoritesini fırsat bilip iyice azıtmıştı. Gizlice dışarı kaçıyor, yeraltı kumarhanelerinde şansını zorluyordu. Oradakiler onun Vatan Dükü malikanesinin torunu olduğunu biliyor, yaşının küçüklüğünden istifade onu "yağlı bir balık" gibi görüp pohpohluyorlardı. Önce biraz kazanmasına izin verip ağzına bir parmak bal çalmışlar, sonra Quan-ge'yi iyice bataklığa

çekmişlerdi. Para bitince evdeki antikaları çalmaya başlamış, dikkat çekmeyen parçaları elden çıkarmıştı. Hatta kasanın anahtarını çalıp gizlice bir yedeğini yaptırmış, içeriden ruhu bile duyulmadan malları kaçırmıştı. Sin Hanım durumu ancak geçen yılın sonunda, lazım olan bazı eşyaların yerinde yeller estiğini görünce fark etmişti. Pei Xiuzhi durumu öğrenince Quan-ge'yi evire çevire dövüp odaya kapatmış, kumarhaneyi de bastırmıştı. Lakin öyle yerler üç günde bir mekan değiştirir, gözcüleri dört bir yanı kollar, kendi aralarında parolalarla anlaşırlardı; askerler varana dek herkes çoktan sırta kadem basardı.

Quan-ge yılbaşından beri evde hapis gibiydi, elinde beş kuruşu da yoktu. Görünürde uslanmış gibiydi, Sin Hanım torununun tövbe ettiğini sanıyordu. Lakin iki gün önce yine bir yolunu bulup kaçmıştı ve hâlâ dönmemişti. Yine kumara gittiği aşikârdı ama bu kez evde hiçbir hırsızlık izi yoktu; bu işte bir bit yeniği vardı. Sin Hanım perişan haldeydi, konaktaki eli ayağı tutan herkesi her yere salmıştı ama çocuktan iz yoktu. Tam o sırada Meng Er Hanım'ın öfke saçarak içeri daldığını görünce irkildi. Hizmetçilerin yardımıyla doğruldu ve soğuk bir sesle sordu: "İkinci Gelin, bu ne haldir? Müştemilattaki depoda yangın çıktığını, Xiuluo'nun biraz rahatsızlandığını biliyorum. Ben de az önce söndürme çalışmalarına yardım etsinler diye adam yolladım. Buraya beni sorguya çekmeye mi geldin?"

Er Hanım'ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, o her zamanki uysal halinden eser kalmamıştı. Dişlerinin arasından tısladı: "Seni gidi yılan! Bugüne dek Büyük Hanım'ın hatırına sana hep katlandım! Oğlumun başarısını kıskandın, içindeki hasetle onu depoya kilitletip diri diri yakmaya kalktın, değil mi? Bu kadar gaddar olduğun için bu bedelin çocuklarından, torunlarından çıkmasından korkmaz mısın? Zavallı Luo'm, kime ne zararı dokundu da böyle bir caniliğe maruz kaldı!"

Ana yüreği dayanmıyordu; oğlunun o korkunç halini düşündükçe gözyaşları sel olup akıyordu.

O sırada bir hizmetçi Sin Hanım'ın kulağına eğilip olan biteni ayrıntısıyla anlattı. Pei Xiuluo'nun yüzünün tamamen tanınmaz hale geldiğini, vücudunun büyük kısmının feci şekilde yandığını

ve saray hekimine göre durumunun kritik olduğunu duyunca Sin Hanım meselenin vahametini anladı. Artık torununu düşünecek hali kalmamıştı; sert bir sesle Zhou Jiao'e ve yanındaki hizmetçiyi çağırtmak üzereyken dışarıdan bir feryat yükseldi: "Hanımefendi, felaket! Er Gelin'in kapısı içeriden kilitliydi, ses veren olmadı. Kapıyı kırınca gördük ki... Er Gelin kendini kırışe asmış!"

Herkes dehşet içinde dışarı fırladı. Sin Hanım, kollarından tutulup oğlunun odasına koşturulduğunda Zhou Jiao'e'nin ipten indirilmiş, yerde kaskatı yattığını gördü. Yüzü morarmış, dili dışarı fırlamış, ayak parmakları dümdüz uzanmış, boynunda ise derin, mor bir iz kalmıştı. Çoktan can verdiği belliydi. Etraftaki hizmetçiler başı kesik tavuk gibi oradan oraya koşuyor, küçük kızı ise yere kapanmış, tir tir titreyerek ağlıyordu.

Sin Hanım'ın benzi kül gibi oldu. Meng Er Hanım ise parmağını Sin Hanım'ın yüzüne doğru sallayarak haykırdı: "İşte tam da tahmin ettiğim gibi! Önce oğlumu yaktın, sonra da suçunu örtbas etmek için gelinini ölüme sürükledin! Böylece sıyrılacağını mı sanıyorsun? Afu! Afu!"

Meng Er Hanım gözyaşları içinde Jiafu'yu çağırdı: "Afu, her şeyi gördün! You'an döndüğünde adaleti sen sağlayacaksın, teyzen için sen konuşacaksın. Benim zavallı Luo'm..."

Bir sandalyeye yığılıp yüzünü kapatarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Yanındaki hizmetçiler onu teselli etmeye çalışıyordu.

Jiafu yetiştiğinde yerdeki cesedi görüp irkildi. Hemen küçük kızın oradan uzaklaştırılmasını ve teselli edilmesini emredip saray hekimini çağırttı.

Hekim çabuk geldi, cesedin göz kapaklarına baktı, boynundaki nabızı kontrol etti ve başını sallayarak geri çekildi.

Zhou Jiao'e'nin böyle ölmesi Jiafu için bile inanılmazdı. Bir hizmetçi cesedin üzerine bir örtü serdi ama odadaki o keskin ve pis koku hâlâ duyuluyordu. Jiafu nefes almak için dışarı çıkarken, Sin Hanım'ın adamı Ding Kocakarı'nın bir hizmetçiyi kolundan sürükleyerek içeri getirdiğini ve Meng Er Hanım'ın

ayaklarının dibine fırlattığını gördü.

Sin Hanım içeri girip tüm yabancı hizmetçilerin çıkmasını emretti. Odada sadece birkaç sırdaş kalınca Ding Kocakarı yerdeki kızı sertçe çimdikledi. Bu kız, Zhou Jiao'e'nin yanındaki hizmetçiydi; akşamüstü Pei Xiuluo ile görüştüğü görülen kişiydi. Kız ağlayarak kendini korumaya çalıştı: "Er Gelin ile Üçüncü Efendi yıllardır gizli gizli görüşürlerdi. Üçüncü Efendi geçen yıldan beri bu işi bitirmek istiyordu. Er Gelin akşamüstü bana gizlice haber yollattı, gece depoda buluşalım dedi. Gelince Üçüncü Efendi'nin eskiden verdiği hediyeleri iade edip bu işi tamamen kapatacaklardı. Ben sadece haberi ilettim! Sonrasında Üçüncü Efendi nasıl içeri kilitlendi, yangın nasıl çıktı, hiçbir şey bilmiyorum! Büyük Hanım, Er Hanım, ne olur canımı bağışlayın..."

Ding Kocakarı kızın ağzına bir bez tıkayıp ellerini bağladı.

Sin Hanım'ın yüzü hâlâ bembeyazdı ama az önceki donukluğu dağılmıştı. Şaşkınlıktan donup kalmış olan Er Hanım'a dik dik baktı: "Meng, duydun işte! Bir suçlu arıyorsan o senin kendi oğlundur! Gelip benim gelinimi ayartmış. Belli ki biri kaçmak istedi, diğeri bırakmadı, birbirlerini yediler ve sonuç bu oldu!"

Acı bir gülüşle devam etti: "Meseleyi büyütme istersen, benim kaybedecek bir şeyim yok! Ama birazcık onurumuz kalsın dersen, ben kendi payıma düşen bu uğursuzluğu kabullenirim, sen de git o oğluna sahip çık; gözü fazla doymazmış."

Meng Er Hanım'ın yüzü bir kızarıyor, bir sararıyordu.

Pei Xiuluo dışarıdan bakıldığında tam bir beyefendi gibi görünse de, aslında çocukluğundan beri kadınlara, özellikle de evli kadınlara karşı marazi bir zaafı vardı. Eskiden Meng Er Hanım'ın bir kâhyasının karısına göz koymuş, Meng Er Hanım durumu fark edince kâhyayı ve karısını uzaklara sürgün ederek olayı örtbas etmişti.

Bir evladı en iyi annesi tanırdı. Meng Er Hanım oğlunun bu huyunu bilmez miydi? Lakin Zhou Jiao'e ile böyle bir işe girişeceğini rüyasında görse inanmazdı.

Aniden Jiafu'ya döndü: "Afu, sakın ona inanma! Bizim

Xiuluo'muz asla böyle bir şey yapmaz! Bu kadın aklını yitirmiş, Luo'ma iftira atıyor!"

Sin Hanım'a dönüp o da acı bir gülüşle karşılık verdi: "Zhou Jiao'e öldü gitti, arkasından istediğin masalı uydur. Bir hizmetçinin boş lafına kim inanır? Oğlumun canına kastettiğin yetmedi, bir de namusuna mı dil uzatıyorsun? Ne kadar da habıs bir ruhun var! Ben You'an ve Afu'nun hatırına konuyu aile içinde tutmaya çalışıyorum. Eğer oğlum hakkında bir tek kötü laf daha edersen, yüzümü gözümü karartır seninle mahşere dek hesaplaşırım!"

Sin Hanım öfkeden titriyordu, parmağını Meng Er Hanım'a doğrulttu ama tek kelime edemedi.

"Hanımefendi, Hanımefendi! Quan-ge bulundu!"

Dışarıdan gelen gürültüyle Sin Hanım hemen dışarı fırladı. Quan-ge gerçekten de getirilmişti ama sedye üzerinde, kaskatı yatıyordu. İki uşak onu taşıyordu; kafası kanlı bezlerle sarılmıştı, yüzü kağıt gibi sarıydı ve kan içindeydi. Üstü başı kurumuş çamurla kaplıydı, sanki bir hendekte yuvarlanmış gibiydi. Gözleri kapalı, kendinden geçmiş haldeydi.

Yang Yun da arkalarından geliyordu.

Sin Hanım dehşetle atıldı, "Quan-ge! Quan-ge!" diye feryat ederek tekrar hekim çağırtı. Pei Xiuluo'nun yanından ayrılmamış olan hekim hemen gelip çocuğu içeri aldırđı ve müdahaleye başladı.

Hekimin yüzü çok ciddiye.

O içeride uğraşırken Yang Yun, Jiafu'nun yanına geldi. Pei Efendi'nin başkentteki yeraltı kumarhanelerinin ne kadar yayıldığını, yaşlı genç demeden herkesi bitirdiğini bildiğini ve Beş Ordu Komutanlığı'na bu bataklığı kurutma emri verdiğini anlattı. Efendi, Yang Yun'a Quan-ge'den de bahsetmiş ve onu görürlerse alıkoymalarını istemişti. Dün Yang Yun ve askerler, şehrin yüz li dışındaki bir dağ yamacında devasa bir yeraltı kumarhanesini basmış, yüzlerce kişiyi yakalamışlardı. Kaçanları ararken bir lağım çukurunda Quan-ge'yi bulmuşlardı.

Quan-ge'nin kafasına koca bir taşla vurulmuş, kafatasında

delik açılmıştı. Vuran kişi sadece ağır yaralamakla kalmamış, çocuğu ölsün diye baş aşağı çukura atmıştı. Zamanında yetiştirilmesene çoktan ölmüş olacaktı. Yang Yun onu gece yarısı hemen konağa yetiştirmişti.

Hekim yarayı sarıp burnuna bir ilaç tozu üfleyince Quan-ge yavaşça gözlerini açtı. Lakin ağzı ve gözü bir yana kaymıştı, ağzından salyalar akıyordu. Gözlerini yanındaki Meng Er Hanım'a dikti, dudakları titriyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Hekim, kafasındaki yaranın çok ağır olduğunu, uyanmasının bile mucize olduğunu, bu halinin kalıcı bir hasar olduğunu söyledi. Yaşayıp yaşamayacağı bile Allah'ın takdiri idi. Bir iç çekip dışarı çıktı.

Sin Hanım'ın ciğeri yanıyordu. Torununa sarıldı. Quan-ge son bir gayretle, kesik kesik ve anlaşılmaz bir sesle mırıldandı: "Üçüncü Amcamla... üvey annem... eskiden görmüştüm... Amcamdan para istedim... Amcam canıma kastetti..."

Sözlerini bitirince gözleri kaydı ve tekrar bayıldı.

Oda bir anda mezar sessizliğine büründü. Sadece Sin Hanım'ın acı hıçkırıkları duyuluyordu.

Jiafu donup kalmıştı.

Bu gece, felaketler birbirini izlemişti.

Artık her şey gün gibi ortadaydı.

Anlaşılan Pei Xiuluo ve Zhou Jiao'e yıllardır gizli bir ilişki yaşıyordu. Quan-ge bunu fark etmiş ama açık etmek yerine amcasına şantaj yapmıştı. Pei Xiuluo bu durumdan bıkmış ve geleceğinin mahvolmasından korkarak, yeğenini şehir dışındaki kumarhanede ortadan kaldırmaları için adam tutmuştu.

Aynı zamanda Zhou Jiao'e ile bağlarını koparmak istemiş ama kadın buna yanaşmamıştı. Belki şartları kabul edilmedi, belki de gerçekten o "Üçüncü Efendi"ye aşık; köşeye sıkışınca bu feci sonu hazırlamıştı.

Meng Er Hanım oğlunun yanına gitmek üzereyken Quan-ge'nin sözlerini duyunca durmuştu. Duyduklarıyla deliye döndü,

ileri atılıp bağırdı: "Siz Büyük Kol, hepiniz bir olmuş oğlumu mu bitirmeye çalışıyorsunuz? Benim oğlum alnı ak, başı dik bir devlet görevlisidir! Siz ne kadar iftira atarsanız atın, o tertemizdir! Onun namusuna kendi canımla kefil olurum!"

Sin Hanım, titreyen ve kendinden geçen torununa baktı, gözleri karardı. Yanındaki bir hizmetçiye tutunup doğruldu. Meng Er Hanım'a nefretle baktı ve aniden Jiafu'ya döndü: "Büyük Gelin! Artık saklayacak bir şeyim kalmadı! Yıllar önce You'an on altı yaşındayken olan o hadiseyi, hem Büyük Hanım hem de siz, benim yaptığımı sandınız. O cariyenin canına benim kastettiğimi düşündünüz!"

"Bana iftira atıldı! O zamanlar cahildim, ama şimdi anlıyorum. Ben sadece bir piyonmuşum, arayı bozmak için beni kullanmışlar, katil damgasını bana vurdurmuşlar!"

Yirmi yıl öncesinin anıları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçti.

O zamanlar Sin Hanım yeni dul kalmıştı ama acısı, oğlunun elinden her şeyi alan o öz büyük oğula karşı duyduğu nefreti bastıramıyordu.

Bir gece yarısı, yanındaki bir hizmetçi onu uyandırmış ve Dük'ün gözdesi olan o cariyenin, Büyük Efendi'nin, You'an'ın avlusunun önünde kendini astığını söylemişti.

Sin Hanım önce şok olmuş, hemen Büyük Hanım'a haber vermek istemişti. Ama o hizmetçi, "Kesin Büyük Efendi yas döneminde babasının cariyesine göz koydu, yoksa kadın niye onun kapısında kendini assın? Bu duyulursa Büyük Efendi'nin adı lekelenir, bu konakta yeri kalmaz," diyerek aklını çelmişti.

Sin Hanım bu söze kanmıştı.

Aslında içten içe o on altı yaşındaki vakur gencin böyle bir şey yapacağına inanmıyordu ama içindeki o karanlık ses, bu yalana inanmasını fısıldıyordu. Sustu, görmezden geldi. Ertesi gün dedikodular tüm konağı sardı ve Büyük Hanım daha engel olamadan saray müfettişlerinin kulağına gitti.

Sin Hanım, yüzü kireç gibi olan Meng Er Hanım'a doğru yürüdü, gözleri kan çanağı gibiydi.

"Seni gidi alçak kadın! O işi ben yapmadım, bu evde senden başka kim yapardı? Yıllardır anlayamamıştım, o zavallı cariyeyi niye ölüme sürüklediniz? Ben o zaman işimi garantiye almak için kadının cesedini kontrol ettirmiştim; Vatan Dükü ona dokunmamıştı bile ama kadın hamileydi! Şimdi anlıyorum! Senin o lanet olası oğlun cariyeye ile bir işler çevirdi, belki de onu boğup öldürdü! Sen de oğlunun geleceği yanmasın diye bu zehirli planı kurdun! Hem beni hem You'an'ı yaktın, bizi birbirimize düşman ettin!"

Sin Hanım, pişmanlık gözyaşları içinde Jiafu'ya baktı.

"Gelinim, You'an'a karşı suçluyum, biliyorum. Sizden af dileyecek yüzüm de yok. Sadece ne kadar aptal olduğuma yanıyorum; nefretimi görüp beni bu tuzağa çektiler. O hizmetçi çoktan öldü ama belli ki senin bu teyzenin adamıydı! Kendi oğlunu korumak için hem beni hem de hiç suçu olmayan You'an'ı harcadı! Bu kadının ne kadar gaddar olduğunu artık sen de gör. Bu söylediklerimin her kelimesi gerçektir, yalanım varsa canım çıksın!"

Jiafu şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Yıllardır You'an'ı tuzağa düşürenin Sin Hanım olduğunu sanmıştı ama işin içinde ne kadar kirli bir oyun varmış.

Meng Er Hanım'a baktı.

Annesinin anlattığı o "zarif ve şefkatli abla" imajı yerle bir olmuştu. Ne olmuştu da o eski dost, bu kadar bencil ve gaddar bir canavara dönüşmüştü?

Meng Er Hanım aniden bir çılgılık atıp Sin Hanım'ın üzerine atıldı. Saç saça baş başa kavgaya tutuştular. O asil hanımefendi tavrından eser kalmamıştı.

"Yeter artık, kesin şunu!"

Jiafu'nun sesi odada yankılandı.

Meng Er Hanım irkilerek durdu, Jiafu'ya baktı. Yüzü bembeyaz oldu, ellerini sallayarak: "Afu, sakın ona inanma! Aklını kaçırmış bu kadın! Benden nefret ediyor, arayı bozmaya çalışıyor!" dedi.

Jiafu ona cevap vermedi. Odadaki hizmetçilere döndü, bakışları buz gibiydi: "Bu gece burada olanlar burada kalacak. Efendi döndüğünde ona her şeyi anlatacağım, kararı o verecek. Eğer dışarı bir tek kelime sızarsa, haklı haksız demem, hepinizi falakaya yatırır, canınızı okurum!"

Hizmetçiler korkuyla diz çöktü.

Meng Er Hanım yere yığıldı, bakışları boşluğa daldı.

"Er Hanım, Üçüncü Efendi kötüleşti—"

Dışarıdan gelen sesle Meng Er Hanım yerinden fırladı, "Luo'm, annem geliyor!" diye sayıklayarak dışarı koştu.

Jiafu odadan çıkarken yolda sızıp kalmış olan Pei Xiuzhi'yi gördü. Yanındaki uşak onu uyandırmaya çalışıyordu ama adam horul horul uyuyordu. Jiafu durdu, bir kova soğuk su getirtti ve adamın başından aşağı boşalttı.

Pei Xiuzhi sıçrayarak uyandı. Karşısında Jiafu'yu görünce, onun o tiksinti ve aşağılama dolu bakışları altında ezildi, başını öne eğdi.

"Pei Xiuzhi, Dük'ün oğlu olmaya layık değilsin! Babandaki o erkekliğin zerresi sende olsaydı, böyle bir zavallı gibi yaşayıp etrafına zarar vermezdin! Kocamın çocukluğundan beri çektiği acılar seninkinden kat kat fazlaydı! Sana tavsiyem; kadere küsmeyi bırak da atalarının şanına bak. Sen böyle yaşarsan ölmen bile kurtuluş olmaz; öteki dünyada atalarının yüzüne nasıl bakacaksın?"

Jiafu sözünü bitirip oradan ayrıldı.

Pei Xiuzhi, sıırılsıklam halde, onun arkasından bakakaldı.

O gece Jiafu eve dönmedi.

Pei Youan ile eskiden yaşadıkları avlu hâlâ boş duruyordu. Tanxiang etrafı toparlayıp yatakları serince Jiafu oraya yerleşti.

Bir süre sonra Cui Yinshui de geldi. Genç imparatorun sözlü emrini getirmişti; saray hekimlerine Dük malikânesinde kalıp yaralıları kurtarmak için tüm güçleriyle çabalamalarını emretmiş, Cui Yinshui'yi de Jiafu'nun hizmetine vermişti.

“Haşmetmeapları kulunuzla şu haberi gönderdi,” dedi Cui Yinshui. “Hanımefendi'nin sağlığına dikkat etmesini, kederine yenilip kendisini harap etmemesini istirham ediyorlar.”

Jiafu bu sözleri duyunca biraz teselli buldu, biraz gururlandı, biraz da içi burkuldu.

Onun Ci'er'i henüz küçücüktü ama kurduğu cümleler şimdiden olgun bir adamın ağırlığını taşıyordu.

Jiafu'nun gözüne uyku girmede. Lambanın altında otururken Tanxiang da yanına çökmüş, bir yandan el işi yapıyor bir yandan da havadan sudan konuşarak ona eşlik ediyordu. Derken dışarıdan sesler geldi. Tanxiang bakmak için dışarı çıktı, döndüğünde, “İkinci Beyefendi'nin kızıymış,” dedi. “Ev ana baba günü olunca korkup buraya kaçmış.”

Kızın adı Huijie'ydi. Jiafu hemen içeri alınmasını söyledi. Tanxiang az sonra küçük kızı elinden tutup getirdi. Huijie bir sehpanın arkasında durmuş, saçları darmadağın, yüzünde kurumuş gözyaşı izleriyle ürkekçe Jiafu'ya bakıyordu; yanına yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Jiafu gülümseyerek yanına gitti, elini tutup onu yatağın kenarına oturttu. Tanxiang bir leğen ılık su getirip elini yüzünü yıkadı. Jiafu kızın karışmış örgülerini çözdü, bir tarak alıp saçlarını usul usul taradı, sonra yeniden iki örgü yapıp şöyle bir süzdü. “Halanın hiç kızı yok,” dedi gülümseyerek. “Bundan sonra

ne zaman canın sıkılsa halana gel, burada oyun oynayalım.”

Zhou Jiao’e sağlığında kızına kötü davranmazdı ama hırçın ve öfkeli tabiatı, kayınvalidesiyle bitmek bilmeyen çekişmeleri ve kocasının ilgisizliği yüzünden hayatı hep bir huzursuzluk içindeydi. Sık sık Huijie’ye bağırıp çağırır, hırsını ondan çıkarır, sonra pişman olsa da bir dahaki sefere yine aynısını yapardı. Yıllar boyu süren bu durum, babası ve babaannesinin de kızı pek ilgi göstermemesiyle birleşince Huijie içine kapanık ve korkak bir çocuk olup çıkmıştı. Geçtiğimiz üç yıl boyunca Jiafu malikânede yaşarken, Zhou Jiao’e kıskançlığından kızının Jiafu’yla görüşmesine izin vermemişti. Ancak Huijie’nin kalbinde, her zaman yumuşak huylu davranan ve güldüğünde dünyayı güzelleştiren bu genç yengesine karşı derin bir hayranlık ve sevgi vardı. Bu gece annesi aniden ölüp gitmiş, yanındaki dadılar ve hizmetçiler de kendi başlarının çaresine bakma telaşıyla dağılınca korkuya kapılmış ve ayakları onu farkında olmadan buraya getirmişti.

Huijie iri gözlerini açıp bir süre Jiafu’ya bakakaldı, sonra gözyaşları yeniden boşaldı.

Jiafu onu bağrına bastı, sırtını hafifçe sıvazladı.

Küçük kız, yengesinin kucağında yavaş yavaş gözlerini yumdu ve derin bir uykuya daldı.

O sırada dışarıdan bir gürültü daha koptu.

Dadısı nihayet Huijie’nin kaybolduğunu fark etmiş, izini buraya kadar sürmüştü.

Jiafu, Huijie’yi yavaşça yatağa yatırdı, Tanxiang’a dışarı haber vermesini söyledi; Huijie uyumuştı, geceyi burada geçirecek, sabah gelip alacaklardı.

Dadı minnetle eğilip geri çekildi.

Jiafu kızın üzerine yorganı örttü, Tanxiang ve diğerlerine gidip dinlenmelerini söyledi, kendisi de yatağın dış tarafına uzandı.

İkinci nöbet sularında, ikinci avludan haber geldi: Pei Xiuluo

aldığı ağır yaralar sonucu az önce can vermişti.

Jiafu hemen giyinip oraya koştu. Daha avluya girmeden feryat figan sesleri duyuluyordu. İçeri girdiğinde Cao-shi'nin kucığında bir yaşındaki oğlunu tuttuğunu, birkaç kişinin yatağın başında toplanmış acı içinde ağladığını gördü.

Saray hekimi, “Üçüncü Beyefendi'nin yaraları çok ağırdı, elimden bir şey gelmedi...” dedi.

İç çekerek Jiafu'nun önünde eğildi ve odadan çıktı.

İkinci Hanım yatağın kenarında oturuyordu; gözleri kan çanağına dönmüştü, bakışları donuktu. Jiafu'ya bakarken birden gözleri onun arkasındaki kapıya kaydı. Sanki orada bir şey görmüş gibi gözleri dehşetle açıldı, öylece bakakaldı.

Jiafu arkasına döndü ama arkası boştu; kapının dışı zifiri karanlıktı, hiçbir şey yoktu.

İkinci Hanım oturduğu yerde duramadı, dizlerinin üzerine yere yığıldı. Ağlayarak başını yere vurmaya başladı: “Yalvarırım sana, oğlumu rahat bırak... Bilerek yapmadım... Peşimi bırak... Sana kâğıt paralar yakacağım, senin için ayınlar düzenleteceğim, ne olur git artık, gelme yanıma...”

“Hanımefendi! Hanımefendi!”

Hizmetçiler panikle onu kaldırmaya çalıştı ama İkinci Hanım sanki bir hortlak görmüş gibi çılgık atarak elleri itti, yerden kalkıp can havliyle koşmaya başladı. Başını küt diye duvara vurdu, gözleri arkaya kaçtı ve oracıkta bayılıp yere yığıldı.

Hizmetçiler korku ve şaşkınlık içinde Jiafu'ya baktılar.

Jiafu kadının odasına taşınmasını emretti, herkese görevlerinin başına dönmesini söyledi. O sırada büyük avludan da haber geldi; Sin Hanım da yataklara düşmüştü, ateşi çıkmış sayıklıyordu. Neyse ki Quan-ge'nin durumu stabildi, daha kötüye gitmiyordu. Jiafu saray hekimini oraya da gönderip gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra dinlenmeye çekildi.

Bu karmaşa dolu gece nihayet tamamen sona ermişti.

Ertesi gece yarısı Pei Youan geri döndü. Jiafu'dan olan biteni dinledikten sonra bir süre sessiz kaldı. O sırada bir hizmetçi gelip

Pei Quan'ın dışarıda görüşmek istediğini bildirdi.

Jiafu kapıya kadar eşlik etti. Pei Quan, torununun elinden tutmuş, avluda duruyordu. Yüzü çökmüş, gözleri şişmişti; bir gecede on yıl yaşlanmış gibiydi. Pei Youan'ı görünce konuşmadan hıçkırıklara boğuldu, cübbesinin eteğini toplayıp diz çökmeye yeltendi.

Pei Youan hemen ileri atılıp onu tuttu, Pei Quan'ı aile türbesindeki bekleme odasına geçip beklemesi için davet etti. Konuşması bitince çocuğun kendisine baktığını fark etti; masum gözlerle olan biteni anlamaya çalışıyordu. Başını okşadı, sonra hizmetçilere Pei Xiuzhi'yi de çağırmalarını emretti: "Ona söyleyin, konuşacaklarım var."

Hizmetçi emri alıp aceleyle uzaklaştı.

Pei Youan tam dışarı çıkacakken adımları durdu.

Başını çevirdi, kapının eşiğinde durmuş kendisini izleyen Jiafu'ya baktı ve ona sıcacık, huzur dolu bir gülümseme sundu.

Jiafu da ona gülümsemeyle karşılık verince başıyla onayladı, çocuğun elini tutup dışarı doğru yürüdü.

Jiafu onun gidişini, avlu kapısından çıkıp gözden kayboluşunu izledi.

O gece, malikânenin türbe odasında mumlar sabaha dek sönmedi. Pei Youan, Pei Quan ve Pei Xiuzhi içeride uzun süre kaldılar. Ataların ruhları dışında kimse orada neler konuşulduğunu bilmiyordu. Kapıda bekleyen hizmetçiler, bir ara içeriden Pei Xiuzhi'nin hıçkıra hıçkıra ağladığını duydular sadece.

Pei Youan oradan ayrıldığında, Xiuzhi hâlâ atalarının makamı önünde diz çökmüş duruyordu; şafak sökene dek de kalkmadı.

Pei Youan odaya döndüğünde dördüncü nöbet yaklaşmıştı. Jiafu onu bekliyordu; o tanıdık, ağırbaşlı ayak seslerini duyunca yüreği sevinçle doldu, hemen kapıya koşup onu karşıladı.

Bu hayatta, tanıştıkları günden bu yana göz açıp kapayıncaya dek on küsur yıl geçmişti. Jiafu artık o taze genç kız değildi, Pei Youan ise otuzlarını çoktan aşmış, orta yaşın eşiğine gelmişti.

Yanlarındaki insanlar gelip geçmiş, devran dönmüş, haklıyla haksız birbirine karışmıştı; ama bir tek kalpleri hep aynı kalmıştı.

Onun yanında Jiafu, her zaman o konaktaki küçük odada ona "Büyük Ağabey" diye seslenen, her şeyi göze alıp ona koşan ve tek arzusu ona sığınmak olan o nazlı genç kızdı.

Pei Youan kapıdan girip Jiafu'nun gülümseyerek kendisine doğru koştuğunu görünce, o gece kalbinde biriken tüm ağırlık ve pişmanlık bir anda dağılıp gitti.

Gülümseyerek onu kucağına aldı, yatağa götürüp yatırdı ve neden hâlâ uyumadığını tatlı tatlı azarladı.

Jiafu başını yastığa koydu, elini kocasının koluna doladı: "Sen dönmeden uyumam!"

Pei Youan, şefkatli bir çaresizlikle gülümsedi, dış cübbesini çıkarıp yanına uzandı. Bir kolunu ona dolayıp göğsüne yasladı, sırtını hafifçe sıvazladı: "Döndüm işte, uyu hadi."

Jiafu kollarını alışkanlıkla onun beline doladı.

"Büyük Ağabey, yapmam gereken bir şey var mı?" diye sordu kısık sesle.

Pei Youan bir an sessiz kaldı.

"Fu'er, yarın evde yas tutulacak. Dışarıya, depoda yangın çıktığı, alevlerin yayıldığı ve maalesef can kaybına yol açtığı söylenecek. Dışarıdaki işlerle ben ilgileneneğim, gerisini..."

"Biliyorum," dedi Jiafu hemen başını sallayarak. "Tanxiang'a söyledim, sabah eşyalarımı buraya getirecek. Bir süre burada kalıp işleri çekip çevireceğim."

"Sana da zahmet olacak," dedi Pei Youan, onun uzun saçlarını okşayarak.

Jiafu ona gülümsedi: "Bana zahmet olmaz. Asıl sana zahmet oluyor."

Pei Youan onu öptü, sonra sıkıca kollarına aldı ve içini çekti: "Fu'er, amcam o çocuğu iyi yetiştirecektir. Xiuzhi de atalarının önünde yemin etti, bundan sonra kendini işine verecek, annesine ve çocuklarına bakacak. Buraya gelmeden önce Sin-shi'ye de uğradım. Onu o halde görünce, on altı yaşımıdayken babamın

makamı önünde kinle beddua ettiği o anı hatırladım. Benim doğumum yüzünden onların hayatları da değişti. Sin-shi gibi, ömrü boyunca keder içinde yaşadı ve ancak bugün bir nebze huzur bulabildi. Bazen düşünüyorum da, eğer bu dünyada ben hiç olmasaydım, onların hayatı daha mutlu olur muydu?”

Jiafu başını salladı.

“Büyük Ağabey, geçen gün Budist sutraları okurken hayatın çilelerinden bahsediyordu. Sekiz Çile nedir bilir misin? Doğum, yaşlılık, hastalık ve ölüm; sevdiklerinden ayrı düşmek, nefret ettiklerine katlanmak, arzuladığını bulamamak ve varlığın kederi. İnsan dünyaya geldiği anda acı onun gölgesi olur. Bilge olan bundan sıyrılır, cahil olan ise kendi kozasına hapsolür. Sen olmasaydın bile onların hayatında başka acılar olacaktı. Kaynak sen değilsin, insanın kendi kalbi.”

“Onların ne hissettiği umurumda değil. Ben sadece şunu biliyorum Büyük Ağabey; sen olmasaydın benim bu hayatımda asla huzur olmazdı. Eğer sana, göklerin seni bu dünyaya göndermesi, beni iki hayatta da var etmesi sırf benim rızkım için, beni tamamlamak içindi desem, inanır mısın?”

Pei Youan'ın gözlerinde bir şaşkınlık belirdi ama sözünü kesmedi, devam etmesini bekledi.

“Büyük Ağabey, hatırlıyor musun? Bir keresinde, 'Geçen hayatımda ne sevap işledim de bu hayatta seninle yoldaş oldum biliyorum,' demiştin. Ben ne cevap vermiştim?”

Cevap vermesini beklemeden devam etti: “Demiştin ki, sen geçen hayatında beni kurtardın, ben de bunu bu hayatta hiç unutmadım. Sen beni unutmuş olsan da ben senin peşini bırakmadım.”

“Söylediklerim gerçektir. Bunlar sadece bir rüya olsa bile, o rüyayı yaşadığım için biliyorum ki, senin sayende bu kadar şanslıyım.”

“Bu hayatta bazen işler ters gitse de ben aslında çok talihli biriyim.”

Sesi son derece ciddi ve kararlıydı.

Pei Youan ona dikkatle bakıyordu.

Jiafu ona sokuldu, kollarını boynuna sıkıca doladı, dudaklarını kulağına yaklaştıırıp fısıldadı:

“Büyük Ağabey, o zaman da sen benim büyük ağabeyimdin, ben de senin kuzenindim. Ama senin ne kadar iyi biri olduğunu, omuzlarında ne büyük acılar taşıdığını bilmiyordum. Günlerimi boşlukta geçiriyordum, birbirimize yabancıydık. Ta ki o son karşılaşmamıza kadar... En çaresiz, en umutsuz anımda, hiç tereddüt etmeden beni kurtardın. İşte o zaman anladım ki bu dünyada senin gibi dürüst, asil bir adam daha yokmuş. Bu hayata binbir güçlkle gelmişken, seni bulmuşken Büyük Ağabey, seni bir kez daha kaybetmeme imkan var mıydı?”

Pei Youan'ın gözlerinin derinliklerinde ince bir ışık titredi.

“Fu'er, bana o geçmiş hayat rüyanı anlatmanı istiyorum. Rüyanda seni nasıl kurtardığımı bilmek istiyorum.”

Jiafu'nun gözleri gülüyordu. Parmak uçlarıyla kocasının zayıf ama yakışıklı yüzünü şefkatle okşadı, sonra yaklaşıp onu öptü: “O zaman hazırlansan iyi olur. Çünkü pek de iç açıcı bir hikâye değil.”

Pei Youan önce bir an duraksadı, sonra kendini tutamayıp güldü. Jiafu'yu kucaklayıp yatakta bir tur döndürdü ve sonunda onu göğsünün üzerine yatırdı.

Göz göze geldiklerinde, her ikisi de birbirinin gözbebeklerinde kendi yansımasını görüyordu.

“Artık bu hayatımız var ya, Fu'er ile bu ömür boyu asla ayrılmayacağız.”

Gülümseyerek kollarını her an biraz daha sıktı ve onu sıkıca bağrına bastı.

Aralarında artık en ufak bir mesafe kalmamıştı.

—

Sonsöz

—

Sabahın erken saatlerinde, dağların üzerindeki sis dağılmış, güneş yükseliyordu. Sabah çanlarının yankılanan sesleri eşliğinde, İmparatorluk Cien Tapınağı'nın kapısına özel bir çift

ziyaretçi geldi. Adam orta yaşlarındaydı; üzerinde yeşil bir cübbe, ayağında bez ayakkabılar vardı. Uzun boylu, zayıf ve yakışıklıydı; sıradan bir âlim gibi giyinmişti. Yanındaki kadın ise olağanüstü güzeldi; en dikkat çekici yanı, gözlerinin hâlâ bir genç kızinki gibi pırıl pırıl parlaması ve dudaklarının kenarında asılı duran o hafif gülümsemeydi. Üzerinde hiçbir gösterişli takı yoktu ama kocasına yaslanmış halde kapıda dururken, ikisi de o kadar asil ve vakur görünüyorlardı ki sıradan insanlardan hemen ayrılıyorlardı.

Keşişler bu orta yaşlı çifti hemen tanıdılar. Başrahip haberi alınca bizzat karşılamaya çıktı, ellerini birleştirip selam verdi. Çift de selamla karşılık verip tapınaktan içeri girdi.

Bu adam Pei Youan, yanındaki kadın ise Jiafu'ydu.

Yıl, Yongyi döneminin dokuzuncu yılıydı.

İki yıl önce, eski imparator tarafından vasiyet naibi olarak atanan Pei Youan, yıllarca süren naipliğin ardından yönetimi on dört yaşındaki imparatora devretmiş ve genç imparator bizzat hükmetmeye başlamıştı.

Bu iki yıl boyunca Pei Youan hâlâ sarayda bulunup imparatora rehberlik etmişti ama devlet işlerinin çoğunu imparatorun kendi kararlarına bırakmıştı.

Üç ay önce, imparator on altı yaşına bastığında, diğer yardımcı vezir Zhang Shiyong yaşlılık ve hastalık sebebiyle emekliliğini istemişti. İmparator, onun bunca yıllık emeğine karşılık torununu imparatoriçe ilan etmiş, ancak düğünün imparator on sekizine gelince yapılmasına karar vermişti.

Kısa süre sonra, yıllardır sakin olan sınır boylarından haberler gelmeye başlayınca, Pei Youan genç imparatora bir dilekçe sundu. Dilekçesinde, eski imparatorun lütfuyla yıllardır bu yüksek mevkide bulunduğunu, her adımını dikkatle attığını ve asla gevşemediğini belirtti. İmparatorun artık yetişkin bir hükümdar olduğunu, iki yıllık bizzat yönetiminde kudretinin tüm dünyaya yayıldığını söyledi. Kendisinin de imparator için yeniden kılıç kuşanmaya hazır olduğunu ancak gönlünün sarayda değil, gençliğinde kanını döktüğü o sınır topraklarında olduğunu

ifade etti. İmparator'dan ve Büyük Wei halkından, kendi aslı görevine, yani sınır boylarını beklemeye dönmek için izin istedi.

Genç imparator önce reddetti ama Pei Youan kararlıydı, dilekçesini iki kez daha yineledi.

Üçüncü dilekçeden sonra genç imparator gözyaşları içinde kabul etti. Bir ferman çıkararak Pei Youan'ın naiplik dönemindeki tüm unvanlarını korudu, onun yerine kimseyi atamadı ve onu Jin Prensi ilan etti. Bu unvan tüm hanedan üyelerinin üzerinde, prenslerin birincisiydi; imparatorun huzurunda asla diz çökmeyecek, prensliği nesiller boyu sürecek ve devletle birlikte ebedi kalacaktı.

Geçtiğimiz on yıl boyunca Büyük Wei, “yolların açık, planların isabetli, hükümdarın bilge, vezirlerin sadık, zamanın ise huzurlu” olduğu bir dönem yaşamıştı. Pei Youan devlet işlerini yönetmiş ve büyük itibar kazanmıştı. Genç imparator ise büyüdüğüce zekâsı ve ağırbaşlılığıyla gerçek bir hükümdar heybeti sergilemeye başlamıştı. Sarayda fısıltıyla konuşulanlara göre Zhang Shiyong'un emekliliği, aslında genç imparatorun onun son yıllardaki hizipleşme çabalarından duyduğu rahatsızlığın bir sonucuydu. Torununu imparatoriçe yapıp düğünü iki yıl ertelemesi ise hem halkı yatıştırmak hem de imparatorun otoritesini pekiştirmek için dâhice bir hamleydi. İki yıl sonra dünyanın ne halde olacağını kim bilebilirdi?

Yıllar önce insanlar, biri iktidarı elinde tutan naip, diğeri ise parlamaya hazır genç bir imparator olan bu iki ismin yönetim devri sırasında büyük çatışmalar çıkacağını düşünmüştü.

Kimse üç dilekçe ve bir fermanla, birkaç ay içinde hiçbir fırtına kopmadan her şeyin yerli yerine oturacağını tahmin edemezdi.

Pei Youan yakında başkentten ayrılacaktı. Bu sabah Jiafu ile şehirden çıkıp İmparatorluk Cien Tapınağı'na gelmişlerdi. Maiyetlerini dağın eteğinde bırakıp önce Pei ailesinin atalar salonunu, ardından Büyük Dük'ü ve babaanne'yi ziyaret ettiler. Son olarak halasının sağlığında yaşadığı avluya gittiler. Avluda, konuta ve eski imparatorun mezarına doğru diz çöküp alınlarını

yere koyarak selam verdiler. Çıkarken keşişlere bu avlunun artık boş tutulmasına gerek olmadığını, hayırlı işler için kullanılabileceğini söylediler; bu muhtemelen Tianxi Dönemi İmparatoriçesi'nin de isteği olurdu.

İkisi akşama kadar tapınakta vakit geçirdikten sonra keşişler tarafından uğurlandılar.

Pei Youan, Jiafu'nun elini tutup onu dağdan aşağı indirdi. Dağın yamacında durup güneşin batışını izlediler. Dağlar ve ovalar altın sarısına boyanmış, kuşlar yuvalarına dönmüştü; orman bir tablo kadar güzeldi.

Pei Youan gülümseyerek, "Li Yishan'ın 'Gün batımı sonsuz güzeldir, ne yazık ki akşam yaklaşıyor' dizesi bin yıldır söylenir ama bence fazla hüznü," dedi. "Akşam yaklaşıyorsa ne olmuş? Bu gece geçince yarın yine yeni bir güneş doğacak. Haddim olmayarak onu şöyle değiştirdim: 'Gün batımı sonsuz güzeldir, bütün gece doğacak güneşi bekler.' Fu'er, sence nasıl?"

Jiafu gülerek ona takıldı: "Ne cüretle Yishan'ın şiirini eleştirirsin! Neden şiirin ilk iki dizesini söylemiyorsun? 'Akşamüzeri gönlüm daraldı, arabamı sürüp eski ovaya çıktım.' Adam o ruh halindeyken senin o şen şakrak dizelerini nasıl yazsın?"

Pei Youan'ın keyfi yerine gelmişti, kahkahası ormanda yankılandı, yakındaki birkaç kuş havalanıp gökyüzüne süzüldü.

Güneş batınca el ele aşağı inmeye devam ettiler. Dağın eteğine vardıklarında arabaya bindiler. Jiafu kocasının göğsüne yaslanmışken birden onun sesini duydu: "Fu'er, yakında benimle sınır boylarına geleceksin, sana zahmet olacak."

Jiafu doğrulup ona baktı. Pei Youan'ın gözlerindeki o derin sevgi bin kelimeye bedeldi. Jiafu neşeyle gülümsedi: "Büyük Ağabey, Ci'er artık makamının hakkını veriyor. Bizim artık arkamızda hiçbir bağımız kalmadı. Sen neredeysek benim gönlüm oradadır. Sen pencere önünde kitap okursan ben sana çay demlerim, sen zırhını giyip savaşa gidersen ben senin dönmeni beklerim. Beraber olduktan sonra ne zahmeti?"

Pei Youan onu bağrına bastı: "Fu'er, demek bu yüzden

kalbimin derinliklerinde Suve Şehri'ni hiç unutamamışım. Eğer orası gerçekten geçen hayatımda genç yaşta gömüldüğüm yerse, bu hayatta ne kadar şanslıyım ki senin sayende o mezar şehri, bu hayatta evim oldu. İnsanların ömrü genelde pişmanlıklarla geçer, benimki de öyleydi. Ama kaç kişi benim gibi, senin sayende kalbinde böyle bir huzur ve bütünlük bulabilir?"

Onu şefkatle öptü, aldığı her nefes minnet doluydu.

Şehre girip malikânenin kapısına vardıklarında vakit gece yarısını geçmişti.

Pei Youan arabadan inip Jiafu'yu kucağına aldı. Jiafu yere basınca kapıdaki at bağlama taşının yanında duran heybetli bir at gördü. Atın gemleri altın ve yeşimle süslüydü; diri, sağlıklı ve asil bir duruşu vardı. Jiafu'yu görünce sanki onu tanımış gibi ön toynağını yere vurdu, neşeyle kuyruğunu salladı.

Jiafu onu hemen tanıdı; bu Taxue'ydi. Yıllar önce Pei Youan onu imparatorluk ahırına vermiş, Ci'er ile birlikte büyümesini sağlamıştı. Ci'er on yaşına bastığından beri onun binek atı olmuştu.

Bu gece burada Taxue'yi görmek Jiafu'nun kalbini hızlandırdı. Hemen içeri girdi. Daha o sormadan kapı görevlisi diz çöküp İmparator Hazretleri'nin bu gece gizlice geldiğini, kütüphanede onları beklediğini ve hâlâ ayrılmadığını söyledi.

Jiafu ve kocası birbirlerine baktılar, aceleyle arka taraftaki kütüphaneye koştular. Cui Yinshui kapıda bekliyordu, onları görünce eğilerek, "Efendim, Hanımefendi, Haşmetmeapları içeride..." dedi.

Jiafu kocasını geride bırakıp aralık duran kapıyı iterek içeri girdi. Masanın arkasında sessizce oturan yakışıklı bir genç gördü. Kaşları ve gözleri bir tablo kadar zarıftı ama çehresinde vakur bir ciddiyet vardı. Üzerinde sade bir âlim cübbesi, elinde Pei Youan'ın fırçasıyla masaya eğilmiş, pürdikkat bir şeyler yazıyordu.

Masanın üzerinde, Pei Youan'ın bugüne kadar sakladığı, Ci'er'in küçüklüğünden kalma yazı alıştırımları duruyordu. Kâğıtlar sararmıştı ama hepsi özenle ciltlenmişti. O kâğıtlardaki

her bir çizgi, ne kadar acemice olsa da, yazılırken ne kadar özenildiğini belli ediyordu.

Jiafu birden durdu, oğlunun silüetine bakakaldı, bir an hareket edemedi.

Genç, ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Gözlerini ayırmadan Jiafu'ya baktı. Yavaşça fırçayı bıraktı, yerinden kalkıp hızla yanına geldi. Artık boyu annesini geçmiş olan bu genç, tıpkı küçüklüğündeki gibi elini uzatıp annesinin koluna sıkıca yapıştı. “Anne,” diye seslendi ve dizlerinin üzerine çöküp annesinin önünde kapandı.

Jiafu o an gözyaşlarına boğuldu. Oğlunun başını göğsüne bastırdı, saçlarını şefkatle okşadı.

Pei Youan kapının dışında durmuş, bu sahneyi sessizce izliyordu. İçeri girmede, bu anı bozmadı.

Uzun bir süre sonra Jiafu oğlunu yerden kaldırdı.

Gözyaşlarını silmişti. Gencin gözleri de hafifçe kızarmıştı ama yüzünde bir gülümseme vardı. Jiafu'nun elinden tutup masaya götürdü, az önce yazdığı kâğıdı gösterdi: “Anne bak, yazım küçüklüğüme göre gelişmiş mi?”

Jiafu'nun içi hem sızladı hem de sevinçle doldu. Gözyaşlarını zorla tutarak kâğıtlara tek tek baktı, başını sallayarak onu övdü.

Genç, hâlâ genç ve güzel olan annesini sessizce izledi; gözlerindeki gülümseme sonsuz bir sevgiyle doluydu.

Başını kaldırıp kapıdaki silüeti görünce Jiafu'yu bir sandalyeye oturttu ve kapıya doğru yürüdü.

Az önce annesine bakarken takındığı o yumuşak ifade gitmiş, yerine vakur bir ciddiyet gelmişti. Adım adım o dağ gibi heybetli adamın yanına gitti. Bir süre bakiştılar, sonra genç yavaşça diz çöktü.

“Baba, bu gece buraya, yıllar önce yarım kalan o satranç oyununu bitirmek için geldim.”

Genç, saygıyla yere kapandı.

Genç, üç yaşındayken Pei Youan'ın kendi elleriyle yaptığı o

satranç tahtasını çıkardı.

Tahta eskimişti, taşların sıkça dokunulan yerleri yeniymiş gibi parlıyordu.

Pei Youan onu görünce bir anlığına eski günlere döndüğünü sandı.

O gece, bir baba oğluyla satranç oynamış, oyunun ortasında bir işi çıkınca gitmişti. Döndüğünde oğlu tahtanın üzerinde uyuyakalmıştı. Uyandığında ise yarım kalan oyunu hatırlamıştı. Babası da o dizilimi aklına kazıdığını, bir gün mutlaka bitireceklerini söylemişti.

“Baba, belki bilmezsin ama sarayda uykumun kaçtığı o uzun gecelerde bu tahtayı çıkarır, kendi kendimle oynardım. Senin bir usta olduğunu biliyorum, bakalım oğlun ne kadar gelişmiş, bana yol göster.”

Pei Youan bir taş aldı, parmaklarıyla ahşabın dokusunu hissetti. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu, bir an düşündü. Gözlerini açtığında elindeki taşı tahtanın üzerindeki bir kareye bıraktı.

Bir taş, bir taş daha... Çok geçmeden, yıllar önceki o yarım kalan oyun gencin önünde belirdi.

Karşısındaki gence gülümsedi: “Böyle miydi?”

Genç yavaşça başını kaldırdı, gözlerinde ince bir parıltı vardı. Başını salladı.

Bu oyun beşinci nöbete kadar sürdü.

Horozlar öterken oyunun galibi belli oldu.

Pei Youan, tek bir hamle hatasıyla oyunu kaybetti.

Tahtayı şöyle bir inceledi, taşları bıraktı ve başını sallayarak iç çekti: “Yaşlanmışım, hesabım seninkine yetmiyor.”

Genç gülümsedi: “Baba, bana yol verdiğini bilmez miyim? Tıpkı bunca yıl, ben huzurlu olayım diye başka çocuk yapmadığınız gibi...”

Başını çevirip uykusuzluğa dayanamayıp bir kenardaki

divanda uyuyakalmış, üzerine babasının cübbesi örtülmüş güzel annesine baktı. Sesini alçaltarak devam etti: “Baba, eskiden çocuktum anlamazdım ama artık büyüdüm. Yıllardır annemin bana bir kardeş vermesini bekliyorum. Eğer bu dileğim gerçek olursa, bu hayatta başka hiçbir ukdem kalmaz.”

Pei Youan, uykusunda her şeyden habersiz yatan sevgili eşine baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Genç, taşları tek tek topladı, tahtayı bir hazine gibi göğsüne bastırdı. Sonra ayağa kalkıp Pei Youan ve Jiafu’nun önünde bir kez daha diz çöktü. Saygıyla selam verdikten sonra, “Baba, Taxue sınır boylarının o geniş topraklarına daha uygun. O özgürce koşmayı sever, saray onun için bir kafes. Onu sana emanet ediyorum,” dedi.

“Ve baba... Anneme benim yerime de iyi bak.”

Uykudaki kadına son bir kez baktı ve hızla dışarı çıktı.

Pei Youan gencin o yeşil cübbeli silüetinin uzaklaşmasını izledi. Bir süre düşüncelere daldıktan sonra uyuyan Jiafu’yu kucağına alıp odasına götürdü.

Jiafu yarı uykulu halde yüzünü kocasının sıcak göğsüne yasladı, huzurla kıpırdandı. Birden aklı başına geldi, kocasının koluna yapışıp gözlerini açtı: “Ci’er nerede?”

Pei Youan, “Oyun bitti, gitti,” dedi.

Jiafu hemen kucağından inip avluya koştu. Tan yeri ağarıyordu, avlu kapısı açıktı, dallarda çiğ taneleri parlıyordu ama o yakışıklı gençten eser yoktu.

Olduğu yerde kalakaldı.

Pei Youan gelip üzerinden düşen cübbeyi omuzlarına örttü. Yumuşak bir sesle, “Ağlarsın diye uyandırmadım,” dedi.

Jiafu’nun gözleri dolmuştu, kocasının kollarına atıldı: “Ci’er bir şey dedi mi?”

Pei Youan eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Jiafu önce bir an durdu, sonra yüzü kızararak kıkırdadı. Kocasını hafifçe itip içeri doğru yürümeye başladı.

Orta yaşa gelmişken, eğer kismetse, ondan bir çocuk daha

sahibi olmak...

Hiç de fena olmazdı.

Pei Youan, eşinin arkasından bakıp gülümsedi. Ellerini arkasında birleştirip ağır adımlarla onu takip etti.

— Ekstra —

Karı Kocanın Gündeliği

Gökyüzü berrak, bulutlar hafifti; yabankazları güneye doğru süzülüyordu. Uçsuz bucaksız uzanan kum tepelerinin ardında, altın sarısı yabancı iğde ormanları uzanıyordu.

Sınır boylarının sonbaharı, iç bölgelere kıyasla çok daha heybetli ve ihtişamlı bir manzaraya sahipti.

O gün, Ganzhou antik yolunda, uzaklardan bir yolcu kafilesi göründü. Onlarca atlı muhafız, sıradan yolcu kılığında olsalar da her biri çelik gibi diri ve vakurdu. Peş peşe dizilmiş birkaç arabayı koruyarak ileriye doğru ilerliyorlardı.

Bu katile, Suye Şehri'ne gitmekte olan Jin Prensi çifti ve maiyetinden başkası değildi.

Ufuk çizgisinde, kale surlarının siyah gölgesi belli belirsiz seçilmeye başlamıştı; orası, eskiden Longyou Valilik Makamı olan, şimdiyse Jin Prensi'nin mülkü sayılan Suye Şehri'ydi.

Sınır boyları on küsur yıldır huzur içindeydi. Pei Youan'ın yıllar önce valilik makamını buraya taşımasıyla birlikte, burası hem stratejik konumu hem de sarayın desteğiyle dört bir yandan göç almıştı. Nüfus her yıl artmış, şehir surları defalarca genişletilmişti. Bugün Suye Şehri, çölün ortasında parlayan bir inci gibiydi; ticaretin ve refahın merkezi haline gelmişti. Eğer surların dışındaki kumları görmezseniz, şehrin içindeki hayatın iç bölgelerdeki büyük şehirlerden pek bir farkı kalmamıştı.

Üç ay önce halk, on küsur yıl önce burayı kalkındıran ve huzuru tesis eden Pei Youan'ın geri döneceğini duyunca büyük bir sevince boğulmuştu. Üstelik bu kez Jin Prensi unvanıyla geliyordu. Tüm şehir halkı dört gözle yollarını gözlüyordu.

Yolculuk boyunca acele etmemişlerdi. Pei Youan, Jiafu'yu kolluyor; gündüzleri yol alıp geceleri erkenden dinleniyorlardı. Güzel bir manzara gördüklerinde bir iki gün konaklıyor, iyice

gezip tozduktan sonra yola devam ediyorlardı. Bu yüzden yaz başında çıktıkları yolculuk, ancak sonbahar başında nihayete ermişti.

Jiafu arabanın perdesini aralayıp ileriye baktı.

Buradan ayrılalı on küsur yıl olmuştu ve şehir çok değişmişti. Birkaç yıldır, sadece daimi sınır ticareti değil, bahar ve sonbahar panayırıları da düzenleniyordu.

Şanslarına, vardıkları gün sonbahar panayırının en kalabalık günlerinden biriydi. Şehrin içindeki pazarlar dolup taşınca, tezgâhlar surların dışına kadar taşmıştı.

Kafile yaklaştıkça yol kalabalıklaştı. Develeriyle ilerleyen tüccarlar, farklı dillerde konuşan yabancılar yolda gelip geçiyor; iç bölgelerden geldiği belli olan bu kafikeyi meraklı gözlerle süzüyorlardı.

Belki de Pei Youan yüzünden, Jiafu bu şehre karşı her zaman özel bir yakınlık hissetmişti. Eski anılar bir bir zihninde canlanırken heyecanlandı, yol yorgunluğu uçup gitti.

At üstünde yanında ilerleyen Pei Youan'a seslendi; aşağı inip yürümek istiyordu.

Pei Youan aslında yorgun olmasından endişeleniyordu ama karısının o hevesli bakışlarını görünce kıyamadı. Kafileyi yol kenarında durdurup Jiafu'nun elinden tutarak arabadan indirdi.

Bütün gün oturmaktan bacakları uyuşmuştu. Jiafu biraz esnedi, başına yerel kadınların taktığı o sivri uçlu güneş şapkalarından birini geçirdi ve Pei Youan ile yan yana, sur kapısına doğru yürümeye başladı.

Yol kenarlarındaki düzlüklerde geçici çadırlar kurulmuştu. Kadınlar su arabalarından su alıp yemek telaşına düşmüş, çocuklar gülüşerek çadırların arasında saklambaç oynuyordu. Pazar yeri her iki yöne doğru uzayıp gidiyordu; satıcılar bağırarak müşteri çağırıyor, pazarlık sesleri havada uçuşuyordu. Tam bir refah ve canlılık manzarasıydı.

İleride bir cambaz gösterisi vardı. Bir adam ağzından ateş çıkartıyor, sonra ip üstünde yürüyordu. Etrafı kalabalık bir grup sarmıştı.

Jiafu bir an durup izledi. Yıllar önce Ci'er ile bu pazarda gezdikleri günü hatırladı; bugünle ne kadar da benziyordu. On küsur yıl geçmiş, Ci'er koca adam olmuştu ama sanki her şey daha dün gibiydi. Kalbi duygularla dolup taşıtı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Pei Youan.

Jiafu kendine gelip başını salladı ve ona gülümsedi.

Pei Youan etrafa bakındı, ileride bir yerde insanların toplandığını, bağırış çağırışların yükseldiğini gördü. Merak edip Jiafu'nun elini tuttu ve oraya götürdü. Yaklaşınca bunun bir okçuluk meydan okuması olduğunu anladılar.

Meydan okuyan bir Hu yani yabancıydı. Yere bir çizgi çekmiş, onlarca adım öteye ince bir ipe asılı bir yeşim *zih*, okçu yüzüğü koymuştu. Yeşim, son derece kıymetli bir koyun yağı beyazıydı. Adam, isteyen herkesin deneyebileceğini, tek bir ok hakkı olduğunu söylüyordu; eğer ok, yüzüğün ortasındaki delikten geçip arkadaki hedefe saplanırsa, yüzük o kişinin olacaktı.

Yabancı önce kendisi çizginin arkasına geçti, yayını gerdi, nişan aldı ve bıraktı. Gerçekten de usta bir okçuydu; ok delikten geçip yüzüğü arkadaki hedefe mıhladı.

Etraftakiler alkışladıktan sonra, işin kolay olduğunu sananlar birer birer öne çıktı. Bazıları okçuluğuna güveniyor, bazıları ise yeşimin değerine tamah ediyordu.

Ancak görüldüğü kadar kolay değildi. Sadece tek bir hakları vardı ve yüzüğün deliği ancak bir başparmak girecek kadardı. Rüzgârda sallanan o küçük delikten o mesafeden ok geçirmek imkânsıza yakındı.

Bu tezgâh üç gündür oradaydı ve yüzlerce kişi denemiş ama kimse başarılı olamamıştı. Pei Youan ve Jiafu izlerken, Suve Garnizonu'ndan bir grup subay çıkageldi. İzinli günlerinde bu yabancıyı Wei insanlarını küçümsediğini duymuş, gururlarına yediremeyip gelmişlerdi. Ama ne çare, onların içinden de vuran çıkmadı.

Hatta aralarında en iyi okçu olanın oku, rüzgârın azizliğiyle hafifçe saptı; delikten geçmek yerine yeşime çarptı ve o kıymetli taş ikiye bölünüp yere düştü.

Meydan bir anda sessizliğe gömüldü.

Yabancı, “Duydum ki Wei ordusunda yüz adımdan yaprağı vuran okçular varmış,” dedi alayla. “Görmeye geldim ama hayal kırıklığına uğradım.”

Gülerek kölesine yeni bir yeşim taktırdı: “Kırıldıysa kırıldı, biz Zhamu kabilesinde bunlardan çok var. Bunu da birine hediye etmeden gitmeyeceğim. Ama eğer vuran çıkmazsa, Wei topraklarına bir daha adımımı atmam!”

On iki yıl önce Pei Youan, bu kabileleri bozguna uğratmış ve onları vergiye bağlamıştı. Eski imparator bu kabileleri birbirine kırdırarak yönetmişti ama yıllar geçince Zhamu gibi bazı kabileler yeniden güçlenmişti. Yeni hanları oldukça hırslıydı.

Üç ay önce saraydan gelen emirle Jin Prensi’nin buraya yerleşeceği ve kabilelerin ona bağlılık bildireceği duyurulmuştu. Elçiler zaten şehirdeydi, Pei Youan’ın gelmesini bekliyordı.

Halk bu aşağılama karşısında öfkelenmişti, subayların yüzü kıpkırmızı oldu. Tam kavga çıkacakken Pei Youan öne çıktı.

“Bu adam Zhamu kabilesinin en iyi okçusuymuş,” diye fısıldadı Yang Yun, Pei Youan’ın kulağına.

Pei Youan, Jiafu’ya beklemesini söyleyip ileri yürüdü. Subayların omuzlarına dokunup kenara çekilmelerini işaret etti. Çizgiye geldi, yayını aldı, oku yerleştirdi ve yayı sonuna kadar gerdi.

O öne çıkınca herkes sustu, nefesler tutuldu.

Jiafu kocasının iyi bir okçu olduğunu biliyordu ama yine de heyecanla izliyordu. Ok ışıltı çalarak fırladı ve daha göz açıp kapayıncaya kadar hedefe saplandı.

Okun gövdesinde, tam ortada o yeşim yüzük duruyordu.

Jiafu derin bir nefes aldı. Kısa bir sessizliğin ardından meydana büyük bir alkış koptu. Halk, sanki kendileri vurmuş gibi sevinliyordu.

Yabancı önce bu orta yaşlı âlim kılıklı adamı küçümsemişti ama bu atışı görünce dili tutuldu. Tam yüzüğü getirmelerini söyleyecekken, Pei Youan ikinci bir ok daha attı ve yüzüğü tutan

o incecik ipi tam ortadan kesti.

Meydan bir kez daha inledi. Herkes bu gizemli okçunun kim olduğunu konuşmaya başladı.

Yabancıнын yüzü kızardı, korkuyla sordu: “Sen kimsin?”

Pei Youan cevap vermedi. Yayı yerine bıraktı ve az önce ıskalayan subaya döndü: “Okçuluğun en üst mertebesi teknikte değil, kalp ile gözün bir olmasındadır. Senin tekniğin o yüzüğü vurmaya yeterdi ama kalbin kalabalığın önünde huzursuz oldu. Git ve önce kalbini eğit, o zaman bu yabancıyı yenmek çocuk oyuncağı olur.”

Subay bu sözler karşısında donup kaldı; adamın sesi bir komutanınki gibi otoriterdi.

“Pei Efendi! Siz o Pei Efendi’siniz!”

Subaylardan biri nihayet onu tanıdı ve heyecanla eski unvanıyla seslendi.

Pei Youan gülümsedi: “Evet, o benim.”

Subaylar ve halk birer birer diz çökmeye başladı. Pei Youan onları kaldırdı, şaşkınlıktan donakalmış yabancıların yanından geçip Jiafu’nun yanına döndü.

Jiafu kısık sesle güldü: “Yine yaptın yapacağını, gelir gelmez herkes seni tanıdı. Pazar gezmesi bitti, haydi şehre girelim.”

Pei Youan güldü, onu arabaya bindirdi ve kendisi de atına atladı.

Kısa süre sonra şehrin komutanları onları karşılamaya geldi. Halkın sevgi gösterileri arasında, artık prens mülkü olan eski valilik konağının kapısına vardılar.

Jiafu arabadan inip yeni boyanmış kapıya baktı. Bir an duraksadı.

Pei Youan arkasından gelip elini tuttu: “Girelim mi?”

Jiafu yanındaki adama baktı; Pei Youan ona şefkatle gülümsüyordu. Jiafu onun parmaklarını sıktı, başıyla onayladı ve birlikte kapıdan içeri süzıldüler.

Mobei’ye vardıkları ilk günlerde Pei Youan, Zhamu ve onun

gibi Mobei kabilelerini dizginlemek adına saray namına bazen öd  ller dağıtarak bazen de g  zdağı vererek el  ileri ağırlamakla me  g  ld  .

Bu el  ilerin yanı sıra, b  lgedeki garnizon komutanları ve   ehir idarecileri de birer birer bağlılıklarını bildirmeye geliyorlardı. G  nd  zleri bitmek bilmeyen bir tela  la ge  ip gidiyordu. Derken, g  z a  ıp kapayınca kadar iki ay devrilmi  , Mobei sınırları yeniden u  suz bu  suz bir buz ve kar d  nyasına teslim olmu  tu.

Jiafu, parmaklarıyla g  n sayarak o malum zamanlarını yeniden hesaplamaya ba  ladı.

Ge  en g  nlerde yine ay hali olmu  tu.

Birbirlerine yakınlık g  sterirken artık   zellikle o g  nlerden ka  ınmamaya ba  ladıklarından bu yana, bu     nc   ay haliydi.

    nini ince bir hayal kırıklığı kapladı.

Pei Youan i  in bir   ocuk daha doğ  rmayı canığ  n  lden istiyordu.

Bu arzu, Ci'er iki      ya  ına bastığ ından beri zihninin bir k   esinde asılı kalmı  tı. Ge  en yıllar i  inde bu isteğ i bir kenara itmi  , hevesi yava   yava   s  nm    tu. Ancak   imdi bu fikir yeniden filizlenince, sanki eski bir ah  ap konak tutu  mu   gibi, t  m g  n akılı fikri buna takılır olmu  tu; bir an evvel hamile kalmak i  in can atıyordu.

Ger  i Pei Youan, onun g  z  nde h  l   ilk g  rd  ğ u g  nk   gibi g  z alıcı ve kusursuzdu. Jiafu aynaya baktığ ında kendisini de pek ya  lanmış hissetmiyordu. Lakin kocası artık kırkını devirmemi  ti; kendisi ondan epey k    k olsa da artık pek ge  en sayılmazdı. Muradına ermek istiyorsa, her   eyi en ince ayrıntısına kadar planlaması gerekiyordu.

Son zamanlarda i  ler biraz hafifleyince, her g  n mutfağ a girip leziz yemekler hazırlamaya, t  rl     ıfalı k  rler kaynatmaya ba  ladı. Bunları sadece kendisi i  mekle kalmıyor; her gece odaya d  nd  ğ  nde, damak tadına uyup uymadığ ına bakmaksızın Pei Youan'ı da i  meye zorluyordu. Tabii bu   ıfalı k  rler rastgele hazırlanmı   değ ildi.

Ba  kentten ayrılmadan evvel, kadın hastalıkları konusunda

uzman bir saray hekimine gizlice muayene olmuştı. Hekim, bünyesinin gayet sıhhatli olduğunu, ne aşırı soğuk ne de aşırı sıcak bir dengesizliği bulunduğunu, ilaç kullanmasına gerek olmadığını söylemişti. Ancak onun yaşındaki bir kadının vücudunu "ılık tutacak" takviyeler almasının hamile kalmayı kolaylaştıracağını belirtmiş; ona siyah fasulye, zencefil ve lotus tohumu tüketmesini önermişti. Siyah fasulyenin döllenmeye yardımcı olduğunu, zencefil ve lotusun ise vücudu içeriden ısıttığını anlatmıştı. Pei Youan için ise karaciğer ve böbrekleri güçlendirecek şifalı yemeklerden oluşan uzunca bir liste yazıp vermişti.

Hekimin sözleri aslında oldukça imalıydı. Hani derler ya; kadın otuzunda kaplan, kırkında kurt kesilirmiş ama erkek kırkını aşınca çoğu zaman "gönlü olsa da gücü yetmez" hale gelirmiş. Bu yüzden afrodizyak gibi uğursuz şeylerin bu kadar rağbet görmesi, kim bilir kaç cana mal olmuştu.

Hekimin demesine göre, miktarına dikkat edildiği müddetçe, kocasının yaşındaki bir erkeğin bu gıdaları sıkça tüketmesi "o hususta" her daim faydalıydı.

Gerçi Jiafu, şimdiye dek aralarındaki bu mahrem paylaşımdan gayet memnundu; Pei Youan'ın kendisini zorluyormuş gibi bir hali de yoktu. Yine de on altı yıl aradan sonra yeniden bir evlat sahibi olmak istiyorsa, hazırlıkları ne kadar sıkı tutarsa o kadar iyiydi.

Bu gece, umudu yine doruktaydı.

Ay hali her zaman dakikti, şaşa şaşa bir gün şaşardı. Hekimin öğrettikleri ve Pei Youan ile geçen onca yılın tecrübesiyle biliyordu ki, bu geceden itibaren önündeki birkaç gece, birlikte olurlarsa hamile kalma şansı diğer günlerden çok daha yüksekti.

Eskiden her ay bu vakitler geldiğinde, ikisi de zımnı bir anlaşmayla birbirlerinden uzak dururlardı.

Ama artık devir değişmişti.

Hava kararır kararmaz odadaki mangal yakılmış, içerisi sıcacık olmuştu. Jiafu erkenden banyosunu yapmış, dışarı çıkınca

uzanma koltuğuna uzanmıştı. Hizmetçisi Tanxiang'a uzun saçlarını kurutturmuş, ardından cildine o çok sevdiği, saray yapımı yasemin kokulu merhemi sürdürmüştü. Tepeden tırnağa her bir zerresi mis gibi, tatlı tatlı yasemin kokuyordu. Sonra kıyafetlerinin arasından seçip elerken, nilüfer rengi ipek bir etek ve üzerine ağustos böceği kanadı kadar ince, şeffaf bir hırka seçti. Yüzüne hafif bir pudra sürdü, dudaklarını belli belirsiz renklendirdi. Saçlarını "düşen at" topuzu şeklinde ensesinde topladı; bulut gibi siyah saçları yüzüne doğru süzölüyor, şakağında karlar altındaki bir kamelya çiçeği parlıyordu. Mahmur bir eda içinde, özenle hazırlanmış bir güzellik sergiliyordu.

Bunca zamandır hiç böyle süslenmemişti. Hazırlığı bitip de aynaya baktığında, kendi güzelliliğine kendisi bile hayran kalmış, sonuçtan gayet memnun olmuştu.

Pei Youan kesinlikle çok beğenecek, diye geçirdi içinden.

Akşamın alacası dağılırken kocası ön taraftaki işlerini bitirip odaya döndü. Jiafu, yüzünde güller açarak onu karşıladı ve omuzlarına dökülen kar tanelerini elleriyle silkeledi.

Pei Youan içeri girip de onu o halde görünce bir an duraksadı, bakışları üzerinde asılı kaldı.

Jiafu'nun kalbi sevinçle doldu. Onu banyoya iteledi, çıkınca kıyafetlerini değiştirmesine yardım etti. Ardından bu gece için hazırlattığı yemekleri getirtti. Onu masaya oturtup kendisi arkasına geçti; bir yandan elleriyle omuzlarını ovarken bir yandan da hazırladıklarını yemesi için ısrar etmeye başladı.

Kasedeki yemek parça parçaydı; et, pirinç ve bolca suyun içinde yüzüyordu. Pei Youan daha tadına bakmadan, hafif bir ilaç kokusuna karışmış keskin bir koyun kokusu aldı. Acı bir gülümsemeyle sordu: "Bu da nesi?"

Son yarım aydır iki günde bir önüne bir şeyler geliyordu; geyik böbreği çorbası, domuz böbreği, kurt üzümlü koyun böbreği lapası...

Başlarda idare etmişti ama artık sadece kokusu bile midesini bulandırmaya yetiyordu.

"Bu Guanyuan orbası. İçinde biraz yaban yer elması, etli boğan otu ve tavşan küskütü var. Biraz ceviz içi ve pirinçle birlikte, yağsız koyun eti ve koyun omuriliğıyle tüm öğleden sonra kaydattım. Sonunda da taze soğan, zencefil, tane karabiber ve biraz da yemek şarabı ekledim... Ha, bir de anason var. Hekim, erkek vücudu için çok faydalı olduğunu söyledi."

"Az önce senin için tadına baktım, tadı çok güzel. Hadi, abuk ye."

Jiafu, gözlerini kırpmadan yalan söyledi.

Aslında az önce bir kaşık tatmıştı ama o tat... Öyle tuhaftı ki...

İkinci bir kaşığı hayatta ağzına sürmezdi.

Pei Youan, kendisinde ne bir güç kaybı ne kulak çınlaması ne de diz feri kesilmesi gibi orta yaşlı erkeklerin o malum dertlerinden hiçbirinin olmadığını biliyordu. Bu mereti zerre kadar içmek istemiyordu ama Jiafu'nun umut dolu bakışlarını görünce ve geçen aylarda ay hali olduğunu fark ettiğindeki o üzgün yüzü aklına gelince, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaya kıyamadı. Dişini sıkıp kaşık kaşık içmeye başladı. Sonunda çiğnemeyi falan bırakıp doğrudan yutuyordu. Bitirdiğinde göğsüne bastırıp derin bir nefes aldı.

Şu an, Jiafu'nun eskiden kendisine yaptığı o tatlı çörekleri gerçekten özlemişti...

Onun elinden tatlılar yemeyi, kokusu bile mide bulandıran bu "şifalı" takviyelere bin kez tercih ederdi.

Jiafu, onun kaseyi dibine kadar bitirdiğini görünce içi sevinçle doldu ama bir yandan da ona kıyamadı. Göğsünü hafifçe ovdu, bir süre daha omuzlarına masaj yaptı. Yemeklerin midesine indiğini tahmin edince yumuşak bir sesle fısıldadı: "Beyim, vakit epey geç oldu, hadi istirahat edelim."

Pei Youan'ı elinden tutup yatağın kenarına götürdü.

Kocası, onun neşeyle kıyafetlerini birer birer çıkarmasını, sonra kendisini yatağı itmesini sessizce izledi. Yatağı uzandığında, Jiafu'nun üzerindeki o ince şeffaf hırkayı ve diğerkatları ıkartışını seyretti. Sonunda Jiafu yorganın altına süzöldü, mis kokulu yumuşacık vücuduyla kocasının göğsüne sokuldu.

Kırmızı dudaklarını kulağına yaklaştırıp nazlı bir edayla mırıldandı: "Büyük kuzen..."

Geçen aylardaki tecrübelerine dayanarak, bu gecedan itibaren başlayacak olan o birkaç gecede kocasının "tüm gücünü" saklamasını istediğı için, ay hali bittiğinden beri bu geceye kadar onunla birlikte olmasına izin vermemişti.

Pei Youan yaklaşık yarım aydır ona dokunmamıştı.

Kocası yüzünü çevirip bir süre ona baktı, sonra bir hamlede üzerine eğildi.

Yatağın perdeleri indi.

Perdeler su dalgası gibi hafifçe dalgalanırken, yolun yarısında Jiafu tam da arzusun doruklarındayken, kocasının sanki gücünün tükendiğini, hareketlerinin giderek zorlaştığını ve sonunda tamamen durduğunu hissetti. Şaşkınlık içinde kaldı.

Aslında bu gece, en başından beri Pei Youan'da bir gariplik vardı; sanki ruhu orada değilmiş gibi, bir türlü canlanamamıştı.

Mantıken böyle olmaması gerekirdi.

Bu gece bu kadar güzelken, kendisi bile aynadaki aksine bakıp heyecanlanmışken ve o yarım aydır kendisine dokunmamışken...

Anlam veremeyerek gözlerini açtı. Pei Youan'ın hızla üzerinden kalktığını, perdeleri savurup yataktan dışarı sarktığını ve öğürmeye başladığını gördü.

Jiafu'nun tüm şehveti bir anda uçup gitti, dehşetle yerinden fırladı. Perdeleri kenara asıp yanına diz çöktü, hafifçe sırtına vurdu.

Pei Youan sadece az önce içtiğı o kase dolusu çorbayı değil, akşam yediğı yemeğı de olduğı gibi çıkarmıştı.

Jiafu aceleyle üzerine bir şeyler geçirip yataktan indi, ona bir bardak ılık su getirip içirdi. Kocasının bitkin bir halde oraya yaslandığını görünce iyice endişelendi, hekim çağırmaya yeltendi ama Pei Youan elini tuttu.

"İyiym ben."

"Fuer, ne olursun... Artık bana o şeyleri yedirme..." dedi bitkin bir sesle.

Sanki onu kırmaktan korkuyormuş gibi bir şey daha ekledi: "Onları yemesem de... yapabilirim."

Jiafu donakaldı. Kocasının o dehşet içindeki yüz ifadesine, sonra da örtünün altındaki o sönmüş hale bakınca, hem gülesi geldi hem de kızdı. Yorganı üzerine çekip onu yatırdı, perdeleri kapattı. Gidip kapıyı açtı, hizmetçileri çağırıp ortalığı temizletti. Sıcak su getirtti ve kocasını birlikte yıkanmaya zorladı. Yatağa döndüklerinde yeniden göğsüne sokuldu, ona sıkıca sarıldı. Başını kaldırıp yüzüne baktı, nefesi yasemin kokuyordu: "Büyük kuzen, hepsi benim suçum, seni çok zorladım. Bir daha o iğrenç şeyleri yemeyeceksin! Artık acele etmeyeceğim, her şeyi olurluna bırakalım. Yoruldun bu gece, uyu hadi. Ben de uyuyorum."

Sözlerini bitirince şefkatle çenesini onun çenesine sürttü, yanına kıvrılıp uslu uslu gözlerini kapattı, kımıldamadı bile.

Pei Youan onun yüzünü bir süre izledi. Aniden doğrulup oturdu, kıyafetlerini giydi. Sonra Jiafu'yu da yorganın altından çıkarıp yatağın kenarına oturttu ve ona kıyafetlerini giydirmeye başladı.

"Dışarıda kar yağıyor! Beni nereye götürüyorsun?"

Jiafu şaşkınlıkla birkaç kez sordu ama Pei Youan sadece gülümseyip cevap vermedi. En sonunda pabuçlarını giydirdi, üzerine kürklü bir pelerin attı. Elini tutup gülümsedi: "Kar yağması daha iyi ya. Gidince anlarsın."

Jiafu onunla birlikte odadan çıktı. Kar üzerinde giden atları Tuxue'nin sırtına ters bindi; Pei Youan onu peleriniyle göğsüne sarmış, sımsıkı tutuyordu. Bulutların üzerinde uçuyormuşçasına bir süratten sonra şehirden çıktılar. Sürekli yokuş tırmanıyor gibiydiler. Sonunda durdular. Jiafu kafasını pelerinin altından çıkarınca, karşılıklı duran iki dağın arasındaki bir yarığa geldiklerini fark etti.

Karların yansıyan ışıyla, giriş kapısına bir duvar örüldüğünü gördü; sanki yeni bitmiş gibiydi.

Burasını hayal meyal hatırlıyordu; on küsur yıl önce de gelmişti, o zaman da Tuxue getirmişti onu buraya. Bu vadi, Suye Şehri civarındaki o çıplak kayalıklardan farklıydı; kışın bile

toprağı daha nemli ve sıcaktı, kar tutmazdı, bazen yeşil otlar bile olurdu. Sırf yamaçlar çok dik olduğu ve bir tarafı uçurum olduğu için yolu yoktu, kimse gelmezdi. Tuxue o zamanlar çok yaramazdı, bir gün burayı keşfetmiş, sonra da taze ot yemek için sık sık buraya gelmeye başlamıştı.

Jiafu o duvara baktı, hâlâ anlamamıştı.

Pei Youan onu attan indirdi, kapıdan içeri soktu, arkadan sürgüledi. Sonra eğilmesini işaret ederek dar bir kaya yarığından geçirdi. Sonunda dışarı çıktıklarında, manzara bir anda açıldı.

Dışarıdan belli olmuyordu ama içerisi apayrı bir dünyaydı; sanki bir kuyunun içindeymiş gibi küçük bir vadiydi burası ve önlerinde hilal şeklinde bir gölet duruyordu.

Kar taneleri vadinin ağzından süzülüyor, kıyıda birikiyordu ama suyun üzerinden buharlar yükseliyordu; burası bir kaplıcaydı!

Daha da şaşırtıcısı, kaplıcanın hemen kıyısında, sessizce duran küçük bir ahşap kulübe vardı. O da yeni yapılmış gibiydi.

Jiafu sevinçle göletin kıyısına koştu, çömeli elini suya soktu.

Sıcacıktı, huzur vericiydi.

Pei Youan gülümsedi: "Hatırlıyorum da on küsur yıl önce burada bu kaynak yoktu. İki yıl önce Gök Bilim Bürosu'na Suye'den bir rapor gelmişti; o yılın sekizinci ayında burada bir yer sarsıntısı olmuş, bereket versin ki şiddetli değilmiş, hasar vermemiş. Anlaşılan bu kaynak o zaman ortaya çıkmış. Tuxue sağ olsun, geçen ay bir gün gecikince Yang Yun onu burada bulmuş, içeride böyle bir yer olduğunu fark etmiş. Ben gelip derinliğine baktım, suyundan numune alıp hayvanlara içirdim, bir şey olmadı. Kullanılabileceğini görünce, kar yağdığında seni buraya getirmeyi, yıkatmayı düşündüm. Burayı senin için yaptırdım, daha birkaç gün önce bitti. Az önce aklıma gelince getireyim dedim, hem bir nevi..."

Duraksadı, sesi yumuşadı: "...özür dilemiş olurum."

Jiafu artık onu dinlemiyordu bile. Bir sevinç çığlığı atıp onu küçük kulübeye çekti. Mumu yakınca içerisinin çok geniş olmadığını ama yatağından masasına her şeyin tam olduğunu

gördü. Yatağın önündeki zemine bembeyaz, yumuşacık bir post serilmişti. En güzeli de köşede bir soba ve yanında istiflenmiş odunlar vardı.

Pei Youan odayı ısıtmak için ateşi yakarken, Jiafu çoktan kıyafetlerini çıkarıp çıplak ayakla o sıcak suya girmişti. Boynuna kadar suyun içindeydi; havuzun kenarındaki mermer sete yaslanmış, başını kaldırıp gece göğünden süzülen kar tanelerini izliyordu. Keyiften sadece derin derin iç çekiyordu.

Pei Youan sobayı yakıp kulübeden çıktı. Kendisi suya girmede, sadece havuzun kenarına çömelip Jiafu'yu izledi.

Jiafu gözlerini açtı, ıslak yüzünü sildi, ona el salladı: "Büyük kuzen, sen de gel."

Pei Youan gülümseyerek başını salladı: "Ben girmeyeyim. Sen yıkan, seni kucağında içeri taşıyım."

Jiafu bir deniz kızı gibi yanına yüzdü, elini uzatıp kolundan tuttu ve var gücüyle asıldı. Bir "şapırtı" koptu; Jiafu'nun kahkahaları eşliğinde Pei Youan kendini havuzun içinde buldu.

Suda uzun süre birbirlerine sarılıp kaldılar. Jiafu vücudunun iyice gevşediğini, mecalinin kalmadığını hissedince, kocası onu sudan çıkarıp kucağında kulübeye taşıdı.

Pei Youan, Jiafu'nun saçlarını ve vücudunu kuruladı, onu yatağa yatırdı. Bakışları ve parmak uçları, kaplıca suyuyla iyice yumuşamış, pürüzsüz teninde gezindi.

"Fuer, yoruldun mu?"

Dudaklarını kulağına yaklaştırıp fısıldadı; o boğuk sesinde derin bir şefkat ve arzu gizliydi.

Jiafu'nun kirpikleri titredi, yavaşça gözlerini açtı. Bir süre bakiştılar. Sonra Jiafu yavaşça doğruldu, onu yatağa itti. Kocasının şaşkınlık ve tarif edilemez bir heyecanla dolu bakışları altında, yüzü bir gül gibi kızarak üzerine çıktı. Dudaklarını kulağına değdirip fısıldadı: "Büyük kuzen, ne istersen yapmaya hazırım..."

Kar taneleri sessizce düşüyordu. Odunların çıtırtısı eşliğinde, o ahşap kulübedeki kış gecesi, bahar kadar sıcaktı.

O küçük kulübeden döndükten sonraki ay, Jiafu'nun ay hali kesildi. Bir sonraki ay ise mide bulantıları ve halsizlik başladı; hamile olduğu kesinleşmişti.

Jiafu sonunda muradına ermişti. Hamilelik sancıları onu zayıflatsa da keyfi yerindeydi. Huzurla bebeğini beklemeye başladı; her gün parmaklarıyla doğum vaktini hesaplıyordu.

Pei Youan'ın hisleri ise biraz farklıydı.

Artık genç sayılmazdı; birkaç yıl sonra şakaklarına kırlar düşeceği belliydi. Geçen on küsur yıl boyunca genç imparatora rehberlik etmiş, tüm gücünü ve zihnini devlete adamıştı. Bu hayatta bir daha kendi evladının olacağını hiç düşünmemişti.

Şimdi küçük karısının yeniden hamile olduğunu, her şeye rağmen neşeyle gülümsediğini görünce içi sevinç ve minnetle doluyordu. Ancak bu sevincin ardında gizli bir endişe de vardı.

Aradan onca yıl geçmesine rağmen, Jiafu'nun ilk doğumunda çektiği acıları ve atlattığı tehlikeleri her hatırladığında içi hâlâ ürperiyordu.

Jiafu'nun karnı günden güne büyürken, Pei Youan da giderek daha gergin bir hal alıyordu. Sabah akşam onunla yürüyüşe çıkıyor, yemesine içmesine bizzat nezaret ediyordu. Doğuma bir ay kala, başkentteki o kadın hastalıkları uzmanı hekimi bile Suye Şehri'ne getirtti; ne olur ne olmaz diye elinin altında tutuyordu.

Pei Youan'ın bu gerginliğine karşılık, Jiafu gayet sakindi.

O zorlu ilk doğumdan sonra, bu sefer zerre kadar korkmuyordu. En kötüsünü görmüştü zaten, daha neden korksundu ki? Yemeğini yiyor, uykusunu uyuyor, yürüyüşünü yapıyordu. Keyfi yerinde, hali vakti yerindeydi. Ertesi yılın sonbaharında, bir akşamüstü Pei Youan ile yürüyüş yaparken sancıları tuttu. Bir buçuk saat bile geçmeden, nur topu gibi bir kız bebek dünyaya getirdi.

On yedi yıl aradan sonra, orta yaşlarında yeniden baba olmuştu; bu dünyaya gelen o dünya güzeli kız çocuğunun babası olma şerefine ermişti.

Pei Youan, her türlü sevgi ve ilginin odağı olacağı belli olan o yumuşacık, küçücük bebeği kucağına alırken, kalbindeki heyecan ve coşku kelimelere sığmıyordu.

Kızına A-Yuan adını verdi.

Yuan; başlangıç demektir, aynı zamanda iyilik ve uğur taşırdı.

Dileği; Jiafu ile orta yaşlarında kavuştukları bu sevgili kızlarının, isminin manası gibi, hayatına güzellikle başlaması ve ömrünün hep uğurla geçmesiydi.

— Ekstra —

Yiyuan ve Xiguang

Xiguang'ın ismini ona büyükbabası vermişti.

Babası ona, doğduğu anın tam şafak vaktine denk geldiğini, sabah güneşinin ilk ışıklarının Zhang ailesinin avlusuna süzüldüğü o an dünyaya gözlerini açtığını anlatırdı. Kendisinden büyük üç ağabeyi vardı; ailenin o kuşağındaki tüm çocuklar erkekti. Büyükbabası bir kız torunu olduğunu öğrenince, hanedeki "iyilik ve güzellik" dengesinin tamamlandığına, bunun aileye büyük bir uğur getireceğine inanarak sevinmiş ve ona şafak güneşini müjdeleyen Xiguang ismini bahşetmişti.

Zhang ailesi, kuzeyin en köklü ve saygın sülalelerinden biriydi. Önceki hanedandan bu yana ataları nesiller boyu devlet hizmetinde bulunmuş, ilim ve irfanla yoğrulmuş bir gelenekten geliyorlardı. Xiguang'ın büyükbabası Zhang Shiyong, sağlığında Ayinler ve Törenler Bakanlığı'na kadar yükselmiş, "Devletin Sütunu" unvanıyla onurlandırılmıştı. Önceki imparatorun vasiyeti üzerine, o zamanlar henüz yedi yaşında olan çocuk imparatora Başvezir Pei ile birlikte naiplik etmişti. Bu, bir devlet adamı için ulaşılabilecek en yüce mertebeydi. Lakin talihin rüzgârı tersine dönmüş, şatafatlı günler geride kalmıştı. Aradan geçen on küsur yılın ardından Zhang ailesi, bugün kendini içinden çıkılması güç, utanç verici bir çıkmazın ortasında bulmuştu.

İki yıl önce büyükbaba, Denetleme Kurulu'ndaki bir hizipleşme skandalına adı karıştığı için çaresizce hastalığını bahane ederek görevinden el çekmek zorunda kalmıştı. Eve döndükten sonra içindeki kırgınlığı bir türlü aşamamış, yaşlılığın da getirdiği bitkinlikle sağlığı günden güne bozulmuş ve nihayet birkaç ay önce hayata gözlerini yummuştu.

Büyükbaba emekli olduğunda, yıllarca süren hizmetlerine bir vefa borcu olarak on dört yaşındaki Xiguang, bir imparatorluk fermanıyla Büyük Wei'nin gelecekteki imparatoriçesi ilan

edilmişti. İmparator on sekiz yaşına bastığında, yani iki yıl sonra düğün töreninin yapılması kararlaştırılmıştı. Nikâh tarihi yaklaşırken büyükbabanın vefatı her şeyi altüst etmişti. On altı yaşındaki Xiguang, büyükbabası için bir yıl yas tutmak zorundaydı ve bu durum düğünün ertelenmesine neden olmuştu.

Büyükbabanın cenaze törenine imparator bizzat katılmasa da bir elçi göndererek ona onursal unvanlar ve bir ölüm sonrası isim bahşetmiş, son yolculuğunun şanına yaraşır bir ihtişamla geçmesini sağlamıştı.

Ancak Xiguang'ın babası Zhang Ming, bu teveccühe rağmen gece gündüz huzursuzluk içindeydi.

Xiguang, babasının kalbindeki korkuyu seziyordu.

İki yıl önce büyükbabası eve döndüğünden ve kendisi müstakbel imparatoriçe seçildiğinden beri, bu korku babasının peşini bir gölge gibi bırakmamıştı.

Büyükbabasıyla kıyaslandığında babasının memuriyet hayatı oldukça sönük geçmişti. Yaradılışı gereği hırslardan uzak, sakin bir adamdı; yas süreci için eve kapanmadan önce Ayinler Sarayı Müsteşarlığı yapıyor, sarayın ayin, müzik ve tören işlerini idare ediyordu.

Genç imparator ise bugün on sekiz yaşındaydı ancak dört yıldır devleti bizzat yönetiyordu. İki yıl önce naip Başvezir Pei'nin başkentten ayrılarak sınır boylarındaki malikanesine çekilmesinden bu yana, imparator sadece devlet işlerini tamamen avucunun içine almakla kalmamış, günden güne artan heybetiyle saray erkanının üzerinde mutlak bir otorite kurmuştu.

Babasının korkusunun kaynağı, Xiguang'ın henüz yüzünü bile görmediği nişanlısı, yani şimdiki imparatordu.

Babası, büyükbabanın imparatorun gözünden düştüğünü biliyordu. Bu "imparatoriçelik" makamı, dışarıdan bakanların sandığı gibi aileyi onurlandıran bir lütuf değil, aksine Zhang ailesi ve Xiguang için gizli bir tehlike arz ediyordu.

Xiguang'ın büyükbabası, hayatı boyunca temkinli davranmış bir devlet adamı olmasına rağmen, nihayetinde en sevdiği öğrencisinin elinden darbe almıştı.

O öğrenci, dönemin Denetleme Kurulu Başdenetçisi Yang Song'du. Bir siyasi rakibini devirmek için gizlice kulis yapmış, birçok kişiyi yanına çekerek imparatora şikayet dilekçeleri sunmuştu. Şikayet edilen kişi suçlu bulunup görevden alınmıştı ancak Yang Song zaferini kutlamaya vakit bulamadan, bu kez kendisi "gizli ittifak kurmak" suçlamasıyla imparatorun huzuruna çıkarılmıştı. Kanıtlar o kadar keskindi ki; hangi tarihte, hangi saatte, nerede ve kimlerle buluştuğuna dair liste tek bir detay atlanmadan imparatorun önüne serilmişti.

Bu suçlamalar ucu açık bir şekilde Xiguang'ın büyükbabasına da dokunuyordu; zira Yang Song'un bu gizli görüşmeler sırasında defalarca bu işin "hocasının da arzusu" olduğunu ima ettiği söyleniyordu.

Başvezir Pei yıllarca devleti yönetmiş olsa da, son zamanlarda sunduğu dilekçelerle artık görevden ayrılma niyetini belli etmişti.

Pei ayrıldığında, kıdemi ve itibarıyla bu makama geçecek tek isim Xiguang'ın büyükbabasıydı.

Yang Song ile büyükbaba arasındaki bağ herkesçe biliniyordu. Diğer yetkililerin Yang Song'un peşinden gitmesinin asıl sebebi, arkasında büyükbabanın desteği olduğunu sanmalarıydı.

İmparator o vakit Yang Song ve ekibini bizzat cezalandırmamış, aksine tüm şikayet dilekçelerini ve dosyaları Xiguang'ın büyükbabasına teslim ederek meseleyi tamamen onun halletmesini emretmişti.

Büyükbaba muhafazakâr ve inatçı bir devlet adamıydı; oysa imparator son birkaç yıldır devlet işlerinde köklü reformlar yapma arzusunu hissettirmeye başlamıştı.

İmparatorun bizzat yönetimi ele alması ve Başvezir Pei'nin yetkilerini devretmesiyle birlikte, genç hükümdar ile yaşlı vezir arasındaki çatlaklar derinleşmişti.

Ömrünü temkinle geçiren büyükbaba, bir anlık dikkatsizlikle en gözde öğrencisinin kurbanı olmuştu.

Ya da daha doğru bir tabirle, on altı yaşındaki o genç imparatorun oyununa gelmişti.

Sonraları Xiguang bir söylenti duymuştu: İmparator aslında Yang Song'un büyükbabanın adını kullanarak çevirdiği işlerden çok önceden haberdarmış. Ancak sessizce beklemiş ve son anda her şeyi büyükbabanın önüne yığarak "kararı sen ver" demişti. Bu, ne kadar derin bir zekâ ve stratejiye sahip olduğunun kanıtıydı.

Büyükbaba da ancak o zaman her şeyi anlamıştı.

Yedi yaşında tahta çıkan o çocuk artık gerçekten büyümüştü. Başvezir Pei bile ona engel olmamak için geri çekilirken, kendisinin kalması mümkün müydü?

İmparatorun artık Pei'ye de, kendisine de ihtiyacı yoktu.

Eski devir tamamen kapanmıştı.

Xiguang, o gece büyükbabasının çalışma odasındaki ışığın sabaha kadar sönmediğini dün gibi hatırlıyordu.

Ertesi gün büyükbaba, meselenin yargıya intikal etmesini ve suçluların hak ettikleri cezayı almasını öneren bir dilekçe sunmuş, hemen ardından da hastalığını gerekçe göstererek emekliliğini istemişti.

İmparator bu isteği kabul etmiş ve kısa süre sonra Xiguang'ı gelecekteki imparatoriçesi ilan eden o fermanı yayımlamıştı.

Şimdi büyükbabasının yasını tuttuğu için düğün tarihi belirsiz bir geleceğe ertelenmişti.

Xiguang'ın devlet hizmetindeki ağabeyleri de babaları Zhang Ming gibi görevlerinden ayrılarak yas tutmak üzere eve dönmüşlerdi.

Büyük ağabeyleri sınavları kazanarak uzak taşra bölgelerinde küçük memuriyetler yapıyorlardı. Bu, büyükbabanın sağlığındaki tercihiydi; kendisi ne kadar yüksek mevkide olursa olsun, ailesinden kimsenin kendi nüfuzuyla yükselmesini istememişti.

Ömrü boyunca adını lekeletmemek için uğraşmış, ancak sonunda en değer verdiği öğrencisi tarafından sırtından vurulmuştu. Ne büyük bir ironiydi.

Cenazenin üzerinden üç ay geçmiş, ağabeyleri memleketlerine dönmüştü. Xiguang ise müstakbel imparatoriçe sıfatı taşıdığı için

babasıyla birlikte başkentteki konakta kalmaya devam ediyordu.

Xiguang, duru bir güzelliğe sahipti. Aile terbiyesiyle büyümüş; piyanodan satranca, hat sanatından resme kadar her alanda yetkinleşmişti. Ailesinin göz bebeği idi. Tek eksiği küçük yaşta kaybettiği annesiydi ancak babasının ikinci eşi ona öz kızı gibi bakmış, aralarında sarsılmaz bir bağ kurulmuştu. Neşeli ve hayat dolu bir kızken, son iki yılda ailenin başına gelenler onun gülüşlerini çalmış, onu sessiz ve vakur bir genç kadına dönüştürmüştü.

Babasının sağlığı zaten pek yerinde değildi. Cenaze işlerinin yorgunluğu ve bitmek bilmeyen endişeleri üzerine bir de soğuk algınlığı eklenince yatağa düşmüştü.

O akşam Xiguang, annesiyle birlikte hazırladıkları ilacı çalışma odasına götürdü. Babasının kederli yüzünü görünce içi sızladı ve dayanamayıp sordu: "Babacığım, biliyorum gönlün buralarda değil. Neden her şeyi bırakıp memleketimize dönmüyoruz? Dağ başında toprakla uğraşmak bile bu başkentte hapis kalmaktan, her gün kederlenmekten iyidir."

Zhang Ming başını salladı: "Sen bu devletin müstakbel imparatoriçesisin. Bu sıfatla seni nasıl buradan götürebilirim?"

Xiguang bir süre sessiz kaldı, sonra cesaretini toplayarak konuştu: "Baba, biliyorum imparatorun bu nazik tavırları sadece bir gösterişten ibaret. Herkes bana imreniyor ama ben o makamı istemiyorum. Yarın bir gün canı isterse, uydurma bir sebeple beni kapının önüne koyuverir. Büyükbabam ömrünü bu devlete adadı, imparatora sadakatle hizmet etti ama sonu ne oldu? Düşündükçe içim üşüyor. İmparatorun beni gerçekten istediğini sanmıyorum, o zamanlar başka hesapları vardı mutlaka. Hazır bu yas süreci araya girmişken, bir dilekçe yazsanız... Devletin imparatoriçesiz kalamayacağını, benim yüzümden işlerin aksamaması gerektiğini söyleyiniz... Belki de o da sizin böyle bir teklif yapmanızı bekliyordur. Eğer kabul ederse, sizinle memlekete dönerim. Beraber huzur içinde yaşarız. Her gün korkuyla beklemekten daha iyi değil mi?"

Annesi, kızının bu cesur sözleri karşısında şaşkınlıktan

donakalmıştı.

Zhang Ming bir an duraksadı ve kızına baktı.

Xiguang henüz on altısındaıdı, bir genç kızın en güzel yaşındaıdı. Yas kıyafetlerini yeni çıkarmıştı ama hala beyazlar içindeıdı. Bu sade kıyafet duru tenini, parlayan gözlerini ve zarıf ellerini daha da ortaya çıkarıyor, onu yeni açmış bir tomurcuk gibi gösteriyordu.

Genç kız, babasına kararlılıkla bakıyordu.

"Babacığım, neden öyle bakıyorsun? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Xiguang geri adım atmadı.

Evin tek kızı el bebek gül bebek büyütölmüştü, bu yüzden bu kadar cesur konuşabiliyordu.

Saraydaki o genç imparator, bilge ve adil bir hükümdar olarak tanınsa da, demir yumruğı önceki imparatorndan geri kalmıyordu. Hatta o, öncekilerden daha sabırlı ve daha derindi.

Bazen Zhang Ming, eğer babası vaktinde emekliliğini istemeseydi başlarına neler geleceğini düşünür ve ürperirdi.

"Bunlar senin konuşacağın şeyler değıl!" diye sertçe çıktı babası. "Bir daha böyle saçmalamak yok!"

Kızını canından çok severdi, ona ilk kez bu kadar sert davranıyordu.

Xiguang'ın gözleri doldu, dudaklarını ısırđı: "Baba, gerçekten imparatoriçe olmak istemiyorum! İmparatoru hiç görmedim ama tekin biri olmadığını biliyorum. Eğer saraya girersem, binlerce göz üzerimizde olacak, senin ve ağabeylerimin hayatı daha da zorlaşacak. Benim başıma ne geldiğı önemli değıl, ama sizin her gün bıçak sırtında yaşamınıza dayanamıyorum!"

Gözyaşları yanaklarından süzölürken annesi hemen yanına gelip onu teselli etmeye, mendiliyle yaşlarını silmeye başladı.

Xiguang mendili alıp gözlerini sildi ve babasına bakmaya devam etti. Bakışlarında hala o inatçı parıldı vardı.

Kızının bu hali karşısında Zhang Ming'in yüreğı yumuşadı.

Uzun bir iç çekerek başını salladı: "Aptal kızım, seni ateşe atmaya benim gönlüm razı olur mu sanıyorsun? Ama bu bir imparatorluk emri. Senin dediğin şeyi ben de düşündüm. İmparatorun işine gelir gibi görünse de aslında imkansız. Eğer büyükbabanın ölümü devlet işlerini aksatıyor diye başka birini seçmesini istersem, imparator bunu kabul etmez. Kabul ederse halkın gözünde itibarı zedelenir. Üstelik Zhang ailesinin halkın acımasını kazanmak için oyun oynadığını düşünebilir. Bu yol kapalı. Neyse ki bir yıl vaktimiz var. Yas süren dolduğunda Prens Jin'den yardım istemeye çalışacağım. O, büyükbabanla yıllarca omuz omuza çalıştı, onun karakterini en iyi o bilir. Eğer o bize yardım ederse, benim konuşmamdan çok daha etkili olur, anlıyor musun?"

Prens Jin başkentten ayrılalı iki yıl olmuştu ama imparatorun ona olan saygısı ve sevgisi azalmak bir yana, daha da artmıştı.

Geçen yılın başında prensin bir kızı olduğunda, imparator bizzat baş uşağı Cui Yinshui'yi en değerli hediyelerle sınır boyuna göndermiş, yeni doğan bebeğe "Prenses Changning" unvanını vermişti. Bazı vezirler bunun usule aykırı olduğunu söyleyince imparator şöyle cevap vermişti: "Ben yedi yaşımdan beri ondan ders aldım, ona 'baba' desem yeridir. Ben tahta geçince o hiçbir karşılık beklemeden sınır boylarına gidip devletimizi korumaya gönüllü oldu. Hanginiz bunu yapabilirdiniz? Şimdi yaşlılığında bir kızı olmuş, ben ona küçük bir unvan vermişim, çok mu?" Vezirler o an sus pus olmuşlardı.

"Şimdi huzurla dinlen, bunları düşünme. Her şeyi baban halledecek."

Zhang Ming kızını son kez teselli etti.

Xiguang, Prens Jin ve eşinin hikayesini duymuştu. Birbirlerine olan aşklarını, efsanevi bağlılıklarını hayranlıkla dinlerdi. Bir an hayallere daldı ve iç çekti: "Anladım babacığım. Az önce haddimi aşтым, bir daha olmayacak."

Ertesi yılın baharı, İmparatorluk Sarayı.

O gün Cui Yinshui, yüzünde güller açarak imparatorun

Çalışma odasına girdi. Prens Jin ve ailesinin yola çıktığını, birkaç gün içinde başkentte olacaklarını müjdeledi.

Zaman ne kadar da çabuk geçmişti. O gece, on altı yaşındaki o geç imparatorun tebdili kıyafetle Pei malikanesine gidişi, orada sabahlayışı...

Her şey sanki dn gibiydi ama aradan üç yıl geçmişti.

Yakında anne ve babasını, bir de iki yaşındaki kız kardeşini görecekti.

Acaba babası hala o eski heybetini koruyor muydu? Annesi hala o kadar narin miydi, babasının yanında hemen gözleri dolar mıydı?

Ya o kk kız kardeşi... Ressamların elinden çıkan tablolarla hayalinde binlerce kez canlandırıdığı o kk melek...

On dokuz yaşındaki geç imparator heyecanını gizleyemedi. O her zaman vakur ve ifadesiz duran yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. Elindeki fırçayı masaya bırakıp hızla ayağa kalktı: "Hemen hazırlıklara başlayın, onları karşılamaya gidin!"

Odada bir iki adım attı: "Ayinler ve Törenler Bakanı'na haber verin, bizzat kendisi gitsin karşılamaya!"

"Emredersiniz!" dedi Cui Yinshui gülerek. "Bakan Bey zaten bunu bekliyordu ama sizden izinsiz hareket etmek istememişti. Hemen haber uuruyorum."

Uşak odadan aceleyle ıktı.

İmparatorun artık dilekçelere bakacak hali kalmamıştı. Pencerenin önüne gitti, avluya bakarken derin bir nefes aldı. Birden aklına bir şey geldi.

Zhang ailesi bilmiyordu ama geçen yıl o çalışma odasında yaptıkları konuşma, aynı gece bir deftere kaydedilmiş ve harfiyen imparatorun önüne gelmişti.

Xiguang'ın dediği gibi; o zamanlar onu imparatoriçe seçmesi tamamen siyasi bir denge oyunuydu.

Aradan geçen üç yılda her şeyi kontrolü altına almıştı. Artık bu evlilik onun için hayati bir önem taşımıyordu.

Eğer evlenirse, Zhang ailesinin şimdiki durumuyla ileride bir

veliaht doğsa bile, ailenin devlete hükmetme tehlikesi yoktu. Bu açıdan ideal bir imparatoriçe adayıydı.

Eğer evlenmek istemezse, bir fermanla her şeyi değiştirebilirdi; bahane bulmak onun için zor değildi.

O kızın yas süresi de dolmak üzereydi.

Nitekim birkaç gün önce babası Zhang Ming, kızının yetersizliğini, imparatoriçelik makamına layık olmadığını anlatan ve affını isteyen o dilekçeyi sunmuştu.

Zhang Ming bu dilekçeyi vermeden önce muhtemelen imparatorun anne ve babasına da danışmıştı.

İmparator biliyordu ki anne ve babasının bu gelişi, aslında bu meseleyi çözmek içindi.

İmparatoriçelik makamını küçümseyen, onunla evlenmek istemeyen o Zhang ailesinin kızı... Onunla evlenmeli miydi, yoksa evlenmemeli mi?

Sabahki meclis toplantısı sırasında aniden bastıran bahar yağmuru dinmiş, güneş yeniden açmıştı. Saray bahçesindeki bitkilerin üzerindeki çiğ damlaları ıslıl ıslıl parlıyordu.

Genç imparatorun gözleri, pencerenin dışındaki yağmurun ağırlığıyla boynu bükülmüş narin bir çiçeğe takıldı. Bir süre öylece daldı gitti, o keskin ve vakur kaşları farkında olmadan hafifçe çatıldı.

Bahar gelmiş, Suye Şehri'nin dışındaki bütün kış boyunca duran karlar yavaş yavaş erimeye başlamıştı. O gün öğleden sonra Pei Youan dışarıdan döndüğünde kızını göremedi. Arka bahçede oyun oynadığını tahmin edip oraya yönelecekti ki koridordan “Baba!” diye bir ses duydu. Başını kaldırıncı kızının o minicik gölgesini kapıda gördü. Küçük kız eşikten atlayıp ona doğru koştu. Pei Youan gülümseyerek onu kucağına aldı. Burnunun ucunda ince ter damlacıkları vardı, perçemleri terden alnına yapışmıştı. Yanındaki Jiafu'ya sordu; meğer az önce koşturup durmuş, o yüzden terlemişti.

Bahar gelmişti ama hava hâlâ soğuktu. Jiafu kızını alıp yıkadı, saçlarını temizledi. İş bitince ona kuru ve sıcak kıyafetler giydirdi. Kızın perçemlerinin biraz uzadığını, gözlerinin önüne

geldiğini fark etti. Tam evdeki becerikli dadıyı çağıracaktı ki Pei Youan kızını kucağına alıp makyaj masasının önündeki tabureye oturttu. Elinde küçük bir makas vardı; kendisinin keseceğini, o dadıdan aşağı kalmayacağını söyledi.

A-Yuan iki yaşını doldurmuş, üçüne basmıştı. Tıpkı Jiafu'nun çocukluğu gibiydi. Süt beyazı bir ten, kocaman yuvarlak gözler, minik bir burun ve kiraz dudaklar... Kar tanesi gibi tatlıydı. O tombul yanaklı küçük kız, beş kısa ve tombul parmağı olan elini uzattı; elinin arkasında minik gamzeler oluşuyordu. Daha şimdiden süslenmeyi seviyordu; babasının saçını keseceğini duyunca aynanın önünde uslu uslu, kıpırdamadan oturdu.

Pei Youan makası vurdu ama perçem biraz yamuk oldu. A-Yuan memnuniyetsizliğini belli etti. Babası düzeltmeye çalıştı; düzelttikçe kısalttı, kısalttıkça kısalttı... Sonunda dümdüz oldu ama o güzelim perçemlerden geriye sadece kısacık bir tutam kalmıştı.

A-Yuan'ın gözleri dolmaya başladı.

Babası başta alt tarafı bir perçem kesmek ne olacak diye düşünmüştü ama sonuç böyle olunca ve kızının ağlamak üzere olduğunu görünce bin pişman oldu. Tam o sırada Jiafu içeri girdi, kızının halini görünce "Aman tanrım, bu kadar kısa mı kesilir!" diye bağırdı.

A-Yuan daha fazla dayanamadı, "Vaaa!" diye ağlamaya başladı.

Pei Youan ne yapacağını şaşırdı, hemen kızını pırpıslamaya çalıştı ama o konuştukça A-Yuan daha da çok ağlıyordu.

Pei Youan her yolu denedi, sonunda aklına geldi; birkaç gün sonra onu başkente götürceğini söyledi.

A-Yuan bunu zaten biliyordu. Günlerdir karların erimesini, anne ve babasının onu başkent denilen yere, oradaki ağabeyini görmeye götürmesini bekliyordu. Babası bunu söyleyince biraz sakinleşti ama sonra aklına geldi; saçları o kadar çirkin olmuştu ki ya ağabeyi onu beğenmezse? Yine hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Pei Youan, ağabeyinin onu her haliyle seveceğini, başkente

gitmenin bir iki ay süreceğini, oraya varana kadar saçlarının uzayacağını ve yine eskisi gibi dünya güzeli olacağını söyledi. Küçük kız nihayet gözyaşlarını sildi, gülümsemeye başladı ve yola çıkacakları günü iple çekmeye koyuldu.

Nihayet o gün geldi, her şey hazırlandı. Pei Youan ve Jiafu, yanlarına A-Yuan'ı da alarak başkent yoluna düştüler.

Bu, üç yıl aradan sonra başkente ilk dönüşleriydi.

Bu yıllar boyunca yanında kocası ve küçük kızı olsa da Jiafu, A-Yuan'a baktıkça hep Cier'in çocukluğunu hatırlardı. Büyük oğluyla son görüştüklerinde çocuk henüz on altı yaşındaydı. Şimdi üç yıl geçmişti ve evlenmek üzereydi.

Yolculuk sorunsuz geçti. Başkente elli fersah kala, resmi görevliler Jin Kralı ve eşini karşılamak için yola çıkmışlardı. Bir gece konakladıktan sonra, ertesi gün hava kararmadan başkente vardılar ve yıllarca yaşadıkları o eski konağa yerleştiler.

O gece İmparator gizlice ziyarete geldi; baba-oğul, anne-oğul kavuştular.

Aradan üç yıl geçmiş olsa da o on altı yaşındaki çocuk artık bir yetişkin olmuştu. Ama ağzını açıp o içten sesiyle “Baba, anne,” dediği anda Jiafu'nun içindeki o tüm çekinceler ve mesafeler yok oldu; yerini büyük bir sevince ve heyecana bıraktı. Gözleri doldu, gözyaşlarını tutamadı.

Genç İmparator gülümseyerek annesinin yaşlarını sildi, bir kenarda sessizce gülümseyen babasıyla göz göze geldi. Baba ve oğul arasında tam bir anlayış vardı.

“Ağabey, ben A-Yuan!”

A-Yuan doğduğundan beri ağabeyini hiç görmemişti ama anne ve babasının anlattıklarından onu zihnine kazımişti. Bu gece nihayet kavuşmuşlardı. Bu yakışıklı ağabeyi görür görmez sevmişti. Onun annesinin yaşlarını sildiğini görünce koşup bacaklarına sarıldı, başını kaldırıp ona gülümsedi.

İmparator yüzünde büyük bir gülümsemeyle bu minik kız kardeşini kucağına aldı. Tıpkı kendisi küçükken büyükbabasının onu havaya kaldırdığı gibi onu başının üzerine kaldırdı; sanki ona olan sevgisini ancak böyle gösterebilirdi.

A-Yuan sevinçten deliye döndü. Bütün gece ağabeyinin peşinden ayrılmadı, ağabeyi de onu hep kucağında taşıdı; ev onun kahkahalarıyla şenlendi.

Gece yarısına doğru Jiafu, baba ve oğlu çalışma odasında baş başa bıraktı, kendisi de zor bela kızını uyumaya ikna etti.

A-Yuan yatağa yattığında hâlâ ağabeyinden bahsediyordu; ağabeyinin sabah onu yanına alacağını söylüyordu. Heyecandan uyuyamıyordu ama gecenin sonunda yorgunluktan göz kapakları kapandı ve derin bir uykuya daldı.

Çalışma odasında ise baba ve oğul kalmıştı. İmparator, babasına son zamanlarda yürüttüğü devlet işlerinden bahsetti. Pei Youan başıyla onayladı, gülümseyerek, “Senin ne kadar mahir olduğunu biliyorum, içim rahat. Ama bir mesele var...” dedi.

Duraksadı.

“Buyurun baba,” dedi İmparator hemen ayağa kalkarak.

Pei Youan onu oturttu: “Biliyorsun, şu Zhang ailesinin torunu meselesi... Geçenlerde babası Zhang Ming’den bir mektup aldım. Kızının imparatoriçe seçilmesi konusunda pek umutlu değil gibiydi. Cici, Zhang ailesinin kızı yakında yas dönemini bitiriyor. O zamanlar kararlaştırılan bu evlilik hakkında sen ne düşünüyorsun?”

“Evlilik meselesi anne ve babamın kararıdır. Siz ne derseniz o olur,” dedi İmparator sakince.

Pei Youan düşündü.

Üç yıl önce, kendisi gitmekte ısrar edince Zhang Shiyong bir yolsuzluk davasına karışmış ve emekli olmak zorunda kalmıştı.

Pei Youan çok iyi biliyordu ki; Zhang Shiyong gücü bırakmak istemiyordu, genç İmparator ise göklerde süzülen bir kartal gibiydi, önünde ona engel olacak "vasi bakanlar" istemiyordu.

Hükümdar ve tebaa uyum içinde olmazsa sonuç kaçınılmazdı.

O zaman müdahale etmemiş, olayların yatışmasını beklemişti. Sonra hem bir telafi hem de bir denge unsuru olarak Zhang ailesinin kızını imparatoriçe yapma fikri doğmuştu.

Bunu teklif ettiğinde oğlu hemen kabul etmişti. Şimdi Zhang ailesi geri adım atmaya çalışıyordu. Pei Youan oğlunun gerçek niyetini merak ediyordu.

Oğlunun cevabını duyunca, “On dokuz yaşındasın, hâlâ evlenmedin. Zhang kızını almasan bile başka birini seçmen gerekecek. Senin evliliğin sadece senin özel meselen değil, devletin de meselesidir; macera aramaya gerek yok. Zhang ailesi aslında bu evliliği istemiyor değil, sadece eski olaylardan korkuyorlar. Benim fikrim şu: Madem bu kızı seçtik ve tüm dünya bunu biliyor, eğer gönlünde başka biri yoksa bu sözü bozup dedikodu çıkaracağına Zhang ailesini sakinleştirip onlara iyi davranmak daha iyidir. Bir an önce düğünü yapıp milletin içini rahatlatmak lazım,” dedi.

Oğlunun yakışıklı yüzüne baktı. Daha üç yaşındayken onlardan ayrılıp saraya girdiğini, her gün gece gündüz demeden bu koca imparatorluğu nasıl yöneteceğini öğrenmek için kitap okuduğunu düşündü. Yedi yaşında tahta çıkmıştı; çektiği zorlukları babasından başka kimse bilemezdi. Sesi ister istemez yumuşadı: “Cici, baban o kızı seçerken araştırmıştı. Zhang ailesi köklü ve edepli bir ailedir. Kız hem güzel hem zeki hem de naziktir; sana yakışır. Evlenirsen sana her konuda destek olur.”

“Her şey sizin takdirinizdir, babacığım,” dedi İmparator saygıyla.

Gözlerinde belli belirsiz bir ışık parladı ama yüzündeki o ciddi ifadeyi bozmadı.

Ertesi sabah A-Yuan gözlerini açtığında Jiafu’nun gülen yüzünü gördü. Ağabeyinin gönderdiği adamın dışarıda beklediğini duyunca hemen yataktan fırladı. Annesine saçlarını yaptırdı, kahvaltısını hızla yedi ve neşeyle ön salona koştu. Orada kırmızı elbiseli, yuvarlak yüzlü bir adam duruyordu. Küçük kızı görünce hemen yanına gelip eğilerek selam verdi.

Dün gece ağabeyi özür dilemiş, işi olduğu için gelemediğini ama "Cui Ban'er" adında birini göndereceğini söylemişti. Bu adam çok cana yakın görünüyordu. A-Yuan sordu: “Sen miysen Cui Ban'er?”

“Aman efendim, estafurullah! Bana Cui Amca deyin yeter!”

Cui Yinshui artık kırklı yaşlarındaydı. Gençliğine göre biraz kilo almıştı ama pek yaşlanmamıştı. Artık sarayın baş hadımıydı. A-Yuan ile biraz şakalaştıktan sonra Jiafu’ya dönüp, “Hanımefendi, müsaadenizle küçük prensesi saraya götüreyim. Merak buyurmayın, ona gözüm gibi bakacağım,” dedi.

Cui Yinshui çocuk bakmayı iyi bilirdi, Jiafu’nun içi rahattı. Kızına yaramazlık yapmamasını tembihledi ve elini bıraktı. A-Yuan, Cui Yinshui’nin yanında zıplaya zıplaya dışarı çıktı.

İmparator ağabeyi işlerini bitirdikten sonra her şeyi bıraktı ve kardeşini Batı Bahçesi’ndeki o ilginç hayvanların olduğu yere götürdü. A-Yuan o kadar eğlendi ki o gece sarayda kaldı, ertesi gece de... Üçüncü gün artık annesini ve babasını özlemeye başlayınca eve döndü.

Birkaç gün içinde tüm saray duydu; Zhang ailesinin kızı yas dönemini bitirmişti, düğün hazırlıkları başlıyordu. Jin Kralı ve eşi de zaten bunun için gelmişlerdi. Müneccimler en uygun günü üç ay sonrası olarak belirlediler.

Yıllar önce Pei Youan bu kızı teklif ettiğinde Jiafu onu gizlice araştırmıştı. Adının Xiguang olduğunu öğrenmişti. Onu görenlerden duyduğuna göre sadece güzel ve zeki değil, aynı zamanda çok neşeli ve hayat dolu bir kızdı. Hiç öyle yapmacık halleri yoktu.

Jiafu bunu duyunca çok memnun olmuştu.

Bir kadının hem güzel hem zeki olması zordur ama imkânsız değildir.

Asıl önemli olan karakteriydi; oğlunun o ağırbaşlı halini ancak böyle neşeli biri tamamlayabilirdi.

Oğlu imparatordu, evliliği artık devlet işiydi. Jiafu içten içe onun da kendisi ve Pei Youan gibi gerçek bir aşk bulmasını istiyordu.

Ama oğlunun sorumluluklarını ve yıllardır süren o yalnızlığını bildiği için ona hiç baskı yapmamıştı.

Sadece oğlunun yanındaki kadının yeterince zeki olmasını

umuyordu.

Oğlunu tanıyordu.

Onun kalbi çok büyüktü; bazen annesi olarak kendisi bile onu tam anlayamazdı.

Bir imparatoriçenin dünyası ise sadece o koca sarayın içindeki küçük bir alandı.

Eğer o kız zeki olmazsa, tüm dünyasını sadece o saraydan ve kocası olan imparatorndan ibaret görürse, zamanla o umut ve hayal kırıklığı döngüsünde kendini kaybederdi.

Tıpkı parlayan bir incinin zamanla değersiz bir balık gözüne dönüşmesi gibi...

Sarayın o altın duvarları arasında bu trajedi nesiller boyu yaşanmıştı.

Jiafu, Zhang ailesinin bu kızının yıllar sonra bile o neşesini ve doğallığını korumasını umuyordu.

Eğer öyle olursa, bu hem kızın hem de oğlunun en büyük şansı olurdu.

Bir gün Jiafu, A-Yuan'ı alıp şehrin batısındaki Changning Malikanesi'ne gitti.

Burası Cici'nin kız kardeşi için yaptırdığı bir bahçeydi. A-Yuan'ın unvanını taşıyordu. İki yıl önce kızın doğduğunu öğrendiğinde inşaatına başlamıştı. Birkaç ay önce bitmişti; kocaman bir gölü, harika köşkleri ve nadide çiçekleri vardı.

Jiafu orada bir gece kaldı, ertesi gün çiçek izleme bahanesiyle Xiguang'ı davet etti.

Xiguang, babasından bu evliliğin kesinleştiğini duyduğunda çok üzülmüştü.

Ama artık kaçış yoktu, düğünü beklemekten başka çaresi kalmamıştı.

Jin Kralı babasını ziyaret etmiş ve İmparator'un bu evliliği sırf dedesine olan saygısından dolayı istediğini, merak etmemesi gerektiğini söylemişti.

Doğru mu yalan mı bilinmezdi ama bu sözler babasını biraz

rahatlatmıştı.

Sonra İmparator'un hareketleri de bunu kanıtlar nitelikteydi.

Dedesinin ölüm yıl dönümünde İmparator bizzat bir anma metni yazmıştı. Abileri de terfi almıştı.

Xiguang artık sadece düğün gününü bekliyor, dışarı çıkmıyordu. Jin Kralı'nın eşinden davet gelince hayır diyemedi ve malikaneye gitti.

Jin Kralı'nın eşi çok genç görünüyordu, otuzlarının başında gibiydi. Onu bahçeye çıkardı, çiçeklerin arasında havadan sudan konuştular. Yanlarında sadece zıp zıp zıplayan küçük prenses vardı, hizmetçiler bile uzaktaydı. Ortam çok rahattı.

Xiguang gelmeden önce çok gergindi.

Sonuçta Jin Kralı'nın imparator üzerindeki etkisi herkesçe biliniyordu. Küçük prensesin saraya kendi evi gibi girip çıktığını, imparatorun işi gücü bırakıp onunla gezdiğini duymuştu.

Ama Jin Kralı'nın eşini ve küçük prensesi görünce hemen rahatladı.

Prens çok tatlıydı, annesi de çok nazikti, hiç öyle havalı bir hali yoktu.

Kralın eşinin onu sevdiğini hissetti, içini bir ısınma kapladı.

Kadın ona imparatorlardan bahsetti.

Neyi sever, neyi okur... Sonra dedi ki: "Xiguang, İmparator Hazretleri belki biraz mesafeli görünebilir ama o aslında küçüklüğünden beri çok yalnızdı. Bu yüzden ondan korkma, onun yanında kendi kişiliğini göstermekten çekinme."

"Seni çok sevdim. İnanıyorum ki İmparator Hazretleri de senin ne kadar iyi biri olduğunu görünce seni çok sevecektir."

Xiguang donup kaldı. Birkaç yıl önce duyduğu o dedikoduyu hatırladı.

Güya Jin Kralı, eski imparator ile o "Efsanevi Kadın"ın oğluydu ve şimdiki imparator da Jin Kralı'nın öz oğluydu.

Bu dedikodu çok saçma olduğu için zamanla unutulmuştu.

Ama o an Xiguang garip bir şey hissetti; sanki bu kadının

imparatora olan sevgisi bir teyze ya da yenge sevgisinden çok daha derindi.

İçini bir sıcaklık kapladı.

Ona umutla bakan bu kadına yavaşça başını salladı: “Merak buyurmayın efendim, elimden geleni yapacağım.”

“Abla gel salıncakta sallanalım! Ben salıncağı çok severim!”

Küçük prenses aniden Xiguang’ın elini tuttu ve ilerideki salıncağı gösterdi.

Xiguang da küçüklüğünden beri salıncağa bayılırdı, hem de hiç korkmazdı. Eskiden bayramlarda kızlar toplandığında en yükseğe hep o çıkardı.

Kralın eşine baktı.

Kadın gülümsedi: “Hadi gidin, ama dikkatli olun.”

Xiguang başıyla onayladı, prensesin elini tutup salıncağa koştu.

Salıncağa bindi. Küçük prensesin hayran dolu bakışları ve hizmetçilerin alkışları arasında rüzgâra karşı yükseldikçe yükseldi. Sanki o eski dertsiz günlerine dönmüştü; yüzünde uzun zamandır olmayan bir gülümseme belirdi.

İmparator, annesinin ve kardeşinin malikanede olduğunu duyunca o öğleden sonra onları ziyarete gelmişti. Bahçeden gelen kahkahaları duyunca oraya yöneldi ve gördüğü manzara karşısında durakladı.

Uzaktan, kızıl elbiseli güzel bir genç kızın salıncakta yükselişini izledi. Mor salkımların arasında, bembeyaz bilekleri ve uçuşan elbiseleriyle bir kırlangıç gibi hafifti. Kahkahaları rüzgârla kulağına geliyordu; sanki dünyaya inmiş bir peri gibiydi.

İmparator yaklaşmadı, orada öylece durup uzun süre onu izledi.

Xiguang ve prenses epey oynadılar. Prensес yorulunca onu odasına götürdüler.

Xiguang aynada saçını düzeltirken saçındaki bir tokenin eksik olduğunu fark etti. Salıncakta sallanırken düşmüş olmalıydı.

Yanındaki hizmetçiyle birlikte geri dönüp aramaya başladı.

Her yere baktılar ama toka yoktu.

Xiguang vazgeçip tam gidecekken arkasından bir erkek sesi duydu: “Aradığın bu mu?”

Xiguang hızla arkasına döndü. Karşısında yakışıklı, genç bir adam duruyordu. Nereden çıktığı belli değildi.

Adamın elinde o kayıp toka vardı.

Xiguang çok şaşırdı; buraya yabancı bir erkeğin girmesi imkânsızdı. Hemen arkasını dönüp kaçacakken durdu ve yavaşça adama tekrar baktı.

Adam dimdik duruyordu, bakışları çok sert ve vakurdu. Üzerinde sadece en yüksek makamdaki insanlarda olan o ağırlık vardı.

Jin Kralı’nın malikanesine böyle elini kolunu sallayarak giren başka kim olabilirdi ki?

Xiguang’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Selam vermeyi bile unuttu; sadece gözlerini kocaman açmış, ona doğru yürüyen adama bakıyordu.

Genç İmparator çok boyluydu, yanına gelince tepeden ona baktı.

Xiguang nihayet kendine geldi ve hemen diz çöktü.

Adamın bakışları, kızın o koşturmaktan kızarmış yanaklarında bir süre gezindi. Sonra tokayı yavaşça kızın saçına geri taktı. Hareketleri çok nazikti.

Xiguang’ın yüzü kıpkırmızı oldu, kulakları bile yanıyordu. Ne yapacağını şaşırmıştı.

Teşekkür mü etmeliydi yoksa başka bir şey mi?

Daha karar veremeden kulağına bir ses geldi: “Duyduğuma göre benimle evlenmek istemiyormuşsun, imparatoriçe olmayı gözün yememiş?”

Xiguang donup kaldı. Başını kaldırınca adamın hafifçe üzerine eğildiğini gördü; bakışları alaycı ama sertti.

“Haklısın aslında. Benim imparatoriçem olmak gerçekten

berbat bir iştir. Ama seçme şansın yok, biliyorsun değil mi? Eğer toprakla uğraşmak, bir şeyler ekmek istiyorsan saraya gel; sana ömür boyu orada bir şeyler ektiririm.”

Yüzü o kadar yakındı ki sürdüğü kokuyu bile duyabiliyordu. Bu sözleri adeta bir tehdit gibi fısıldadıktan sonra doğruldu, sakince “Kalkabilirsin,” dedi ve büyük adımlarla oradan uzaklaştı.

Genç İmparator, o kızın önünde içini döktükten sonra oradan ayrılırken, kızın o bembeyaz kesilmiş yüzünü görünce keyfi yerine geldi.

Onu saraya getirip bahçede bir şeyler ektirmek aslında fena fikir değildi.

Keyifle gülümsedi.

— Ekstra —

Eğer Geçmiş Tekrar Yaşansaydı

Sınır boyu, zemheri kışı.

Hu halkının yardıma gönderdiği erzak konvoyu, hiç beklenmedik bir anda iç bölgelere sızan bir grup Wei süvarisi tarafından baskına uğramış, tüm zahire küle dönmüştü. Ardından, Hu ordusunun can havliyle yaptığı son büyük saldırı, Wei ordusunun ön safları tarafından acımasızca püskürtülmüş, bozguna uğramışlardı.

Üst üste gelen bu darbeler, Hu halkını acı bir gerçekle yüzleşmek zorunda bıraktı.

Bu gün için ne kadar uzun süredir hazırlanmış olurlarsa olsunlar, tüm varlıklarını Wei devletiyle savaşa adanmış olsalar da... Yaşlı Wei Dükü'nün komutasındaki orduyu yenip Hetao bölgesini ele geçirmek, artık ulaşılamaz bir hayale dönüşmüştü.

Gökler bile onlara yol vermiyordu. Üç gün üç gece kar yağmıştı. Günlerdir açlıktan ve soğuktan kırılan atların ve insanların haddi hesabı yoktu. Eğer şimdi geri çekilmezlerse, Wei ordusu etraflarını sardığında, ölümü göze alacak cesaretleri olsa bile, geriye kalanlar açlıktan ve soğuktan telef olacaktı.

O gece Hu ordusu kuzeye doğru kaçmaya başladı. Şafak söktüğünde, karlar altındaki ordugah tam bir enkaz yığınıydı; geride sadece gömülmeye vakit bulunamamış süvari ve at leşleri kalmıştı.

Bir yılı aşkın süredir devam eden o çetin Hetao savunma savaşı, Wei devletinin kazandığı bu kesin zaferle son bulmuştu.

Savaş çok uzun sürmüştü, çok kan dökülmüştü. Şafak vakti Wei ordugahından yükselen zafer çığlıkları göğü inletiyordu.

Fıçılarla şaraplar getiriliyor, sürülerce koyun ve sığır kurban edilmek üzere bekletiliyordu. Herkesin dört gözle beklediği o büyük zafer şöleni için tek bir eksik vardı: Canlarını dişine takıp

Hu topraklarının kalbine sızarak o mucizevi baskını gerçekleştiren yiğit süvarilerin dönüşü.

Bu yiğitlerin başında Üçüncü Prens Xiao Lie ve Wei Başkomutanı Yaşlı Dük'ün büyük oğlu Pei Xian vardı.

O yıl Xiao Lie henüz on sekiz yaşındaydı.

Xiao Lie ve Pei Xian çocukluktan beri beraber büyümüşler, kardeş gibi olmuşlardı. Bir yıl önce sınırda savaş patlak verdiğinde on yedi yaşındaki Xiao Lie, imparatorun izin koparmış, Pei Xian ile birlikte Yaşlı Dük'ün ordusuna katılmıştı.

Kimliği sebebiyle Yaşlı Dük başlarda ona bir zarar gelmesinden çok korkmuştu. İlk savaşta Pei Xian öncü birliğe verilirken, Xiao Lie erzak sevkiyatıyla görevlendirilmişti. Xiao Lie, dükün çadırına gidip savaşmak için öyle ateşli bir dil dökmüştü ki, dük onun bu vatan aşkından etkilenip savaşa katılmasına izin vermişti; ancak bir şartla: Kendi arkasından ayrılmayacak, başına buyruk hareket etmeyecekti. Birkaç savaştan sonra Xiao Lie'nin yiğitliği ve Pei Xian ile olan o kusursuz uyumu meyvelerini vermiş, ikisi el ele verip büyük zaferlere imza atmışlardı. Yaşlı Dük ancak o zaman ikna olmuş ve bu tehlikeli baskın görevini, bizzat talip olan Xiao Lie ve Pei Xian'a vermişti. Onlar da güveni boşa çıkarmamış, Hu ordusunun erzaklarını yakarak savaşın kaderini tayin etmişlerdi.

Kar lapa lapa yağıyor, kuzey rüzgarı uluyordu. Bu berbat havaya rağmen, genç süvarilerden oluşan bu seçkin birlik, atlarını rüzgar gibi sürüyordu. Komutan Xiao Lie ve yardımcısı Pei Xian'ın keyfi yerindeydi. O gece konaklamak için çadır kurduklarında, aynı çadırda kalıp matralarında kalan son yudum şarabı paylaştılar. Ordugaha dönünce, zaferin verdiği moralle Hu halkının elindeki Mutuo adlı bölgeyi geri almak için yeniden görev istemeye sözleştiler. Şarabın verdiği çakırkeyiflikle kılıçlarını çekip şarkılar söylediler; gençlik ateşi damarlarında kaynıyordu. Şarkı bitince Pei Xian gülümseyerek sordu: "Üçüncü Prens, başkentten ayrılalı bir yılı geçti. Nice zaferler kazandın; sadece babam değil, tüm ordu sana hayran kaldı. Başkente gönderilen zafer raporlarında senden övgüyle bahsedilecektir. İmparator Hazretleri çok memnun kalacak. Peki, mükafat olarak

ne isteyeceğini düşündün mü?"

İmparatorun üç oğlu içinde en yeteneklisi Üçüncü Prens Xiao Lie idi ve babası onu çok severdi. Ancak Xiao Lie'nin annesi erkenden vefat etmişti, arkasında duracak güçlü bir dayı ailesi de yoktu. Üstelik çocukluğundan beri ele avuca sığmaz biriydi. Milletin gözündeki Veliaht Prens merhametli, İkinci Prens ağırbaşlıydı; Üçüncü Prens ise şımarık ve başına buyruk biri olarak görülür, el altından ona "Alemci Şeytan" derlerdi.

"Boming," dedi Xiao Lie, Pei Xian'ın lakabıyla hitap ederek. Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Mutuo'yu aldıktan sonra başkente döndüğümüzde, babamdan bir mükafat istemeyeceğimi, sadece babandan bir hazine isteyeceğimi söylesem ne dersin?"

Pei Xian duraksadı, ona şöyle bir baktı. Xiao Lie'nin parlayan gözlerini görünce durumu hemen kavradı.

Üçüncü Prens ile kız kardeşi Wenjing'in birbirlerine gönül verdiklerini anne ve babası biliyor muydu emin değildi ama kendisi çoktan fark etmişti; sadece bugüne kadar renk vermemiştir.

Yıllar önceki o fener festivalini hatırladı. Kız kardeşini fenerleri izlemeye götürmüştü, kalabalıktan birbirlerini kaybetmişlerdi. Bereket versin ki kız kardeşinin yanında sadık uşakları vardı ve önceden sözleşmişlerdi; kaybolurlarsa köprü'nün başında buluşacaklardı.

Oraya gittiğinde, uzaktan Üçüncü Prens'in kız kardeşinin yanında olduğunu görmüştü. Söğüt ağacının altında duruyorlardı. Prens, ağacın dalına yeşim bir kolye asmış, bir şeyler fısıldamıştı. Kız kardeşi önce oralı olmamış, çekip gitmişti. Sonra abisini görünce, herhalde o fark etmesin diye aceleyle geri dönüp kolyeyi kapmış ve saklamıştı.

Bu olay yıllar önce yaşanmış olsa da hâlâ hafızasındaydı.

Pei Xian, Xiao Lie'ye dik dik baktı, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi.

"Üçüncü Prens, niyetini anladım. Benim bir tek kız kardeşim var, kimsenin onu hafife almasına izin vermem. Annem ve babam onu el üstünde tutarlar; şan şöhret peşinde değiller,

sadece onu gerçekten sevecek bir eş bulmasını isterler. Prens olsan da eğer Wenjing ile gönül eğlendiriyorsan, buna ilk karşı çıkacak kişi benim!" dedi tane tane.

"Boming, gökler şahidim olsun ki, eğer ona karşı zerre kadar art niyetim varsa ya da ileride onu üzersem, bu Xiao Lie'nin sonu hayırlı olmasın! Yaşasam bile ölüden beter olayım! Nasıl, şimdi samimiyetime inanıyor musun?"

Xiao Lie'nin az önceki neşeli halinden eser kalmamıştı, yüzü son derece ciddiye.

Pei Xian bir süre onun gözlerine baktı, sonra aniden bir kahkaha patlattı: "Prens Hazretleri bu sözü verdikten sonra bana ne hacet? Dönünce seni babamın huzuruna çıkaracağım. Sen ağzını açtıktan sonra babam hayır mı diyecek? Dese bile ben senin arkanda dururum, seni kız kardeşimle muradına erdiririm. İçin rahat olsun!"

Xiao Lie çok sevindi. Matradaki son damla şarabı paylaşp bir dikişte bitirdiler. "Bu sözü duydum ya, artık gam yemem," dedi.

O gece geç saatlere kadar sohbet ettiler, sonra derin bir uykuya daldılar.

Xiao Lie yavaş yavaş rüyalar alemine daldı.

Rüyasında her yer karla kaplıydı. Bir yıldır hasretini çektiği o genç kız, yüzünde bir tebessümle ona doğru geliyordu.

Soğuğu hiç hissetmiyordu, içi bahar gibi sıcaktı.

Büyük bir sevinçle onun adını haykırarak ona doğru koştu.

Savaş bitmişti, Wei ordusu zafer kazanmıştı. Sadece çocukluk hayali olan kahramanlık rüyasını gerçekleştirmekle kalmamış, rüştünü de ispat etmişti.

O, başkalarının sandığı gibi sadece babasının torpiliyle gününü gün eden bir prens değildi.

O Xiao Lie idi; kendi tırnaklarıyla kazıyarak Wei ordusunun saygısını kazanmış bir prensti.

Biraz daha zaman geçince, en geç bahara, geri dönecek, onun kendisiyle gurur duymasını sağlayacak ve sonra onu eş yapacaktı.

Bu hayatta onunla olmak ona yeterdi.

Ancak tam ona sarılacağı sırada, aniden görünmez bir yıldırım düşmüş gibi, aralarında aşılması imkansız bir uçurum açıldı. Karşıya geçemiyordu. Kızın karşı kıyıda, yüzünde derin bir kederle ona bakışını izlemekten başka çaresi yoktu. Kızın silüeti giderek küçüldü, küçüldü ve sonunda yok oldu.

Gözlerinin önünde tuhaf sahneler belirmeye başladı.

Babasının cenaze töreninde, kızı uzaktan gördü. Kız sanki bir şey hissetmiş gibi arkasına dönüp ona baktı.

Sadece kısa bir bakıştı.

O zaman kız artık başkasının karısıydı; tahta yeni geçen büyük abisinin imparatoriçesi olmuştu. Ardından kendisi Yunnan'a gitmiş, orada kendi düzenini kurmuştu.

O bakış, Yunnan'a gitmeden önce ondan kalan tek ve son hatıraydı.

Sonra başkentte salgın hastalık baş göstermişti. Kız hastalanmış, tedavi için bir tapınağa gönderilmişti.

Kendisini gizlice oraya gidip ona eşlik ederken gördü. Altı ay sonra, oradan ayrılmadan hemen önce büyük bir hata yapmıştı.

İşte o hata, kızın canına mal olmuştu.

Kızın kendisi için binbir güçlükle bir çocuk doğurduğunu ve sonra öldüğünü gördü. O sırada asıl kendisi, olup bitenlerden tamamen habersizdi.

Çok net görüyordu; kız ölmeden hemen önce, avucunda o yıllar önceki fener gecesinde kendisinin yarı zorla, yarı arsızlıkla ona verdiği o yeşim kolyeyi sıkıyordu...

"Wenjing!"

Xiao Lie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi çarptı, dehşetle haykırarak gözlerini açtı. Hâlâ çadırdıydı.

Sönmüş olan mum ne ara yakılmıştı bilinmez, yanındaki Pei Xian derin uykusundaydı ama karşısında bir adam dikiliyordu.

Bu, bakışları akıllara kazınacak kadar parlak, genç bir adamdı.

Uzun boylu, zayıf, zarif ve entelektüel bir havası vardı; ancak aynı zamanda etrafına binlerce askeri komuta edebilecek, dünyayı parmağında oynatabilecek bir güç yayıyordu.

Sessizce orada durmuş, Xiao Lie'ye bakıyordu. Bakışları durgun, biraz hüzünlü, biraz da acıma doluydu. Öylece dikilmiş, ona bakıyordu.

Xiao Lie, bu adamı gördüğü ilk andan itibaren içinde tuhaf bir his uyandı.

Emin olduğu bir şey vardı ki, on sekiz yıllık hayatında bu adamı hiç görmemişti.

Ancak hissettiği şey, sanki hayatındaki en yakın kişiyi görüyormuş gibi bir aşinalıktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Xiao Lie, yattığı yerden yavaşça doğrularak.

O korkunç rüyanın etkisiyle sesi titriyordu.

Adam ona bakarak konuştu: "Sana bir şeyi haber vermeye geldim. İmparator Hazretleri yakında vefat edecek. Eğer Mutuo'ya saldırmaya gidersen, savaş bitip baharda başkente döndüğünde, Veliaht Prens çoktan imparatorundan onunla evlenmek için izin almış olacak. Ömrün boyunca o bir daha asla senin karın olmayacak."

Veliaht Prens çoktan reşit olmuştu ama bir kahin, prensin yıldız haritasına bakıp erkenden evlenmesinin uğursuzluk getireceğini söylediği için ve prensin kendisi de bu işlere pek meraklı olmadığı için hâlâ evlenmemişti.

Xiao Lie hemen az önceki rüyasını hatırladı, dehşeti daha da arttı: "Sen kimsin? Bu ne saçma sapan bir söz? Veliaht Prens neden Wenjing ile evlenmek istesin?"

Adam daha fazla konuşmadı, arkasını dönüp çadırdan çıktı.

Xiao Lie hemen peşinden fırladı ama adamın hızına yetişemiyordu. O silüetin karlı gecenin karanlığında kaybolup gidişini izledi.

İçi içini yiyordu, bir adım daha attı ama ayağı takılıp karların üzerine kapaklandı. O sırada kulağında tanıdık bir ses duydu;

birisi "Üçüncü Prens" diye sesleniyordu. Gözlerini açtığında Pei Xian'ın doğrulmuş, ona baktığını gördü. Meğer hâlâ çadırdaymış.

Az önceki her şey rüya içinde rüya mıydı?

"Üçüncü Prens, ne biçim bir kabus gördün böyle? Deminden beri bağırıp duruyorsun, beni uykumdan ettin ama sen hâlâ uyuyordun."

Pei Xian endişeyle ona bakıyordu.

Xiao Lie kan ter içindeydi. Bu zemheri kışında sanki sudan çıkmış gibiydi. Öylece oturmuş, boşluğa bakıyordu. Bir süre sonra aniden yerinden fırlayıp çadırdan dışarı koştu. Ama dışarıda uçsuz buçsuz karlardan ve zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu; rüyadaki o adamdan eser yoktu.

"Üçüncü Prens, ne oldu Allah aşkına?"

Pei Xian arkasından gelmişti. Xiao Lie'nin karların üzerinde çıplak ayakla durduğunu görünce iyice şaşırdı.

Xiao Lie bir süre öylece donup kaldı, sonra aniden arkasına döndü ve titreyen bir sesle dedi ki: "Boming, çok önemli bir işim var. Hemen bu gece başkente dönmem lazım!"

Sözünü bitirir bitirmez çadıra girip zırhını kuşandı, ahırlara koşup atını çıkardı. Atına atladığı gibi dörtnala sürmeye başladı.

Issız ve karlı arazide, on sekiz yaşındaki genç bir prens, atını başkent yönüne doğru deliler gibi sürüyordu.

Daha az önce kılıcını çekip zafer şarkıları söyleyen o mağrur genç gitmiş; yerine dehşet, korku ve endişe dolu bir adam gelmişti. Keşke kanatları olsaydı da binlerce fersah ötedeki o dört duvarlı şehre bir anda uçup varabilseydi.

Veliaht Prens'in validesi olan İmparatoriçe üç yıl önce vefat etmişti. O gün, vefatının üçüncü yıl dönümüydü. Veliaht Prens bizzat Kraliyet Ci'en Tapınağı'na giderek anma törenini yönetmiş, akşam vakti saraya dönüp İmparator Wei'nin huzuruna çıkmıştı.

İmparator Wei yılın başında ağır bir soğuk algınlığına yakalanmış, bu durum eski hastalıklarını tetiklemişti. Saray hekimleri tüm güçleriyle müdahale etseler de hastalık iyileşmek bir yana, yıl boyunca daha da kötüye gitmişti. Yıl sonuna

yaklaşıldığında günlerce divana çıkamaz hâle gelmişti. Ancak birkaç gün önce sınırdan gelen zafer haberiyle morali biraz düzelmişti; Muhafız Dükü'nün komutasındaki ordunun Hu halkını bozguna uğrattığını ve bir buçuk yıl süren bu savaşın Büyük Wei'nin zaferiyle sonuçlandığını öğrenince saray ve halk bayram etmişti. Veliaht Prens'in geldiğini duyunca huzuruna kabul edilmesini emretti.

Veliaht Prens içeri girip diz çökerek selam verdi ve gündüzki tören hakkında bilgi sundu. İmparator Wei, o gün aldığı bir raporu prense uzatarak ordunun baharda döneceğini söyledi ve derin bir iç çekti: "Yıllardır Hu halkı ordusunu güçlendirip Hetao bölgesini ele geçirme hayalleri kuruyordu, bu benim en büyük dertlerimden biriydi. Şimdi savaş zaferle bitti, Hu halkı kuzeye kaçtı ve ağır darbe aldı. Tahminimce on yıl boyunca güneye inmeye cesaret edemeyecekler; bir dertten kurtulmuş oldum."

"Atalarımızın inayeti ve Majestelerinin yüce adaleti sayesinde, General Pei gibi sadık askerlerimizin de gayretiyle Büyük Wei yenilmezdir, her yer huzur içindedir," diye karşılık verdi Veliaht Prens saygıyla.

İmparator Wei, Veliaht Prens'e dikkatle baktı: "Bir derdim daha var; o da Veliaht Prenses seçimi. Hastalığımın iyileşeceği yok. Sen veliaht prenssin, Doğu Sarayı'nda hâlâ sadece yan eşler var, bir asil eşin yok, bu usule aykırıdır. Prenses seçimi daha fazla ertelenemez..."

"Majesteleri göğün inayeti altındadır, elbet iyileşeceksiniz. Benim meselem Majesteleri sağlığına kavuşunca konuşulur!" diyerek Veliaht Prens diz çöktü.

İmparator Wei elini salladı.

"Sadakatini biliyorum ama bu iş daha fazla gecikemez. Annenin yasını tuttun, şimdi yas süresi bitti. Bir an önce karar verilsin de düğün yapılsın; böylece hem ben huzur bulurum hem de devlet ricali rahatlar."

Veliaht Prens başını yere koydu, sesi titreyerek, "Majestelerinin emri başım üstünedir," dedi.

İmparator Wei bir parşömeni hademeye verip prense

uzattırdı.

“Bu üç aile hem köklü ailelerdir hem de kızları bir imparatoriçeye yaraşır edebe sahiptir.”

Veliaht Prens parşömeni alıp hızla göz gezdirdi ama kalbindeki ismi göremedi, bir an sessiz kaldı.

Zihninde başka bir genç kızın silueti canlanmıştı.

Kızın annesi Bayan Pei ile kendi validesi eskiden beri çok yakın dostlardı. Validesi, Bayan Pei’nin kızını çok sever, sık sık saraya davet edip hasbihal ederdi.

Böylece, Pei ailesinin o yavaş yavaş büyüyen kızı, zamanla onun kalbine girmiş, aklından çıkmaz olmuştu.

Ancak o zamanlar kendisi zaten nişanlıydı.

Daha sonra nişanlı olduğu kız vefat ettiğinde, o henüz reşit bile değildi.

Veliaht Prens, prenses seçimini ertelemek için çeşitli bahaneler uydurmuş, sessizce onun büyümesini beklemişti.

Sonra validesi vefat etti, aradan üç yıl geçti ve o da nihayet büyüdü.

Annesinin yas süresi bitmişti, İmparator’un sağlığı da kötüye gidiyordu; bu yüzden şimdi bir prenses seçileceğini tahmin ediyordu.

Ancak anlamadığı bir şey vardı: O neden adaylar arasında yoktu?

Kızın asaletini ve güzelliğini bir kenara bıraksa bile, sadece aile bağları açısından bakıldığında, Pei ailesi nesiller boyu sadakatle hizmet etmişti. Şimdiki Muhafız Dükü sarayda büyük saygı görüyordu ve son kuzey seferinde büyük bir zafer kazanmıştı.

Onun kızını Veliaht Prensес yapmak hem usule uygundu hem de kendisine büyük fayda sağlardı.

Duyduğuna göre İmparator başlangıçta dört bakanın kızını belirlemişti ve onun ismi listenin başındaydı.

Şu an listede olmaması Veliaht Prens’i derin bir hayal

kırıklığına uğrattı.

İmparator Wei, “Bu üç aile arasında bence hocanın kızı en uygunu. Tabii diğer ikisi de gayet iyidir. Onlardan birini seçebilirsin,” dedi.

İmparator’un bu tonundan, hocasının kızını seçmesini istediği açıkça belli oluyordu.

Veliaht Prens içindeki hüsrânı zorla bastırarak başını yere koydu: “Majestelerinin emri başım üstünedir.”

İmparator Wei gülümsedi: “Güzel, bu iş karara bağlandı. Yarın fermanı çıkarırım, yıl bitmeden düğünü yaparız, tüm ülke bayram eder.”

Veliaht Prens tekrar teşekkür edip ayrılmak üzereyken İmparator Wei ekledi: “Üçüncü kardeşin yolda, birkaç güne başkentte olur. Çocukluğundan beri yaramazdı, geçen yıl General Pei ile orduya katılmak için ısrar etti. Bir süre sonra döner sanmıştım ama tüm zorluklara göğüs gerdi, hem tecrübe kazandı hem de zafer kazandı. Yetişmiş olması beni mutlu ediyor, döndüğünde onu prens ilan edeceğim.”

Veliaht Prens şaşırды ama hemen gülümseyerek, “Ben de General Pei ile baharda döner sanıyordum, meğer erken geliyormuş. Onu şehir dışında bizzat karşılayacağım,” dedi.

İmparator Wei memnuniyetle başını salladı: “Kardeşlerin birliği her engeli aşar. Ben göçüp gittiğimde kardeşlerine iyi davranacağına eminim. Sen tahta geçtiğinde iki kardeşin sana destek olursa gözüm arkada kalmaz.”

Veliaht Prens saygıyla cevap verip çıktı. O gece aldığı bir haberle, onun neden son anda listeden çıkarıldığını nihayet anladı.

Dün, kendisi anma törenleriyle meşgulken bilmediği bir şey olmuştu.

İmparator Wei, üçüncü oğlu Xiao Lie’den bir mektup almıştı.

O mektup, Xiao Lie tarafından en hızlı ulaklarla, gece gündüz durmadan başkente gönderilmişti.

Kendisi henüz yoldaydı ama mektubu ondan önce

İmparator'un eline ulaşmıştı.

Mektupta ne yazdığını kimse bilmiyordu ama görünüşe göre o mektup yüzünden İmparator, Pei ailesinin kızının ismini listeden son anda silmişti.

Veliaht Prens bu haberi alınca sabaha kadar gözüne uyku girmede, duyguları karmakarışıkta.

Bu üçüncü kardeş, İmparator'un gözdesi olduğu için çocukluğundan beri sarayda kural tanımaz biri olarak bilinirdi.

Geçen yıl orduya katılması, Veliaht Prens'in gözünde sadece askerliğin zorluğunu bilmeyen, macera arayan fevri bir gencin hareketiydi. İmparator gibi o da kardeşinin kısa sürede döneceğini sanmıştı.

Ancak o sadece dayanmakla kalmamış, üstüne bir de zafer kazanarak herkesi şaşırtmıştı.

Xiao Lie'nin validesi ile Bayan Pei uzaktan akrabaydı, bu yüzden Xiao Lie küçüklüğünden beri Pei malikanesine girip çıkardı.

Veliaht Prens bunu biliyordu.

Ancak Xiao Lie'nin de o kıza aşık olacağını tahmin etmemişti. Hele ki baharda dönmesi beklenen kardeşinin aniden erken gelmesine hiç anlam veremiyordu.

Sanki her şey önceden planlanmış gibiydi.

Özellikle o mektup çok şüpheliydi.

Acaba kendi niyetini öğrenmiş de, kendisi kızı seçmeden önce davranıp onu babasından istemek için mi erken dönmüştü?

Birkaç gün sonra Xiao Lie başkente ulaştı ve hemen İmparator'un huzuruna çıktı.

Sonrasında olanlar Veliaht Prens'in tahminlerini doğruladı.

İmparator Wei, gerçekten de o mektup yüzünden Pei Wenjing'in ismini listeden çıkarmıştı.

Xiao Lie mektubunda, validesini küçük yaşta kaybettiğini, Bayan Pei'nin ona annelik ettiğini ve bu yüzden o kızı almayı aklına koyduğunu yazmıştı. Ancak haylaz biri olduğu ve bir

başarısı bulunmadığı için daha önce istemeye cesaret edemediğini, şimdi zafer kazandığına göre bu dileğinin yerine getirilmesini babasından istirham etmişti.

Gün batımı oymalı pencereden içeri süzülüyor, tuvalet masasının köşesindeki orkidenin yeşil yapraklarını aydınlatıyordu. Yaprakların arasından birkaç beyaz çiçek sessizce açmış, etrafa hafif bir koku yayıyordu. Genç kız, ay ışığı rengindeki elbisesiyle aynanın önünde oturmuş, elindeki ahşap tarakla göğsüne dökülen uzun saçlarını yavaşça tarıyordu. Bileğindeki gümüş bilezik her hareketinde hafifçe şingirdiyordu.

Genç kızın akıllı başka yerlerdeydi; tarağı bırakıp lake makyaj kutusuna daldı. Kutunun en alt çekmecesinden bir yeşim kolye çıkardı.

Yeşim kolye yemyeşildi ve üzerinde orkide desenleri vardı; işçiliği çok zarif olmasa da sade ve hoş bir havası vardı. Genç kız kolyeye uygun bir ipek kordon takmıştı; kolye avucunda dururken yeşil ışığı narin elini aydınlatıyor, bileğindeki bilezikle uyum sağlıyordu.

Genç kız başını hafifçe eğip avucundaki kolyeye bakarken, yıllar önceki fener festivali gecesinde o haylaz gencin bu kolyeyi ona zorla verdiği anı hatırladı.

O gecedен sonra kolyeyi geri vermek için fırsat kollamıştı ama ya etrafta birileri olmuştu ya da o genç kolyeyi almayı reddetmişti. Günler geçtikçe bu kolye onun kalbinde bir düğüm haline gelmişti; ne atabiliyordu ne de unutabiliyordu.

Geçen yıl gitmeden önce çok aceleliydi. Gitmeden önceki gece, yanındaki küçük hademe Li Yuangui ile ona bir mektup göndermişti. Mektupta, malikanenin arka bahçesindeki güneybatı kapısında onu bekleyeceğini yazmıştı.

Onu bir kez görmek istediğini söylemişti.

Fener festivalinden sonra ilk kez onu gizlice buluşmaya çağırıyordu.

O gece hava karardıktan sonra kalbi küt küt atmıştı. Aynanın karşısına geçip süslenmiş, elbiselerini defalarca değiştirmişti.

Ama sonunda o kapıdan dışarı adımını atamamıştı.

Sadece kendi hizmetçi kızını gönderip ona dikkatli olmasını ve sağ salım dönmesini söyleyen bir mesaj iletmışti.

O gittiğinden beri geçen bir buçuk yıl boyunca, annesinden babasının ve ağabeyinin haberlerini alırken onun orduda neler yaptığını hayal etmek, genç kızın her günkü küçük ve tatlı eğlencesi olmuştu.

Aslında o gittikten sonra fark etmişti; ne zaman olduğunu bilmese de, o utanç ve öfkeyle hatırladığı haylaz genç, kalbinde çoktan yer edinmişti.

Onu artık unutmaması imkânsızdı.

İşlerin bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Veliaht Prens'in yas süresi bitmişti ve son zamanlarda bazı söylentiler duyuyordu. İmparator'un bir prenses seçeceği ve kendisinin de en güçlü adaylardan biri olduğu söyleniyordu.

Başkalarının imrendiği bu büyük onur, onun için bir kabus gibiydi; günlerdir huzuru kaçmış, uykuları bölünmüştü.

Keşke her şey sadece bir söylenti olsaydı. Keşke seçilmeseydi. Keşke...

Onun dönmesini bekleyebilseydi.

“Wenjing! Wenjing!”

Ayak sesleriyle birlikte kapının dışından annesinin sesi duyuldu.

Pei Wenjing irkildi, kendine geldi ve hemen elindeki kolyeyi kutuya geri koydu. Kapı açıldı; annesi yanında hizmetçilerle birlikte yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi.

“Gözün aydın kızım! Az önce saraydan müjdeli bir haber geldi!” dedi annesinin yanındaki bir kahya kadın neşeyle.

Hizmetçiler de ona bakıp gülümsüyorlardı.

Pei Wenjing hemen o söylentiye hatırladı, yüzündeki kan çekildi. Masanın kenarına tutunarak yavaşça ayağa kalktı ve annesine boş gözlerle baktı.

Bayan Pei kızındaki bu garipliği hemen fark edip yanına gitti.

“Wenjing, neyin var? Ellerin neden bu kadar soğuk? Bir yerin mi ağrıyor?”

Bayan Pei kızının elini tutup onu oturttu.

Pei Wenjing başını salladı, iyi olduğunu söyledi ve güçlükle sordu: “Anne, saraydan ne haberi geldi?”

“Az önce Li Yuangui geldi, Üçüncü Prens’in bugün başkente döndüğünü söyledi. Majesteleri Üçüncü Prens’i evlendirmek istiyormuş ve seni ona layık görmüş.”

Pei Wenjing donup kaldı, kalbi deli gibi çarpmaya başladı, kulaklarına inanamıyordu.

Yavaşça başını kaldırıp annesine baktı, sanki bir rüyadaydı: “Anne, ne dedin?”

“Majesteleri seni Üçüncü Prens ile evlendirmek istiyor. Li Yuangui’nin dediğine göre, Veliaht Prens’in düğününden sonra sizin düğününüz yapılacaktı, ferman yakında çıkar. Haber biraz ani oldu ama Üçüncü Prens ile çocukluktan beri tanışsınız...”

“Wenjing, bence bu çok güzel bir haber, mutlu olmalısın,” dedi Bayan Pei kızını yatağın kenarına oturtup kucağına alarak. Bakışlarında bir huzur ve rahatlama vardı.

Pei Wenjing’in bembeyaz olan yüzü yavaş yavaş bir çiçek gibi kızarmaya başladı.

“Annem ne derse o olur...” diye mırıldandı başını annesinin göğsüne gömerek, utançla gözlerini yumdu.

Veliaht Prens’in düğününden yarım ay sonra, İmparator Wei küçük oğlunu Yunzhong Kralı ilan etti ve onunla Veguo Dükü’nün kızı Pei Wenjing’in düğününü Ayinler Dairesi’ne hazırlattı.

Ertesi bahar İmparator Wei vefat etti, Veliaht Prens tahta çıktı. Üç ay sonra yeni imparator, eski adetleri bahane ederek Yunzhong Kralı’nı Yunnan eyaletindeki Wuding’e gönderdi.

Sarayda dedikodular dönüyordu; yeni imparator kardeşini hiç sevmiyordu. Şehirden ayrıldıkları gün onları uğurlamaya Pei Xian gibi birkaç kişi dışında kimse gelmemişti.

Uzun bir yolculuktan sonra Xiao Lie ve yanındakiler nihayet Yunnan'a vardılar ve durmadan Wuding'e devam ettiler.

Wuding o zamanlar sadece sınırda bir karmaşa şehriydi. Henüz yeni düzene girmişti; başkentin o ihtişamından çok uzaktı. Yollar bozuk, halk fakirdi; her yerde haydutlar vardı. Daha ilk gün iki kez saldırıya uğradılar. Haydutlar çok acımasızdı ama Xiao Lie hazırlıklıydı; Pei Wenjing'in arabasının yanından bir an bile ayrılmadı. Haydutlar yaklaşmadan hepsini kılıçtan geçirdiler.

Yunzhong Kralı'nın geldiği haberi yayılınca haydutlar kaçtı, sonraki günler huzurlu geçti.

Wuding'e varmak üzereyken büyük bir yağmur başladı. Yollar çamur içindeydi, arabanın tekerleği bir çukura girip kırıldı.

Etrafta ne bir köy ne bir ev vardı. Hava kararmak üzereydi; dışarıda kalmamak için Pei Wenjing eşyaların olduğu diğer arabaya bindi ve hava kararmadan şehre, saraya vardılar.

Saray dedikleri yer aslında eski şehir yöneticisinin konağıydı. Büyük bir yerdi ama yıllar önceki savaşta yarısı yanmıştı ve hiç tamir edilmemişti. İçeri girdiklerinde her yerin yıkık dökük olduğunu gördüler.

Xiao Lie ve Pei Wenjing o gece sarayın en iyi odasında kaldılar. Ama yağmur o kadar şiddetliydi ki gece yarısı çatının bir köşesi akıtmaya başladı. Sular duvardan süzülüp yatağın altına doldu. Deliklerinden çıkan fareler odada cirit atmaya başladı.

Yolun yorgunluğu, şehrin hali, geleceğin belirsizliği... Hiçbir şey o iki gencin birbirine olan aşkını soğutamazdı. Genç adamın enerjisi bitmek bilmiyordu. Bir süre seviştikten sonra karısının çok yorulduğunu gördü ve onu uyumaya bıraktı.

Pei Wenjing tam uykuya dalacakken tepesindeki farenin sesiyle uyandı. Bir çılgılık atıp hemen adamın kollarına sığındı; sımsıkı sarıldı.

Xiao Lie gülümseyerek onu öptü, teselli etti. Onu yorgana sarıp yataktan kalktı ve kılıcıyla fareleri kovaladı. Sonra yatağa geri döndü. Karısı hâlâ yorganın altından korkuyla bakıyordu;

fareler gitti mi diye sordu.

Xiao Lie aslında onu biraz daha korkutmak istemişti; böylece ona daha sıkı sarılırdı.

Onun korumasına muhtaç olmasını, ona sığınmasını çok seviyordu.

Ama karısının o güzel gözlerine bakınca aniden modu düştü.

O, Pei ailesinin el üstünde tutulan incisiydi. Dünyanın en güzel şeylerine layıktı. Ama şimdi onun peşinden gelmiş, bu uzak sınır şehrinde bu kadar çile çekiyordu.

Adı prensti, kadın da prenesti. Ama ona doğru dürüst uyuyacak bir oda bile veremiyordu.

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboldu.

“Ajing, benim beceriksizliğim yüzünden sen de benimle bu çileyi çekiyorsun...” dedi alçak sesle.

Yol boyunca bu kadar zorluk çekmişti ama bir kez bile şikayet etmemişti.

İçini büyük bir mahcubiyet kapladı.

Pei Wenjing ona baktı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

“Ben hiç şikayetçi değilim. Ben senin karınım, sen nereye gidersen ben de oraya gelirim. Biz birlikteyiz, asla ayrılmayacağız.”

Sesi çok yumuşaktı ama her kelimesi adamın kalbine işleyen büyük bir güç taşıyordu.

Genç Yunzhong Kralı, çocukluğundan beri rüyalarını süsleyen bu yüze baktı. Onu kucağına aldı, dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi şefkatle öptü.

Gerçekten de o, onun dünyadaki en büyük hazinesiydi.

Onu kaybetmenin eşiğinden dönmüştü; şimdi onunla aynı yastığa baş koyduğu için ne kadar şanslıydı.

O dertsiz tasasız genç prens artık yoktu.

O an kalbinden yemin etti; hayatının geri kalanında ona dünyanın en iyi şeylerini sunmak için elinden geleni yapacaktı.

...

Üç yıl sonra, eski Veguo Dükü vefat etti. Xiao Lie cenaze için başkente gitmek istedi ama İmparator Tianxi izin vermedi. Sonra Xiao Lie "vatana ihanet" ile suçlandı. Shun'an Kralı, dükün oğlu Pei Xian'ın da bu işin içinde olduğunu söyledi. İmparator Tianxi çok sinirlendi; Pei Xian'ı hapse attı, Xiao Lie'nin rütbesini aldı ve yakalanmasını emretti. Xiao Lie bir bildiri yayınlayıp suçsuz olduğunu söyledi ve kendini korumak için orduyu topladı.

Tarih kitaplarına göre, İmparator Shizong yani Xiao Lie isyan ettiğinde ordusu sadece birkaç on bin kişiydi, sarayın ise yüz binlerce askeri vardı. Herkes onun kaybedeceğini düşünüyordu. Ama kader yardım etti; ertesi yıl İmparator Tianxi aniden öldü. Ölmeden önce tahtı Shun'an Kralı'na bıraktığı söylendi ama kimse buna inanmadı; herkes kralın darbe yaptığını düşündü. Xiao Lie bu durumu fırsat bildi, halkın desteğini aldı ve üç yıl sonra başkente girdi. Tahta çıktı ve "Zhaoping" dönemini başlattı.

O yıl Xiao Lie sadece yirmi beş yaşındaydı. Pei Wenjing ile iki çocukları vardı, çok mutluydular.

Tahta çıktıktan sonraki ilk fener alayında, karısının elini tutup şehrin ışıklarını izlediler. On beş yaşındaki o geceyi hatırlayıp gülümsediler.

O gece İmparator ve İmparatoriçe geç saatlere kadar konuştular.

İmparator'un aklına yıllar önce o çadırda gördüğü rüya geldi.

Rüyasındaki o genç adamın bakışlarını hâlâ unutamamıştı.

Hayatı boyunca da unutamayacaktı.

O adamla arasında bir bağ olduğunu biliyordu; bu bağ kemiklerine kadar işlemişti.

İmparator buna yürekten inanıyordu.

Onun kim olduğunu, neden rüyasına girip ona yardım ettiğini ve kaderini değiştirdiğini bilmek istiyordu.

Şimdi nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordu. Acaba bu hayatta onu bir kez daha görebilecek miydi?

...

Xiao Lie'nin tahta çıkışının ertesi yılı, Zhaoping'in birinci yılında, Quanzhou şehrinde zengin bir tüccar ailesi olan Zhen evinde büyük bir şenlik vardı.

Zhen Beyefendi'nin dedesi vaktiyle Meng adında bir memura yardım etmişti, o memur da kızını Zhen ailesine vermişti. Genç çift birbirini çok seviyordu. Bir oğulları vardı, adı Zhen Yaoting'di. Bugün bir de kızları olmuştu; dünya tatlısı bu kıza Jiafu adını verdiler.

Yıllar geçti, Zhen ailesinin işleri büyüdü, şehrin en zengini oldular. Jiafu da büyüdüğüçe güzelleşti; daha beş altı yaşındayken gören herkes ona hayran kalıyordu. O yıl Bayan Meng çocuklarını alıp Nanshan'daki Jinshan Tapınağı'na dua etmeye gitti. Kocasını denize açılacaktı, sağ salim dönmesi için dua edecekti.

Jinshan Tapınağı çok eski ve kutsal bir yerdi. Dağların arasında, huzur dolu bir yerdi.

O gün tapınak çok kalabalıktı. Bayan Meng duasını bitirip vaaz dinlemeye gitti. Öğle yemeğinden sonra Jiafu uyuyakalınca onu dinlenme odasına bıraktı ve tekrar vaaza döndü.

Ağabeyi Yaoting çok yaramazdı; uyumak istemedi. Annesi gidince hemen kardeşini uyandırdı ve onu arka bahçeye oyun oynamaya götürdü.

Bahçe çok kalabalıktı, Yaoting bir oraya bir buraya koşturuyordu. Jiafu'nun bacakları kısıydı, ona yetişemedi. Bir an arkasını döndü ve abisini kaybetti. Korkuyla onu ararken iyice ıssız bir yere geldiğini fark etti. Yolu kaybetmişti, kimsecikler yoktu. Korkudan ağlamaya başladı.

Ağlayarak abisini çağırırken bir ses duydu: "Neyin var?"

Jiafu başını kaldırdı, yaşlı gözlerle baktı. Şeftali ağacının altında yabancı bir genç duruyordu.

Abisiyle hemen hemen aynı yaşıydı. Kıyafetleri eskidi ama tertemizdi. Elinde bir kitap vardı; belli ki buralarda ders çalışıyordu.

Zayıf ama çok yakışıklıydı. Gözleri simsiyah ve pırıl pırıldı.

Onu görünce Jiafu'nun tüm korkusu bir anda ge iverdi.

Sanki onu bir yerden tanıyor gibiydi ama hatırlayamıyordu.

‐Korkma, seni geri götüreyim.‑

Genç adam kitabını bıraktı, yanına çömeldi. Kendi koluyla kızın gözyaşlarını ve burnunu sildi; hiç i renmedi. Sonra ona bir şeftali dalı koparıp verdi.

Jiafu gülümsemeye başladı.  i e i aldı ve sordu: ‐Sen kimsin? Nerede yaşıyorsun?‑

Genç adam küçük kıza baktı; gözlerinde büyük bir şefkat vardı.

Geçmiş hayatında bu kız ondan yardım istemişti, kısa bir görüşmeden sonra yolları ayrılmıştı.

Kadın sarayda diri diri g m lm  tı, adam ise sınır boylarında erkenden  lm  tı.

Herkes onun dahi olduğunu söylerdi. Genç yaşta başbakan olmuş, imparatoru tahta çıkarmıştı.

Hem bir bilgin hem de bir komutandı.  ld  nde herkes yas tutmuştu.

Bir kadeh zehirle  lm  tı.

O zehri içince her şeyin bitece ini biliyordu ama yine de i mi ti.

Zaten bunu bekliyordu.

Kimseden korktuğu için değil, artık bu dünyada kalmak istemediği için gitmişti.

Bu dünyada onu tutacak kimsesi yoktu.

Huzur içinde gitmişti ama tam ölürken aklına o kuzeni gelmişti; o korku dolu ve minnettar gözleri...

O savaştan sonra kadının  ld  n  sanmı tı ama me er saraya kapatılmış ve diri diri g m lm  tı. Kader ona acımı  ve onu yeniden dünyaya göndermişti.

 anslıydı ki, yeni hayatında o hayattaki kendisiyle evlenmi ti. O hayattaki ‐kendisi‑ onun sayesinde mutluluğu bulmuştu.

Kendi yanındaki o ‐kendisine‑ imreniyordu aslında.

Kendi hayatı hep yarım kalmıştı. Ailesi, sevdikleri... Herkesin kaderi çok zordu.

Kader tanrısına dedi ki; kendi ruhunun ebediyetinden vazgeçmeye hazırdı, yeter ki bu insanların hayatı bu sefer güzel olsun.

...

Genç adam gülümsedi: “Ben burada yaşıyorum, bana Youan diyebilirsiniz.”

“Youan Ağabey...”

Jiafu ismi ezberledi: “Unutmayacağım.”

Bu Youan Ağabey’i çok sevmişti, ona gülümsedi.

Genç adam onu annesinin yanına götürdü. Bayan Meng her yerde kızını arıyordu, onu görünce ağlayarak sarıldı.

Jiafu annesinin kucağında arkasına baktı; Youan Ağabey ona el sallayıp kalabalığın arasında kayboldu.

Bayan Meng sonra o genci sordu. Tapınaktaki rahipler dediler ki; o çocuk yetimdir, bir keşiş tarafından getirilip büyütülmüştür. Çok zekidir, üç yaşında okuma yazma öğrenmiştir. Adı Youan’dır. İki yıl önce sınavda birinci olmuştur ama saraya gitmeyi reddedip burada ders çalışmaya devam etmiştir. Çok fakirdir ama çok onurludur.

Bayan Meng eve gidince kocasına anlattı.

Zhen Beyefendi bu gencin adını duymuştu. Gidip onu ziyaret etti, çok sevdi. Bu fakir gencin ileride çok büyük adam olacağını anladı. Onu kendine damat yapmak istedi.

Hemen harekete geçti, karısı da onaylayınca tapınağa gidip keşişle konuştu.

Korkuyordu hayır derler diye ama keşiş gence sordu: “Zhen ailesine damat olmak ister misin?”

Genç adam kitabını bıraktı, dışarı çıktı ve Zhen Beyefendi’nin önünde diz çöküp “Kayınpederim,” dedi.

Zhen Beyefendi çok sevindi, hemen söz kestiler. O günden sonra ona hep yardım etti, kendi oğlu gibi sevdi.

Böylece yıllar geçti. Jiafu altı yaşındayken onunla tanışmıştı; binlerce gün su gibi akıp geçti.

Youan Ağabey ile birlikte büyüdüler.

Jiafu küçükken hep onun peşinden koşardı; o nereye giderse o da oraya giderdi. Sadece onun ders çalışmasını izlemek bile ona yeterdi.

Büyüdükçe onun kocası olacağını anladı, utangaçlaştı ama kalbi hep onunlaydı.

Babası, Jiafu on beşine gelince evleneceklerini söylemişti.

O yıl Youan sınavlara girecekti. Jiafu'nun babası denize açılmaktan vazgeçti, sınav sonucunu beklemek istedi.

Bu karar onun hayatını kurtardı.

Diğer gemiler fırtınaya yakalandı ve hepsi battı; kimse kurtulamadı.

Zhen Beyefendi buna çok şaşırdı ve sevindi.

Eğer gitseydi, o da ölecekti.

Youan sınavı kazandı ve şehrin en genç "juren"i oldu.

Ertesi yıl başkente gitti. İmparator sınavda onun kağıdını görünce bayıldı.

On yedi yaşındaki bu gencin zekasına hayran kaldı ve onu saraya çağırdı.

O zaman Xiao Lie on küsur yıldır imparatordu, kırk yaşlarındaydı.

Bu Xiao Youan'ı görünce donakaldı.

O, yıllar önce rüyasına giren adamın aynısıydı!

Hâlâ rüyadaki kadar büyük görünmese de yüzü tıpkı oydu.

Özellikle o gözleri... Asla unutamazdı!

Xiao Lie çok şaşırdı, onu özel olarak yanına çağırdı, hayatını sordu. Yetim olduğunu öğrenince çok üzüldü ve Pei Wenjing'i çağırdı.

Pei Wenjing de kocasının rüyasını biliyordu.

Kendisi de hep rüyalar görüyordu; rüyasında hep bir çocuğu

vardı ama yüzünü göremiyordu.

Bu genci görünce içi sızladı, sanki kayıp oğlunu bulmuş gibi ağlayarak ona sarıldı.

Böylece on yedi yaşındaki bu genç, Saray Sınavı Birincisi, yani Başıyüce oldu.

Haber Quanzhou'ya ulaştı, Zhen ailesi bayram etti.

Jiafu artık bir Başıyüce'nin eşi olacaktı.

Ama şehirde dedikodular çıktı; güya Youan artık çok yükselmişti, Zhen ailesi ise sadece tüccardı, Youan artık geri dönmez, saraydan biriyle evlenirdi.

Jiafu'nun ailesi çok korktu ama Jiafu sadece gülümsedi.

Ona sonsuz bir güveni vardı.

Kaderin onları birbirine bağladığını biliyordu.

Youan Ağabey mutlaka dönecekti.

Ve öyle de oldu.

O sonbahar Youan büyük bir törenle şehre döndü. Atından inip Zhen ailesinin kapısına kadar yürüdü ve Zhen Beyefendi'nin önünde saygıyla eğildi. Tüm dedikodular bitti.

Ertesi yıl Jiafu on beşine bastı ve evlendiler.

Gerdek gecesinde Jiafu kocasına sarıldı: "Youan Ağabey, seni ilk gördüğümde sanki seni tanıyor gibiydim. Eskiden bir yerde tanışmış mıydık?"

Genç adam gülümsedi ama cevap vermedi. Onu öperek susturdu.

Her şeyi bırakıp buraya gelmişti; sırf onunla büyümek ve bu günü beklemek için...

Onunla yaşlanacak, onu ömür boyu koruyacaktı.

Diğer dünyadaki halleri mutluydu; bu dünyada da öyle olacaktı.

—— SON ——